ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΩΡΙΣ ΝΙΑΤΑ

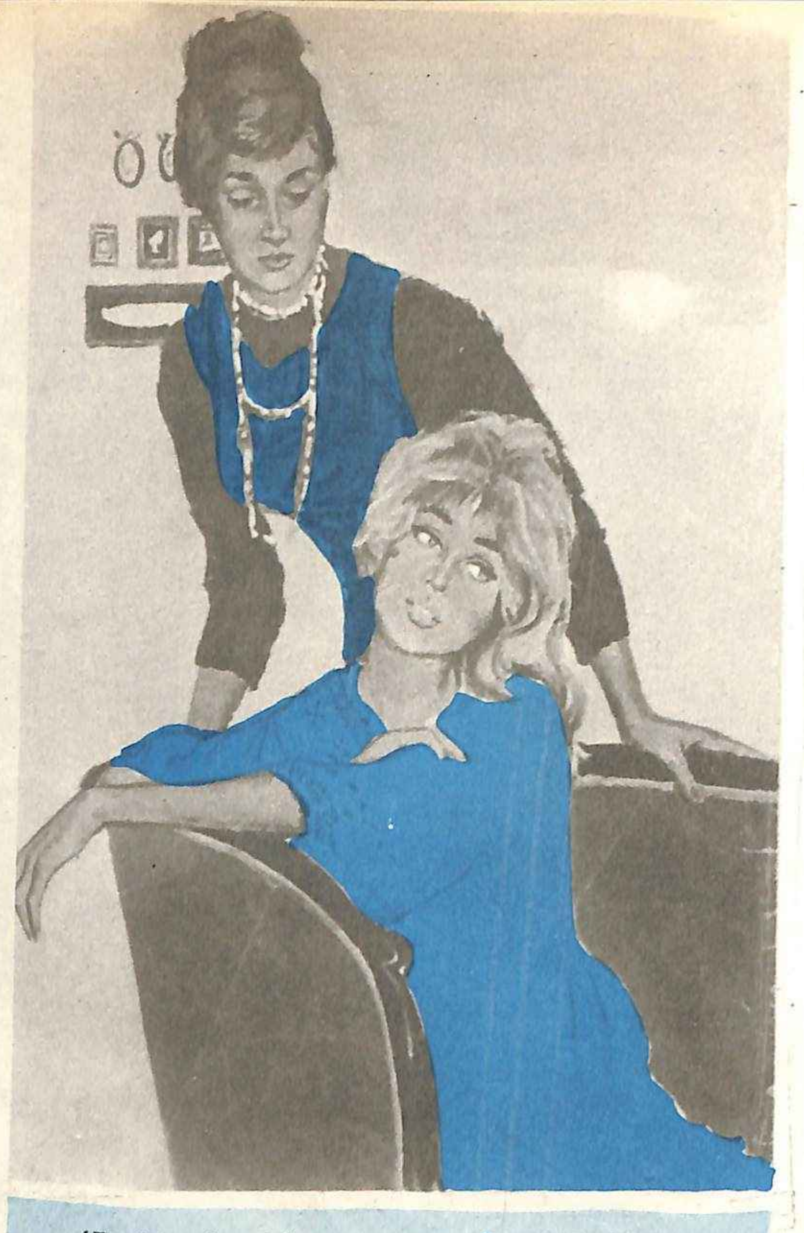

Ἡ «θεία» εἶναι ἡ ἔμπιστή της. Δὲν τῆς κρύβει τίποτα.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΕΙΑ τὴν ὀνομάζει. Καὶ ὅμως ἄδικα κουράζεται νὰ βρῆ τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς ποὺ δημιούργησαν σχέσεις ἀνεψιᾶς καὶ θείας. Αὐτὴ τὴ θεία γνώρισε γιὰ μητέρα. Ἦταν νήπιο ὅταν ἔχασε τὴν ἄλλη ἑνὸς ἔτους κοριτσάκι. Τῆς ἔμεινε ὁ πατέρας. Εἶναι, ὅμως, τόσο ἀδέξιος ὁ πατέρας, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέση καὶ μητρικὰ καθήκοντα. Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ βιοπορισμό, ἀλλὰ καὶ ἀκατάλληλος ἀπὸ τὴ φύσι ἢ καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσι νὰ γεμίση τὸ κενὸ ποὺ ἀφήνει ἡ ἀπουσία τῆς μητέρας.

Οὔτε ἡ ξένη γυναῖκα, ὅσο εὐσυνείδητη ἐπαγγελματίας κι' ἂν εἶναι, ἀναπληρώνει τὴ νεκρή. Ἀφήνω δὲ ὅτι δὲν τὴ διακρίνει πάντα ἡ εὐσυνειδησία.

Στὴ σημερινὴ περίπτωσι βρέθηκε ἡ θεία. Χρειάστηκε νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ πληροφορηθῆ ἡ κοπέλλα ποὺ γράφει τὴν προέλευσι τῆς κυρίας αὐτῆς, ποὺ πῆρε θέσι οἰκοδέσποινας στὸ σπίτι της. Ἀδελφικὴ φίλη τῆς μητέρας ποὺ πέθανε.

Συγχρόνως ὅμως ἀναπτυσσόταν καὶ αἰσθηματικὸς σύνδεσμος μὲ τὸν πατέρα. Ἀπὸ τὰ συνηθισμένα στὴν ἐποχή μας καὶ σὲ ὅλες δὰ τὶς ἐποχές. Τὸ ἐλαφρυντικό τους εἶναι ὅτι τὸ εἰδύλλιο ἦταν τόσο διακριτικὸ ὥστε ἡ μητέρα νὰ μὴ ὑποψιασθῆ τὸ παραμικρό.

Δὲν ξέρουμε τί θὰ γινόταν ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ὁ θάνατος. Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ ἡ πρόωρη ἀποδημία τῆς συζύγου ὑπῆρξε εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ἴδια. Θὰ τῆς ἦταν σκληρότερη κι' ἀπὸ τὸ θάνατο ἡ ἀποκάλυψι τοῦ μυστικοῦ. Σύζυγος ποὺ ἀπατᾶ τὴ γυναῖκα του μὲ τὴν πιὸ ἐπιστήθια φίλη της. Διπλῆ προδοσία: τῆς φίλης στὴ φίλη καὶ τοῦ συζύγου στὴ σύζυγο.

Ὁ θάνατος ἔδωσε τὴ λύσι. Ἡ φίλη ἀνέλαβε τὸ βάρος τῆς ἔγνοιας γιὰ τὴν ὀρφανή. Ἔδειξε ἐξαιρετικὴ ἀφοσίωσι. Ἴσως ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν πατέρα· ἴσως ἀπὸ τύψεις ἀπέναντι τῆς νεκρῆς. Γιατί ν' ἀποκλείσουμε καὶ τὸ ἄλλο: τὴν ἀγάπη στὸ νήπιο;

Ἡ κανονικὴ λύσι θὰ ἦταν ἡ νομιμότητα νὰ καλύψη τὶς παράνομες σχέσεις. Γάμος τοῦ πατέρα μὲ τὴ «θεία».

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, παρουσιάζονται ἄλλες περιπλοκές. Ἡ φίλη τοῦ πατέρα εἶναι παντρεμένη. Παντρεμένη τυπικά. Οὐσιαστικὰ βρίσκεται σὲ διάστασι μὲ τὸν ἄντρα της. Χωριστὰ ζοῦνε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶναι ὁ σύζυγος ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ γυναῖκα. Συνέβη τὸ ἀντίθετο: ἡ σύζυγος ἐγκατέλειψε τὸν ἄντρα της.

Τὸ γράψαμε καὶ ἄλλοτε: Στὶς ἡμέρες μας δὲν εἶναι σπάνιο, ὅσο ἦταν στὸ παρελθόν, ἡ γυναῖκα νὰ δίνη τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως τοῦ σπιτιοῦ. Ὅσες ἐργάζονται καὶ ἔχουν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία ἢ διαθέτουν δικούς τους πόρους δὲν διστάζουν νὰ σβήσουν τὴν ἑστία τους. Στὴ διάλυσι ὅμως αὐτὴ δὲν βρίσκουν πάντα πρόθυμους τοὺς συζύγους. Ὅπως οἱ γυναῖκες ποὺ ἐγκαταλείπονται, ἀντιδικοῦν καὶ δὲν δίνουν διαζύγιο στοὺς φυγάδες, ἔτσι καὶ οἱ ἄντρες ποὺ χάνουν τὶς συζύγους των ἀρνοῦνται νὰ ὑπογράψουν φύλλο πορείας. Πείσματα, κακίες, συμφέροντα.

Ἀρνιέται ὁ σύζυγος τῆς «θείας» νὰ δώση τὴν ἐλευθερία της στὴ γυναῖκα ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε. Ἔτσι εἶναι ἀδύνατος ὁ γάμος μὲ τὸν πατέρα τῆς κόρης. Οἱ σχέσεις ἀναγκαστικὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι παράνομες. Καὶ διατηρεῖ μέν, γιὰ τὰ μάτια, ἰδιαίτερη στέγη ἡ ἐν διαστάσει κυρία, ἀλλὰ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας της τὶς περνᾶ, στὸ σπίτι τοῦ φίλου. Πολλὲς φορὲς καὶ διανυκτερεύει σ' αὐτό.

Κατάστασι μπερδεμένη. Δὲν καταλάβαινε τὸ κορίτσι μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν ἀνωμαλία αὐτὴ ὅσο βρισκόταν στὸ στάδιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας. «Ὅταν ὅμως ἄρχισα νὰ μεγαλώνω, καταλάβαινα ὅτι κάτι ἀνώμαλο συμβαίνει καὶ ὅτι τὸ σπίτι μου δὲν ἦταν σὰν τὰ ἄλλα σπίτια. Μόνο ἀφοῦ τελείωσα τὸ Γυμνάσιο μοῦ μίλησε ἀνοιχτὰ ὁ πατέρας μου. Δὲν μοῦ ἀνέφερε ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴ «θεία» μου καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς μητέρας. Αὐτὸ τὄμαθα ἀπὸ ἄλλους, καὶ κάποτε μοῦ τὸ ὡμολόγησε καὶ ἡ θεία. Ἔτσι ζῶ κι' ἐγὼ στὴν ἀνωμαλία».

Τὴν ἐνοχλεῖ πολὺ αὐτό. Ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα ποὺ τὴ μεγάλωσε κι' ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ζωή της. Αἰσθάνεται καὶ τώρα εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ δεύτερη μητέρα της ποὺ τόση ἀφοσίωσι τῆς δείχνει. Νιώθει ὅμως σὲ ἀπαξία ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Σύμπλεγμα κατωτερότητας τὴ βασανίζει. Ἀποφεύγει τὶς συναναστροφὲς γιὰ ν' ἀποφύγη δυσάρεστες ἐρωτήσεις. Πόσες φορές, ποὺ ἀντιμετωπίζοντας ἀπορίες ἀδιάκριτες, ἔρχεται σὲ ἀμηχανία δὲν ξέρει πῶς ν' ἀπαντήση.

Κυλοῦν τὰ χρόνια. Φοιτήτρια σήμερα. Ἴδια ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ κατάστασι τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ σύζυγος τῆς ἐν διαστάσει ἐπιμένει νὰ μὴ δίνη τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ διαζύγιο. Συνεχίζονται οἱ σχέσεις τοῦ παράνομου ζεύγους. Ἡ θεία ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κοπέλλας.

Καί, ἐν τῷ μεταξύ, καινούργιος παράγοντας στὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ: τὸ αἴσθημα. Δὲν εἶναι τὸ πρῶτο. Ὅπως οἱ περισσότερες, ἔχει κάνει ἀρκετὲς γνωριμίες στὴ ζωή της. Τίποτα τὸ σοβαρό. Ἐρωτικὲς ἀψιμαχίες ποὺ δὲν προχωροῦν. Φλερτάκια χωρὶς συνέχεια. Πολλοὶ τὴν περιτριγυρίζουν. Ἀλλοίμονο ἂν ἀνταποκρινόταν σὲ ὅλους. Κάποτε ὅμως πιάνεται. Ἡ «θεία» εἶναι ἡ ἔμπιστή της. Δὲν τῆς κρύβει τίποτα. Μὲ τὴν πεῖρα καὶ τὴ στοργή της ἐκείνη, τὴν κατευθύνει. Δὲν εἶναι ἡ σχολαστικὰ αὐστηρή. Ἔχει κατανόησι καὶ ἐξηγεῖ τὶς καταστάσεις ποὺ δημιουργοῦνται. Πῶς, ἄλλωστε, μπορεῖ νὰ γίνη τὴν αὐστηρὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ὄχι μόνο εἶναι ξένη, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ κοινωνικὴ ἀπαξία; Ἔπειτα δὲν παρουσιάζουν τίποτα τὸ ἀνησυχητικὸ οἱ μικροπεριπέτειες τῆς φοιτήτριας.

Ἐδῶ ὅμως κι' ἕνα χρόνο τὰ πράγματα σοβαρέψαν. Τέρμα στὸ παιγνίδι. Τὸ δυνατὸ αἴσθημα ἐρωτικὸς σύνδεσμος μ' ἕνα συνάδελφο της. Κατὰ τρία χρόνια μεγαλύτερος της αὐτός. Φέτος παίρνει τὸ πτυχίο ἀνωτέρας σχολῆς.

Ἀπὸ καλὴ ἢ μᾶλλον εὔπορη οἰκογένεια. Τὸ αἴσθημα φαίνεται νὰ εἶναι δυνατό. Ὕστερ' ἀπὸ τὰ σκιρτήματα τῶν πρώτων μηνῶν, πρῶτος ἐκεῖνος τῆς μίλησε γιὰ γάμο. Καμμιὰ ἀντίρρησι ἀπὸ πλευρὰ δική της. Τὸ εἶπε στὴ «θεία». Ἀπὸ τὴ θεία τὄμαθε ὁ πατέρας. Ζήτησε πληροφορίες. Τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκέντρωσε εἶναι ἱκανοποιητικά. Καλὸ τὸ παιδί, καλὴ ἡ οἰκογένεια...

Ἂν θεωροῦσε ἐπίσης ἱκανοποιητικὰ καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχει συγκεντρώσει καὶ ἡ ἄλλη παράταξι γιὰ τὸ κορίτσι... Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ ἦθος αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ κοριτσιοῦ. Τίποτα εἰς βάρος της. Οἱ κρίσεις καὶ οἱ ἐπικρίσεις στρέφονται ἐναντίον τοῦ πατέρα καὶ τῆς «θείας».

Μὲ αὐστηρὲς ἀρχὲς οἱ οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ. Παλιὸ ἀθηναϊκὸ τζάκι ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ προσαρμοσθῆ μὲ τοὺς νέους ἀνέμους. Γιατὶ ἐπὶ τέλους, γιὰ τὶς σημερινὲς ἀντιλήψεις δὲν εἶναι τόσο φοβερὸ ἕνας πατέρας χωρὶς γυναῖκα νάχη ἕνα δεσμό.

Ἡ οἰκογένεια ὅμως σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο φαίνεται ἄκαμπτη. Οὔτε Ἀγγλικὴ Αὐλὴ νὰ ἦταν. Κι' αὐτὴ ὅμως ἀκόμα πολλὲς φορὲς κλείνει τὰ μάτια καὶ κάνει συμβιβασμούς.

Ἀσυμβίβαστη ὅμως εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ νέου. Ἀκαμψία ἐπίμονη. Τὸ δὲ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ γυιὸς ἀντὶ νὰ ἐξεγερθῆ γιὰ τὴν νοσηρὴ αὐτὴ συντηρητικότητα τῶν γονέων του τάσσεται ἀνεπιφύλακτα μὲ τὸ μέρος τους.

«Δὲν περίμενα τέτοιο ἐμπόδιο. Δὲν τὸ περίμενα οὔτε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, οὔτε ἀπὸ τὸ φίλο μου ποὺ ἐνῶ ὁρκίζεται ὅτι μ' ἀγαπάει συμφωνεῖ μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἡ μόνη ὑποχώρησι ποὺ κάνει εἶναι ὅτι αὐτὸς δέχεται νὰ μὲ πάρη ἂν ὁ πατέρας μου διακόψη τὶς σχέσεις του μὲ τὴ «θεία» μου. Ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ δώση τὸ σπίτι του τὴ συγκατάθεσι του».

Πῶς ὅμως νὰ δώση τὸ σπίτι συγκατάθεσι ὅταν οὔτε τὸ παρελθὸν συγχωρῆ; Δὲν ἱκανοποιῆται, δηλαδή, ἂν ὁ πατέρας χωρίση ἀπὸ τὴ φίλη του. Ὁ σύνδεσμος καὶ ὅταν παύση νὰ ὑπάρξη θεωρεῖται θανάσιμο ἁμάρτημα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν χωρεῖ οὔτε χάρι, οὔτε ἀμνηστεία.

Ἐν τῷ Ἅδη οὐκ ἐστὶ μετάνοια, Λὲς καὶ εἶναι Ἅδης ὁ κόσμος μας ὅπου τὰ ἁμαρτήματα τῶν γονέων δὲν παιδεύουν μόνο τοὺς ἴδιους, παιδεύουν καὶ τὰ τέκνα.

«Βρίσκομαι σὲ φοβερὰ δύσκολη θέσι. Δὲν βλέπουν διέξοδο. Καθὼς πᾶμε πηγαίνουμε πρὸς τὴ διάλυσι. Καὶ τὸν ἀγαπῶ τόσο...»

Ἀξίζει ὅμως τὴν ἀγάπη της ἕνας «νέος», νέος στὰ χρόνια, ποὺ βρίσκεται, αἰῶνες πίσω ἀπὸ τὴν ἐποχή του;

Κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διανοηθῆ κανείς. Τόση σκουριὰ σὲ φοιτητὴ ποὺ ὑποτίθεται ὅτι βρίσκεται σὲ ἀνώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο. Οὔτε σὲ καθυστερημένο χωριὸ νὰ βρισκόταν. Τί εἴδους συνεννόησι μποροῦσε νὰ ὑπάρξη ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τους; Δὲν εἶναι ἁπλῶς συντηρητικὲς οἱ ἀρχὲς τοῦ νέου. Εἶναι ἀρχὲς ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ γενεά μας καὶ τὴν περασμένη ἀκόμα γενεά. Δὲν εἶναι ἠθικὴ αὐτή. Εἶναι ἀρρώστια. Κρῖμα στὰ νιᾶτα του καὶ στὶς σπουδές του. Νέος ποὺ λέει ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος, βάζει ὅμως πάνω ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἠλίθιες προλήψεις. Ἀκολουθεῖ δὲ τὶς προλήψεις αὐτὲς ὄχι μόνο ἀπὸ σεβασμὸ ἀπέναντι τοῦ σπιτιοῦ του, ἀλλὰ ἐπειδὴ κι' ὁ ἴδιος πιστεύει σ' αὐτές. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα.

Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα δὲν συμφωνοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του, συμμορφωνόταν ὅμως μὲ τὴ θέλησι τους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήση μήπως καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ ἦταν περισσότερο ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς κοπέλλας;

Οἱ ἀναγνῶστες τῆς σελίδας αὐτῆς τὸ ξέρουν. Δὲν ἀνήκουμε στοὺς ἐπαναστάτες. Δὲν εἴμαστε ἀρνητὲς τῆς οἰκογένειας. Σεβαστὴ καὶ ἱερὴ ἡ οἰκογένεια. Σεβαστὲς οἱ παραδόσεις. Ὡς ἕνα ὅμως σημεῖο. Ὡς τὸ σημεῖο ποὺ οἰκογένεια καὶ παραδόσεις ἀρχίζουν νὰ δηλητηριάζουν τὴν ζωή, νὰ φέρνουν, ἐμπόδια στὴν πρόοδο καὶ στὴν εὐτυχία.

Σὲ σέβομαι πατέρα ἀλλὰ νὰ σεβασθῆς κι' ἐσὺ ἐμένα τὸ παιδί καὶ νὰ μὴ ὑψώνης ὁδοφράγματα στὴν πορεία μου. Μιλοῦμε γιὰ ὀφειλόμενο σεβασμὸ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέρους. Δὲν γίνεται ὅμως λόγος καὶ γιὰ σεβασμὸ τῶν γέρων στοὺς νέους.

Στὴ σημερινὴ ὑπόθεσι οἱ ρίζες τοῦ κακοῦ εἶναι ἀκόμα πιὸ βαθειές. Εἶναι σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸ νέο.

Ἡ ζωὴ μαζί του θὰ ἦταν καταθλιπτική. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ταιριάζουν οἱ ἡλικίες. Πρέπει νὰ εἶναι ἐναρμονισμένες καὶ οἱ ἀντιλήψεις. Δὲν ἐννοῶ δὲ μ' αὐτὸ ὅτι πρέπει νὰ συμφωνοῦν οἱ δύο σὲ ὅλα. Μὲ τὶς ἀντιλήψεις του ὁ καθένας. Οἱ ἀντιλήψεις ὅμως αὐτὲς νὰ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ στὴν ὁποία ζοῦμε καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἕνα νὰ εἶναι ἀντιλήψεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ σήμερα καὶ γιὰ τὸν ἄλλον ἀπὸ καιροὺς ἀπίθανα μακρινούς.

Ἡ ἕνωσι τέτοιων ἀντιθέσεων ἀντὶ ν' ἀνοίξη τὸ συζυγικὸ παράδεισο, θὰ θεμελίωνε τὴ συζυγικὴ κόλασι. Εἶναι δὲ τόσο σύντομη ἡ ζωὴ ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ τὴ διανύουμε σὲ κλῖμα κολάσεως.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965 — ΕΤΟΣ ΚΗ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1398 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΕΛΟΣ ΣΑΙΖΟΝ

Μ' ἔφερνε ὁ δρόμος ἀπὸ τὸ σπίτι τους καί, καθὼς εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε καιρό, σκέφθηκα ν' ἀνέβω ἀπάνω, νὰ δῶ τί γίνονται.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, μόλις μπῆκα, διαπίστωσα πὼς εἶχα φτάσει σὲ στιγμὴ μᾶλλον ἀκατάλληλη. Βαλίτσες ἀνοιγμένες, ροῦχα στιβαγμένα σὲ καρέκλες καὶ πολυθρόνες, πυρετὸς δραστηριότητας στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἡ ὑποδοχή, κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ τους, ἦταν ἀρκετὰ ἐγκάρδια, ἀλλ' αὐτὸ δὲ μ' ἐμπόδισε νὰ αἰσθανθῶ κάπως ἀμήχανα καὶ λίγο μετανιωμένος γιὰ τὴν ἰδέα μου.

— Δὲ θὰ μείνω παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτά, τοὺς διαβεβαίωσα. Ἀπ' ὅ,τι βλέπω, ἔχετε μόλις γυρίσει ἀπὸ τὶς διακοπές σας. Καλύτερα νὰ σᾶς ἀφήσω, νὰ ταχτοποιηθῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

— Νὰ μείνης, πρῶτον, πολὺ περισσότερο δήλωσε ἐκεῖνος προσεχτικά. Καὶ νὰ μὴ σπεύδης, δεύτερον, σὲ βιαστικὰ συμπεράσματα. Δὲν γυρίζομε ἀπὸ πουθενά. Φεύγωμε γιὰ τὶς διακοπές μας, περίπου σὲ τέσσερες ὧρες.

Αὐθόρμητα, τὸ μάτι μου ἔπεσε στὸ κρεμασμένο στὸν τοῖχο ἡμερολόγιο, ποὺ ἔδειχνε 8 Σεπτεμβρίου.

— Φεύγετε, τώρα; ἀπόρησα.

Μοῦ ἀποκρίθηκε, κάτι, γι' αὐτόν, ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα, κουβαλώντας τὶς πετσέτες τοῦ μπάνιου καὶ τὰ μαγιό.

— Ὁ Ἀλέκος ἦταν τῆς γνώμης νὰ περιμένωμε μερικὲς μέρες ἀκόμη, μοῦ εἶπε, τακτοποιώντας αὐτὰ ποὺ ἔφερε σὲ μιὰ βαλίτσα. Ἀλλὰ τὸν ἔπεισα πὼς εἶναι καιρός. Καλὸ θἆταν νὰ γυρίσωμε πίσω κατὰ τῆς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου, πρὶν πιάσουν οἱ ψύχρες.

— Θέλει νὰ πῆ, ἐξήγησε ἐκεῖνος, πώς, ἂν φεύγαμε ἀργότερα, θἄμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ γυρίσωμε καὶ ἀργότερα. Αὐτό, φυσικά, ἂν δὲ θέλαμε νὰ χαραμίσωμε ἐδῶ ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἄδειά μου. Ἔτσι, ἀποφασίσαμε νὰ φύγωμε ἀπὸ τώρα, ἂν καὶ εἶναι κάπως νωρίς.

— Νωρὶς γιὰ νἄχη... ζεστάνει ἡ θάλασσα; ρώτησα.

Μοῦ ρίξανε κι' οἱ δυὸ συγχρόνως ἀπὸ ἕνα βλέμμα ἀποδοκιμασίας, ποὺ σήμαινε ὅτι κρίνανε ἄστοχη τὴν ἀπόπειρα μου νὰ εὐφυολογήσω.

— Νωρίς, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀπολαύση κανεὶς τὶς χαρὲς τῆς ἐξοχῆς, χωρὶς νὰ ὑποστῆ τὶς ταλαιπωρίες της. Κάποτε, κάναμε τὸ λάθος νὰ πᾶμε σὲ νησὶ λίγο πρὶν ἀπ' τὸ Δεκαπενταύγουστο, στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ...

— ... Κι' ἀπὸ τότε, εὐτυχῶς, δὲν ἐπαναλάβαμε μιὰ τέτοια ἀνοησία! συμπλήρωσε ἡ γυναῖκα του.

Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπερασπιστῶ τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ προτιμοῦν, ὅταν ἔχουν τὴ δυνατότητα, νὰ κάνουν τὶς διακοπὲς τους στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ χρησιμοποίησα τὸ πιὸ πρόχειρο ἐπιχείρημα:

— Ἂν εἶναι, εἶπα, νὰ περάση κανεὶς ὅλες τὶς μεγάλες ζέστες στὴν πόλι, τί νὰ τὴν κάνη, ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἔπειτα, τὴν ἐξοχή; Δὲν εἶναι ἐξυπνάδα, εἶναι ἁπλῶς ἰδιοτροπία κι' ἐκκεντρισμὸς νὰ φεύγη κανείς, ὅταν γυρίζουν οἱ ἄλλοι;

— Δικαίωμά σου νὰ τὸ νομίζεις, εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου, ἐνῶ ἔκλεινε τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς βαλίτσες καὶ τὴν τοποθετοῦσε στὴ γωνιὰ πλάϊ στὴν πόρτα. Ἀλλὰ στὴν ἐξοχὴ δὲν πάει κανεὶς μόνο γιὰ νὰ βρῆ μόνο λίγη παραπάνω δροσιά. Πάει, κυρίως, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ ψυχικὰ καὶ σωματικά, νὰ χαρῆ τὴν ἠρεμία καὶ τὴν γαλήνη της, νὰ ζήση γιὰ λίγο καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὸ θόρυβο τῆς πρωτεύουσας. Αὐτὰ ὅλα, πῶς μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρη ἡ ἐξοχὴ σὲ μέρες πολυκοσμίας; Πηγαίνει κανεὶς στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἄφησε στὴν πόλι, καὶ διαπιστώνουμε πὼς τὸν ἀκολουθοῦν. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ ὀχλαγωγία, ἡ ἐπιτήδευσι τῶν κομψῶν ἐμφανίσεων, ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ ἐκζήτησι τῶν κοσμικῶν παραθεριστριῶν. Διαπληκτίζονται, στὶς βεράντες τοῦ ξενοδοχείου, οἱ κυρίες ποὺ παίζουν χαρτιά, στριγγλίζουν στὴν πλὰζ τὰ παιδάκια τους, πηγαινοέρχονται καὶ παίρνουν ὕφος γοητευτικὸ οἱ νεαροὶ ἐρωτιδεῖς, φλυαροῦν ἀκατάπαυστα τὰ κοριτσόπουλα, μὲ τὶς αἰσθηματικὲς ἀνησυχίες. Πράγματα διασκεδαστικὰ ἴσως, ὅταν τὰ δῆ κανεὶς γιὰ πρώτη φορά, ἀλλ' ἐξαιρετικὰ βαρετά, ὅταν ἐπαναλαμβάνωνται κάθε χρόνο.

— Καί, μαζὶ μ' αὐτά, πρόσθεσε ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἄφησε τὴν γυναῖκα του νὰ ἀποτελειώση τὸν φιλιππικό της, πρέπει νὰ λογαριάσης καὶ τὴν ἔλλειψι περιποιήσεως, ποὺ ἀποτελεῖ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῆς πολυκοσμίας. Πηγαίνεις, τὸ μεσημέρι, στὸ ἑστιατόριο, καὶ χρειάζεται νὰ ὁπλιστῆς μὲ ἀπέραντη ὑπομονή, γιὰ νὰ περιμένης τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀποφασίζουν, ἐπὶ τέλους, νὰ προσέξουν τὴν ὕπαρξί σου καὶ νὰ καταδεχτοῦν νὰ σὲ σερβίρουν. Καὶ στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔχεις κρατήσει δωμάτια ἀπὸ μῆνες πρὶν καὶ περιμένης νὰ τὸ βρῆς ἕτοιμο μὲ τὰ κρεβάτια στρωμένα, περίμενε νὰ εἶσαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχὴς ἂν δὲ σοῦ ποῦν ὅτι τὸ ἔδωσαν ἀλλοῦ «κατὰ λάθος» κι' ὅτι εἶναι πρόθυμοι, πάντως, νὰ σὲ βολέψουν, «προσωρινῶς», σὲ κανένα σπίτι, ποὺ διαθέτει, ὡς μεγίστη πολυτέλεια, νιπτῆρα μέσα στὴν κάμαρα. Ἐνῶ τώρα, ποὺ πᾶμε ἐμεῖς, οὔτε τὴν πολυκοσμία μὲ τὰ παρεπόμενά της κινδυνεύομε νὰ βροῦμε, οὔτε τέτοιες ταλαιπωρίες νὰ ὑποστοῦμε. Ὁ συρφετὸς τῶν παραθεριστῶν ἔχει ἀρχίσει ν' ἀπαλλάσση τὰ νησιὰ ἀπὸ τὴν πολυθόρυβη παρουσία του. Στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ ἑστιατόρια εἶναι πρόθυμοι νὰ σὲ περιποιηθοῦν καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν κάθε ἐπιθυμία σου. Στὸν περίπατό σου, ἀπολαμβάνης γαλήνη καὶ ξενοιασιά.

Οἱ ἀντιρρήσεις, ποὺ εἶχα διατυπώσει στὴν ἀρχή, εἶχαν ἀρχίσει νὰ κάμπτωνται. Μὰ τὸ θεώρησα πρόωρο νὰ καταθέσω τὰ ὅπλα.

— Ξεχνᾶτε, ὅμως, εἶπα, καὶ τὶς ξαφνικὲς ψύχρες, ποὺ μπορεῖ νὰ πιάσουν, καὶ τὶς συννεφιὲς καὶ τὶς βροχές, ποὺ φέρνει ἀρκετὰ συχνὰ ὁ Σεπτέμβριος. Γλυτώνετε τὴν πολυκοσμία, ἀλλ' ἀντιμετωπίζετε ἄλλους κινδύνους.

— Κινδύνους; Ἔκανε ἐκείνη, ποὺ εἶχε κλείσει πιὰ καὶ τὴν τελευταία βαλίτσα κι' ἐγκαταστάθηκε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ θαυμάσιο ἀπὸ ἕνα συννεφιασμένο ἀπόγεμα ἢ ἀπὸ ἕνα φθινοπωριάτικο πρωτοβρόχι στὴν ἐξοχή. Μπορεῖ νὰ μᾶς στερήση γιὰ μιὰ ἢ δυὸ μέρες τὸ μπάνιο στὴ θάλασσα, ἀλλὰ προσφέρεται μιὰ καινούργια γοητεία, ποὺ δὲν τὴν ὑποπτεύονται κἂν ὅσοι πᾶν στὴν ἐξοχὴ τὸ κατακαλόκαιρο.

— Κι' ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ καλό, συμπλήρωσε ὁ ἄντρας της, ὅτι διώχνει καὶ τὰ τελευταῖα ἀνεπιθύμητα πρόσωπα καὶ κάνει τὸ νησὶ νὰ γίνεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ πιὰ δικό μας.

Σηκώθηκα νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω.

— Δὲ μένει, εἶπα, παρὰ νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὸ ταξίδι καί... καλὲς βροχὲς στὸ νησί σας!

— Εὐχαριστοῦμε, καλὴ ἀντάμωσι, μοῦ ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα στόμα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ὕστερα ἀπὸ παραμονὴ μερικῶν ἑβδομάδων στὴν Ἀμερικὴ ὅπου ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς Τύπος τῆς ἀφιέρωσε κολακευτικὰ σχόλια, ἡ γοητευτικὴ Ἰταλίδα **ΡΟΣΣΕΛΛΑ ΚΟΜΟ** ξαναγύρισε στὴν πατρίδα της. Παίζει τώρα στὸ θέατρο καὶ ἡ ρεκλάμα, ποὺ ἔγινε γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της συνέβαλε στὸ νὰ δεχθῆ πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ἀπὸ διαφόρους παραγωγούς.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ-ΕΛΛΑΔΑ

ΣΤΗ ΣΑΜΟ:

Τό νησιώτικο μετερίζι τῆς παλληκαριᾶς καί τῆς σοφίας

Ἡ ἱστορία, οἱ θρῦλοι, τὰ θυμητικὰ κι' οἱ γοητευτικὲς παραδόσεις της, ὁ Εὐπαλῖνος, ὁ Πολυκράτης, ὁ Πυθαγόρας, ἡ ἐλεγειακὴ κοιλάδα τοῦ Ἡραίου, τὰ τοπία της.

ΣΙΓΟΥΡΑ ἡ Σάμος εἶναι τὸ πιὸ ἀγνοημένο μεγάλο νησὶ τοῦ Αἰγαίου. Οἱ Ἀθηναῖοι ξέρουνε τὴν ξακουσμένη νησιωτικὴ πατρίδα τοῦ Πυθαγόρα, ἀπὸ τὰ περίφημα γλυκόπιοτα κρασιά της ποὺ κερδίσανε παγκόσμια φήμη, καὶ τὸ καθιερωμένο κάθε καλοκαίρι στὴν περιοχὴ τοῦ Ν. Φαλήρου «Σαμιώτικο πανηγύρι». Λιγοστοὶ γνωρίζουν τὴν Ἱστορία, τοὺς θρύλους, τ' ἀρχαῖα καὶ τὰ μεσαιωνικὰ θυμητικὰ τοῦ νησιοῦ, ποὺ ἔκανε τὸν ἡρωϊσμὸ ὑψηλὴ πρᾶξι θυσίας καὶ τὴν ἀληθινὴ παλληκαριὰ ψυχικὸ βίωμα καὶ συνείδησι. Σὲ κάθε βῆμα στὸ νησὶ ποὺ εἶναι κατάφυτο καὶ κατάρρυτο, μὲ ἀσημοφεγγάτους ρεμβασμοὺς ἐλαιώνων, μὲ διονυσιακὴν εὐλογία ἀμπελιῶν, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ μεγαλεῖο τῶν ὀρεινῶν μαύρων πεύκων, ποὺ μονάχα στὴν Πίνδο θὰ βρῆτε, διαβάζεις μιὰ σελίδα ποὺ ἀντιλαλεῖ τὴν κλαγγὴ τῶν ἁρμάτων, μοσχοβολᾶ τὸ ἀρχαῖο ἀρωματικὸ θυμίαμα τῆς θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἐγκωμιάζει τὴν νεώτερη καὶ σύγχρονη δόξα τῶν στεριανῶν καὶ τῶν τοπικῶν ἡρώων τῆς Σάμου. Ἡ γοητευτικὴ κοιλάδα τοῦ Ἡραίου μὲ τὰ πυκνὰ θαμνερὰ καὶ τὰ λείψανα τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, τὸ Εὐπαλίνειον ὄρυγμα, ὁ μῦθος τοῦ Πολυκράτη κι' ἡ φιλοσοφικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Πυθαγόρα, ἡ καλλιτεχνικὴ μεγαλοφυΐα τῶν Σαμίων γλυπτῶν Ροίκου, Τηλεκλῆ, Θεοδώρου, ἡ λαϊκὴ σοφία τοῦ Αἰσώπου, ἡ ἐπαναστατικὴ φλόγα τοῦ Λυκούργου Λογοθέτη, χειραγωγοῦνε τὴν Ἱστορία, ἀγλαΐζουν τὸν μύθο, ἐπισημαίνουν τὴν πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴν ἀκτινοβολία, ὑπογραμμίζουν τὴν ἐπαναστατική, ριζοσπαστικὴ διάθεσι ποὺ θεωρεῖ σὰν πρῶτο καὶ μεγάλο ἀγαθὸ τὴν ἐλευθερία κι' ἀπὸ κοντὰ σὰν θεραπαινίδες της στὸν παγκόσμιο ναό, τοῦ ἀνθρώπου τὴν Τιμή, τὴν Δικαιοσύνη καὶ τὴν σεμνὴν Ἀξιοπρέπεια.

1295 ΜΕΤΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Κι' ὅμως τὸ ξακουσμένο αὐτὸ νησὶ ποὺ ἀπέχει μονάχα 7 σταδίους, ἤγουν 1295 μέτρα ἀπὸ τὴν γειτονικὴν Ἀνατολή, καὶ τὴν χερσόνησο τῆς Μυκάλης μὲ συνολικὴν ἔκτασιν 492 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα (εἶναι τὸ δέκατο νησὶ τῆς Μεσογείου) καὶ κρατάει τὸ μεγαλείτερον ὑψόμετρο ἀπ' ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν Κυκλάδων. (Ἡ βουνοκορφὴ τοῦ Κερκετέα, τινάσσεται σὲ ὕψος 1440 μέτρα) μαραίνεται ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο κι' ἀδειάζει ἀπὸ τὴν δυναμικὴ κι' ἀποδοτικὴ νεότητα ἀπὸ ἀφορμὴ τὴν μετανάστευσι καὶ τὴν ἀπορρόφησι τῶν ἀνέργων χεριῶν στ' ἀστικὰ κέντρα τῆς χώρας.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ νησιοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν στατιστικὴ τὸ 1903 ἤτανε 53.000 ψυχές, τὸ 1928 58.000, τὸ 1951 51.000 καὶ τὸ 1963 38 μονάχα χιλιάδες. Τὸ 85% τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἀγρότες, τ' ἄλλα 15% ἔμποροι, μικροβιομήχανοι, ἐπαγγελματίες, ὑπάλληλοι. Ὅσοι ἀπομένουν στὴν Σάμο ἐλπίζουνε πὼς ὁ Τουρισμὸς καὶ ἡ φυσιολατρικὴ ὀμορφιὰ τοῦ νησιοῦ, μὲ τοὺς δρυμούς, τὶς ἐλεγειακὲς κοιλάδες, τὰ γραμμένα παράλια, τὸ ἐράσμιο φῶς ποὺ κατακλύζει σὰν οὐράνια εὐλογία τὰ τοπία θὰ συμπληρώσουν τὰ κενά. Βέβαια ἡ Σάμος δὲν τράβηξε τὴν εὐεργετικὴ προσφορὰ καὶ στοργὴ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ ποὺ προικίζει καὶ τὸ τελευταῖο ξερονήσι τῶν Κυκλάδων μὲ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο, λουτρικὲς ἐγκαταστάσεις κλπ. Μὰ ὅπου νάνε θάρθῃ καὶ ἡ ὥρα τῆς Σάμου ποὺ διαθέτει μοναδικὲς παραλιακὲς ὀμορφιὲς καὶ δρυμοὺς ποὺ θυμίζουνε Δυτικὴ Μακεδονία καὶ ὀρεινὴ Εὐρυτανία. Ἕνα βῆμα προόδου ἤτανε ὁ ἐγκαινιασμὸς ἀεροπορικῆς γραμμῆς Ἀθηνῶν—Σάμου, (ἀπὸ τῆς 23 Ἰουνίου 1963) ποὺ συντόμεψε τὸ 18ωρο ταξίδι μὲ τὸ βαπόρι σὲ μιὰν ὥρα καὶ τέταρτο. Ἡ Σάμο ὅπως σημειώσαμε διαθέτει προνομιοῦχα τοπία μὲ βελουδένιες σκιὲς καὶ κελαρυσμοὺς μιλητικῶν καὶ σερπετῶν νερῶν ποὺ ἀνακουφίζουν τὸν καλοκαιρινὸν ὁδοιπόρο καὶ προσθέτουν δροσερὴ γοητεία στὰ μεσογειακά της τοπία. Ἕνας θαυμάσιος περιφερειακὸς δρόμος 80 χιλιομέτρων, φέρνει βόλτα γύρω στὸ νησὶ ἀπὸ τὸ Βαθύ, μέχρι τὸ Τηγάνι. Στὴν βορεινὴν ἀκτὴ εἶναι οἱ ἐράσμιες τοποθεσίες, μὲ γραφικὰ χωριὰ ὅπως τὸ Κοκκάρι, τ' Αὐλάκια, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος. Ὕστερα φθάνομε στὸ Καρλόβασι καὶ τραβᾶμε πρὸς τοὺς Βουρλιῶτες. Ἐδῶ πέρα ὀργιάζει τὸ πράσινο! Τὰ καρπερὰ δένδρα, ἀχλαδιές, μηλιές, δαμασκηνιὲς κρεμᾶνε τὸν Αὔγουστο τοὺς λαχταριστοὺς καρπούς τους, οἱ συκιές, οἱ ροδακινιὲς καὶ τ' ἀμπέλια, κρυσταλλώνουν χυμούς, οἱ ἐλιὲς ἱδρώνουν τ' ἁγιασμένο τους λάδι. Ἀπὸ τὸ Καρλόβασι ἡ ἄσφαλτο στρέφοντας κάθετα, ἀνεβαίνει σὲ διάσελο τοῦ Κερκετέα, κι' ἀκολουθεῖ τὴν νότια πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, ὅπου ἀσπρολογᾶνε μικρὰ καὶ μεγάλα χωριουδάκια, μ' ἐκκλησιές, μοναστήρια, καμπαναριά, δροσολουσμένα πλατάνια, λυγερὲς λεῦκες ποὺ πίνουνε κρύσταλλο κι' ἀναδίνουνε φῶς καὶ μουσικὸ θρούτό. Στὸ βάθος γκριζοφέγγει ἡ Ἱερουσαλὴμ τοῦ Αἰγαίου ἡ Πάτμος.

Ὅ,τι ἀπομένει ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸν Ἡραῖον τῆς Σάμου, στὴν ἐλεγειακὴν κοιλάδα ποὺ ἔδινε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὴν ἐντύπωσι δρυμοῦ ἀγαλμάτων. Ἡ μοναδικὴ κολόνα ποὺ ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν ἐπιβολὴ τῶν αἰώνων καὶ τῶν καταιγίδων, μοναδικὴ μαρτυρία καὶ μνήμη τοῦ σεπτοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ τοῦ Αἰγαίου.

ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ

Ἀπὸ τὰ δυτικὰ κράσπεδα τοῦ Κερκετέα ξεδιπλώνονται τὰ παράλια καὶ τὰ χωριὰ τῆς Πλάκας, τοῦ Μαραθόκαμπου, τὰ Κουμέϊκα, τὰ Σκουρέϊκα, ἡ Βαλανιδιά, ὁ Πάλος, τὸ ἀκρωτήρι Κολόνα, ὁ Δαφνιάς, τὸ Τηγάνι. Στὰ παράλια αὐτὰ σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς ξεσπᾶνε οἱ μπουράσκες κι' οἱ μαῦροι θυμοὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους. Τὰ νερὰ μελανιάζουν, οἱ θαλασσινοὶ ἄνεμοι καβαλλᾶνε σὰν δράκοντες τῆς ἀποκαλύψεως τ' ἀφρισμένα βουνά, σφυρᾶνε σὰν φίδια, βροντοῦνε πολεμικὰ τουμπελέκια. Καὶ τότενες φουσκώνουν καὶ παιδεύουνε τὰ νότια κατάγιαλα μὲ τὶς ἀσημένιες ἀμμουδιὲς οἱ τσικνιάδες, οἱ ὄστριες, τοῦ διαόλου ἡ ὀργὴ ποὺ σηκώνει τοὺς ἀφρολουσμένους παιᾶνες καὶ μουκανιέται σὰν βόδι. Ἡ ἀφρισμένη ἐτούτη ἀντάρα εἶναι μοναδικὸ θέαμα. Κι' ὅταν κοπάσῃ ἡ μπουράσκα, γαλαζώνουν τὰ θυμωμένα νερά, χαμογελᾶνε οἱ στεριὲς καὶ οἱ κάβοι, μινυρίζουν οἱ ρόχθοι.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ νότια χωριὰ θυμίζουνε τοὺς μεσαιωνικοὺς ἀποίκους ποὺ ἤρθανε νὰ κατοικήσουν στὴν Σάμο, ὅταν τὸ νησὶ ἐρημώθηκε. Στὰ βυζαντινὰ χρόνια ἡ Σάμο ἤτανε σχεδὸν ἔρημη, ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Σαρακηνῶν κουρσάρων ποὺ πατήσανε τὰ νησιά, ρημάζανε, σφάζανε, ληστεύανε κόσμο, τρυγοῦσαν κορίτσια, αἰχμαλωτίζανε νιᾶτα. Τὸ 1550 ὁ Τοῦρκος στόλαρχος Κιλὶτζ—Ἀλὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὰ ξύλα του, (φρεγάδες κι' ἄλλα πολεμικὰ καράβια) ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴν φουρτούνα τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους πόδισε στὸ Τηγάνι. Ἀντικρὺ στὸ μπουγάζι, βγῆκε νὰ κυνηγήσῃ. Στὴν περιπλάνησί του δὲν βρῆκε ψυχή. Ὡστόσο τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ τοπίο κι' ὅταν γύρισε στὴν Πόλι παρακάλεσε τόν... πολυχρονεμένο Σουλτάνο νὰ τοῦ τὸ κάνει δῶρο. Ὁ σουλτᾶνος Σουλεϊμὰν ὁ μεγαλοπρεπὴς ποὺ ὠνόμασε τὸν ἱκανὸ στόλαρχο, Κιλὶτζ, (ἤγουν ἀκονισμένο σπαθὶ) ἔβγαλε φιρμάνι ποὺ ἔλεγε πὼς ἡ «Σάμος ἀνῆκε στὸν ναύαρχο, δὲν φορολογεῖται κι' ἔχει τὸ προνόμιο νὰ τὴν κατοικοῦνε μονάχα Χριστιανοί. Ὁ στόλαρχος γιὰ νὰ γιομίσῃ τὸ ἔρημο νησὶ κόσμο, ἔστειλε κήρυκες σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ διαλαλήσουνε πὼς οἱ φαμίλιες ποὺ θ' ἀποφάσιζαν νὰ κατοικήσουν στὴν Σάμο, θἄχανε γεωργικὸ κλῆρο καὶ τὴν δική του εὔνοια. Ἔτσι μεταπειστήκανε πολλὲς φαμίλιες ἀπὸ τὴν Ἠπειρωτικὴ καὶ νησιωτικὴν Ἑλλάδα νάρθοῦνε σὰν ἄποικοι στὸ νησί. Καὶ γιὰ νὰ θυμοῦνται τὶς πατρίδες των, οἱ Μυτιληνιοὶ ὠνοματίσανε τὴν ἀποικία τους μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, οἱ Εὐρυτᾶνες δώσανε τ' ὄνομα Καστανιὰ στὸ χωριό τους, οἱ Μωραΐτες εἴπανε τὸ χωριό τους Λέκκα, οἱ Ἰκαριῶτες Καρλόβασι, οἱ Πάτμιοι Μύλους, οἱ Εὐβοεῖς Παγόντα, οἱ Ρουμελιῶτες Ἅγιον Κωνσταντῖνο. Κι' ἔτσι στὴν Σάμο ἐπικρατοῦσαν λογῆς - λογῆς ἤθη κι' ἔθιμα, σὲ βαφτίσια, πανηγύρια καὶ γάμους.

ΣΑΜΟΣ: ΠΑΤΡΙΔΑ ΣΟΦΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

Τὸ νησὶ μὲ τὶς ἱστορικὲς παραδόσεις καὶ τὰ σεπτὰ θρησκευτικὰ ἱερὰ ἀνάδειξε σοφούς, νομοθέτες, ξακουστοὺς καλλιτέχνες, ἡρωϊκοὺς ναυτικούς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πυθαγόρα ποὺ θεμελίωσε τὴν ἐπιστήμη τῆς Γεωμετρίας, τῆς Φυσικῆς, τῆς Ἁρμονίας, ἀκόμα καὶ τῆς Ἀστρονομίας, εἴδανε στὴν Σάμο τὸ φῶς ὁ φιλόσοφος Ἐπίκουρος, ὁ ναύαρχος Μελίσσας, οἱ ἀστρονόμοι Ἀρίσταρχος, Κόνων, Ἀριστύλλας, οἱ ἱστορικοὶ Δαῦρις καὶ Διονύσιος, οἱ καλλιτέχνες Ραῖκος Τηλεκλῆς καὶ Θεόδωρος, ὁ θαλασσοπόρος Κωλαιός, ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος, ὁ γιατρὸς καὶ πρῶτος ψυχαναλυτὴς τοῦ κόσμου Ἐρασίστρατος καὶ τέλος ἡ Σίβυλλα Φυτώ, μιὰ ἀπὸ τὶς δέκα σπουδαιότερες Ἱέρειες τῆς ἀρχαιότητας. Ὁ μηχανικὸς Μανδροκλής, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος ἀνέλαβε τὸ 514 π. Χ. νὰ κατασκευάσῃ στὸ μπουγάζι τοῦ Βοσπόρου, γιγάντιο γεφύρι νὰ περάσῃ ἡ στρατιὰ τοῦ Δουρείου γιὰ νὰ χυθῇ στὴν Θράκη, Βαλκάνια, Σκυθία. Ὁ Πέρσης βασιλιὰς θαύμασε τὸ μεγαλεπήβολο τεχνικὸ ἔργο καὶ στὸν γυρισμό του ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία τῆς Σκυθίας γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸν Σαμιώτη μηχανικό, τοὔκανε τὸ πιὸ ἡγεμονικὸ δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἄνθρωπος. Τοῦ χάρισε κοντολογὴς δέκα κομμάτια ἀπὸ ὅ,τι εἶχε στὴν ἐξουσία του. Δέκα γυναῖκες, δέκα τάλαντα χρυσοῦ, δέκα πλοῖα, δέκα πολεμικὰ ἀλόγατα. Ὁ Μανδροκλὴς ἀφιέρωσε τὴν ζωγραφιά του στὸν ναὸ τοῦ Ἡραίου, ὅπου βρισκότανε καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ ξακουστοῦ ἀρχιτέκτονα καὶ γλύπτη Θεοδώρου. Οἱ καλλιτέχνες Ραῖκος καὶ Θεόδωρος θεμελιώσανε τὴν Ἰωνικὴ καλλιτεχνικὴ σχολὴ καὶ φιλοτεχνήσανε ναοὺς καὶ ἀγάλματα, ὅπως τοῦ Ἡραίου τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος κλπ. Ὁ γλύπτης ἀνδριαντοποιὸς Πυθαγόρας ἐφιλοτέχνησε τὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Ἡνιόχου τῶν Δελφῶν καὶ θεωρεῖται ὁ πρῶτος μάστορας ποὺ σκάλισε στὸ μάρμαρο φλέβες, μυῶνες καὶ κτενισμένα μαλλιά. Σάμιος ἤτανε ὁ ἀκόμα ὁ περίφημος κατασκευαστὴς μωσαϊκῶν Διοσκουρίδης ποὺ ἔργα του βρεθήκανε στὰ ἐρείπια τῆς Πομπηΐας. Ὁ Σαμιώτης ἱστορικὸς Μηνόδοτος ἔδωσε περιγραφὴν τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν ποὺ γινόντανε κάθε ἄνοιξι στὴν κοιλάδα τοῦ Ἡραίου γεμάτην ἀπὸ ἀνδριάντες καὶ λογῆς - λογῆς γλυπτικὰ συμπλέγματα. Ἐδῶ ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἔγινε ὁ ἱερὸς γάμος τοῦ Δία μὲ τὴν Ἥρα κάτω ἀπὸ ἀλυγαριὰ ποὺ ἤτανε τὸ ἀγαπημένο φυτὸ τῆς θεᾶς κι' ἐδῶ γινόντανε οἱ λιτανευτικὲς πομπὲς καὶ οἱ τελετουργικὲς γιορτὲς πρὸς τιμήν της. Ὁ γνωστὸς λογοτέχνης τῆς Σάμου κ. Κώστας Πτίνας, ἔδωσε πλήρη περιγραφὴν τῶν ἑορτῶν στὰ βιβλία του ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία καὶ στὸ θρησκευτικὸ βίωμά τῆς Σάμου. «Δυὸ γιορτὲς ἱερουργούσανε στὴν ἀρχαία Σάμο, γράφει, μὲ παλλαϊκὴ συμμετοχή. Τὰ «Ἡραῖα» καὶ τὰ «Τόνεα». Τὰ πρῶτα γιὰ τὸν γάμο τῆς θεᾶς καὶ τὰ δεύτερα γιὰ τὴν ἀνεύρεσι στὴν παραλία τοῦ ξόανου της ποὺ ἐπιχειρήσανε νὰ κλέψουνε πειρατές. Τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τὰ σπίτια ἤτανε κλειστὰ καὶ στολισμένα μὲ λουλούδια. Σχηματιζότανε πομπὴ ποὺ ὡδηγοῦσεν ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸ σημερινὸ Τηγάνι στὸν ναό. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς βρισκόντανε οἱ νεόνυμφοι ποὺ εἴχανε στὰ μαλλιὰ στεφάνια ἀπὸ λευκὰ καὶ γκρενὰ τριαντάφυλλα. Τραγουδούσανε ὕμνους στὴν Ἥρα. Μπροστὰ πορευόντανε ἀγόρι μὲ δάδα, παριστάνοντας τὸν Ὑμεναῖο. Τὴν πομπὴ κλείνανε ἀνύπαντρες κοπέλλες ποὺ κρατούσανε τὸ ἱερὸ πουλὶ τῆς θεᾶς τὸ παγώνι, σὲ ἀσημένιο μυσοφέγγαρο. Παράλληλα δεύτερη σειρὰ κοριτσιῶν, κρατοῦσε τὸ χρυσὸ σκῆπτρο τῆς θεᾶς. Κι' ἔκλεινε τὴν πομπὴ συνοδεία ἱερέων μὲ τὸν θρόνο καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, ποὺ ἤτανε στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ κλαριὰ λυγαριᾶς. Τελετὴ γινότανε στὴ μέση τοῦ δρόμου, κι' ὅταν ἡ πομπὴ ἔφθανε στὸν ναό, οἱ στρατιῶτες ἀφήνανε στὸν πρόναο τὰ ὅπλα τους γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ κατανυκτικὴ ἱεροτελεστία.

Η ΧΛΟΕΡΗ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΗΡΑΙΟΥ

Ἡ κοιλάδα καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἡραίου βρίσκονται στὴν νοτιοανατολικὴ μεριὰ τοῦ νησιοῦ, ἀντίκρυ στὸ μπουγάζι μεταξὺ Σάμου καὶ Μυκάλης, 5 χιλιόμετρα δυτικὰ ἀπὸ τὸ γραφικὸ Τηγάνι. Ἡ ἀρχαία κοιλάδα εἶναι γεμάτη καλαμιὲς καὶ θάμνα, ἀλυγαριὲς καὶ μυρτιές, ἐλεμίνθες καὶ δάφνες. Στοὺς βάλτους σουσουρίζουνε οἱ καλαμιές, ποὺ δίνουν θεοκρατικὴ προβολὴ στὸ τοπίον. Τσακισμένα θριγκοί, σπόνδυλοι, μάρμαρα, ἱστορημένες ταφόπετρες, λείψανα μνημείων, ἀντιφεγγίζουνε στὴν πράσινη πόα. Ποῦ καὶ ποῦ ξετρυπώνει κανένα φίδι ποὺ γλιστρᾶ στὴν ἀρχαία σιωπή, κυττάει τὸν ἥλιο καὶ χάνεται. Τὸ τοπίο ἀποπνέει σιγὴ καὶ βροτισμένη μυρουδιὰ ἀπὸ μνῆμα. Οἱ ξένοι περιηγηταὶ κατακλύζουνε τὴν περιοχὴ κάθε καλοκαίρι καὶ ξεχωριστὰ Γερμανοὶ πρὸς τιμὴν τοῦ συμπατριώτη τους διασήμου ἀρχαιολόγου Μπούσαρ ποὺ διενήργησε ἐδῶ ἀπὸ τὸ 1930 ἀρχαιολογικὲς ἀποκαλυπτικὲς ἀνασκαφὲς κι' ἔφερε στὸ φῶς μνημεῖα καὶ λείψανα τῆς ἀρχαίας λατρείας. Ἡ μοναδικὴ κολόνα ποὺ σώζεται ἀπὸ τὸν ἐπιβλητικὸ ναό, εἶναι σὰν μιὰ μαρμάρινη δοξαστικὴ μαρτυρία τοῦ μεγαλείου ποὺ θάψανε κάτω ἀπὸ τὰ χώματα καὶ τὴν ἀνελέητη πέτρα, οἱ αἰῶνες ποὺ πέρασαν. Τὸ Ἡραῖον στάθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἱερὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Τὸ ἱδρυτικό του χάνεται στὴν ὁμίχλη τοῦ μύθου, ποὺ λέει πὼς τὸ κτίσανε οἱ Νύμφες. Πιθανὸς ἱδρυτὴς τοῦ ἱεροῦ εἶναι ὁ μυθικὸς ἥρωας Ἀγκαῖος ποὺ πῆρε μέρος στὴν ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία. Ὁ αἰνιγματικὸς αὐτὸς ἥρωας ἀφιέρωσε στὸ νησὶ τὸ ξόανο τῆς θεᾶς ποὺ πήρανε οἱ ἀργοναῦτες ἀπὸ τὸ Ἄργος. Ὡστόσο ἡ λατρεία τῆς Ἥρας ἀρχίζει στὴν Σάμον ἀπὸ τὸ 1300 π.Χ. Κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα ὅταν οἱ νησιῶτες καζαντίσανε χρυσάφι καὶ βιὸς μὲ τὰ ἐμπορικά τους καράβια ποὺ ἁλωνίζανε τὴν Μεσόγειο, κτίστηκεν ὁ πρῶτος ξύλινος ναὸς ἑκατόμπεδος (100 πόδια, 32 μέτρα ὑψ-

Πανοραματικὴ ἄποψι τοῦ Βαθέος τῆς Σάμου μὲ τὸ συγχρονισμένο πεταλοειδὲς λιμάνι καὶ τὴν ἀμφιθεατρικὴ διάταξι τῶν σπιτιῶν του. Ἡ πρωτεύουσα τοῦ ὡραίου νησιοῦ φημίζεται γιὰ τοὺς στρωτοὺς καθαροὺς δρόμους της, τὰ πολιτισμένα της κέντρα, τὰ νοικοκυρεμένα ξενοδοχεῖα της.

κος). Κι' ὅταν ἡ φήμη τοῦ Ἡραίου γίνηκε πανελλήνια ὁ διάσημος ἀρχιτέκτονας Ραῖκος τὸ 570 π.Χ. ἔκτισε τὸν πέτρινον ἑκατόμπεδον ναὸ τῆς θεᾶς, ποὺ χαρακτηρίσθηκε θαῦμα. Οἱ Πέρσες κάψανε τὸ οἰκοδομικὸ ἀριστούργημα, πιθανὸν τὸ 540 π.Χ. οἱ Σαμιῶτες ξανακτίσανε τὸν ναὸ μὲ τὴν ἴδια μεγαλοπρέπεια καὶ διακοσμητικὴ μαστοριὰ τοῦ κατεστραμένου, μὲ 133 κολῶνες σὲ μῆκος 108 μέτρα. Ἡ ὡραιοτάτη κολώνα ποὺ διασώθηκε ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴ τῶν αἰώνων, μαρτυρεῖ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ καὶ πιστοποιεῖ τὴν διάφανη ἀναλλοίωτη ὀμορφιὰ τοῦ Σαμιακοῦ μαρμάρου.

Ὁ Ἡρόδοτος γράφει πὼς τὸ Ἡραῖον ἦτανε ὁ μεγαλύτερος ναὸς τοῦ Κόσμου «μέγιστος πάντων ναὸς ὧν ἡμεῖς ἴδμεν». Σύμφωνα μὲ τὶς μαρτυρίες τῶν περιηγητῶν Στράβωνα καὶ Παυσανία, ὁ ναὸς διακονοῦσε δυὸ ἀγάλματα Ἥρας. Ἕνα ξύλινο κι' ἕνα χάλκινο σὲ ὑπερφυσικὸ μέγεθος ποὺ παρίστανε τὴν θεὰ «καθήμενη» σὲ θρόνο, νυφοστόλιστη. Δυὸ παγώνια μὲ ριπιδωμένη οὐρά, στολίζανε τὸ ὑποπόδιο τοῦ θρόνου. Τὸ ξόανο γίνηκε παρανάλωμα τῆς φωτιᾶς καὶ τὸ χάλκινο μεταφέρθηκε ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς στὴν Κωνσταντινούπολι, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν σταυροφόρων ποὺ πατήσανε τὴν Ἑπτάλοφη τὸ 1204 μ.Χ., μεταφέρθηκε στὴν Βενετία. Λένε πὼς τὸ ἄγαλμα χύθηκε ἀργότερα σὲ νομίσματα, ἀπὸ τὴν Γαληνοτάτη Δημοκρατία.

Ἡ ὡραιοτάτη πλὰζ Γάγκου 2 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα (Βαθὺ) μὲ ἀσημένια ἀμμουδιὰ καὶ τουριστικὸ περίπτερο.

ΔΡΥΜΟΣ ΜΕ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Ὁ περίβολος τοῦ Ἡραίου καὶ ἡ κοιλάδα ποὺ πλαισίωνε τὸ ἱερὸ ἤτανε γεμάτοι ἀπὸ ἀγάλματα θεῶν καὶ ἡμιθέων, εὐεργετῶν καὶ ἡρώων. Ἦτανε κοντολογῆς ἕνας δρυμὸς μὲ ἀγάλματα ποὺ λεηλατήθηκεν ἀρχικὰ ἀπὸ τοὺς Πέρσες, ὕστερα ἀπὸ τὸν Μιθυδράτη καὶ τελικὰ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ἐδῶ πέρα ὠργανώθηκε τὸν Ἀπρίλη τοῦ 32 π.Χ. πρωτοφανὴ ρωμαϊκὰ συμπόσια μὲ τὸν Ἀντώνιο καὶ τὴν Κλεοπάτρα, ποὺ ἑτοιμάζανε πόλεμο ἐναντίον τοῦ Αὐγούστου. Ὁ μαλθακὸς καὶ φιλήδονος Ἀντώνιος προσκάλεσε στὴν Σάμο ξακουστοὺς ἠθοποιοὺς καὶ μουσικοὺς γιὰ νὰ γλυκάνουν τὰ συμπόσια καὶ τὶς ὀργιώδεις γιορτὲς μὲ αὐλητρίδες, μαινάδες, ταχυδακτυλουργούς, φαυλικὰ γλέντια. Ἀπὸ τὸ Ἡραῖο τραβοῦσε πρὸς τὸ ἀρχαῖο ἄστυ ἡ Ἱερὰ Ὁδὸς γεμάτη θησαυροὺς κι' ἀναθήματα. Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἦτανε ὁ τάφος τῶν πιστῶν ἐραστῶν Λεοντύχου καὶ Ραδίνας ὅπου οἱ ἐρωτευμένοι φέρνανε ἀφιερώματα καὶ παρακαλούσανε νὰ πραγματοποιηθοῦνε τὸ γρηγορώτερο οἱ πόθοι των. Ἀνήμερα στὴν γιορτὴ τῆς Ἥρας, ὅταν δίνανε στὸ ξόανο τῆς θεᾶς τὰ συμβολικὰ γλυκά, φαγοποτούσανε οἱ νοικοκυραῖοι καὶ γινότανε διαγωνισμὸς μπεκρήδων. Ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει ἀγῶνα οἰνοποσίας ποὺ ὠργανώθηκεν ἀπὸ τὸν μυημένον στὸν οἶστρο τοῦ Βάκχου Μεγαλέξανδρο. Στὸν ἰδιότυπον αὐτὸ διαγωνισμὸ νίκησε κάποιος Πρόμαχος τοὺς 41 ἀντιπάλους του ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 5 σκάσανε καὶ πέθαναν. Μετὰ τὴν νίκη του, ὁ μπεκροκανάτας καὶ πρωταθλητὴς τοῦ πιοτοῦ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς πρόμαχος τραγούδησε τὸν βακχικὸν ὕμνο. «Ἡ γῆ πίνει τὴν βροχή, τὰ δένδρα τοὺς χυμούς, ἡ θάλασσα τὰ ποτάμια, ὁ ἥλιος τὴν θάλασσα. Γιατί νὰ μὴν πίνω κι' ἐγώ;».

Ἐξὸν ἀπὸ τὴν Ἥρα, στὴν Σάμο λατρευόντανε κι' ἄλλοι θεοί. Ὁ Ζεύς, ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Χαριτοδότης Ἑρμῆς κι' ἡ γλυκομάτα Σαμιώτισσα Ἀφροδίτη. Τὸν ναὸν τῆς «ἐν Σάμω Ἀφροδίτης, Ἀττικαὶ ἑταῖραι ἱδρύσαντο, αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολιόρκει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας». Δηλαδὴ τόσα μεγάλα ἤτανε τὰ κέρδη τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν ποὺ ἀκολούθησαν τὴν ἀθηναϊκὴν στρατιὰ στὴν πολιορκία τῆς Σάμου, ὥστε τοὺς περισσέψανε νὰ κτίσουνε ναὸ γιὰ τὴν λατρεία τῆς θεᾶς ποὺ εὐνοοῦσε τὸ ἐπάγγελμα.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙ' ΟΙ ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ ΣΑΜΟΥ

Τὸ γερμανικὸν ἀρχαιολογικὸν ἰνστιτοῦτον, διενήργησε ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς στὴν περιοχὴ τοῦ Ἡραίου κι' ἔφερε στὸ φῶς σημαντικὰ ἀποκαλυπτικὰ κατάλοιπα ποὺ δυστυχῶς, μὲ τὸ νὰ μὴ διαθέτει ἡ Σάμο κατάλληλο Μουσεῖο, βρίσκονται ἀκόμα κλεισμένα σὲ κιβώτια. Στὸ πρόχειρο Μουσεῖο τῆς Σάμου «ἐκτίθενται» ἡ Στοὰ τοῦ περίφημου Σαμίου γλύπτη Γενελέω, (ἡ σειρὰ δηλαδὴ τῶν ἀγαλμάτων, ποὺ ἀπομείνανε τρία, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ 6 τὰ δυὸ βρίσκονται στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἀνατολικοῦ Βερολίνου καὶ τὸ τρίτο στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου. Ἐκτίθενται ἀκόμα τμήματα κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, κοῦροι, ἐπιτύμβιες πλάκες, κεραμικά, νομίσματα. Τὴν συλλογὴν σημπληρώνει μαρμαρένια σαρκοφάγος σὲ σχῆμα ναοῦ, ὀστεοθήκη ἀπὸ μάρμαρο, γυναικεῖα ἀγάλματα τῶν ἑλληνορωμαϊκῶν χρόνων κλπ. Μικρὸ μουσεῖον διατηρεῖται καὶ στὸ Πυθαγόρειον μὲ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας. Τὸ Πυθαγόρειον εἶναι ἡ ἀρχαία Σάμος καὶ πῆρε τ' ὄνομα αὐτὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Σαμίου σοφοῦ Πυθαγόρα τὸ 1955, δυόμισυ χιλιάδες ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

ΤΟ ΕΥΠΑΛΙΝΕΙΟΝ ΟΡΥΓΜΑ

Ἕνα σημαντικὸ «κοινωφελὲς» ἔργο ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι τῶν ξένων, γιὰ τὴν τεχνική του ἀρτιότητα, εἶναι τὸ Εὐπαλίνειον Ὄρυγμα, ποὺ συνεδύασε κι' ἐξετέλεσεν ὁ σπουδαῖος μηχανικὸς καὶ ὑδραυλικὸς Εὐπαλῖνος, ἀπὸ τὰ Μέγαρα μ' ἐντολὴ τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτη. Τὸ περίφημον αὐτὸ ὄρυγμα εἶναι μιὰ σήραγγα, μεταφορᾶς τοῦ ὑδρευτικοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ στὸ Τηγάνι βουνὸ τοῦ Σταφύλου. Τὸ ὄρυγμα, ἡ δομὴ καὶ ἡ κατασκευή του θεωροῦνται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τεχνικὰ κατορθώματα τῆς ἀρχαιότητας. Πρῶτα ἔγινεν ἡ σήραγγα (ὕφους 1.70) κι' ὕστερα ὠργανώθηκε τὸ βάραθρο, ὅπου τοποθετηθήκανε σὲ μῆκος 1000 περίπου μέτρων οἱ κομμένοι στὴ μέση πήλινοι σωλῆνες. Τ' ἀρχαῖα τείχη τῆς Σάμου εἶναι τὸ δεύτερο ἀξιοθαύμαστο τεχνικὸ ἔργο τῆς ἀρχαιότητας. Ἔχουνε συνολικὸ μῆκος 6.5 χιλιόμετρα. Ξεκινούσανε ἀπὸ τὴν θάλασσα κοντὰ στὴν Γλυφάδα, περιζώνανε τὴν ἀρχαία πόλι καὶ τελειώνανε στὸν κάβο Φονιά. Ἐδῶ πέρα ἐξοντωθήκανε τὰ λεφούσια τῶν ζεϊμπέκων τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ζητήσανε νὰ πατήσουν τὴν Σάμο τὸ 1821, κι' ἀπ' ἐδῶ οἱ παλληκαράδες τοῦ Λογοθέτη πραγματοποιούσανε ξαφνικὲς ἐπιδρομὲς στὰ Μικρασιατικὰ παράλια καὶ ἁρπάζανε κοπάδια, μονέδα, γεννήματα. Σὲ μιὰ τέτοια ἐπιδρομὴ τὰ ἀτρόμητα παλληκάρια τοῦ Λογοθέτη, ὁ Σταμάτης καὶ ὁ Λαχηνᾶς (ἐπικεφαλῆς ψυχωμένων ἀνταρτῶν) μαζέψανε ἀπὸ τὴν Μυκάλη καὶ φέρανε στὴν Σάμο 15.000 πρόβατα. Γιόμισε τὸ νησὶ μὲ τουρκικὰ κοπάδια, καμῆλες καὶ βόδια. Κι' ἦτανε τέτοιος ὁ τρόμος τοῦ τουρκικοῦ πληθυσμοῦ τῶν παραλίων μὲ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Σαμίων, ὥστε μέχρι σήμερα ἀκόμα οἱ Τουρκάλες γιὰ νὰ τρομάξουνε τ' ἄτακτα παιδιά τους χρησιμοποιοῦνε τὸν Σαμιακὸ μπαμπούλα καὶ λένε:

—«Σουσαμλή, γκελίορ... γκὶτ
... γκίτ. Σαμλὴ γκελίορ.».

Δηλαδή: «Σωπᾶτε, παιδιά... ἔρχεται ὁ Σαμιώτης! Μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ τὰ τουρκαλάκια μαζεύονται τρομαγμένα στ' ἀντερὶ τῆς μάνας τους.

Ο ΜΥΘΙΚΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

Τὸ Εὐπαλίνειον ὄρυγμα, ποὺ μετέφερε τὸ ὑδρευτικὸ νερὸ ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦ Σταφύλου στὴν Πολιτεία, στάθηκε ὅπως σημειώσαμε, πρωτοβουλία τοῦ θρυλικοῦ ἡγεμόνα - δικτάτορα τῆς Σάμου Πολυκράτη ποὺ κάλεσε τὸν σπουδαῖο ὑδραυλικὸ τῶν Μεγάρων Εὐπαλῖνο νὰ τὸ ἐκτελέση. Ὁ Πολυκράτης κέρδισε πανελλήνια δόξα καὶ φήμη μὲ τὴν τολμηρὴ πολιτιστική του δραστηριότητα, τὴν σοφία καὶ τὸ ὀργανωτικό του πνεῦμα. Δημιούργησε ναυτικὸ κράτος, ἐξετέλεσε θαυμαστὰ τεχνικὰ ἔργα στὸ λιμάνι καὶ στὴν πολιτεία τῆς Σάμου (ὅπως ὁ κυματοθραύστης) καὶ καλλιέργησε τὴν μουσική, τὴν Τέχνη, τὰ γράμματα. Κάλεσε κοντά του τοὺς μεγάλους ποιητὲς τοῦ 7ου αἰῶνα Ἀνακρέοντα καὶ Ἴβυκο, διώρισε δημόσιον ὑγιεινολόγο τὸν γιατρὸ Δημοκήδη, ἵδρυσε πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην καὶ καθιέρωσε τὴν πιὸ πρωτότυπη σύνταξι στὶς φαμίλιες ἢ στὶς μανάδες τῶν σκοτωμένων παλληκαριῶν στοὺς πολέμους. Ὕστερα ἀπὸ κάθε πόλεμο μάζευε στὸν περίβολο τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἡραίου, τὶς μανάδες τῶν σκοτωμένων παλληκαριῶν κι' ἀντικρύ τους τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἐπιζήσανε. Γινόντανε σχετικὴ τελετὴ μνημοσύνου τῶν νεκρῶν κι' ὕστερα ἔπαιρνε μιὰ - μιὰ τὶς χαροκαμένες μανάδες καὶ τοὺς σύσταινε καινούργιο ὑγιό. Σὲ κάθε στρατιώτη ἔλεγε: «Μητέρα σοι ταύτην δίδωμι» καὶ σὲ κάθε μάνα πρόσθετε, πὼς ὁ καινούργιος της γιὸς εἶναι ὅμοια καλὸς ὅπως αὐτὸς ποὺ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην.

Ἡ ἰδιότυπη αὐτὴ προστασία γίνηκε θρύλος, γνωμικό, παροιμία, παράδειγμα σ' ὅλους τοὺς ἀρχαίους αἰῶνες «Πολυκράτης μητέρας νέμει». Δηλαδὴ ὁ Πολυκράτης μοιράζει μανάδες!

Ὁ μεγαλεπήβολος αὐτὸς ἡγεμόνας μάζεψε στὴ Σάμο χρυσάφι καὶ πλοῦτο ποὺ καταντοῦσε ἀπίστευτος. Τὰ καράβια του οἱ περίφημες «Σάμπαινες» μὲ κόκκινο χρῶμα ἁλωνίζανε τ' ἀνατολικὸ καὶ τὸ δυτικὸ Αἰγαῖο. Κι' ἦτανε τόσο τυχερὸς ποὺ ὁ φίλος του Αἰγύπτιος βασιλιᾶς Ἄμασις τοῦ σύστησε γιὰ νὰ σπάση τὸ ἐπικίνδυνο γοῦρι καὶ τὴν... ἐξοργιστικὴ εὐτυχία του νὰ χάση κάτι ἀκριβό, ἀγαπητὸ κι' ἀναντικατάστατο γιὰ νὰ λυπηθῆ, νὰ δακρύση. Ὁ Πολυκράτης ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος κι' ἔρριξε στ' ἄπατα νερὰ τὸ σμαραγδένιο δακτυλίδι του ποὺ χάραξε μὲ τὸ οἰκόσημό του, μιὰ λύρα, ὁ ξακουστὸς Σάμιος καλλιτέχνης Θεόδωρος. Πέρασαν καμπόσες ἡμέρες καὶ πρὸς μεγάλη κατάπληξίν του ὁ μάγειρος τοῦ παλατιοῦ του, τοὔφερε μὲ συγκινημένη χαρὰ τὸ πολύτιμο, μοναδικὸ δακτυλίδι. Ὁ ἀγαθὸς τύραννος. χλώμιασε, ταράχτηκε, ἀνατρίχιασε. «Ποῦ τὸ βρῆκες, τὸν ρώτησε, καὶ τὰ λόγια τρέμανε στὰ πανιασμένα του χείλη. Μήπως εἶναι ἀντίγραφο τοῦ δακτυλιδιοῦ ποὔρριξαν στὴ θάλασσα;». «Τὸ βρῆκα στὴ κοιλιὰ τῆς τσιπούρας ποὺ μαγέρεψα σήμερα, εἶπεν ὁ μάγειρας. Ἦτανε κολλημένο στὰ σπλάχνα της». Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γεγονὸς ποὺ πιστοποιοῦσε τὴν δαιμονικὴ τύχη τοῦ Πολυκράτη, ἔκανε τὸν σοφὸ Αἰγύπτιο βασιλιᾶ καὶ φίλο του Ἄμασι νὰ διακόψη τὴν συμμαχία μαζί του, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ἡ ὑπέρμετρη, ἀπίθανη κι' ἀκατανόητη τύχη τοῦ Σαμίου ἡγεμόνα θὰ ἐπισύρη ὁπωσδήποτε τὴν ὀργὴ καὶ τὸ ἐκδικητικὸ μένος τῶν θεῶν. Ὁ Αἰγύπτιος βασιλιᾶς δὲν γελάστηκε. Ὁ Πολυκράτης, ὅπως διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος, ἔπεσε στὴν παγίδα τῶν Περσῶν ποὺ τὸν καλέσανε στὶς Σάρδεις γιὰ νὰ τοῦ δώσουνε τάχα, ὅσο χρυσάφι ζητήσει γιὰ νὰ κατακτήση τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ τὸν σκότωσαν καὶ κρεμάσανε τὸ κουφάρι του, γιὰ παραδειγματισμὸ σ' ὅσους διψοῦνε τὸ μάλαμα.

ΟΙ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

Ἡ ὡμορφότερη εἶναι τοῦ Γάγκου, κοντὰ στὴν πρωτεύουσα μὲ ἀσημένια ἀμμουδιά. Τουριστικὸ περίπτερο κλπ., τῆς Μυρτιᾶς στὴν ἀνατολικὴ παραλία, τῆς ψιλῆς ἄμμου, στὸ στενὸ τῆς Μυκάλης (12 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Βαθὺ) κλπ. Γραφικὲς τοποθεσίες γιὰ παραθερισμὸ εἶναι τοῦ Τσαμαδοῦ, τὸ Ποτάμι, ὁ Μαραθόκαμπος. Τὰ ὡραιότερα μοναστήρια τῆς Σάμου εἶναι ἡ Παναγιὰ Βροντιανὴ (1566) ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ (κτίσμα τοῦ 1766) στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ Ραμπαηδόνι. Ἡ θέα ἀπὸ ἐδῶ εἶναι πανοραματική, ἀπὸ λεβάντη σὲ ὄστρια. Διακρίνονται ἡ Ἰκαρία, ἡ Πάτμο, τ' ἀσιατικὰ κατάγιαλα.

Τρίτο ἀξιοθέατο μεσαιωνικὸ μοναστήρι εἶναι τοῦ Σταυροῦ(1592) σὲ ἀπόστασι 18 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ἡ Μεγάλη Παναγιὰ τοῦ Προφήτη Ἠλία, ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Ζώνης στὴν περιοχὴ Βλαμαρῆς (1695) τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Σπηλιανῆς κλπ. Ἡ ἀρχαιότερη ἐκκλησιὰ τῆς Σάμου εἶναι ἡ Παναγιὰ τοῦ Ποταμοῦ κοντὰ στὸ Καρλόβασι, μετόχι τοῦ Σινά, κτισμένο γύρω στὰ 1000 μ. Χ.

Δυὸ-τρεῖς σπηλιὲς στὸ νησὶ παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Στὴ σπηλιὰ Σπηλιανὴ ὑπάρχουν φαντασμαγορικὲς στέρνες νεροῦ ποὺ μαζεύουν τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν ὀροφὴ καὶ τὰ λυωμένα κρύσταλλα.

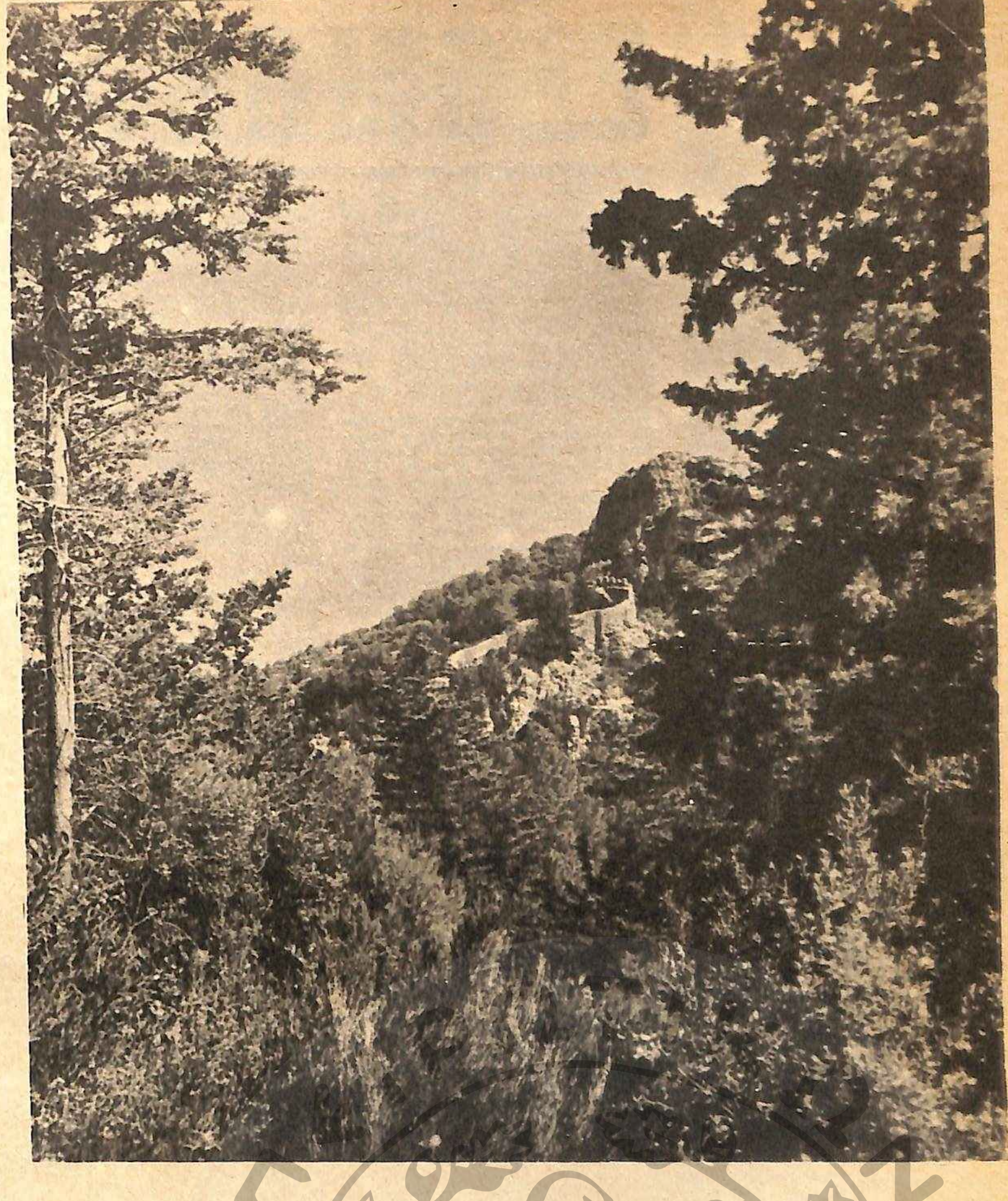

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοπία τῆς Σάμου, τὸ Κάστρο στὸ Ποτάμι, μὲ πυκνὴ βλάστησιν ἀπὸ μαύρη ὀρεινὴ πεύκη, ποὺ μονάχα στὴν Πίνδο βρίσκομε παρόμοια, βελανιδιές, φουντωμένα ἔλατα. Στὴν τοποθεσίαν αὐτὴν διατηροῦνται τὰ λείψανα Ἑνετικοῦ κάστρου.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ Κ.Λ.Π.

Στὴ Σάμο λειτουργοῦν καθαρὰ καὶ νοικοκυρεμένα ξενοδοχεῖα στὴν πρωτεύουσα, στὸ Καρλόβασια, στὸν Μαραθόκαμπο, στὸ Πυθαγόρειο, στοὺς Μυτιληνιούς, στὸν Πύργο, στὸ Ἡραῖο κλπ.

Τουριστικὰ περίπτερα λειτουργοῦνε στὰ «Πλατανάκια» τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, καὶ στὴν πλὰζ τοῦ Γάγγου, κοντὰ στὴν πρωτεύουσα.

Ἡ τοπικὴ Τουριστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Σάμου, διεβίβασε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν Περιηγητικὴ ἀνακοινωθὲν ποὺ λέει: «Ὁδοί... Αὐτοκινητόδρομος ἀσφαλτόστρωτος περιτρέχει ὅλο τὸ νησὶ τῆς Σάμου καὶ συνδέεται μὲ ὅλα τὰ χωριά. Λεωφορεῖα τοῦ τοπικοῦ ΚΤΕΛ ἐξυπηρετοῦνε τὴν Σάμο. Ξενοδοχεῖα. Στὸ Πυθαγόρειον λειτουργεῖ ξενοδοχεῖον 24 κλινῶν Γ' κατηγορίας. Ἐπίσης 4 πανδοχεῖα καὶ πολλὰ δωμάτια σὲ σπίτια. Στὴν πρωτεύουσα λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα «Ξενία» (Β' κατηγορίας) μὲ τιμὲς μονοκλίνου 55 δρ. καὶ δικλίνου 85, ἡ Ἥρα, τῆς Πόλεως, τὸ Ἡραῖον, ὁ Παρθενὼν (β', γ', δ' καὶ ε' κατηγορίας).

Στὸν Πύργο λειτουργεῖ ὡραῖον τουριστικὸν ξενοδοχεῖον «τὸ Ἀκροπόλ» Α' κατηγορίας καὶ στὸ Καρλόβασι, τὸ Ἀκταῖον, τὸ Σάμιον καὶ τὸ Ποσειδώνειον (Δ' καὶ Ε' κατηγορίας).

Ἡ συγκοινωνία Πειραιῶς — Σάμου γίνεται μὲ τὸ καράβι «Κανάρης» ποὺ ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ νησὶ μὲ δρομολόγιον Σῦρον, Τῆνον, Μύκονον, Ἅγ. Κήρυκον, Καρλόβασι, Σάμον. Ὧραι ταξιδιοῦ 16. Τιμαὶ εἰσιτηρίων Α' θέσι 320 δρχ. Β' 190 δρχ., τουριστικὴ 143, κατάστρωμα 88. (Πληροφορίαι: Ἀτμοπλοΐα Νομικοῦ. Τηλ. 470.500, 475.033 κλπ.). Γιὰ τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι, πάρτε πληροφορίες ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς Ὀλυμπιακῆς (Βασιλ. Ἀμαλίας 26, τηλέφ. 230.991).

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΠΗΤΝΙΚ

Τί εἶναι οἱ μπῆτνικ; Νέοι χωρὶς σκοπό, χωρὶς προορισμό, ποὺ παίρνουν ναρκωτικά, δὲν πλένονται, ἀφήνουν τὰ μαλλιά τους νὰ μεγαλώνουν, σὰν γυναικεῖα ἢ νεαροὶ προμηθεῖς ἑνὸς νέου τρόπου ζωῆς; Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀποφάσισε νὰ μιλήση σ' ἕνα δημοσιογράφο — ποὺ εἶναι ἀληθινὰ σπάνιο. — «Εἴμαστε οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι θνητοί», εἶπε, «μὰ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς καταλήγουν νὰ αὐτοκτονοῦν».

ΕΡ.: Πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε τί εἶναι μπῆτνικ, δηλαδὴ τί εἶναι ἕνας μπῆτνικ;

ΑΠ.: Ὁ ὅρος μπῆτνικ εἶναι λίγο ἀνόητος καὶ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν κοινωνία ποὺ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δίνη πάντα ἕνα ὄνομα, μιὰ ἐτικέττα σὲ ὅλα τὰ πράγματα. Ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ,μὲ μόνη διαφορά, πὼς διαλέξαμε νὰ ζήσουμε ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἐλεύθεροι, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς συμβιβασμούς.

ΕΡ.: Ἀπὸ ποιὰ κοινωνικὴ τάξι προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μπῆτνικ;

ΑΠ.: Ἐξαρτᾶται. Ἐδῶ στὴ Γαλλία π.χ. οἱ περισσότεροι μπῆτνικ προέρχονται ἀπὸ οἰκογένειες τῆς καλῆς κοινωνίας καὶ εἶναι σπουδαστὲς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἀντίθετα σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπως ἡ Δανία, ποὺ ἔχει ἕνα ὑψηλὸ μορφωτικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς μπῆτνικ ἀκόμα καὶ παιδιὰ ἐργατῶν. Νομίζω, ὅμως, πὼς τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι, πὼς ὅλα σχεδὸν αὐτὰ τὰ παιδιὰ πρὶν γίνουν μπῆτνικ ἔζησαν σὲ μιὰ ξεχωριστὴ οἰκογενειακὴ κατάστασι —τὰ περισσότερα εἶναι παιδιὰ χωρισμένων γονέων—καὶ αὐτὲς οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοὺς δημιούργησαν μιὰ μεγαλύτερη περιέργεια γιὰ αὐτὸ ποὺ τοὺς περιβάλλει καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ δεχτοῦν παθητικὰ τὶς πεποιθήσεις καὶ τὶς ἀντιλήψεις τῶν ἄλλων.

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας οἱ αἰτίες ποὺ κανονικὰ ὁδηγοῦν ἕνα νέο 17—20 χρόνων νὰ γίνη μπῆτνικ;

ΑΠ.: Νομίζω πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ψυχικῆς ἐπαναστάσεως ἐναντίον στὴν κοινωνία.

ΕΡ.: Καὶ σὲ τί ἀποβλέπει συγκεκριμένα αὐτὴ ἡ ἐπανάστασι;

ΑΠ.: Δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἀντίδρασι σὲ ὡρισμένες παράλογες καταστάσεις, ποὺ ἔχουν δημιουργηθῆ ἀπὸ τὴν κοινωνία. Πέσ' τε π.χ. ποιὰ λογικὴ βρίσκετε ἐσεῖς στὴν ὕπαρξι τῶν νοσοκομείων καὶ ταὐτόχρονα στὴν ὕπαρξι τῆς ἀτομικῆς βόμβας; Τὰ πρῶτα δημιουργοῦνται γιὰ νὰ σώσουν τὸν κόσμο καὶ ἡ δεύτερη γιὰ νὰ τὸν σκοτώνη. Καὶ ποιὰ λογικὴ ὑπάρχει στὴ συμπεριφορὰ τῆς ἐκκλησίας ποὺ πρῶτα διδάσκει νὰ ἀγαπᾶμε τὸν πλησίο μας καὶ ὕστερα, σὲ περίπτωσι πολέμου, στέλνει τοὺς ἀντιπροσώπους της νὰ εὐλογήσουν τὰ κανόνια; Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπόλυτα τρελλὰ καὶ ἀπαράδεκτα γιὰ ἕνα νέο, ποὺ θὰ ἀποφασίση νὰ τὰ σκεφτῆ καὶ νὰ συζητήση μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῆ νὰ πάρη κι' αὐτὸς μέρος σ' αὐτὴ τὴν ὁμαδικὴ ὑποκρισία. Γι' αὐτὸ γινόμαστε μπῆτνικ.

ΕΡ.: Καὶ δὲν νομίζετε πὼς κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσπαθήση νὰ διορθώση τὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις, ποὺ δὲν θεωρεῖ σωστές; Καὶ ἂν εἶναι ἔτσι, τί νομίζετε πὼς πρέπει νὰ γίνη;

ΑΠ.: Πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ πῶ, πὼς ἴσως ἐμεῖς οἱ μπῆτνικ εἴμαστε ἀτομιστὲς καὶ γι' αὐτὸ δὲν πιστεύουμε στὴν πολιτική, δὲν πιστεύουμε πὼς ἡ πολιτικὴ μπορεῖ νὰ ἀλλάξη κάτι. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἐγὼ πιστεύω πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐνεργήση κανεὶς ἐλεύθερα μένοντας μέσα στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας. Ἂν ἕνας ἄνθρωπος ζῆ κανονικά, ἂν διαβάζη ἐφημερίδες, κυττάζη τηλεόρασι, πηγαίνει στὸν κινηματογράφο κλπ. μένει προσκολλημένος στοὺς συμβιβασμοὺς καὶ στὶς ἀπόψεις, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνία κι' ἔτσι ἀναγκαστικὰ οἱ σκέψεις του, οἱ πεποιθήσεις του ἀκόμα κι' ἂν τὸ καταλαβαίνη δὲν ἀνήκουν σ' αὐτόν. Κατὰ βάθος δὲν φταῖμε ἐμεῖς, ἂν οἱ ἄλλοι δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσος παραλογισμὸς καὶ πόση ἀσχημία κρύβεται στὴ σημερινὴ κοινωνία.

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις σας μὲ τοὺς ἄλλους, .μὲ τὴν κοινωνία;

ΑΠ.: Δὲν εἶναι καθόλου καλὲς καὶ γι' αὐτὸ δὲν φταῖμε ἐμεῖς. Στὴ Γαλλία π.χ. ὑπάρχει εἶδος ρατσισμοῦ ἐναντίον μας, ὅπως ὑπάρχει γιὰ τοὺς νέγρους ἢ τοὺς τσιγγάνους. Στὸ συνέδριο τῆς Γενεύης γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ἐπικυρώθηκε πὼς εἴμαστε ὅλοι ὅμοιοι καὶ ὅμως ὅταν ἐγὼ περνῶ ἀπὸ τοὺς παρισινοὺς δρόμους μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά μου καὶ τὴν κιθάρα μου, ὑπάρχει πάντα ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ μὲ συλλαμβάνει καὶ μὲ βάζει στὴ φυλακὴ τοὐλάχιστον γιὰ δέκα ὧρες. Καὶ αὐτὸ γίνεται χωρὶς καμμιὰ αἰτία. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἀπὸ αἰτία. Σὲ ὅλους ἐπιτρέπεται νὰ κατεβαίνουν τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, ἀλλὰ ὄχι σ' ἐμᾶς τοὺς μπῆτνικ. Κι' ἐμεῖς δὲν κάνουμε ποτὲ κανένα κακό, ἐκτὸς ἂν θὰ θέλη κανεὶς νὰ ὑποστηρίξη πὼς εἶναι κακὸ νὰ παίζουμε κιθάρα, νὰ τραγουδᾶμε, νὰ εἴμαστε εὔθυμοι. Αὐτὰ γιὰ τὴν κοινωνία γενικά. Ὁ κοινὸς ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ἀντίθετα, μᾶς φέρεται μὲ ἕνα εἶδος οἴκτου καὶ αἰσθάνεται δυσπιστία ἀπέναντί μας. Ὅμως ἐκεῖνοι εἶναι ἀληθινὰ οἱ φτωχοί, ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα καὶ κατοικοῦν σὲ παράγκες ἔξω ἀπὸ τὶς πόλεις. Μοῦ συνέβηκε πολλὲς φορὲς νὰ κάνω συντροφιὰ μ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ παρ' ὅλη τὴ φτώχεια στὴν ὁποία ζοῦν, δὲν ἀρνήθηκαν ποτὲ νὰ μοῦ δώσουν λίγο ψωμί.

ΕΡ.: Ποιὲς ἄλλες δυσκολίες συναντᾶτε στὶς ἐπαφές σας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους;

ΑΠ.: Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δυσπιστία καὶ τὴν περιέργεια στὶς ὁποῖες ἄλλωστε ἔχουμε συνηθίσει, θὰ μποροῦσα νὰ πῶ πὼς δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ξεχωριστὲς δυσκολίες. Ἂν ἔχουμε χρήματα μποροῦμε νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, νὰ κατοικήσουμε σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο ἢ νὰ φᾶμε σ' ἕνα κομψὸ ρεστωράν, ἐνῶ ὅταν δὲν ἔχουμε χρήματα ὅλες οἱ πόρτες εἶναι κλειστές. Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ σ' ἐσᾶς!

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες ἀσχολίες ἑνὸς μπῆτνικ;

ΑΠ.: Κάθε μπῆτνικ κάνει ὅ,τι θέλει. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

ΕΡ.: Τί σημαίνει ἀκριβῶς ἡ φράσι «κάνει ὅ,τι θέλει;». Νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι ξεχωριστὰ ἐνδιαφέρον, γιατὶ ὅλοι σᾶς θεωροῦν σὰν ἄτομα ποὺ δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασία.

ΑΠ.: Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἔχουμε πάντα πολλὰ πράγματα νὰ κάνουμε καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἔχουμε νὰ ζήσουμε. Συγγνώμην, ἐσεῖς νομίζετε πὼς εἶναι εὔκολο νὰ ζῆ κανείς; Εἶναι ἀντίθετα πολὺ δύσκολο νὰ προσπαθήση κανεὶς νὰ ζήση εὐτυχισμένος καὶ ἂν δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα θὰ ἦταν διαφορετικὰ γιὰ ὅλους.

ΕΡ.: Καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήσετε πῶς τὰ βρίσκετε;

ΑΠ.: Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πρὶν ἀπ' ὅλα, πὼς γιὰ νὰ ζήσουμε δὲν μᾶς χρειάζονται πολλά. Μερικοὶ σὰν κι' ἐμένα π.χ. τραγουδοῦν ποῦ καὶ ποῦ σὲ νυχτερινὰ κέντρα ἤ, ἂν εἶναι ζωγράφοι, πουλοῦν τοὺς πίνακές τους. Ἄλλοι πάλι, ποὺ δὲν ξέρουν οὔτε νὰ παίζουν οὔτε νὰ ζωγραφίζουν, τὰ καταφέρνουν ὅπως μποροῦν. Κάνουν τοὺς ἀγρότες γιὰ λίγο καιρὸ ἢ τοὺς ἐργάτες, ἤ, τὸ χειμῶνα, καθαρίζουν τὸ χιόνι ἀπὸ τοὺς δρόμους. Μὰ ἐπαναλαμβάνω πὼς αὐτὰ δὲν λογαριάζονται. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ ζῆ σὰν ἕνα πλᾶσμα ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε ἐπιβεβλημένο κανόνα, χωρὶς νὰ πρέπει νὰ δίνη λόγο γιὰ τὶς πράξεις του.

ΕΡ.: Συνήθως ποῦ ζῆτε;

ΑΠ.: Ὅπου τύχη. Ἐγὼ τώρα ζῶ σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, γιατὶ εἶναι κοντὰ στὸ καμπαρὲ ποὺ τραγουδῶ, μὰ πολλὲς φορὲς ἔχω κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ γέφυρες ἢ σὲ κάποια παράγκα καί... νομίζω πὼς θὰ μοῦ συμβῆ πολλὲς φορὲς ἀκόμα αὐτό.

ΕΡ.: Γιατὶ ὅλοι οἱ μπῆτνικ φοροῦν μπότες μπλοῦ-τζὴν καὶ ἔχουν μακρυὰ μαλλιά;

ΑΠ.: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μπῆτνικ φοροῦν μπλοῦ-τζὴν γιὰ ἕνα λόγο πρακτικό: κρατοῦν πολὺ καὶ στοιχίζουν λίγο κι' ἐμεῖς συνήθως ἔχουμε μόνο ἐκεῖνα τὰ ροῦχα ποὺ φορᾶμε. (Στὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία π.χ. ἕνα μπλοῦ-τζὴν στοιχίζει 150 δραχμὲς καὶ κρατᾶ τοὐλάχιστον ἕξη μῆνες). Τὸ ἴδιο μπορῶ νὰ πῶ καὶ γιὰ τὶς μπότες, ποὺ εἶναι ζεστὲς τὸ χειμῶνα, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι μποροῦμε νὰ τὶς βγάζουμε καὶ νὰ περπατᾶμε μὲ πόδια γυμνά. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιὰ τὰ ἀφήνουμε μακρυὰ γιὰ δυὸ λόγους. Πρῶτα ἐπειδή, ὅταν ἔχουμε συνηθίσει, ἀνακαλύπτουμε πὼς τὰ μακρυὰ μαλλιὰ πηγαίνουν πολὺ πιὸ καλὰ καὶ στὸ ἀνδρικὸ πρόσωπο καὶ γιατὶ μᾶς ἀρέσει νὰ ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὴ φύσι. Τὰ μακρυὰ μαλλιὰ εἶναι πιὸ «φυσικὰ» καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὰ κόψουμε.

ΕΡ.: Μὰ τὰ μπλοῦ-τζήν, οἱ μπότες καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ δὲν ἀποτελοῦν μιὰ «στολὴ» γιὰ σᾶς;

ΑΠ.: Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ στολή. Τὸ ντύσιμο δὲν ἔχει σημασία. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ λογαριάζεται εἶναι νὰ ντυνώμαστε γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε ἀπὸ τὸ κρύο.

ΕΡ.: Μὲ ποιὸν τρόπο καὶ γιὰ ποιὸ λόγο γίνατε μπῆτνικ;

ΑΠ.: Ἐγὼ ἄρχισα νὰ ταξιδεύω ὅταν ἤμουν πολὺ νέος καὶ πολὺ συχνὰ στὰ ξενοδοχεῖα γιὰ νέους, συναντοῦσα αὐτὰ τὰ «παράξενα» παιδιὰ μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἄρχισα νὰ γνωρίζωμαι καλύτερα, νὰ τοὺς καταλαβαίνω καὶ νὰ νιώθω πὼς ἔμοιαζα πολὺ μαζί τους. Ἔτσι ἄρχισα. Ἀργότερα, ζῶντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, βρῆκα κι' ἄλλες αἰτίες γιὰ νὰ εἶμαι μπῆτνικ. Αἰτίες πιὸ βαθειὲς ὅπως ἡ ἀτομικὴ βόμβα, ὁ ἀπόλυτος παραλογισμὸς τοῦ μοντέρνου ἀνθρώπου, ὁ ἔρωτας γιὰ τὴ φύσι κλπ.

ΕΡ.: Ἐσεῖς μιλᾶτε πολὺ ἐναντίον στὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ ἐναντίον στὸν πόλεμο, μὰ καὶ ἄλλα ἄτομα, ποὺ βρίσκονται μέσα στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας ἀγωνίζονται γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ μάλιστα πιὸ ἐνεργητικὰ ἀπὸ σᾶς. Τί σκέπτεστε γι' αὐτό;

ΑΠ.: Εἶναι ἀλήθεια. Ὅλοι μιλοῦν ἐναντίον στὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ ἐναντίον στὸν πόλεμο, μὰ σὲ περίπτωσι πολέμου ὅλοι καταλήγουν, εἴτε ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένοι, εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους, νὰ γίνωνται στρατιῶτες. Μόνο οἱ μπῆτνικ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ λένε ὄχι.

ΕΡ.: Ὥστε εἶστε ἐναντίον σὲ κάθε ὠργανωμένη βιαιότητα;

ΑΠ.: Ἀνάμεσα στοὺς μπῆτνικ ὑπάρχουν τόσο ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἐναντίον στὴ βιαιότητα ἀπὸ κάθε ἄποψι, ὅσο καὶ ἐκεῖνοι πού, ὅπως ἐγώ, εἶναι ἐναντίον στοὺς πολέμους, στὶς ὁμαδικὲς καταστροφὲς κλπ. Μοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀκατανόητο νὰ σκεφτῶ πὼς θὰ μποροῦσα νὰ πάω νὰ σκοτώσω ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τοὺς γνωρίζω καὶ δὲν ἔχω τίποτα ἐναντίον τους. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀντιδράσω ἂν κάποιος θὰ μὲ προκαλέση.

ΕΡ.: Πῶς φέρεστε μὲ τὶς γυναῖκες; Ποιᾶς φύσεως εἶναι οἱ ἐρωτικές σας σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς μπῆτνικ;

ΑΠ.: Οἱ περισσότεροι μπῆτνικ εἶναι ὀπαδοὶ τοῦ ἐλεύθερου ἔρωτα καὶ αὐτὸ σημαίνει νὰ μὴν ἔχουν συμπλέγματα, περιορισμοὺς καὶ ζηλοτυπίες.

ΕΡ.: Θὰ θέλατε νὰ ἐξηγηθῆτε καλύτερα;

ΑΠ.: Ὁ κανονικὸς κόσμος, ἴσως γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν αὐταπάτη πὼς κάνει πιὸ εὐγενικὸ —καὶ ἑπομένως λιγώτερο ζωώδη τὸν ἔρωτα, — ἔχει υἱοθετήσει ὡρισμένες ὑποκρισίες, ἀνώφελες εἰσαγωγές, ὅπως π.χ. τὸ φλέρτ, ποὺ ἀπομακρύνουν ὅλο καὶ περισσότερο τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ φύσι. Ἡ «κατάργησι τῶν συμπλεγμάτων» σημαίνει γιὰ μᾶς τοὺς μπῆτνικ νὰ ἐπιστρέψουμε στὰ πρωτόγονα ἔνστικτα. Τὸ νὰ «μὴν ἔχουμε περιορισμούς», σημαίνει, γιὰ μᾶς τοὺς μπῆτνικ, νὰ δεχώμαστε χωρὶς νὰ σκανδαλιζώμαστε καθόλου κάθε εἴδους ἐρωτικὴ ζωή. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ προσθέσω πὼς πολλοὶ μπῆτνικ εἶναι καὶ ὀπαδοὶ τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Καὶ τέλος «ἡ κατάργησι τῆς ζήλειας» ἐξηγεῖται εὔκολα μὲ τὸ σεβασμό, ποὺ αἰσθάνεται κάθε μπῆτνικ γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν ἄλλων.

ΕΡ.: Ἐσεῖς εἶστε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους μπῆτνικ ποὺ ἔχουν παντρευτῆ καὶ ἔχετε καὶ μιὰ κόρη. Αὐτὸ δὲν ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς ἀρχὲς σας;

ΑΠ.: Καὶ γιατί; Ἐγώ, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶμαι μπῆτνικ, εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ θέλω καὶ ἑπομένως ἀκόμα καὶ νὰ παντρευτῶ. Ὅταν ἕνα ἄτομο παίρνη μιὰ ἀπόφασι χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς παραδόσεις ἡ κατάστασί του σὰν ἐλεύθερου ἀνθρώπου δὲν ἀλλάζει, ἀντίθετα μάλιστα... ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε ἐμεῖς οἱ μπῆτνικ εἶναι ἡ δυνατότητα νὰ μὴν εἴμαστε «πρόβατα».

ΕΡ.: Καὶ ἡ κόρη σας;...

ΑΠ.: Εἶναι ἡ πιὸ μικρὴ παρισινὴ μπῆτνικ. Εἶναι μόνο πέντε μηνῶν.

ΕΡ.: Νομίζετε πὼς θὰ μείνη κι' αὐτὴ μιὰ μπῆτνικ;

ΑΠ.: Ἴσως, ἂν τὸ θελήση. Καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ κάνη ὅ,τι θέλει.

ΕΡ.: Δὲν νομίζετε πὼς τὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο μεγαλώνει ἕνα παιδὶ εἶναι ἀποφασιστικὸ γιὰ τὸ μέλλον του καὶ ὅτι ἑπομένως ἡ κόρη σας δὲν θὰ μπορῆ νὰ διαλέξη;

ΑΠ.: Ὄχι. Ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ τρόπου ποὺ ζῆ ἡ κόρη μου, θὰ εἶναι περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ σὲ θέσι νὰ διαλέξη τὸ μέλλον, ποὺ θὰ προτιμήση αὐτή. Ἄλλωστε ἡ πεῖρα της σὰν «μικρῆς μπῆτνικ» θὰ τῆς δώση τὴν ἱκανότητα νὰ γίνη πραγματικὰ εὐτυχισμένη. Θὰ ἔχη μιὰ εὐρύτερη ἐντύπωσι γιὰ τὸν κόσμο, θὰ ἔχη τὴν ἐπιθυμία νὰ μαθαίνη πάντοτε καινούργια πράγματα καὶ θὰ εἶναι καὶ προικισμένη μὲ μιὰ βαθειὰ εὐαισθησία, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέπη νὰ καταλαβαίνη τοὺς ἄλλους εὐκολώτερα.

ΕΡ.: Ἐσεῖς νομίζετε πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ μείνετε μπῆτνικ γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή;

ΑΠ.: Ὄχι. Νομίζω πὼς θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο.

ΕΡ.: Γιὰ ποιὲς αἰτίες δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ ποιὸ εἶναι τὸ μέλλον ἑνὸς μπῆτνικ;

ΑΠ.: Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, ἀφοῦ, τὸν ἔχουν βάλει στὴ φυλακὴ χωρὶς λόγο, ἀφοῦ ὁ κόσμος τὸν ἔχει φτύσει στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ ἔχει κόψει τὰ μαλλιά, ὁ μπῆτνικ ἀποφασίζει νὰ κάνη κακὸ στοὺς ἄλλους ἢ νὰ κάνη κακὸ στὸν ἑαυτό του.

ΕΡ.: Καὶ τὸ νὰ κάνη κακὸ στοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι ἀντίθετο μὲ τὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶτε τόσο; Καὶ τὸ νὰ κάνετε κακὸ στὸν ἑαυτό σας, δὲν σημαίνει ἴσως πὼς δὲν κατορθώνετε νὰ εἶσαστε τόσο εὐτυχισμένοι ὅσο πιστεύετε;

ΑΠ.: Ὢ ναί, μὰ ὅταν κανεὶς φτάνη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, δὲν εἶναι πιὰ ἕνας μπῆτνικ. Δὲν ἔχει πιὰ ἐλπίδες. Καὶ τότε κάνει κακὸ ἐπειδὴ νομίζει καὶ πιστεύει πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί.

ΕΡ.: Καὶ τί ἐννοεῖτε λέγοντας πὼς ἕνας μπῆτνικ μπορεῖ νὰ κάνη κακὸ στὸν ἑαυτό του;

ΑΠ.: Πρὶν ἀπ' ὅλα ν' αὐτοκτονήση. Ἄλλοι πάλι, προσπαθῶντας νὰ λησμονήσουν μὲ κάθε τρόπο, ρίχνονται στὸ ἀλκοὸλ ἢ στὰ ναρκωτικά, καταπνίγοντας ἔτσι τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὴν προσωπικότητά τους. Δὲν πιστεύουν πιὰ οὔτε στὸν ἑαυτό τους.

ΕΡ.: Κι' ἐσεῖς πὼς νομίζετε πὼς θὰ εἶναι, ἢ μᾶλλον πὼς θὰ θέλατε νὰ εἶναι τὸ μέλλον σας;

ΑΠ.: Ἐγὼ ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ κερδίσω πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ χτίσω ἕνα μεγάλο σπίτι στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἐκεῖ μὲ τοὺς φίλους μου, μπῆτνικ, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλῆ κανένας.

Κ. Ι.

Ὁ Ζὰν Τσέκο, ἐνῶ τραγουδᾶ μὲ τὴν κιθάρα του.

Ὁ νεαρὸς μπῆτνικ ποὺ ἔδωσε αὐτὴ τὴ συνέντευξι ὀνομάζεται Ζὰν Τσέκο καὶ αὐτοχαρακτηρίζεται Γαλλοτσιγγάνος. Γυρίζει τὸν κόσμο τραγουδῶντας στὶς «κάβες» μὲ τὴν κιθάρα του, τὰ παράξενα τραγούδια ποὺ συνθέτουν οἱ φίλοι του μπῆτνικ. Ἡ σύζυγός του (στὴ φωτογραφία) εἶναι μιὰ Δανέζα 22 χρόνων καὶ ἡ κόρη τους (πέντε μηνῶν) ἡ πιὸ νεαρὴ Παριζιάνα μπῆτνικ.

Ὁ μπῆτνικ Μάνχα, φίλος τοῦ Ζάν. Ὁ Μάνχα ἔχει ὀργανώσει μιὰ ὀρχήστρα ποὺ παίζει «ὁμαδικοὺς αὐτοσχεδιασμούς»: δηλαδὴ θορύβους.

Δυὸ ἄλλοι φίλοι τοῦ Ζάν, οἱ μπῆτνικ Ἰβὰν καὶ Πατρίτσια. Ἐκεῖνος παίζει μουσικὰ ὄργανα καὶ ζωγραφίζει. Ἔχει τελειώσει μὲ ἄριστα τὴ σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Εἶναι 26 χρόνων. Ἐκείνη, 19 χρόνων, τραγουδᾶ ἰρλανδέζικα καὶ ἀμερικάνικα τραγούδια. Εἶναι ἕνα ζευγάρι ἀχώριστο μὰ θεωρεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε αἰσθηματικὸ δεσμό.

ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ:

Τριάντα ἐρωτήσεις καὶ τριάντα τολμηρὲς ἀπαντήσεις

Συνέντευξι τῆς μεγάλης Ἑλληνίδας στὰρ σὲ Ἰταλίδα δημοσιογράφο

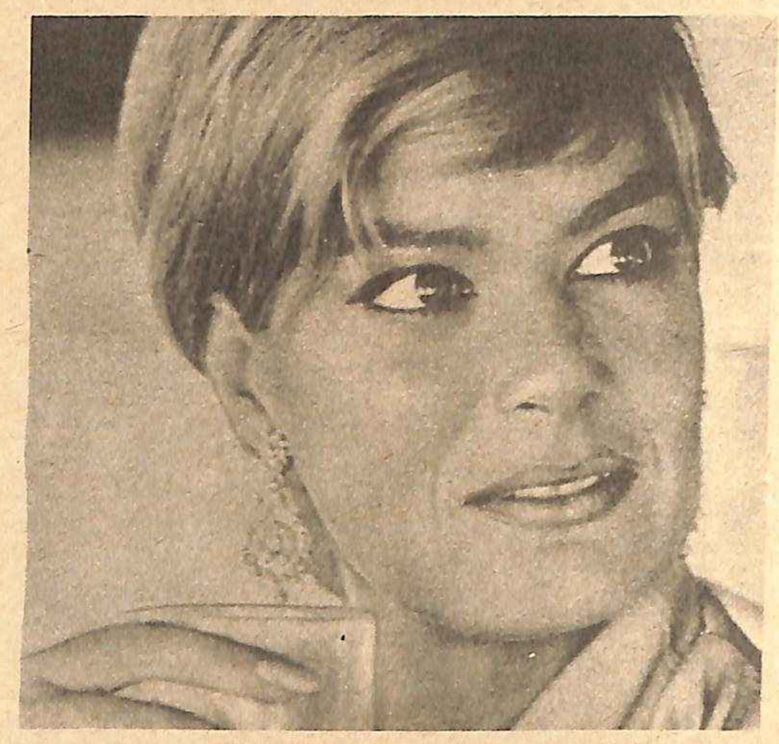

Ἡ Μελίνα Μερκούρη γυρίζει τώρα στὴν Ἰταλία, μὲ σκηνοθέτη τὸν Ζὺλ Ντασέν, τὸ φίλμ «Στὶς 10½, ἕνα καλοκαιριάτικο βράδυ».

Η Ἑλληνίδα στὰρ ἔχει ἀρχίσει αὐτὲς τὶς μέρες στὴ Ρώμη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Στὶς 10.30 ἕνα καλοκαιριάτικο βράδι» μὲ σκηνοθεσία τοῦ Ζὺλ Ντασέν. Στὴ συνέντευξι αὐτὴ ἡ Μελίνα ἀπαντάει στὶς ἐρωτήσεις μιᾶς Ἰταλίδας δημοσιογράφου.

ΕΡ.: Θάθελα πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ συνοψίσω σὲ λίγα λόγια αὐτὰ ποὺ λέγονται γιὰ σᾶς. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου, ἡ Μελίνα Μερκούρη α) εἶναι μιὰ καλὴ ἠθοποιὸς β) εἶναι μιὰ γυναίκα μὲ πολὺ δυνατὸ χαρακτῆρα, γ) δὲν εἶναι πολὺ ὄμορφη δ) εἶναι ἀναιδής. Ὑπάρχει τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα;

ΑΠ.: Ἀναιδής.

ΕΡ.: Εἶστε πραγματικά;

ΑΠ.: Μοῦ ἀρέσει νὰ λένε πὼς εἶμαι.

ΕΡ.: Καὶ γιὰ τὰ ἄλλα; Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχετε ἕνα χαρακτῆρα πολὺ δυνατό;

ΑΠ.: Δυνατό; Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πότε μιὰ γυναίκα ἢ ἕνας χαρακτῆρας εἶναι δυνατοὶ στὴν πραγματικότητα. Ὁπωσδήποτε, στὶς δύσκολες στιγμὲς τὰ καταφέρνω ἀρκετὰ καλά.

ΕΡ.: Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν εἶστε ὄμορφη;

ΑΠ.: Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἐρώτησι, εἶναι ἕνα ἀστεῖο, μιὰ πρόκλησι. Τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω; Πὼς εἶμαι ἕνα τέρας; Πὼς εἶμαι ἑξήντα χρόνων, πὼς δὲν βασίστηκα ποτὲ στὴν ὀμορφιά μου; Ἢ πὼς εἶμαι ἡ πιὸ ὄμορφη γυναίκα τοῦ κόσμου; Γιὰ τὴν ὥρα δὲν πῆρα μέρος σὲ κανένα διαγωνισμὸ ὀμορφιᾶς: Μὰ ποιὸς ξέρει, ἴσως στὸ μέλλον...

ΕΡ.: Κατὰ τὴ γνώμη σας λοιπὸν ποιὰ εἶναι τὰ καλύτερα προτερήματά σας;

ΑΠ.: Ἄ, σήμερα εἶναι ἀκριβῶς μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς ἡμέρες ποὺ δὲν κατορθώνω ν' ἀνακαλύψω στὸν ἑαυτό μου κανένα προτέρημα.

ΕΡ.: Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο προτέρημα μιᾶς ἠθοποιοῦ;

ΑΠ.: Νὰ ἔχη ταλέντο φυσικά.

ΕΡ.: Καὶ τί εἶναι τὸ ταλέντο;

ΑΠ.: Δουλειά, ἐπιμονὴ καὶ ἐξυπνάδα.

ΕΡ.: Ἡ καρριέρα σας θὰ ἦταν διαφορετικὴ καὶ ἡ ἐπιτυχία σας μικρότερη ἂν δὲν εἴχατε συναντήσει τὸν Ζὺλ Ντασέν;

ΑΠ.: Καὶ βέβαια ναί. Στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας ἔχει ἀποφασιστικὴ σημασία ἡ συνάντησι μὲ ἕναν ἄντρα μὲ ἀξία. Ἂν δὲν εἶχα γνωρίσει τὸν Ντασὲν θὰ εἶχα χάσει πολλὰ καὶ στὴν ἀτομική μου ζωὴ καὶ στὴν ἀτομική μου καρριέρα. Ἐλπίζω πὼς εἶναι φανερὸ ὅτι γιὰ μένα, ἡ ἀτομικὴ πλευρὰ ἡ εἶναι πιὸ ἐνδιαφέρουσα. Θεωρῶ τὴ συνάντησί μου μὲ τὸν Ντασὲν σὰν τὴ μεγαλύτερη τύχη ποὺ μποροῦσα νὰ ἔχω.

ΕΡ.: Κατὰ τὴ γνώμη σας στὸ σύγχρονο κόσμο μιὰ γυναίκα ἔχει ἀνάγκη ἀκόμα ἀπὸ τὸ στήριγμα ἑνὸς ἄντρα γιὰ νὰ φτάση κάπου;

ΑΠ.: Κατὰ τὴ γνώμη μου ἔχει ἀκόμα ἀνάγκη νὰ ἀποτελέση μέρος ἑνὸς ζευγαριοῦ. Νὰ συμπληρωθῆ καὶ νὰ πλουτιστῆ ἀπὸ τὴν παρουσία ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου. Ἄλλωστε τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἄντρα. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήση κανεὶς μόνος σ' ἕνα ἔρημο νησί. Ἡ ἐπιτυχία σὰν ἠθοποιοῦ, τὸ φθάσιμο στὴν καρριέρα, ἔχει σημασία μόνο σχετική. Ἐνῶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ σωστοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ἀγάπηση καὶ νὰ ζήση κοντά του εἶναι οὐσιαστικὴ στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας.

ΕΡ.: Τότε ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε μιὰ γυναίκα ποὺ ζῆ μόνη,

ΑΠ.: Γιὰ φαντασθῆτε το, δὲν εἶναι θλιβερό;

ΕΡ.: Δὲν λυπᾶστε ποὺ δὲν ἀποκτήσατε παιδιά;

ΑΠ.: Ὄχι. Ἔχω πάντοτε πολλὰ παιδιὰ ὁλόγυρά μου, ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ παιδιά. Ἑπομένως δὲν αἰσθάνομαι οὔτε σὰν πόνο, οὔτε σὰν ταπείνωσι ὅτι δὲν ἔφερα ἐγὼ παιδιὰ στὸν κόσμο.

ΕΡ.: Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο σφάλμα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ γυναίκα ἐναντίον στὸν ἑαυτό της;

ΑΠ.: Δὲν τὸ ξέρω. Δὲν κατορθώνω ποτὲ νὰ μιλήσω γενικά, νὰ κάνω κρίσεις ποὺ νὰ ἰσχύσουν γιὰ ὅλους. Δὲν εἶμαι μιὰ φιλόσοφος, δὲν θἄγραφα ποτὲ τὰ ἀπομνημονεύματά μου μὲ τὴ σκέψι πὼς ἴσως χρησιμεύσουν σὲ κάποιον σὰν ἠθικὸ δίδαγμα. Δὲν εἶμαι οὔτε ἠθικολόγος οὔτε ψυχολόγος. Γιατὶ κάνετε ἀκριβῶς σ' ἐμένα αὐτὴ τὴν ἐρώτησι;

ΕΡ.: Ἴσως μόνο ἐπειδὴ εἶστε μιὰ ἔξυπνη γυναίκα, μὰ ἂς τὴν ἀφήσουμε κατὰ μέρος. Πέστε μου τώρα, ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα στοιχεῖο ἀπαραίτητο στὴ ζωή σας;

ΑΠ.: Καὶ βέβαια. Θὰ ἔπληττα θανάσιμα ἂν δὲν ἦταν ἔτσι.

ΕΡ.: Καὶ στὸν ἔρωτα εἶναι ἀπαραίτητη ἡ πίστι;

ΑΠ.: Ἐξαρτᾶται.

ΕΡ.: Ἀπὸ τί;

ΑΠ.: Ἀπὸ τὸν ἄντρα καὶ ἀπὸ τὴ γυναίκα.

ΕΡ.: Λέτε ποτὲ ψέματα;

ΑΠ.: Ὄχι, εἶμαι πολὺ τεμπέλα γιὰ νὰ εἶμαι ψεύτρα. Λέω ψέματα μόνο σὲ ξεχωριστὲς περιπτώσεις, ὅταν ἀξίζη τὸν κόπο νὰ τὸ κάνω.

ΕΡ.: Χρῆμα, φιλίες, ἐπιτυχία, ποιὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία πράγματα ἔχει μεγαλύτερη σημασία γιὰ σᾶς;

ΑΠ.: Ὑπάρχει ἕνα παλιὸ ἑλληνικὸ γνωμικὸ ποὺ λέει: «Πολὺ ἐμίσησαν τὸν πλοῦτο ἀλλὰ κανεὶς τὴ δόξα». Κανείς, καταλαβαίνετε; Καὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ σωστό.

ΕΡ.: Πρὶν ἀπὸ μερικὸ καιρὸ μαζὶ μὲ τὸν Ὠνάση καὶ μὲ ἄλλους φίλους σας καταστρέψατε σχεδὸν ἕνα νυχτερινὸ κέντρο στὴν Ἀθήνα. Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό;

ΑΠ.: Γιατὶ εἶμαι Ἑλληνίδα καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες διασκεδάζουμε ἔτσι τὰ Σαββατόβραδα. Κι' ἔπειτα πόσες ἱστορίες, πόσες ὑπερβολὲς πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ἀθῶο ἐπεισόδιο. Δὲν ἦταν ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ἀλλὰ μιὰ ταβέρνα. Κι' ἔπειτα δὲν καταστρέψαμε τίποτα. Σπάσαμε μερικὰ πιάτα, γελάσαμε, χορέψαμε. Γιὰ νὰ πληρώσουμε τὶς ζημιὲς στὸ τέλος χρειάστηκε νὰ δώσουμε ἕνα ποσὸν πολὺ μικρότερο ἀπ' ὅσο στοιχίζει ἕνα δεῖπνο σ' ἕνα κομψὸ ἑστιατόριο τῆς Ρώμης. Μὰ σᾶς βεβαιώνω πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἐπεισόδιο πολὺ συνηθισμένο: Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ συνέβηκαν τουλάχιστον ἄλλα δέκα παρόμοια ἐκεῖνο τὸ ἴδιο Σαββατόβραδο στὴν Ἀθήνα. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε ἔτσι, ἐνθουσιώδεις, ἀσυγκράτητοι. Γιὰ νὰ διασκεδάσουμε ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κίνησι, ἀπὸ θόρυβο.

ΕΡ.: Ποιὰ ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ καταλάβατε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι φτάσατε στὴν ἐπιτυχία;

ΑΠ.: Μὰ ἐγὼ δὲν νομίζω ὅτι ἔχω φτάσει. Ξέρω πὼς δὲν ἔδωσα ἀκόμα ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ δώσω, πὼς δὲν εἶπα τὴν ἀκόμα τὴν τελευταία λέξι. Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ μεγαλομανία μὰ ὄχι γιὰ ὑπεροψία.

ΕΡ.: Ποιὸ εἶναι τὸ φίλμ ποὺ σᾶς χάρισε τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι;

ΑΠ.: «Ποτὲ τὴν Κυριακή».

ΕΡ.: Ποιὸ εἶναι τὸ ἐλάττωμα ποὺ σᾶς κάνει νὰ μισῆτε ἀμέσως ἕναν ἄντρα;

ΑΠ.: Ἡ χυδαιότητα.

ΕΡ.: Κατὰ τὴ γνώμη σας ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἁμάρτημα τῆς ἐποχῆς μας;

ΑΠ.: Τὰ κρεματόρια τοῦ Χίτλερ. Καταλαβαίνω πὼς ἡ ἀπάντησί μου δὲν εἶναι διασκεδαστική, μὰ δὲν γνωρίζω στὴν ἐποχή μας ἄλλο ἔγκλημα πιὸ φρικτό.

ΕΡ.: Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς διασκεδάζει πολύ;

ΑΠ.: Τὰ τραγούδια.

ΕΡ.: Καὶ τί σᾶς κάνει νὰ πλήττετε;

ΑΠ.: Τὰ φίλμ τοῦ Ἀντονιόνι. Εἶναι μακρόσυρτα, μακρόσυρτα, μαμακρόσυρτα. Κι' ἔπειτα αὐτὰ τὰ προβλήματα δὲν ὑπάρχουν. Αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ποὺ βασανίζονται ἀπὸ ἕνα σωρὸ προβλήματα, δὲν ὑπάρχουν ἢ τοὐλάχιστον δὲν θἄπρεπε νὰ ὑπάρχουν. Τὰ φίλμ τοῦ Ἀντονιόνι ἔχουν μιὰ ἀπόλυτη ἔλλειψι ζωτικότητας... Ὅταν πῆγα νὰ δῶ τὴν «Κόκκινη ἔρημο» ἀποκοιμήθηκα. Καὶ ἀποκοιμήθηκα σιγὰ-σιγά. Ἔκανα μιὰ φοβερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά, μὰ δὲν τὰ κατάφερα. Φανταστῆτε ὅτι ροχάλισα καὶ μάλιστα δυνατά. Πραγματικὴ ντροπή! Ὁ Ζὺλ Ντασὲν μοῦ εἶπε πὼς «Ἡ σιωπὴ» εἶναι ἕνα φίλμ θαυμάσιο, μὰ ἐγὼ δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ πάω νὰ τὸ δῶ.

ΕΡ.: Ὁ Φελίνι ὅμως σᾶς ἀρέσει;...

ΑΠ.: Ἄ βέβαια! Ὁ Φελλίνι εἶναι μιὰ εὐφυΐα, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους! Τὰ ἔργα του ἔχουν μιὰ φαντασία, ἕναν πλοῦτο, μιὰ τρυφερότητα, κάτι καταπληκτικό. Τὸν θαυμάζω μ' ὅλη μου τὴ ψυχή. Τὸ φίλμ «Ὀκτὼ καὶ μισὴ» ἦταν γιὰ μένα ἕνα φίλμ πολὺ ἐνδιαφέρον, μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα.

ΕΡ.: Παράξενο. Ὁ Φελλίνι λέει πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα φίλμ ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν.

ΑΠ.: Ἴσως αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ κατὰ βάθος ἔχω μερικὰ ἀντρικὰ γνωρίσματα. Πολὺ θάθελα νὰ ἐργαστῶ μὲ τὸ Φελλίνι. Ἐδῶ στὴν Ἰταλία εἶσαστε Καθολικοὶ μὰ ἔχετε ἕναν ὡραῖο κινηματογράφο.

ΕΡ.: Χαίρωμαι ποὺ τὸ λέτε αὐτό. Τώρα πέστε μου τί σᾶς προξενεῖ φόβο;

ΑΠ.: Ὁ θάνατος. Καὶ ἡ ἀρρώστια ἐπίσης. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ θάνατος.

ΕΡ.: Πήγατε ποτὲ σὲ ψυχαναλυτή;

ΑΠ.: Μιὰ μόνη φορά.

ΕΡ.: Καὶ τί ἔγινε;

ΑΠ.: Τοῦ διηγήθηκα ἕνα σωρὸ ψέματα.

ΕΡ.: Ποιὰ εἶναι ἡ πιὸ δυσάρεστη πλευρὰ στὸ ἐπάγγελμά σας;

ΑΠ.: Γιὰ μένα, ἡ μοναδικὴ εἶναι ἡ κούρασι. Μιὰ κούρασι ἀδιάκοπη, χρόνια, ἀκατανίκητη. Φαντασθῆτε τοὺς τελευταίους μῆνες μου. Μόλις τέλειωσα τὸ γύρισμα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ — εἰρωνικοῦ φίλμ μὲ τὸν Τζέημς Γκάρνερ, τὴ Σάντρα Ντὴ καὶ τὸν Ἄντου Φραντσιόζα, ἄρχισα ἕνα νέο φίλμ μὲ τὸν Ζὺλ Ντασὲν μὲ τὸν τίτλο «Στὶς 10½ ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ» Θὰ δουλέψουμε γιὰ τρεῖς μῆνες καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ σκηνή, ποὺ νὰ μὴν ἐμφανίζομαι ἐγώ. Καὶ εἶναι καλοκαίρι, κάνει ζέστη καὶ μένα μοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα... Δὲν παραπονιέμαι, μὰ εἶμαι ἀδιάκοπα κουρασμένη.

ΕΡ.: Ποιοὶ εἶναι οἱ τρεῖς ἄντρες ποὺ ἐκτιμᾶτε περισσότερο στὸν κόσμο;

ΑΠ.: Αὐτὸ τὸ «τρεῖς» μὲ φέρνει σὲ δύσκολη θέσι, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντήσω. Τρεῖς ἄντρες ποὺ νὰ ἐκτιμῶ εἶναι πάρα πολλοὶ ἴσως μάλιστα πολὺ λίγοι.

ΕΡ.: Εἶστε εὐτυχισμένη;

ΑΠ.: Θὰ ἔδειχνα μεγάλη ἀγένεια πρὸς τὴ ζωὴ ἂν ἀπαντοῦσα πὼς εἶμαι δυστυχισμένη. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὰ ἀνατεθραμμένη δὲν τὸ λέω.

Λ. Τ.

ΦΟΒΕΡΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ **ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ**

Η ΖΩΗ μου κυλοῦσε ὄμορφη καὶ χαρούμενη ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνακατεύτηκε σὲ κάτι λεπτομέρειες, ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσω πιὸ κάτω, αὐτὸς ὁ περίεργος τύπος ποὺ μένει στὸ ἐπάνω διαμέρισμα ἀπὸ τὸ δικό μου.

Ἱπποκράτης Καλόβολος ὀνομάζεται καὶ μπαινόβγαινε πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἀλλάζαμε ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ χαιρετούρα στὴν εἴσοδο ἢ στὸ ἀσανσὲρ καὶ πήγαινε στὸ καλό του χωρὶς ἄλλες συνέπειες.

Πρέπει ὅμως, νὰ προσθέσω καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖο ἔχει μεγάλη σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ θὰ διαβάσετε. Ὅτι δηλαδή, στὴν ἴδια πολυκατοικία, ψηλὰ στὸ ρετιρὲ κατοικεῖ ἡ Ἄννα μὲ τὸν πατέρα της, αὐτὸν τὸν περίφημο ἄνθρωπο, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ κάνω πεθερό μου μιὰ μέρα καὶ ποὺ ὁ νουνός του τὸν βάφτισε Λεωνίδα. Ὅσο γιὰ τὸν κύριο Δαμιανὸ ποὺ μένει στὸ ἰσόγειο τῆς ἴδιας πολυκατοικίας, εἶναι ἕνα φαιδρὸ πρόσωπο μιὰ καὶ φαντάστηκε πὼς ἡ Ἄννα θὰ πετοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά της τὴν ἀξιολάτρευτη ὕπαρξί μου, γιὰ νὰ τοποθετήση τὴν ἀντιπαθητικὴ φάτσα του. Μωρὲ δὲν τὸ ξέραμε!!...

★

Πάντως, αὐτὴ ἡ λιγάκι περίεργη ἱστορία, ξεκίνησε κάποιο μεσημέρι ποὺ μπῆκα στὸ ἀπέναντι γαλακτοπωλεῖο γιὰ νὰ πάρω δυὸ αὐγά. Εἶμαι ἐργένης καὶ πολλὲς φορές, ὅταν ἀργῶ καὶ δὲν προφταίνω τὰ μαγειρεῖα — ὅταν ἀργῆς σοῦ πασσάρουν στὰ μαγειρεῖα τὰ ὑπόλοιπα κι' ὁ Θεὸς βοηθὸς — βολεύομαι μόνος μου, φτιάχνοντας κάτι πρόχειρο στὴν μικρὴ κουζινίτσα. Παρουσιάστηκα λοιπὸν στὸ γαλακτοπωλεῖο σοβαρὸς ὅπως πάντα καὶ ζήτησα δυὸ αὐγὰ κι' ἕνα τυράκι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τυλιγμένα σὲ ἀσημένιο χαρτί. Ὁ κύριος Δαμιανὸς ἔτρωγε παγωτὸ κι' ὁ κύριος Ἱπποκράτης διάβαζε ἐφημερίδα. Φυσικὰ τοὺς χαιρέτησα ἐντελῶς τυπικὰ κι' ἑτοιμάστηκα νὰ φύγω, ὅταν ἄκουσα τὸν κύριο Ἱπποκράτη ποὺ μὲ φώναζε:

—Κύριε Πᾶνο, μὲ ὅλο τὸ θάρρος τῆς ἡλικίας μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς μαλώσω.

Γύρισα ξαφνιασμένος.

—Γιὰ ποιό λόγο; ρώτησα.

Δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του καὶ μὲ κύτταξε σοβαρά.

—Πολλὰ τσσσ... ἀκούγω στὸ διαμέρισμά σας! Εἶμαι μεγαλύτερος καὶ ἔχω ἀρκετὲς γνώσεις τῆς ἰατρικῆς. Προσέξατε, παρακαλῶ, τὴν ὑγεία σας, γιατὶ εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ γαλατᾶς, δυὸ - τρεῖς πελάτες γείτονες, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται στὸ κατάστημα καὶ ὁ κύριος Δαμιανὸς γύρισαν καὶ μὲ κύτταξαν χαμογελῶντας εἰρωνικά. Εἶπα νὰ ξεστομίσω καμμιὰ κουβέντα σ' αὐτὸν τὸν ἀγενέστατο τύπο, ἀλλὰ κρατήθηκα.

—Κάποιο λάθος θὰ κάνετε, ἀπάντησα.

Σηκώθηκε ὄρθια ἡ ἀφεντιά του.

—Ποτὲ δὲν κάνω λάθος, φώναξε. Δὲν ἐπεμβαίνω στὰ ἐσωτερικά σας, ἀλλὰ νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι αὐτὰ τὰ συχνὰ τσσσ θὰ ἐκδικηθοῦν κάποια ἡμέρα.

Ἀναστατώθηκα, γιατὶ τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα, ἔγιναν γέλια τρανταχτά.

Γύρισα στὸ διαμερισματάκι μου καὶ ξάπλωσα ἀμέσως χωρὶς νὰ φάω. Σὲ λίγο μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ τὸ ἀπόγευμα ποὺ περίμενα τὴν Ἄννα κάτω στὴν εἴσοδο, μὲ πλησίασε ὁ κύριος Δαμιανός.

—Ξέρετε, εἶπε, δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἐπανέρχωμαι σὲ θέματα ποὺ σᾶς ἐνοχλοῦν, ἀλλὰ σᾶς πληροφορῶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ κυρίου Ἱπποκράτη.

—Δηλαδή;

—Ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν ἀρχαῖο μας πρόγονο, τὸν ἰατροφιλόσοφο Ἱπποκράτη, τοῦ κόλλησε τὸ ψώνιο τῆς ἰατρικῆς. Εἶναι βλέπετε συνταξιοῦχος καὶ δὲν ἔχει νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τίποτα ἄλλο.

—Καταλαβαίνω τὴν ἀδυναμία του, εἶπα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἀγενής.

Ὁ κύριος Δαμιανὸς κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογελῶντας.

—Ἔχετε δίκιο, εἶπε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει σὲ ὅλους. Προχθὲς τὸ βράδι, μὲ εἶδε ποὺ ἔτρωγα σουβλάκι καὶ μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε.

—Κι' ὁ λόγος;

—Κατὰ τὴν γνώμη του, τὰ σουβλάκια βλάπτουν τὴν ὑγεία, ἐπειδὴ ἔχουν πολὺ πιπέρι.

Ἄναψε τσιγάρο καὶ μοῦ πέταξε τὴν ἐρώτησι ξαφνικά.

—Ὑποφέρετε ἀπὸ τὰ νεφρά σας;

—Καθόλου, ἀπάντησα.

—Τότε τί τσσσ λέει αὐτός; Ἴσως ὅμως νὰ προέρχωνται ἀπὸ ἄλλο διαμέρισμα...

—Δὲν ξέρω...

Τράβηξε μιὰ βαθιὰ ρουφηξιὰ καὶ μοῦ πέταξε ἄλλη μιὰ ἐρώτησι χειρότερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

—Καὶ οἱ σχέσεις σας μὲ τὴν δεσποινίδα Ἄννα... σὲ ποιό σημεῖο βρίσκονται;

Δὲν περίμενα τέτοια ἀγένεια, γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀπάντησα ἀγανακτισμένος.

—Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς ἐννοεῖτε, ἀλλὰ μὲ τὴν δεσποινίδα Ἄννα εἴμαστε σχεδὸν ἀρραβωνιασμένοι. Ἂν ἐπιτρέπετε, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησι;

Πάτησε τὸ τσιγάρο του κάτω ξεφυσῶντας συλλογισμένος.

—Διότι δὲν σᾶς κρύβω πὼς εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της. Κι' ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὴν πάρωμε μισὴ - μισή, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι θὰ ἀγωνιστῶ. Χαίρετε!

Ἔφυγε θυμωμένος, πέρασε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ μοῦ φώναξε:

—Πάντως νὰ προσέξετε αὐτὰ τὰ τσσσ... Φαινόσαστε χλωμός.

Δὲν ἔχασα καιρό. Μπῆκα στὸ ἀσανσὲρ καὶ κυττάχτηκα στὸν μικρὸ καθρέφτη. Δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο αὐτὸς ὁ κύριος. Ἤμουν ἀρκετὰ χλωμός. Καὶ μάλιστα τὰ μάτια μου, ἦτανε καὶ λιγάκι κομμένα. Σὲ δέκα λεπτὰ κατέβηκε ἡ Ἄννα καὶ φύγαμε. Ὅταν μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἀνήσυχη.

—Τί ἔχεις; ρώτησε.

—Τίποτα, ἀπάντησα. Μήπως σᾶς φαίνομαι χλωμός;

—Ἔ, ὄχι καὶ πολύ, εἶπε. Πάντως κάτι μοῦ κρύβεις...

Περάσαμε πολὺ ἄσχημα ἐκεῖνο τὸ βράδι.

★

Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὲς οἱ συστάσεις τοῦ κυρίου Ἱπποκράτη ἔγιναν κοινὸ μυστικὸ σὲ ὅλο τὸ τετράγωνο. Κάποιο πρωὶ μάλιστα, ποὺ βρισκόμουν στὸ μπαλκόνι, μιὰ κυρία ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πολυκατοικία, ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον.

—Καλημέρα σας, κύριε Πᾶνο, φώναξε. Πῶς πάει ἡ ὑγεία σας;

—Πολὺ καλά, ἀπάντησα.

—Μπράβο, χαίρομαι. Κάνετε θεραπεία;

—Καμμιὰ θεραπεία, δὲν ἔκανα, ἀπάντησα θυμωμένος. Ἡ ὑγεία μου ἦτανε καὶ εἶναι σὲ ἄριστη κατάστασι.

Κλείστηκα μέσα καὶ δὲν ξαναβγῆκα στὸ μπαλκόνι. Ἀλλὰ τὸ κακό, δὲν ἦτανε μόνο αὐτό. Εἶχα καὶ τὸν κύριο Δαμιανό, ὁ ὁποῖος τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε. Ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἀγωνιστῆ γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Ἄννας καὶ δὲν ἔχασε καιρό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἄρχισε νὰ στέλνη ἀνθοδέσμες πανάκριβες.

★

Τὸ κακὸ ξέσπασε ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες. Ἦτανε Κυριακὴ κι' ἐπειδὴ τὸ εἴχαμε καθιερώσει ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο περίπου, ἀνέβηκε στὸ ρετιρὲ τῆς Ἄννας γιὰ φαγητό. Ὁ πεθερός μου, διάβαζε ἐφημερίδα, ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε τὴν δίπλωσε.

—Πῶς πᾶμε ἀπὸ ὑγεία; ρώτησε.

—Πολὺ καλά, ἀπάντησα.

—Πάντως νὰ μὴ τὰ παίρνης ἀψήφιστα αὐτὰ τὰ θέματα. Χθὲς κάτι μοῦ ἔλεγε ὁ κύριος Ἱπποκράτης, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία. Ὕστερα τὸ σκέφθηκα.

Τὸν διαβεβαίωσα ἀγανακτισμένος, ὅτι ἡ ὑγεία μου βρισκόταν σὲ ἄριστη κατάστασι, κι' ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ κύριος Ἱπποκράτης ἦτανε ἀνοησίες.

—Μὴν εἶσαι τόσο πεισματάρης, ἀγάπη μου, πετάχτηκε ἡ Ἄννα. Καλοῦ - κακοῦ, πήγαινε νὰ κυτταχτῆς.

—Δὲν πρόκειται νὰ πάω πουθενά, φώναξα.

—Καλά, μὴ στενοχωριέσαι, ἔκανε ὁ πεθερός μου. Κάθησε στὸ τραπέζι νὰ φᾶς τὸ λαπά σου.

—Ποιό λαπά μου;

—Αὐτὸν ποὺ σοῦ ἑτοίμασε ἡ Ἄννα. Ἐμεῖς φτιάξαμε ψητὸ κατσαρόλας, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι νὰ ζηλεύης!

Ξεσκέπασα τὸ πιάτο ποὺ μοῦ ἔδειξε καὶ καθὼς εἶδα τὸ λαπὰ μοῦ ἦρθε ἄλλο πρᾶγμα.

—Εἶναι καὶ χωρὶς ἀλάτι, μοῦ ἐξήγησε ἡ Ἄννα.

—Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν πρόκειται νὰ τὸ φάω, τοὺς δήλωσα.

Τὴν ἴδια στιγμή, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ παρουσιάστηκε ἕνας μικρὸς φορτωμένος μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη, ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα. Ὁ πατέρας τῆς Ἄννας κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὁ κύριος Δαμιανὸς μᾶς ἔχει τρελλάνει στὶς ἀνθοδέσμες, εἶπε.

Ἡ Ἄννα μὲ κύτταξε μὲ σημασία.

—Ἢ τρῶς τὸ λαπά σου, ἢ τὰ χαλᾶμε, μοῦ δήλωσε. Εἶδες τί ἀδυναμία μοῦ ἔχει ὁ κύριος Δαμιανός.

Ὁ πεθερός μου μπῆκε στὴ μέση.

—Φάτον, παιδί μου, εἶπε. Φάτον, θὰ σοῦ κάνη καλό.

Ἀπὸ τὴ μιὰ τὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος τῆς Ἄννας, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ συμβουλὴ τοῦ πεθεροῦ μου, τὸν ἔφαγα τὸν λαπά. Ἐκεῖνοι φάγανε τὸ κοκκινιστὸ τῆς κατσαρόλας... Βλαστήμησα ἀπὸ μέσα μου ὅσο δὲν εἶχα βλαστημήσει ποτὲ στὴ ζωή μου καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα κατέβηκα στὸ διαμερισματάκι μου. Τὸ στομάχι μου βρισκόταν σὲ κακὸ χάλι. Ξάπλωσα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα νὰ κοιμηθῶ. Ντύθηκα καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Ξαφνικὰ ὅμως ἔγινε κάτι τὸ τρομερό. Ἄκουσα κάτι ποὺ μὲ τάραξε καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι μου στὸ μπαλκόνι τοῦ κυρίου Δαμιανοῦ.

—Τί συμβαίνει, κύριε Δαμιανέ; ρώτησα.

—Τσσσ...

—Πῶς εἴπατε;

—Τσσσ...

Εἶπα νὰ πάρω μιὰ πέτρα, νὰ τοῦ τὴν πετάξω, ἀλλὰ κρατήθηκα.

—Κύριε Δαμιανέ, εἶπα, εἶσθε ἕνα γελοῖος.

— Καλὲ τί λέτε; ἀπάντησε. Τσσσσ...

Φοβήθηκα ὅτι θὰ γίνουμε νούμερο στὴν πολυκατοικία, γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ ἀνεβῶ πάλι ἐπάνω καὶ νὰ κοιμηθῶ. Καὶ πάλι ὅμως δὲν μοῦ κόλλησε ὕπνος. Πεινοῦσα ἄγρια γιατὶ ὁ λαπάς, εἶχε κατακάτσει στὸ στομάχι μου. Σηκώθηκα, ἄνοιξα τὸ ψυγεῖο, βρῆκα μερικὰ λουκάνικα καὶ δυὸ αὐγὰ καὶ τἄβαλα στὸ τηγάνι. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ λύθηκε τὸ μεγάλο μυστήριο τῆς ὑγείας μου.

—Κύριε Πάνο, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Ἱπποκράτη. Πάλι τὰ ἴδια;

—Ποιά ἴδια;

—Ἀκούω τσσσ...

—Τί τσσσ;

—Τσιγαριστὰ τρῶτε; Πετᾶξτε τὸ τηγάνι γιὰ νὰ βρῆτε τὴν ὑγεία σας!...

Αὐτὰ μοῦ τὰ φώναξε ἀπὸ τὸ φωταγωγό, ἀλλὰ τὸ μυαλό μου φωτίστηκε ἀμέσως. Τὰ τσσσ ἦταν ἀπὸ τὰ τσιγαριστὰ καὶ τὸ τηγάνι μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὴν περνοῦσα μὲ τηγανιτὰ διάφορα μιὰ καὶ ἦτανε ἡ πιὸ βολικὴ λύσις γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ φαγητοῦ μου. Ἀνέβηκα ἀμέσως στὸ διαμέρισμά του.

— Κύριε Ἱπποκράτη, εἶπα, μπορεῖτε νὰ ἔλθετε μαζί μου;

—Ποῦ;

—Στὸ ρετιρέ.

—Τοῦ κυρίου Λεωνίδα.

Ἔφερε τὶς δυσκολίες του.

—Ξέρετε, εἶπε, εἶναι ἀνθυγιεινὸ νὰ περπατῶ μετὰ τὸ φαγητό. Πρέπει νὰ ξαπλώσω. Κι' ἐσεῖς νὰ ξαπλώνετε μετὰ τὸ φαγητό.

Δὲν εἶμαι κανένας γιγαντόσωμος τύπος, οὔτε διαθέτω καμμιὰ σπουδαία μυϊκὴ δύναμι. Βρισκόμουν ὅμως σὲ τέτοια ὑπερένταση, ποὺ δὲν κρατήθηκα. Ἔσκυψα, ἔπιασα τὸ δεξί του χέρι καὶ τὸν σήκωσα στὴν πλάτη μου. Πάτησε τὶς φωνές, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία κι' ἀνέβηκα τὰ σκαλιὰ δυὸ - δυό. Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω ποῦ στὸ δαίμονα τὴν βρῆκα τόση δύναμι.

—Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, ἀγαπητέ μου, φώναζε. Αὐτὸ εἶναι καταστροφὴ γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τῶν δυό μας.

—Μόνο γιὰ τὴ δική μου, ἀπάντησα.

—Καὶ γιὰ τὴν δική μου. Ἔτσι ποὺ μὲ σήκωσες, ζουλιέται τὸ στομάχι μου.

Ἔφτασα μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα ἐπάνω καὶ χτύπησα τὸ κουδοῦνι. Ἡ Ἄννα πάγωσε, καθὼς μὲ εἶδε φορτωμένο.

—Καλὲ τί ἔγινε; ρώτησε.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσω, μπῆκα στὸ χὼλ καὶ τὸν πέταξα κάτω.

—Ὁρῖστε, φώναξα. Τὸν ἔφερα γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήση τί ἐννοεῖ μὲ τὰ τσσσσ... Δὲν πρόκειται νὰ φάω ἄλλη φορὰ λαπά.

Σηκώθηκε ὁ πατέρας της γιατὶ εἶχε ξαπλώσει στὸ μεταξὺ καὶ οἱ ἐξηγήσεις τοῦ κυρίου Δαμιανοῦ, ἔρριξαν ἐκτυφλωτικὸ φῶς στὸ δρᾶμα μου ποὺ κράτησε ἕνα ὁλόκληρο εἰκοσαήμερο.

—Βεβαίως νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν παρεξήγησι ποὺ προκάλεσα, εἶπε ὁ κύριος Ἱπποκράτης. Ὅμως ἐὰν τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο σοβαρά, θὰ γίνουν σίγουρα, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ τρῶτε τσιγαριστά, τὰ ὁποῖα κάνουν συνέχεια τσσσσ...

Ὁ πεθερός μου, ποὺ εἶχε θυμώσει γιατὶ τὸν ξυπνήσαμε, μπῆκε στὴ μέση.

—Κύριε Ἱπποκράτη, δὲν πρόκειται νὰ πάθη τίποτε, δήλωσε.

—Καὶ πῶς τὸ λέτε αὐτό;

—Θὰ παντρευτῆ τὴν κόρη μου καὶ θὰ φαρμακώνη ἐδῶ.

—Τότε ἔχει καλῶς, εἶπε ὁ κύριος Ἱπποκράτης. Πάω τώρα νὰ ξαπλώσω, γιατὶ βλάπτω τὴν ὑγεία μου.

Ἔφυγε κι' ἀνασάναμε μὲ ἀνακούφισι.

—Εἶδες, ἀγάπη μου; εἶπε ἡ Ἄννα. Ἄδικα ἔφαγες τὸ λαπά. Θέλεις λίγο κοκκινιστοῦλι;

—Καὶ ρωτᾶς;

Μιὰ ἀπὸ τὰ νεῦρα μου καὶ μιὰ ἀπὸ τὸ λαπά, δὲν ἄφησα οὔτε σάλτσα στὴν κατσαρόλα.

★

Ἀπὸ τότε, βολεύτηκαν ὅλα καὶ ἡ ζωή, πῆρε ξανὰ τὸν ὄμορφο καὶ χαρούμενο δρόμο της. Ὁ μόνος ποὺ δὲν ἔχει βολευτῆ ἀκόμα, εἶναι ὁ κύριος Δαμιανός, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ἐνοχλῆ. Καὶ βέβαια, ἡ Ἄννα δὲν δέχεται πιὰ τὶς ἀνθοδέσμες του, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι πὼς τὸν ἔφαγε ἡ ζήλεια.

Δηλαδή, γίνεται τὸ ἑξῆς ἀνάγωγο καὶ γελοῖο. Κάθε φορὰ ποὺ μὲ συναντάει, φωνάζει: Τσσσσ...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

✿✿

ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΧΡΕΗ

Ἕνας πρωταθλητὴς κολυμβήσεως, 29 χρόνων, ὁ Κὶς Μάθιους, γιὰ νὰ ἀποκτήση καὶ πάλι τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου του, Ἔλεν, ἀναγκάστηκε νὰ πουλήση ἕνα ἀπὸ τὰ μετάλλιά του. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε (περίπου 150 στερλίνες) πλήρωσε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρέη του. Ἡ σύζυγός του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζῆ κοντά σ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἦταν πνιγμένος στὰ χρέη. Μὰ βλέποντας τὴν καλὴ πρόθεσι τοῦ συζύγου της, δέχτηκε νὰ κάνη ἀκόμα μιὰ προσπάθεια.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ξενύχτι στὴν Ὁμόνοια!

- Μὲ τοὺς ταξιτζῆδες
- Τοὺς τεντυμπόϋδες
- Τοὺς ἀκούρευτους τουρίστες
- Καὶ τὸν ἐφευρέτη ράφτη.

ΛΙΓΟ παράξενο τὸ σημερινό μας κάλεσμα: Νὰ γνωρίσετε, λέει, τὴν Ὁμόνοια τὴν νύχτα. Σάμπως νὰ ὑπάρχη Ἀθηναῖος ἢ Ἀθηναία, ποὺ νὰ μὴν ξέρη τὴν Ὁμόνοια;

Κι' ὅμως... δὲν τὴν ξέρουν.

Ἀκολουθῆστε μας, σᾶς παρακαλοῦμε καὶ θὰ δῆτε πὼς δὲν ἔχουμε ἄδικο.

★

Ἄλλοτε ἡ Ὁμόνοια ἦταν ὁ ὀμφαλὸς τῆς πόλεως τῆς Παλλάδας. Τὸ Πικαντίλλυ καὶ ἡ Μονμάρτρη της, τὸ πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικό της κέντρο, καθὼς καὶ τὸ στέκι τῶν γλετζέδων της καὶ τῶν μποέμ της.

Κι' ἄλλο τίποτε δά, ἀπὸ μποέμ, στὴν προπολεμικὴ Ἀθήνα τοῦ 1900 τῶν βαλκανικῶν πολέμων καὶ τοῦ πρώτου πολέμου ποὺ ἐξαπέλυσε ὁ Κάιζερ τῆς Γερμανίας.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ καφενεῖα τῆς νυκτὸς καὶ ζαχαροπλαστεῖα τόσο στὴν πλατεῖα ὅσο καὶ στὶς γύρω κεντρικὲς ἀρτηρίες της σύνθεταν τὸ μωσαϊκὸ τῆς νυχτερινῆς κοσμοπλημμύρας: Τὸ «Στέμμα», τὰ «Βουστάσια», ἡ «Ἀργολίς», ἡ «Ἥβη», ἡ «Γαλλία» τοῦ Μπερνίτσα.

Καλλιτέχνες, ποὺ σχολοῦσαν ἀπ' τὸ θέατρο, ποιητὲς καὶ δημοσιογράφοι, αὐλικοὶ ποὺ... ξεπόρτιζαν ἀπ' τὸ παλάτι γιὰ νὰ ζήσουν τὴ δική τους ζωὴ καὶ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ποὺ ὀνειρεύονται μάχες, αἵματα, κανόνια καὶ δάφνες ἀποτελοῦσαν τὴν τακτική τους ξενύχτισσα πελατεία.

Κοντὰ σ' αὐτούς, καὶ οἱ μεγάλες γόησσες τῆς νυχτερινῆς Ἀθήνας, ἡ Κρέουσα κ. ἄ. καθὼς καὶ οἱ διάσημες ξένες, ἰδίως Γαλλίδες, χορεύτριες τῶν νυκτερινῶν καμπαρέ, θεωροῦσαν καθῆκον τους νὰ δώσουν τὸ «παρὼν» στὴν Ὁμόνοια, ξεπεζεύοντας ἀπὸ τέθριππα ἁμάξια, μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀνοιχτοχέρισσες, προκαλῶντας πύρινα βλέμματα καὶ ἀναστεναγμούς, σχόλια καὶ πειράγματα.

Ἦσαν οἱ ἀρχόντισσες τῆς νυχτερινῆς Ὁμόνοιας. Ἀντίποδάς τους οἱ φτωχὲς ἀλήτισσες τῆς προπολεμικῆς νύχτας, οἱ πεινασμένες «παξιμάδες» ποὺ γυρνώντας στὰ τραπέζια τῶν ξενύχτηδων, μάζευαν ἀπ' τὰ πιατελάκια τοῦ καφὲ τὰ ἀχρησιμοποίητα παξιμαδάκια, ποὺ σερβίρονται σὰν βουτήματα, χωρὶς ποτὲ νὰ καταναλίσκωνται.

Στημένες στὰ βάραθρά τους, ἀγαλματοποιημένες οἱ ἐννέα μοῦσες, γνήσιες κόρες τῆς Ἀθήνας, στεφάνωναν τὴν νυχτερινὴ Ὁμόνοια καὶ εὐλογοῦσαν τὴν ἀϋπνία τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων της, δίνοντας κάποτε καὶ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως, ὅταν ὑπῆρχε ἔλλειψι θέματος.

Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, οἱ ἐννέα μοῦσες, δὲν ἦσαν ἀκριβῶς ἐννέα, ἀλλά... ὀκτώ, προφανῶς ἀπὸ κάποιο λάθος στὸ μέτρημα, ποὺ ὀφειλόταν στὸν ἁρμόδιο ὑπάλληλο τοῦ Δήμου, ποὺ εἶχε παραγγείλει καὶ στήσει τὰ ἀγάλματα.

Παλιὰ ὡραῖα χρόνια, ἀπ' τὰ ὁποῖα σήμερα δὲν σώζεται τίποτε.

Μήτε οἱ μοῦσες — μήτε τὰ ζαχαροπλαστεῖα, μήτε οἱ «Κρέουσσες», μήτε τὰ λαντώ, οὔτε καὶ οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι.

Τί πεζότης.

★

Ἡ σημερινὴ νυχτερινὴ Ὁμόνοια, εἶναι τρία σκαλιὰ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν προπολεμική, τόσο ἀπὸ πλευρᾶς κοσμοσυρροῆς, ὅσο καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ποιότητος τῶν ξενύχτηδων καὶ κέντρων διανυκτερεύσεως.

Ὅσο γιὰ τίς... ὀχτὼ μοῦσες, μᾶς ἀφῆκαν κι' αὐτὲς χρόνους, παραχωρῶντας τὴ θέσι τους στὸ συντριβάνι, ποὺ ναὶ μὲν ἀποτελεῖ ἕνα σύγχρονο βῆμα προόδου, ἀλλὰ ἐργάζεται... ὀκτάωρο, σύμφωνα μὲ τὴν μοντέρνα ἐργατικὴ νομοθεσία.

— Ὄχι, παίζουμε, ρὲ Φώτη, ἔ;

Ὁ Φώτης, σερβιτόρος τοῦ μοναδικοῦ διανυκτερεύοντος λαϊκοῦ ἑστιατορίου τῆς Ὁμονοίας, καὶ προαλειφόμενο συνδικαλιστικὸ στέλεχος, φουσκώνει μὲ ἱκανοποίησι.

— Ἀμέ, ἀμέ!

Κι' ἀπομακρύνεται γιὰ τὴν παραγγελία.

Τέσσερις εἶναι οἱ κατηγορίες τῶν Ἀθηναίων, ποὺ ἀντὶ ν' ἀναζητήσουν τὴ δροσιά της στὴν καλοκαιρινὴ νύχτα, στοὺς ὑπαιθρίους κινηματογράφους, στὰ θερινὰ θέατρα, στὰ ἐξοχικὰ κέντρα καὶ ἔστω στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς τοῦ Σαρωνικοῦ ἢ στὰ παγκάκια το Πεδίου τοῦ Ἄρεως, προτιμοῦν νὰ καταχωνιαστοῦν στὸ γούπατο τῆς πλατεῖα Ὁμονοίας γιὰ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους. Οἱ βιοπαλαιστὲς τῆς νύχτας «ταξιτζῆδες, γκαρσόνια, κουλουράδες) οἱ τεντυμπόϋδες β' κατηγορίας καθὼς καὶ οἱ πεταλοῦδες τῆς νύχτας, οἱ ξένοι τουρίστες, ποὺ ἀναζητοῦν στέγη στὸ «μετρὸ» καὶ οἱ κουρασμένοι περαστικοί.

Ἰδοὺ μιὰ εἰκόνα σὲ δίωρα στιγμιότυπα τοῦ ξενυχτιοῦ στὴν Ὁμόνοια:

Ὥρα 10 μ.μ. Ἡ Ὁμόνοια μὲ τὸν πληθυσμό της ζῆ ἀκόμη τὴν ἔντασι τῆς ἡμέρας. Οἱ κινητὲς κλίμακες τοῦ μετρό, μοιάζουν μὲ τσαμπιὰ σταφύλια, ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τῶν ἀκραίων βορεινῶν συνοικιῶν, ἀφοῦ ἤπιαν τὸ καφεδάκι ἢ ἕνα ποτῆρι κρασὶ μὲ τοὺς φίλους, σπεύδουν νὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἐγκαίρως ὥστε νὰ ξυπνήσουν καὶ ἐγκαίρως. Ἐργατικοὶ γάρ.

Οἱ λαϊκοὶ κινηματογράφοι στὶς γύρω παρόδους ἠμιαδειάζουν. Στὰ ἐρειπωμένα ξύλινα καθίσματα μένουν μονάχα οἱ νεώτεροι, ποὺ ἀντέχουν τὰ κότσια τους στὴν ξαγρύπνια καὶ οἱ φανατικοὶ φίλοι τοῦ Ζορρό.

Ὕποπτοι τύποι περιφέρονται στὶς σκοτεινὲς παρόδους περιπετειῶν, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους.

— Ψίτ, κύριος!

Ὁ κύριος συνήθως εἶναι κουφός. Κάπου - κάπου ὅμως τείνει εὐήκοον οὖς στὶς δελεαστικὲς προτάσεις.

Στὰ «Ὀλύμπια» τὰ γκαρσόνια δὲν προφταίνουν νὰ κουβαλοῦν καρπούζια καὶ μαχαιροπήρουνα, γιὰ τὴν πελατεία. Ὅσο γιὰ τὸ συντριβάνι, μὲ τὸ περιλάλητο «λοξό» του, ἔχει τελειώσει τὸ ὀκτάωρό του καί... κατέβασε τὰ ρολά του, δηλαδὴ τὰ νερά του. Πάνω στὴν χαλικοστρωμένη μὲ πλουμιστὰ πετράδια κοίτη του, χαζεύουν μερικοὶ ξένοι τουρίστες, γυμνόποδες καὶ καρηκομόοντες.

Ὁ γαβριᾶς δὲν παραλείπει νὰ προτείνει τὸ ἀλισιβεοίσι του.

— Εϊ, ἀμίκο. Κάνα ρολόϊ γιὰ σκότωμα, ὑπάρχει;

— Νιέντε, νιέντε.

Τὸ μόνο ποὺ ἔχουν γιὰ σκότωμα οἱ σύγχρονοι Ρωμαῖοι, εἶναι... ἡ ὥρα τους. Καὶ τὴν φονεύουν μέχρι μεσονυκτίου καὶ βάλε.

Ἔτσι γλυτώνουν καὶ τὰ ἔξοδα ξενοδοχείου.

Μεσάνυχτα: Ἡ ὥρα τῶν φαντασμάτων, τῶν ἐρώτων καὶ τῶν «τύπων». Οἱ τελευταῖοι, σ' ἄλλα χρόνια καὶ καιροὺς ἦσαν πιὸ πολλοὶ καὶ πιὸ χαριτωμένοι.

Στὸν καιρό μας λιγόστεψε τὸ εἶδος, ἐκτὸς κι' ἂν μιλήσουμε γιὰ τοὺς ἀνωμάλους τύπους. Ἄπαγε ὅμως.

Σήμερα, οἱ μόνοι «τύποι» τῆς Ὁμονοίας, εἶναι οἱ νεαροὶ αὐτοσχέδιοι δραγουμᾶνοι, ποὺ κάνουν χρυσὲς δουλειὲς κάθε φορὰ ποὺ ἀριβάρει ὁ 6ος στόλος, μὲ τὴν ἀγγλογαλλο - γερμανοϊταλικὴ ἐσπεράντο τους.

— Μάϊ φρέντ, ἂν θέλης σινιορίνες, ἔλα ἀβὲκ μουά. Κομπρί;

Ὁ κρεμανταλᾶς Ἀμερικάνος, νὶξ κομπρί, ἀλλὰ στὸ τέλος καταλαβαίνει μὲ τὴν διεθνῆ γλῶσσα τῶν νοημάτων.

'Εδῶ τὰ ζεστὰ κουλούρια. 'Ο νυχτερινὸς κουλουρᾶς, συγχρονισμένος καὶ μὲ στολή... νοσοκόμου ποζάρει μαζὶ μὲ τὰ κουλούρια του γιὰ τὸν «Θησαυρό».

Ὥρα 2 πρωϊνή. Τὰ πράγματα ἔχουν ξεκαθαρίσει στὴν Ὁμόνοια. Οἱ ξένοι καὶ τὰ «παράσιτα» στοὺς ὁποίους περιλαμβάνονται οἱ φιλήσυχοι ἄνθρωποι καὶ οἱ ἐργατικοί, ποὺ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο ξέμειναν ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀποχωροῦν καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς πλατείας ἔχει ξεκαθαρίσει.

Τώρα πιὰ ἔχουν μείνει ἐκεῖ οἱ τακτικοὶ ξενύχτηδες τῆς Ὁμονοίας: Τὰ γκαρσόνια, οἱ ταξιτζῆδες, οἱ ἐπαρχιῶτες, ποὺ περιμένουν τό... πρωινὸ τραῖνο, γιὰ νὰ φύγουν, καὶ οἱ τεντυμπόϋς, οἱ ὑπαίθριοι τσιτσερόνε, οἱ σκοτεινὲς ὑπάρξεις τῶν σκοτεινῶν παρόδων καὶ δυὸ-τρεῖς «τύποι» ποὺ διασώζονται χάριν τῆς «παραδόσεως».

Μεταξὺ τῶν τελευταίων περιλαμβάνονται ἕνας «ἱστορικὸς συγγραφέας» καὶ ἕνας ράπτης, ποὺ κατέχει δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας.

— Τί δίπλωμα, παρακαλῶ;

Ὁ ἀδυνατούλης μὰ εὐγενέστατος Ντασσαὶν τῶν Ἀθηνῶν, στάζει μέλι, καθὼς μιλᾶ γιὰ τὴν καινοτομία του.

— Τὰ ἄτσεπα σακάκια, ἀγαπητέ.

— Πῶς τὰ εἴπατε, κύριε;

— Ἄτσεπα. Χωρὶς τσέπη, δηλαδή. Ἐννοήσατε;

— Ὄχι ἀκριβῶς. Διότι ἂν τὰ σακάκια θὰ ράβωνται χωρὶς τσέπες, ποῦ θὰ βάζωμε τὰ... χέρια μας;

— Θὰ τ' ἀφήνωμε νὰ κρέμωνται.

— Καὶ τὰ πορτοφόλια;

Ὁ μελιστάλακτος Ταίηλορ ἔτεινε τὸν λιχανό του καὶ μᾶς ἐπιτίμησε.

— Ποῦ τάδατε τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀγαπητέ; Τὰ ἐμονοπώλησαν ἐλάχιστοι.

Καὶ ὁ ὠτακουστῶν τὴν συνέντευξιν ταξιτζῆς ἐκάγχασε.

— Σὰν καλὰ τὰ λές, κύριος. Ἔλα νὰ σὲ κεράσω τὴν μπιρίτσα σου.

— Εὐχαρίστως.

Ἔφυγε κάνοντάς μας χαρακτηριστικὸ νόημα μὲ τὶς δυὸ παλάμες, σὰν νἄλεγε: «Τάδατε ποὺ εἶναι ἀχρείαστες οἱ τσέπες στὰ σακάκια».

Εἶχε δίκιο.

★

Ὥρα 4η πρωινή. Ἡ νύχτα τσάκισε. Τὸ μαρτυροῦν τὰ πρῶτα... κάρρα, τὰ μόνα ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν ἄσφαλτο τῆς Ὁμονοίας. Πρόκειται γιὰ τοὺς μανάβηδες τῶν προαστίων καὶ τῶν συνοικιῶν, ποὺ τραβοῦν γιὰ τὴ Λαχαναγορά!

Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ τὰ γκαρσόνια ποὺ τραβοῦν τὶς καρέκλες στὸ ἐσωτερικὸ τῶν διανυκτερευόντων ζαχαροπλαστείων.

Βρισκόμαστε στὸ μεταίχμιο τοῦ 24ώρου. Ἡ νύχτα «ἀλλάζει φρουρά» μὲ τὴν ἡμέρα καὶ τὸ σκοτάδι δίνει τὰ χέρια στὴν πρώτη γαλαζιὰ ὑποψία τῆς αὐγῆς.

Ὥρα νὰ ξυπνήσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐργατιᾶς καὶ νὰ πᾶνε γιὰ ὕπνο οἱ ξενύχτηδες.

Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους διακρίνουμε τὸν Γιῶργο Οἰκονομίδη καὶ τὸν Βασίλη Τσιτσάνη.

Προφανῶς τώρα τέλειωσαν τὴ δουλειά τους στὰ νυχτερινὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ στὰ μπουζούκια τῶν Τζιτζιφιῶν.

Ὅσο γιὰ τοὺς «Ἰταλοὺς Φραντέλλι» τοὺς ἀνακαλύπτουμε κάτω στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο. Ἔχουν ἁπλώσει δυὸ κουβέρτες στὸ πλακόστρωτο καὶ κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τοῦ σύγχρονου τουρίστα.

Καληνύχτα!

Ἕνα καραβάνι ἐργατῶν κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν πρῶτο συρμὸ καὶ φεύγουν γιὰ τὴ δουλειά τους.

Καλημέρα.

Τὸ ξενύχτι στὴν Ὁμόνοια ὥρα πιὰ νὰ πάρη τέλος.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

TWA
GRUNDIG
ΦΙΛΙΠΣ

Τὸ συντριβάνι τῆς Ὁμόνοιας τὴ νύχτα: Νερά, ρεκλάμες καὶ ἀκαλαίσθητη φαντασμαγορία.

Κόσμος πάει κι' ἔρχεται. Ἄλλοι σχολοῦν ἀπ' τὴ δουλειά, κι' ἄλλοι τραβοῦν γιὰ τὸ «μετρό». Μὰ κανεὶς δὲν μένει. Ἄλλοι εἶναι οἱ τύποι ποὺ ξενυχτοῦν στὴν Ὁμόνοια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!

ΜΕΓΑΛΟ τὸ δρᾶμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ: Δὲν μπόρεσε νὰ χαρῆ ποτὲ τοὺς πολιτικούς του. Θερμόαιμος, εὐάλωτος, ἐκρηκτικός, ἀτίθασσος καὶ καμμιὰ φορὰ μωρόπιστος, ἄγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδείους. Γιὰ τὸν Ἕλληνα εἶναι μεγάλο τὸ πάθος, ἡ πολιτική. Εἶναι προσωπολάτρης. Φανατίζεται καὶ δὲν διστάζει νὰ τινάξη τὸ σπίτι του στὸν ἀέρα, νὰ χάση ἀδίκως τὶς ὧρες του μὲ ἀνώφελες συζητήσεις καὶ τελικὰ δίνει τὴν ψῆφο του, σὲ μιὰ στιγμὴ γενναιοφροσύνης, στὸν ἐπιτήδειο κι' ὄχι στὸν καλύτερο. Ξεχνᾶ εὔκολα ὁ ἑλληνικὸς λαός. Καὶ συχνά, πολὺ συχνά, μάλιστα χειροκροτεῖ τὸν δήμιό του. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸν ἁλυσσοδέση μὲ ἀνέντιμες συνθῆκες καὶ θὰ τὸν παραδώση στὸν ἐθνικὸ ἐξευτελισμό. Τρομερὸ τὸ πάθος τῆς προσωπολατρείας. Τίποτε δὲν μᾶς συμμόρφωσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας μας. Διαβάζουμε τὴν ἱστορία, τὴν μελετᾶμε, τὴν ζοῦμε καὶ τὴν ξεχνᾶμε χωρὶς ν' ἀντλήσουμε ἀπὸ αὐτὴ ἕνα παράδειγμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς συνετίση. Τὰ δραματικὰ πολιτικὰ γεγονότα ποὺ ζοῦμε σήμερα φέρνουν στὴν ἐπικαιρότητα αὐτὸ τὸ θέμα γι' αὐτὸ ἂς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τὶς πιὸ τραγικὲς δοκιμασίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὶς θλιβερὲς ἀπογοητεύσεις του καὶ τὶς θυσίες του σ' αἷμα ποὺ ἐπῆγαν ἄδικα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀγωνίσθηκε σκληρὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία του καὶ σήμερα ἀγωνίζεται καὶ πάλι, φτωχὸς χαρτονένιος καραγκιόζης στὰ χέρια τῶν μεγάλων δυνάμεων ποὺ σκορπίζουν ἄφθονο τὸ χρῆμα τους μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιβάλουν τὴν πολιτικὴ ποὺ τοὺς συμφέρει στὴν λεκάνη τῆς Μεσογείου. Τρομερὴ ἀλήθεια ποὺ δὲν ἐννοοῦμε νὰ τὴν παραδεχθοῦμε καὶ νὰ κυττάξουμε νὰ ἑνωθοῦμε καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε μόνο γιὰ ὅ,τι συμφέρει τὴν Ἑλλάδα.

Τρομερὴ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασι. Οἱ δάσκαλοι ἀγωνίζονται νὰ πειθαρχήσουν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἥρωες καὶ νὰ φωτίσουν μόνο τὴν ἀγωνιστικὴ πλευρά τους. Νὰ τοὺς ἐξαϋλώσουν στὰ μάτια τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ τοὺς ἀναπλάσουν τὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ δονήσουν ἀπὸ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια τὴν καρδιά τους. Κι' ὕστερα μετὰ τὸ σχολεῖο ἀρχίζει τὸ δρᾶμα: Μὲ τὴν μελέτη τῆς ἱστορίας δὲν ξέρεις νὰ ξεχωρήσης τὸν ἥρωα ἀπὸ τὸν προδότη. Τὸ παλληκάρι ἀπὸ τὸν ρίψασπι. Κάθε ἥρωα ὅμως θὰ πρέπη νὰ τὸν τοποθετήσης στὸ πλαίσιο τῶν γεγονότων. Στὴν ἀτμόσφαιρά του, στὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος, στὸ κλῖμα τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ τοῦ δώσης τό... συγχωροχάρτι του. Γιατὶ σὲ κανένα πολιτικό ἄντρα της, σὲ κανένα ἐθνικὸ ἥρωά της, δὲν μπορεῖ νὰ βάλη κανεὶς τὴν ἐτικέττα τῆς ἰδιοτελείας. Ὅλοι ἀγωνίσθηκαν νὰ τὴν σώσουν μὲ τὸ μικρὸ ἢ τὸ μεγάλο μυαλό τους. Κι' ὁ φτωχὸς ἑλληνικὸς λαὸς ἐπλήρωνε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πληρώνη τὰ σφάλματά τους, τὰ πάθη καὶ τὰ προσωπικὰ μίση τους, τὶς ἀδυναμίες τους καὶ τὸν βαθμὸν τῆς συναλλαγῆς μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς. Κι' ὅποιος τόλμησε νὰ ὑψώση σ' αὐτοὺς τὸ ἀνάστημά του δολοφονήθηκε, ἐξεδιώχθη, δηλητηριάστηκε ἢ δέχτηκε τὴν πίκρα τῆς ἀποδοκιμασίας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαὸ καὶ τοὺς στενοὺς συνεργάτες του. Μερικὰ παραδείγματα: Ὁ Ἰω. Καποδίστριας, ὁ βασιλεὺς Ὄθων, ὁ Θεόδ. Κολοκοτρώνης, ὁ Γεώργιος Α', ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος, ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Β', ὁ Δ. Γούναρης, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὁ Ἀνδρ. Μιχαλακόπουλος καὶ πιὸ πίσω ὁ Δηληγιάννης, ὁ Βούλγαρης, ὁ Τρικούπης, ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ Κωλέτης κι' ἔνδοξοι στρατηγοὶ καὶ ἥρωες, ποὺ τυφεκίσθηκαν ἢ ἔνιωσαν νὰ τοὺς πλησιάζη τὸν τράχηλο τὸ μαχαίρι τῆς λαιμητόμου. Κι' ἄλλους

Ἀγῶνες γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐλευθερίας

ἐπίσης τοὺς ἔκοψαν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τους ἀπίθανοι ἄνθρωποι: Ἀργυρώνητοι κακοποιοί, ὄργανα ξένων δυνάμεων. Τοὺς ἔστειλαν ἀκόμη στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ἢ στὸ νησὶ τῆς ἐξορίας. Κι' ἦρθαν τραγικὲς ἡμέρες ποὺ τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ χυνόταν στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Ποὺ ἐγκατελείπετο μὲ προδοσία τὸ μέτωπο. Ποὺ τὰ φανταράκια μας ἀφήνοντο στὸ ἔλεος τῶν σφαγέων τους ἀπὸ τοὺς στρατηγούς τους. Ποὺ ἄλλαζαν οἱ κυβερνήσεις καὶ οἱ ὑπουργοί, πρὶν οἱ δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ κάνουν τὴν βόλτα τους. Καὶ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἔπεφταν κι' ἐσχηματίζοντο κυβερνήσεις. Ἂς σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ

1914. Ὁ Ἐλευθέριος Κ. Βενιζέλος μὲ τοὺς πολιτευτὰς τῆς Λέσβου στὴν Μυτιλήνη. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς φωτογραφίας ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου.

παραδείγματα: 30 Μαρτίου 1827: Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας μᾶς ἔρχεται κυβερνήτης στὴν Ἑλλάδα. Σ' ὅλη τὴν χώρα ὅμως ἔχουν φουντώσει τὰ πάθη, τὰ πολιτικὰ μίση. Ἔχουν βρῆ τὴν εὐκαιρία οἱ καπεταναῖοι νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς προσωπικοὺς λογαριασμούς, τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα. Μοιραζόταν σὲ τσιφλίκια καὶ καπετανάτα ἡ Ἑλλάδα. Πολλοὶ ἀγωνισταὶ «ξεγελασμένοι» κι' «ἀδικηθέντες» εἶχαν βγῆ στὸ κλαρί. Οἱ ἀντίπαλοι τους δὲν δίστασαν νὰ τοὺς ἐπικηρύξουν σὰν ἐπικίνδυνους ληστάς. Ὁ Ἰω. Καποδίστριας ἔπεσε μέσα σ' αὐτὴ τὴν θύελλα τῶν παθῶν καὶ τῶν συμφερόντων. Μάταια ἀγωνίστηκε νὰ σώση τὴν Ἑλλάδα. Βρισκόμαστε στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου. Στὶς 3 Φεβρουαρίου 1830 ἡ διάσκεψις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν δυνάμεων μὲ σχετικὸ πρωτόκολλο ἐκήρυττε τὴν Ἑλλάδα ἀνεξάρτητο κράτος «μέλλον νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἡγεμόνος κυριάρχου». Καὶ ἡγεμόνας διαλέγεται ὁ πρίγκιπας Λεοπόλδος τοῦ Σαξωνικοῦ Κοβούργου. Ὁ πρίγκιπας εἶναι φίλος ὅμως μὲ τὸν Ἰω. Καποδίστρια. Τοῦ ἀναγγέλει τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἐκλογῆς κι' ὁ κυβερνήτης τοῦ γράφει μὲ εἰλικρίνεια: «Ἂν ἡ Βασιλικὴ Ὑψηλότης λάβη τὴν καλωσύνη νὰ ρίξη βλέμμα εἰς τὰ ψηφίσματα τῆς ἐν Ἄργει Συνελεύσεως θὰ ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀναλάβω ἐν ὀνόματι καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος ὑποχρέωσιν σχετικὴν πρὸς τὰς ὁριστικάς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος διευθετήσεως, πρὶν αὗται ἔλθουν εἰς γνῶσιν τῶν πληρεξουσίων καὶ κυρωθοῦν παρ' αὐτῶν. Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον αἱ ἀπόψεις τῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἄργους, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Συνθήκην τῆς 6ης Ἰουλίου διαφέρουν οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰς ἀπόψεις τῶν συμβαλλομένων δυνάμεων τὰς περιληφθείσας εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Φεβρουαρίου, ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐκλήθη νὰ λάβη μέρος εἰς τὰς τελευταίας διαπραγματεύσεις, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὸ ἀποτέλεσμά των, χωρὶς προηγουμένην σύγκλησιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως;» Μὲ τὸ πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου ἔμεναν ἐκτὸς τῶν συνόρων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἡ Κρήτη, ἡ Σάμος καὶ οἱ πέραν τοῦ Ἀχελῴου ἐπαρχίαι.. Ὁ Καποδίστριας διεκτραγωδοῦσε ἐπίσης σ' αὐτὸν τὴν ἄθλια οἰκονομικὴ κατάστασι τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ ζητοῦσε ν' ἀποστείλη ἕνα ἑκατομμύριο φράγκων γιὰ νὰ πληρωθοῦν οἱ μισθοὶ τοῦ στρατοῦ, νὰ ἀσπασθῆ τὸ χριστιανικὸ δόγμα γιὰ νὰ συνδεθῆ στενὰ μὲ τοὺς Ἕλληνες. Ὁ Λεοπόλδος τελικὰ δὲν δέχθηκε νὰ γίνη βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὁ Ἰω. Καποδίστριας ἐδολοφονεῖτο τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1831 στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπήγαινε γιὰ νὰ λειτουργηθῆ, στὸ Ναύπλιον! Τὰ σπλάχνα του εἶναι θαμένα κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα. Κι' ἡ σορός του μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Αὐγουστῖνο Καποδίστρια στὴν Κέρκυρα καὶ ἐτάφη στὴν Μονὴ τῆς Πλατυτέρας. Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἄφησαν νὰ τοῦ γίνη μεγαλοπρεπὴς κηδεία. Κι' ἐπάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου του εἶναι χαραγμένα μόνον τὰ ἀκόλουθα: «Ἰω. Καποδίστριας, Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος».

Ἀκολουθεῖ ἡ ἐπανάστασις τοῦ Κωλέτη. Ἡ στρατοπέδευσις τῶν ὑπ' αὐτὸν δυνάμεων στὴν Περαχώρα. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶχε καὶ πάλι διαιρεθῆ. Στὰ Μέγαρα συνήρχετο ἡ Συνέλευσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Κι' οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν τριῶν Δυνάμεων στὸ Λονδῖνο τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1832 ἐξέλεξαν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος τὸν δευτερότοκο γιὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, Ὄθωνα. Τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς Α. Μιαούλη, Κ. Μπότσαρη καὶ Δ. Πλαπούτα πῆγε στὶς 26 Ἰουλίου 1832 στὸ Μόναχο γιὰ νὰ τοῦ προσφέρη τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος.

Μὰ ἡ ἀναρχία δοκίμαζε σκληρὰ τὴν χώρα μας. Τὰ κόμματα τῶν «ρωσσοφίλων» καὶ τῶν «γαλλόφιλων» ἑτοιμάζονταν ν' ἀλληλοσφαγοῦν. Γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν ἀποβιβασθῆ στὸ Ναύπλιο γιὰ ν' ἀποκαταστήσουν τὴν τάξι. Ἔγιναν αἱματηρὲς συγκρούσεις. Σκοτώθηκαν 18 Γάλλοι καὶ 150 Ἕλληνες. Τὸν ἴδιο καιρὸ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης κατηγορεῖται γιὰ ἐσχάτη προδοσία, καταδικάζεται σὲ θάνατο καὶ κλείνεται στὸ βάθος τοῦ Παλαμηδιοῦ περιμένοντας τὸν δήμιο νὰ τοῦ πάρη τὸ κεφάλι. Μὲ τὴν φρεγάτα «Μαδαγασκάρη» ἔρχεται ὁ βασιλεὺς Ὄθων στὸ Ναύπλιο. Βαυαρικὴ στρατιωτικὴ δύναμις τὸν συνοδεύει γιὰ ν' ἀντικαταστήση τὰ γαλλικὰ στρατεύματα. Τὸν ἀνήλικο Ὄθωνα κηδεμονεύει ἡ ἀντιβασιλεία: Κόμης Ἄρμανσπεργκ, Μάουερ, Εὔδεκ μὲ ἀναπληρωματικοὺς τὸν Ἄβελ καὶ Γκραῖνερ. Αὐτοὶ εἶχαν στὰ χέρια τους τὸ κράτος. Κοντά τους οἱ Ἕλληνες ὑπουργοί, οἱ «γραμματεῖς» μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σπυρίδ. Τρικούπη. Μὰ ποτὲ δὲν λογάριαζαν τὴν γνώμη τῶν Ἑλλήνων. Ἡ δίκη κι' ἡ καταδίκη τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη προκαλοῦν ἀληθινὴ ἐπανάστασι. Γίνεται στάσι στὴν Μάνη κι' ἀποστέλλεται ὁ στρατηγὸς Σμάλτς γιὰ νὰ τὴν καταστείλη. Ἡ Πελοπόννησος ξεσηκώνεται. Τελικὰ τὸ 1834 γιὰ νὰ βρεθῆ μιὰ ἄκρη δίνεται ἀμνηστεία. Καὶ οἱ Σ. Τρικούπης καὶ Ἀ. Μαυροκορδᾶτος στέλνονται ὡς πρεσβευταί. Τώρα ἐμφανίζεται στὸ προσκήνιο ὁ Κωλέτης. Τὸν ἴδιο χρόνο 1834 ἡ ἕδρα τῆς πρωτευούσης μεταφέρεται στὴν Ἀθήνα. Τὴν 10ην Νοεμβρίου 1836 ὁ Ὄθων παντρεύθηκε τὴν πριγκίπισσα Μαρία, Φρειδερίκη, Ἀμαλία θυγατέρα τοῦ μεγάλου δουκὸς Αὐγούστου Παύλου τοῦ Οἴκου τοῦ Ὀλδενμβούργου. Τὴν 3ην Φεβρουαρίου 1837 τὸ βασιλικὸ ζεῦγος ἔφτασε στὸν Πειραιᾶ.

Ἀκολουθεῖ ἡ στάσις τῆς Ὕδρας (7 Ἀπριλίου 1838). Χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη συμβουλευτικὰ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Κριεζῆς γιὰ νὰ ἠρεμήση τοὺς γενναίους καπεταναίους, ποὺ εἶχαν θυσιάσει στὸν ἀγῶνα τὶς περιουσίες τους καὶ τώρα τοὺς ἀδικοῦσαν καὶ τοὺς ἐκμεταλλεύοντο.

Ὁ πρεσβευτὴς Κ. Ζωγράφος ἔφερε στὴν Ἀθήνα τὸ 1839 τὸ κείμενο τῆς ὑπογραφείσης «συνθήκης φιλίας» ἐμπορίου καὶ συμμαχίας μὲ τὴν Τουρκία. Μὰ αὐτὴ ἡ συνθήκη χαρακτηρίστηκε ἀσύμφορος κι' ὁ Κ. Ζωγράφος κατηγορήθηκε καὶ παύθηκε ὡς προδότης.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐκηρύσσετο ἐπανάστασις στὴν Κρήτη. Ἀνταρτικὰ σώματα δροῦσαν στὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο. Ὁ λαὸς πεινοῦσε κι' εἶχε ἐξεγερθῆ. Ζητοῦσε νὰ ἀποτινάξη τὴν ξένη κηδεμονία. Ζητοῦσε τὴν ψήφισι τοῦ Συντάγματος. Πολιόρκησε τὸ παλάτι. Τέλος ὁ βασιλεὺς Ὄθων ὑπεχώρησε κι' ἐδέχθη μέσα σὲ τριάντα ἡμέρες νὰ συγκληθῆ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις «γιὰ νὰ συντάξη τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους». Ἡ ἐπανάστασις εἶχε ἁπλωθῆ στὸ Ναύπλιο, στὸ Μεσολόγγι, στὴν Χαλκίδα. Τελικὰ ὁ βασιλεὺς Ὄθων φέρθηκε μὲ σύνεσιν. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα λόγια του:

«Ἐγκατέλειψα ὅλας μου τὰς προνομίας. Δὲν εἶμαι πλέον βασιλεύς. Ὅταν μοῦ ἐπέβαλαν ὑπουργούς, σύγκλησιν Συνελεύσεως, Σύνταγμα, ὁ δὲ στρατὸς ἔπαυσε νὰ ὑπακούη εἰς τὰς διαταγάς μου, ἠρώτησα ἐμαυτὸν ἂν ὤφειλα νὰ διατηρήσω τὸ Σύνταγμα ἢ νὰ παραιτηθῶ. Ὡς ἄνθρωπος ἔκρινα ἀξιοπρεπεστέραν τὴν παραίτησιν, ἀλλὰ ὡς βασιλεὺς ἀνελογίσθην τὴν ἀναρχίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχε αὐτὴ ὡς ἀποτέλεσμα. Διὰ τοῦτο ὑπετάγην εἰς τὴν βίαν τῶν πραγμάτων...».

Στὶς 18 Μαρτίου 1844 ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἔδωσε πραγματικὰ τὸν συνταγματικὸ ὅρκο. Ἡ Ἀθήνα ἐφωταγωγεῖτο κι' ὁ λαὸς ξεχνοῦσε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν αἱματοχυσία καὶ πανηγύριζε.

Οἱ πρῶτες ὅμως συνταγματικὲς ἡμέρες τῆς Ἑλλάδος δὲν πέρασαν ἤρεμες. Ἡ συζήτησις στὴν Ἐθνοσυνέλευσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος προεκάλεσε τρομερὲς ἀντιδράσεις στὸν λαό. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «ἀγγλικοῦ κόμματος» ἤθελαν τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο. Οἱ «ρωσόφιλοι» ἐσκέπτοντο διαφορετικά. Ἡ Τρίπολις βρέθηκε στὸ πόδι. Τὸ Μέγα Σπήλαιο ἦταν ἀνάστατο. Στὴν Μεσσηνία ἑτοιμάζοιτο νὰ συγκρουσθοῦν οἱ ἀντιφρονοῦντες.

Ἡ Ἀγγλία λίγο ἀργότερα μᾶς κάνει ἀποκλεισμὸ γιὰ νὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ καταβάλουμε ἀποζημίωσι σ' ἕνα ὑπήκοό της, τὸν Δαυῒδ Πατσίφικο.

Κι' ἀκολουθεῖ τὴν 14 Μαΐου 1854 ἡ ἀγγλογαλλικὴ κατοχὴ ποὺ κράτησε μέχρι τὸ 1857 γιατὶ ἡ Ἑλλάδα κι' ἰδιαίτερα οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «ρωσικοῦ» κόμματος ηὔχοντο τὴν νίκην τῆς Ρωσίας στὸν πόλεμο τῆς Κριμαίας... Τὴν ἄνευ διαδόχου δυναστείαν ἄρχισαν νὰ ὑποσκάπτουν ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγιώργης κι' ἡ νεολαία μὲ πολλοὺς ἄλλους δυσαρεστημένους Ἕλληνας. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ὄθων βρισκόταν γιὰ λουτροθεραπεία στὸ Γκάσταϊν καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τὸν ἀναπλήρωνε στὰ καθήκοντά του, δέχθηκε τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1861 δολοφονικὴ ἐπίθεσι. Καθὼς γύριζε τὸ βράδι στὸ παλάτι ἔφιππη πυροβολήθηκε ἀπὸ ἕναν 18ετῆ, τὸν Ἀριστείδη Κ. Δόσιο. Ἡ βασίλισσα γλύτωσε. Ἔδωσε μάλιστα χάρι στὸν νεαρὸ ποὺ ἠθέλησε νὰ τὴν δολοφονήση. Μὰ ἡ ἐπανάστασις ἄρχισε νὰ βράζη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἐπαναστατεῖ τὸ Ναύπλιο, ἐλευθερώνει ἡ φρουρὰ τοὺς κλεισμένους στὶς φυλακὲς ἀξιωματικούς. Γίνονται σκληρὲς μάχες. Τελικὰ ἡ ἐπανάστασις καταστέλλεται. Μὰ τὸν λαὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πειθαρχήση. Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 1862 ὁ Θεόδωρος Γρίβας ὕψωνε τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία στὴν Βόνιτσα. Ἡ φωτιὰ ἁπλώθηκε στὸ Μεσολόγγι καὶ στὴν Πάτρα. Κι' ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἀναγκάζεται πλέον νὰ παραιτηθῆ καὶ νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ σκάφος «Σκύλα» ποὺ τὸν ἐπῆρε, ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἔστειλε τὴν ἀκόλουθη προκήρυξι:

«Ἕλληνες! Πεποιθὼς ὅτι μὲ ὅσα συνέβησαν εἴς τινα μέρη τοῦ βασιλείου καὶ ἰδίως ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ἡ κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ἐν Ἑλλάδι διατριβή μου θὰ ἔφερε τοὺς κατοίκους εἰς αἱματηρὰς καὶ ἀνυπερβλήτους ἀταξίας, ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἀείποτε ἠγάπησα καὶ εἰσέτι ἀγαπῶ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τὴν εὐημερίαν οὔτε φροντίδων οὔτε κόπων ἐφείσθην ἐπὶ μίαν σχεδὸν τριακονταετίαν. Ἀπέχων ἀπὸ πάσης ἐπιδείξεως ἐφρόντισα μόνον περὶ τῶν ἀγαθῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλάδος ζητήσας παντὶ σθένει νὰ προάξω τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀνάπτυξιν καὶ καταβαλὼν ἰδιαιτέραν σπουδὴν εἰς τὴν ἀμερόληπτον τῆς δικαιοσύνης διαχείρισιν. Ὁσάκις ὅμως ἐπρόκειτο περὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων κατὰ τοῦ ἐμοῦ ἀτόμου μετῆλθον ἀπεριόριστον ἐπιείκειαν καὶ ἐλησμόνησα τὰ γενόμενα. Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν γενέθλιάν μου χώραν, λυπεῖ με ἡ προσφιλὴς Ἑλλὰς ἕνεκα τῆς νέας τῶν πραγμάτων τροπῆς. Δέομαι τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ νὰ καταπέμπη ἀείποτε τὴν χάριν εἰς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος».

Τὸν βασιλέα Ὄθωνα τὸν ἔφαγαν οἱ συνεργάτες του. Πέθανε κι' ἐτάφη φορῶντας τὴν ἑλληνικὴ φουστανέλλα. Τὸ ἴδιο κι' ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ποὺ προσωπικό της δημιούργημα εἶναι ὁ Βασιλικὸς Κῆπος κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἔργα.

Ἀκολούθησε ἡ στάσις τῶν «Ὀρεινῶν» καὶ τῶν «πεδινῶν» τοῦ Βούλγαρη καὶ τοῦ Ρούφου. Στὶς μάχες ποὺ ἔγιναν σκοτώθηκαν 150 ἄντρες. Κι' ἡ Ἑλλάδα ζητᾶ πάλι βασιλιᾶ...

Στὴν Ἀθήνα ὅμως ἄρχιζε πάλι νέα αἱματοχυσία μὲ τοὺς «ὀρεινοὺς» καὶ «πεδινούς». Τελικὰ οἱ «ὀρεινοὶ» στάλθηκαν στὴν Δυτικὴ Ἑλλάδα κι' οἱ «πεδινοὶ» στὴν Πελοπόννησο κι' ἡ ἐθνοφυλακὴ ἀνέλαβε τὴν φρούρησι τῆς πρωτευούσης!...

Βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος γίνεται ὁ δευτερότοκος γιὸς τοῦ διαδόχου καὶ μετὰ δυὸ μῆνες ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, Χριστιανοῦ ὁ νέος βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος ἐπῆρε τὸ ὄνομα Γεώργιος Α' καὶ μᾶς ἦρθε στὴν χιλιοβασανισμένη χώρα μας τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1863, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν κόμητα Γουλιέλμο Σπόνεκ. Ὁ Σπόνεκ ὅμως τὰ μπέρδεψε. Ὁ σύμβουλος τοῦ βασιλέως ταλαιπώρησε τὸν ἑλληνικὸ λαό. Ἄρχισαν αἱματηρὲς ταραχὲς καὶ διαδηλώσεις. Οἱ κυβερνήσεις διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλη. Τελικὰ ὁ Σπόνεκ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μὰ τὸ κακὸ δὲν θεραπεύτηκε. Ὁ Γεώργιος Α' παντρεύτηκε τὴν ἀνηψιὰ τοῦ Τσάρου Μεγάλη Δούκισσα Ὄλγα καὶ τὴν 21 Ἰουλίου 1868 γεννήθηκε ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος.

Τὸ 1870 μὲ τὴν Σφαγὴ τοῦ Δήλεσι νέα δεινὰ δοκιμάζει ἡ Ἑλλάδα. Διασύρεται «ὡς χώρα κακούργων καὶ ληστῶν». Ἡ συμμορία τοῦ Τάκου Ἀρβανιτάκη τὴν συγκλονίζει. Ὁ Γεώργιος Α' ὑπῆρξε καλὸς καὶ συνετὸς βασιλεύς. Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ δημοκρατικότητά του. Ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος παντρεύτηκε τὴν πριγκίπισσα Σοφία, ἀδελφὴ τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Οἱ δοκιμασίες ὅμως δὲν ἔχουν τελειώσει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἔρχεται ὁ ἀτυχὴς πόλεμος τοῦ 1897. Καὶ στὶς 14 Φεβρουαρίου 1898 στὴν θέσι ποὺ ἀνηγέρθη κατόπιν ἡ ἐκκλησία τοῦ «Ἁγίου Σώστη» γίνεται ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α'. Οἱ δράστες της συνελήφθησαν καὶ καρατομήθηκαν στὶς 27 Ἀπριλίου 1898. Γίνεται ἡ ἐπανάστασις στὸ Γουδί. Μιὰ μεγάλη μορφὴ ὅμως προβάλει στὴν πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος: Ὁ Ἐλευθέριος Κ. Βενιζέλος ποὺ ἔρχεται στὴν Ἀθήνα τὸ 1910 γιὰ νὰ σχηματίση κυβέρνησι μετὰ τοὺς νικηφόρους ἀγῶνες του στὴν Κρήτη. Ἀκολουθοῦν οἱ νικηφόροι βαλκανικοὶ πόλεμοι. Μὰ τὴν 5ην Μαρτίου 1913 στὴν Θεσσαλονίκη δολοφονεῖται ἀπὸ ἕναν ἀπίθανο κακοποιὸ Σχοινᾶ, ὁ λαοφιλὴς βασιλιᾶς Γεώργιος Α' καὶ ἀνακηρύσσεται βασιλεὺς ὁ Κωνσταντῖνος. Καὶ ὕστερα ἐξακολουθεῖ τὴν τραγικὴ μοῖρα της ἡ Ἑλλάδα. Ἀρχίζει τὸ 1914 ὁ Α' Παγκόσμιος πόλεμος. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν οὐδετερότητά της. Ἀκολουθοῦν δραματικὰ γεγονότα. Γίνεται τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης. Σχηματίζεται κυβέρνησις Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ὁ Γάλλος ναύαρχος Φουρνιὲ τοῦ ὁποίου ἡ ἰσχυρὴ ναυτικὴ μοῖρα ἐναυλόχει στὸ Κερατσίνι, ἀπέστειλε τελεσίγραφο στὴν κυβέρνησι τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπήλασε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοὺς διπλωματικοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὴν Ἀντὰντ χωρῶν. Ζητοῦσε ἐπίσης τὴν παράδοσι δέκα πυροβολαρχιῶν καὶ τὸν παροπλισμὸν τῶν πολεμικῶν μας. Κι' ὅταν ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν ἠρνήθη ὁ Φουρνιὲ κατέλαβε

Ὁ Πρόεδρος Σοφοκλῆς Βενιζέλος. Ἔπεσε στὶς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν Δημοκρατία. Λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ θριάμβου τοῦ «ἀνενδότου» ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Κρήτη μέσα στὸ πλοῖο ἔπαθε ἐμβολή. Ἀναπαύεται στὸ Ἀκρωτήρι κοντὰ στὸν μεγάλο πατέρα του τὸν Ἐθνάρχη Ἐλευθέριον Κ. Βενιζέλον.

τὴν πόλι τοῦ Πειραιῶς καὶ ναυτικὰ ἀγήματα κινήθηκαν ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ τὰ γαλλικὰ πολεμικὰ βομβάρδιζαν τὴν Ἀθήνα.

Τὴν 18 Νοεμβρίου 1916 (1 Δεκεμβρίου) ἄρχιζε τὸ πανηγύρι. Τὰ Νοεμβριανά. Τὸ χωριστικὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ διαφωνία τοῦ Κωνσταντίνου μὲ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο, στοίχισαν τὸν θρόνο, στὸν Στρατηλάτη. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος μὲ ἀξίωσι τῶν συμμάχων παρητήθη καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του ἀφήνοντας βασιλέα τὸν γιό του Ἀλέξανδρο. Ὁ ὕπατος Γάλλος ἁρμοστὴς Ζοννὰρ συνελάμβανε κι' ἐξόριζε στὴν Κορσικὴ τοὺς πολιτικοὺς Δημήτριον Γούναρη, Β. Δούσμανη, Ἰω. Μεταξᾶ, Σπ. Μερκούρη, Γ. Μερκούρη, Ἔσλιν καὶ Γ. Πεσματζόγλου. Ἐπίσης καὶ τὸν Ἰω. Δραγούμη. Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἶχε ὅμως δικαιωθῆ στὶς προβλέψεις του. Ἡ Ἑλλὰς τώρα στὸ πλευρὸ τῆς Ἀντὰντ εἶχε κατόπιν τεράστια ὀφέλη. Μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Νεϊγὺ καὶ τῶν Σεβρῶν ἔβλεπε τὴν Μεγάλη Ἑλλάδα τῶν δύο ἠπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν: Ἡ Θράκη, ἡ Ἴμβρος, ἡ Τένεδος, ἡ Σμύρνη μὲ τὴν ἐνδοχώρα της παρεχωρήθησαν στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης συνεχίζετο ἡ Δωδεκάνησος πλὴν τῆς Ρόδου, ποὺ θὰ παρέμενε στὴν Ἰταλία.

Μὰ ὁ φοβερὸς διχασμὸς εἶχε ἀνοίξει ἀγεφύρωτο χάσμα. Δυὸ ἡμέρες μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν δυὸ ἀντιβενιζελικοὶ ἀξιωματικοὶ «μὲ τὴν πολιτικὴ εὐλογεία», στὸν σταθμὸ τῆς Λυὼν τοῦ Παρισιοῦ στὶς 10 Αὐγούστου 1920, ἔρριξαν στὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο σφαῖρες περιστρόφου!... Μὰ ὁ Βενιζέλος γλυτώνει. Τὸν ἴδιο καιρὸ στὴν Ἀθήνα γίνονταν ἄγριες συμπλοκὲς καὶ σκοτώνεται ὁ Ἰω. Δραγούμης. Συνεπείᾳ μολύνσεως πέθανε ἐπίσης ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1920. Τὴν 1 Νοεμβρίου (14 Νοεμβρίου) 1920 ὁ Ἐλ. Βενιζέλος ἔχανε τὶς ἐκλογές. Ὁ ναύαρχος Παῦλος Κουντουριώτης ποὺ ἀσκεῖ καθήκοντα ἀντιβασιλέως παρητήθη καὶ τὰ καθήκοντα ἀνέλαβε ἡ βασίλισσα Ὄλγα, ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ παραστῆ στὴν κηδεία τοῦ ἐγγονοῦ της βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Τὴν 6 Δεκεμβρίου 1920 γύρισε πίσω οἰκογενειακῶς ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ σχηματίσθηκε κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Δ. Γούναρη. Κι' ἀκολουθοῦν τὰ γεγονότα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ νικηφόρος προέλασις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ προδοσία τῶν συμμάχων καὶ ἡ Μικρασιατικὴ Καταστροφή. Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα καταπροδομένα ἀγωνίστηκαν σκληρὰ νὰ κρατήσουν τὸ μέτωπο. Οἱ μορφὲς τῆς τριανδρίας Ν. Πλαστήρα, Σ. Γονατᾶ καὶ Δ. Φωκᾶ προβάλουν στὸ προσκήνιο. Οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ἀποβιβάζονται στὸ Λαύριον, ἀφοῦ ἀγωνίσθηκαν νὰ διασώσουν τὸν πληθυσμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κι' ἔρχονται καὶ ζητήσουν εὐθύνες. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παραιτεῖται ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Γεωργίου Β' καὶ ἐγκαταλείπει τὴν Ἑλλάδα. Συλλαμβάνονται καὶ καταδικάζονται σὲ θάνατο οἱ τέως πρωθυπουργοὶ Δ. Γούναρης, Π. Πρωτοπαπαδάκης καὶ Ν. Στράτος, οἱ τέως ὑπουργοὶ Γ. Μπαλτατζῆς καὶ Ν. Θεοτόκης καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος Χατζηανέστης. Οἱ καταδικασθέντες ἐξετελέσθησαν τὸ πρωῒ τῆς 15ης Νοεμβρίου 1922 στὸ Γουδί.

Ἀκολουθεῖ κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου, κυβέρνησις Γ. Καφαντάρη, κυβέρνησις Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου καὶ τὴν 25ην Μαρτίου 1924 ἀνακηρύσσετο ἡ Δημοκρατία. Προσωρινὸς πρόεδρος ὁ ναύαρχος Π. Κουντουριώτης. Ἔπειτα σχηματίσθηκε κυβέρνησις Ἀνδρέα Μιχαλακοπούλου. Ὁ στρατηγὸς Θεοδ. Πάγκαλος ἀνέτρεψε ὅμως τὴν κυβέρνησιν καὶ ἠθέλησε νὰ κυβερνήση δικτατορικά.

Ὁ Πάγκαλος ἀνετράπη κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του ἀπὸ τὸν Γ. Κονδύλη (7 Αὐγούστου 1926). Ἀκολουθοῦν οἱ κυβερνήσεις Α. Ζαΐμη, Ἐλ. Βενιζέλου. Οἱ ἐκλογὲς τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1932 ἔδωσαν 95 ἕδρες στὸ Λαϊκὸ κόμμα, ὅσες εἶχε περίπου καὶ τὸ Φιλελευθέρων. Ἔτσι ἡ κυβέρνησις παρητήθη. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐπανάστασις Νικ. Πλαστήρα τὴν 6ην Μαρτίου 1933 μὰ ἀναγκάζεται ν' ἀφήση τὸν στρατηγὸ Ὀθωναῖο νὰ σχηματίση ἐνδιάμεσο κυβέρνησι. Τελικὰ ὁ Παναγῆς Τσαλδάρης ἀνελάμβανε τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως. Τὴν 6ην Ἰουνίου 1933 ἐνῶ ὁ Ἐλ. Βενιζέλος κι ἡ σύζυγός του κατήρχοντο τὴν Ἀθήνα μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ δέχθηκαν δολοφονικὴ ἐπίθεσι. Τραυματίσθηκε ἡ Ἕλενα Βενιζέλου.

Μὰ τὰ δεινὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχουν τελειώσει: Ἀκολουθεῖ τὸ κίνημα τῆς 1ης Μαρτίου 1935. Στὶς 22 Ἀπριλίου 1935 συλλαμβάνονται δικάζονται καὶ καταδικάζονται σὲ θάνατο ὁ τέως ἀρχιστράτηγος Ἀ. Παπούλας καὶ ὁ ὑποστράτηγος Κοιμήσης. Τὸν Μάιο τοῦ 1935 καταδικάζονται ἐπίσης ἐρήμην σὲ θάνατο ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὁ Ν. Πλαστήρας κι' ὁ Ἰωσὴφ Κουνδοῦρος. Καὶ διὰ δημοψηφίσματος ἐπανέρχεται τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1935 ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Β' μὲ τὸν ἀδελφόν του διάδοχον Παῦλον. Ἀκολουθεῖ ἡ 4η Αὐγούστου 1936 μὲ τὸν Ἰω. Μεταξᾶ. Ξεσπᾶ ὁ πόλεμος τοῦ 1940. Ἡ τραγικὴ Κατοχή. Ἡ Ἀπελευθέρωσις καὶ τὸ Κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου. Ὁ συμμοριτοπόλεμος. Ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β'. Ὁ συνετὸς βασιλεὺς Παῦλος κι' ἡ βασίλισσα Φρειδερίκη.

Ἡ Φρειδερίκη γεννήθηκε τὴν 18ην Ἀπριλίου 1917 στὸν μεσαιωνικὸν πύργο τοῦ Μπλάνκεμπουργκ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ εἶναι τρίτον τέκνον καὶ μοναδικὴ κόρη ἐκ τῶν πέντε τέκνων τοῦ Ἐρνέστου Αὐγούστου δουκὸς τοῦ Μπρουνσβὶκ — Λουνεμπουργκ ἀρχηγοῦ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τοῦ Ἀννοβέρου. Οἱ γάμοι της μὲ τὸν βασιλέα Παῦλο ἔγιναν στὴν Ἀθήνα, στὶς 9 Ἰανουαρίου 1938. Στὴν πολιτικὴ ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται ὁ Συναγερμὸς τοῦ στρατάρχου Ἀλεξάνδρου Παπάγου. Μετὰ τὸν θάνατό του σχηματίζεται τὸ σχῆμα τῆς ΕΡΕ μὲ τὸν κ. Κ. Καραμανλῆ. Ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου καὶ ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος δημιουργοῦν τὴν Ἕνωσιν Κέντρου. Ἀρχίζει σκληρὸς ἀνένδοτος ἀγὼν τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ποὺ δίνει τὴν νίκη τῆς Δημοκρατίας. Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ βασιλέως Παύλου φέρνει στὸν θρόνον τὸν Διάδοχον — Ὀλυμπιονίκην Κωνσταντῖνο. Μὰ τὰ δεινὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐτελείωσαν καὶ οὔτε προσκεῖται νὰ τελειώσουν. Ἁπλῶς ἡ πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀντιγράφει τὶς σελίδες της. Κανεὶς δὲν εἶναι βέβαιος ποτὲ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος!... Ἡ ἐξορία, τὸ ξερονῆσι, ἡ φυλακή, τὸ ἀπόσπασμα. Τί μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη ἕνας ἀγωνιστὴς πολιτικός; [illegible] γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἑλλάδος. Κι' ὁ λαὸς θὰ [illegible] καὶ θὰ πληρώνει μὲ θυσίες τὰ [illegible] τῶν συμμάχων της...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ὁ Μάο Τσὲ Τούνγκ.

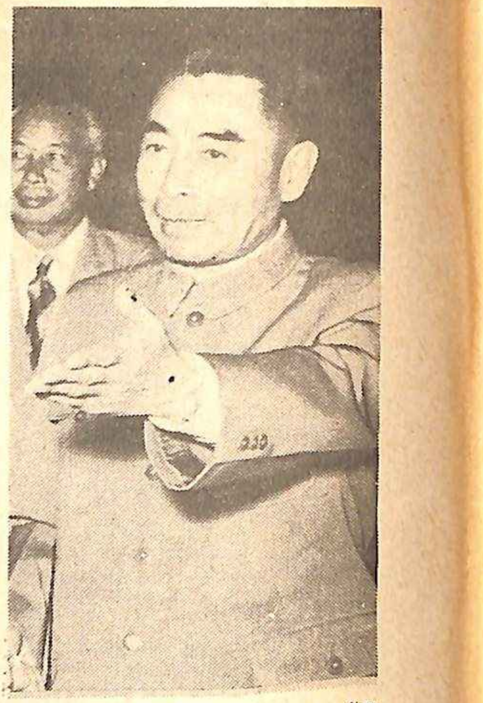

Ὁ Πρωθυπουργὸς Τσοῦ Ἔν Λάϊ.

Η ΚΙΝΑ ΚΙ' Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ

Ἕνα δραματικό ἐρωτηματικό γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα

Ο στρατηγὸς Λὸ Ζουΐ - Τσὶνγκ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Κινεζικοῦ στρατοῦ μόλις ἐδήλωσε στὴν «Κόκκινη Σημαία», ποὺ εἶναι τὸ ἰδεολογικὸ ὄργανο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Κίνας, ὅτι εἶναι ἀπόλυτη καὶ ἐπείγουσα ἀνάγκη, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ προπαρασκευαστῆ ψυχολογικὰ ὁ λαὸς γιὰ ἕνα πυρηνικὸ πόλεμο!... Ὁ στρατηγὸς τόνισε ὅτι μιὰ πυρηνικὴ σύγκρουσι θὰ προκαλοῦσε καταστροφὴ καὶ θυσίες ἀλλὰ ταυτόχρονα «θὰ ἤτανε βασικὸς συντελεστὴς τῆς ἀναπτύξεως τῶν μαζῶν».

Ἡ Κίνα μπορεῖ νὰ γίνη πολὺ γρήγορα μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πυρηνικὲς δυνάμεις. Βέβαια εἶναι πολὺ δύσκολο οἱ Κινέζοι ἡγέτες νὰ συναγωνιστοῦν τὴν ἀμερικανικὴ ἢ τὴ ρωσσικὴ πυρηνικὴ δύναμι, ἀλλὰ σίγουρα θὰ γίνουν ἕνας πολὺ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Ἡ κινεζικὴ ἡγεσία δὲν φαίνεται νὰ βλέπη τοὺς θανάσιμους κινδύνους μιᾶς πυρηνικῆς συγκρούσεως.

Ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ ΚΑΙ Ο ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Οἱ ἰδέες τοῦ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ γιὰ τὸν πυρηνικὸ πόλεμο εἶναι —τ' ὀλιγώτερο ποὺ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς— ἐπιπόλαιες, πρόχειρες καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις πραγματικὰ ἐπικίνδυνες.

Ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ ἀποκάλυψε μερικὲς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ρωσία καὶ ἡ Κίνα εἶχαν ἀρχίσει μιὰ ἔντονη πολεμικὴ γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν.

Σύμφωνα μὲ τὸν Κροῦτστεφ, ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ τοῦ εἶχε τονίσει σχετικά:

«Μπορεῖ κανεὶς νὰ προβλέψη τὶς ἀπώλειες τῆς ἀνθρωπότητος σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο; Νομίζω ὅτι θὰ ἀντιπροσώπευαν περίπου τὸ ἕνα τρίτο τῶν δυὸ δισεκατομμυρίων ἑφτακοσίων ἑκατομμυρίων ποὺ ζοῦνε στὴ Γῆ. Ἴσως, ἡ μισὴ ἀνθρωπότης νὰ ἐξαφανιστῆ σ' ἕναν πυρηνικὸ πόλεμο. Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὁ ἰμπεριαλισμὸς θὰ εἶχε νικηθῆ καὶ δὲν θὰ ἔμενε πιὰ πάνω στὴ γῆ παρὰ ὁ σοσιαλισμός. Ἄλλωστε ἡ μισὴ ἀνθρωπότητα θὰ γλύτωνε τὴν καταστροφὴ καὶ πενήντα χρόνια ἢ ἕναν αἰῶνα ἀργότερα ὁ πληθυσμὸς τοῦ πλανήτη μας θὰ εἶχε βρῆ τὸν προηγούμενο ἀριθμό του καὶ θὰ εἶχε αὐξηθῆ κατὰ μερικὲς ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια...».

Στὸ ἴδιο δραματικὸ θέμα, ἔχουμε καὶ τὶς ἐπίσημες δηλώσεις τοῦ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ πρὸς τὸν Ἀλγερινὸ ἡγέτη Μπὲν Μπέλλα. Λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν πτῶσι του ὁ Μπὲν Μπέλλα τόνιζε στὸ Μάο-Τσὲ Τούνγκ τὶς μεγάλες ἀπώλειες τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλγερίας στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς γαλλικῆς ἀποικιοκρατίας.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Τότε ὁ Κινέζος ἡγέτης τοῦ ἐδήλωσε: «Οἱ ἀπώλειες ἑνὸς λαοῦ ποὺ μάχεται γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία του δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Καὶ τὶς διπλὲς θυσίες νὰ εἶχε ὑποστῆ ὁ ἀλγερινὸς λαός, πάλι τὸ γεγονὸς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ δοῦμε μὲ ἀπόλυτο ρεαλισμό... Σὲ μερικὰ χρόνια μὲ τὶς νέες γεννήσεις, θὰ καλυφθοῦν ὅλες οἱ ἀπώλειες...».

Σπάνια στὴν ἱστορία ἕνας πολιτικὸς ἡγέτης μιλάει μ' αὐτὸ τὸ τρόπο γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ψυχές.

Ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ ὅταν μιλάη γιὰ «σοσιαλισμὸ» σίγουρα ἐννοεῖ τὴν Κίνα. Κι' ὅταν ἀναφέρη τὸ «ρεαλισμὸ» πάλι σκέφτεται μόνο τὴν Κίνα. Οἱ ἀπώλειες ποὺ ἀναφέρει ὁ Κινέζος ἡγέτης —ὁ τερατώδης αὐτὸς ἀριθμὸς τῆς μισῆς ἀνθρωπότητος ποὺ θὰ χαθῆ σ' ἕναν μελλοντικὸ πυρηνικὸ πόλεμο— δὲν ἔχουν ἀλλοίμονο τίποτα τὸ φανταστικό.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ «ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ»

Ἀλλὰ ἡ τόσο ἐπικίνδυνη αὐτὴ «ἰδεολογία» τοῦ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ στηρίζεται σὲ μιὰ ὡρισμένη πραγματικότητα.

Ἡ Κίνα εἶναι ἡ πιὸ κατοικημένη περιοχὴ τοῦ κόσμου. Σήμερα ὁ πληθυσμός της ὑπολογίζεται γύρω ἀπὸ τὰ ἑφτακόσια ἑκατομμύρια. Ὁ ἴδιος ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ δὲν κρύβει ὅτι δὲν ξέρει τὸν «ἀκριβῆ» ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τῆς χώρας του...

Οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι τὸ 1984 οἱ Κινέζοι θὰ φτάσουν τὸ ἕνα δισεκατομμύριο. Ὁ Μάο-Τσὲ Τούνγκ ἐδήλωσε σ' ἕναν Γιουγκοσλάβο ἐπίσημο: «Δὲν φοβόμαστε τὶς ἀτομικὲς βόμβες. Ἂν σκοτώσουν τριακόσια ἑκατομμύρια Κινέζους, θὰ ἔμεναν ζωντανοὶ ἀκόμα περισσότεροι. Ἡ Κίνα θὰ ἤτανε ἡ τελευταία χώρα ποὺ θὰ κινδύνευε νὰ πεθάνη...».

Ἀπὸ τὸν τεράστιο πληθυσμὸ τῆς ἀπέραντης αὐτῆς χώρας μόνο τὸ ἕνα ἕβδομο κατοικεῖ στὶς πόλεις. Ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ σίγουρα πιστεύει ὅτι ὁ διασκορπισμὸς αὐτὸς προστατεύει τοὺς Κινέζους περισσότερο ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν ἄλλων κρατῶν.

Τὸ ἐπίπεδο τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς Κίνας παρ' ὅλες τὶς ἐντυπωσιακὲς ἐπιτυχίες τῶν τελευταίων ἐτῶν, στὸ σύνολό του εἶναι πολὺ χαμηλό. Γι' αὐτὸ οἱ Κινέζοι ἡγέτες πιστεύουν ὅτι σὲ ἕναν πυρηνικὸ πόλεμο ἡ χώρα τους θὰ ἔχανε πολὺ λιγώτερα ἀπ' ὅτι οἱ ὑπεραναπτυγμένες δυνάμεις τῆς Δύσεως καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

Διαδήλωσι σ' ἕνα κινεζικὸ χωριό, γιὰ τὴν ὑποστήριξι τοῦ γεωργικοῦ προγράμματος τοῦ καθεστῶτος.

Κίνα: 700 ἑκατομμύρια κάτοικοι...

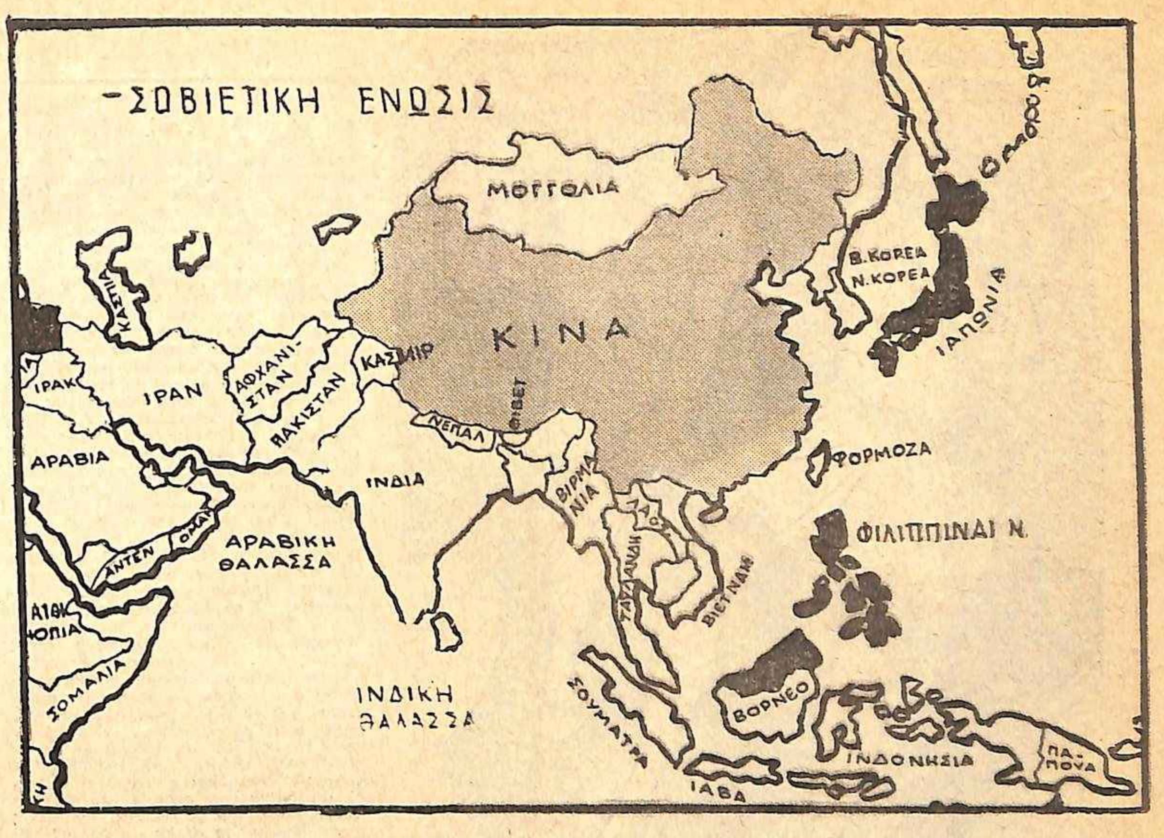

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Εἶναι ἀναμφίβολο ὅτι ἡ πυρηνικὴ δύναμι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀλλὰ καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως εἶναι συντριπτικὰ ἰσχυρότερη καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον ἀπὸ τὴν πυρηνικὴ δύναμι τῆς Κίνας. Εἰδικώτερα ἡ ἀμερικανικὴ πυρηνικὴ δύναμι ἔχει φτάσει σὲ τέτοιο ὕψος, ὥστε ἤδη ἡ στρατιωτικὴ πυρηνικὴ προπαρασκευὴ νὰ ἔχη ἀρχίσει νὰ περιορίζεται.

Ἑκατοντάδες βαρειὰ βομβαρδιστικὰ «Β—52» ποὺ μποροῦν νὰ μεταφέρουν πυρηνικὲς βόμβες τῶν 25 μεγατόννων, εἶναι ἕτοιμα ν' ἀπογειωθοῦν μέσα σ' ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι μιὰ πυρηνικὴ βόμβα τῶν 25 μεγατόννων, ἰσοδυναμεῖ μὲ βόμβες 50 ἑκατομμυρίων τόννων νιτρογλυκερίνης.

Ἀλλὰ οἱ βόμβες τῶν 25 μεγατόννων μποροῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες καταστροφές, ν' ἁπλώσουν τὸ θανάσιμο σύννεφο τῆς ραδιενεργείας σὲ χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

400 ΒΟΜΒΕΣ 25 ΜΕΓΑΤΟΝΝΩΝ

Ἂν ἡ «ἰδεολογία» καὶ οἱ κακοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ ὡδηγοῦσαν στὸν πυρηνικὸ πόλεμο, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ μποροῦσαν ὅπως ὑπολογίζεται, νὰ ρίξουν γύρω ἀπ' τὶς 400 βόμβες τῶν 25 μεγατόννων στὴν Κίνα. Τὸ σύνολο ἀντιπροσωπεύει 10.000 μεγατόννους, δηλαδὴ 10 δισεκατομμύρια τόννους νιτρογλυκερίνης, ποὺ σημαίνει ὅτι 14 τόννοι ἀναλογοῦν σὲ κάθε κάτοικο τῆς Κίνας!...

Σίγουρα ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ δὲν ἀγνοεῖ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ὅπως πρέπει θαυμάσια νὰ γνωρίζη καὶ τὴν ἔκτασι τῆς πυρηνικῆς δυνάμεως τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ἀλλὰ κυριολεκτικὰ ὑπνωτισμένος ἀπὸ τὰ 700 ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς Κίνας καὶ ἀπὸ τὴν πυρηνικὴ δύναμι ποὺ ἀρχίζει ν' ἀποκτάη ἡ χώρα του, δὲν θέλει νὰ βλέπη αὐτὴ τὴν πραγματικότητα κι' ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ θανάσιμος κίνδυνος καὶ τὸ δραματικὸ ἐρωτηματικὸ ποὺ ὑψώνεται γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὅσοι ὑποστηρίζουν τὸν προληπτικὸ πόλεμο ἐναντίον τῆς Κίνας —πρὶν ν' ἀναπτύξη σοβαρὰ τὸν πυρηνικό της ἐξοπλισμό— ὑποστηρίζουν ἕναν παραλογισμό, γιατὶ θὰ ἤτανε ἀδιανόητο νὰ προκαλέση κανεὶς ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ θέλει ν' ἀποφύγη...

ΤΑ ΝΕΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

Εἶναι βέβαια ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ Κίνα ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ ἀρκετὰ ταχὺ ρυθμὸ στὸ δρόμο τῆς πυρηνικῆς ἀναπτύξεως.

Κι' ἂν ἀκόμα παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ πρώτη πυρηνικὴ ἔκρηξι τῆς Κίνας στὸ Λοὺπ Νὸρ τὸν περασμένο χρόνο, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀμερικανικὴ δοκιμὴ στὸ Ἀλαμογκόρντο στὶς 16 Ἰουλίου 1945, αὐτὸ δὲν σημαίνει μὲ κανένα τρόπο ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες προηγοῦνται 19 χρόνια τῆς Κίνας.

Οἱ Κινέζοι ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ν' ἀκολουθήσουν τὸ δύσκολο δρόμο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, γιατὶ εἶναι βέβαιο ὅτι ἐπωφελοῦνται τώρα τῶν ἀμερικανικῶν ἐρευνῶν.

Ἀκόμα, οἱ Κινέζοι ἐπιστήμονες, γύρω ἀπὸ τὸ 1950—51, δέχτηκαν μιὰ σημαντικὴ βοήθεια τῶν Ρώσων, στὰ πυρηνικὰ θέματα.

Πολλοὶ Κινέζοι ἐπιστήμονες ἔχουν σπουδάσει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴ Ρωσία κι' ἔχουν ἀναμφισβήτητα ἀποκομίσει τὸ ἄνθος τῆς πυρηνικῆς ἐπιστήμης αὐτῶν τῶν χωρῶν.

Εἶναι ἀκόμα γεγονός, ὅτι ἡ τεχνολογία τοῦ ἀτόμου μεταβλήθηκε. Ἀπὸ τὸ 1950 κυρίως οἱ ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες υἱοθέτησαν πολὺ ταχύτερες μεθόδους.

ΠΡΟΣ ΤΟ 1970

Γι' αὐτὸ εἶναι βέβαιο ὅτι ἀπὸ τὸ 1970 ἡ Κίνα θὰ διαθέτη μιὰ ἐντυπωσιακὴ πυρηνικὴ δύναμι.

Ὅσοι ἀμφιβάλουν δὲν ἔχουν παρὰ νὰ προσέξουν τὴν πρόσφατη δήλωσι τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἀτομικῶν ἐπιστημῶν στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πρίνσετον Μάρτιν Σάμερφιλντ: «Γνώρισα πολλοὺς Κινέζους φοιτητάς, καθηγητὰς καὶ μηχανικοὺς τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια. Τὸ συμπέρασμά μου εἶναι ὅτι ὅσοι τοὺς θεωροῦν ἀνίκανους νὰ σχεδιάσουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν ἕνα ἀποτελεσματικὸ πρόγραμμα πυρηνικῆς ἀλλὰ καὶ διαστημικῆς ἀναπτύξεως, κάνουν ἕνα βαρύτατο λάθος. Τὸ ἴδιο λάθος κάνουν κι' ὅσοι τοὺς θεωροῦν ἀκόμα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς πυρηνικῆς ἀναπτύξεως».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ὁ πόλεμος ἤτανε πάντοτε μιὰ ἀπαίσια καὶ βρωμερὴ «ὑπόθεσι».

Ἀλλὰ ὁ πυρηνικὸς πόλεμος εἶναι ἑκατομμύρια φορὲς μιὰ πιὸ ἀπαίσια καὶ βρωμερὴ ὑπόθεσι καὶ ἀπὸ τὸν πιὸ καταστρεπτικὸ πόλεμο τοῦ παρελθόντος.

Ὁ πυρηνικὸς ἐξοπλισμὸς τῆς Κίνας συνδυασμένος μὲ μιὰ ξενοφοβία ποὺ χαρακτήριζε ἀπὸ πάντα τὴν κινεζικὴ ψυχολογία καὶ ἀπὸ ἕναν χωρὶς προηγούμενο ἐπαναστατικὸ φανατισμό, ἀποτελεῖ σίγουρα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραματικὰ ἐρωτηματικὰ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ ὅσους τουλάχιστον θέλουν καὶ ξέρουν νὰ βλέπουν πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν γεγονότων...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Σοβιετοκινεζικὲς συνομιλίες στὴ Μόσχα μεταξὺ Κροῦστσεφ καὶ Τσοῦ Ἔν Λάϊ στὴν περίοδο τῶν εἰδυλλιακῶν σχέσεων τῶν δύο κρατῶν.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΑΘΕΣΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

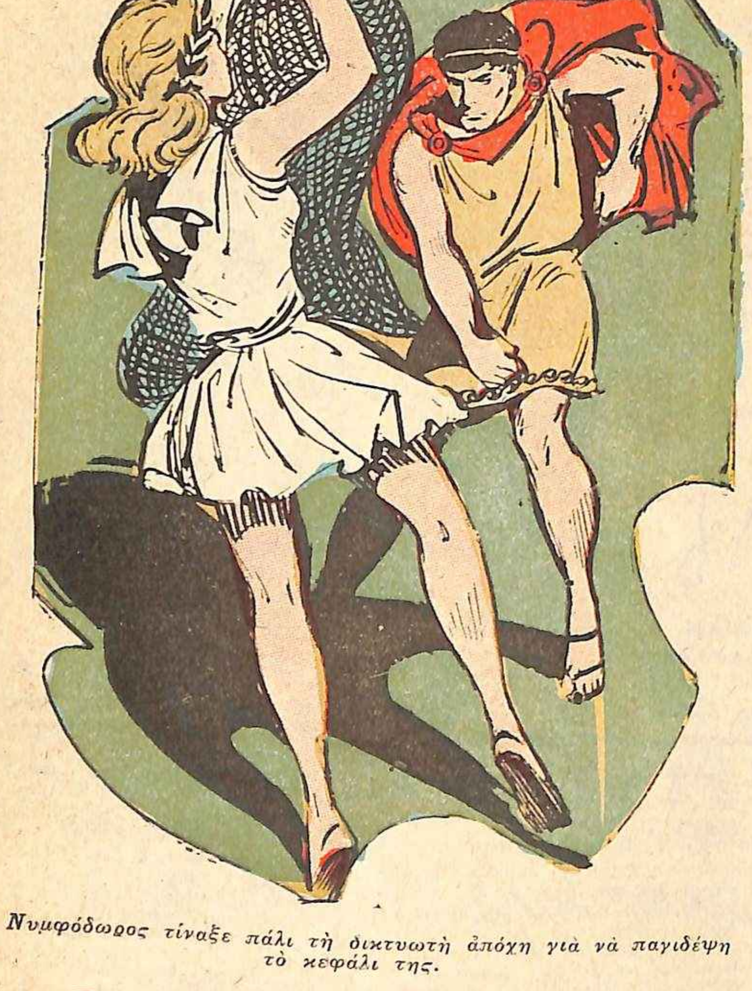

Ὁ Νυμφόδωρος τίναξε πάλι τὴ δικτυωτὴ ἀπόχη γιὰ νὰ παγιδέψη τὸ κεφάλι της.

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

νικιέται μ' ἕνα φιλὶ

Τὸ 380 π.Χ. οἱ Ἀθηναῖοι πρυτάνεις ἀποχαιρετώντας τὸν ἐπίσημο ἀπεσταλμένο τους Νυμφόδωρο ποὺ θὰ πήγαινε στὴν Σπάρτη νὰ διαπραγματευθῆ μυστικὴ πολεμικὴ συμφωνία τοῦ συστήσανε:

— Συμπολίτη Νυμφόδωρε. Πηγαίνοντας στὴν δοξασμένη πολιτεία τοῦ Εὐρώτα σίγουρα θάχης ὑπ' ὄψιν σου τὴν ἀμείλικτη ἠθικὴ καὶ τὴν ἀρετὴ τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν παντρεμένων γυναικῶν. Θυσιάζουν, ἂν ἔχης πληροφορηθῆ σχετικά, στὸ ἄγαλμα τῆς ἀλυσοδεμένης Ἀφροδίτης. Μ' αὐτὸ θέλουνε νὰ συμβολίσουν πὼς κατέχουν τὴν δύναμι καὶ τὴν θέλησι νὰ πειθαρχοῦνε κατὰ βούλησιν τὴν ἡδονὴ καὶ τὸν ἔρωτα.

— Δὲν μπορῶ νὰ προβάλω ἀντίρρησι σ' ὅσα μοῦ λέτε ἐξοχώτατοι πρυτάνεις ἀπάντησε μὲ ἀπροσποίητη σοβαρότητα ὁ Νυμφόδωρος. Ὡστόσο πῆρα τὶς συμπληρωματικὲς πληροφορίες ὅτι σὲ περίπτωσι ποὺ ἕνας Σπαρτιάτης δὲν πετυχαίνει νὰ τεκνοποιήση μὲ τὴν νόμιμη γυναῖκα του, τὴν παραχωρεῖ, σύμφωνα μὲ τὸν ἱερὸν ἄγραφο νόμο σὲ συγγενῆ ἢ σὲ φίλο καὶ γνώριμο μὲ ἀναγνωρισμένη γονιμότητα. Βέβαια τὰ ἤθη τῶν κοριτσιῶν εἶναι αὐστηρὰ παρ' ὅλο ποὺ παλεύουνε γυμνὰ μαζὶ μὲ τοὺς νέους. Μ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Στὴν γιορτὴ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μαστιγώνουνε λόγου χάριν τοὺς ἐφήβους καὶ τὶς ἀνύπαντρες κοπέλλες μέχρι ποὺ νὰ ματώσουν, κι' αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ μερέψουνε τὶς ἐρωτικές των λαχτάρες.

— Οἱ πληροφορίες σου εἶναι σωστές, συμπολίτη Νυμφόδωρε. Συνεπῶς ὅσο καιρὸ θὰ καθήσης στὴν Σπάρτη νὰ σταθῆς νηφάλιος, σὲ κάθε πειρασμὸ καὶ σὲ κάθε πρόκλησι. Πιθανὸν νὰ σοῦ στήσουν παγίδες, μὲ γοητευτικὰ δολώματα. Εἶσαι νέος καὶ γιὰ καλὴ ἢ κακή σου τύχη πολὺ δυνατὸς κι' ὄμορφος. Στηριζόμαστε στὴν ἀρετὴ καὶ παιδεία σου.

Ὁ Νυμφόδωρος φθάνοντας στὴν Σπάρτη θαύμασε τὴν στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ τὴν σκυθρωπὴ σοβαρότητα τῶν νέων: Λυγερὲς κοπέλες κυκλοφορούσανε παντοῦ μὲ κοντοὺς δωρικοὺς χιτωνίσκους. Οἱ ἔφηβοι τὸν κυττάγανε περίεργα καὶ οἱ κοπέλλες μὲ θαυμασμὸ καὶ κατάπληξι. Ὁ πτυχωτὸς κροκωτὸς χιτώνας του, ἡ πολυτελὴς βυσσινόχρωμη χλαμύδα του, ἡ θηλυκὴ ὀμορφιά του καὶ προπαντὸς τὸ λεῖο ἁπαλὸ δέρμα τοῦ προσώπου του προκαλούσανε ἐντύπωσι σ' ὅλους. Οἱ νέοι Σπαρτιᾶτες ἡλιοκαμένοι, βλοσυροὶ καὶ ἀκατέργαστοι φαίνονταν σὰν ἐξημερωμένα ἀγρίμια. Τέτοιους ἄντρες χρειάζονταν ἡ πολιτεία τοῦ Εὐρώτα. Χωρὶς μουσικὴ καὶ παιδεία. Ἡ μάθησι δημιουργεῖ τὴν δειλία καὶ ἡ μουσικὴ τὴν ρωμαντικὴ ἀδράνεια...

Ὁ Ἀθηναῖος πρεσβευτὴς φιλοξενήθηκε στ' ἀρχοντικὸ τοῦ ἐφόρου Ἀλκιδήμα. Ἦτανε πετρόκτιστο κτίριο ζωμένο μὲ περιβόλι. Καρπερὰ καὶ θάμνα ξεκουράζανε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα. Πέτρινες βρύσες σουσουρίζανε στὴν σκιά. Πυκνὲς καλαμιὲς κυματίζανε στοὺς φράχτες. Δεξιὰ ἦτανε οἱ ἀποθῆκες κι' οἱ σταῦλοι μὲ ἀγελάδες κι' ἀλόγατα.

Τὸ ἴδιο βράδι ὁ Νυμφόδωρος στὸ τραπέζι τοῦ δείπνου θαμπώθηκε μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴν ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας τοῦ ἐφόρου Ἀγηρίστης ποὺ φαινότανε πολὺ λυπημένη. Τὸν κύτταγε μὲ ἀπορία καὶ σιωπηλὸ θαυμασμό. Ἔδειχνε κατάπληκτη μὲ τὴν μουσικὴ τῆς φωνῆς του, μὲ τὰ περιποιημένα του χέρια, τὸ λεῖο κοριτσίστικο πρόσωπο, τὸ ψηλό του ἀνάστημα. Ἀντίθετα ὁ ἔφορος λιγόλογος, σκυθρωπὸς καὶ καμπόσο αἰνιγματικὸς τὸν ἄφηνε νὰ μιλάη συνεχῶς. Κάπου-κάπου τὸν ρώταγε γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ πολίτευμα. Ζύγιαζε τὰ λόγια του. Τελικὰ τὸν ρώτησε ἂν εἶναι παντρεμένος κι' ἂν ἔχει παιδιά. Ὁ Νυμφόδωρος χαμογέλασε. «Θ' ἀργήσω πολὺ νὰ δεθῶ ἰσοβίως, εἶπε, μὲ μιὰ γυναῖκα. Θέλω νὰ μείνω ἐλεύτερος». Ὁ ἔφορος ἔδειξεν ἱκανοποιημένος μὲ τὴν ἀπάντησι. Στὸ τέλος τοῦ δείπνου ἕνας εἵλωτας ἔφερε σὲ κρατῆρα κορινθιακὸ κρασί. Ἤπιανε κι' οἱ τρεῖς μὲ σιωπηλὴ εὐφροσύνη. Ὁ Διονυσιακὸς ἐτοῦτος χυμὸς ἦτανε πολὺ δυνατός. Στὸ δεύτερο, τρίτο ποτήρι ὁ Νυμφόδωρος ἔνοιωσε γλυκειὰ ταραχή. Τὸ αἷμα μερμήδιζε στὶς φλέβες του. Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταγε θαρρετὰ μὲ φανερὴ συγκατάβασι. Κάπου-κάπου ἀναστέναζε ἀδιόρατα, μὰ πολὺ εὔγλωττα. Ἀποσύρθηκε μισοζαλισμένος στὸν κοιτώνα του. Τὸ στρῶμα σὲ ξύλινη κλίνη ἦτανε πολὺ σκληρό, τὰ σκεπάσματα τραχειά. Θυμήθηκε τ' ἀρχοντικό του, τ' ἀφροπλυμένα στρωσίδια, τὰ σημένια τρίφλογα λυχνάρια, τὰ ἐξαίσια ἀγάλματα στὴν κιονοστοιχία τοῦ αἰθρίου. Οἱ θεραπαινίδες του καπνίζανε τὸ βράδι ἀρωματικὰ ξύλα καὶ λογῆς θυμιάματα νὰ μοσχοβολῆ ἡ ἀτμόσφαιρα.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο ποὔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο. Ἡ καλοκαιρινὴ ξάστερη νύχτα ἦτανε θαῦμα. Ἕνα ἀηδόνι σὲ βατομουριὰ ἢ κυπαρίσσι σιγούραινε μὲ περιπαθητικοὺς τρυλλισμοὺς τὸ ἐρωτικό του παράπονο. Ἡ ἀδυσώπητη Σπάρτη συλλογίστηκε δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμόση τὸν ἀναμεναιο νόμο της στὰ ζευγαρωμένα πουλιά, στὴν τρυφερὴ γοητεία τῆς νύχτας. Δροσερὸ μυρωμένο ἀγεράκι θρούϊζε σιγανὰ στὶς φυλλωσιὲς τοῦ περιβολιοῦ. Ἡ καρδιά του δέθηκε κόμπο. Ἕνα κῦμα τρυφερῆς προσδοκίας πλημμμύρισε τὴν εὐαισθησία του. Βάλθηκε νὰ ψιθυρίζη ἕνα ἐρωτικὸ ποίημα τῆς μεγάλης ποιητρίας τῆς Λέσβου Σαπφοῦς. «Ἦρθες; Καλὰ ποὔκαμες. Κι' ἐγὼ σὲ λαχταροῦσα! Δρόσισες τὴν καρδούλα μου, ποὺ τὴν φλογίζει ὁ πόθος».

Ξαφνικὰ ἔφθασε στὴν ἀκοή του, κάτι σὰν στεναγμός. Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπή. Μιλούσανε σιγανὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μάντευε τὴν φωνὴ τοῦ ἐφόρου. Μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα.

Περάσανε λίγα λεπτά. Ἔτριξε ἡ πόρτα τοῦ κοιτώνα του. Ἕνα χέρι ἄνοιξε τὸ βαρὺ θυρόφυλλο. Φάνηκε στὸ στενὸ ἄνοιγμα μιὰ σιλουέτα μὲ ριχτὸ διάφανο πέπλο στὸ κεφάλι. Ἡ ἄγνωστη προχώρησε πρὸς τὴν θέσι του ἀμίλητη σὰν ὑπνοβάτισσα. Οἱ συμβουλὲς τῶν Ἀθηναίων ἐφόρων ξανάρθανε στὸ νοῦ του: «Προσοχὴ στὶς ἐρωτικὲς παγίδες... εἶσαι νέος. Σκέψου τὴν ἀποστολὴ καὶ τὸν ρόλο σου».

Ἡ γυναῖκα πλησίασε.

— Μὰ ποιὰ εἶσαι, ἐπὶ τέλους; τὴν ρώτησε μὲ φανερὴ ἀνησυχία.

Ἡ ἄγνωστη τοὔγνεψε νὰ μιλάη σιγώτερα. Μὲ ντελικάτες ἀβρὲς κινήσεις ἔλυσε τὸν πέπλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της.

Ὁ Νυμφόδωρος ἀπόμεινε ἄναυδος.

— Ἐσύ, ἡ Ἀγαρίστη; Ψιθύρισε...

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐφόρου, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήση τὸν σκοπὸ τῆς νυχτερινῆς ἐπισκέψεως, ξεθηλύκωσε τὴν ἀσημένια καρφίτσα ποὺ συγκρατοῦσε τὸ ἱμάτιον στὸν ἀριστερὸν ὦμο. Ὁ σπαρταριστὸς δίδυμος κόρφος τινάχτηκε λεύτερος σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι του σὰν ὥριμη λαχταριστὴ προσφορά.

Τὰ περιπαθῆ μάτια τὸν τυλίγανε μὲ ἀπερίγραπτη προκλητικὴ τρυφερότητα.

Ἦτανε φανερὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Εἶμαι δική σου, ψιθύρισεν ἐπιτέλους. Σφίξε με στὴν ἀγκαλιά σου.

Ὁ Νυμφόδωρος τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, μπροστὰ στὴν ἐκθαμβωτικὴν ὠμορφιὰ ποὺ προσφερότανε χωρὶς περιττὰ λόγια ἢ συναισθηματικὲς φλυαρίες, τὴν ἀπώθησε μ' εὐγενικὴ σοβαρότητα.

— Λυποῦμαι πολὺ δέσποινα! Δὲν ἦρθα στὴν Σπάρτη νὰ κάνω σπονδὴ στὴν θεὰ τῶν κυμάτων! Ἡ πολιτεία μου μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἱερὴ ἀποστολὴ καὶ καθῆκον. Ἐξ ἄλλου δὲν θέλω κι' οὔτε διανοήθηκα ποτὲ νὰ γίνω μοιχὸς καὶ ν' ἀτιμάσω τὸν σεβαστὸ ἔφορο.

Ἡ Ἀγαρίστη χαμήλωσε μὲ πληγωμένη ἀξιοπρέπεια τὰ μάτια. Δάκρυα φανήκανε στὰ διάφανα βλέφαρα.

— Μὴν φοβᾶσαι καὶ μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου, πρόστεσε. Ἔχω τὴν ἔγκρισι τοῦ συζύγου μου. Πρέπει νὰ σμίξω καὶ νὰ τεκνοποιήσω μαζί σου. Ὁ Ἀλκιδάμης δὲν εἶναι σὲ θέσι... ὁ νόμος τῆς Σπάρτης...

Ὁ Νυμφόδωρος ἔνοιωσε ξαφνικὰ ἀπεριόριστη λύπη γιὰ τὸ πεντάμορφο πλάσμα ποὺ γινότανε θυσία στὸν ἄγραφο νόμο. Ὡστόσο μήτε λύγισε, μήτε παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν προκλητικὴ προσφορά της.

Ἡ παραζαλισμένη ἐρωτικὴ γυναῖκα, πολέμαγε τοῦ κάκου νὰ προκαλέση τὴν ἐρωτική του λαχτάρα, γιὰ νὰ ἐπιτύχη στὸν ἀντικειμενικό της σκοπό.

— Λυπήσου με, τοὔλεγε, πλέκοντας τὰ χέρια. Νιώθω πὼς σ' ἀγαπῶ. Δὲν εἶναι μονάχα καθῆκον. Ἡ ἐπιθυμία φλογίζει τὸ αἷμα μου. Ὁ ἀμείλικτος ἄντρας μου, θὰ μοῦ καταλογίση εὐθύνη γιὰ τὴν δική σου ἄρνησι. Θὰ μὲ ἀτιμάση, θὰ μὲ ρίξη βορὰ τῶν εἱλώτων τοῦ ἀρχοντικοῦ του. Αὐτὸ λέει ὁ νόμος. Εἶμαι καταδικασμένη ἀνέκκλητα.

— Θὰ σὲ ρίξη βορὰ τῶν εἱλώτων; τὴν ρώτησε ἀπορημένος.

— Ναί, τοῦ ἐξήγησε. Σύμφωνα μὲ τὸν ἄγραφο νόμο, ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ μεταπείση τὸν ἄνδρα, ποὺ διαλέγει γιὰ τεκνοποιΐα ὁ ἄκαρπος σύζυγος, θεωρεῖται ἀτιμασμένη. Τὴν διαπομπεύουν, τὴν ρίχνουνε θῦμα στοὺς δούλους. Οἱ εἵλωτες κάτι τέτοιο περιμένουν νὰ γλεντήσουν τὸν ἔρωτα. Ἔχουνε τὸ νόμιμο δικαίωμα ν' ἀπολαύσουν τὴν λεία τους στὸ πρόπολο τοῦ Ναοῦ τῆς ἀλυσοδεμένης θεᾶς, μπροστὰ στοὺς ἐφόρους. Ὕστερα τὴν ἐγκαταλείπουν στὴν ἀκροποταμιὰ τοῦ Εὐρώτα. Ἐκεῖ κανένας ἐλεύθερος ἄντρας, γυναῖκα ἢ παιδὶ δὲν τολμάει νὰ τὴν βοηθήση. Πεθαίνει ἀπὸ πεῖνα καὶ φοιχτὴ ἐγκατάλειψι.

Ὁ Νυμφόδωρος ἄκουγε μὲ καρδιοσωμὸ κι' ἀγωνία τὴν ἀποκάλυψι.

— Κι' ὁ ἀνένδοτος ἐραστής; ρώτησε μὲ πνιγμένη ἀνάσα.

— Τὸν ὑποχρεώνουν ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἀμαζόνα Ἀνδρομάχη σὲ παλαιστικὸν ἀγῶνα φοικτῆς ταπεινώσεως. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ φημίζεται γιὰ τὴν παλαιστική της δεινότητα. Εἶναι πανοῦργα κι' εὐκίνητη, δολερὴ καὶ πεντάμορφη. Ὅσο κρατάει ὁ ἀγώνας ἡ ἀμαζόνα αὐτὴ κυττάει ν' ἀφαιρέση ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα τοῦ ἀδεξίου στὰ τολμηρά της κόλπα ἀντιπάλου, ποὺ ἔχει τὸ λεύτερο ν' ἀντιδράση μὲ ὁποιοδήποτε ὅπλο θελήσει. Μὲ σπαθὶ ἢ μὲ κοντάρι, πελέκι ἢ ρόπαλο. Ὁ νικημένος ξεπέφτει ἀπὸ τὴν συνείδησι τῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἀποσύρεται μὲ τὴν ἀτιμωτικὴ κηλίδα τῆς στυγεροῆς ντροπῆς στὶς σπηλιὲς τοῦ Ταϋγέτου ἢ γκρεμίζεται στὸ κελαινὸ βάρα-

ΣΕΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

ΑΣΠΑΣΙΑ ἢ Φωκαΐς

ΑΡΧΑΙΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ —
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴ Φώκαια τῆς Μικρασίας ζοῦσε μιὰ κοπέλλα ὀρφανὴ ἀπὸ μάνα καὶ μὲ ἡλικιωμένο πατέρα, ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ σεμνότητας. Ἦταν ἡ ὄμορφη Ἀσπασία, ποὺ ὅλοι στὴν πόλι αὐτὴ τὴν ὀνομάτιζαν Μιλτώ. Ἡ Ἀσπασία μένει ἔκπληκτη ὅταν ἡ φίλη της Νικὼ τῆς λέει ὅτι ὁ ἀδελφός της, ὁ Χαρίτων τὴν ἀγαποῦσε πολύ, καὶ τῆς προσθετει ὅτι θὰ καταβάλη κάθε δυνατὴ προσπάθεια νὰ πείση τὴν μητέρα της νὰ ἐπισπεύσουν τὸ γάμο. Μιὰ μέρα ἡ Νικὼ επεισε τὴν Ἀσπασία νὰ πᾶνε πρὸς τὸ λιμάνι ὅπου θάρχόταν ἡ «Ἀφρὼ» μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν μπαρκαρισμένος ὁ Χαρίτων καὶ μαζί του ὁ Μεγακλῆς ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἡ Νικώ. Ξεμπαρκάροντας ὁ Χαρίτων ἔτρεξε βιαστικὸς πρὸς τὴν ἀδελφὴ κοντὰ καὶ τὴ φίλησε χωρὶς νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί του γιὰ τὴν παρουσία τῆς Ἀσπασίας. Τὸ ἴδιο βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Τιμόθεου πατέρα τῆς Νικῶς συγκεντρώνονται ἡ Ἀσπασία, ὁ πατέρας της καὶ ὁ Μεγακλῆς, ποὺ ταξιδιώτης στὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἀνατολῆς πληροφοροῦσε τοὺς συνδαιτημόνες ὅτι τὰ νέα ἦταν ἄσχημα. Μεγάλος στόλος τῶν Περσῶν ἦταν ἕτοιμος γιὰ ἐξόρμησι.

Ἡ Ἀσπασία βλέπει ἕνα ζωντανὸ ὄνειρο, ἕνα κατάλευκο περιστέρι, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σηκωθῆ νύχτα καὶ νὰ ξυπνήση τὸν πατέρα της. Ὕστερα γίνεται ἀμέσως καλὰ καὶ ἡ ὀμορφιά της ξαναζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της. Ἀλλὰ λίγες μέρες ἀργότερα μαθαίνει πὼς ὁ ἀδελφὸς τῆς Νικῶς, ὁ Χαρίτων, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ἀποφάσισε νὰ πάρη γυναῖκα του μιὰν ἄλλη πλούσια κοπέλλα. Ἡ Νικὼ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση καὶ νὰ τῆς ὑποδείξη ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ Ἀσπασία δὲν ἦταν ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ ἕνα φτωχὸ κορτίσι. Τῆς εἶπε ἀπερίφραστα πὼς ἔπρεπε νὰ γίνη ἑταίρα καὶ νὰ γλεντήση τὴ ζωή της μὲ πολλοὺς κι' ὄμορφους νέους. Ὅμως λίγες μέρες ἀργότερα οἱ Πέρσες ἄρχισαν ν' ἀποβιβάζωνται ἀπὸ τὰ πλοῖα τους στὶς παραλίες τῆς Φώκαιας. Τρόμος καὶ φόβος κατάλαβε ὅλους. Ἡ Ἀσπασία ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς Νικῶς. Τὰ ἀδέλφια ἑτοιμάζονταν μὲ τὶς πανοπλίες τους νὰ τραβήξουν γιὰ τὰ τείχη. Ἕνας πανικὸς ἐπικρατεῖ ἀνάμεσα στοὺς κατοίκους τῆς Φώκαιας.

3ον

— Ἡ αὐγὴ ζυγώνει. Κάνετε γρήγορα, γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν.

— Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν ξημερώση. Οἱ Πέρσες, ἂν πάρουν εἴδησι τὰ καράβια μας, θὰ μᾶς ἐμποδίσουν.

— Γιατὶ δὲν προχωρεῖτε; Δὲν εἴσαστε ἄνθρωποι; Δὲν καταλαβαίνετε;

Στὶς πύλες ὅμως τὸ ἀνθρώπινο πλῆθος εἶχε δεθῆ σὰν κόμπος καὶ δὲ μποροῦσε νὰ προχωρήση.

Ἔμειναν ἐκεῖ πολλὴ ὥρα, μὲ ἀγωνία, ὁ Τιμόθεος κι' ὁ Ἑρμότιμος μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Κάποτε, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σπαρακτική:

— Ἕνα πλοῖο ξεκινάει! Κυττᾶχτεσ Βλέπετε αὐτὸ τὸ μαῦρο σημεῖο; Κάποιο πλοῖο φεύγει κιόλας.

Οἱ λέξεις αὐτὲς λὲς καὶ κούνησαν τὰ παράλυτα μέλη τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἀναδεύτηκε, μὲ φωνὲς σπαρακτικές. ἄρχισαν νὰ διαβαίνουν τὰ χείχη.

Ὅταν ἔφθασαν στὴν πύλη, ἡ Νικάνδρα ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ὄχι! Δὲ θέλω! Δὲ φεύγω..

Ὁ κόσμος ἔσπρωχνε τοὺς σκλάβους ποὺ τὴν κρατοῦσαν. Μὲ κατάρες τοὺς ἔλεγαν νὰ προχωρήσουν. Τὸ κακὸ μεγάλωνε.

Κι' ἄξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Νικάνδρα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν σκλάβων.

Πῶς ἔγινε; Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη. Τὸ κῦμα τῶν ἀνθρώπων ὥρμησε ἀνάμεσά τους. Ἡ Ἀσπασία κι' ἡ Νικώ, χεροπιασμένες, τρελλὲς ἀπὸ φόβο, ξεφώνιζαν. Ὁ Ἑρμότιμος ἔπεσε κάτω... Κανένας δὲν τὸν πρόσεξε. Ὁ Τιμόθεος χάθηκε καθὼς καὶ τὸ μικρὸ ποὔτρεχε μαζί τους. Μάταια φώναζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μονάχα οἱ δυὸ κοπέλλες ἀπόμειναν χεροπιασμένες. Κι' ὁ κόσμος τὶς ἔσπρωχνε πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀσπασία φώναζε σπαρακτικὰ τὸν πατέρα της. Μὲ ἀγωνία προσπαθοῦσε νὰ σταματήση κάπου, νὰ κυττάξη νὰ τὸν βρῆ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος τὴν ἔσπρωχνε.

— Ἔχε θάρρος, τῆς εἶπε ἡ Νικώ, μὲ κλάμματα. Στὴ θάλασσα κοντά, θὰ τὸν βροῦμε.

Καὶ προχώρησαν κι, αὐτὲς μὲ τὸ κῦμα τοῦ πλήθους.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Στὴν παραλία γινόταν ἄλλος θρῆνος. Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ οἱ δυὸ κοπέλλες, κυττάχτηκαν παγωμένες.

— Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε τ' ἀδέρφια μου, ψιθύρισε ἡ Νικὼ σπαρακτικά.

— Ἐγὼ δὲ θὰ φύγω, ἂν δὲ βρῶ τὸν πατέρα μου, εἶπε ἡ Ἀσπασία.

Ὁ κόσμος ἐκεῖ κάτω ἦταν ἀλλόφρων. Ἕνα - ἕνα τὰ καράβια φόρτωναν κι' ἔφευγαν. Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φεύγουν ἔτσι, λίγα-λίγα, γιατὶ ὅσο τἄβλεπε ὁ κόσμος τόσο καὶ τὰ κύκλωνε, καὶ σκαρφάλωναν κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι, ἔτσι ποὺ κινδύνευαν ὅλα νὰ βουλιάξουν. Γι' αὐτὸ δόθηκε ἡ διαταγὴ ἕνα-ἕνα νὰ ξεκινάη.

Σὰν φαντάσματα μέσα στὴ νύχτα ἔφευγαν τὰ καράβια, ποὺ ἔπαιρναν μαζί τους τὴν ψυχὴ μιᾶς ὁλόκληρης πολιτείας.

Κραυγὲς σπαρακτικὲς ἀκούγονταν:

— Μάνα! μανούλα, ἔσκουζαν τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν χάσει τοὺς γονεῖς τους.

— Παιδί μου! Παιδί μου! οὔρλιαζαν τρελλὲς μάνες ποὺ εἶχαν χάσει τὰ παιδιά τους.

Αὐτοὶ καθυστεροῦσαν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅσοι ἦταν ὅλοι μαζεμένοι, ἔσπρωχναν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ φθάσουν στὰ καράβια.

Ἄρχισε νὰ χαράζη. Μιὰ ἀνεπαίσθητη χλωμὴ λουρίδα χρυσαφιὰ ζωγραφίστηκε πέρα, στὸ βουνό.

Ὅλοι ἔστρεψαν τὰ μάτια τους, πελώρια ἀπὸ τὸν τρόμο πρὸς τὴ χρυσῆ λουρίδα.

— Ξημερώνει.

Ἡ λέξι αὐτή, τόσο χαρούμενη σ' ἄλλη περίστασι, ἔπεσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος σὰν κεραυνός.

Κι' ἀμέσως, μιὰ δυνατὴ φωνὴ δέσποσε σ' ὅλες τὶς ἄλλες τὶς φωνές:

— Τὰ καράβια νὰ φύγουν. Ὅλα τὰ καράβια νὰ φύγουν!...

—Φεύγουν, ἔκανε ἡ Νικώ, σπαρακτικά, μᾶς ἀφήνουν.

Τότε, μέσα στὸ πλῆθος, μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία ἀκούστηκε κοντά τους:

— Νικώ, Ἀσπασία!

Ἦταν ὁ Χαρίτων.

Μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κύτταζε ὧρες ὁλόκληρες νὰ βρῆ τὴν ἀδελφή του.

— Χαρίτων! φώναξε ἡ κοπέλλα μὲ ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή.

— Τί γίνατε; ἔκανε αὐτὸς τρέμοντας. Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα;

— Ὁ πατέρας; ρώτησε ἡ Νικώ.

— Ὁ πατέρας εἶναι κιόλας στὸ καράβι.

— Μόνος;

— Δὲν ξέρει ποῦ εἶναι ἡ μητέρα. Τὴν χάσατε, λέει...

— Μανούλα μου! φώναξε ἡ Νικώ.

— Πατέρα μου! φώναξε κι' ἡ Ἀσπασία μ' ἕνα λυγμό.

— Τώρα; ἔκανε ὁ Χαρίτων μ' ἀπελπισία. Τώρα τί νὰ κάνουμε; Τὰ καράβια θὰ φύγουν. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τρέξουμε νὰ προφθάσουμε... Ὁ Μεγακλῆς βρίσκεται σὲ φρικτὴ ἀγωνία. Τὸ καράβι του περιμένει μ' ἀνοιχτὰ πανιά. Ὁ κόσμος πέφτει στὴ θάλασσα κολυμπῶντας, τὸ κυκλώνει, θέλει νὰ σκαρφαλώση, κι' αὐτὸς βασανίζεται νὰ σᾶς περιμένη.

— Πῶς νὰ φύγω χωρὶς τὴ μάνα; ἔκανε κλαίγοντας ἡ Νικώ.

— Ἐγὼ πάντως δὲ φεύγω χωρὶς τὸν πατέρα μου!, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἀσπασία.

— Εἴσαστε τρελλές; τὶς μάλλωσε ὁ Χαρίτων. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνετε; Κυττᾶχτε τὰ πλοῖα

Ὁ Σταματής κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταματης κι' ὁ Γρηγορης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Σὲ σαλόνια καὶ σπιτάκια,
σὲ ταβέρνες καὶ σὲ ρύμες,
ὅλοι, σήμερα, μιλᾶνε
μὲ στιχάκια καὶ μὲ.. «ρίμες»
καὶ στοὺς χρόνους μας ἐτούτους,
τοὺς ἀθλίους καὶ δυστύχους,
στιχουργοῦν παντοῦ καὶ πάντα
κι' ἀραδιάζουν ὅλοι... στίχους!

★

«Ποιητὴς ἐκ τοῦ προχείρου»
ἔχει γίνει ὁ κόσμος ὅλος
κι' ὁμοιοκαταληξίες
ξεφουρνίζει ἀσυστόλως,
ἐπειδὴ μέσ' στὴν ψυχή του
τὸ... «γαργάλατα» μιλᾶ
καὶ ὁ στιχο-πειρασμός του
γιὰ καλὰ τὸν... γαργαλᾶ!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Στιχοπλόκοι ἔχουν γίνει
καὶ μοντέρνοι ποιηταί,
μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων
καὶ οἱ μικροπωληταί,
γιατὶ ἐνδέχεται ἡ ρίμα
τῆς.. μικροπωλητικῆς,
τὴν ὁδὸν νὰ τοὺς ἀνοίξη
τὶς... «μικρο-πολιτικῆς»!

★

«Ποιηταὶ τοῦ... κάρρου», εἶναι
κι' ὅσοι διαλαλοῦν ὀπῶρες
καὶ φωνάζουν, μὲ στιχάκια,
πανταχοῦ κι' ὅλες τὶς ὧρες:
«Γιὰ ἐλᾶτε, γιὰ ἐλᾶτε,
φρουτοφάγοι μας πελᾶται
τὰ... κουκούτσια νὰ πετᾶτε»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Γαλατάδες, ποιητάδες,
συναντᾶς ἐν συνεχείᾳ,
μὲ μπουκάλες ἀνὰ χεῖρας
καὶ μὲ γαλακτοδοχεῖα,
ποὺ τὸ ἁγνὸ τὸ προϊόν τους
μὲ στιχάκια ρεκλαμάρουν
καὶ τὰ... γάλατα, βεβαίως,
μὲ «γαργάλατα» ριμάρουν...
Ἔτσι στὴν παλιοζωή μας,
ποὺ συχνάκις ἀναρχεῖται,
γενεὰ καὶ νέα τάξις
«ποετάστρων»... γαλουχεῖται!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Τῆς ποιήσεως τὸ κῦμα
παραπῆρε αἰσίως, φόρα
καὶ θὰ φτάση κάποια μέρα
καὶ θὰ φτάση κάποια ὥρα,
ποὺ τ' ἀντρόγυνα θ' ἀρχίσουν,
μέσ' στοὺς τέσσερίς τους τοίχους,
νὰ μαλλώνουνε μὲ «ρίμες»
καὶ νὰ βρίζωνται μὲ... στίχους!
Δηλαδὴ ἐμμέτρως, πλέον,
θὰ τσακώνωνται κι' οἱ δυὸ
καὶ θὰ γίνεται μὲ.. ρίμα
τὸ τσαρδί τους.. ριμα-διό!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

που φεύγουν ἕνα-ἕνα. Οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι εἴμαστε, ποὺ χάσαμε τοὺς δικούς μας. Μέσα στὰ καράβια γίνεται θρῆνος. Ὅλοι ἔχασαν καὶ κάποιον. Δὲν ἀποκλείεται ἡ μητέρα μας, Νικώ, νὰ βρέθηκε σὲ κανένα ἄλλο καράβι, νὰ τὴν ἔφερε τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους. Τὸ ἴδιο κι' ὁ πατέρας σου, Ἀσπασία. Μπορεῖ νὰ σωθῆ αὐτός, κι' ἐσὺ νὰ χαθῆς ἂν μείνης.

— Ὄχι! ἔκανε ἡ κοπέλλα κουνῶντας θλιμμένα τὸ κεφάλι της. Ὄχι!. Ὁ πατέρας μου ἔπεσε. Τὸν εἶδα. Ὁ κόσμος πέρασε ἀπὸ πάνω του, τὸν πάτησαν.

— Τότε, ὁ πατέρας σου πέθανε, Ἀσπασία. Τί θὰ κάνης, νὰ μείνης ἐδῶ ἔρημη;

Ἀνατρίχιασε ἡ κοπέλλα.

— Θὰ μείνω νὰ τὸν βρῶ, ζωντανὸν ἢ πεθαμένον. Τώρα ποὺ θὰ ξημερώση, θὰ περάσω ἀπὸ κεῖ ποὺ τὸν εἶδα νὰ πέφτη.

Ὁ Χαρίτων ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ ἀπελπισία.

— Τρελλάθηκες, Ἀσπωσία; Ἡ συμφορὰ σοῦ τάραξε τὶς φρένες; Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Νά, κύττα. Δυὸ καράβια ἔμειναν ἀκόμα. Δὲ βλέπεις; Τοῦ Μεγακλῆ κι' ἄλλο ἕνα. Λίγα λεπτὰ σὲ χωρίζουν ἀκόμα ἀπὸ τὴ σωτηρία σου. Πρέπει ν' ἀποφασίσης. Ἡ αὐγὴ χαράζει. Ἂν προσέχουν οἱ Πέρσες, θὰ δοῦν κιόλας τὰ καράβια μας ποὺ φεύγουν. Ἂν μείνη ἕνα τελευταῖο, θὰ πάρη στὸ λαιμό του κι' ὅλα τ' ἄλλα. Δὲν θὰ προφθάσουμε νὰ σωθοῦμε, θὰ μᾶς κυνηγήσουν. Δὲν ἀναλογίζεσαι τὶς συνέπειες τῆς ἀργοπορίας σου;

Ἡ κοπέλλα σήκωσε τὸ κεφάλι της. Κύτταξε τὸν Χαρίτωνα ἀποφασιστικά, σταθερά.

— Σ' εὐχαριστῶ, Χαρίτων, ποὺ προσπαθεῖς νὰ μὲ σώσης. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ φύγω. Πῆρα την ἀπόφασι. Θὰ μείνω. Φύγετε ἐσεῖς. Πηγαίνετε γρήγορα.

— Ἀσπασία! φώναξε κλαίγοντας ἡ Νικώ. Δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου! Θὰ μείνης μόνη; Τί θ' ἀπογίνης; Οἱ Πέρσες θὰ σφάξουν τὸν κόσμο... Θὰ λεηλατήσουν, θ' ἀτιμάσουν. Τί θὰ γίνης;

— Θὰ μείνω, εἶπε μὲ χείλη πανιασμένα ἡ κοπέλλα.

Ὁ Χαρίτων κύτταξε μὲ ἀπελπισία μιὰ τὴν Ἀσπασία, μιὰ τὴ θάλασσα. Καὶ νά, μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ σκοτεινὴ σκιὰ ἄρχισε νὰ γλιστράη.

— Συμφορά, φώναξε τὸ παλληκάρι. Φεύγει καὶ τ' ἄλλο καράβι. Μονάχα τὸ δικό μας μένει. Ὁ Μεγακλῆς θὰ εἶναι ἔξω φρενῶν. Θὰ φύγη κι' αὐτός, θὰ μᾶς ἀφήση.

— Ἀσπασία! ἱκέτευσε ἡ Νικώ. Πᾶρε κι' ἐσὺ τὴν ἀπόφασι.

— Ἐσὺ θὰ φύγης, Νικώ; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Θὰ φύγω! ἀποκρίθηκε μὲ λυγμοὺς αὐτή. Φοβᾶμαι νὰ μείνω. Ἄχ, μανούλα μου, τί θὰ γίνης ἂν μείνης ἔρημη ἐδῶ;

— Λοιπόν, Ἀσπασία, ρώτησε ὁ Χαρίτων αὐστηρά. Θὰ μείνης, ἢ θὰρθῆς;

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια κρύα, περήφανα.

— Θὰ μείνω, ἀποκρίθηκε σταθερά.

— Τότε ἔχε γειά, κι' ἂς σὲ βοηθήσουν οἱ θεοί, εἶπε τὸ παλληκάρι.

Ἡ Νικὼ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης της. Θἄμεναν πολλὴ ὥρα νὰ κλαῖνε ἔτσι ἀγκαλιασμένες στὸν ὀδυνηρὸ αὐτὸ ἀποχαιρετισμό. Ἀλλὰ ὁ Χαρίτων τράβηξε τὴν ἀδελφή του. Κι' ἔφυγαν τρέχοντας πρὸς τὴ θάλασσα.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΕΥΓΕΙ

Ἡ Ἀσπασία τοὺς ἀκολούθησε ἀπὸ μακρυά. Χαμένη καθὼς ἦταν μέσα στὸ πλῆθος καὶ στὸ σκοτάδι, ἔνιωθε σὰν κάποια παρηγοριὰ νὰ πάη ἀκόμα κοντά τους.

Ὅταν ἔφθασε ὅμως στὴ θάλασσα, τρόμαξε. Ἐκεῖ, ὁ κόσμος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ φρενίτιδα. Ὅσο ἔβλεπαν πὼς μονάχα ἕνα καράβι ἀπόμενε, ἡ ἀπελπισία τοὺς τρέλλαινε ὅλους.

Φώναζαν, ἱκέτευαν, ρίχνονταν στὶς βάρκες, ἔπεφταν στὴ θάλασσα. Λίγοι γνωστικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν.

— Μὴ κάνετε ἔτσι. Μιὰ φορά, ἀποκλείεται νὰ φύγουμε ὅλοι. Παρὰ νὰ πνιγοῦμε ἔτσι ἄδικα, ἂς καθήσουμε κι' ἂς περιμένουμε τὴν τύχη μας. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς σφάξουν ὅλους οἱ Πέρσες.

Ἄλλοι ὅμως πάλι φώναζαν μὲ τρελλὸ πανικό:

— Καλύτερα νὰ πνιγοῦμε στὴ θάλασσα, παρὰ νὰ μᾶς σφάξουν ἢ νὰ μᾶς πάρουν σκλάβους.

Κι' ἔπεφταν στὸ νερό.

Ὁ Χαρίτων, κρατῶντας τὴν ἀδελφή του ἀπὸ τὸ χέρι, κύτταξε γύρω του μὲ ἀπελπισία.

— Νικώ, εἶπε στὸ τέλος. Θὰ παίξουμε τὴ ζωή μας. Ὁπωσδήποτε δὲ μποροῦμε νὰ μείνουμε. Ἐσύ, ἂν θέλης, μεῖνε. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ σὲ συμβουλέψω. Μιὰ φορά, ἐγώ, νέος, ἄντρας ἀποκλείεται νὰ μείνω. Οἱ Πέρσες μπορεῖ νὰ λυπηθοῦνε τὶς γυναῖκες, τοὺς γέρους, τοὺς ἄρρωστους. Ἀλλὰ ἐμᾶς τοὺς νέους ὁπωσδήποτε θὰ μᾶς ἐξοντώσουν. Πρέπει νὰ φύγω.

— Κι' ἐγὼ μαζί σου! ἀποκρίθηκε ἡ Νικώ.

— Τότε, πέσε στὴ θάλασσα κι' ἀκολούθησέ με.

Χειροπιασμένα τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔπεσαν στὴ θάλασσα, μέσα στὸ μανιασμένο πλῆθος. Ἡ Ἀσπασία ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπη, λίγες στιγμές. Ἔπειτα τῆς φάνηκε πὼς τοὺς εἶδε μακρυά, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ξεχωρίση δυὸ ἀνθρώπους μέσα σὲ τέτοιο πλῆθος, καὶ στὸ σκοτάδι. Ὕστερα, γιὰ κάμποση ὥρα δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ μαυρίλα τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ κόσμου. Ὁ ἀλαλαγμός τῆς πάγωνε τὴν καρδιά.

Τὸ καράβι διακρινόταν νὰ γέρνη, πότε ἐκεῖ, τραβηγμένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σκαρφαλώσουν ἀπάνω. Πῶς θὰ κατάφερναν νὰ τὸ φθάσουν τὰ δυὸ ἀδέλφια;

Καθόταν ἐκεῖ σὰν καρφωμένη ἡ Ἀσπασία καὶ τὸ κύτταζε. Μὲ τὴν ἀγωνία αὐτῆς τῆς στιγμῆς, θὰ ξεχνοῦσε τὴ δική της τὴν ἀγωνία.

Πόση ὥρα πέρασε ἔτσι; Δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη. Ἄκουσε μονάχα σὲ λίγο τὴ σπαρακτικὴ κραυγὴ τοῦ πλήθους:

— Φεύγει καὶ τὸ τελευταῖο καράβι.

Εἶχε πιὰ φωτίσει ἀρκετὰ ἡ αὐγή. Ξεχώριζε καθαρὰ τὸ πλοῖο ποὔφευγε μὲ ὁλάνοιχτα πανιά, παίρνοντας μαζί του τὶς τελευταῖες ἐλπίδες.

Κάμποσο βάσταξε τὸ βουητὸ τοῦ πλήθους. Ὁ θρῆνος οἱ ἱκεσίες, οἱ κατάρες.

— Στὸ καλό! ἔλεγαν μερικοί. Στὸ καλό, καράβι στερνό, ποὺ φεύγεις ἀπὸ τὴν πατρίδα.

— Ὁ Ποσειδῶν νὰ σὲ καταποντίση, ἔλεγαν ἄλλοι, χωρὶς ν' ἀναλογίζωνται τί φοβερὰ λόγια ἐκστομοῦσαν. Ὅλες οἱ τρικυμίες νὰ βρεθοῦνε στὸ δρόμο σου, καράβι ἄχαρο, ποὺ μᾶς ἀφήνεις, σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ στιγμή!

Τὸ καράβι ἔφευγε γοργό, κι' οἱ εὐχὲς δὲν τὸ κρατοῦσαν, κι' οἱ κατάρες δὲν τὸ βάραιναν.

Ὅταν πιὰ χάθηκε στὸν ὁρίζοντα, ἄρχισαν, οἱ Φωκαεῖς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, νὰ παίρνουν τὸ δρόμο πρὸς τὰ τείχη.

Ἦταν οἱ περισσότεροι γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ μερικοὶ γέροι. Οἱ νέοι ὅλοι εἶχαν φύγει. Ἤξεραν πὼς κανένας τους δὲ θὰ γλύτωνε, ἂν ἔμενε. Κι' ἔπειτα, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασι τῶν ἀρχόντων, ὅτι ἔπρεπε νὰ σωθοῦν οἱ νέοι, ἡ ἐλπίδα τῆς πατρίδας. Κι' οἱ νέοι εἶχαν σωθῆ.

Γύριζαν σὰν χαμένα πουλιά, τὰ παιδάκια ποὺ εἶχαν χάσει τοὺς γονεῖς τους, οἱ γριοῦλες ποὺ εἶχαν ποδοπατηθῆ, καὶ εἶχαν μείνει πίσω, οἱ ἄρρωστοι ποὺ εἶχαν πέσει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Μαζὶ μ' αὐτούς, πῆρε κι' ἡ Ἀσπασία τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε πρὸς τὰ τείχη.

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΡΑΚΟΣ

Περίμενε νὰ περάση ὁ πολὺς κόσμος, γιὰ νὰ ψάξη γιὰ τὸν πατέρα της ἡ κοπέλλα.

Ὅταν ἀραίωσε ὁ κόσμος, προχώρησε κι' αὐτή. Διάβηκε τὰ τείχη, κύτταξε γύρω της. Κι' ἄξαφνα, ἀνατρίχιασε.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἦταν πεσμένοι ἐκεῖ γύρω. Ἄλλοι πεθαμένοι, ἄλλοι πληγωμένοι. Ὁ συνωστισμὸς τοὺς εἶχε σκοτώσει. Κάμποσοι βογγοῦσαν. Καὶ μέσα στὰ βογγητά, τῆς φάνηκε πὼς ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της.

Στὸ μισοσκόταδο, ἄρχισε νὰ σκύβη ἀπάνω στοὺς ἀνθρώπους.

— Ἀσπασία!...

Δὲν εἶχε γελαστῆ. Ἡ φωνὴ ποὺ καλοῦσε ἱκετευτική, ἦταν τοῦ πατέρα της. Τὴν ἀναγνώρισε, καὶ μέσα στὴ θανάσιμη ἀγωνία του, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέφθηκε ἦταν ἡ δική της σωτηρία.

— Πῶς βρίσκεσαι ἀκόμα ἐδῶ; Γιατί, παιδί μου;

— Πατέρα!, ἔκανε ἡ κοπέλλα, μ' ἕνα τρελλὸ σκίρτημα τῆς καρδιᾶς της. Ζῆς πατέρα! Ἂς ἔχουν χάρι οἱ θεοί, ποὺ μὲ συμβούλεψαν νὰ μείνω.

— Ἔμεινες θεληματικά; Γιὰ μένα ἔμεινες, παιδί μου;

— Ναί, πατέρα.

— Ἄχ, Ἀσπασία! Μοὔδωσες μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Ἐγὼ πεθαίνω. Γιατὶ νὰ μείνης ἐσύ;

— Δὲ θὰ πεθάνης, πατέρα τώρα ποὺ εἶμαι κοντά σου.

— Μά, εἶμαι σὲ κακὴ κατάστασι. Μὲ πάτησαν. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεψυχήσω.

— Ὄχι, πατέρα. Κάποιος θὰ βρεθῆ νὰ μὲ βοηθήση νὰ σὲ μεταφέρω στὸ σπίτι, κι' ἐκεῖ θὰ σὲ νοσηλεύσω. Μὴ φοβᾶσαι, πατέρα.

— Ποιὸς θὰ βρεθῆ, παιδί μου; Ποιὸς γυρίζει νὰ κυττάξη τὸν ἄλλον σὲ τέτοιες στιγμές. Κύττα πὼς τρέχουν ὅλοι. Βιάζονται νὰ κλειστοῦν στὰ σπίτια τους, πρὶν ἐμφανιστοῦνε τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

— Κάποιος θὰ βρεθῆ, πατέρα. Νἄχουμε ὑπομονή.

— Ὄχι, παιδί μου, γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἔχω ὑπομονή. Ὁπωσδήποτε ὅταν εἶναι νὰ πεθάνη κανείς, θὰ πεθάνη. Ἔχεις δὲν ἔχεις ὑπομονή, τὸ ἴδιο κάνει. Γιὰ σένα ὅμως, τί ὑπομονὴ νἄχω, ποὺ βάζω μὲ τὸ νοῦ μου τὰ χειρότερα;

— Μὴν ἀπελπίζεσαι οὔτε γιὰ μένα πατέρα.

— Ἂν ἔλθουν οἱ Πέρσες καὶ μᾶς βροῦνε ἐδῶ;... Ἂν ἔλθουν τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα καὶ περάσουν τὰ τείχη, τί θὰ γίνης ἐσύ, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, κοντὰ σ' ἕνα ἑτοιμοθάνατο; Δὲν τὸ συλλογίζεσαι πὼς θὰ εἶσαι στὸ ἔλεός τους;

— Ἀκόμα δὲν φάνηκαν τὰ καράβια, πατέρα. Θὰ ξημερώση. Κάποιος θὰ μᾶς βοηθήση.

Κάθησε ἡ Ἀσπασία κοντὰ στὸν πατέρα της, καὶ τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι, καὶ τοῦ ἔλεγε λόγια παρηγορητικά, σὰ νὰ ἦταν αὐτὸς μικρὸ παιδί.

Ἔτσι τοὺς βρῆκε ἡ αὐγή. Κανένας δὲν εἶχε σταματήσει νὰ τοὺς βοηθήση.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε περίλαμπρος στὸν ἀνοιξιάτικο ὁρίζοντα. Ἔλουζε ρόδινη καὶ χρυσαφιὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰ βουνὰ στολίστηκαν μὲ ὁλόφωτα λοφία.

Ὅλα γελοῦσαν νέα, καινούργια, γεμάτα ἐλπίδα. Τὰ λουλούδια ἄνοιγαν τοὺς κάλυκές τους κι' ὁ ἥλιος φιλοῦσε τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ἀβρά τους πέταλα.

Ὅλα γελοῦσαν κι' ζωὴ ξανάρχιζε, αἰώνια ὄμορφη... Ὅλα γελοῦσαν, κι' οἱ Φωκαεῖς θὰ μποροῦσαν νὰ ξεχάσουν τὴν ἐφιαλτικὴ αὐτὴ νύχτα, ποὺ εἶχαν περάσει. Μονάχα, πού, στὴ χρυσὴ λουρίδα ποὺ σχημάτιζε ὁ οὐρανὸς καθὼς ἑνωνόταν μὲ τὴ θάλασσα, κάτι ἄρχισε νὰ μαυρίζη.

— Οἱ Πέρσες! Ἔρχονται οἱ Πέρσες.

Ἡ φρικτὴ κραυγὴ νέμισε τὸν αἰθέρα. Καὶ τὰ λουλούδια θαρεῖς τὴν ἄκουσαν κι' ἔκλεισαν τοὺς κάλυκές τους. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὰ χρυσαφιά του ἀδιάφορα στὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

— Ἔρχονται οἱ Πέρσες! ψιθύρισε ὁ Ἑρμότιμος, μὲ μάτια μισόκλειστα.

Ἡ Ἀσπασία ἔνιωσε μιὰ ἀνατριχίλα θανάτου νὰ περνάη σ' ὅλο της τὸ κορμί. Ἀλλὰ δὲ σάλεψε.

ΚΙ' ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΕΡΗΜΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Καθόταν ἡ Ἀσπασία μὲ τὸ κεφάλι της σκυμμένο στὶς παλάμες της, καὶ περίμενε. Οὔτε κι' αὐτὴ ἤξερε πιὰ τί περίμενε. Ἢ κάποια ἀνθρώπινη βοήθεια. Ἢ ἴσως ἀκόμα τὸ Χάρο νάρθῆ καὶ νὰ λυτρώση τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἀσπασία!

Πετάχτηκε αὐτή.

Μπροστά της στεκόταν μιὰ κοπέλλα. Δυσκολεύτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴ γνωρίση.

— Νικώ! φώναξε ἐπὶ τέλους, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη σπαραγμό, ἀλλὰ καὶ τρελλὴ χαρά.

Ἡ Νικὼ στεκόταν μπροστά της, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, μισόγυμνη, μὲ τὰ βρεμμένα κουρέλια ἀπὸ τὰ ροῦχα της κολλημένα ἀπάνω της.

— Δὲν ἔφυγες; τραύλισε ἡ Ἀσπασία.

— Ἄχ!, βόγγηξε ἡ Νικώ, καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη σχεδὸν δίπλα στὸν Ἑρμότιμο.

— Νικώ! Γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν, κάνε καρδιά. Πές μου, τί ἔγινε;

— Τί ἤθελες νὰ γίνη; Ἀσπασία. Γλύτωσα ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου. Ὡς τώρα πάλευα μέσα στὴ θάλασσα.

— Μά... Δὲ μπόρεσες νὰ φύγης;

— Πῶς νὰ φθάσω; Ποῦ νὰ φύγω;

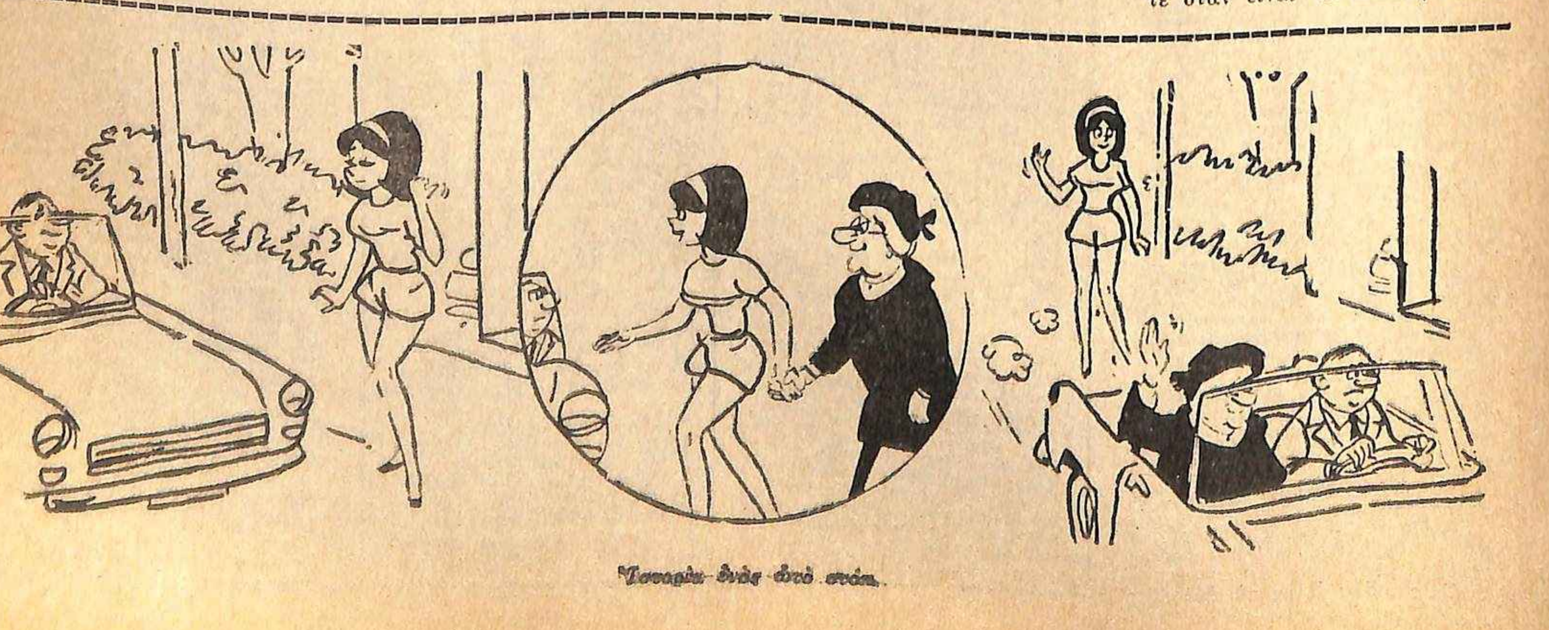

[illegible]

Ἐπίκαιροι στίχοι

«ΧΡΥΣΟΥΣ ΑΙΩΝ»

Μὲ βαθύτατή του λύπη τὸ πολὺ κοινὸν κυττάει,
τὴν λιρίτσα, ποὺ προσφάτως, παίζει τό... «πετάει-πετάει»,
ποὺ μὲ πλήρη ἀσυδοσίαν φτερουγίζει στὰ ψηλὰ
καὶ κοντεύει νὰ μᾶς κάνη τὰ χιλιάρικα... ψιλά!

★

Τὸ παιχνίδισμα τῆς λίρας βλέπει ὁ κόσμος ὅλος, ἤτοι
καὶ τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα κι' ἡ ζωή του ἡ μισή,
ἢ μὲ τὸ σαλτάρισμά της τρέμει σύγκορμος καὶ φρίττει
καὶ κοντεύει ν' ἀρρωστήση καὶ νὰ βγάλη τὴν... «χρυσῆ»!

ΚΑΙ ΕΙΣ... ΑΝΩΤΕΡΑ

Οἱ τοῦ «Τζέμινι» ἀστροναῦτες, ποὺ τὸ χάος ἐρευνοῦσαν,
μὲ χαρούμενα τραγούδια τὸν καιρό τους ἐπερνοῦσαν
καὶ παρ' ὅτι δεν πατοῦσαν εἰς ἐδάφη στερεά,
τραγουδούσανε κεφᾶτοι τὰ «Παιδιὰ τοῦ... Πειραιᾶ»!

★

Ἔτσι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τοῦ Πειραιᾶ ἤγουν-ἤτοι,
ποὺ κατέκτησαν τὸν κόσμο καὶ τὸν γήϊνο πλανήτη
καὶ πλανῆτες... οὐρανίους, τελευταίως, συγκινοῦν
καί, στὴν κυριολεξία, πανταχοῦ... «μεσουρανοῦν»!

«ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ»

Κάποιος ἔμπορος καπάτσος, διὰ τρόπου του ὑπούλου,
ἐξεμυάλισε τὶς νέες Πονηρὰν κι' Ἀλαφροπούλου
κι' ἀφοῦ ἔβαλε στὸ χέρι αὐτοκίνητο καὶ χρῆμα,
...Παναῆς καινούργιου τύπου ἀπεδείχθη παραχρῆμα!

★

«Μπάζαν» ἔκανε, τουτέστιν, ἀρκετὰ ξεγυρισμένην,
μὲ τὴν μέθοδον τοῦ γάμου τὴν γνωστὴν καὶ τετριμμένην
κι' ἐνεὸν σ' ἀφήνει, ὄντως, καὶ σ' ἐκπλήσσει ζωηρά,
γιατὶ ἐτύλιξε καὶ νέαν, ποὺ λεγόταν... Πονηρά!

«ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...»

Κατὰ κύματα τραβᾶνε οἱ «νεμρὼδ» μὲ τὰ τουφέκια,
γιὰ νὰ πιάσουν, ἀπ' τὴ νύχτα, τὰ ἐπίκαιρα τὰ στέκια,
νὰ βροντήσουν στὰ λαγκάδια τὰ γενναῖα τους πυρὰ
καὶ νὰ τρέξουνε, κατόπιν, γιὰ λαγοὺς στὴν... ἀγορά!

★

Φτερωτά, ἰδιαιτέρως, καὶ πετούμενα χτυπᾶνε,
ἀλλ' ἀλλοῦ τὶς κάννες στρέφουν καὶ... ἀλλοῦ τὰ σκάγια πᾶνε
κι' οἱ φτωχοὶ χωριάτες νιώθουν καρδιοχτύπια δυνατὰ
γιατὶ γίνονται, αἰφνιδίως, «ἀγγελάκια... φτερωτά»!

ΠΗΓΗ... ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

Ὁ χασάπικος χορός μας, ποὺ «συρτάκι» ἀποκαλεῖται,
εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἔχει ἀρχίσει καὶ θρυλεῖται
καὶ σπουδαῖοι ἀριστοκράτες καὶ μαρκήσιοι γυρεύουν
νὰ τὰ σπᾶνε μέσ' τὶς πίστες καὶ «συρτάκι» νὰ χορεύουν!

★

Ὁ χορός, λοιπόν, ἐκεῖνος πρέπει νὰ ἐπεκταθῆ
καὶ ὡς εἶδος προϊόντος ἀκριβοῦ νὰ ἐξαχθῆ,
γιατὶ θὰ μᾶς ἀποφέρη παραδάκι ἐν καιρῷ
καί, στὸ μέλλον, θὰ ξεχνοῦμε τῆς... «κοιλίας τὸν χορό»!

«...ΜΑΥΡΑ ΧΑΜΠΑΡΙΑ»

Ἡ φαιδρὰ καινούργια μόδα σὲ μπελᾶ μᾶς βάζει πάλι,
γιατὶ ὁλόμαυρες ἐσάρπες τὸν χειμῶνα ἐπιβάλλει,
ποὺ θὰ τὶς φοροῦν κυρίες, μὲ πολλὴ κοκετταρία
καὶ θὰ μοιάζουνε, περίπου, σὰν γυναῖκες ἐν... χηρεία!

★

«Μή... χηρότερα» θὰ πῆτε, ἀλλ' οἱ Εὔες, δυστυχῶς,
γιὰ τίς... μαῦρες τὶς ἐσάρπες θὰ γκρινιάζουν συνεχῶς,
ὥσπου θὰ μᾶς ἀναγκάσουν, μὲ τὶς τόσες τους παλάβρες,
νὰ τὶς στρώσουμε στὸ ξύλο καὶ νὰ γίνουν ὅλες... μαῦρες!

«ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΟΝ»

Ἀρκετοὶ ἁρμόδιοί μας προσπαθοῦν, πάσῃ θυσίᾳ,
τοὺς θεούς μας νὰ μαζέψουν ἀπ' τὰ ξένα τὰ μουσεῖα
καὶ στὴν δήλωσι προβαίνουν τὴν ρητὴ καὶ τὴν σαφῆ
ὅτι σύντομα θὰ γίνη τῶν «θεῶν ἐπιστροφή»!

★

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία λένε πλήθη ἐνδεῆ,
ὅτι πρέπει ἐπειγόντως νὰ γυρίσουν οἱ... θεοί,
γιατὶ ἔχουν οἱ δουλειές μας κι' οἱ δουλῖτσες ἀραιώσει
καὶ μᾶς τάραξε ἡ κρίσις καὶ μᾶς ἔχει... «ξεθεώσει»!

«ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ»

Οἱ χιλιάδες τῆς Ἑλλάδος ὀρυζοπαραγωγοὶ
ἐνισχύσεως θὰ τύχουν καὶ θὰ βροῦνε ἀρωγή,
γιὰ νὰ πάψουνε νὰ σφίγγουν περισσότερο τὶς ζῶνες
καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσουν νεωτέρους... ὀρυζῶνες!

★

Ὀρυζοκαλλιεργείας λόγος, ἄλλωστε, συντρέχει
κι' ἐπιβάλλεται ἡ φυλή μας ρύζι μπόλικο νὰ ἔχη,
γιατὶ μόνον καταστάσεις ἀκατάστατες γνωρίζει
καὶ τὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα ἔχουν γίνει «βρᾶσε... ρύζι»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Ὁ Χαρίτων;

— Οὔτε ξέρω. Χαθήκανε. Τὸ πλῆθος μᾶς χώρισε. Ἄκουγα τὴ φωνή του λίγη ὥρα μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ τὸν φώναζα κι' ἐγώ. Στὸ τέλος ὅμως δὲν ἄκουγα τίποτε πιά. Μάταια ἀγωνιζόμουν νὰ ζυγώσω τὸ καράβι. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔμπαιναν μπροστὰ καὶ ἐμπόδιζαν. Ὥσπου τὸ εἶδα νὰ φεύγη. Τότε βρέθηκα μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή, σπρωγμένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Κι' ἄλλοι ἦταν κοντά μου. Εἶδα μιὰ κοπέλλα νὰ πνίγεται, μπροστά μου...Καὶ τὰ καράβια ἔφυγαν.

— Καὶ τὰ καράβια ἔφυγαν, ἐπανέλαβε ἡ Ἀσπασία σὰ θλιβερὴ ἠχώ.

— Ἔμεινα ἔρημη, πεντάρφανη, εἶπε μὲ θρῆνο ἡ Νικώ.

— Κι' ἐγὼ σὲ λίγο θὰ εἶμαι ὀρφανή, ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη τρόμο στὸν πατέρα της.

Τότε μονάχα εἶδε τὸν Ἑρμότιμο ἡ Νικώ.

Σηκώθηκε μὲ κόπο.

—Βρῆκες τὸν πατέρα σου; ρώτησε. Πῶς εἶναι;

Κούνησε μὲ ἀπελπισία ἡ Ἀσπασία τὸ κεφάλι:

— Νομίζω πὼς θὰ πεθάνη, ψιθύρισε.

— Ἔλα, εἶπε ἡ Νικώ, προσπαθῶντας νὰ στερεώση τὰ πόδια της. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν πᾶμε σπίτι σας.

— Μπορεῖς;

— Θὰ προσπαθήσω.

Μὲ ἀφάνταστη ἀγωνία οἱ δυὸ κοπέλλες κατάφεραν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσουν μὲ τὸν Ἑρμότιμο στὸ σπίτι. Ὁ δρόμος τοὺς φάνηκε ἀτέλειωτος. Κάθε τόσο γύριζαν καὶ κύτταζαν τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ποὺ ζύγωναν, λὲς καὶ τὶς κυνηγοῦσαν.

Τὸν ξάπλωσαν στὸ κρεβάτι του. Τὸ σπίτι φαινόταν ἄδειο, ἔρημο, λὲς κι' εἶχε μείνει ἀκατοίκητο χρόνια.

Γύρω, οἱ γείτονες δὲν φαίνονταν. Σίγουρα θὰ εἶχαν καταφέρει ὅλοι τους νὰ φύγουν.

— Τώρα; βόγγηξε ἡ Ἀσπασία μὲ ἀπελπισία. Τί νὰ κάνω τὸν πατέρα μου;

— Ἡ ἡσυχία θὰ τὸν συνεφέρη, τὴν παρηγόρησε ἡ Νικώ.

— Μὰ θἄπρεπε νὰ τὸν δῆ γιατρός.

Χαμογέλασε ἡ ἄλλη θλιβερά.

— Γιατρός;

Καὶ κούνησε μὲ ἀπελπισία τὸ κεφάλι της.

— Ἀσπασία, εἶπε σὲ λίγο. Ἔχω μιὰ ἐλπίδα, μήπως φανῆ ὁ Χαρίτων. Ἴσως δὲν ἔφυγε κι' αὐτός.

— Νὰ εὔχεσαι στοὺς θεοὺς νὰ ἔφυγε, εἶπε σοβαρὰ ἡ Ἀσπασία. Δὲν πρέπει νὰ βρεθῆ ὁ ἀδελφός σου τώρα ποὺ θὰ μποῦνε οἱ Πέρσες.

— Σκέψου ὅμως γιὰ μᾶς, τι παρηγοριά!

— Σκέψου πῶς εἶναι καταδικασμένος ἂν ἔμενε ἐδῶ.

— Ἄχ, ἀναστέναξε ἡ Νικώ. Τοὐλάχιστον νὰ γύριζε ἡ μανούλα μου!

Σώπασαν, μὲ μάτια βουρκωμένα κι' οἱ δυὸ κοπέλλες.

Μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου, ἡ ἀνάσα τοῦ Ἑρμότιμου ἀκουγόταν βαρειά.

— Πῶς εἶσαι, πατέρα; ρώτησε ἡ Ἀσπασία μὲ φόβο.

— Εἶμαι στὸ σπίτι μου, κι' εἶμαι καλύτερα, εἶπε ὁ ἄρρωστος. Ἀλλὰ ξέρω πὼς ἐξ αἰτίας μου ἔμεινες κι' ἐσύ, καὶ ἡ σκέψι αὐτὴ μὲ κάνει χειρότερα.

— Εἴμαστε μαζί, πατέρα. Ἔχομε καὶ τὴ Νικὼ μαζί μας. Θὰ μᾶς λυπηθοῦνε ἴσως ἂν μᾶς βροῦνε ἔτσι ἔρημες δυὸ κοπέλλες, μ' ἕνας ἄρρωστο...

Κούνησε ὁ Ἑρμότιμος βουβὸς τὸ κεφάλι.

καὶ πάλι ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε καταθλιπτικὴ μέσα στὸ ἔρημο σπίτι.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσες ὧρες. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε σιγά-σιγὰ στὸν οὐρανό, ἡ πλάσι φωτιζόταν, ὅλα ἔπαιρναν τὴ συνηθισμένη τους ζωή. Ὅλα τ' ἄψυχα. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλάβαιναν τὸ ξημέρωμα αὐτὴ τὴν αὐγή.

Ἄξαφνα, ἕνα βουητὸ ἄρχισε ν' ἀκούγεται κάπου μακρυά. Σὰν ἀπὸ μεγάλο πλῆθος.

Οἱ δυὸ κοπέλλες κυττάχτηκαν.

— Πᾶμε στὸ δῶμα νὰ δοῦμε, ψιθύρισε ἡ Νικώ.

Ἀνέβηκαν στὸ δῶμα κι' ἔμειναν παγωμένες ἀπὸ τὴ φρίκη.

ΟΙ ΠΕΡΣΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Σὲ πυκνὴ φάλαγγα ἀνέβαιναν οἱ Πέρσες στὴν πόλι. Πολλοὶ εἶχαν διαβῆ κιόλας τὰ τείχη καὶ προχωροῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πολιτείας. Βαρειὰ ἁρματωμένοι, πλούσια ντυμένοι, μὲ χρώματα φανταχτερά, ποῦλαμπαν σὰν παράξενα μέταλλα στὸν ἥλιο.

Ἀνέβαιναν χωρὶς βιασύνη, εἴτε σίγουροι πὼς ἡ πόλι ἦταν δική τους, εἴτε καὶ διστακτικοί, μὲ φόβο μήπως ἡ σιωπὴ αὐτὴ στοὺς δρόμους κι' ἡ ἐρημιὰ στὰ σπίτια κρύβει καμμιὰ ἐνέδρα.

Κύτταζαν οἱ κοπέλλες τὸν ὄγκο αὐτὸ τοῦ στρατοῦ ποὺ προχωροῦσε, καὶ κρατοῦσαν τὰ χέρια τους ποὺ ἦταν παγωμένα. Πιὸ παγωμένες ἦταν οἱ καρδιές τους. Καὶ τὰ δάκρυα πάγωναν στὶς βρύσες τῶν ματιῶν τους.

— Θεοί! ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία μὲ σπαραγμό. Πῶς ζοῦμε καὶ βλέπουμε τέτοιο πρᾶγμα; Νικὼ μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Πῶς δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά. Πῶς δὲν εἶναι ἀλήθεια ἔρημη ἡ πολιτεία μας, καὶ πὼς δὲν πατοῦνε τὸ ἱερό μας χῶμα οἱ φτέρνες τῶν βαρβάρων.

— Μακάρι νὰ ἦταν ὄνειρο, βόγγηξε ἡ ἄλλη. Ἄχ, Ἀσπασία, τὸ ὡραῖο σου ὄνειρο γιὰ τοὺς ἀνθοὺς τῆς Ἀφροδίτης, δὲν πρόκειται νὰ βγῆ. Τώρα ποὺ θὰ ζήσουμε σκλαβωμένες —ἂν βέβαια μᾶς ἀφήσουν νὰ ζήσουμε— δὲν ἔχεις κι' ἐσὺ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ χαρῆς τοὺς ἀνθοὺς τῆς Ἀφροδίτης. Οὔτε κι' ἐγώ...

— Τρελλὴ ποὺ ἤμουν καὶ τὸ πίστεψα, εἶπε ἡ Ἀσπασία μὲ μάτια δακρυσμένα. Τώρα πένθος καὶ λύπες μᾶς περιμένουν. Ποιὸς ξέρει τί ταπεινώσεις θὰ μᾶς ἐπιβάλουν ἂν μᾶς ἀφήσουν νὰ ζήσουμε! Ποιὸς ξέρει...

— Μακάρι νὰ μὴ ζούσαμε νὰ δοῦμε μιὰ τέτοια μέρα.

— Σώπα! ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία. Ἀνεβαίνουν πρὸς τὸ δρόμο μας. Συμφορά μας. Νὰ κρυφτοῦμε!...

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ δῶμα, καὶ πῆγαν στὸ δωμάτιο ὅπου κοιτόταν ὁ Ἑρμότιμος.

Ὅσο καὶ νὰ ἦταν ἐρείπιο ὁ δυστυχισμένος, ἐν τούτοις ἔνιωθαν σὰν κάποια προστασία κοντά του οἱ κοπέλλες.

Ἄκουσαν σὲ λίγο βαρειὰ βήματα. Ρυθμικά, ἀδυσώπητα, χωρὶς βιάση. Βήματα ποὺ πατοῦσαν θαρεῖς ἀπάνω στὶς καρδιές.

Τὰ βήματα σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὴν πόρτα τους. Μαζὶ σταμάτησαν κι' οἱ καρδιὲς τῶν κοριτσιῶν.

— Συμφορά μας! ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία. Κάναμε ἕνα λάθος. Κλείσαμε τὴν πόρτα μας. Ὅλες οἱ ἄλλες πόρτες εἶναι διάπλατες. Ἡ δική μας ἡ κλειστὴ θὰ τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι, γι' αὐτὸ σταμάτησαν.

— Εἴμαστε χαμένες! Ποῦ νὰ κρυφτοῦμε.., ἔκανε ἡ Νικώ, χλωμὴ σὰν φάντασμα.

— Πουθενά. Τὸ σπίτι μας, εἶναι τόσο μικρό... Θὰ μᾶς ἔβρισκαν μὲ τὸ πρῶτο. Ἔπειτα, ἂν μποῦνε μέσα, θέλω νὰ εἶμαι κοντὰ στὸν πατέρα μου.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Στὴ Ρώμη, ὁ διάσημος «βιζαζίστ» τῆς Ἐλίζαμπεθ Ἄρντεν παρουσιάζει ἕνα νέο ἐπαναστατικὸ μακιγιὰζ τῶν ματιῶν, τὸ ὁποῖο ἐφαρμόζει πάνω στὴν Ἔλσα Μαρτινέλλι. Τὸ μακιγιὰζ αὐτὸ τοῦ τὸ ἐνέπνευσε, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ Πάμπλο, ἡ ἴδια ἡ Μαρτινέλλι, μὲ τὸ ρόλο της στὸ φὶλμ «Τὸ δέκατο θῦμα» ἡ ὑπόθεσι τοῦ ὁποίου ἐξελίσσεται τὸ ἔτος 2000. Ἡ Ἔλσα, ποὺ εἶναι σήμερα 30 χρόνων, ἔχει στὸ φὶλμ αὐτὸ μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίζηλο: τὴν Οὔρσουλα Ἄντρες.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε. Δὲν τὴν εἶχαν ἀμπαρώσει. Βήματα ἀκούστηκαν στὸ προαύλιο. Σὰν τρομαγμένα πουλιὰ τὰ δυὸ κορίτσια, χεροπιασμένα, κουλουριάστηκαν δίπλα στὸν Ἑρμότιμο. Αὐτός, χλωμὸς σὰν πεθαμένος, μὲ κόπο ἄνοιγε τὰ μάτια του, μὲ κόπο φαινόταν νὰ καταλαβαίνη τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ.

Οἱ Πέρσες μπῆκαν στὸ δωμάτιο. Ἄνδρες ψηλοὶ γεροί, ἁρματωμένοι ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Μπροστὰ ἕνας μεσόκοπος ἄντρας, ποὺ φαινόταν ἀρχηγός τους, καὶ πίσω καμμιὰ δεκαριὰ στρατιῶτες ποὺ κύτταζαν γύρω τους δύσπιστα.

Ὁ ἀρχηγὸς προχώρησε μὲ ὕφος ἀγριεμένο πρὸς τοὺς τρεῖς φοβισμένους ἀνθρώπους. Τοὺς μίλησε ἑλληνικά.

— Πῶς μείνατε σεῖς ἐδῶ, ἐνῶ ὅλοι ἔφυγαν;

Ὁ τρόμος κοκκάλωνε τὶς γλῶσσες τῶν κοριτσιῶν. Τὸν κύτταζαν καὶ δὲ μιλοῦσαν.

Τότε ὁ Ἅρπαγος,—ἔτσι ἔλεγαν τὸν Πέρση ἀρχηγό, ἔπιασε χωρὶς διαδικασία τὴ Νικὼ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῆ.

— Δὲν καταλαβαίνεις τὴ μητρική σου γλῶσσα... τὴ ρώτησε ἄγρια. Σὲ ρωτῶ.

— Δέν... δέν... τραύλισε ἡ Νικώ, παραλυμένη ἀπὸ φόβο.

Ἡ Ἀσπασία στὸ μεταξὺ κατάφερε νὰ συνέλθη, καὶ ἀποκρίθηκε αὐτή:

— Δὲν μπορέσαμε νὰ φύγουμε, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου εἶναι βαρειὰ ἄρρωστος.

Κύτταξε ὁ Ἅρπαγος τὸν Ἑρμότιμο.

— Πέρση, εἶπε αὐτὸς ἱκετευτικά. Σκότωσε ἐμένα, ἂν θέλης, ἀλλὰ λυπήσου τὶς μικρές.

— Δὲν εἶναι κανένας ἄλλος στὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Ἅρπαγος αὐστηρά.

— Ὄχι. Ἐμεῖς ποὺ βλέπεις μονάχα.

Ἔδωσε ὁ ἀρχηγὸς μιὰ διαταγὴ στοὺς στρατιῶτες. Αὐτοὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ κάνουν ἔρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι. Σὲ λίγο γύρισαν καὶ κάτι εἶπαν στὸν ἀξιωματικό.

— Χμ... ἔκανε αὐτός. Καλά! Δὲν εἶναι κανένας ἄλλος ἐδῶ μέσα. Τί ἔγιναν οἱ ἄντρες σας, λοιπόν, οἱ νέοι σας;

Οἱ δυὸ κοπέλλες κατέβασαν τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησαν.

— Ξέρω, εἶπε ὁ Ἅρπαγος. Μοῦ εἶπαν. Ἔφυγαν ὅλοι μὲ τὰ καράβια σας. Μᾶς ζήτησαν ἕνα μερόνυχτο προθεσμία, κι' ἔφυγαν στὸ μεταξύ.

Ἡ Ἀσπασία σήκωσε τὰ γαλανά της μάτια, κύτταξε τὸν Πέρση στὸ πρόσωπο καὶ εἶπε μὲ κρατημένη περηφάνεια:

— Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνουν αὐτό. Δὲν σᾶς ἔβλαψαν. Τὴν πόλη μιὰ φορὰ τὴν παίρνετε, ἀφοῦ εἶναι χωρὶς τοὺς ὑπερασπιστές της.

Τώρα φάνηκε ὁ Ἅρπαγος νὰ τὴν παρατηρῆ.

Τῆς χαμογέλασε μὲ συγκατάβασι.

— Ναί, ὄμορφη κοπέλλα, τῆς εἶπε.

Ἔπειτα γύρισε καὶ κύτταξε καὶ τὴ Νικώ.

— Κι' ἐσὺ εἶσαι ὄμορφη, εἶπε γελαστός.

Τὰ κορίτσια κοκκίνισαν ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν τους, κι' ἔνιωσαν τὶς καρδιές τους νὰ χτυπᾶνε τρελλά.

Ὁ Ἑρμότιμος κάρφωνε στὸν ξένο τὰ μάτια του γεμᾶτα ἀγωνία.

— Μὴ φοβόσαστε! εἶπε ὁ Ἅρπαγος, κι' ἔπιασε μὲ τὸ χέρι του ἁπαλὰ τὸ σαγόνι τῆς Ἀσπασίας.

Αὐτὴ τραβήχτηκε σὰν νὰ τὴ δάγκωνε φίδι.

Γέλασε ὁ ἄντρας.

— Μὴ φοβᾶστε, ξανάπε. Δὲν πρόκειται νὰ πάθετε τίποτε. Ἀφοῦ ἡ πόλη εἶναι ἔρημη, θὰ φύγη ὁ στρατός μας ἀπὸ δῶ. Θὰ μείνη μονάχα μιὰ μικρὴ φρουρά, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν κυριαρχία τοῦ βασιλιᾶ μας στὴ πόλη σας, κι' οἱ ἄλλοι θὰ φύγουν. Ὑγιαίνετε, λοιπόν, ὡραῖες κοπέλλες, καὶ κοιμηθῆτε ἥσυχα. Νὰ εὐχαριστῆτε τοὺς θεούς σας ποὔδωσαν στοὺς ἀρχηγούς σας τὴν ἔμπνευσι νὰ μὴν ἀντισταθοῦνε. Ἀλλοιῶς, ἂν παίρναμε τὴ πόλη σας μὲ μάχη, δὲ θὰ σ' ἔσωζαν, οὔτε τὰ γαλανά σου μάτια ἐσένα, γαλανοῦλα, οὔτε τὸ χαμόγελό σου, ἐσένα μελαχροινή...

Τοὺς ἔριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ γεμάτη θαυμασμὸ κι' ἔκανε νόημα στοὺς στρατιῶτες νὰ φύγουν.

Κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους οἱ κοπέλλες ὥσπου ἄκουσαν τὰ βήματά τους μακρυὰ νὰ σβήνωνται καὶ νὰ χάνωνται στὸ τέλος.

— Ἄχ, πατέρα!, ἀναστέναξε ἡ Ἀσπασία, πῶς φοβήθηκα!

— Λοιπόν!, φώναξε ἡ Νικώ. Εἴμαστε τυχερὲς ποὺ μείναμε. Μονάχα πῶς θὰ ζήσουμε τώρα, σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη πολιτεία; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πάντως, ἄκουσες τί εἶπες; Θὰ φύγη ὁ στρατός. Θ' ἀφήσουν μονάχα μιὰ μικρὴ φρουρά.

— Ἂς μᾶς λυπηθοῦν οἱ θεοί, εἶπε ὁ Ἑρμότιμος. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γίνω καλά, ἂν πραγματικὰ νιώσω πὼς μποροῦμε νὰ ζήσουμε πάλι ἐλεύθεροι.

— Ἐλεύθεροι; ἔκανε ἡ Νικὼ εἰρωνικά.

Κι' ἡ Ἀσπασία ἀναστέναξε:

— Τὴ λευθεριά μας, τὴ χάσαμε γιὰ πάντα, πατέρα.

— Ναί, εἶπε αὐτὸς σκοτεινός. Οἱ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς Φώκαιας, τέλειωσαν. Ἡ πολιτεία μας, ἔζησε ὅσο εἶχε νὰ ζήση. Τώρα, κι' ἂν δὲ νιώθουμε βαρὺ τὸ ζυγό, κι' ἂν δὲ βλέπομε μπροστά μας τὸν κατακτητὴ σὲ κάθε βῆμα, πάντως θὰ ξέρουμε πὼς εἴμαστε ὑπόδουλοι, κι' αὐτὸ φθάνει γιὰ νὰ μᾶς πικραίνη ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, ἂς μπορέσετε νὰ ζήσετε ἐσεῖς κάπως χαρούμενες, κάπως ἐλεύθερες...

— Νὰ γίνης ἐσὺ καλά, πατέρα εἶπε ἡ Ἀσπασία τρυφερά, κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦνε.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Πέρασε ἥσυχο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας. Στὴ γειτονιὰ ἀκούστηκε κάποια ἀνθρώπινη φωνή. Λίγοι κάτοικοι ξεθάρρεψαν, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, ἐγκαταστάθηκαν πάλι στὰ σπίτια τους. Ὡς τὸ βράδυ, ἡ πολιτεία πῆρε κάποια σκιὰ ζωῆς. Δὲν προκαλοῦσε τόση φρίκη ἡ ἐρημιά.

Τὰ νέα διαδόθηκαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

— Οἱ Πέρσες θὰ φύγουν. Θὰ μείνη μονάχα μιὰ μικρὴ φρουρά.

Κι' ὅλοι, σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνάσαιναν μὲ ἀνακούφισι, νόμιζαν κιόλας πὼς τὸ κακὸ εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω τους, σὰν ὄνειρο ἐφιαλτικό.

Ἡ Ἀσπασία κι' ἡ Νικὼ στριμωγμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κοιμῶνταν ἀνάλαφρα σὰν τρομαγμένα πουλιά, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ στριγγιὰ φωνὴ μέσα στὴ νύχτα.

— Νικώ!

Πετάχτηκαν κι' οἱ δυό τους ἀνατριχιάζοντας.

Ἀπὸ τὸ δρόμο ἡ φωνὴ ἀκουγόταν θλιβερή, παράξενη, ὄχι σὰν ἀνθρώπινη φωνή.

— Νικώ! Νικώ!

— Ἡ Μάνα! φώναξε ἡ κοπέλλα σπαρακτικά.

Ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Στὸ κατώφλι στεκόταν μιὰ γυναίκα, κι' ἀνάδευε τὰ χέρια της μὲ μεγάλες ἀκανόνιστες κινήσεις.

— Μάνα! βόγγηξε ἡ Νικὼ κι' ἔκανε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΝΙΚΙΕΤΑΙ Μ' ΕΝΑ ΦΙΛΙ

ΣΥΝΕΛΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

θρο τοῦ Καιάδα.

— Κι' ἂν ὁ ἀμετάπειστος τεκνοποιὸς ἐραστὴς κατορθώση νὰ νικήση τὴν τολμηρὴ ἀμαζόνα σας;

— Κανένας δὲν βρέθηκε ἀκόμα νὰ πετύχη τέτοιο κατόρθωμα, κι' ἂς εἶναι ἡ Ἀνδρομάχη μονάχα εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν. Μ' ἂν λάχη κάτι τέτοιο ὁ νικητὴς τὴν διαπομπεύει ὅπως θέλει καὶ τὴν παραδίνει βορὰ στοὺς εἵλωτες τοῦ ἐφόρου—βασιλιὰ τῆς Σπάρτης. Εἶναι κι' αὐτὴ ἀτιμασμένη. Αὐτὰ λένε οἱ νόμοι.

Ὁ Νυμφόδωρος ἔτρεμε ἀπὸ συγκινημένη ἀγωνία. Ἡ καρδιά του κτυποῦσε νὰ σπάση.

Ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἄθώα, ἀνυπεράσπιστη γυναίκα, τὴν φίλησε στοργικά, τῆς μίλησε μὲ τρυφερὴ συμπαράστασι.

— Θ' ἀκολουθήσω τὴν μοίρα μου, καὶ θὰ ὑπακούσω στὴν ἐντολὴ τῆς σεπτῆς πολιτείας ποὺ μ' ἔστειλε νὰ κλείσω συνθήκη. Θὰ σταθῶ στὸ πλευρό σου ἂν κινδυνεύσης. Δὲν θὰ φοβηθῶ, μήτε θὰ δειλιάσω.

Τὴν ἐπομένη πρωῒ δυὸ ἁρματωμένοι Σπαρτιᾶτες τὸν ὡδήγησαν στὴν ξακουστὴ παλαίστρα τοῦ Πλανιστά. Ἐδῶ πέρα γυμναζόνταν στὴν πάλη καὶ στὸ φοβερὸ ἀγώνισμα τοῦ παγκρατίου οἱ κοπέλλες κι' οἱ ἔφηβοι, μὲ μοναδικὸ ροῦχο τὶς στενὲς δερμάτινες λυρίδες γύρω στὰ ἰσχία.

Ὁ Νυμφόδωρος κύτταξε σὰν παραλοϊσμένος τὸ σιωπηλὸ πλῆθος ποὺ πλημμύριζε τὴν ὑπαίθρια παλαίστρα. Ὁ ἔφορος Ἀλκιδάμης στεκόντανε μὲ τὸ σκῆπτρο τοῦ ἀξιώματός του ἀνάμεσα στοὺς ἀνωτέρους βαθμούχους τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ. Ἕνας εἵλωτας ἀπόθεσε μπροστά του λογῆς-λογῆς ὅπλα. Ξιφίδια, δικτυωτὲς ἀπόχες, κοντάρια, ἀγκαθωτὰ ρόπαλα.

— Διάλεξε τὸ ὅπλο ποὺ θέλεις, τοῦ σύστησε, φωναχτὰ κι' ὕστερα χαμηλώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ συμπλήρωσε.

— Πάρε τὴν ἀπόχη! αὐτὸ σοῦ ταιριάζει, μ' αὐτὴ θὰ νικήσης!

Ὁ Νυμφόδωρος κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὸν καλοπροαίρετο δοῦλο. Μήπως τοὔστηνε παγίδα; Γιὰ ποιὸ σκοπὸ ζητοῦσε νὰ τὸν βοηθήση;

Ὁ εἵλωτας, τοὔδανε στὸ χέρι τὴν δικτυωτὴ ἀπόχη. Ἤτανε κάτι σὰν ψαράδικο δίκτυ. Ὅταν τιναζότανε μὲ τρόπο ἄνοιγε σὰν μανιτάρι, ἔκλεινε τὸ κεφάλι μέχρι τὸν λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου, σφιγγότανε σὰν τανάλια στοὺς κροτάφους του, παρέλυε κάθε ἀντίστασι.

— Εἶμαι Ἀθηναῖος αἰχμάλωτος, ψιθύρισε ὁ εἵλωτας. Εἶμαι ὁ γιὸς τοῦ πρωρέα Κανάχου, ὁ Λυσικράτης. Θὰ σὲ βοηθήσω σὲ ὅ,τι μπορῶ. Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ κουβέντα, γιόμισε τὴν καρδιά του μὲ θάρρος. Ἔνοιωθε μέσα του τὴν αἰσιοδοξία νὰ σφυρηλατῆ τὸ αἷμα του. Πίστευε στ' ἀτσαλένια του χέρια. Ἀπὸ ἀγόρι δεκαπέντε χρονῶ πάλαιε στὴν ξακουσμένη παλαίστρα τοῦ Ταυρέου. Ἤτανε νέος.

Ἀντηχήσανε σάλπιγγες. Φάνηκε μικρὴ πομπή. Μπροστὰ βάδιζε λυγερὴ καὶ περήφανη ἡ Ἀνδρομάχη. Φοροῦσε κοντὸ χιτωνίσκο καὶ πέδιλα, ἤτανε στεφανωμένη μὲ κλωνάρι μυρτιᾶς.

Τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τὴν ἐπευφημήσανε, βαλθήκανε νὰ τραγουδᾶνε τὸν ὕμνο τῆς Σπαρτιατικῆς ἀρετῆς ποὺ πολεμάει ὀρθὴ καὶ μήτε λυγίζει μέχρι θανάτου...

Πλησίασεν ὁ ἑλλανοδίκης ἔφορος.

— Ἡ πάλη, ἐξήγησε στὸν Νυμφόδωρο, θὰ κρατήση ὅσο κρατιέται ὀρθὸς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους. Μπορεῖς νὰ χρησιμοποιήσης ὅ,τι πάλαιμα θέλεις. Ἀκόμα καὶ τὴν στραγγαλιστικὴ λαβὴ τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ Ἀνδρομάχη τὸν κύτταγε μὲ συμπαθητικὴ καλωσύνη.

Δόθηκε τὸ σύνθημα. Ἡ ἀτρόμητη γυναίκα συσπειρώθηκε, τάνυσε τὰ χέρια της σὰν φτερά, ἑτοιμάστηκε νὰ χυμήξη σὰν τίγρη.

Ὁ Νυμφόδωρος τίναξε τὴν δικτυωτὴ ἀπόχη ποὺ ριπίδισεν ἄστοχα στὸν ἀγέρα. Ἡ κοπέλλα σκύβοντας, παραμέρισε καὶ ξαφνικὰ βρέθηκε μ' ἕνα φοβερὸ σάλτο στὸ πλάϊ του. Ἔκανε νὰ γαντζωθῆ στὸν χιτῶνα του. Ὁ Νυμφόδωρος ζύγιασε τὴν γροθιά του, μετατοπίζοντας τὴν ἀπόχη στ' ἀριστερό του χέρι. Τ' ἀτσαλένιο χέρι βρῆκε τὸν στόχο του στὸ δεξὶ της ματόφρυδο. Φάνηκε αἷμα. Ἀγριεμένη ἡ ἀμαζόνα τινάχτηκε πίσω καὶ ξαφνικὰ μ' ἕνα ἀπίθανο σάλτο αἰλούρου βρέθηκε καβάλλα στὴν πλάτη του σφίγγοντας τὶς γυμνές, νευρώδικες γάμπες της γύρω στὸν λαιμό του. Τὰ χέρια της πολεμάγανε ν' ἀποσπάσουνε τὴν ἀπόχη του. Θὰ τὸν ξαρμάτωνε κι' ὕστερα θὰ τοὔδινε τὸ τελευταῖο συντριπτικὸ κτύπημα. Ὁ Νυμφόδωρος χαμήλωσε, τσάκισε τὰ γόνατα, κι' ἔτσι σκύβοντας ἀπότομα πέταξε σὰν ἄχρηστο φορτίο ἀπὸ τὴν πλάτη του τὴν βαλαντωμένη μαινάδα. Ἡ Ἀνδρομάχη ἔπεσε ἀνάσκελα.

Ὡστόσο γρήγορη σὰν ἀστραπή, ξετυλίχτηκε σὰν γουστέρα, βρέθηκε καὶ πάλιν ὀρθὴ στὰ πόδια της. Ὁ Νυμφόδωρος τίναξε πάλι τὴν δικτυωτὴ ἀπόχη νὰ παγιδέψη τὸ κεφάλι της. Ἡ ἀμαζόνα τὴν βούτηξε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι, τὴν κουβάριασε μὲ λυσσασμένην ὀργὴ τὴν πέταξε μακρυά. Τὸ πλῆθος χειροκροτοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀλαλαγμὸ μεθυσμένης χαρᾶς τὸ ἀπροσδόκητο κατόρθωμα.

Ὁ Νυμφόδωρος πρὸς στιγμὴ τὰ χασε. Τὸ πλῆθος γελοῦσε μὲ σαρκαστικὸν ἐμπαιγμό. Παρώτρυνε τὴν Ἀνδρομάχη ν' ἀφαιρέση τὰ ροῦχα του. Ἔτσι θὰ συμπλήρωνε τὴν ἐξευτελιστικὴ συφορὰ τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ ἀμαζόνα δυὸ - τρεῖς φορὲς βρέθηκε δίπλα του. Πέτυχε νὰ γαντζώση μὲ νύχια καὶ δόντια τὸν χιτῶνα τοῦ ἀντιπάλου της. Τὸν ξέσκισε ἀπὸ τὸν ὦμο. Κουρέλιασε τ' ἀπανωκόρμι του, φαινότανε μανιασμένο θεριό.

Ὁ Νυμφόδωρος μαντεύοντας τὴν καταισχύνη ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε ἂν συνεχιζότανε ἡ ἀφρισμένη αὐτὴ καταιγίδα συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του. Ἤτανε σχεδὸν γυμνός. Περίμενε τὴν μαινάδα μὲ ὑποκριτικὴν σωματικὴ κατάπτωσι. Τῆς ἔδειχνε κρεμῶντας τὰ χέρια πὼς οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις της τὸν παραλύσανε.

Ὁ ἔφορος Ἀλκιδάμης ξεχώρισεν ἀπὸ τὸν ὅμιλο τῶν τιτλούχων. Πλησίασε μὲ ἀλαζονικὸ ὕφος, σύστησε στὴν Ἀνδρομάχη νὰ τελειώνη τὸ ἐξευτελιστικὸ μαρτύριο τοῦ Ἀθηναίου. Ὁ Νυμφόδωρος τὸν κύτταξε μὲ σιωπηλὴ περιφρόνησι. Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ τοὔδινε τὴν ἱκανοποίησι νὰ πανηγυρίση τὴν ἄδοξη νίκη τους. Ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἀπάνθρωπο νόμο ποὺ ἐπιβάλλει στὴν Σπαρτιάτισσα γυναῖκα νὰ δοθῆ στὸν πρῶτο ἐραστὴ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ στέρφου συζύγου. Μὰ ἡ Ἀνδρομάχη μήτε τὸν ἀφῆκε νὰ συμπληρώση τὶς σκέψεις του. Τὸν κτυποῦσεν ὁλοένα στὸ στῆθος, στὴν ὠμοπλάτη, στὸν κρόταφο. Ξέσκιζε μὲ σαδιστικὴ χαρὰ τὰ κουρέλια ποὺ κρεμόντανε στὸ κορμί του, φαινότανε ἄτρωτη. Ὡστόσο τὸν ἀφῆκε νὰ ξεσπάση χαλαρώνοντας τὴν λυσσασμένη ἐπιθετική της μανία. Καὶ ξαφνικά, τὴν στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ τοῦ δώση τὴν τελευταία βολή, ὁ Νυμφόδωρος συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις του, τὴν βούτηξε. Ξέσκισε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ χρησιμοποίησεν ἡ ἰδία τὸν κοντὸ χιτωνίσκο της, τὴν ἀφῆκε γυμνὴ καὶ τριζάτη στὰ χέρια του.

— Νικήθηκες Ἀνδρομάχη, τῆς εἶπε. Δὲν θέλω νὰ σὲ ταπεινώσω.

Μὰ ἡ ἀμαζόνα ποὺ σπαρταροῦσε στὰ χέρια του, δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδεχθῆ τὴν ἀπροσδόκητη ἧττα της. Λυσσομανοῦσε καὶ ἄφριζε. Ὁ Νυμφόδωρος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποχωρήση. Τ' ἀτσαλένια χέρια τοῦ σφίγγανε τὸ γυμνὸ ἀπανωκόρμι τῆς ὤμορφης κόρης στὸ στῆθος του. Ὁ δίδυμος κάρφος πιεζότανε ἀφόρητα, τὰ μαλλιά της χυθήκανε σὰν κῦμα. Ἤτανε στ' ἀγκομαχητὸ τοῦ παιδεμένου κορμιοῦ της πολὺ ὤμορφη. Τὰ μισάνοιχτα κόκκινα χείλη, ἡ κρουστὴ σάρκα, τὸ ζεστὸ κοριτσίστικο στῆθος... Ὁ Νυμφόδωρος ἀσυναίσθητα, παρακινημένος ἀπὸ ἀκατανόητον οἶστρο, ἱμέρου καὶ ἔρωτα, κόλλησε τὰ χείλη του στὸ ἀνυπόμονο στόμα τῆς κοπέλλας ποὺ ἤτανε φυλακισμένη στὴν ἀνένδοτη ἁρπάγη τῶν ἀποφασιστικῶν χεριῶν.

Τὸ ζεστὸ παράφορο, διψασμένο φιλὶ τοῦ νέου, παράλυσε τὴν παλαιστική της ἀντίστασι. Τὸ σφιχτοδεμένο ἱδρωμένο κορμὶ σπαρταροῦσε στὴν ἐρωτική του ἀγκάλη. Μισάκλεισε τὰ μάτια, ἀναζητοῦσε ξανὰ τὸ στόμα τοῦ νέου. Τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἀπίστευτη ἐτούτη σκηνή, ξέσπασε σὲ ἀποδοκιμασία. Ὡστόσο ἀδιάφορη σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τὴν βοὴ ποὺ ὑψωνότανε στὴν μεγάλη παλαίστρα, ἡ πεντάμορφη ἀμαζόνα ἀνταπέδωκε τὸ ἐρωτικὸ φιλὶ τοῦ Ἀθηναίου ἀντιπάλου της. «Σὲ ἀγαπῶ... ψιθύρισε.. πάρε με μαζί σου... Θ' ἀφήσω τὴν Σπάρτη!».

Ὁ Νυμφόδωρος σκέπασε τὴν γύμνια της μὲ τὴν βυσσινιά του χλαμύδα ποὺ πῆρε ἀπὸ δίπλα, κι' ἔτσι τὴν κράτησε μὲ τρυφερὴ ἀφοσίωσι.

— Θὰ σὲ πάω στὴν Ἀθήνα ὡραία μου τίγρη, τῆς ὑποσχέθηκε. Θ' ἀφήσης τὴν ἀμείλικτη Σπάρτη. Θὰ σὲ κάμω πολὺ εὐτυχισμένη, ὤμορφο... ἀγρίμι!

Ἡ Ἀνδρομάχη σφίχτηκε στὸ πλευρό του. Τὸ ζευγάρι προχώρησε, κάτω ἀπὸ τὴν ἀποδοκιμαστικὴν ἀντάρα τοῦ πλήθους, βγῆκεν ἀπὸ τὴν παλαίστρα, ἀκολούθησε τὸν δημόσιο δρόμο.

— Στὶς Ἀμύκλες μᾶς περιμένουνε δυὸ ἀλόγατα χρυσῆ περιστέρα μου, τῆς εἶπε. Ἡ Ἀθήνα σίγουρα θὰ καμαρώση τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν νιότη σου.

— Κι' ἡ συνθήκη ποὺ θὰ ὑπόγραφες μὲ τὴν ἐφορία τῆς Σπάρτης;

— Ἡ πολιτεία ποὺ μὲ ἔστειλε, θὰ παραδεχθῆ, εἶμαι βέβαιος, τὴν στρεψοδικία τῆς Σπάρτης. Μὲ τούς... ἀγριανθρώπους αὐτοὺς δὲν μπορεῖ κανένας νὰ κλείση συνθήκη. Ἂς τ' ἀφήσωμε γι' ἄλλη περίπτωσι.

Στὶς Ἀμύκλες περίμενε τὸν Νυμφόδωρο, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του Νίκιππος μὲ τρία γερὰ κι' ἀπὸ σόϊ ἀλόγατα, γιὰ μεγάλο ταξίδι.

— Ἕτοιμοι, ἀφέντη, εἶπε. Θὰ ξεκινήσωμε ἀμέσως. Ἡ κοπέλλα θὰ καβαλλήση τὴν ἥμερη ἄσπρη φοράδα. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

Ἡ Ἀνδρομάχη γέλασε μὲ τὴν παρατήρησι τοῦ ὑπηρέτη.

— Ἡ κοπέλλα εἶναι ἀμαζόνα, κακομοίρη, τοῦ πέταξε πειρακτικά. Ὁ Νυμφόδωρος δαμάζει θεριὰ καὶ θὰ λογαριάση τὸ ἄλογο;

Ἀπὸ μακρυὰ φάνηκε κουρνιαχτός. Ἐρχόντανε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ θυελλώδικο καλπασμὸ δυὸ ἀλόγατα. Ἡ Ἀνδρομάχη ἀνησύχησε. Ὡστόσο σὲ λίγο ξεχώρισαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἐφόρου Ἀλκιδάμα καὶ τὸν εἵλωτα Λυσικράτη.

— Ἀνεβῆτε στ' ἀλόγατά σας γλήγορα, τοὺς φώναξε ὁ Λυσικράτης' μᾶς κυνηγᾶνε οἱ σωματοφύλακες τοῦ ἐκδικητικοῦ Ἀλκιδάμα.

Ἡ Ἀνδρομάχη μ' ἕνα σάλτο βρέθηκε στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου της, τὸ ἴδιο κι' οἱ ἄλλοι. Οἱ πέντε καβαλλαραῖοι χυθήκανε μὲ τρελλὸ καλπασμὸ πρὸς τὴν δασωμένη στενοποριὰ τοῦ δρυμοῦ.

— Θ' ἀργήση πολὺ νὰ μᾶς ἀνακαλύψη ἡ Σπάρτη, εἶπε μὲ ὕφος θριάμβου ἡ Ἀγαρίστη. Ὁ Λυσικράτης, ὁ Ἀθηναῖος αἰχμάλωτος ποὺ μ' ἀγαπάει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μὲ εἶδε, θὰ στείλη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γραφὴ στὸν ἀφέντη του καὶ θὰ τοῦ λέει:

— Πολυχρονεμένε ἀφέντη. Ἡ Ἀγαρίστη σοῦ πέφτει πολύ, φρόντισε γι' ἄλλη γυναίκα νὰ σκουπίζη τὰ γεροντικά σου σαλιαρίσματα!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΑΜΟΣ ΣΕΛ. 4
Τὸ νησιώτικο μετερίζι τῆς παλληκαριᾶς καὶ τῆς σοφίας
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΠΗΤΝΙΚ » 8
Νέοι προμηθεῖς ἑνὸς νέου τρόπου ζωῆς
ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ » 10
30 ἐρωτήσεις, 30 τολμηρὲς ἀπαντήσεις
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ » 14
Ἀγῶνες γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐλευθερίας
Η ΚΙΝΑ ΚΑΙ Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ » 16
Ἕνα δραματικὸ ἐρωτηματικὸ γιὰ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ » 36
Φαβορὶ τραγούδια καὶ τραγουδιστὲς
ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΟΥΖΟΣ » 37
Ὁ νεαρὸς ποὺ ἔγινε φίρμα... μὲ τὸ ζόρι.
ΤΑ ΦΥΚΙΑ ΘΑ ΣΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ » 44
Ἡ «πενικιλλίνη» τῆς θαλάσσης
Ο ΟΡΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ » 45
Τὰ ἐκπληκτικὰ πειράματα δύο ἐπιστημόνων
ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΑΚΟΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ » 48
Γυρίστε ἀπὸ τὶς διακοπὲς μὲ μαλλιὰ πιὸ πυκνὰ καὶ ὑγιῆ.
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΠΛΕΧΤΑ » 52
Κομψὲς μπλοῦζες γιὰ τὶς πρῶτες δροσιὲς
ΟΛΕΣ ΟΜΟΡΦΕΣ, ΜΕ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ » 54
Αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τὰ φροῦτα θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ γίνετε ὄμορφες.
ΜΙΚΡΗ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ » 64
Μιὰ νέα συγκινητικὴ εἰκονογραφημένη ἱστορία ποὺ θὰ γοητεύση μικροὺς καὶ μεγάλους ἀναγνῶστες μας.
ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ » 67
Ἕνας νεαρὸς συγγραφέας ἑνὸς πρωτότυπου βιβλίου
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 91
Παριζιάνικα ἀμπιγιὲ μαντώ. — Φθινοπωρινὰ «παιχνίδια» μὲ πτὶ - καρώ. — Ταγιὲρ - μπλουζὸν τῆς ἐποχῆς. — Τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο τῆς νέας. — «Ἄντρ - ντὲ»... ἡ μεγάλη μόδα τῆς σαιζόν. — Νέα ἀπογευματινὰ φορέματα «τέλος - σαιζόν». — Ἕνα πατρόν... τέσσερα μοντέλα. — Φοῦστες τῆς μόδας. — Κομψὲς μπλοῦζες γιὰ κάθε τύπο. — Δίχρωμα καὶ τρίχρωμα ροῦχα.
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, Ο ΚΗΠΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ » 96
Οἱ ὧρες τῆς ἡμέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ πρακτικὸς τρόπος νὰ τὸ ντύσετε κατάλληλα.

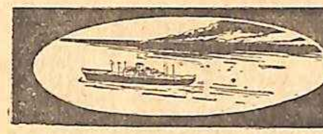

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Οἱ δυὸ αὐτὲς σελίδες εἶναι ἀφιερωμένες στὸν Ἕλληνα ξενητεμένο. Σκοπός τους εἶναι νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ προβλήματά του, μὲ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες του, νὰ συνεργαστοῦν μαζί του καὶ νὰ κρατήσουν ζωντανὴ μέσα του τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» θὰ συμπεριλαμβάνη φωτογραφίες καὶ ρεπορτὰζ ἀπὸ ἀναχωρήσεις μεταναστῶν, ἐνδιαφέρουσες συνεντεύξεις, μεταναστευτικὲς εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, ἀλληλογραφία μὲ τοὺς ξενητεμένους, συνεργασία, γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ περιγράψουν τὴ ζωή τους στὴν «ξένη γῆ», ποὺ τοὺς ἔρριξαν οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἢ κι' ἐκείνη ἡ κρυφὴ μὰ ἔντονη ἐπιθυμία τοῦ Ἕλληνα γιὰ ἀλλαγή, γιὰ δρᾶσι, γιὰ περιπέτεια.

Γράψετε: Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Γιὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου». Δραγατσανίου 4. Ἀθήνας, GREECE.

Ὁ συνεργάτης μας κ. Σ. Μπορλέσσης ἀνάμεσα σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς 80 κοπέλλες ποὺ ἔφυγαν τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες τῆς 25ης Αὐγούστου γιὰ τὴν Αὐστραλία.

ΦΙΛΕ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΕ

Πῆρα προχθὲς ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, τὴ μακρυνὴ ἤπειρο ὅπου χιλιάδες Ἕλληνες ἔχουν ζητήσει μιὰ «καλύτερη τύχη» μιὰ «καλύτερη ζωή».

Ἀπὸ Ἕλληνα μετανάστη ἤτανε φυσικὰ κι' ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ μοὔκανε ἐντύπωσι ξεχωριστή, γιατὶ ἀνάμεσα στὶς γραμμές του σκιαγραφεῖται μὲ ἁδρές, δυνατὲς πινελιές, ἡ πίκρα τῆς ξενητειᾶς καὶ ἡ λαχτάρα τοῦ γυρισμοῦ.

Ἔξαρσι καὶ πάθος βάζει στὰ λόγια του ὁ ξενητεμένος ἐπιστολογράφος μου στὴν προσπάθειά του νὰ περιγράψη τὰ συναισθήματά του ποὺ εἶναι —ὅπως λέει— καὶ συναισθήματα τῶν πιὸ πολλῶν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες νεομετανάστες.

«Ἀπὸ πέντε χρόνια βρίσκομαι στὴν ξενητειὰ —γράφει ἀνάμεσα στ' ἄλλα— καὶ σ' αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια μπόρεσα νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα ποὺ πρῶτα οὔτε μποροῦσα νὰ τὰ φαντασθῶ, νὰ βγάλω συμπεράσματα καὶ νὰ κάνω σκέψεις, ποὺ ἄλλοτε δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα κατάλαβα τί θὰ πῆ ξενητειὰ καὶ τί θὰ πῆ πατρίδα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ συμπεράσματά μου εἶναι καὶ τοῦτο. Πὼς οἱ παλιότεροι, θέλω νὰ πῶ οἱ παλιοὶ μετανάστες, πιὸ εὔκολα κατάφερναν νὰ τὴν δεχτοῦν σὰν «καινούργια πατρίδα». Μὰ ἐμεῖς οἱ νέοι Ἕλληνες ποὺ ξενητευόμαστε, οἱ νεομετανάστες, ὅπως μᾶς λένε, δὲν εἴμαστε τὸ ἴδιο. Ἐμεῖς ζοῦμε καί, ἀνασαίνουμε μὲ τὴ λαχτάρα τῆς πατρίδας καὶ τὸν πόθο τοῦ ὁριστικοῦ γυρισμοῦ. Ἡ νοσταλγία της εἶναι ζωντανὴ στὴν καρδιὰ καὶ στὴν ψυχή μας σὲ κάθε στιγμὴ τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας, σὲ κάθε μας σκέψι καὶ σὲ κάθε μας ὄνειρο. Εἶναι ἕνα σαράκι παράξενο, βασανιστικὸ μὰ δὲν κάνουμε τίποτα γιὰ νὰ τὸ διώξουμε ἀπὸ μέσα μας, γιατὶ νομίζουμε πὼς ἂν κάποια μέρα θὰ μᾶς λείψη, θὰ πάψουμε καὶ νὰ ζοῦμε...

Φύγαμε ἀπὸ τὴν πατρίδα, συνεχίζει ὁ ξενητεμένος ἐπιστολογράφος μὲ τ' ὄνειρο τοῦ πλούτου ἢ τοὐλάχιστον τῆς καλύτερης, τῆς πιὸ ἄνετης ζωῆς. Ἴσως αὐτὸ τὸ ὄνειρο νὰ πραγματοποιηθῆ γιὰ τὰ παιδιά μας, γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ μεγαλώνουν στὴν ξενητειὰ χωρὶς ὅμως νὰ νιώθουν τὸ φαρμάκι της, γιατὶ σ' αὐτὴ γεννήθηκαν ἢ ἦλθανε ἐδῶ πολὺ μικρὰ καὶ σ' αὐτὴ συνηθίσανε νὰ ζοῦνε, χωρὶς νὰ θυμοῦνται, χωρὶς νὰ πονοῦν γιὰ τὴν «ἄλλη πατρίδα».

Γιὰ μᾶς, ὅμως, ποὺ γεννηθήκαμε καὶ μεγαλώσαμε στὴν Ἑλλάδα, πικρὲς εἶναι πάντα οἱ χαρὲς τῆς ξενητειᾶς, πικρὰ ἀκόμα καὶ τὰ πλούτη της ὅταν κατορθώνουμε, δύσκολα καὶ κοπιαστικὰ νὰ τὰ ἀποκτήσουμε.

Γιὰ μᾶς ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ στὴν πατρίδα, εἶναι ἡ ποθητὴ ὥρα Χ. Δὲν ξέρουμε πότε θἄρθη μὰ τὴν περιμένουμε, τὴ λαχταρᾶμε, θέλουμε νὰ «πιστεύουμε» πὼς θἄρθη, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας κι' αὐτὸ μᾶς βοηθάει νὰ ζοῦμε νὰ δουλεύουμε καὶ νὰ προκόβουμε.

Καμμιὰ φορὰ γεννιέται μέσα μας μὲ ἀγωνία, ὁ φόβος πὼς ἡ γέφυρα τοῦ γυρισμοῦ ἔχει κοπῆ πίσω μας καὶ πὼς θὰ χρειαστοῦν χρόνια καὶ χρόνια, ἀγῶνες καὶ κόποι γιὰ νὰ τὴν ξαναστήσουμε καὶ νὰ μπορέσουμε μιὰ μέρα νὰ νιώσουμε καὶ πάλι τὴ γλυκειὰ τὴν ἀνεκτίμητη χαρὰ τοῦ νόστου, νὰ φιλήσουμε τὸ χῶμα τῆς πατρίδας, νὰ ξαναζήσουμε ὅπως ζούσαμε τότε, ποὺ ἡ λέξι «ξενητειὰ» ἤτανε γιὰ μᾶς μιὰ λέξι μεγάτη γοητεία ποὔταζε τὴν καλύτερη ζωὴ καὶ ἴσως, ἴσως τὸν πλοῦτο...»

Αὐτὰ κι' ἄλλα πολλὰ γράφει ὁ ξενητεμένος φίλος αὐτῆς τῆς στήλης. Καὶ δημοσίευσα τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περικοπὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα, γιατὶ εἶναι μιὰ ζωντανὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ξενητειά, μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξι πὼς οἱ ξενητεμένοι μας δὲν ξεχνοῦν. Βρίσκονται στὴν ξενητειά, μὰ ζοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Σ. Μ.

Ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι 80 ἀκόμα κοριτσιῶν γιὰ τὴν Αὐστραλία.

Καὶ πάλι οἱ διάδρομοι τῆς ΔΕΜΕ εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ κοπέλλες, ποὺ σχηματίζουν οὐρές, περνοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα γραφεῖο στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴ μιὰ διατύπωσι στὴν ἄλλη. Νέες κοπέλλες, ὄμορφες, νόστιμες, συμπαθητικές, γεμᾶτες ζωὴ καὶ νιᾶτα καὶ ὄρεξι γιὰ δουλειά. Κουβεντιάζουν ζωηρά, ἀνταλλάσσουν σκέψεις, ἐντυπώσεις, πληροφορίες, μοιάζουν σὰν ἕνα μικρὸ μελίσσι ἀπὸ ἐργατικὲς μέλισσες ποὺ βγῆκε καὶ κάθησε στὴ σκεπὴ τῆς κυψέλης του, ἕτοιμο νὰ πετάξη γιὰ κάποια ἄλλη μακρυνὴ κυψέλη, ποὺ βρίσκεται «στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς», ὅπως συνηθίζουν νὰ λένε οἱ ἴδιες οἱ νεαρὲς μετανάστριες.

Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο ποὺ περνοῦν στὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ὧρες τους εἶναι τόσο γεμᾶτες ἀπὸ προετοιμασίες καὶ διατυπώσεις ποὺ δὲν τοὺς μένει καιρὸς νὰ σκεφτοῦν νὰ «νιώσουν» πὼς σὲ λίγο θὰ φύγουν. Πολλὲς ἔχουν κέφι γιὰ χιουμοριστικὲς παρατηρήσεις, ἄλλες ἐπιδεικνύουν γελῶντας τὶς γνώσεις τῶν ἀγγλικῶν, ποὺ ἔμαθαν στὴ σχολή. Λίγα βέβαια, ἀλλὰ στοιχειώδη καὶ πολύτιμα, ἰδιαίτερα γιὰ κεῖνες ποὺ πηγαίνουν στὴν Αὐστραλία, χωρὶς νὰ τὶς περιμένη κανένας δικός τους. Γιατὶ τὸ πρῶτο σοβαρὸ πρόβλημα ποὺ συναντᾶ ὁ Ἕλληνας μετανάστης, εἶναι ἡ ἄγνωστη γλῶσσα. Ἡ δυσκολία, σχεδὸν ἡ ἀδυναμία τῆς συνεννοήσεως μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπάρχουν γύρω του, τὸν κάνουν νὰ νιώση βαθύτερα καὶ ἰσχυρότερα τὸ «σὸκ» τῆς ξενητειᾶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μὲ πολὺ κόπο κατορθώνει νὰ συνέλθη.

Καὶ εἶναι βέβαια λίγα, εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὰ ἀγγλικὰ ποὺ προφτάνουν νὰ διδαχθοῦν οἱ ὑποψήφιοι μετανάστες καὶ μετανάστριες στοὺς δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες διδασκαλίας στὶς σχολὲς τῆς ΔΕΜΕ, μὰ εἶναι πάντοτε χρήσιμα γιατὶ ἀποτελοῦν μιὰ βάσι, ποὺ ὕστερα, φτάνοντας στὴ χώρα μὲ τὴν ξένη γλῶσσα, θὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἐκμεταλλευτοῦν, νὰ τὴν ἀξιοποιήσουν διευκολύνοντας ἔτσι τὴ δύσκολη προσαρμογή τους στὸ νέο περιβάλλλον.

Ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα γκροὺπ κοριτσιῶν ποὺ προετοιμάζονται γιὰ τὴ μετανάστευσι, ἀπὸ τὶς σχολὲς τῆς Διακυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς Μεταναστεύσεως καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἀποστολὴ θὰ φύγη γιὰ τὴν Αὐστραλία ἀεροπορικῶς. Ἔτσι ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολῆ τὶς σημερινὲς νεαρὲς μετανάστριες εἶναι τὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι τους. Τὸ βλέπουν σὰν μιὰ γοητευτικὴ περιπέτεια, ποὺ θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μεγάλης περιπετείας τῆς ξενητειᾶς. Πολλὲς ἀπ' αὐτές, μέχρι προχθὲς ἀκόμα, εἶχαν συνηθίσει νὰ βλέπουν τὰ ἀεροπλάνα νὰ περνοῦν πάνω ἀπὸ τὰ χωριά τους καὶ νὰ πετοῦν, νὰ χάνωνται μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα. Καὶ τώρα σὲ λίγες ὧρες θὰ βρεθοῦν κι' αὐτὲς πάνω σ' ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σιδερένια πουλιὰ καὶ θὰ πετάξουν μακρυὰ πάνω ἀπὸ ἠπείρους καὶ ὠκεανούς. Φοβοῦνται λίγο καὶ τὸ ὁμολογοῦν γελῶντας. Ἔ, δὲν εἶναι καὶ μικρὸ πρᾶγμα ἕνα «βάπτισμα ἀέρος».

— Ὅπως καὶ νάχη τὸ πρᾶγμα ὅλα χρειάζονται στὴν ἐποχή μας, λέει ἡ Βασιλικὴ Τρυποσκούφη, μιὰ εὔθυμη κοπέλλα ἀπὸ τὴν Κυνουρία, μὲ ζωηρὸ καὶ δυναμικὸ χαρακτῆρα. Ἐμεῖς βρίσκουμε τὸ κουράγιο νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν πατρίδα μας καὶ νὰ ξενητευτοῦμε καὶ θὰ φοβηθοῦμε ν' ἀνεβοῦμε σὲ ἀεροπλάνο; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Κι' ἔπειτα σήμερα ὅλος ὁ κόσμος ταξιδεύει μὲ ἀεροπλάνο, γιατὶ ἐμεῖς νὰ πηγαίνουμε πίσω;

Τὴν ρωτᾶμε ἂν ἔχη κανένα συγγενή, ποὺ νὰ τὴν περιμένη στὴν Αὐστραλία.

— Ἔχω τὴν ἀδελφή μου ποὺ δουλεύει σὲ φάρμα. Θὰ δουλέψω κι' ἐγὼ καὶ ἐλπίζω νὰ κερδίσω γρήγορα ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γυρίσω στὴν Ἑλλάδα μ' ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο. Ἄ, ἀλήθεια! Θέλω νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο! Σ' ἕνα περασμένο «Θησαυρὸ» σ' ἐκεῖνον ποὺ γράφατε γιὰ τὶς ἄλλες κοπέλλες ποὺ ἔφυγαν, λέγατε πὼς πᾶμε στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Ἔτσι λένε ὅλοι καὶ μᾶς ἔχουν κολλήσει τὸ παρατσούκλι «νῦφες». Αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου.

— Καὶ γιατί; τὴ ρωτᾶμε.

— Γιατί, δὲν ξέρω τί σκοπὸ ἔχουνε οἱ ἄλλες, μὰ ἐγὼ δὲν πάω στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ παντρευτῶ. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ πάλι. Θὰ δουλέψω καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ γυρίσω στὴν Ἑλλάδα μὲ αὐτοκίνητο. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ γαμπροῦ ἔρχεται ὕστερα.

Τὸ λέει καὶ φαίνεται νὰ τὸ πιστεύη καὶ τῆς εὐχόμαστε νὰ πραγματοποιήση τὸ ὄνειρό της.

Πολλὲς ἄλλες κοπέλλες ἔχουν συγκεντρωθῆ τώρα γύρω μας. Πολλὲς εἶναι ἐκεῖνες ποὺ παρακολουθοῦν τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου» καὶ θέλουν νὰ μιλήσουν κι' αὐτές.

— Περισσότερο γιὰ ν' ἀφήσουμε ἕνα μήνυμα ἀγάπης στοὺς δικούς μας, λένε.

Ὅπως συνήθως, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς κοπέλλες προορίζονται γιὰ τὰ δύο μεγάλα αὐστραλιανὰ κέντρα δηλαδὴ τὸ Σίδνεϋ καὶ τὴ Μελβούρνη καὶ κάποιο συγγενὴ ἔχουν νὰ τὶς περιμένη ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὶς βοηθήση στὰ πρῶτα τους βήματα στὴν ξενητειὰ καὶ νὰ κάνη μὲ τὴν παρουσία του λιγώτερο ὀδυνηρὸ τὸν πρῶτο καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

★ Ἡ Μαρία Ἀλεξίου ἀπὸ τὸ Κιλκίς, πηγαίνει στὴ Μελβούρνη ποὺ τὴν περιμένει ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

★ Ἡ Ἑλένη Μονεμβασίου ἀπὸ τὴν Λακωνία, πηγαίνει στὸ Σίδνεϋ ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ ἀδελφός της.

★ Ἡ Σούλα Μελᾶ, μιὰ νεαρὴ Ἀθηναία, κομμώτρια, πηγαίνει στὸ Σίδνεϋ ὅπου ἡ ἀδελφή της ἔχει ἕνα ἀτελιέ.

★ Ἡ Θεοδώρα Νεοφύτου, ἀπὸ τὰ Φραγκάτα Κεφαλληνίας, πηγαίνει στὴ Μελβούρνη, ὅπου ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔχει ἀνοίξει ἑστιατόριο.

— Φυσικὰ θὰ δουλέψω κι' ἐγώ, μᾶς δηλώνει, μιὰ γυναίκα ποὺ ξενητεύεται ἔχει τὸ χρέος νὰ δουλεύη. Μονάχα, πὼς ἐγὼ δὲν θὰ πάω σὲ ξένη δουλειά, θὰ πλένω πιᾶτα στὸ ἑστιατόριο τοῦ ἄντρα μου.

★ Ἡ Νίκη Μαυροπούλου ἀπὸ τὴν Κορινθία πηγαίνει ἐπίσης στὴ Μελβούρνη, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ ἀδελφὴ τῆς μητέρας της.

★ Ἡ Σταυρούλα Μπακοπούλου, ἀπὸ τὴ Μεσσηνία, ἔχει στὴ Μελβούρνη μιὰ ἀδελφὴ ποὺ ἐργάζεται σὲ ἐργοστάσιο.

Ἀπὸ τὶς ἄλλες νεαρὲς μετανάστριες ποὺ βρίσκονται γύρω μας: Ἡ Μαίρη Μπλάνου, κομμώτρια, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡ Ἑλένη Σκρουμπέλου, κομμώτρια ἀπὸ τὴ Σπάρτη, ἡ Ἀντωνία Ρηγοπούλου ἀπὸ τὸ Βόλο πηγαίνουν στὴ Μελβούρνη. Ἐνῶ ἡ Εἰρήνη Ἰωαννίδου ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἡ Ἀγγελικὴ Μάρκου ἀπὸ τὴ Σπάρτη, ἡ Φρειδερίκη Γιανναράκου ἀπὸ τὸ Γύθειο καὶ ἡ Ἑλένη Μαραγκοῦ ἀπὸ τὴ Λακωνία πηγαίνουν στὸ Σίδνεϋ καὶ ἡ Γρηγορία Χαριτάκη ἀπὸ τὰ Χανιὰ πηγαίνει στὴν Ν. Ζηλανδία.

«ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ»

Ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ΔΕΜΕ, περιμένουν οἱ συγγενεῖς τῶν κοριτσιῶν, ποὺ τὶς συνοδεύουν ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες τους μέχρι ἐδῶ, στὸν τελευταῖο σταθμό τους, πρὶν ἀπὸ τὸ μεγάλο πέταγμα γιὰ τὴν ξενητειά. Περιμένουν ὑπομονετικὰ γιὰ ὅσες ὧρες θὰ χρειαστοῦν, καθισμένοι στοὺς πάγκους ἢ στὰ σκαλοπάτια σιγοκουβεντιάζοντας μεταξύ τους. Μιλοῦν γιὰ τοὺς ξενητεμένους τους. Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γνωρίζουν τὸν καημὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Πρὶν ἀπὸ τὴν κόρη τους ποὺ θὰ φύγη ἀπόψε, κι' ἄλλα παιδιά τους ἔχουν πάρει τὸ μακρυνὸ δρόμο τῆς ξενητειᾶς. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια κάθεται μόνος καὶ συλλογισμένος ἕνας μεσόκοπος ἄντρας. Τὰ χέρια του εἶναι ροζιασμένα ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειὰ τῆς γῆς, τὸ πρόσωπό του ξεραμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα. Ἐνῶ περνᾶμε ἀπὸ κοντά του σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ μᾶς κυττάζει.

— Κοντεύουν νὰ τελειώσουν οἱ κοπέλλες; μᾶς ρωτάει.

— Ναί, κοντεύουν, τοῦ ἀπαντᾶμε. Κι' ἐσεῖς ἔχετε συνοδεύσει ἐδῶ καμμιὰ κόρη σας;

Κουνάει τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπαντάει ἀμέσως σὰν νὰ θέλη νὰ τὸ καλοσκεφτῆ καὶ νὰ τὸ ζυγίση μέσα του αὐτὸ ποὺ θὰ πῆ.

— Τὴν τρίτη καὶ τὴν τελευταία, λέει ὕστερα. Τὰ ἄλλα δυὸ παιδιὰ μου φύγανε κι' ἐκεῖνα. Ὁ γιός μου, ὁ πρῶτος, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἡ κόρη μου, ἡ δεύτερη, πέρυσι. Τώρα φεύγει καὶ ἡ μικρὴ καὶ μένουμε ὁλομόναχοι ἐμεῖς οἱ γέροι. Θέλουνε νὰ μᾶς πάρουνε κι' ἐμᾶς, μὰ δὲν τὸ ἀποφασίζουμε. Δύσκολα ξερριζώνονται τὰ γέρικα δέντρα.

Σωπαίνει γιὰ λίγο κι' ἀναστενάζει βαθειά. Ἔπειτα συνεχίζει μ' ἐκείνη τὴ φιλοσοφικὴ διάθεσι, ποὺ εἶναι ἔμφυτη στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ μας, ἀπόκτημα ἀπὸ αἰώνων καὶ αἰώνων κληρονομικὸ πολιτισμό.

— Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ ξενητειὰ ὅπου βρίσκονται τὰ παιδιά μας, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ πατρίδα καὶ ἡ μοναξιά, ἄντε νὰ πάρης ἀπόφασι. Μὰ ἔτσι ποὔχουν γίνει τὰ πράγματα, τί μπορεῖς νὰ πῆς καὶ τί μπορεῖς νὰ κάνης; Φεύγουνε τὰ νειᾶτα ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ μένουμε μονάχοι ἐμεῖς οἱ γέροι. Τὰ χωράφια μας χερσεύουνε καὶ βγάζουνε ἀγκάθια, γιατὶ δὲν ὑπάρχουνε χέρια νὰ τὰ δουλέψουνε. Τ' ἀγόρια μας καὶ τὰ κορίτσια μας τὰ παίρνει ἡ ξενητειά. Πᾶνε λένε νὰ φτιάξουνε πιὸ καλύτερη ζωή. Καὶ πῶς μποροῦμε ἐμεῖς, νὰ τοὺς ποῦμε «μὴν πᾶτε;»..

Μιὰ-μιὰ οἱ νεαρὲς μετανάστριες ἀνεβαίνουν στὸ ἀεροπλάνο τῆς Αὐστραλιανῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας Κουάντας, ποὺ θὰ ἀπογειωθῆ σὲ λίγο μέσα στὴ νύχτα γιὰ νὰ τὶς πάη στὴν ξενητειά.

Δὲν λέει ἄλλα ὁ ἡλικιωμένος χωρικός, μὰ μὲ τὸ δικό του στόμα εἶναι σὰν νὰ μιλᾶνε ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες ποὺ σκυθρωποὶ καὶ συλλογισμένοι μετροῦν τὶς ὧρες ποὺ τοὺς χωρίζουν ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Καὶ οἱ ὧρες αὐτὲς περνοῦν γρήγορα. Ὁ πρῶτος, ὁ «προγραμματισμένος» ἂς ποῦμε ἀποχαιρετισμὸς γίνεται στὸν Πειραιᾶ, μὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῶν κοριτσιῶν δὲν ἀπαρνιοῦνται καὶ τὴν τελευταία δυνατότητα νὰ μείνουν ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκόμα κοντά τους. Ἔτσι συγκεντρώνονται στὸ ἀεροδρόμιο, ὅπου σὲ λίγο φτάνουν τὰ πούλμαν μὲ τὶς κοπέλλες.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ βαραίνουν ἀνυπολόγιστα στὴ ζυγαριὰ τοῦ χρόνου, στιγμὲς ποὺ συμπυκνώνουν ἀπίστευτα συναισθήματα, ἀντιδράσεις, σκέψεις, ἀναμνήσεις.

Στὰ πεταχτὰ κουβεντιάζουμε μὲ μερικὲς ἀκόμα ἀπὸ τὶς 80 κοπέλλες ποὺ φεύγουν ἀπόψε.

— Ὁ ἀριθμὸς εἶναι μειωμένος σὲ σύγκρισι μὲ τὶς προηγούμενες φορὲς (120), γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ δρομολόγιο οἱ θέσεις τοῦ ἀεροπλάνου τῆς Κουάντας ἔχουν συμπληρωθῆ ἀπὸ Ἱσπανοὺς μετανάστες, ποὺ φεύγουν γιὰ τὴν Αὐστραλία μέσω ΔΕΜΕ.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω στὴν Ἑλλάδα, μᾶς λέει ἡ Λεμονιὰ Τσούνη ἀπὸ τὴν Ἰκαρία, ποὺ μέχρι τώρα ἐργαζόταν σὲ διαφημιστικὸ γραφεῖο, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Μὰ δυστυχῶς, ἐδῶ μοῦ ἔλειπαν πολλὰ πράγματα, παρ' ὅλο ποὺ ἐργαζόμουν καὶ μάλιστα κοπιαστικά. Ἐλπίζω ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω νὰ εἶναι διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Εὐτυχῶς ἔχω στὴν Αὐστραλία πολλοὺς συγγενεῖς ποὺ ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσουν.

Ἡ Πόπη Καραθανάση ἀπὸ τὴν Ἠλεία συνοδεύεται ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της. Πηγαίνει στὴ Μελβούρνη, ὅπου ἐλπίζει νὰ βρῆ μιὰ ἐργασία σχετικὴ μὲ τὴν τέχνη της — εἶναι μοδίστρα.

Μερικὲς κοπέλλες ἔχουν σχηματίσει μιὰ μεγάλη συντροφιά. Πρόκειται γιὰ κεῖνες ποὺ κανένας συγγενής τους δὲν ἦλθε νὰ τὶς ἀποχαιρετήση στὸ ἀεροδρόμιο.

— Θέλανε νὰ ἔλθουν, μὰ δὲν τοὺς ἀφήσαμε ἐμεῖς, μᾶς ἐξηγοῦν. Γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὶς μεγάλες συγκινήσεις. Ἀρκετὰ δάκρυα ἔχουμε χύσει κι' ἐμεῖς κι' ἐκεῖνοι.

Ἡ φωνὴ τῆς σπῆκερ ἀναγγέλει ὅτι οἱ νεαρὲς μετανάστριες πρέπει νὰ ἀποχαιρετήσουν τοὺς δικούς τους καὶ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο διαβατηρίων. Ἔχουν φτάσει οἱ στιγμὲς γιὰ τὰ τελευταῖα συγκινητικὰ ἀγκαλιάσματα. Στιγμὲς δύσκολες, πικρές, ὀδυνηρές. Σὲ λίγο ἕνα μεγάλο «ζέτ», θὰ ἀπογειωθῆ μέσα στὴ νύχτα παίρνοντας τὶς ὀγδόντα νεαρὲς μετανάστριες μακρυὰ στὴν ξενητειά.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΙΟΥΛΙΟΥ

Γιὰ Γερμανία

Ἄντρες	1840
Γυναῖκες	1015

Μέσω ΔΕΜΕ

Γιὰ Ν. Ἀφρική	74
Γιὰ Η.Π.Α.	39
Γιὰ Καναδᾶ	7
Γιὰ Ν. Ζηλανδία	5
Γιὰ Αὐστραλία	483

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

Ξενητεμένη φίλη

«Θὰ ξανάρθουμε» λένε καὶ τὰ μάτια τους ὑγραίνονται πίσω ἀπὸ τὸ χαμόγελο. «Θὰ ξανάρθουμε ὑπόσχονται κυττάζοντας ὁλόγυρά τους μὲ συγκίνησι σὰν νὰ θέλουν νὰ ἀφομοιώσουν κι' ἄλλες εἰκόνες κι' ἄλλες ἐντυπώσεις ἢ σὰν νὰ θέλουν, πιὸ ἁπλά, νὰ ρίξουν «μιὰ ἀκόμα ματιὰ» σ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶδαν, ποὺ γνώρισαν ποὺ ἀγάπησαν.

Χιλιάδες ἦλθαν καὶ χιλιάδες φεύγουν τώρα, ὅπως τὰ σμήνη τῶν χελιδονιῶν, ποὺ ἑτοιμάζονται κι' αὐτὰ νὰ φτερουγίσουν γιὰ μακρυνὲς φιλόξενες χῶρες, μόλις θ' ἀντηχήσουν στὴν ἀτμόσφαιρα οἱ πρῶτες συμφωνίες τοῦ φθινοπώρου, ποὺ τὶς συνθέτουν συγχορδίες ἀπὸ φλύαρους δροσεροὺς ἀνέμους ἀπὸ μονότονες ψιχάλες, ἀπὸ μακρυνὰ ἀκόμα ἀστραπόβροντα.

Κάπως μπερδεμένα τὰ λέω σήμερα. Κι' ὅμως, σίγουρα, θἄχης καταλάβει ποιό εἶναι τὸ θέμα μου, ξενητεμένη φίλη. Μιλῶ γιὰ τὶς χιλιάδες ὁμογενεῖς ποὺ φεύγουν αὐτὲς τὶς μέρες μὲ ἀεροπλάνα καὶ μὲ καράβια ἀπὸ τὸν ἀέρα κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ξαναγυρίζουν στὴν Ἀμερικὴ — γιατὶ Ἑλληνοαμερικανικὸ ἦταν τὸ κῦμα ποὺ πέρασε τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι τὸν ὠκεανὸ γιὰ νἄρθη ν' ἁπλωθῆ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, καὶ τώρα ξαναφεύγει πάλι γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ μακρυνὸ ὁρμητήριό του. Ἦλθε φορτωμένο μὲ παλιὰ ὄνειρα καὶ ἀκοίμητες λαχτάρες γιὰ τοὺς παλιούς, μὲ προσδοκίες καὶ ἐρωτηματικὰ γιὰ τοὺς νέους καὶ τώρα φεύγει φουσκωμένο ἀπὸ νοσταλγία, ἀπὸ ἀναμνήσεις καὶ μὲ ἀφρὸ στὴν κορυφή του. «Θὰ ξανάρθουμε».

Ἀκόμα καὶ στὸ φθινόπωρο, ποὺ ὅπως φαίνεται ἦλθε φέτος πρώϊμα στὴν Ἑλλάδα, οἱ ἀπόδημοί μας, ποὺ ξαναφεύγουν τώρα, δίνουν μιὰ δική τους συγκινητικὴ ἐξήγησι, ἀκόμα κι' αὐτό, δικό τους τὸ νιώθουν.

«Ἀκούσαμε νὰ λένε», μοὔλεγαν προχθὲς δυὸ νεαρὲς Ἑλληνοαμερικανοποῦλες γεννήματα καὶ θρέμματα τοῦ Σικάγου «πὼς συνήθως ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τὸ φθινόπωρο ἀργῆ νὰ φτάση, πὼς τὸ καλοκαῖρι τοῦ κλέβει κάμποσες μέρες ἢ καὶ βδομάδες. Μὰ φέτος, τὸ φθινόπωρο ἦλθε νωρίς. Λὲς κι' ἡ Ἑλλάδα θέλει νὰ μᾶς δείξη τὴ λύπη της ποὺ ξαναφεύγουμε...»

Καὶ βέβαια φίλες μου. Λυπᾶται ἡ Ἑλλάδα ποὺ ξαναφεύγετε, ὅσο μπορῆ νὰ λυπηθῆ μιὰ μάνα, ποὺ βλέπει νὰ φεύγουν καὶ πάλι μακρυὰ τὰ ξενητεμένα παιδιά της, ἀφοῦ τὰ κράτησε στὴν ἀγκαλιά της γιὰ λίγο. Μὰ εἶναι αὐτὴ ἡ λύπη συνδυασμένη μὲ τὴν χαρούμενη σιγουριὰ πὼς θὰ ξανάρθετε, τώρα ποὺ ὁ δεσμός, ποὺ σᾶς ἔδενε πάντα μὲ τὴ γῆ τῶν προγόνων σας ἔγινε πιὸ δυνατὸς καὶ πραγματικός. Τώρα ποὺ νιώσατε κι' ἐσεῖς, οἱ κοπέλλες τῆς ἀμερικανογεννημένης γενιᾶς τὴν Ἑλλάδα πατρίδα, σίγουρα θὰ ξανάρθετε.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰ τὴν δική μας ποὺ οἱ ἀποστάσεις ἐκμηδενίζονται κάθε μέρα καὶ πιὸ πολὺ καὶ ὁ κόσμος φαίνεται νάχη γίνει ἀπίστευτα μικρότερος, τέτοια ὄνειρα δὲν εἶναι δύσκολο νὰ πραγματοποιηθοῦν, φτάνει νὰ ὑπάρχουν.

Π. Κ.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ μιά ἱστορία

ΑΥΡΙΟ ΦΕΥΓΩ
Λησμόνησέ με

— Σ' ἀγάπησα, μοῦ εἶπε ἁπλᾶ.

ΔΕΝ ξέρω ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ τίτλος ἐκείνου τοῦ τραγουδιοῦ ἢ μᾶλλον σίγουρα δὲν θἆναι αὐτός. Μὰ τὸν τίτλο δὲν τὸν ξέρω οὔτε τὰ λόγια του, θυμᾶμαι μόνο τὴ μουσική του καὶ τὰ δυὸ στιχάκια του. Εἶναι τὸ ρεφραὶν τῆςζωῆς μου, τὸ ρεφραὶν τῆς καρδιᾶς μου, ἀπὸ τότε, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

« Ἀπόψε φίλα με — κι'ἀγκάλιασέ με — αὔριο φεύγω λησμόνησέ με...».

Σπρώχνω ἀπὸ μπροστά μου τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔφερα στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὰ διορθώσω καὶ κλείνω τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα στὰ χέρια.

Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐκείνη ἡ μουσικὴ κι' ἐκεῖνοι οἱ στίχοι ἀντηχοῦν μέσα στὸ μυαλό μου. Ἕνας ἀόρατος δίσκος γυρίζει, γυρίζει ἐκεῖ μέσα. Κι' ἐγὼ θυμᾶμαι... θυμᾶμαι.

Εἶναι παράξενο. Ὅλες οἱ σκέψεις μου, ὅλα μου τὰ συναισθήματα συνοδεύονται, ἀκομπανιάρονται ἀπὸ ἐκείνη τὴ μουσική, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς στίχους καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ θύμησι. Τὴ θύμησι μιᾶς μονάχα βραδυᾶς.

Λένε, πὼς ὁ χρόνος ἔχει τὴ δύναμι νὰ φθείρη καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ σκοτώνη κάθε θύμησι. Κι' ἀκόμα κι' ἂν δὲν κατορθώνη νὰ τὴ σκοτώνη, τὴν ξεθωριάζει, τὴν τυλίγει μὲ ὁμίχλη, τὴν κάνει ὅλο καὶ πιὸ θολή, ὅλο καὶ πιὸ μακρυνή. Μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια ἢ τουλάχιστον αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντα. Γιατὶ σὲ μένα ὁ χρόνος δὲν κατώρθωσε νὰ ξεθωριάση «ἐκείνη» τὴν ἀνάμνησι κι' ἂς πέρασαν ἀπὸ τότε τέσσερα χρόνια.

Ἡ ζωὴ συνεχίζει τὸ δρόμο της, τὰ γεγονότα διαδέχονται τὰ γεγονότα. Κάθε τόσο συμβαίνει κάτι ποὺ προκαλεῖ ἐνδιαφέρον, ποὺ μὲ κάνει νὰ αἰσθάνωμαι ζωντανὸς καὶ νὰ ζῶ στὸ ἀληθινὸ «σήμερα». Μὰ κατὰ βάθος ὑπάρχει μέσα μου κάτι ποὺ δὲν ἀλλάζει ποτέ, ποὺ μένει μόνιμα, στάσιμα, πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο. Εἶναι ὁ μετρητὴς τοῦ χρόνου στὴν καρδιά μου, ποὺ δὲν θέλει νὰ μετακινηθῆ, νὰ προχωρήση, νὰ ἀκολουθήση τὸ χρόνο ποὺ περνάει.

Εἶχα φτάσει στὰ εἰκοσιπέντε μου χρόνια μὲ ἀρκετὰ βεβαρυμένο τὸ μητρῶο τῆς καρδιᾶς μου: ἔρωτες — ἀστραπὴ ποὺ κρατοῦσαν λίγες μέρες κι' ἔσβηναν χωρὶς ν' ἀφήσουν γιὰ ἀνάμνησι οὔτε ἕνα ὄνομα. Ἔρωτες — πάθη ποὺ κατώρθωναν νὰ κυριαρχήσουν στὶς αἰσθήσεις μου, μὰ ποὺ ἔσβηναν κι' αὐτοὶ ἀφήνοντας μονάχα στάχτες....

Ὕστερα, ὅμως, ἦλθε «ἐκείνη» ἡ βραδυά. Ἦταν ἡ μεγάλη ἐκδίκησι τοῦ ἔρωτα, ποὺ μέχρι τότε τὸν εἶχα περιφρονήσει, ἡ μεγάλη τιμωρία γιὰ τὴν καρδιά μου, ποὺ μέχρι τότε τὸν ταπείνωνε.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ καθόμουν σ' ἕνα ψηλὸ σκαμπό, στὸ μπὰρ ἑνὸς «νάϊτ» ποὺ εἶχα μπῆ γιὰ νὰ πιῶ ἕνα βερμούτ. Ἀπὸ τὸ τζοὺκ-μπόξ, ποὺ ἦταν τοποθετημένο σὲ μιὰ γωνία τῆς σάλας, ἔβγαιναν κύματα μοντέρνας μουσικῆς. Μερικὰ ζευγάρια χόρευαν.

Ἄφηνα τὸ ποτήρι μου πάνω στὸν πάγκο καὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ πληρώσω γιὰ νὰ φύγω ὅταν ἄκουσα τὴν κοριτσίστικη φωνὴ δίπλα μου.

— Ἕνα οὐΐσκι σκέτο.

Στράφηκα ξαφνιασμένος μὲ τὴν αὐθόρμητη σκέψι πὼς ἐκείνη ἡ φωνὴ ἦταν πάρα πολὺ νεανικὴ γιὰ «ἕνα οὐΐσκι σκέτο».

Καὶ πραγματικά, ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει στὸ διπλανὸ κάθισμα θἄπρεπε νἆναι πολὺ νέα. Ὄχι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν. Φοροῦσε ἕνα μᾶλλον στενὸ φόρεμα πράσινο σκοῦρο, ποὺ ἄφηνε νὰ διακρίνεται τὸ σῶμα της λεπτὸ καὶ καλογραμμένο. Τὰ μαλλιά της ἦταν κατάμαυρα, μακρυά, λίγο σκαλωτὰ καὶ δημιουργοῦσαν μιὰ ἐκθαμβωτικὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ κατάλευκο πρόσωπό της. Ἔτσι ποὺ καθόταν ἔβλεπα μονάχα τὸ προφίλ της, μιὰ μυτίτσα ἐλαφρὰ ἀνασηκωτή, σαρκώδη μισάνοιχτα χείλη, μακρυὲς βλεφαρίδες χωρὶς ρίμελ, ποὺ ἔρριχναν βαθειὰ σκιὰ πάνω στὰ μάγουλα.

Σὰν τὸ λαγωνικὸ ποὺ μυρίζεται τὸ θήραμα, ἡ ὄσφρησι μιᾶς εὐχάριστης περιπέτειας χτύπησε τὰ ρουθούνια μου. Ἐκείνη ἡ κοπέλλα ἦταν σίγουρα μόνη καὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη γιὰ νὰ μὴ κάνω μιὰ προσπάθεια...

— Ἕνα σκέτο οὐΐσκι εἶναι πολὺ δυνατὸ γιὰ ἕνα κοριτσάκι σὰν κι' ἐσᾶς, παρατήρησα.

Στράφηκε ἀπότομα καὶ τὰ μάτια της, ποὺ καρφώθηκαν στὸ πρόσωπό μου, μὲ θάμπωσαν. Ἦταν κι' αὐτὰ κατάμαυρα σὰν τὰ μαλλιά της ἀλλὰ γεμάτα ἀπὸ μυστικὲς φλόγες. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς μάντεψα ἕνα κοκκίνισμα στὰ μάγουλά της, μὰ ὕστερα τίναξε τὸ κεφάλι προκλητικὰ πρὸς τὰ πίσω.

— Δὲν εἶμαι ἕνα «κοριτσάκι», μοῦ ἀπάντησε μὲ τόνο πεισμωμένο. Κι' ἔπειτα ἔχω συνηθίσει νὰ πίνω σκέτο οὐΐσκι.

Ὁ μπάρμαν τῆς ἔβαλε μπροστά της τὸ ποτήρι κι' ἐκείνη ρούφηξε τὸ οὐΐσκι σχεδὸν χωρὶς ἀνάσα.

— Μόνη σας ἔχετε ἔλθει ἐδῶ, τὴ ρώτησα ἐπιφυλακτικὰ ἀκόμα.

— Ναί, μόνη μου, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Ἔπληττα ἀπόψε. Ἤθελα νὰ ξεσκάσω λίγο, χωρὶς νὰ ἔχω γύρω μου τὸ συνηθισμένο κόσμο.

—Χορεύουμε; τὴν ρώτησα νιώθοντας παράξενα δυσαρεστημένος στὴ σκέψι πὼς ὅλα μαζί της θὰ ἦταν πολὺ εὔκολα.

Ἀρχίσαμε νὰ χορεύουμε μαζί. Κάθε τόσο ἐκείνη σήκωνε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος μου, βύθιζε τὸ βλέμμα της στὸ δικό μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα της ἔγινε σοβαρὸ γεμάτο ἀπὸ μυστήριο. Μὰ ὕστερα χαμογελοῦσε, τίναζε τὰ μαῦρα μαλλιά της πίσω στὶς πλάτες της σφιγγόταν περισσότερο στὸ στῆθος μου, γινόταν ὁλόκληρη μιὰ ἑλκυστικὴ προσφορά.

— Δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμα πῶς σὲ λένε, τῆς ψιθύρισα σὲ κάποια στιγμή.

— Τί σημασία ἔχουν τὰ ὀνόματα; χαμογέλασε ἐκείνη. Ἀπόψε συναντηθήκαμε κι' ἴσως νὰ ποῦμε σὲ λίγο ἀντίο. Μὰ ἂν ἐπιμένης νὰ τὸ μάθης, δὲν ἔχω λόγο νὰ τὸ κρύψω. Μὲ λένε Μίνα κι' ἐσένα;

— Ἐμένα μὲ λένε Στρατή.

— Ὡραῖα, ἔλα λοιπόν, νὰ πιοῦμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπίσημη γνωριμία μας.

Μὲ τράβηξε κοντὰ στὸν πάγκο, ἤπιε κι' ἄλλο οὐΐσκυ. Ὕστερα μοῦ ζήτησε νὰ πᾶμε κοντὰ στὸ τζοὺκ - μπόξ. Ἔψαξε γιὰ λίγο ἀνάμεσα στοὺς τίτλους τῶν τραγουδιῶν κι' ἄφησε μιὰ μικρὴ κραυγὴ χαρᾶς.

— Ἄ, νὰ τὸ τραγούδι ποὺ κάνει γιὰ μᾶς!

Ἔρριξε τὴ δραχμή, ὁ δίσκος ἄρχισε νὰ γυρίζη. Δὲν τὸ θυμᾶμαι ὁλόκληρο. Στὸ μυαλό μου ἀποτυπώθηκαν μονάχα ἐκεῖνα τὰ λόγια.

«Ἀπόψε φίλα με—κι' ἀγκάλιασέ με — αὔριο φεύγω λησμόνησέ με...»

Μετὰ τὰ μεσάνυχτα βγήκαμε ἀπὸ τὸ νάϊτ. Ὅταν κατάλαβε πὼς τὴν πήγαινα στὸ σπίτι μου, δὲν διαμαρτυρήθηκε. Ἐνῶ ὁδηγοῦσα, ἐκείνη εἶχε ἀκουμπησμένο τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου. Ἐγὼ ἔνοιωθα παράξενα ταραγμένος. Ἦταν μιὰ εὔκολη περιπέτεια, ναί, μὰ ὑπῆρχε κάτι σ' ἐκείνη τὴν ἄγνωστη κοπέλλα, ποὺ μὲ γοήτευε καὶ μὲ συγκινοῦσε. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἦταν.

Τὸ κατάλαβα ἀργότερα, ὅταν ἀνακάλυψα πὼς ἤμουν γι' αὐτὴν ὁ πρῶτος ἄντρας τῆς ζωῆς της.

— Γιατί τὤκανες αὐτό; τὴν ρώτησα μὲ θυμό, σχεδὸν μὲ ἀπελπισία. Μὲ κύτταξε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλή, τὰ μάτια της ἔμοιαζαν σὰν σκοτεινὲς ὀθόνες ἀπ ὅπου περνοῦσαν σκέψεις, συναισθήματα, ἀγωνίες, ἐλπίδες.

— Σ' ἀγάπησα, μοῦ εἶπε ἁπλά. Ἐγὼ πιστεύω στὸν ἔρωτα ποὺ γεννιέται μὲ μιὰ ματιά. Ἔνοιωσα αὐτὸ τὸν ἔρωτα νὰ γεννιέται μέσα μου μόλις σ' ἀντίκρυσα καὶ τοῦ δόθηκα ὁλόψυχα.

Δὲν ἤξερα πιὰ τί νὰ σκεφτῶ, ἔνοιωθα ἀναστατωμένος καὶ τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα ἦταν πὼς ἐκείνη ἡ παράξενη κοπέλλα μοῦ ἄρεσε καὶ μὲ γοήτευε ὅπως καμμιὰ γυναίκα δὲν μὲ εἶχε γοητεύσει μέχρι τότε.

Ἀργότερα, κατὰ τὰ ξημερώματα, μοῦ ζήτησε νὰ τὴ συνοδεύσω μὲ τὸ αὐτοκίνητο, μὰ ὕστερα ἐπέμεινε νὰ τὴν ἀφήσω σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο.

— Δὲν θέλω νὰ κινδυνεύσω νὰ μὲ δῆ κανένας γνωστός, τέτοια ὥρα στὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς ἀγνώστου. Μὰ αὔριο τὸ βράδυ θὰ ξανάρθω, νὰ μὲ περιμένης ἀγαπημένε.

Τὴν εἶδα νὰ ἀπομακρύνεται καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσφιξε τὴν καρδιά μου ὁ φόβος πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα πιά. Μὰ ὕστερα γέλασα μὲ τὸν ἑαυτό μου. Πῶς θἄταν δυνατὸ νὰ γίνη κάτι τέτοιο ὕστερα ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶχε συμβῆ ἀνάμεσά μας;

Ξαναγύρισα στὸ διαμέρισμά μου καὶ πῆγα στὸ λουτρὸ νὰ κάνω ἕνα ντούζ.

Τότε εἶδα τὸ σημείωμα καρφιτσωμένο σὲ μιὰ πετσέτα προσώπου, ἔτσι ποὺ νὰ τὸ δῆ κανεὶς μόλις θἄμπαινε. Ἦταν γραμμένο μ' ἕνα λεπτὸ γυναικεῖο γράψιμο καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο.

«Ἀγαπημένε μου. Χθὲς τὸ βράδυ μπῆκα σ' ἐκεῖνο τὸ κέντρο μόνο γιὰ νὰ πιῶ, νὰ μεθύσω, νὰ ξεχάσω. Καὶ συνάντησα ἐσένα, συνάντησα τὸν ἔρωτα! Θέλησα νὰ τὸν ζήσω τόσο γρήγορα καὶ τόσο ἔντονα γιατὶ δὲν μοῦ μένει πιὰ καιρός. Εἶμαι ἄρρωστη ἀπὸ καιρὸ καὶ ξέρω πὼς οἱ γιατροὶ φοβοῦνται τὸ χειρότερο. Αὔριο θὰ μπῶ σὲ κλινικὴ γιὰ μιὰ ἐγχείρησι. Μπορεῖ νὰ ζήσω, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνω. Ἂν γίνω καλὰ θὰ ξαναγυρίσω. Ἂν ὄχι, ἀντίο γιὰ πάντα, ἀγαπημένε. Τὸ πεπρωμένο θ' ἀποφασίση. Μίνα...».

Πόσο πόνο καὶ πόση ἀγωνία ἔνοιωσα διαβάζοντας ἐκεῖνο τὸ γράμμα εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ περιγράψω. Μὰ καταλάβαινα πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ ψάξω γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴ Μίνα. Δὲν ἤξερα τίποτα γι' αὐτὴν οὔτε κἂν ἂν ἦταν αὐτὸ τὸ ἀληθινό της ὄνομα. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἀπόμενε ἦταν νὰ περιμένω...τὴν ἀπόφασιν τοῦ πεπρωμένου.

Καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε τέσσερα χρόνια καὶ εἶναι σίγουρο πιὰ πὼς τὸ πεπρωμένο ἔχει πάρει ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀμείλικτη ἀπόφασί του. Ἡ ἀγαπημένη ποὺ γνώρισα μονάχα γιὰ μιὰ νύχτα δὲν ὑπάρχει πιὰ κι' ὅμως ἐγὼ ἐξακολουθῶ παράλογα, ἀνέλπιδα νὰ τὴν περιμένω.

ΣΤΡΑΤΗΣ Κ.

(Ἐπιμέλεια: Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

Η ΘΥΣΙΑ μιᾶς ἐρωτευμένης

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Σύλβια γνωρίζει καὶ ἐρωτεύεται τὸν Μάρκο, τὸν ὁποῖο ὅμως ἔχει ἤδη ἐρωτευθῆ ἡ φίλη της Μάρθα. Ἡ Μάρθα φεύγει μιὰ μέρα μὲ τοὺς γονεῖς της, γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ παρακαλεῖ νὰ γίνη ἡ σκιὰ τοῦ Μάρκου καὶ νὰ τῆς γράφη συχνά, γιὰ νὰ τὴν ἐνημερώνη γιὰ τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἀντιδράσεις του.

— Εἶναι μιὰ κοπέλλα, ποὺ δὲν βγαίνει πιὰ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴ σκέψι μου!...

— Καὶ μπορεῖς νὰ εἶσαι σίγουρος πὼς κι' ἐκείνη σ' ἀγαπᾶ. Ἡ Μάρθα θὰ χαρῆ πολὺ ὅταν μάθη τὰ λόγια σου αὐτά.

— Ἡ Μάρθα; Τί γυρεύει ἡ Μάρθα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Ἐσένα ἀγαπῶ Σύλβια. Ἐσένα καὶ μόνο ἐσένα!...

— Ὄχι!... Ὄχι, Μᾶρκο... Δὲν εἶναι δυνατόν.

— Σύλβια, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ μοῦ μιλᾶς ἔτσι... Ἕνα πρᾶγμα ζητάω νὰ μάθω ἀπὸ σένα: Μ' ἀγαπᾶς;

— Δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησί σου. Θἄκανα τὴν Μαρθα πολὺ δυστυχισμένη.

— Ἀπάντησέ μου, Σύλβια. Σὲ παρακαλῶ...

— Ὄχι Μάρκο... Λυποῦμαι ποὺ θὰ σὲ ἀπογοητεύσω, ἀλλὰ δὲν σ' ἀγαπῶ!...

— Δὲν ἔχω λοιπόν, καμμιὰ ἐλπίδα, Σύλβια;

— Ὄχι, Μάρκο... Ἀντίο!..

MΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Γειά σου, Μάρθα!... καλῶς ὥρισες.

— Καλημέρα Σύλβια... Γιατί δὲν ἦρθε ἡ Ἀλίκη;...

— Ὄχι... Μοῦ εἶπε νὰ σοῦ ζητήσω νὰ τὴν συγχωρήσης, γιατὶ εἶχε δουλειά!...

— Τὸ ξέρεις ὅμως πὼς μοῦ ἔγραψε περισσότερες φορὲς ἀπὸ σένα;

— Κι' ὅμως σὲ σένα ἀνέθεσα ἀνέθεσα νὰ μὲ κρατᾶς ἐνήμερη γιὰ ὅ,τι θὰ ἔκανε ὁ Μάρκος. Μήπως αὐτὸ δὲν σοῦ ἦταν εὐχάριστο;

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Μάρθα;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ γράφης ὅ,τι θὰ σοῦ ἔλεγε ὁ Μάρκος γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη μας!...

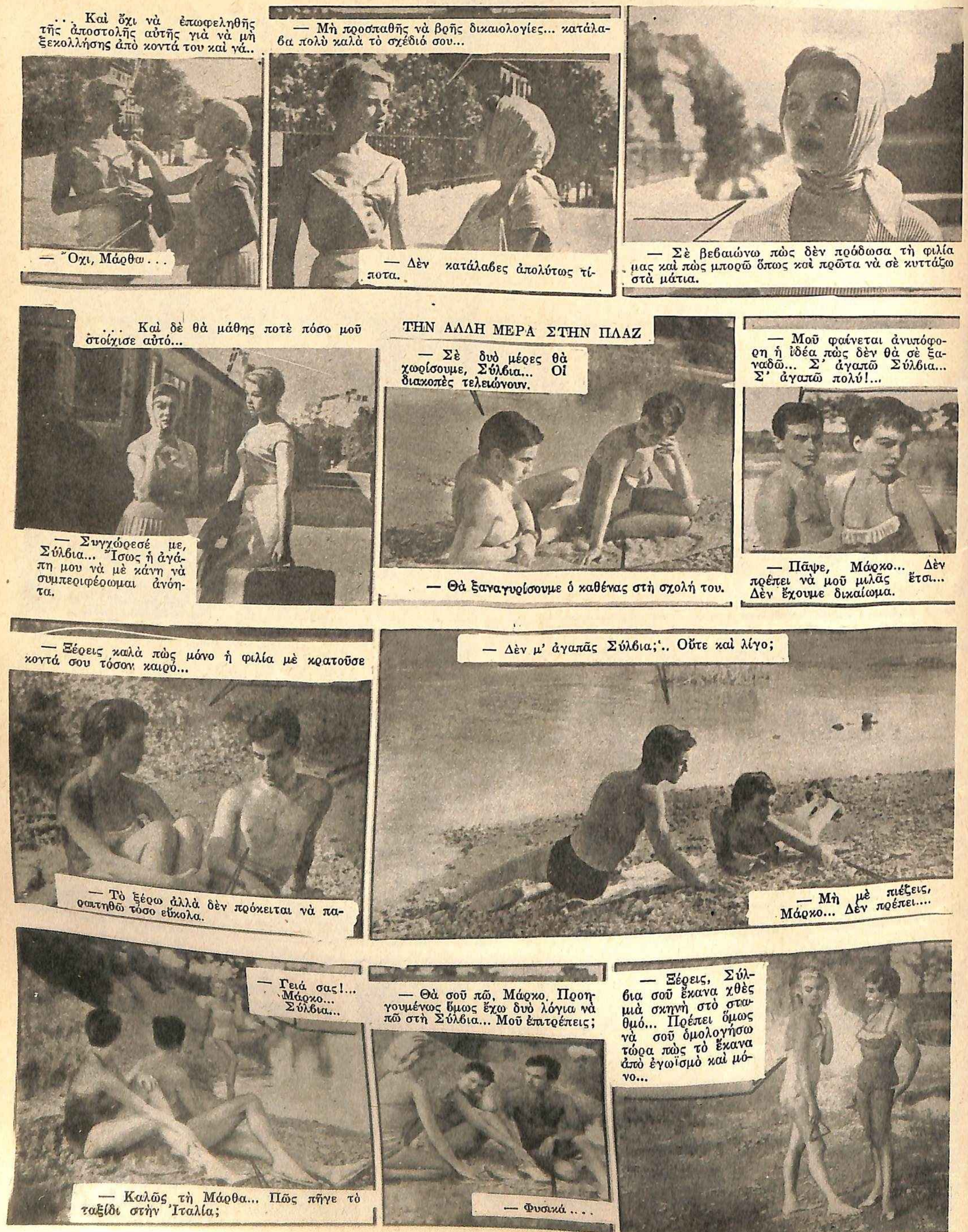
. . . Καὶ ὄχι νὰ ἐπωφεληθῆς τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς γιὰ νὰ μὴ ξεκολλήσης ἀπὸ κοντά του καὶ νά..
— Ὄχι, Μάρθα . . .
— Μὴ προσπαθῆς νὰ βρῆς δικαιολογίες... κατάλαβα πολὺ καλὰ τὸ σχέδιό σου...
— Δὲν κατάλαβες ἀπολύτως τίποτα.
— Σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν πρόδωσα τὴ φιλία μας καὶ πὼς μπορῶ ὅπως καὶ πρῶτα νὰ σὲ κυττάζω στὰ μάτια.
. . . Καὶ δὲ θὰ μάθης ποτὲ πόσο μοῦ στοίχισε αὐτό...
— Συγχώρεσέ με, Σύλβια... Ἴσως ἡ ἀγάπη μου νὰ μὲ κάνη νὰ συμπεριφέρωμαι ἀνόητα.
ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ
— Σὲ δυὸ μέρες θὰ χωρίσουμε, Σύλβια... Οἱ διακοπὲς τελειώνουν.
— Θὰ ξαναγυρίσουμε ὁ καθένας στὴ σχολή του.
— Μοῦ φαίνεται ἀνυπόφορη ἡ ἰδέα πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ... Σ' ἀγαπῶ Σύλβια... Σ' ἀγαπῶ πολύ!...
— Πάψε, Μάρκο... Δὲν πρέπει νὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι... Δὲν ἔχουμε δικαίωμα.
— Ξέρεις καλὰ πὼς μόνο ἡ φιλία μὲ κρατοῦσε κοντά σου τόσον καιρό...
— Τὸ ξέρω ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ παραιτηθῶ τόσο εὔκολα.
— Δὲν μ' ἀγαπᾶς Σύλβια;.. Οὔτε καὶ λίγο;
— Μὴ μὲ πιέζεις, Μάρκο... Δὲν πρέπει....
— Γειά σας!... Μάρκο... Σύλβια...
— Καλῶς τὴ Μάρθα... Πῶς πῆγε τὸ ταξίδι στὴν Ἰταλία;
— Θὰ σοῦ πῶ, Μάρκο. Προηγουμένως ὅμως ἔχω δυὸ λόγια νὰ πῶ στὴ Σύλβια... Μοῦ ἐπιτρέπεις;
— Φυσικά . . .
— Ξέρεις, Σύλβια σοῦ ἔκανα χθὲς μιὰ σκηνὴ στὸ σταθμό... Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ὁμολογήσω τώρα πὼς τὸ ἔκανα ἀπὸ ἐγωϊσμὸ καὶ μόνο...

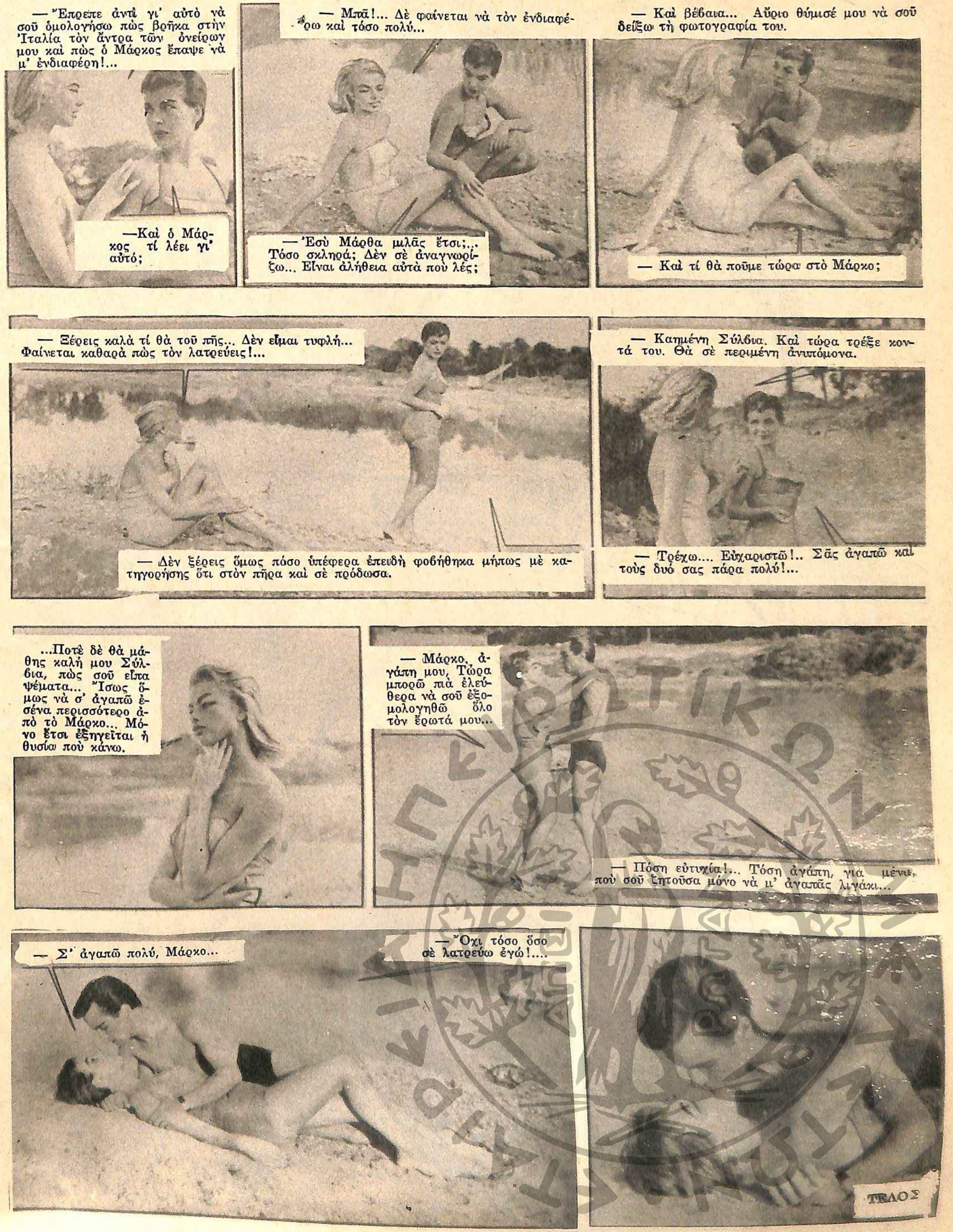
— Ἔπρεπε ἀντὶ γι' αὐτὸ νὰ σοῦ ὁμολογήσω πὼς βρῆκα στὴν Ἰταλία τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων μου καὶ πὼς ὁ Μάρκος ἔπαψε νὰ μ' ἐνδιαφέρη!...
—Καὶ ὁ Μάρκος τί λέει γι' αὐτό;
— Μπᾶ!... Δὲ φαίνεται νὰ τὸν ἐνδιαφέρω καὶ τόσο πολύ...
— Ἐσὺ Μάρθα μιλᾶς ἔτσι;... Τόσο σκληρά; Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω... Εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λές;
— Καὶ βέβαια... Αὔριο θύμισέ μου νὰ σοῦ δείξω τὴ φωτογραφία του.
— Καὶ τί θὰ ποῦμε τώρα στὸ Μάρκο;
— Ξέρεις καλὰ τί θὰ τοῦ πῆς... Δὲν εἶμαι τυφλή... Φαίνεται καθαρὰ πὼς τὸν λατρεύεις!...
— Δὲν ξέρεις ὅμως πόσο ὑπέφερα ἐπειδὴ φοβήθηκα μήπως μὲ κατηγορήσης ὅτι στὸν πῆρα καὶ σὲ πρόδωσα.
— Καημένη Σύλβια. Καὶ τώρα τρέξε κοντά του. Θὰ σὲ περιμένη ἀνυπόμονα.
— Τρέχω.... Εὐχαριστῶ!.. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυό σας πάρα πολύ!...
...Ποτὲ δὲ θὰ μάθης καλή μου Σύλβια, πὼς σοῦ εἶπα ψέματα... Ἴσως ὅμως νὰ σ' ἀγαπῶ ἐσένα περισσότερο ἀπὸ τὸ Μάρκο... Μόνο ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ θυσία ποὺ κάνω.
— Μάρκο, ἀγάπη μου, Τώρα μπορῶ πιὰ ἐλεύθερα νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ ὅλο τὸν ἔρωτά μου...
— Πόση εὐτυχία!... Τόση ἀγάπη, γιὰ μένα, ποὺ σοῦ ζητοῦσα μόνο νὰ μ' ἀγαπᾶς λιγάκι...
— Σ' ἀγαπῶ πολύ, Μάρκο...
— Ὄχι τόσο ὅσο σὲ λατρεύω ἐγώ!....
ΤΕΛΟΣ

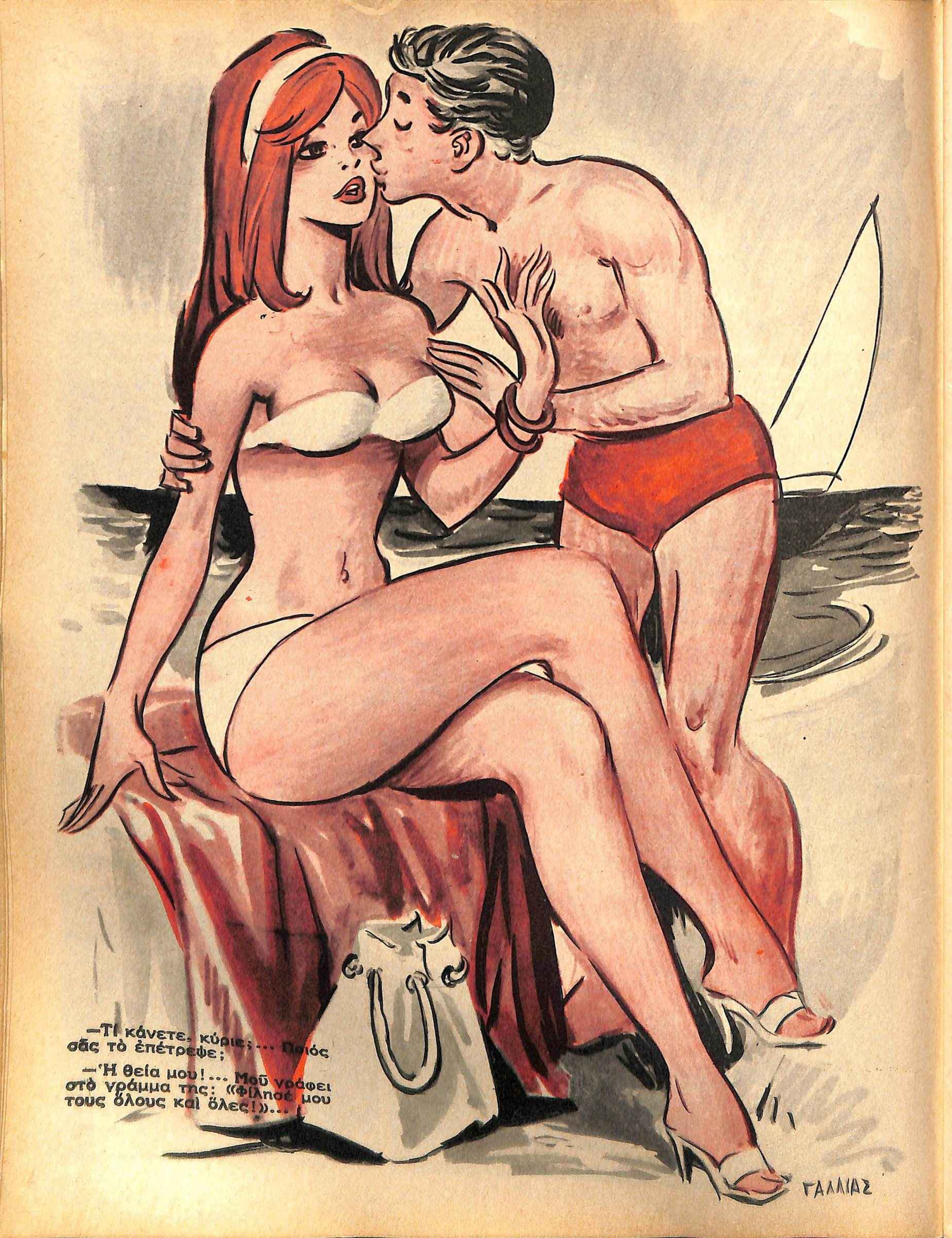

—Τί κάνετε, κύριε;... Ποιός σᾶς τὸ ἐπέτρεψε;

—Ἡ θεία μου!... Μοῦ γράφει στὸ γράμμα της: «Φίλησέ μου τους ὅλους καὶ ὅλες!»...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

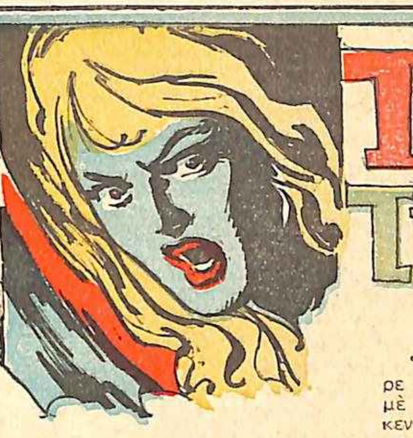

Τὸ ἔγκλημα τῆς κόμησσας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Λύντια πληροφορεῖται τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ἐντίτα μαζὶ μὲ τὸ Φρειδερῖκο καὶ ἄλλον ἕνα φίλο του καὶ γίνεται ἔξω φρενῶν γιατὶ ἔτσι τῆς ξεφεύγει ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆ. Ὅμως, ἀργότερα, ἡ Ἀντριάννα, μετὰ τὶς ἀποκαλύψεις στὶς ὁποῖες προέβη ὁ μαρκήσιος, καταλαβαίνει πιὰ σὲ ποιοῦ τυχοδιώκτη τὰ χέρια εἶχε πέσει, πρᾶγμα ποὺ τὴν φέρνει σ' ἕνα ἀγωνιῶδες δίλημμα, μήπως καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἀκόμη τῆς εἶχε πῆ ψέματα. Ὅταν ὁ Βιττόριο ἔφυγε καὶ ἡ Ἐντίτα ἔμεινε μόνη διάκρινε στὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν στοργικὴ τρυφερότητα στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ Ἐντίτα ναρκωμένη ὠραματιζόταν ὅλο τὸ βράδι. Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε ἀπὸ τοὺς ὁραματισμούς της ἀκούει πίσω της ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο. Ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὶ Πράγκα ντυμένος στὰ ὁλόμαυρα.

(Τελευταῖον)

21ον

Ἀλλ' ἡ Ἐντίτα, ποὺ ἦταν βέβαιη πὼς εἶχε μπροστά της ἕνα φάντασμα, ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Χλωμή, τρέμοντας καὶ κυττάζοντας μὲ μεγάλα καὶ γυαλιστερὰ μάτια, μὲ τὰ χείλη της ἑνωμένα ἱκετευτικά, ψιθύρισε, μὲ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ τρόμο μαζί:

—Ἐδμόνδο!... Ἐδμόνδο!...

Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίση. Τὰ γόνατά της λύγισαν καὶ θἄπεφτε πάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου, ἂν δὲν τὴν συγκρατοῦσε ὁ μαρκήσιος.

Εἶχε λιποθυμήσει. Τὸ κεφάλι της ἔγερνε πάνω στὸ στῆθος τοῦ Ἐδμόνδου κι' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε σ' ἕνα ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα, τὴ φιλοῦσε στὸ μέτωπο, στὰ μάτια, στὸ στόμα.

Ἡ Ἐντίτα δὲν αἰσθανόταν πιὰ τίποτε. Τὰ χείλη της ἦταν κρύα, τὸ σῶμα της παράλυτο.

Ὁ μαρκήσιος τὴν κύτταξε τρομαγμένος.

—Ἐντίτα! Ἐντίτα! φώναξε.

Λὲς κι' ἡ κραυγὴ ἐκείνη, ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπ' τὴν ψυχή του, εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὴν ξαναφέρη στὴ ζωή, ἡ νέα γυναῖκα κινήθηκε καὶ τὰ χείλη της ψέλλισαν ἕνα ὄνομα:

—Βιττόριο!...

Ὁ Ἐδμόνδος, ποὺ εἶχε πλησιάσει τὸ κεφάλι του στὸ δικό της, τραβήχτηκε, ἀναστατωμένος.

—Αὐτὸν φωνάζει νὰ τὴ βοηθήση... αὐτὸν ἀγαπάει... μουρμούρισε.

Ξάπλωσε χάμω τὴν Ἐντίτα καὶ ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα γιὰ νὰ φύγη. Ξαναγύρισε ὅμως πίσω, γονάτισε κοντὰ στὴ λιπόθυμη γυναῖκα, ποὺ τὸ κεφάλι της ἀκουμποῦσε στὴν ταφόπλακα καὶ φίλησε εὐλαβικὰ τὸ φόρεμά της.

—Δὲν εἶμαι ἄξιός σου, ψιθύρισε. Ὁ Θεὸς ἂς σὲ κάνη εὐτυχισμένη, ὅπως τὸ ἀξίζεις!

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ γυναῖκα τοῦ φύλακα ξαναγύρισε στὸ παρεκκλῆσι καὶ βρῆκε τὴν Ἐντίτα ξαπλωμένη ἀκόμα χάμω. Τἄβαλε τότε μὲ τὸν ἑαυτό της, γιατὶ τὴν εἶχε ἀφήσει μονάχη τόση ὥρα... Τὴν σήκωσε στὰ χέρια, τὴν πῆγε στὴ βίλλα, τὴν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ συνεφέρη.

Ἡ Ἐντίτα δὲν ἄργησε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της. Ἀνασηκώθηκε πάνω στὸ μαξιλάρι της καὶ κύτταξε γύρω της σὰν χαμένη. Εἶδε πὼς βρισκόταν στὴν κάμαρά της, μὲ τὴν καλὴ γυναῖκα κοντά της, χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Ὠνειρεύτηκα...

Ὕστερα ρώτησε, μὲ χαμηλότερη φωνή:

—Δὲν μὲ εἴχατε συνοδέψει ὣς τὸν τάφο τοῦ ἀντρός μου;

—Ναί.

—Φαίνεται πὼς ἀποκοιμήθηκα καὶ τὸν εἶδα στὸ ὄνειρό μου.

Ἡ γυναῖκα ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

—Παράξενο! πρόσθεσε ἡ Ἐντίτα μὲ συγκίνησι. Μοῦ φαινόταν πὼς ἤμουν ξύπνια... Πέστε μου, μποροῦν νὰ ξαναγυρίσουν οἱ πεθαμένοι;

—Ἔτσι λένε, κυρία...

—Τότε λοιπὸν τὸ ἐπέτρεψε ὁ Θεός... Εἶδα τὸ φάντασμα τοῦ ἀντρός μου!

Ἡ γυναῖκα ἀνασκίρτησε.

—Σᾶς μίλησε; ρώτησε.

—Ναί... Μοῦ φάνηκε ὕστερα πὼς ἐρχόταν κοντά μου... Λιποθύμησα τότε... Δὲν θυμᾶμαι τίποτ' ἄλλο... Πῶς βρέθηκα ἐδῶ;

—Εἶχα ἔρθει νὰ δῶ ἂν χρειαζόσαστε τίποτα, καὶ σᾶς βρῆκα ἀναίσθητη πάνω στὸν τάφο.

—Ἤμουν μονάχη;

Ἡ γυναῖκα φάνηκε ἔκπληκτη γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι τῆς Ἐντίτας καὶ τὴ βεβαίωσε:

—Δὲν εἶδα ἄλλον ἀπὸ σᾶς!

Ἡ Ἐντίτα ἀναστέναξε. Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ κενό, καὶ πρόφερε, προσκολλημένη σὲ μιὰ σκέψι:

—Ἦταν ὄνειρο... Τὸ θέλησε ὁ Θεός!... Δὲν εἶναι λοιπὸν ἔνοχη ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸ παιδί μου... Μπορεῖ νὰ πάρη τ' ὄνομά σου... Εἶπε ψέματα ἡ κόμισσα...

Σιγὰ - σιγὰ μαλάκωσε ἡ ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της. Ἡ καρδιά της ἄνοιξε στὸ φῶς τῆς ἐλπίδας. Ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της.

Εἶχε νυχτώσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Μὰ ὁ Φρειδερῖκος κι' ὁ Βιττόριο δὲν ξαναγύριζαν.

—Ποῦ εἶχαν πάει;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

Μόλις βγῆκαν ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς Ἐντίτας, ὁ ὑποκόμις ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ φίλο του καὶ τὸν ρώτησε, μὲ πνιγμένη φωνή:

—Λὲς ἀλήθεια; Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ Ἀντριάνα;

—Ναί, τὸ ξέρω... Μὰ μὴ χασομερᾶμε. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνάει, μπορεῖ νἆναι μοιραῖο γι' αὐτήν.

—Τὴν ἀπειλεῖ λοιπὸν μεγάλος κίνδυνος;

— Ναί... Ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὴ σώσουμε.

Ὁ Φρειδερῖκος ἅρπαξε τὸ χέρι τοῦ Βιττόριο καὶ τὄσφιξε μὲ συγκίνησι.

—Ἂν καταφέρης νὰ τὴν σώσης, θὰ σ' εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή! εἶπε.

Ὁ ἄλλος τὸν διέκοψε:

—Μὴ χάνουμε καιρό... Ἔλα μαζί μου!

Ὁ Φρειδερῖκος δὲν τόλμησε νὰ κάνη ἄλλες ἐρωτήσεις. Κατασυγκινημένος, ἀκολούθησε τὸ Βιττόριο, ποὺ εἶχε βγῆ βιαστικὰ ἀπὸ τὴ βίλλα καὶ προχώρησε, τρέχοντας σχεδόν, στὸ δημόσιο δρόμο.

Σ' ἕνα τέταρτο φτάσανε μπροστὰ στὸ ἄσπρο σπιτάκι.

—Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ὁ Βιττόριο, μπαίνοντας ἀδίστακτα στὸν κῆπο.

Προχώρησε ὣς τὴν ἐξώπορτα, καὶ χτύπησε δυὸ φορές. Δὲν πῆρε ἀπάντησι.

Φώναξε. Τίποτα καὶ πάλι. Τὸ σπιτάκι φαινόταν ἐγκαταλελειμμένο...

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ τὸ τί συνέβαινε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Φρειδερίκου. Μὰ κι' ὁ Βιττόριο ἦταν καταταραγμένος.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ βρίσκωνται ἐδῶ! μουρμούρισε.

Καὶ ξανάρχισε νὰ χτυπάη μὲ τὶς γροθιές του τὴν κλειστὴ πόρτα. Τέλος, ἀκούστηκαν βήματα ἀπὸ μέσα. Ὁ Βιττόριο ἔκαμε μιὰ κίνησι χαρᾶς, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης χλώμιαζε ἀκόμα πιὸ πολύ.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε μιὰ φωνή.

—Ἀνοῖχτε. Εἶμαι ἕνας φίλος τοῦ Σὰν Βίτο.

Τράβηξαν τὸ σύρτη, ξεκλείδωσαν, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Μαρτῖνος, ὁ ὑπηρέτης τοῦ τυχοδιώκτη.

—Εἶν' ἐδῶ ὁ κύριος Σὰν Βίτο; τὸν ρώτησε ὁ ἀξιωματικός. Πρέπει νὰ τὸν δῶ ἀμέσως.

—Ναί, ἐδῶ εἶναι, ἀλλὰ ἔχει δώσει διαταγὴ ἀπὸ τὸ πρωὶ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσουμε.

—Ἀλήθεια, πρόσθεσε ἡ Τζίλντα ποὺ εἶχε ἐμφανιστῆ κι' αὐτὴ πίσω ἀπ' τὸ Μαρτῖνο. Τὸ ἴδιο εἶπε καὶ σὲ μένα ἡ κυρία μου.

—Μὰ ὁ φίλος μου κι' ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν δοῦμε, ὁπωσδήποτε! ἐπέμεινε ὁ Βιττόριο.

—Θὰ προσπαθήσω, κύριοι. Θὰ ρωτήσω ἂν θέλη νὰ σᾶς δεχτῆ... ἀπάντησε ὁ Μαρτῖνος, ποὺ εἶχε προσέξει τὴν ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας τῶν δυὸ νέων καὶ εἶχε καταλάβει πὼς συνέβαινε κάτι τὸ ἐξαιρετικό.

Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του. Μὰ ὁ Σὰν Βίτο δὲν ἦταν ἐκεῖ.

«Θἆναι στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του» σκέφθηκε ὁ ὑπηρέτης, ποὺ δὲν ὑπωπτευόταν κὰν τὸ δράμα ποὺ εἶχε παιχτῆ σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι, δίπλα στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Ἀντριάνας. Ἀλλὰ βρῆκε κλειστὴ τὴν πόρτα αὐτῆς τῆς κάμαρας. Χτύπησε στὴν ἀρχὴ ἐλαφρὰ κι' ὕστερα δυνατώτερα. Δὲν πῆρε ἀπάντησι. Ἀνησύχησε τότε κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τοὺς δυὸ ἐπισκέπτες.

—Μήπως φτάσαμε πολὺ ἀργά; φώναξε ὁ Βιττόριο. Μήπως εἶναι κιόλας νεκροί;

Ὁ Μαρτῖνος κι' ἡ Τζίλντα ἔβγαλαν μιὰ κραυγή, ἐνῶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φρειδερίκου εἶχε ἀλλάξει φοβερά.

Ὁ Βιττόριο στράφηκε στὸν ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

—Πᾶμε ἐπάνω ἀμέσως! Θέλω νὰ μάθω τί συνέβη.

—Ἐλᾶτε κύριε.

Ἔτρεξαν ὅλοι πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Ἀντριάνας. Ἡ πόρτα ἦταν πάντα κλειστή, κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Ὁ ὑποκόμης χλωμὸς σὰν φάν-

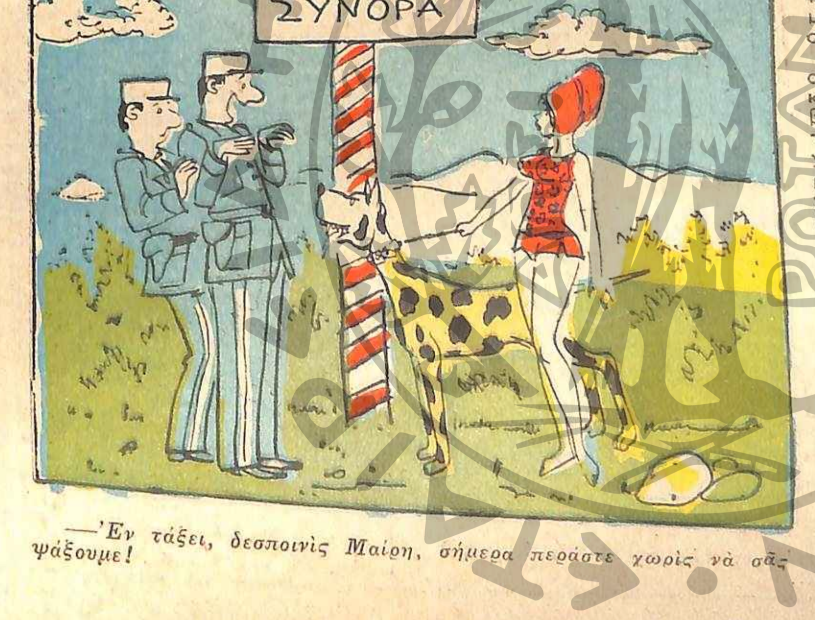

—*Ἐν τάξει, δεσποινὶς Μαίρη, σήμερα περάστε χωρὶς νὰ σᾶς ψάξουμε!*

'Από τὸ προσεχὲς τεῦχος του, ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ἀρχίζει τὴ δημοσίευσι ἑνὸς συναρπαστικοῦ φανταστικοῦ μυθιστορήματος τοῦ Γάλλου συγγραφέως ΖΑΝ ΒΑΝΤΕΛ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μακρυνοῦ πλανήτη ζητοῦν νὰ κατακτήσουν καὶ νὰ ἀποικήσουν τὴ Γῆ, ἐξοντώνοντας ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ συντριπτικὴ τεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ὑπεροχή τους τοὺς παρέχει ὅπλα φοβερά, ὕπουλα καὶ ὀλέθρια. Ὁ ἀγώνας εἶναι ἄνισος. Τὸ ἀνθρώπινο γένος φαίνεται καταδικασμένο σὲ ὁλοσχερῆ ἐξαφάνισι. Μιὰ φούχτα ὅμως ἐπιστημόνων ἀναλαμβάνουν μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια: νὰ ἀντιμετωπίσουν καὶ νὰ κατατροπώσουν τὸν ἀόρατο ἐχθρό. Θὰ κατορθώσουν τάχα νὰ σώσουν τὴν οἰκουμένη ἀπὸ τὸ θανάσιμο κίνδυνο;

τασμα, ἔτρεμε σύγκορμος. Ὁ Βιττόριο, ποὺ διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του, προσπάθησε νὰ παραβιάση τὴν πόρτα. Τὸν βοήθησε κι' ὁ Μαρτῖνος.

Σιγὰ - σιγά, ἡ πόρτα ὑποχώρησε, ἔσπασε ἡ κλειδαριά της. Ὁ Βιττόριο κι' ὁ Φρειδερῖκος ὥρμησαν μέσα στὴν κάμαρα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινό, τὰ παράθυρα ἑρμητικὰ κλεισμένα καὶ οἱ κουρτίνες κατεβασμένες. Ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα ἕνα διαπεραστικὸ ἄρωμα, ποὺ ἔφερνε πονοκέφαλο.

—Ἀνάψετε γρήγορα τὸ φῶς! φώναξε ὁ Βιττόριο.

Ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε ἀμέσως. Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως βγῆκε τότε ἀπὸ ὅλων τὰ χείλη.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανό, τὸ κρεββάτι ἀνέγγιχτο καὶ ὅλα τὰ βάζα γεμάτα φρέσκα λουλούδια.

—Παράξενο! Πολὺ παράξενο! εἶπε ὁ Βιττόριο.

Ὁ Μαρτῖνος κι' ἡ Τζίλντα ἀντάλλαξανε μιὰ γρήγορη ματιά... Βρίσκανε κι' αὐτοὶ παράξενη ἐκείνη τὴν ἐξαφάνισι. δὲν ξέρανε τί νὰ σκεφτοῦνε...

—Σὲ γελάσανε, φαίνεται, εἶπε ὁ ὑποκόμης, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

—Ὄχι, εἶναι ἀδύνατον! ἀπάντησε ὁ Βιττόριο.

Στράφηκε στὸ Μαρτῖνο καὶ τὸν ρώτησε:

—Εἴσαστε σίγουρος πὼς βρισκόταν ἐδῶ ὁ κύριός σας;

—Μάλιστα, κύριε... Μὲ φώναξε σήμερα τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ μοῦ δώση μερικὲς διαταγὲς καὶ νὰ μοῦ πῆ νὰ τὸν ἀφήσουμε ἥσυχο ὅλη τὴν ἡμέρα.

—Ἦταν μαζί του καὶ ἡ κυρία;

Ἡ Τζίλντα προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ εἶπε:

—Βέβαια, κύριε. Μάλιστα, ὁ κύριος μοῦ εἶπε πὼς δὲν θάφευγε καθόλου ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιο, γιατὶ ἦταν ἀδιάθετη ἡ κυρία... Πραγματικά, τὴν εἶδα κι' ἐγὼ τόσο χλωμὴ κι' ἐξαντλημένη, ὥστε ζήτησα τὴν ἄδεια νὰ μείνω κοντά της. Ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψανε.

Ὁ Βιττόριο κι' ὁ ὑποκόμης κυττάχτηκαν, ἔκπληκτοι.

—Ὥστε εἴσαστε βέβαιοι πὼς δὲν βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Ἀπολύτως βέβαιοι.

—Πρέπει νὰ ψάξουμε... Ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ παράξενα! εἶπε ὁ Βιττόριο.

Κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ρώτησε:

—Ποῦ βγάζει αὐτὸς ὁ διάδρομος;

—Χωρίζει τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας.

—Ἄς κυττάξουμε πρῶτα στὴν κάμαρα τοῦ Σὰν Βίτο.

—Πῆγα ἐγὼ πρίν, ἀλλὰ δὲν βρῆκα κανένα, ἀπάντησε ὁ Μαρτῖνος.

Ὁ Βιττόριο κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα δωμάτια σ' αὐτὸ τὸ πάτωμα; ρώτησε.

—Ὄχι, κύριε. Ἡ Τζίλντα κι' ἐγὼ κοιμόμαστε στὸ ὑπόγειο.

Ὁ Φρειδερῖκος ἔβλεπε νὰ διαλύεται κάθε ἐλπίδα του. Μὰ κι' ὁ Βιττόριο εἶχε σαστίσει, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη...

Εἶχε νυχτώσει στὸ μεταξύ. Ἡ Τζίλντα φαινόταν ἀνήσυχη. Δυὸ - τρεῖς φορὲς φαινόταν νὰ θέλη κάτι νὰ πῆ, ἀλλὰ κρατήθηκε.

Ἄφηνε νὰ ψάξουν οἱ δυὸ νέοι ὅλο τὸ σπίτι. Ὅταν ὅμως ὁ Βιττόριο ἔδειξε τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ἡ καμαριέρα ἀνασκίρτησε καὶ χλώμιασε. Ὁ Μαρτῖνος γέλασε.

—Ἄν θέλετε, κύριοι, θ' ἀνέβω νὰ πάρω τὸ κλειδὶ τοῦ ὑπογείου. Μὰ μοῦ φαίνεται περιττό.

— Τὸ ἴδιο πιστεύω κι' ἐγώ, συμφώνησε ὁ Βιττόριο. Ὡστόσο, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί γίνανε τὰ ἀφεντικά σας! Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία. Καὶ φοβᾶμαι μὴ μπλέξετε ἄσχημα..

Ὁ Μαρτῖνος χλώμιασε, ἐνῶ ἡ Τζίλντα ἔπνιγε μιὰ κραυγή.

—Ἐμεῖς; φώναξε ὁ ὑπηρέτης. Τί φταῖμε ἐμεῖς ἂν ἐξαφανίστηκαν τὰ ἀφεντικά μας;

Ὁ Βιττόριο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Ἀλλ' ὁ ὑποκόμης εἶχε προσέξει τὴν ταραχὴ τῆς Τζίλντας καί, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴ ρώτησε μὲ συγκίνησι:

—Ξέρετε τίποτα, ἐσεῖς;

Ἡ Τζίλντα ἔτρεμε, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ξέγνοιαστη.

—Ὄχι, κύριοι... ὄχι! ἀπάντησε.

—Ἀκοῦστε με! Ἄν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια, θὰ σᾶς δώσω τόσα λεφτά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσετε στὸ ἑξῆς σὰν κυρία.

—Θεέ μου!... μουρμούρισε ἡ Τζίλντα διστάζοντας.

—Ἄν ὅμως δὲν μιλήσετε, θὰ σᾶς στείλω στὴ φυλακή...

Ἡ Τζίλντα ἀνασήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της.

—Θὰ μιλήσω, κύριε... εἶπε. Θὰ μιλήσω ἀμέσως. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε κάτι... κι' ὁ Μαρτῖνος κι' ὁ φίλος σας!

—Τί νὰ σᾶς ὁρκιστοῦμε;

—Ὅτι δὲν θὰ πῆτε στὴν κυρία πὼς σᾶς φανέρωσα ἐγὼ τὸ μυστικό!

—Ἄ, ὑπάρχει λοιπὸν κάποιο μυστικό;

—Μάλιστα, κύριε.

—Μιλῆστε γρήγορα!

—Ὁρκισθῆτε πρῶτα, ἐπέμεινε ἡ Τζίλντα.

Οἱ τρεῖς ἄντρες τῆς δώσανε τὸν ὅρκο ποὺ ζητοῦσε. Τότε ἐκείνη τοὺς εἶπε γιὰ τὴν κρύπτη, ὅπου εἶχε μπῆ μαζὶ μὲ τὴν Ἀντριάνα. Διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅ,τι εἶχε συμβῆ. καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς τὰ ἀφεντικά της βρίσκονταν ἴσως ἐκεῖ.

—Μὰ δὲν εἴσαστε σίγουρη;

—Ὄχι, βέβαια!

—Κάτι εἶχα ἀκούσει γι' αὐτὴ τὴν κρυψῶνα! παρατήρησε ὁ Βιττόριο. Ἐκεῖ μέσα δὲν εἶχαν πάει τὸν μαρκήσιο ντὶ Πράγκα; Ἀλλὰ μπόρεσε νὰ φύγη...

— Ἀκριβῶς! τὸν διέκοψε ἡ Τζίλντα. Τὸν εἶδα κι' ἐγώ... Μὰ τί ἔχετε, κύριε; ρώτησε βλέποντας τὸν Φρειδερῖκο ν' ἀκουμπάη στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέση.

Ὁ Βιττόριο μάντεψε τὴν κατάστασι τοῦ φίλου του καὶ φώναξε, χτυπῶντας τὸ μέτωπό του:

—Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι!... Παρέλειψα νὰ σοῦ πῶ πὼς ὁ θεῖος σου, ποὺ τὸν εἶδες μέσα στὸ φέρετρο, ζῆ καὶ βασιλεύει!..

— Ἀδύνατο!... τραύλισε ὁ Φρειδερῖκος, τρέμοντας σύγκορμος!..

—Κι' ὅμως, αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ πληροφόρησε γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ Ἀντριάνα.

Ὁ ὑποκόμης σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ κυλοῦσε στὸ μέτωπό του.

—Θὰ τὸν δῆς σὲ λίγο, πρόσθεσε ὁ Βιττόριο πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τώρα ὅμως ἂς κυττάξουμε νὰ σώσουμε τὴν Ἀντριάνα...

Ἡ Τζίλντα κι' ὁ Μαρτῖνος εἶχαν σαστίσει κι' ἀναρωτιόνταν μήπως εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τρελλούς, γιατὶ δὲν καταλάβαιναν τίποτε ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε.

—Ἄς τελειώνουμε! εἶπε ὁ Βιττόριο ἀνυπόμονα. Πᾶμε ἐκεῖ κάτω! Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦμε;

—Εἶδα πολλὲς φορὲς τὸν κύριο νὰ περνάη ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, εἶπε ὁ Μαρτῖνος.

—Καὶ δὲ σᾶς ἦρθε ποτὲ ἡ διάθεσι νὰ τὴν παρακολουθήσετε, νὰ κατεβῆτε καὶ σεῖς στὸ ὑπόγειο;

— Τὸ ἔκανα, κύριε, ἀλλὰ δὲν βρῆκα τίποτα.

—Ἄς ἐλπίσουμε πὼς ἐμεῖς θὰ εἴμαστε πιὸ τυχεροί... Πηγαίνετε νὰ φέρετε τὸ κλειδί... Ἄν μιλούσατε νωρίτερα, δὲν θὰ χάναμε ἄδικα τόση ὥρα.

Ὁ Μαρτῖνος ἔφυγε γρήγορα δίχως νὰ ἀπαντήση.

— Θεέ μου! μουρμούρισε ἡ Τζίλντα ἑνώνοντας τὰ χέρια της. Φτάνει νὰ μὴ σκοτώσανε τὴν κυρία!...

Ὁ Φρειδερῖκος ἀνασκίρτησε κι' ὁ Βιττόριο χλώμιασε.

Ὁ Μαρτῖνος ξαναγύρισε, φέρνοντας τὸ κλειδὶ κι' ἕνα φῶς. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Ὁ Βιττόριο θέλησε νὰ κατεβῆ πρῶτος.

Νεκρικὴ σιωπὴ βασίλευε στὸ ὑπόγειο, καὶ ἀπόλυτη τάξι, ποὺ ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Βιττόριο κι' ὁ ὑποκόμης ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν συστηματικὰ τοὺς τοίχους, τ' ἀδειανὰ βαρέλια, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν τίποτε τὸ μυστηριῶδες. Ἔψαξαν ἀκόμη καὶ τὸ δάπεδο, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουν καμμιὰ καταπακτή.

Ἔχασαν μιὰ ὁλόκληρη ὥρα σὲ ἀνώφελες ἔρευνες.

—Δὲ δοκιμάζουμε νὰ περάσουμε ἀπ' τὸ περίπτερο; πρότεινε δειλὰ ἡ Τζίλντα.

Ἀνέβηκαν ἀμέσως ἀπ' τὸ ὑπόγειο καὶ βγῆκαν στὸν κῆπο. Ὁ ὑποκόμης ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Θεέ μου, πάρε τὴ ζωή μου, ἀλλὰ σῶσε τὴν Ἀντριάνα!».

Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας δὲν ἀντελήφθησαν μιὰ σκιὰ ποὺ γλιστροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ὁ Φρειδερῖκος δὲν μποροῦσε νὰ καθορίση τί συνέβαινε μέσα του. Μιὰ γενικὴ κακοδιαθεσία, μιὰ νευρικὴ ὑπερένταση, τὸν προειδοποιοῦσαν γιὰ κάποιο ἄγνωστο καὶ τεράστιο κίνδυνο...

Καθὼς ἄνοιγαν τὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου, ὁ Βιττόριο νόμισε ὅτι ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ βογγητό... Ἀνατρίχιασε, πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες του. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἠρεμήση. Ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε πρῶτος στὸ περίπτερο.

Εἶδε τότε ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, ξαπλωμένο καταγῆς. Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ὥρμησαν ἀμέσως μέσα.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν, ἦταν ἀπερίγραπτο. Ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ἐκεῖ μέσα μιὰ τρομερὴ πάλη, γιατὶ τὰ ἔπιπλα ἦταν ἀναποδογυρισμένα, τὰ βάζα σπασμένα καὶ τὸ πάτωμα λεκιασμένο μὲ αἷμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Φρειδερῖκος νόμισε πὼς ἔβλεπε ἕνα τρομερὸ ὄνειρο.

Ἡ Τζίλντα εἶχε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

Μονάχα ὁ Μαρτῖνος κι' ὁ Βιττόριο διατηροῦσαν τὴν ψυχραιμία τους. Προσπάθησαν νὰ σηκώσουν τὸν ἄνθρωπο ποὺ κειτόταν κατὰ γῆς. Εἶδαν τότε τὸ πρόσωπό του, κι' ὁ νέος φώναξε:

—Ὁ μαρκήσιος Ἐδμόνδος!

Ὁ Φρειδερῖκος ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ ρίχτηκε μὲ λυγμοὺς πάνω στὸ σῶμα τοῦ θείου του.

—Ὄχι... ὄχι!... δὲν εἶναι δυνατόν! τραύλιζε.

—Ἡ καρδιά του χτυπάει ἀκόμα, ἀδύνατα, εἶπε σοβαρὰ ὁ ὑπηρέτης. Ἄς τὸν ξαπλώσουμε σὲ κεῖνο τὸ ντιβάνι. Θὰ πάω ἔπειτα νὰ φέρω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ συνέλθη.

Μπροστὰ στὸν ἀναίσθητο μαρκήσιο, κανεὶς δὲν σκεπτόταν πιὰ τὸν τυχοδιώκτη, οὔτε τὴν Ἀντριάνα...

Ποιό ἔγκλημα εἶχε γίνει πάλι; Ποιός ἦταν ὁ δράστης του;

Ὁ Μαρτῖνος ἔφερε ξίδι καὶ νερό. Γδύσανε τὸ μαρκήσιο. Εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ στὴν πλάτη ἀπὸ μαχαιριά.

Ὁ Βιττόριο προσπάθησε πρῶτα νὰ σταματήση τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἄφθονο.

Ἐνῶ ἀσχολεῖτο μ' αὐτὴ τὴν φροντίδα, ὁ μαρκήσιος συνῆλθε κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Ἡ μισόσβηστη ματιά του καρφώθηκε στὸν ὑποκόμη. Τὸν ἀναγνώρισε.

—Φρειδερῖκο! μουρμούρισε.

Ἡ Τζίλντα κι' ὁ Μαρτῖνος τραβήχτηκαν διακριτικὰ σὲ μιὰν ἄκρη.

Ὁ ὑποκόμης προσπάθησε νὰ πνίξη τοὺς λυγμούς του. Ἅπλωσε τὸ χέρι του στὸν πληγωμένο θεῖο του.

—Ὀνειρεύομαι!... Ὀνειρεύομαι!... τραύλισε.

Τὰ χείλη τοῦ Ἐδμόνδου σάλεψαν, ἀλλὰ δὲν βγῆκε κανεὶς ἦχος. Κύτταξε ὕστερα τὸ Βιττόριο, τὸν ἀναγνώρισε κι' αὐτὸν καὶ χαμογέλασε.

—Φίλε μου, ψιθύρισε ἐπιτέλους, τοῦ κάκου προσπαθεῖς νὰ μὲ σώσης... Τὸ μαχαῖρι ἦταν δηλητηριασμένο...

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... βόγγησε ὁ ὑποκόμης.

Ὁ μαρκήσιος τὸν κύτταξε θλιμένα.

—Κουράγιο, παιδί μου.. τοῦ εἶπε. Ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει ποὺ θὰ πεθάνω... Καλύτερα ἔτσι...

—Μὰ ποιός... ποιός σᾶς χτύπησε; φώναξε ὁ μαρκήσιος.

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Εἴμαστε ὅμως μόνοι;

Ὁ Βιττόριο πῆγε κοντὰ στὸ Μαρτῖνο καὶ στὴ Τζίλντα καὶ τοὺς εἶπε:

—Φύγετε, ἀφῆστε μας... Μὴ πῆτε λέξι σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι συνέβη!

Οἱ ὑπηρέτες βγῆκαν βιαστικά. Ὁ Βιττόριο ξαναγύρισε κοντὰ στὸν πληγωμένο, ποὺ τὸν φιλοῦσε ὁ ὑποκόμης μὲ συγκίνησι.

—Λίγο νερό!... εἶπε ὁ Ἐδμόνδος μὲ ἀδύνατη φωνή.

Φαινόταν πὼς εἶχε συνέλθει κάπως, εἶχε βρῆ τὴν πνευματική του διαύγεια.

—Φρειδερῖκο, εἶπε στὸν ἀνηψιό του, θὰ ἔμαθες, βέβαια, ἀπὸ τὸ Βιττόριο πὼς μὲ εἶχαν θάψει ζωντανό...

—Ὄχι, ἀκόμα δὲν τοῦ ἐξήγησα αὐτὸ τὸ μυστήριο! φώναξε ὁ Βιττόριο. Δὲν μοῦ δόθηκε ὁ καιρός.

—Θὰ τοῦ τὸ πῆτε ἔπειτα... Τώρα μοῦ μένουν μόνο λίγα λεπτὰ ζωῆς...

—Θεῖε μου!...

—Μὴ κλαῖς... Ὁ θάνατος εἶναι μιὰ λύτρωσι γιὰ μένα. Ἄκουσέ με: Θέλησα νὰ ξαναδῶ τὴν Ἐντίτα, ἀκόμα μιὰ φορά... Τὴ βρῆκα νὰ προσεύχεται πάνω στὸν τάφο μου. Βλέποντάς με, μὲ νόμισε γιὰ φάντασμα... Μὲ ρώτησε, ὡστόσο, θέλοντας νὰ ξεδιαλύνη ὡρισμένες ἀμφιβολίες της. Τῆς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ πάρη αὔριο ἕνα χαρτί. Θὰ τὸ βρῆς στὸ πορτοφόλι μου, Φρειδερῖκο. Πάρτο...

Ὁ νέος ὑπάκουσε.

—Ὁρκισθῆτε μου τώρα κι' οἱ δυό σας πὼς ἡ Ἐντίτα δὲν θὰ μάθη ποτὲ ὅ,τι συνέβη! Ὁρκισθῆτε μου πὼς θὰ μὲ βάλετε κρυφὰ μέσα στὸν τάφο μου καὶ πὼς δὲν θὰ μάθη ποτὲ κανεὶς τὴν ἀνάστασί μου καὶ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔγινε ἐδῶ!...

—Μὰ θὰ ζήσετε, θεῖε μου!... εἶπε ὁ Φρειδερῖκος.

—Ὄχι. Τὸ τέλος πλησιάζει... Ὅταν ἄφησα τὴν Ἐντίτα, ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σώσω τὴν Ἀντριάνα. Ἤξερα τὸ μυστικὸ τοῦ ὑπογείου. Μόλις ὅμως μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ περίπτερο, κάποιος μὲ μαχαίρωσε ἀπὸ πίσω, φωνάζοντάς μου συγχρόνως:

«Σὰν Τζουλιάνο... Παίρνω ἐκδίκησι γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα... Αὐτὸ τὸ δηλητηριασμένο μαχαῖρι εἶναι τὸ ἴδιο...».

»Δὲν πρόλαβε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του, γιατὶ γύρισα πρὸς τὸ μέρος του, κι' ὅταν μὲ ἀναγνώρισε ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ φριχτὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας: «Εἶμαι καταραμένος! ... Καταραμένος!...».

—Μὰ πέστε μας τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου!

—Τί ὠφελεῖ;... Ἦταν ὄργανο τῶν μυστικῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ... μοῦ πρόσφερε μιὰ ὑπηρεσία... Ὁρκισθῆτε μου λοιπὸν πὼς θὰ κρατήσετε τὸ μυστικό μου!

—Τὸ ὁρκιζόμαστε.

Σὰν νὰ εἶχε ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ὁ μαρκήσιος ἔπεσε

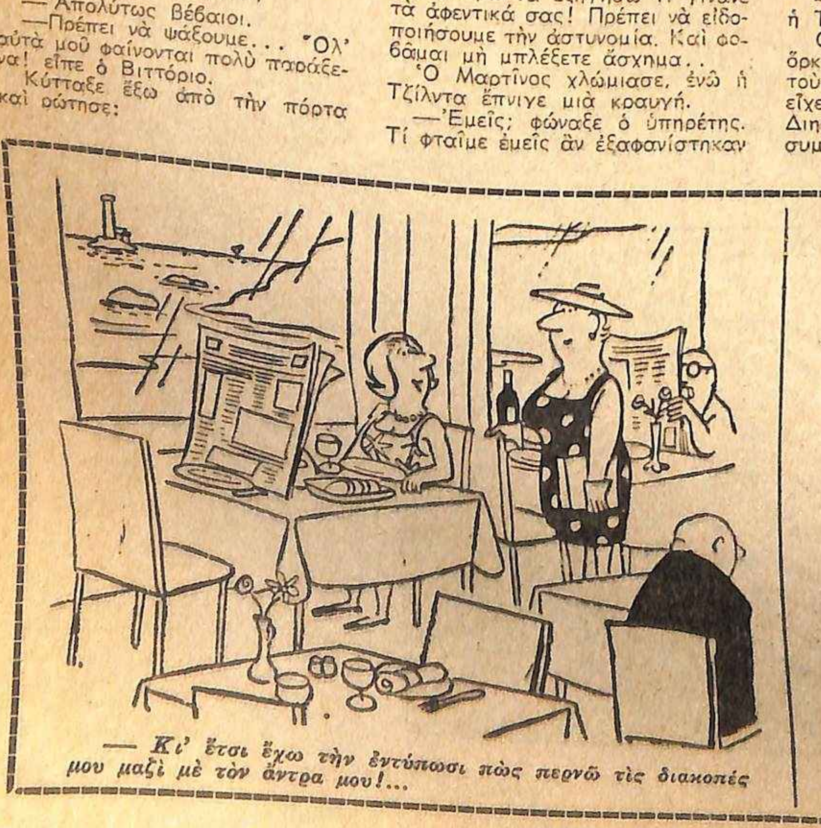

— Κι' ἔτσι ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς περνῶ τὶς διακοπές μου μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου!...

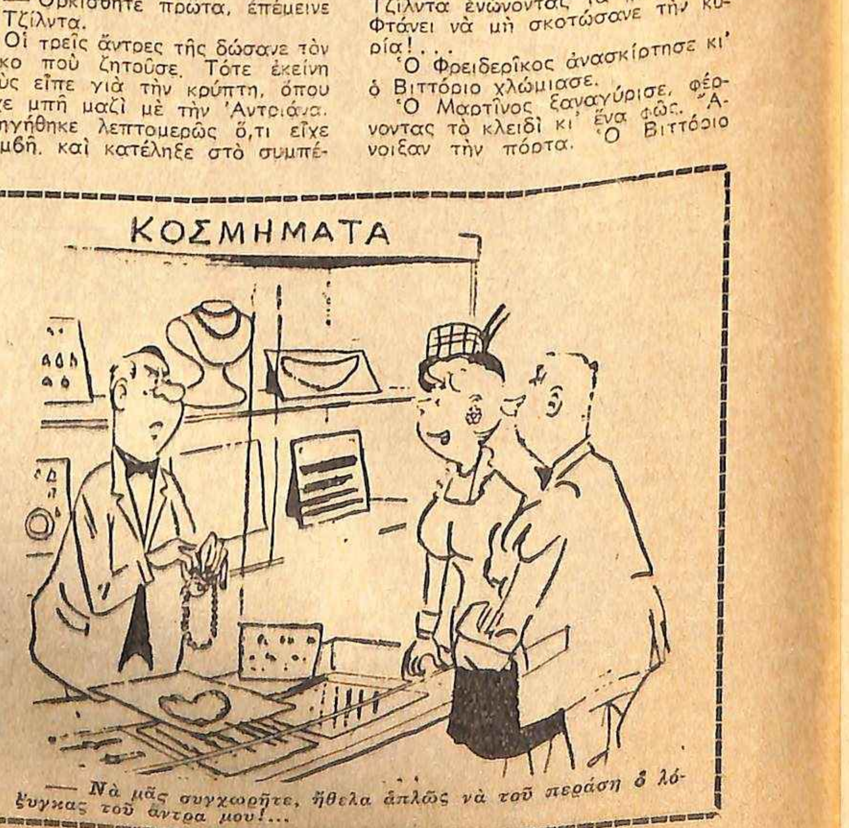

— Νὰ μᾶς συγχωρῆτε, ἤθελα ἁπλῶς νὰ τοῦ περάση ὁ λόξυγκας τοῦ ἄντρα μου!...

ΠΟΙΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ *χρειάζεται* ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ.

Μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαθέτετε πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ εἶσθε πάντοτε ἄψογη. Ἡ Tokalon ἐδημιούργησε μιὰ ἁπλῆ περιποίησι ποὺ δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολῆ παρὰ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἡμέρα.

✻ Τὸ πρωΐ χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα ἡμέρας TOKALON ποὺ καθαρίζει τὸ πρόσωπό σας, ἐμποδίζει τὴν ἐμφάνισι μαύρων στιγμάτων καὶ κάνει τὸ πρόσωπό σας τελείως καθαρό.

✻ Τὸ βράδυ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ τὴν θρεπτικὴ κρέμα μὲ Biocel, ἡ ὁποία ἐπιβοηθεῖ τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν κυττάρων, δραστηριοποιεῖ τὴν ὑποδοριακὴ κυκλοφορία καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐμφάνισι τῶν ρυτίδων.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἁπλουστάτη περιποίησι θὰ ἔχετε ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀρχίστε ἀμέσως.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΑΣ

Ἀφοῦ χρησιμοποιήσετε τὴν κρέμα ἡμέρας TOKALON, μεταχειρισθῆτε σύμφωνα μὲ τὴν προτίμησί σας:

✻ **τὴν πούδρα Tokalon:** Εἶναι ἐξαερισμένη, συνεπῶς ἡ πλέον ἐλαφρά. Ἐπιτρέπει ἔτσι στὸ δέρμα νὰ ἀναπνέῃ.

✻ **τὴν κρέμα - πούδρα Pretty-Quick.** Ἐνῶ χρειάζονται λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ τὴν βάλετε, κρατᾶ γιὰ ὧρες.

Tokalon

πρὸς τὰ πίσω καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Βιττόριο, ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ἀνασηκώση:

—Νὰ τὴν ἀγαπᾶς... Σοῦ ἀξίζει... Νὰ γίνης ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου.

Ὁ νέος ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Θὰ σᾶς σώσουμε!... φώναξε. Θὰ ζήσετε... γι' αὐτήν!

Τὰ μάτια τοῦ μαρκησίου ἀστράψανε γιὰ τελευταία φορά... Ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ Βιττόριο καὶ τοῦ Φρειδερίκου. Ἕνα ὄνομα βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του, μαζὶ μὲ τὴν τελευταία του πνοή:

—Ἐντίτα!

Ἔπειτα τὰ μάτια του ἔκλεισαν γιὰ πάντα. Εἶχε πεθάνει.

Οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν γονατισμένοι δίπλα στὸ νεκρό. Δὲν ἔχυναν δάκρυα. ἀλλὰ τοὺς ἔπνιγαν οἱ λυγμοί...

Ὅταν συνῆλθαν ἀπὸ τὸν τρομερὸ κλονισμό, θυμήθηκαν τὴν Ἀντριάνα καὶ τὸν Σὰν Βίτο. Μαζὶ μὲ τὸν Μαρτίνο καὶ τὴ Τζίλντα, ψάξανε τὸ ὑπόγειο, ἀλλὰ τὸ βρήκανε ἄδειανό.

Ὁ τυχοδιώκτης κι' ἡ γυναῖκα του εἶχαν ἐξαφανιστῆ.

*

Τὸ πτῶμα τοῦ Ἐδμόνδου μεταφέρθηκε τὴν ἄλλη μέρα στὸ παρεκκλῆσι, γιὰ νὰ ταφῆ μὲ κάθε μυστικότητα.

Ὁ Ἐδμόνδος κι' ὁ Φρειδερῖκος ἐκτελῶντας τὴν τελευταία του θέλησι, πῆγαν στὴν Ἐντίτα τὸ χαρτὶ ποὺ δὲν εἶχε θελήσει νὰ ὑπογράψη ἡ κόμισσα.

Ἡ νέα χήρα πίστεψε πὼς εἶχε κάμει ἕνα θαῦμα ὁ Θεός. Κανεὶς δὲν τῆς φανέρωσε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια...

Ἔτσι, βέβαιη πιὰ πὼς δὲν ἦταν ἔνοχος ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν Ἐδμόνδο, ἔνιωσε ἀκόμη μεγαλύτερη στοργὴ γιὰ τὸ πλάσμα ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της.

Ὁ Βιττόριο θυμόταν πάντα τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μαρκησίου. Ἄφησε τὴν καρδιά του ν' ἀνοίξη σὲ μιὰ καινούργια ἐλπίδα. Δὲν προσπάθησε νὰ ταράξη μὲ ἐρωτικὲς φράσεις τὴ γλυκειὰ γαλήνη τῆς ἁγνῆς ἐκείνης ψυχῆς. Ἀλλ' οἱ περιποιήσεις του κι' ὁ ἄπειρος σεβασμὸς ποὺ τῆς ἔδειξε, συγκίνησε τὴν Ἐντίτα. Κι' οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν.

*

Δὲν μπόρεσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψη τί εἶχαν γίνει ἡ Ἀντριάνα κι' ὁ τυχοδιώκτης.

Μιὰ μέρα ὅμως, οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύσανε τὴν εἴδησι ἑνὸς παράξενου δυστυχήματος, ποὺ εἶχε συμβῆ σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ταξίδευε στὴν Ἀμερική.

Ἕνας ἄντρας ὥριμος καὶ μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ὡραία εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα. Δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς γλυτώσουν. Ὁ ὠκεανὸς ἔγινε ὁ ὑγρὸς τάφος τους.

Ἦταν ἄραγε ἡ Ἀντριάνα κι' ὁ Σὰν Βίτο;...

*

Ἡ κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο εἶχε τρελλαθῆ. Τὴν ἔκλεισαν στὸ φρενοκομεῖο. Οἱ γιατροὶ τὴν ἔκριναν ἀθεράπευτη.

Ἡ Θεία Δίκη εἶχε τιμωρήσει τὴν ἔνοχη γυναῖκα, εἶχε ὅμως φανῆ ἐπιεικὴς γιὰ τὴ μητέρα. Γιατί, μέσα στὴν τρέλλα της, ἡ Λίντια ἔβλεπε τὴν Ἐντίτα, εὐτυχισμένη, χαμογελαστή, νὰ τὴν ἀγκαλιάζη, νὰ τὴν ἀγαπάη...

Γιὰ νὰ πνίξη τὶς τύψεις του ὁ Μπέπε ρίχτηκε στὸ πιοτὸ καὶ στὰ χαρτιά. Μιὰ νύχτα ἀνακατεύτηκε σ' ἕνα καυγᾶ, στὴν ταβέρνα. Τὸν πιάσανε καὶ τὸν καταδικάσανε σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκισι. Δέχτηκε τὴν καταδίκη του σὰν δίκαιη καὶ ἐπιεικῆ τιμωρία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Τζίλντα, ὁ Μαρτῖνος κι' ἡ Τζινέτα μπῆκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐντίτας.

Στὸ σπίτι τῆς Ἐντίτας καὶ τοῦ Βιττόριο, ὁ Φρειδερῖκος ἔβρισκε κάποια ἀνακούφισι ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τοὔσφιγγε ἀκόμα τὴν καρδιά, στὴν ἀνάμνησι τῆς Ἀντριάνας καὶ τοῦ θείου του.

Ὅσο γιὰ τὴ Ντορίνα, καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε χάσει πιὰ ὁριστικὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Βιττόριο, δέχτηκε ἕνα μεγάλο ποσὸν ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ νέος κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴ Φλωρεντία μαζὶ μὲ κάποιο ξένο, ποὺ φαινόταν ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

ΤΕΛΟΣ

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1075

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Κράτος τῆς Εὐρώπης. — Ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀραιοκατοικημένη περιοχὴ τῆς Γῆς (γεν).
2) Χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. — Προειδοποίησι μὲ δυσάρεστο περιεχόμενο.
3) Προπορεύονται βασιλέων. — Ἄνθρωπος μὲ πολλὲς ἀρετές. — Μονὰς τῆς ἠλεκτρολογίας (ἀνεστραμμένη).
4) Τὸ ὄνομα γόητος τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. — Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμα νὰ τοὺς νικήση. — Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ὀνόματος μεγαλοπόλεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. — Ὁλόκληρος, ἀλλὰ ἀναποδογυρισμένος.
5) Μοναδικός. — ... Φύρστεμπεργκ: πριγκήπισσα, ποὺ ὀνειρεύεται νὰ γίνη στάρ. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθυντ.). — Βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα.
6) Δυστυχισμένος. — Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώσεις. — Κάριν ...: στὰρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου.
7) Ἀδιαφορία, ἀμέλεια, ἀφροντισιά. — Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ Χρυσόμαλλο δέρας. — Ἀπαραίτητα στὸ σκάκι.
8) Ὕπαρξις. — Κραυγὴ πτηνοῦ. — Κύριος συμμαζεμένος. — Μόριο, ποὺ δηλώνει ἐπίτασι.
9) Χοῖρος. — Αὐτός, ποὺ μένει μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χάχας (ἀρχ.). — Ὑποθετικόν.
10) Ἄφωνο... ἀμόκ. — Πρέπει. — Νότα. — Δόκτωρ ἀντίπαλος τοῦ Τζέιμς Μπόντ.
11) Πόλις τῆς Πελοποννήσου. — Μεγάλη ὄασις τῆς κεντρικῆς Σαχάρας. — Κέντρο παραθερισμοῦ τῆς Νοτίου Γαλλίας.
12) ... Λωράν: γόησσα τῆς γαλλικῆς ὀθόνης. — Προσφέρει συχνὰ ἄσυλο σ' ἐρωτευμένα ζευγάρια. — Μᾶς τὸ δίνει ἡ κόττα... ὅταν βράση.
13) Τὸ ἔχει κάθε φυτό. — Μονὰς βάρους (ἀνεστραμμένη). — Καὶ τὸ ὄργανο μιᾶς αἰσθήσεως (ἀνεστραμμένο κι' αὐτό). — Σκάφος γιὰ πλουσίους.
14) Τόπος προσευχῆς (δοτ.). — Μεγαλόσωμος παπαγάλος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. — Πρώτη ὕλη γιὰ ἐφημερίδες. — Ὁδηγῶ.
15) Μισὸ μάτς. — Γύρισε στὴν Ἑλλάδα τὸ φίλμ «Τὸ παιδὶ καὶ τὸ δελφίνι (ἐπών.). — Μισὸς ἦλος.
16) Εἶχε κάποτε γιὰ στόχο τὸ Καστρί. — Ὄνομα μεγάλης Ἑλληνίδος ἠθοποιοῦ.
17) Ὀλέθρια καταστρεπτικά. — Εἶδος τυριοῦ (πληθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Πρόσωπα ποὺ δίδονται συχνὰ σὰν ὑπόδειγμα. — Ἔντμοντ ...: Ἀμερικανὸς ἠθοποιός.
2) Μικρὸ πριγκιπᾶτο. — Μεγάλη ἀγάπη γιὰ κάτι (γεν.).
3) Διπλασιαζόμενο κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε. — Ρῆμα εὐχῆ. — Σύμφωνον.
4) Προσκαλεῖ. — Ὁ πρῶτος σαδιστής. — Θεά. — Βορρᾶς (ξεν.).
5) Μεταφορικὸ μέσον. — Κομψότης. — Πυρσός. — Πολεμικὴ κραυγή.
6) Εὐθύγραμμοι. — Δὲν τὸ λέει ποτὲ ὁ πλεονέκτης. — Δὲν ἐργάζεται.
7) Δὲν συμβαίνουν στὴν κατάλληλη ὥρα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Δέντρο τῶν δεντροστοιχιῶν.
8) Ἀνεστραμμένη βυζαντινὴ νότα. — Γαλλικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα. — Τηλεφωνικὸ ἐπιφώνημα. — 71.
9) Προτρέπει. — Ὑποβάλλεται σὲ ἀρχή. — Ἀπαγορεύει.
10) Πρόθεσις (πρὸ φωνήεντος). — Περίπατος γιὰ νήπια. — Ἄγγλος θαλασσοπόρος. — Ἀρχικὰ παλαιοῦ κόμματος.
11) Καταφύγιο ληστῶν. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Προσφέρει εὐχάριστο θέαμα στὰ παιδιά.
12) Ἱπτάμενος βασιλιᾶς. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ χρήματα. — Μερικοὶ τὰ ξεχνοῦν.
13) Ἑλληνικὸ νησί. — Ὄμορφη νέα. — Τὸ ὄνομα γοήσσης τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. — Μύτη βελόνας.
14) Ἀρχαία θάλασσα. — Πρόθεσις. — Καλύπτουν τὸ ἥμισυ τοῦ ποταμοῦ Κόγγου. — Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως.
15) 108. — Περιοχὴ τῆς Βορείου Εὐρώπης. — Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας.
16) Ἀνώφελα. — Στεναγμός, θρῆνος.
17) Ἀθόρυβα. — Χώρα τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

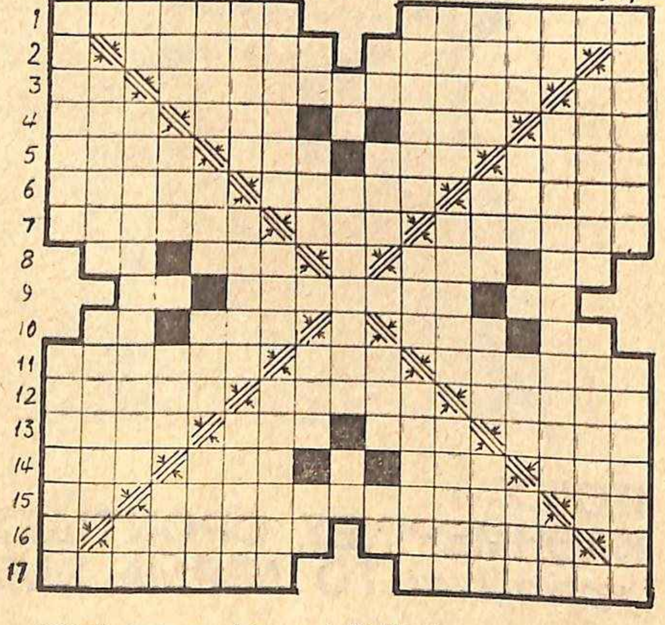

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1074 στὴ σελίδα 86

MENTIOYM
P. PANOUTSO
ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ
Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 9—1 5—8 μ. μ. Σάββατον 9—1 πλὴν Κυριακῆς. Ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἁγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφωνον 650.418.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ
ΑΤΟΝΑ—ΕΛΚΗ
Ἄνευ ἐγχειρήσεως
Θεραπεῖαι νοσημάτων πλημμελοῦς κυκλοφοριακοῦ συστήματος.
Dr ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ἰατρὸς
ΑΘΗΝΑΙ Σωκράτους 56
Τηλ. 535-128

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΤΑ ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ
Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν πολλὲς ἰαματικὲς πηγὲς μὲ διάφορες ἡ κάθε μιὰ θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πᾶνε στὶς ἰαματικὲς πηγὲς νὰ κάνουν τὴν λουτροθεραπεία τους. Γι' αὐτοὺς ὑπάρχει μία μόνον λύσις: νὰ κάνουν λουτροθεραπεία στὸ σπίτι τους ἢ σὲ ὑδροθεραπευτήριον μὲ τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τοῦ καθηγητοῦ Δαμβέργη. Εἶναι τῆς αὐτῆς ἀποτελεσματικότητος μὲ τὰ ἀντίστοιχα φυσικὰ ἰαματικὰ λουτρὰ καὶ τῆς ἰδίας κατὰ συνέπειαν θεραπευτικῆς ἀξίας. Γι' αὐτὸ καὶ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες τὰ ἔχουν ἐπαινέσει καὶ τὰ συνιστοῦν ἀνεπιφυλάκτως. Τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τοῦ καθηγητοῦ Δαμβέργη σὲ σφραγισμένες πλαστικὲς φιάλες νέας συσκευασίας πωλοῦνται στ.. Φαρμακεῖα καὶ στὰ Ὑδροθεραπευτήρια.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„
Διπλ)χον, Ψ.Κ.Ε. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱοδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυροὺς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στὸ τραῖνο

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, 35 χρόνων, ξανθή, νόστιμη. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 30 χρόνων, μελαγχροινή, ὄμορφη. ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ, ὡς 40 χρόνων, μελαγχροινός, κοντός, χοντρός. ΕΝΑΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

(Μέσα στὸ τραῖνο, στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῶν κυριῶν).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Ὡραία ἡ ἰδέα σου νὰ ταξιδέψουμε στὸ διαμέρισμα τῶν κυριῶν! Καὶ γιὰ τὴν καλή μας τύχη, δὲν εἶναι σήμερα ἐδῶ οὔτε μία κυρία! Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας. Ἔχουμε νὰ ποῦμε τόσα πολλά, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἔχουμε νὰ βρεθοῦμε μόνες...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό!.. Σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα εἴμαστε ἀσφαλεῖς, γιατὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι συχνὰ συμβαίνουν δυσάρεστα ἐπεισόδια στοὺς σιδηροδρόμους...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Βέβαια... Καθὼς λένε μάλιστα, αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Προχθὲς ἀκόμα διάβασα στὴν ἐφημερίδα...

(Ξαφνικά, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ τραῖνο ξεκινάει, ἕνας κύριος λαχανιασμένος πηδάει μέσα στὸ διαμέρισμα).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μά,κύριε, δὲν διαβάσατε λοιπὸν τὴν ἐπιγραφή;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποιὰ ἐπιγραφή;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Μὰ ἐδῶ εἶναι τὸ διαμέρισμα τῶν κυριῶν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἀλήθεια. Λυποῦμαι πολύ, κυρίες μου. Μά, καθὼς βλέπετε, τὸ τραῖνο ξεκίνησε πιὰ καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω βαγόνι... Θὰ μείνω λοιπὸν ἀναγκαστικὰ ἐδῶ, μέχρι τοῦ προσεχοῦς σταθμοῦ... (Κάθεται σὲ μιὰ γωνιά).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ (σιγά): Τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο, Μαργαρίτα μου;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τρομερό, Φραγκίσκη μου. Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε οὔτ' ἐδῶ ἥσυχες!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἐννοοῦν νὰ καταπατοῦν ὅλα μας τὰ δικαιώματα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητή μου. Δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου τὰ μοῦτρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μήπως εἶναι κανένας κακοῦργος καὶ ἦρθε ἐδῶ μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μᾶς κακοποιήση;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Κι' ἐμεῖς ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ λόγους ἀσφαλείας...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ὁπωσδήποτε δὲν πρέπει νὰ δείξουμε πὼς τὸν φοβόμαστε! Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτόν. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὴ μόδα...Πῶς σοῦ φαίνονται τὰ τελευταῖα μοντέλα;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Θαυμάσια! Πρὸ πάντων τὰ ταγιὲρ εἶναι τρέλλα!..

(Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κύριος ἀποκοιμιέται στὴ γωνιά του καὶ ροχαλίζει. Οἱ κυρίες παίρνουν θάρρος καὶ ὑψώνουν τὴ φωνή).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Θέλω μάλιστα νὰ ἔχω ἕνα μαῦρο ταγιεράκι μεταξωτὸ κι' ἀπὸ μέσα μιὰ ὁλόλευκη μπλούζα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἔξαφνα μὲ δυνατὴ φωνή): Κλεῖστε τὸ στόμα, σᾶς παρακαλῶ!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Αὐτὸ ἔλειπε!... Δὲν φτάνει ποὺ ἦρθε ἐδῶ μέσα χωρὶς νὰ ἔχη δικαίωμα, ἀλλὰ θέλει νὰ μᾶς ἐπιβάλλη καὶ σιωπή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀκόμη πιὸ δυνατά): Κλεῖστε τὸ στόμα καὶ μὴ μιλᾶτε καθόλου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ (σιγά): Ὑπομονή, φίλη μου! Πρέπει νὰ εἴμαστε ψύχραιμες κι' ἐπιφυλακτικές. Προσποιεῖται τὸν κοιμισμένο... Ξέρεις, λοιπόν, τί συμβαίνει; Εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος, ἕνας λωποδύτης, ποὺ ζητάει ἀφορμὴ φιλονεικίας, γιὰ νὰ ὁρμήση ἔξαφνα ἐπάνω μας καὶ νὰ μᾶς κλέψη ὅ,τι ἔχουμε μαζί μας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Φοβᾶμαι, Φραγκίσκη μου, τρέμω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Ὄχι! Πρέπει νὰ δείξουμε ὅτι εἴμαστε γενναῖες καὶ ὅτι καταλάβαμε τὸ στρατήγημά του. Κράτα ὅσο μπορεῖς δυνατὰ τὴν τσάντα σου στὰ χέρια σου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τί ἦταν κι' αὐτό! Καλὰ τὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες! Αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη! Ἐπειδὴ περνᾶ κοντὰ ἀπὸ τὰ σύνορα, πολλοὶ κακοῦργοι παίρνουν αὐτὸ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ δραπετεύσουν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Μίλα ὅσο μπορεῖς σιγά... Καὶ μὴν ἔχεις αὐτὸ τὸ φοβισμένο ὕφος. Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις μας μέσα ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά του...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ἔπρεπε νὰ ἔχουμε μαζί μας κανένα περίστροφο!..

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ φωνὴ τρομερή): Ἀνοῖξτε, λοιπόν, τὸ στόμα σας!... Ἀνοῖξτε το καλά, σᾶς παρακαλῶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Εἶδες λοιπόν;.. Δὲν σοῦ ἔλεγα ὅτι ζητάει ἀφορμή; Πρὸ ὀλίγου θύμωσε γιατὶ μιλούσαμε δυνατά, τώρα θύμωσε γιατὶ μιλᾶμε σιγά...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μήπως εἶναι τρελλός;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀκόμη χειρότερο...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ἄραγε τί σκοποὺς ἔχει; Τί νὰ σκέπτεται λοιπόν; Σκοπεύει μόνο νὰ μᾶς κλέψη ὅ,τι ἔχουμε μαζί μας, ἢ καὶ νὰ μᾶς σκοτώση;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Ὤ, μὴν τὸ λὲς αὐτό!... Νὰ πεθάνουμε ἔτσι μέσα στὸ διαμέρισμα ἑνὸς τραίνου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καὶ νὰ μὴν ἰδοῦμε ποτὲ πιὰ τοὺς δικούς μας.... τὰ παιδιά μας, τοὺς ἄνδρες μας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Τί τρομερὸ θὰ εἶναι γι' αὐτοὺς νὰ διαβάσουν ἔξαφνα στὶς ἐφημερίδες τὴ δολοφονία μας!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Βλέπεις λοιπὸν ὅτι φοβᾶσαι κι' ἐσύ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Φαίνεται πὼς μοῦ ἔχεις μεταδώσει τὸν τρόμο σου... Περίεργο!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι δειλή... Γιατί φοβᾶμαι τώρα;... Μήπως εἶναι προαίσθημα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ ἐπὶ τέλους, γιατί φοβᾶστε τόσο; Δὲν εἶναι σπουδαῖο ζήτημα... Μόνο ποὺ θὰ τρέξη λίγο αἷμα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ἄ!... Θεέ μου! Θεέ μου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Ὁ κακοῦργος!.. Δὲν κρύβει πιὰ τοὺς σκοπούς του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Θέλει τὸ αἷμα μας!... Θὰ μᾶς σκοτώση!... Καλὰ τὸ εἶπα... Πῶς θὰ μᾶς σκοτώση τάχα; Μὲ μαχαῖρι ἢ μὲ περίστροφο;... Θεέ μου, δέξου τὴν ψυχή μου!..

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Τώρα εἶναι ποὺ πρέπει νὰ φανοῦμε γενναῖες... Μάλιστα, ἂν μπορεῖς νὰ χαμογελάσῃς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Χαμογέλασε ἐσύ, ἂν μπορῆς... Ἐγώ, τί νὰ σοῦ πῶ... βρίσκω ὅτι εἶναι σωστὸ νὰ τοῦ δώσουμε ὅ,τι ἔχουμε στὶς τσάντες μας, τὶς βαλίτσες μας, τὰ κοσμήματα, τὰ χρήματα, ὅλα, ὅλα, γιὰ νὰ μᾶς χαρίση τὴ ζωή...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Μὴ βιάζεσαι... Ἐπὶ τέλους!... Μόλις τὸν ἰδοῦμε νὰ κινηθῆ, τραβοῦμε τὸ κορδόνι γιὰ νὰ χτυπήση ὁ κώδων τοῦ κινδύνου...

(Σὲ λίγα λεπτά, τὸ τραῖνο σταματᾶ, ἀλλ' ὁ κύριος φαίνεται ἀκόμα βαθύτατα ἀποκοιμισμένος).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Δόξα τῷ Θεῷ! Τὸ τραῖνο σταμάτησε!... Σωθήκαμε!...

(Ὁ κύριος δὲν σαλεύει καθόλου).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Εἶδες, φίλη μου; Δὲν φεύγει! Θέλει νὰ μείνη ἀκόμα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Ἔννοια σου! Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φύγη... Πρέπει νὰ φωνάξουμε τὸ σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο! (Σκύβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο). Ἐλᾶτε γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ..

(Ὁ ὑπάλληλος μπαίνει μέσα).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Αὐτὸς ὁ κύριος ἦλθε τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε τὸ τραῖνο, ἐδῶ στὸ διαμέρισμα τῶν κυριῶν, καθὼς βλέπετε... Εἶπε πὼς θὰ κατέβη στὸν προσεχῆ σταθμό... Ἀλλὰ φαίνεται δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ φύγη.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (κουνῶντας τὸν κύριο): Ἔ, κύριε! Εἶσθε στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῶν κυριῶν... Πρέπει νὰ πᾶτε σὲ ἄλλο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πετιέται ἔξαφνα): Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε! Μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος πολὺ βαθειά, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ γωνιά. Συγγνώμην, κυρίες μου...

(Ὑποκλίνεται μὲ εὐγένεια μπροστὰ στὶς δυὸ κυρίες καὶ φεύγει).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Δόξα σοι ὁ Θεός!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μὰ τί ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔλεγε; Παραμιλοῦσε; Καὶ γιατί νὰ λέη τέτοια λόγια; Κι' ἂν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σκοτώση ἐμᾶς, κάποιον θὰ σκότωσε ἄλλοτε καὶ ὀνειρευόταν...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ: Μὰ ἐκεῖνα τὰ λόγια του: «Ἀνοῖξτε τὸ στόμα σας, κλεῖστε τὸ στόμα σας», δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀπευθύνονταν παρὰ σὲ μᾶς!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μὰ κύτταξε! Κάτι ξέχασε ἐκεῖ στὸ κάθισμα... Δὲν θὰ εἶναι ἀδιακρισία νὰ θελήσουμε νὰ ἰδοῦμε τί ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἀνησύχησε τόσο.. Κύτταξε! Εἶναι ἕνα καρνέ... Κι' ἔχει ἕνα σωρὸ κάρτες μέσα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ (παίρνει μιὰ κάρτα καὶ διαβάζει): «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΝΑΚ, ὀδοντοϊατρός...» Χά! Χά!... Τί πάθαμε! Νομίζαμε ὅτι ἦταν ἕνας τρομερὸς κακοῦργος... Τώρα ἐξηγοῦνται τὰ λόγια του: «Ἀνοῖξτε τὸ στόμα... Κλεῖστε τὸ στόμα... Δὲν εἶναι σπουδαῖο ζήτημα... Μόνο λίγο αἷμα θὰ τρέξη...». Ὁ κλέφτης, ὁ δολοφόνος, ἦταν ἁπλούστατα ἕνας ὀδοντοϊατρὸς ποὺ ὀνειρευότανε!... Ἄ! τὸν καϋμένο!... Πόσο τὸν παρεξηγήσαμε!...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΡΟΖΙΕΡ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς γυναίκας ποὺ παντρεύτηκε εἶναι πὼς γλύτωσε ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μείνη γεροντοκόρη.

Ἀρχαῖο ρητὸ

Ὅταν σπείρης ἕνα μόνο σπόρο κοκεταρίας στὸ μυαλὸ μιᾶς γυναίκας, τὴν ἄλλη μέρα θὰ φυτρώση δάσος.

Μυρζὲ

Ὁ κόσμος ἐποντίζετο κι' ἡ γυνή μου ἐστολίζετο.

Βυζαντινὴ παροιμία

Φτώχεια καὶ φιλαρέσκεια εἶναι δυὸ ἐπικίνδυνοι σύμβουλοι.

Βίκτωρ Οὐγκὼ

Ἀπὸ τὸ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν.

Ἀρχαῖο ρητὸ

Καλύτερα ἡ ἀγάπη ἑνὸς γέρου παρὰ τὸ ξύλο τοῦ νέου.

Ἀρχαῖο ρητὸ

Οἱ ἐρωτευμένοι γέροι εἶναι πιὸ τρελλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους.

Λαροσφουκὼ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ βεντέτα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ Ἔφη Παππᾶ, ποὺ ἐσημείωσε κατὰ τὸ ἐφετεινὸν καλοκαίρι ἐκπληκτικὴν ἐπιτυχίαν σὲ κοσμικὸ κέντρο τοῦ Φαλήρου καὶ στὸ πανηγύρι τῆς ΧΕΝ, στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ Ἔφη Παππᾶ ἐμφανίστηκε στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ, τὴν Νινὴ Ζαχᾶ, 8 διεθνεῖς ἀτραξιὸν καὶ ἄλλους ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνες. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἔφη Παππᾶ, ἐπανερχομένη θὰ ἐμφανισθῆ ἀμέσως σὲ γνωστὸν κοσμικὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ὑπέγραψεν, ἤδη, συμβόλαιο διὰ τὴν χειμερινὴν σαιζόν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ — ΠΑΝΘΗΡ

Πολὺ τῆς μόδας τὰ καπελλάκια, ποὺ σκεπάζουν ὄχι μόνο τὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ μέγα μέρος τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Βίκυ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μαννεκὲν τῆς ἰταλικῆς πρωτευούσης λανσάρει ἕνα καπελλάκι, ποὺ μοιάζει μὲ κράνος ἀστροναύτου, ἀλλὰ καὶ εἶναι πανάκριβο γιατὶ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ γνήσιο δέρμα πάνθηρος. Τὸ σύνολο αὐτὸ προσδίδει στὴν ὡραία ποὺ τὸ φορεῖ ἕνα ἄγριο ἀλλὰ καὶ μυστηριῶδες ὕφος.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Φαβορὶ τραγούδια καὶ τραγουδισταὶ

Ἡ Κλειὼ Δενάρδου, ποὺ θὰ ἀποδώση τὰ τρία ἀπὸ τὰ εἴκοσι τραγούδια τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ.

ΟΠΩΣ κάθε χρόνο, τὸ μοναδικὸ φεστιβὰλ τραγουδιοῦ, ποὺ διοργανώνει αὐτὸν τὸ μῆνα, στὴ Θεσσαλονίκη, ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις, ἀναμένεται μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς μουσικῆς.

Γιὰ τὸ ἐφετεινὸ φεστιβάλ, στὸ ὁποῖο συνεργάζεται ἐφέτος καὶ τὸ Ἐθνικὸ Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας, ἐστάλησαν περὶ τὰ 200 τραγούδια, ἀπὸ αὐτὰ δὲ προεκρίθησαν τελικὰ τὰ κάτωθι εἴκοσι:

1) «Θερισμὸς» (στίχοι καὶ μουσικὴ Χριστίνας Ἀλεξίου).

2) «Θάλασσα πλατειά μου», (στίχοι καὶ μουσικὴ Ι. Ἀνδρεοπούλου).

3) «Τὸ τραγούδι τῆς καμπάνας» (στίχοι Μαρίας Γκόπη, μουσικὴ Βάσου Δοΐκου).

4) «Σὰν μιὰ βροχὴ» (στίχοι Ρέτης Ζαλοκώστα, μουσικὴ Γ. Θεοδοσιάδη).

5) «Ἄσπρα φτερά» (στίχοι Μιχ. Μαρμαρᾶ, μουσικὴ Γ. Καλογήρου).

6) «Μὲς στὴ μπόρα καὶ τὸν ἥλιο» (στίχοι Πυθαγόρα, μουσικὴ Γ. Κατσαροῦ).

7) «Στὸ μουράγιο» (στίχοι Θ. Ζακᾶ, μουσικὴ Μιχ. Καλοκοβάδη).

8) «Φέρτε μου πίσω τὸν καημό» (στίχοι Ἠλία Ἠλιοπούλου, μουσικὴ Ἀφροδίτης Κεχαγιᾶ).

9) «Τὸ χαμένο βράδι» (στίχοι καὶ μουσικὴ Γ. Κοντογιώργου).

10) «Ἂς ἦταν νάχα» (στίχοι καὶ μουσικὴ Σταύρου Κουγιουμτζῆ).

11) «Στὸν κῆπο τὸ φεγγάρι» (στίχοι Γ. Στεφάνου, μουσικὴ Γερ. Λαβράνου).

12) «Θαλασσινὸ ὄνειρο» (στίχοι Ι. Λογοθέτη, μουσικὴ Γ. Μαυρομουστάκη).

13) «Ἦταν μεγάλη ἡ νύχτα» (στίχοι Ι. Κακουλίδη, μουσικὴ Νότας Μαυρουδῆ).

14) «Νάχα τὸ χελιδόνι» (στίχοι Ι. Παπαδοπούλου, μουσικὴ Δ. Μπουκουβάλα).

15) «Τὸ φτωχόπαιδο» στίχοι Ι. Ρίτσου, μουσικὴ Σπ. Μεντῆ).

16) «Κόκκινο πουλί» (στίχοι Φραντζέσκας Ἰακωβίδη καὶ μουσικὴ Ἀνδρ. Οἰκονόμου).

17) «Κάποιος γιορτάζει» (στίχοι Ι. Ἀργύρη, μουσικὴ Σπύρου Παπᾶ).

18) «Ἡ μεταμόρφωσι» (στίχοι καὶ μουσικὴ Γ. Ρωμανοῦ).

19) «Μιλᾶς» (στίχοι Κ. Γεωργουσόπουλου, μουσικὴ Ι. Σπανοῦ).

20) «Ἔχεις κάτι δικό σου» (στίχοι Γ. Γιαννακόπουλου, μουσικὴ Ἀλ. Σπάθη).

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐφετεινὰ τραγούδια ἔχουν γραφῆ ἀπὸ νέους στιχουργοὺς καὶ νέους συνθέτας. Ἀκόμα ὅμως πιὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι τὰ τραγούδια δυὸ πολὺ γνωστῶν νέων συνθετῶν μὲ πάρα πολλὲς ἐπιτυχίες, τῶν Ξαρχάκου καὶ Λεοντῆ ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὴν πρώτη διαλογὴ ἐνῶ ἀπὸ τοὺς παλιοὺς γνωστοὺς συνθέτας, ὑπάρχουν μέσα στὴν εἰκοσάδα μόνο τέσσερις, οἱ Σπάθης, Λαβρᾶνος, Κατσαρὸς καὶ Μεντῆς. Ἐξ ἄλλου ἕνα ἀπὸ τὰ ἐφετεινὰ εἴκοσι τραγούδια εἶναι γραμμένο ἀπὸ δυὸ γνωστοὺς ἠθοποιούς: Τὸν Γιάννη Ἀργύρη καὶ τὸν Σπῦρο Παπᾶ. Τέλος ἕνα ἄλλο τραγούδι: τὸ «Κόκκινο πουλί» εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὴν γνωστὴ τραγουδίστρια Φραντζέσκα Ἰακωβίδου καὶ θὰ ἑρμηνευτῆ φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἴδια.

★

Ἀπὸ τὰ 20 αὐτὰ τραγούδια ὑπερέχουν καταφανῶς δύο, ποὺ ἔχουν καὶ τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες γιὰ νὰ βραβευθοῦν: Τὸ «Ἔχεις κάτι δικό σου», μὲ πραγματικὰ δαντελένιο στίχο, ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα:

Ἔχεις κάτι δικό σου
μιὰ ζεστὴ γοητεία
μιὰ θωριὰ γαλανὴ
σὰν βιολὶ ποὺ θρηνεῖ,
ἀγάπη μου.

Ἔχεις κάτι δικό σου
ποὺ θυμίζει ἁμαρτία,
λυγερὴ σὰν ἰτιά,
ἡ ματιὰ σαΐτια
τὸ φιλί σου φωτιὰ
καρδιά μου, πνοή μου
χαρά μου, ζωή μου.

Ἐπίσης τὸ τραγούδι «Φέρτε μου πίσω τὸν καημό», ποὺ δίνει μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα καὶ ἔχει παράλληλα ἐπιτυχημένη μουσική:

Εἶχα κι' ἐγὼ ἕνα καϋμὸ
τὸν λέγανε ἀγάπη
ποὺ μ' ἔμαθε πῶς νὰ πονῶ
πῶς νὰ κυλᾶ τὸ δάκρυ.
Τὸν πήρανε τὰ σύννεφα
στὰ μαῦρα τους σκοτάδια
ποὺ νὰ γυρέψω νὰ τὸν βρῶ
ποὺν' ἡ καρδιά μου ἄδεια.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Φέρτε μου πίσω τὸν καϋμὸ
τὶ κι' ἂν πονῶ κι' ἂν λυώνω
θέλω νὰ σβήσω νὰ χαθῶ
μὲ τὸν δικό σου πόνο.

Τὸ τραγούδι αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη γνωστότατου συνθέτου ποὺ εἶναι μέλος τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς εἶναι τὸ μεγάλο φαβορὶ τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης. Φυσικὰ μεγάλο ρόλο θὰ παίξη καὶ ἡ ἐκτέλεσις. Αὐτὸ θὰ τὸ ἑρμηνεύση ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ γνωστοῦ παραγωγοῦ δίσκων ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα ἀστέρια τοῦ νέου κύματος, ποὺ ἔχει πολλὴ ἀπόδοσι στὸ ραδιόφωνο, ἡ Νέλλη Μάνου, ὅπως καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Σπάθη, ποὺ θὰ τὸ τραγουδήση μιὰ προσωπικότης τοῦ εἴδους, ὁ κορυφαῖος τραγουδιστὴς Τόνης Μαρούδας.

Πολλὲς ἐλπίδες ἔχουν ἐπίσης τὸ τραγούδι τοῦ Μεντῆ, «Τὸ φτωχόπαιδο» ποὺ θὰ ἑρμηνεύση ἡ Γιοβάννα, τὸ τραγούδι τοῦ Κατσαροῦ «Μὲς στὴ μπόρα καὶ τὸν ἥλιο» ποὺ θὰ ἑρμηνεύσουν ὁ Καζαντζίδης καὶ ἡ Μαρινέλλα, ντουέττο. Ἐπίσης μιὰ ἐξαίρετη τραγουδίστρια, ἡ Κλειὼ Δενάρδου, ποὺ ἑρμηνεύει, κατὰ μοναδικὴ ἐξαίρεσι, τρία ἀπὸ τὰ εἴκοσι τραγούδια τοῦ φεστιβάλ, τὰ «Θάλασσα πλατειά μου», «Σὰν μιὰ βροχὴ» καὶ «Κάποιος γιορτάζει» ἔχει μεγάλες ἐλπίδες βραβεύσεως.

★

Ὅλα μαζὶ τὰ τραγούδια θὰ ἀκουστοῦν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ βράδι τῆς 16ης Σεπτεμβρίου, μέσα στὸ «Παλαὶ ντὲ Σπόρ» τῆς ἐκθέσεως. Θὰ ἐπαναληφθοῦν τὴν ἑπομένη εὐθὺς δὲ ἀμέσως θὰ ἐπακολουθήση ἡ βράβευσις, ὄχι αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ψηφοφορία τοῦ κοινοῦ, ὅπως τὰ προηγούμενα ἔτη, ἀλλὰ μὲ τὴν κρίσι τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Βελλίδη (πρόεδρον), Σ. Βασιλειάδην, Κ. Γιαννίδην, Π. Ζάνναν, Κ. Καπνίσην, Σ. Καραντινόν, Ζωὴ Καρέλη, Μ. Χατζιδάκιν,, Σ. Μιχαηλίδην, Γ. Σισιλιάνον, Ι. Καμπαδέλλην, Φ. Ἀνωγιαννάκην καὶ Α. Κυριαζῆν.

Ἐφέτος θὰ βραβευθοῦν τρία τραγούδια, μὲ 30 χιλ. τὸ πρῶτο, 20 χιλ. τὸ δεύτερο καὶ 15 χιλ. τὸ τρίτο. Θὰ ὑπάρχη ἀκόμα ἐφέτος γιὰ πρώτη φορὰ καὶ βραβεῖο πρώτης ἐμφανίσεως (5 χιλ.) γιὰ ἕνα νέο συνθέτη ποὺ κάνει πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί του.

Γιὰ τὸ εἰδικὸ αὐτὸ ἔπαθλο, φέρεται ὑποψήφιος ὁ Γ. Ρωμανός, μὲ τὸ τραγούδι του «Ἡ μεταμόρφωσι» γιὰ τὸ ὁποῖο, ὅπως λένε τοὐλάχιστον οἱ μεμυημένοι, ἔχει βάλει τὸ χεράκι του καὶ ὁ Χατζιδάκις...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

⁂

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ Ἡ Ἄνν Μάργκρετ ἔχει ἀπογοητεύσει μὲ τὴν συμπεριφορά της τρεῖς παλαιμάχους τοῦ Χόλλυγουντ: τὸν Μπίνγκ Κρόσμπυ, τὸν Βὰν Χέφλιν καὶ τὸν Ρόμπερτ Κάμμινγκς, ποὺ εἶναι οἱ παρτεναίρ της στὸ φὶλμ «Ταχυδρομικὴ ἅμαξα». Ἡ Ἄνν φτάνει διαρκῶς μὲ καθυστέρησι στὸ στούντιο καὶ δείχνει μόνιμα μεγάλη ἀπροθυμία γιὰ ἐργασία. Θὰ δικαιολογήσετε τὴ συμπεριφορά της, μαθαίνοντας πὼς ἕνα παλιὸ συμβόλαιο τὴν ὑποχρεώνει νὰ παίζη στὸ ἔργο αὐτὸ εἰσπράττοντας μόνο 20.000 δολλάρια. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ δικαιολογήση καὶ τὴ συμπεριφορά της ἀπέναντ. τριῶν συναδέλφων της, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἦσαν... πατέρες της.

★ Καὶ ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Φρὰνκ Σινάτρα, ἡ Τίνα Σινάτρα (17 χρόνων) ἑτοιμάζεται νὰ κάνη τὸ ντεμποῦτο της στὸν κινηματογράφο. Ὁ σκηνοθέτης Ρὸς Χάντερ εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴ δοκιμὴ καὶ ὁ Φρὰνκ παρηγορήθηκε ἔτσι κάπως, γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς μεγάλης κόρης του, τῆς Νάνσυ.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΟΥΖΟΣ

Ὁ νεαρὸς ποὺ ἔγινε φίρμα μέ... τὸ ζόρι

Ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος, νέος ἀκόμα, ἀλλά... διάσημος, ἔχει τὸ χάρισμα νὰ τὰ δέχεται ὅλα στὴ ζωή, μὲ τὸ χαμόγελο. Ἀκόμα καὶ τὶς ἀναποδιές. Ἔτσι, καταφέρνει νὰ εἶναι πάντα εὐτυχής. Λίγο εἶναι τάχα αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του;

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ Ντοῦζος, εἶναι σήμερα ὁ καλύτερος, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ θεάτρου ποὺ ἀνήκουν στὸ «νέο κῦμα». Ὁ καλύτερος κι' ὁ πιό... καλόκαρδος.

Πάντα, ὅπου κι' ἂν τὸν συναντήσης, εἴτε πάνω στὴ σκηνή. εἴτε στὸ καμαρίνι, στὸ «γύρισμα» ἢ στὸ δρόμο, στὸ «Ὀριεντάλ» τῆς Φωκίωνος Νέγρη, ὅπου παίρνει στὶς μεταμεσονύκτιες ὧρες τὸ παγωτό του, ἢ στὸ σπίτι του ὅταν παίρνη τὸν ρόλο τοῦ καλοῦ οἰκογενειάρχη ἢ τοῦ... χαζομπαμπᾶ, θὰ τὸν δῆς νὰ χαμογελάη, νὰ γελάη τοῦ καλοῦ καιροῦ ἢ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ γελάση.

Τὸ γέλιο εἶναι τὸ χαρακτηριστικό του ἢ τὸ «κουσούρι» του ἂν θέλετε, ποὺ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ προκαλέση... παρεξηγήσεις...

Μὲ μιὰ τέτοια «παρεξήγησι» τὸν γνωρίσαμε καὶ μεῖς πρὶν ἀπὸ 4—5 χρόνια, ὅταν ἀκόμα βρισκόταν στὰ πρῶτα βήματα τῆς καριέρας του κι' ἔπαιζε δεύτερους καὶ τρίτους ρόλους στὰ «Ὀλύμπια» τοῦ Πειραιῶς, μὲ τὸν θίασο τῆς Βίλμας Κύρου.

Συζητούσαμε σὲ μιὰ γωνιὰ τῶν παρασκηνίων μὲ τὴν Βίλμα, ὅταν ξαφνικὰ πέσαμε καταπρόσωπα στὰ κάτασπρα δόντια τοῦ Ἀνδρέα, ποὺ τ' ἄφηναν νὰ διαφαίνωνται σὲ δυὸ ἄσπρες σειρὲς τὰ ἀνοιχτὰ χείλη του.

Στέκονταν ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου καὶ παρακολουθοῦσε σιωπηλός.

Μᾶς ξάφνιασε.

—Ἐσὺ ἤσουν αὐτὸ τό... ἄσπρο πρᾶγμα ποὺ γελάει στὸ σκοτάδι;

—Ἐγώ.

—Καὶ γιατί γελᾶς, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Τὄχει τὸ φυσικό μου.

—Καὶ ποιός εἶσαι σύ, μὲ τὸ συμπάθιο;

—Ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος.

Εἶπε τ' ὄνομά του μὲ σιγουριά, ἐξακολουθῶντας νὰ χαμογελάη... Ὕστερα γύρισε τὶς πλάτες καὶ βγῆκε στὴ σκηνή.

Ἦταν πραγματικὰ μιὰ... ἀποκάλυψι, καθὼς τὸν εἴδαμε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ παίζη. Εἶχε αὐτοπεποίθησι, ἄνεσι, φυσικότητα, καὶ ταλέντο.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, καὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, μᾶς βρῆκε νὰ κυνηγᾶμε... τὸ ἄσπρο πρᾶγμα.

—Ἄ, ἐσεῖς;

—Ἐμεῖς.

—Τί θέλετε;

—Νὰ μᾶς τὰ πῆς.

—Ποιά νὰ πῶ;

—Τὰ ὄνειρά σου. Τὰ σχέδιά σου καὶ τά... μυστικό σου.

Ὁ ἀφιλότιμος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Μὴν παρεξηγήσετε ποὺ γελάω!

—Ὄχι. Εἶναι ἄλλωστε τὸ φυσικό σας.

—Φυσικά.

—Τί φυσικά;

—Τὸ φυσικό μου.

—Ἄ!

Ὕστερα, εἶπε δυὸ λόγια γιὰ τὰ ὄνειρά του. Μιὰ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του στὴ ζωή. Νὰ παίζη διαρκῶς στὸ θέατρο, νὰ παίζη, νὰ παίζη, νὰ παίζη.

—Τί ἀκριβῶς;

—Ὅ,τι νᾆναι. Κωμωδία, ἐπιθεώρησι, δρᾶμα, χορό, τραγούδι. Ὅ,τι νᾆναι. σᾶς λέω. Ἀρκεῖ νὰ παίζω.

Τί ὄνειρο, ἀλήθεια!

★

Κι' ὅμως, δυὸ - τρία χρόνια, πρὶν οὔτε ποὺ φανταζόταν ὁ νεαρὸς Ἀνδρέας, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ἀθηναϊκῆς γειτονιᾶς, ποὺ ἡ μοῖρα του θἆταν τὸ θέατρο. Ἂν μόλιστα τοῦ τὸ προφήτευε κανείς, θ' ἀγανακτοῦσε, γιατὶ ἡ σκηνὴ κι' ἡ ἠθοποιΐα ἦταν κάτι ἔξω ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασία του.

Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἄρεσε τότε, ὅπως δὰ συμβαίνει καὶ μ' ὅλους τοὺς δεκαοχτάχρονους νεαρούς, ἦσαν οἱ μηχανές.

— Ποιές μηχανές;

— Κάθε εἴδους μηχανές. Ἰδίως τῶν αὐτοκινήτων. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ τὸ πρῶτο ἐπάγγελμα τοῦ Ντούζου ἦταν μηχανικὸς σὲ συνεργεῖο αὐτοκινήτων.

Κάτι παρόμοιο ἦταν κι' ἡ δεύτερη δουλειά του. Μηχανικὸς σκηνῆς στὸ θέατρο τῆς Κατερίνας.

— Ἐκεῖ τὴν πάτησες, ἔ;

— Ἐκεῖ;

— Πῶς ἔγινε;

— Ζητήσατε τήν... Κατερίνα. Μὲ εἶδε καὶ πῆρε ὅρκο πὼς ἤμουν ἠθοποιὸς καὶ κατὰ λάθος τραβολογιόμουν μὲ τὶς μηχανὲς τῆς σκηνῆς.

— Σὲ ἔπεισε;

— Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸ καταφέρη. Δὲν ἤθελα ἐπ' οὐδενὶ λόγω νὰ ἀνέβω στὴ σκηνὴ καὶ νὰ παίξω. Θὰ προτιμοῦσα ν' αὐτοκτονήσω, τῆς εἶπα. Τελικὰ ὅμως μὲ κατάφερε. Γιὰ κάτι τέτοια εἶναι πραγματικὴ μάνα. Δὲν μετάνιωσα γι' αὐτὸ καὶ τὴν εὐγνωμονῶ ἀπὸ καρδιᾶς.

★

Ἀπὸ κεῖνο τὸ μοιραῖο βράδι ποὺ ἡ μεγάλη κυρία τοῦ συγχρόνου θεάτρου, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ψαρᾶς νέων ταλέντων, ἀνακάλυψε τόν... μηχανικὸ τοῦ θεάτρου καὶ τὸν ἔχρισε ἠθοποιό, ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος βάδισε μὲ μεγάλα καὶ ἀλματώδη βήματα, πρὸς τὴν φήμη. Ἀλλὰ βάδισε σωστά, ἀφοῦ σὰν πρῶτο καθῆκον του θεώρησε νὰ γραφῆ στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Τάκη Μουζενίδη καὶ νὰ σπουδάση.

Ὅταν ἀποφοίτησε ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ κι' ἀλώνισε μέσα σὲ λίγα χρόνια τὶς σκηνὲς τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων, καὶ τὴν ἐπαρχία.

Στὴν ἀρχὴ προσελήφθη στὸν μουσικὸ θίασο Σταυρίδη-Μηλιάδη—Σκιαδᾶ καὶ πραγματοποίησε τὴν πρώτη του τουρνὲ στὴν Κύπρο, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Τουρκία.

Τὸν ἄλλο χρόνο, βρισκόταν στέλεχος στὸ Ἑλληνικὸ Λαϊκὸ Θέατρο τοῦ Μάνου Κατράκη, παίζοντας μὲ ἐπιτυχία τὸ «Χριστὸς ξανασταυρώνεται» τοῦ Ν. Καζαντζάκη. Ὕστερα, ἡ ἐργασία κι' ἡ φήμη ἐπακολούθησαν ραγδαῖα, καθιερώνοντας τὸν νέο ἠθοποιὸ στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, σὰν τὸν πρῶτο καὶ καλύτερο ἀνάμεσα στοὺς συνομηλίκους συναδέλφους τους καὶ δικαιώνοντας τὴν κ. Κατερίνα.

Νὰ ὁ ἀπολογισμὸς τῶν θεατρικῶν πεπραγμένων του: Συνεργασία μὲ τὸν θίασο τῆς Βίλμας Κύρου. Πρῶτο στέλεχος στοὺς θιάσους τῆς Τζένης Καρέζη καὶ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη. Δυὸ χρόνια στὸ «Πειραϊκὸ θέατρο» τοῦ Δ. Ροντήρη. Συνεργασία μὲ τὸν θίασο Κ. Μουσούρη. Καὶ τέλος συμμετοχὴ στοὺς θιάσους τοῦ «Πὰρκ» καὶ τοῦ «Μετροπόλιταν» ὅπου ἐμφανίζεται καὶ τὸ ἐφετεινὸ καλοκαῖρι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ταινίες.

Γιατὶ ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος, πληθωρικὸ κι' ἀνήσυχο ταλέντο, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γίνη καὶ ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου.

Ἔχει γυρίσει ὡς τώρα ἕνδεκα ταινίες καὶ πάει γιὰ τὴν 12η.

— Καὶ τελευταῖα;

— Θεὸς φυλάξοι. Ἀκόμη δὲν ἀρχίσαμε.

Σταυροκοπιέται κι' ὕστερα ἀρχίζει πάλι νὰ γελᾶ.

—Μὲ συγχωρεῖτε.

—Ξέρω, ξέρω. Εἶναι τό... φυσικό σας.

★

Εἴδαμε τὸν Ντοῦζο, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, στὴν Φωκίωνος Νέγρη μὲ τὴν νεαρὴ σύζυγό του, τὲτ ἃ τέτ, νὰ τρώνε σὲ ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι τὸ παγωτό τους.

Ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, ὅπου ὁ Ἀνδρέας μιλοῦσε, μιλοῦσε, σὲ τόνο ἐρωτευμένου μαθητοῦ.

Ἦταν παράξενο νὰ βλέπη κανεὶς αὐτὸ τὸ καλόκαρδο μεγάλο παιδί, νὰ σοβαρεύεται σὲ μιὰ ἐντελῶς «ἐντὶμ» συνομιλία.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν κράτησε πολύ. Δέκα λεπτὰ ἀργότερα τὸ τραπεζάκι τους εἶχε γίνει ἕνα μὲ τρία ἄλλα τραπέζια καὶ μιὰ ὁλόκληρη παρέα συναδέλφων του, ποὺ τοὺς ἀνακάλυψε, τοὺς χάλασε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τοὺς χάλασε;

Δὲν βαρυέστε. Ὁ Ἀντρέας εἶχε ξαναγίνει ὁ ἀνοιχτόκαρδος νέος, ὁ γλεντζές, μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο καὶ πρωτοστατοῦσε σὲ καλαμπούρια.

Ὡστόσο σὲ μιὰ στιγμὴ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ στραφῆ στὴ συμβία του, ἀλλάζοντας τὸν τόνο τοῦ χαμόγελου.

—Δὲν πειράζει, ἀγάπη μου, συνεχίζουμε τὰ δικά μας στὸ σπίτι. Ἂς μὴ κακοκαρδίσουμε τὰ παιδιά.

Ἐκείνη συμφώνησε.

—Ναί, δὲν πειράζει.

Τόση φυσικὴ εὐγένεια, δὲν τὴν ξανάδαμε σὲ ἠθοποιό. Μετὰ τὸ ταλέντο, εἶναι ἡ δεύτερη μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ντούζου. Πῶς νὰ μὴ σταδιοδρομήση ὁ Ντοῦζος μὲ δυὸ τέτοια μεγάλα «ἀτοὺ» στὰ χέρια του;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ γνωστὴ Ἑλληνίδα χορεύτρια Τζούλια, ὅπως ἐμφανίζεται τώρα σὲ μία νέα της δημιουργία, ἕνα ἰνδιάνικο χορὸ μὲ τοπικὸ κοστοῦμι, ποὺ ἐδιδάχθη τελευταίως στὸ Καράτσι.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΕΝΩ τὸ θέατρο «Βέμπο», ἐπραγματοποίησε μὲ τὴν νέα ἐπιθεώρησι «Γαργάλατα, γαργάλατα» νέο εἰσπρακτικὸ ρεκὸρ τὸ περασμένο Σαββατοκύριακο (122.000 χιλιάδες), τὸ πρῶτο χειμερινὸ θέατρο, τὸ «Ἀκροπὸλ» ἀναγγέλλει τὴν ἔναρξί του γιὰ τὶς 20 τρέχοντος μηνός.

Τὸ «Ἀκροπὸλ» θὰ ἀρχίση μὲ νέα ἐπιθεώρησι τῶν κ.κ. Ἀλ. Σακελλάριου — Γ. Γιαννακοπούλου, τῆς ὁποίας ἄρχισαν ἤδη οἱ δοκιμές.

Ἡ δεύτερη πρᾶξι τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως θὰ εἶναι ἕνα φεστιβὰλ λαϊκῶν τραγουδιῶν, ὅπου θὰ ἑρμηνεύση μία σειρὰ ἀπὸ νέα τραγούδια τοῦ Ζαμπέτα, ἡ Γιαννακοπούλου.

★ Ἡ κ. Κυβέλη ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀνάπαυσι θὰ κάνη τὴν ἐπανεμφάνισί της στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ παίξη τὸν ρόλο τῆς κυρᾶς Λεμπέσαινας εἰς τὰ «Ἀρραβωνιάσματα» τοῦ Μπόγρη, ποὺ θὰ ἀνεβάση ἐκεῖ ἡ «Λαϊκὴ Σκηνή».

★ Γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη ἐξ ἄλλου ἑτοιμάζει μουσικὸ θέατρο γιὰ τὸν χειμῶνα, ὁ Νίκος Σταυρίδης μὲ τὴν συνεργασία τῆς Πόπης Ἄλβα καὶ ἄλλων γνωστῶν ἠθοποιῶν.

Ὁ θίασος Σταυρίδη θὰ στεγασθῆ στὸ νέο χειμερινὸ θέατρο τοῦ Κάσση.

Τὴν ἄνοιξι, μὲ τὸν ἴδιο θίασο ὁ Σταυρίδης θὰ πάη γιὰ σειρὰ παραστάσεων στὴ Γερμανία.

★ Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου καὶ ὁ Ἀλεξανδράκης θὰ συνεργασθοῦν μαζὶ τὸν χειμῶνα.

Θὰ ἐμφανισθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλου θιάσου στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς.

★ Ἡ Τζέννη Καρέζη, ἐξ ἄλλου στὸ «Κεντρικὸν» ὅπου θὰ ἐμφανισθῆ τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα, θ' ἀρχίση μὲ τὴν ἀμερικάνικη κωμωδία «Ραντεβοῦ κάθε Τετάρτη».

Τὸ ἔργο θὰ σκηνοθετήση ὁ Δημ. Νικολαΐδης ποὺ θὰ συνεργασθῆ τὸν χειμῶνα μὲ τὴν Καρέζη τὰ δὲ σκηνικὰ θὰ φιλοτεχνήση ὁ τιμηθεὶς μὲ τὸ «Ὄσκαρ», σκηνογράφος Β. Φωτόπουλος.

★ Ὁ Αὐλωνίτης καὶ ἡ Βασιλειάδου θὰ συνεχίσουν τὴν συνεργασία τους μὲ τὸν Χατζηχρῆστο, στὸ θέατρό του τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, μὲ ἔργο πρόζας.

Στὸ ἴδιο θίασο, θὰ συμπράττουν ἐπίσης, ἡ Δέσποινα Στυλιανοπούλου, ὁ Περικλῆς Χριστοφορίδης καὶ ὁ Γ. Βελέντζας.

★ Ὁ Διαμαντόπουλος καὶ ἡ Ἀλκαίου θὰ ἐμφανισθοῦν κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο στὸ νέο θέατρο «Ὄρβο» τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου.

Στὸν θίασο θὰ συμπράξη καὶ ἡ Ἄλκιστις Γάσπαρη, στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ νέο θέατρο.

★ Κλιμάκιο τραγωδίας τοῦ Κωστῆ Λειβαδέα θὰ μετάσχη αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα στὸ φεστιβὰλ τοῦ Ζάγκρεμπ μὲ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι». Τὸν ρόλο τῆς ἡρωΐδος θὰ ὑποδυθῆ ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὰ Πειραματικὸ θέατρο κ. Μαριέττα Ριάλδη.

★ Ὁ Κύπριος ἠθοποιὸς Παναγιώτου, μεταπηδᾶ πάλι ἀπὸ τὸ μουσικὸ θέατρο στὴν πρόζα. Θὰ συνεργασθῆ μὲ τὸν θίασο τοῦ Λάμπρου Κωνσταντάρα, κρατῶντας τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ εἶχε παίξει πρόπερσι στὴν κωμωδία «Ὑπάρχει καὶ φιλότιμο».

★ Μὲ τὸν θίασο τοῦ θεάτρου «Διάνα» τῆς Θεσσαλονίκης θὰ συμπράξη ἐκτάκτως καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς Ἐκθέσεως, ἡ Ζωζὼ Σαπουντζάκη.

★ Ἡ Μπέμπα Κυριακίδου φεύγει αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα γιὰ δεύτερη φορὰ στὸν Καναδᾶ μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο. Κατόπιν θὰ συνεχίση στὴ Νέα Ὑόρκη.

★ Ὁ Χιώτης καὶ ἡ Μαίρη Λίντα, μετὰ τὴ Νέα Ὑόρκη θὰ ἐμφανισθοῦν τὸν χειμῶνα στὸ Κλήβελαντ, ὅπου ὑπέγραψαν ἕνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο.

★ Μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Ἄννα - Μαρία», ἐπιστρέφει αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἑλλάδα τὸ φωνητικὸ κουϊντέτο «Ὀλύμπια» τοῦ μαέστρου Γιάννη Βέλλα.

★ Στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης θὰ ἑρμηνεύσουν τὰ τρία ἑλληνικὰ τραγούδια ποὺ προεκρίθησαν οἱ γνωστὲς τραγουδίστριες, Κλειὼ Δενάρδου, Νινὴ Καμπᾶ καὶ Ζωΐτσα Κουρούκλη.

★ Τὸ τσουχτερὸ κρύο τῆς περασμένης ἑβδομάδος εἶχε ἄμεσο ἀντίκτυπο στὰ ὑπαίθρια κέντρα τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ θέατρα ἔπαιξε τὴν Κυριακὴ μὲ 12 θεατάς!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΒΕΝΕΤΙΑ :

ΤΟ ἐφετεινὸ 26ο Κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας ἐγκαινιάστηκε μὲ τὸ γαλλικὸ φίλμ τοῦ Ρενὲ Ἀλλιὸ «Μιὰ εὐέξαπτη γηραιὰ Κυρία» καὶ μ' ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ προκάλεσε ἡ Ἱσπανία, ἡ ὁποία ἐμπόδισε τὴν προβολὴ τοῦ «Φάλσταφ» καὶ τὴν ἄφιξι τοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ Ὄρσον Οὐέλλες στὴν πόλι τῶν Δόγηδων, ἐπειδὴ τὴν τελευταία στιγμὴ προτιμήθηκε γιὰ τὰ ἐγκαίνια ἀντὶ τοῦ «Φάλσταφ» ἡ «Εὐέξαπτη γηραιὰ κυρία», ποὺ ὁ δημιουργός της προώριζε γιὰ τὸ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Σεμπάστιαν», τελικὰ ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ προτίμησε τὴν Βενετία.

Τὰ φίλμ ποὺ θὰ διεκδικήσουν ἐφέτος τὸν «Χρυσὸ Λέοντα» εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) «Ὁ κακὸς» τοῦ διασήμου Ἰνδοῦ σκηνοθέτη Σαταϊτζὶτ Ράϋ. 2) «Ἔρωτες μιᾶς ξανθῆς» τοῦ Τσέχου Μίλος Φόρμαν. 3) «Θαυμάσιοι καιροὶ» τοῦ Ἄγγλου Λάϊονελ Ρογκόζιν. 4) «Ὁ Συμεὼν τῆς ἐρήμου» τοῦ μεγάλου ἱσπανομεξικανοῦ σκηνοθέτη Λουΐς Μπουνουέλ. 5) «Πίστη» τοῦ Ρώσου σκηνοθέτη Πιὸτ Τεοντορόφσκυ. 6) «Τὸ δαιμόνιο τῶν ἕνδεκα» τοῦ Γάλλου Ζὰν — Λὺκ Γκοντάρ. 7) «Ὁ Κοκκινονένης» τοῦ περιφήμου Ἰάπωνος σκηνοθέτη Ἀκίρο Κουρόσοβα. 8) «Ἕνας κάποιος Μίκυ» τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἀρθούρου Πένυ. 9) «Εἶμαι 20 χρόνων» τῆς Ρωσίδος Μάρλεν Κοῦτσεφ. 10) «Ἀχνὰ ἀστέρια τῆς Μεγάλης Ἄρκτου» τοῦ διασήμου Ἰταλοῦ Λουκίνο Βισκόντι καὶ 11) «Τρία δωμάτια στὸ Μανχάτταν» τοῦ Γάλλου Μαρσὲλ Καρνέ.

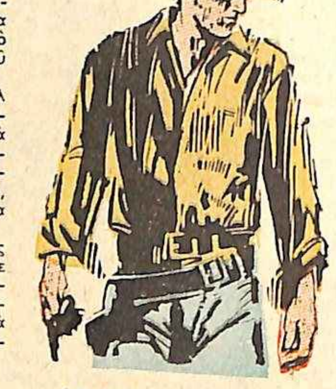

Ὁ Τζέφρεϋ Χάντερ.

Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἔργα γνωστῶν σκηνοθετῶν, ποὺ θὰ προβληθοῦν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ: Ὁ παλαίμαχος Κὰρλ Ντρέγερ, ὕστερ' ἀπὸ σιωπὴ πολλῶν χρόνων, θὰ παρουσιάση τὴ νέα του δημιουργία «Γερτρούδη». Ὁ Φεντερίκο Φελλίνι τὴν «Ἰουλιέττα τῶν πνευμάτων» μὲ τὴν Τζουλιέττα Μασσίνα καὶ ὁ Μάρκο Βικάριο, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ μπλεξίματα μὲ τὴ λογοκρισία, θὰ παρουσιάση τελικὰ τὴν πολυσυζητημένη ταινία του «Ἑπτὰ ἄνθρωποι ἀπὸ χρυσάφι».

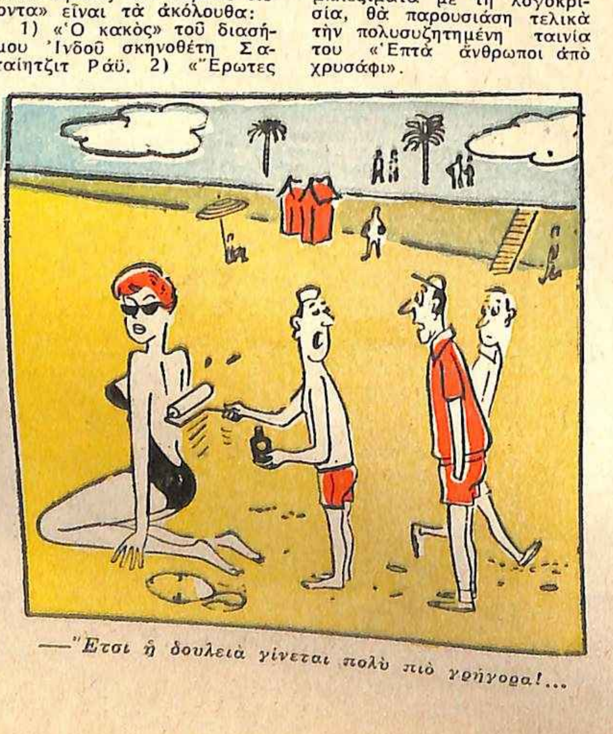

— Ἔτσι ἡ δουλειὰ γίνεται πολὺ πιὸ γρήγορα!...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ φεστιβὰλ καθηγητὴς Κιαρίνι, ποὺ θέλησε ἐφέτος νὰ καταργήση τὸ σμόκιν στὸ φεστιβὰλ καὶ τὸ διατήρησε τελικὰ μόνο γιὰ τὴ βραδυὰ τῶν ἐγκαινίων καὶ τὴ βραδυὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων, δήλωσε ὅτι εἶναι ἡ τελευταία χρονιά, ποὺ ὑπάρχει κριτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ποὺ θὰ γίνη ἀπονομὴ βραβείων καὶ διακρίσεων.

«Εἶναι ἐξωφρενικό, εἶπε ὁ καθηγητὴς Κιαρίνι στοὺς δημοσιογράφους, νὰ συναγωνίζονται ὁ Βισκόντι τὸν Ντράγερ καὶ ὁ Φελλίνι τὸν Μπουνουέλ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μποξὲρ ἢ ποδηλατιστές. Ἡ πρόσκλησις συμμετοχῆς στὴ «Μόστρα» εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ μιὰ διάκρισι. Κάθε σκηνοθέτης ποὺ θὰ παρουσιάζη ταινία του στὸ φεστιβὰλ θὰ παίρνη ἕνα μικρὸ ἀναμνηστικὸ χρυσὸ λιονταράκι. Νομίζω πὼς σκόπιμο θὰ ἦταν νὰ καθιερωθῆ, κάθε δυὸ χρόνια, ἡ ἀπονομὴ ἑνὸς βραβείου σ' ἕνα σκηνοθέτη, γιὰ τὸ σύνολο τῶν δημιουργιῶν του. Δηλαδή, ἕνα εἶδος βραβείου Νόμπελ τοῦ κινηματογράφου».

ΛΟΝΔΙΝΟΝ :

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ μιὰ μυστικὴ συνάντησι μὲ τὸν Μάρλον Μπράντο, ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ ὑπέγραψε ἀμέσως συμβόλαια γιὰ τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ, ποὺ θὰ ἑνώση γιὰ πρώτη φορὰ τὰ ὀνόματά τους μὲ τὸ ὄνομα μιᾶς ἄλλης μεγάλης στάρ, τῆς Σοφίας Λόρεν.

Ὁ Τσάπλιν θὰ εἶναι ὁ σκηνοθέτης, σεναριογράφος, παραγωγὸς καὶ συνθέτης τῆς μουσικῆς τοῦ ἔργου, γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως δὲν θὰ ἐμφανιστῆ ὁ ἴδιος στὴν ὀθόνη σ' ἕνα δικό του φίλμ. Πιθανὸν νὰ κάνη μόνο μιὰ σύντομη ἐμφάνισι, σ' ἕνα πολὺ μικρὸ ρόλο.

Ὁ Σαρλώ, πιὸ δυναμικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, πῆρε τὴν ἀπόφασι αὐτὴ στὰ 76 χρόνια του καὶ ὕστερ' ἀπὸ δισταγμοὺς ὀκτὼ χρόνων. Δὲν εἶχε γυρίσει κανένα ἔργο ὕστερ' ἀπὸ τὸ «Ἕνας βασιλιᾶς στὴ Νέα Ὑόρκη» (1957). Τώρα ὅμως εἶναι πανέτοιμος γιὰ τὸ γύρισμα τῆς 83ης ταινίας του.

Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν δὲν θέλησε νὰ πῆ οὔτε λέξι γιὰ τὴν ὑπόθεσι. Περιωρίστηκε νὰ δηλώση ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ κωμωδία ποὺ θὰ γυριστῆ στὸ Λονδῖνο μόλις ἡ Σοφία τελειώση τὸ φίλμ, ποὺ γυρίζει τώρα. Πρὶν λίγες ἑβδομάδες ὁ Τσάπλιν, ποὺ εἶχε ἀπὸ καιρὸ τὸ σχέδιο νὰ γυρίση ἕνα φίλμ μὲ τὴ Σοφία Λόρεν εἶχε πῆ: «Θὰ τὴν κάνω ἐγὼ ἕνα Σαρλὼ μὲ φουστάνια!»

★ Ὁ Πῆτερ Ὀ' Τοὺλ ἀποφάσισε νὰ γίνη ἐκδότης. Ἀνέλαβε, μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Μπράϊαν Φόρμπες, τὴ διεύθυνσι ἑνὸς περιοδικοῦ. «Τὸ περιοδικὸ θὰ εἶναι γυναικεῖο, εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Πῆτερ, ἀλλὰ θὰ ἐνδιαφέρη τοὺς ἄντρες, γιατὶ θὰ περιέχη ἀποκλειστικὰ ὡραῖα, καλοτυπωμένα καὶ καλαίσθητα γυναικεῖα γυμνά!»

★ Ὁ Τζέημς Μέησον ἐνοχλεῖται φοβερὰ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλάει γι' αὐτὸν ἡ πρώην σύζυγός του Πάμελα καὶ πιστεύει πὼς εἶναι καιρὸς νὰ βάλη τέρμα στὰ κακόβουλα αὐτὰ σχόλια. «Οἱ ἰσχυρισμοί της εἶναι ἠλίθιοι, λέει ὁ Τζέημς. Πότε μὲ κατηγορεῖ γιὰ ὑπερβολικὸ ἐρωτισμὸ καὶ πότε πάλι ἰσχυρίζεται πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ ἔμενε τόσα χρόνια, ὅπως αὐτή, κοντὰ σ' ἕνα... θηλυπρεπῆ σὰν καὶ μένα».

ΠΑΡΙΣΙ :

Η ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΤΑ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι τὸ φιλμ «Ξενοδοχεῖο Παράδεισος» μὲ τὸν Ἄλεκ Γκίννες. Ὁ γιός της Μίλκο (8 χρονων) περνάει μαζί της ὅλα τὰ γουὴκ ἔντ καὶ ἡ Τζίνα τοῦ κάνει ὅλα τὰ χατήρια.

«Τὰ Σαββατοκύριακα, εἶπε ἡ Τζίνα, δίνω ἄδεια στὴν γκουβερνάντα του καὶ πηγαίνουμε μαζί, ὅπου μοῦ ζητήση. Πήγαμε στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο, ὅπου κανεὶς εὐτυχῶς δὲν μὲ ἀναγνώρισε, χάρις στὰ μεγάλα μαῦρα γυαλιά μου. Γευματίσαμε στὸ «Κινέζικο Ἑστιατόριο», γιατὶ τὰ κινέζικα φαγητὰ τοῦ ἀρέσουν πολύ. Καὶ τὸ βράδυ πήγαμε μαζὶ στὸν κινηματογράφο.

»Τώρα μοῦ ζητάει νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ τὸν παρτενάιρ μου Ἄλεκ Γκίννες, ποὺ εἶδε τελευταῖα στὴ «Γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κβάϊ». Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ χαλάσω χατῆρι, θὰ τὸν πάρω ἕνα πρωῒ μαζί μου στὸ στούντιο, γιὰ νὰ γνωρίση τὸν θαυμάσιο αὐτὸ ἄνθρωπο καὶ καλλιτέχνη».

ΜΟΣΧΑ :

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ 007 μπορεῖ νὰ κατέκτησε ὅλο τὸν κόσμο, δὲν ἀρέσει ὅμως καθόλου στοὺς Ρώσους. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Μόσχας ψάλλουν τὰ ἐξ ἀμάξης στὸν Τζαίημς Μπόντ, τοῦ ὁποίου οἱ περιπέτειες εἴτε ὑπὸ μορφὴ βιβλίων, εἴτε ὑπὸ μορφὴ ταινιῶν δὲν πρόκειται νὰ εἰσαχθοῦν ποτὲ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι. Ἡ ἐφημερίδα «Σοβιετικὸς Πολιτισμὸς» γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Ὁ Τζαίημς Μπὸντ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὄργανο ἀστικῆς προπαγάνδας, ὄργανο ἐπιτηδευμένο καὶ κομψό, ἀλλὰ πολὺ ἐπικίνδυνο. Εἶναι ἕνας ρατσιστής, ἕνας κυνικός, ἕνας φανατικὸς ἀντικομμουνιστής...».

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ἔχασε μιὰ ἀκόμα παλιά του δόξα. Ἡ Νάνσυ Κάρολ, τὸ λαμπρὸ ἀστέρι τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ βωβοῦ καὶ τῶν πρώτων τοῦ ὁμιλοῦντος δὲν ὑπάρχει πιά. Ἡ Νάνσυ ἀφοῦ ἔπεσε γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν ἀφάνεια ἔκανε μιὰ ἐπανεμφάνισι στὴν ὀθόνη τὸ 1938 πλάϊ στὴν Ντιάνα Ντάρμπιν, στὸ φίλμ «Ἀχάριστη ἡλικία». Ὕστερα παντρεύτηκε ἕνα πλούσιο Ὀλλανδὸ βιομήχανο καὶ ἐγκατέλειψε καὶ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο. Εἶχε γεννηθῆ στὶς 19 Νοεμβρίου 1906.

★ Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης ταινιῶν φρίκης καὶ ἀγωνίας Ἄλφρεντ Χίτσκοκ, ἐμηνύθη ἀπὸ τὴν Ἴρμα Ὀντέσκι, ἡ ὁποία ζητάει ἀπὸ τὸ δικαστήριο τοῦ Λὸς Ἄντζελες νὰ τῆς ἐπιδικάση τὸ ποσὸν 3 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ 1963 ὑπέβαλε στὸν Χίτσκοκ χειρόγραφο ἔργου της, προοριζόμενο νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι, ἀλλὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς ἐπεστράφη ὡς «πολὺ μακάβριο». Στὴ συνέχεια ὅμως τὸ ἔργο της μεταδόθηκε ἀπὸ τὴν τηλεόρασι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1964, μὲ ἄλλο τίτλο.

★ Ἡ Λὶζ Ταίηλορ θὰ ὑποδυθῆ μιὰ γυναῖκα 40 χρόνων στὸ νέο της φίλμ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ οἱ παραγωγοὶ τὴν ἀφήνουν νὰ τρώη κατὰ βούλησιν καὶ δὲν τῆς ἐπιβάλλουν καμμιὰ δίαιτα.

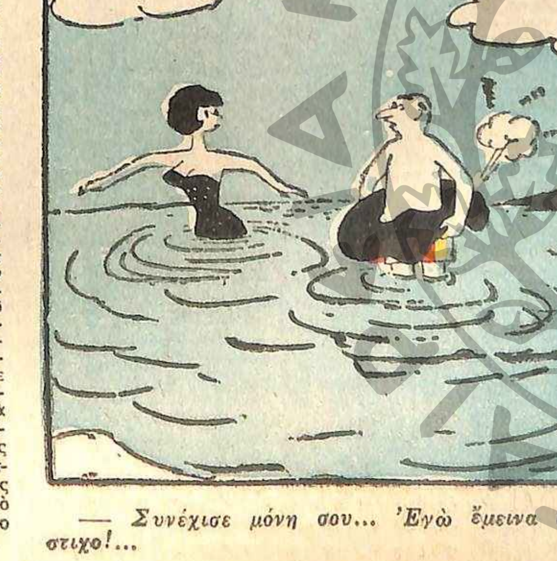

— Συνέχισε μόνη σου... Ἐγὼ ἔμεινα ἀπὸ λάστιχο!...

ΑΘΗΝΑΙ:

ΣΤΗ Μυτιλήνη, ὅπου γυρίζονται τὸ φίλμ «Διχασμὸς» ὁ Πέτρος Φυσσοῦν παντρεύτηκε τὴ νεαρά, ὡραία καὶ ξανθὴ συνάδελφό του Μὸντ Χάνσον. Κουμπάρος ἦταν ὁ παραγωγὸς τοῦ φίλμ Τζαίημς Πάρις. Ὁ γάμος ἔγινε στὸ μικρὸ γραφικὸ παραθαλάσσιο χωριουδάκι Μόλυβος, ὅπου ἔχει συγκεντρωθῆ τελευταῖα πολὺς καλλιτεχνικὸς κόσμος, λόγω τῶν ἐκεῖ ἐγκαινίων τοῦ μουσείου «Θεοφίλου» καὶ τὸν ἀκολούθησε μεγάλο λαϊκὸ γλέντι, στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ντόπιοι καὶ ξένοι. Στὸ φίλμ «Διχασμός», ποὺ γυρίζει στὸ Μόλυβο ὁ Ἐρρῖκος Ἀνδρέου, πρωταγωνιστοῦν ὁ Πέτρος Φυσσοῦν, ἡ Ἔλλη Φωτίου, ὁ Νῖκος Ρίζος, ἡ Νίκυ Σέλμπυ, ἡ Ἑλένη Ἀνουσάκη, ὁ Πάρις Ἀλεξάντερ κ.ἄ. Ὁ γάμος αὐτὸς ἔβαλε τέρμα σ' ἕνα ἄλλο μακροχρόνιο καλλιτεχνικὸ εἰδύλλιο τοῦ Πέτρου Φυσσοῦν μὲ τὴν Ἑλένη Χατζηαργύρη. Ἕνας τρυφερὸς δεσμὸς ἕνωνε γιὰ πολλὰ χρόνια τοὺς δυὸ ἐκλεκτοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ ἡ Ἑλένη, κεκηρυγμένη κατὰ τοῦ γάμου, δὲν δέχτηκε ποτὲ νὰ παντρευτοῦν.

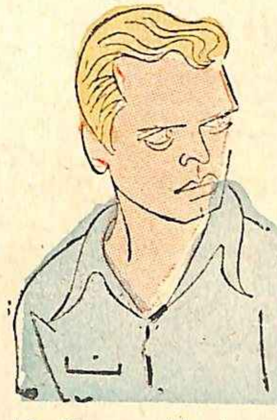

Ὁ Ρίτσαρντ Ἀττέμπορω

★ Ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος τελειώνει τὸ σενάριο τῆς νέας του ταινίας, ποὺ θὰ γυρίση μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη. Τὸ φίλμ, ποὺ θὰ εἶναι μιὰ συμπαραγωγὴ τῆς κοινοπραξίας «Δαμασκηνὸς — Μιχαηλίδης καὶ Φίνος — Φίλμ», θὰ εἶναι ἔγχρωμο. Τὴν δημοφιλῆ πρωταγωνίστρια θὰ πλαισιώσουν ὁ Δημήτρης Παπαμιχαήλ, ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἠθοποιοί.

★ Οἱ γαλλικοὶ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι ἔχουν ἀναστατωθῆ μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Γκρέτα Γκάρμπο. Ἐμεῖς ξέρουμε πὼς βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα, κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει ἀκριβῶς ποῦ. Τὰ ἴχνη της χάνονται κάπου ἐκεῖ πρὸς τὶς βόρειες Σποράδες.

★ «Συνάντησι» εἶναι ὁ τίτλος τῆς πρώτης ταινίας μικροῦ μήκους, ποὺ γύρισε ἡ Μίκα Ζαχαροπούλου στὸ Παρίσι, ὅπου τελείωσε τὶς σπουδές της, σὰν ὑπότροφος τοῦ γαλλικοῦ κράτους, στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀνωτέρων Κινηματογραφικῶν Σπουδῶν. Ἡ ταινία αὐτὴ ὑπεβλήθη, γιὰ νὰ προβληθῆ στὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης.

★ Ἡ γερμανικὴ ταινία «Καταραμένο αἷμα», στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἔλενα Ναθαναὴλ θὰ προβληθῆ στὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης. Στὴν προβολὴ θὰ παραστῆ ἡ νεαρὰ πρωταγωνίστρια, ποὺ τόσο ἐντυπωσίασε τὸ κοινὸ τοῦ Φεστιβὰλ Βερολίνου, ὅταν προεβλήθη ἐκεῖ τὸ φίλμ της.

★ Ἡ μεγάλη ἔκτασι, ποὺ ἀγόρασε ὁ Μπὸμπ Ζαγκούρι στὸ πίσω μέρος τῆς Ὕδρας, στὸ Καομίθι, δὲν πρόκειται νὰ χρησιμεύση γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ἐπαύλεως, ποὺ θὰ γίνη τὸ ἐρημητήριο τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό. Τὰ σχέδια τοῦ Μπὸμπ εἶναι ἄλλα. Θ' ἀξιοποιήση τουριστικὰ τὴ γραφικὴ αὐτὴ περιοχή, ποὺ θεωρεῖται τὸ πιὸ ὡραῖο κομμάτι τῆς Ὕδρας, χτίζοντας ἐκεῖ ὄχι μιὰ ἀλλὰ πολλὲς βίλλες, μπαγκάλοους καὶ ἄλλα πολλά.

Ἡ Ζωὴ Λάσκαρη καὶ ὁ Μάνος Κατρακης σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ δραματικοῦ φίλμ «Ἱστορία μιᾶς ζωῆς», ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Γιάννης Δαλιανίδης βάσει ἑνὸς δικοῦ του σενάριο. Παίζουν ἐπίσης ὁ Λευτέρης Βουρνᾶς, ὁ Ἀνδρέας Ντούζος, ἡ Ἄννα Παϊταζῆ καὶ ἡ Τασσὼ Καββαδία.

Τὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ ὁ Μπὸμπ δὲν θὰ τὴν κάνη μόνος του, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν Ἑλβετὸ φίλο του Ἄλεξ Μπολλάνς. Ὁ Μπὸμπ φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ὕδρα δήλωσε πὼς θὰ ξαναγυρίση σὲ λίγο ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν Μπὲ — Μπέ. Αὐτὸ εἶναι μᾶλλον ἀπίθανο, γιατὶ ἡ Μπριζίτ, τρελλὰ ἐρωτευμένη τώρα μὲ τὸν ὀδοντογιατρο της Πὼλ Ἀμποῦ, ἀποφεύγει ἀπὸ καιρὸ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν Μπὸμπ καὶ περίμενε νὰ φύγη ὁ πρώην ἀγαπημένος της ἀπὸ τὸ Σανὶ Τροπέζ, γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ βίλλα της «Λὰ Μαντράγκ», μαζὶ μὲ τὸ νέο της εὐνοούμενο. Ἡ ἐπίσκεψι τῆς Μπὲ — Μπὲ στὴν Ὕδρα γίνεται ἔτσι περισσότερο ἀπίθανη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

★ Δυὸ ταινίες τῆς «Φίνος — Φίλμ» θὰ προβληθοῦν στὸ Κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης: «Ἐχθροὶ» καὶ ἡ «Ἱστορία μιᾶς ζωῆς».

★ Ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Ἐμπορίου τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας κ. Γκέρχαρντ Χίρς, προκειμένου νὰ συναντηθῆ μὲ Ἕλληνες παραγωγοὺς τοῦ κινηματογράφου καὶ νὰ συζητήση τὸ ἐνδεχόμενο διευρύνσεως τῆς ἐμπορικῆς συνεργασίας τῶν δυὸ χωρῶν στὸν κινηματογραφικὸ τομέα.

★ Μὲ ἀπόφασι τοῦ ὑπουργοῦ κ. Παπαδημητρίου συνεστήθησαν ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Προκρίσεως τῆς «6ης Ἑβδομάδος Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης» (20 ἕως 28 Σεπτεμβρίου). Τὴν Ἐπιτροπὴ Προκρίσεως ἀποτελοῦν οἱ κ.κ. Τ. Σινόπουλος, Κ. Σκαλιόρας, Κ. Τσομπατζίδης, Σ. Καψάσκης, Ι. Σβορῶνος, Π. Μουλλᾶς, Γ. Σημηριώτης, Ν. Ἀρβανίτης καὶ Δ. Ρενέσης.

Τὴν δὲ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ οἱ κ.κ. Α. Σῶχος, πρόεδρος, Ι. Βελλίδης, ἀντιπρόεδρος, Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, Α. Χαλιώτης, Ν. Κούνδουρος, Κ. Κύρος, Γ. Δέλιος, Ν. Σαχίνης, Γ. Θύμης, Ἀπ. Μαγγανάρης καὶ Κ. Χρήστου. Γραμματεὺς θὰ εἶναι ὁ Ν. Ἀρβανίτης καὶ κυβερνητικὸς ἐπίτροπος ὁ Δ. Ρενέσης.

★ Ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Υἱέ μου, υἱέ μου», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ἡ Μάρω Κοντοῦ, ἀπὸ τὴν ἑταιρία «Ρουσσόπουλοι — Λαζαρίδης — Σαρρῆς — Ψαρρᾶς». Τὸ σκηνοθετεῖ ὁ Γρηγόρης Γρηγορίου, πάνω σ' ἕνα θέμα τῶν Σακελλαρίου — Γιαννακόπουλου, μὲ διευθυντὴ φωτογραφίας τὸν Γρ. Δανάλη. Παίζουν ἐπίσης οἱ Κώστας Καρρᾶς, Λίλιαν Μηνιάτη, Γιῶργος Γαβριηλίδης, Μαρίκα Κρεββατᾶ καὶ Δημήτρης Νικολαΐδης.

★ Στὰ στούντιο τῆς ἑταιρίας «Ἀνζερβὸς» γυρίζονται τώρα δυὸ φίλμ: Τὸ μιούζικαλ «Ραντεβοῦ στὸν ἀέρα» τῆς «Φίνος Φίλμ» ἀπὸ τὸν Γιάννη Δαλιανίδη καὶ ἡ σάτιρα «Οἱ κλέφτες» τῆς «Ὀλύμπια Φίλμ».

★ Ὕστερ' ἀπὸ τὸ μιούζικαλ «Ραντεβοῦ στὸν ἀέρα» ἡ Χλόη Λιάσκου ἀποδεσμεύεται ἀπὸ τὴν «Φίνος — Φίλμ», μὲ τὴν ὁποία εἶχε συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας. Τῆς ἔγιναν ἤδη προτάσεις νὰ παίξη σὲ ἕξη φίλμ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ τρία εἶναι συμπαραγωγὲς μὲ ξένες ἑταιρίες.

★ Ὁ Φώτης Μεταξόπουλος εἶναι ὁ χορογράφος τῆς ταινίας «Γιατί μὲ πρόδωσες» τοῦ σκηνοθέτη καὶ παραγωγοῦ Κώστα Καραγιάννη. Τὴ μουσικὴ τοῦ φίλμ γράφει ὁ Γιῶργος Κατσαρός.

★ «Τὸ κτῆνος» εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας ταινίας τοῦ Θ. Σαντᾶ, ποὺ θὰ γυριστῆ μισὴ στὴ Γερμανία καὶ μισὴ στὴν Ἑλλάδα. Στὸ ρόλο τοῦ «Κτήνους» ὁ Ἀρτέμης Μάτσας.

★ Στὴ Σκιάθο τελείωσαν τὰ γυρίσματα τοῦ φίλμ «Ὁ μετανάστης», ποὺ βασίζεται στὴ νουβέλλα τοῦ Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη «Ὁ Ἀμερικάνος». Στὸ ἔργο αὐτό, ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο τῆς κοινοπραξίας «Σκούρας Φίλμ — Κλ. Κονιτσιώτη», πρωταγωνιστοῦν οἱ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης, Ἀντιγόνη Βαλάκου, Χρ. Νέζερ, Γιῶργος Γαβριηλίδης κ.ἄ. Ἡ σκηνοθεσία εἶναι τοῦ Νέστορα Μάτσα.

ΦΑΚΟΣ «Δ»

Παγκόσμια νέα

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ τὶς 23 — 29 Αὐγούστου 1965

23. «Ἂν ἔχουν ἀπόφασι νὰ μὲ σκοτώσουν δὲν θὰ διστάσουν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν δολοφονία μου, ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία». Αὐτὰ εἶχε δηλώσει ὁ ἀείμνηστος πρόεδρος Κέννεντυ στὴν προσωπικὴ γραμματέα του Ἔβελυν Λίνκολν, λίγο πρὶν ἀναχωρήση γιὰ τὸ μοιραῖο ταξίδι του στὸ Τέξας. Ἡ συνεργάτις τοῦ Κέννεντυ τὸ ἀποκαλύπτει στὸ βιβλίο της ποὺ κυκλοφόρησε καὶ ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ πλῆθος ἀναμνήσεις τῆς συνεργασίας τους. Ἡ Ἔβελυν Λίνκολν ἀναφέρει ἀκόμη ὅτι ὁ Κέννεντυ ἦταν ἀτρόμητος, ὅτι δὲν ἦταν προληπτικὸς καὶ πιστεύει ὅτι «ἡ Ἀμερικὴ θ' ἀργήση πολὺ νὰ δώση ἕναν ἄνθρωπο τόσο προικισμένο μ' ἀρετὲς σὰν τὸν Τζὼν Φιτστζέραλντ Κέννεντυ».

—Γιὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς 20ῆς Αὐγούστου συνελήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν στὴν εἰσαγγελία 115 πολίτες μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ὑπεκίνησαν στάσι. Οἱ προβλεπόμενες ποινὲς εἶναι ἀπὸ 2—5 ἔτη.

—Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἀμερικῆς ἀντιμετωπίζουν ἕνα ὀξύτατο πρόβλημα: Τὴν ἔλλειψι τοῦ νεροῦ. Ἡ κατάστασι ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῆ ἀπὸ τὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες δὲν φθάνει γιὰ νὰ καλύψη τὶς ἀνάγκες. Ὁ μηχανικὸς κ. Κέννεθ Κλὰρκ ποὺ ἀσχολεῖται εἰδικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς ὑδρεύσεως τῆς Νέας Ὑόρκης ὑποστηρίζει ὅτι τὰ ἀποθέματα ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται κι' ὅτι ἡ πολιτεία δὲν θὰ ἔχη νερὸ τὸν προσεχῆ Φεβρουάριο. Ἡ κατάστασι εἶναι τόσο δύσκολη ὥστε ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἐκάλεσε τοὺς κυβερνῆτες καὶ τοὺς δημάρχους τῶν περισσοτέρων ἀμερικανικῶν πόλεων σὲ σύσκεψι γιὰ τὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα. Ἐπίσης ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Στούαρτ Γιούνταλ, δήλωσε, ὅτι ἡ χώρα βρίσκεται σχεδὸν στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς ἀπὸ ἀπόψεως ὕδατος. Σὲ μερικὲς περιοχὲς ἔχει προκληθῆ καὶ πανικός. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ξηρασία, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο αὐξάνει ἡ κατανάλωσι ὕδατος, ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἐπέκτασι τῶν βιομηχανιῶν. Σήμερα ἡ Νέα Ὑόρκη μὲ τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων της θέλει 1.250.000.000 γαλόνια νεροῦ τὴν ἡμέρα.

—Ἡ ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα ἔγινε ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα θεατρικὰ κέντρα τοῦ κόσμου. Στὸ Τόκιο οἱ ξένοι ποὺ τὸ ἐπισκέπτονται ἀπολαμβάνουν κάθε παράστασι, ποὺ εἶναι περισσότερο τελετὴ παρὰ ψυχαγωγία. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι κυρίως ἄρρενες καὶ χρησιμοποιοῦν περίπου 120 διαφορετικὲς μάσκες γιὰ ν' ἀποδώσουν χαρακτῆρες, ἀνθρώπους καὶ φαντάσματα. Τὸ θέατρο Καμπούκι ἔχει ἱστορία τετρακοσίων ἐτῶν. Παίζουν σ' αὐτὸ μόνον ἄνδρες ποὺ ἐμφανίζονται καὶ σὲ γυναικείους ρόλους. Τὰ θέματα εἶναι καθαρῶς ἱστορικά. Στὴν σκηνὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανιστοῦν 300 ἠθοποιοὶ κι' ἡ παράστασις μπορεῖ νὰ κρατήση 11 ὧρες.

—Οἱ Ρῶσοι παραδέχονται σήμερα καὶ θεοποιοῦν ἕναν ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τους, τὸν Ροῦντολφ Ἄμπελ, ποὺ εἶχε καταδικαστῆ ἀπὸ τὸ δικαστήριο τοῦ Μπροῦκλιν σὲ 30 χρόνια φυλακὴ καὶ 3.000 δολλάρια πρόστιμο. Ὁ Ἄμπελ ὅμως ἀντηλλάγη μὲ τὸν Πάουερς καὶ ζῆ τώρα στὴ Ρωσία. Ὁ Ἄμπελ, ἀποκαλύπτεται ὅτι ἐπὶ ὀκτὼ χρόνια διηύθυνε τὸ δίκτυο τῶν Ρώσων πρακτόρων στὴν Ἀμερική. Μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Ἄμπελ εἶχε ἀποκαλύψει κρυπτογραφικὰ βιβλία, φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ φίλμς σὲ μέγεθος καρφίτσας. Ὑπῆρχαν ἐπίσης στυλό, κουμπιὰ μανικετιῶν, ὀδοντόβουρτσες καὶ μανταλάκια ποὺ ἦταν θαυμάσιες κρύπτες. Μέσα σ' αὐτὲς μετεφέροντο τὰ μηνύματα..

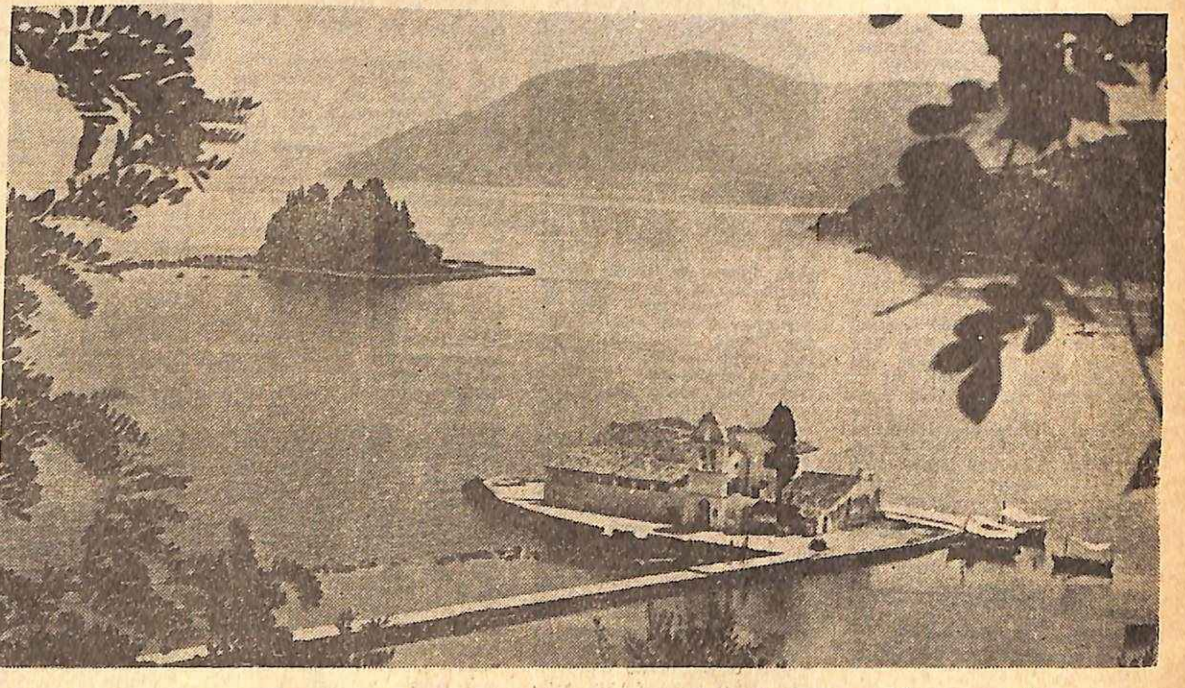

Τὸ Ποντικονῆσι γλύτωσε τὸν κίνδυνο τῆς καταστροφῆς χάρις στὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν κι' ἔτσι οἱ τουρίστες μποροῦν νὰ τὸ χαίρωνται στὰ κρυσταλλένια νερὰ τῆς Κερκύρας.

—Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις γνωστοποίησε στὸν Παγκόσμιο Ὀργανισμὸ Ὑγείας ὅτι σημειώθησαν κρούσματα χολέρας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους της.

— Ἡ ὀργάνωσις «Κοῦ Κλοὺξ Κλὰν» φέρεται ἀναμεμιγμένη στὸν φόνο τοῦ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας Ντάνιελς. Ὁ συλληφθεὶς νεαρὸς Κόλμαν ὡς δράστης τοῦ φόνου ἀνήκει σ' αὐτὴν τὴν ὀργάνωσι.

—Μὲ τὴν ἄνοδο τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου σημειώθηκαν οἱ πρῶτες αὐτοκτονίες. Οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ πνίγονται στὰ νερὰ τοῦ Νείλου αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πιστεύεται ὅτι ἑνώνονται στὴν ἄλλη ζωή! Ἔτσι ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία γιὰ τὴν προστασία τῶν γεφυρῶν, αὐτὸ τὸν καιρό, κάθε χρόνο, καταρτίζει «συνεργεῖα διασώσεως» ποὺ μὲ βενζινακάτους περιπολοῦν καὶ ἁλιεύουν τοὺς ἀπογοητευμένους ἐραστάς. Ἐπίσης ἀστυνομικοὶ ἔχουν τοποθετηθῆ στὶς γέφυρες μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀπομακρύνουν ἀπὸ αὐτὲς κάθε ὕποπτον... αὐτοκτονίας.

24. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἠλίας Τσιριμῶκος ἀνέγνωσε στὴ Βουλὴ τὶς προγραμματικὲς δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως.

—Στὸ χωριὸ Μικρὸ Περιστέρι ἀπὸ πρόωρη ἔκρηξι φουρνέλου σὲ λατομεῖο, σκοτώθηκε ὁ ἐργάτης Γεώργιος Παύλου, ἐτῶν 22 κι' ἐτραυματίσθη ὁ Χρ. Παλάφας.

— Τὸ Ποντικονῆσι γλύτωσε ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς καταστροφῆς μὲ τὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν. Ἔτσι μποροῦν νὰ τὸ χαίρωνται οἱ λάτρεις τῆς Κερκύρας.

— Ὁ ἡγέτης τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας κ. Βάλτερ Οὔλμπριχτ κι' ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ σοβιετικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος κ. Μπρέζνιεφ συναντήθηκαν στὴν Κριμαία.

—Ὁ βασιλεὺς Φεϋζὰλ τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας κι' ὁ πρόεδρος τῆς Η.Α.Δ. κ. Νάσερ ὑπέγραψαν συμφωνία περὶ τερματισμοῦ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ποὺ συνεχίζετο στὴν Ὑεμένη. Κοινὸν ἀνακοινωθὲν μετεδόθη ὑπὸ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν τῆς Μέκκας καὶ τοῦ Καΐρου.

— Οἱ ἀστροναῦτες Κοῦπερ καὶ Κόνραντ ἔλαβαν διαταγὴν νὰ παραμείνουν μιὰ ἀκόμη ἡμέρα στὸ Διάστημα καὶ θὰ συνεχίσουν τὴν πτῆσιν μέχρι τῆς 61ης περιστροφῆς. Ὡς ἀνέφεραν διέκριναν καὶ φωτογράφησαν τὸν πύραυλον ποὺ ἐξετόξευσε ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία ἀπὸ τὴν βάσιν τοῦ Βάντεμπεργκ. Ἐπίσης ὁ Γκόρντον Κοῦπερ ἀπέσπασε τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου στὸν κόσμο μηχανικοῦ τοῦ Διαστήματος γιατὶ ἐπισκεύασε ὀπτικὸ ὄργανο τοῦ διαστημοπλοίου μὲ τὸ ὁποῖο εὐθυγραμμίζονται στόχοι ἐπὶ τῆς γῆς.

—Τὸ αὐτοσχέδιο τραγουδάκι τοῦ κοσμοναύτη Κόνραντ φαίνεται ὅτι θὰ γίνη μεγάλη ἐπιτυχία στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

—Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὰ 54% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας κοντὰ στὶς οἰκοκυρικὲς ἀσχολίες τους ἔχουν ἐπωμισθῆ καὶ σημαντικὸ βάρος τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Τὸ ἥμισυ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων εἶναι γυναῖκες. Ἐπίσης τὸ 1% τῶν κρατικῶν ἀγροκτημάτων καὶ τὸ 2% τῶν συνεταιριστικῶν διευθύνεται ἀπὸ γυναῖκες.

—Ὁ καθηγητὴς Τὸμ Γκότμπεργκ ἐφεῦρε τὸ «γεωχρόνιον», ἕνα ρολόϊ, ποὺ δείχνει συγχρόνως τί ὥρα εἶναι σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

—Τριακόσια ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τεχνικὰ ἔργα, κυρίως φράγματα καὶ ἐργοστάσια ρεύματος στὸ Βόρειο Βιετνάμ.

—Τὸ ἀμερικανικὸ διαστημόπλοιο «Τζέμινι 5» συνεχίζει κανονικὰ τὴν πτῆσι του. Οἱ δυὸ κοσμοναῦτες κοιμήθηκαν θαυμάσια ἐπὶ 10 ὥρας, μεταδίδουν δὲ ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά.

—Ἀμερικανικὸ στρατιωτικὸ ἀεροσκάφος «C - 130» μὲ 71 ἐπιβάτες κατέπεσε στὴ θάλασσα ἔξω ἀπὸ τὸ Χὸγκ Κόγκ. Τὸ ἀεροπλάνο εἶχε απογειωθῆ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Καϊτὰκ καὶ μετέφερε Ἀμερικανοὺς στρατιωτικοὺς στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Βιετνάμ. Τὸ «C - 130» ἔχει καταπέσει σὲ ἀβαθῆ νερά. Σωστικὰ συνεργεῖα ἐπέτυχαν νὰ διασώσουν 13 ἐπιβάτες. Τὸ ἔργο τῆς διασώσεως συνεχίζεται.

—Διωρίσθη νέος πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαβίας στὴν Ἑλλάδα ὁ βοηθὸς ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Μιχαὴλ Γιαβόρσκι.

—Ὁ κ. Τζέφερσον Πόλαντ, ἐτῶν 25, ἱδρυτὴς τοῦ Συνδέσμου ἐλευθερίας Σεξουαλικῶν Σχέσεων κατεδικάσθη σὲ πέντε ἑβδομάδων φυλάκισιν, «γιατὶ κολύμπησε γυμνὸς μὲ δυὸ ἐπίσης τελείως γυμνὲς γυναῖκες, σὲ δημοσία πλάζ». Οἱ δυὸ κολυμβήτριες κατεδικάσθησαν στὴν ἴδια ποινή.

— Στὸν βόρειο Καύκασο, κατὰ τὴν διενέργεια ἀνασκαφῶν, ἀνευρέθη ὀρειχάλκινο ξυράφι ποὺ ἀνάγεται στὴν περίοδο μεταξὺ τοῦ 10ου καὶ 7ου αἰῶνος π.Χ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς κ. Κρουπνὼφ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ξυράφι αὐτό, εἶναι μοναδικὸ εὕρημα. Ἡ ἀποστολὴ ἀνεκάλυψε ἐπίσης ἐργαλεῖα τατουὰζ ἀπὸ ἄργιλλο, καθὼς καὶ ὑπολείμματα χυτηρίου.

—Τὸ Παρίσι γιώρτασε τὴν 21η ἐπέτειο τῆς ἀπελευθερώσεώς του ἀπὸ τὴν ναζιστικὴ κατοχή.

—Σμήνη ἀφρικανικῶν μελισσῶν πολιορκοῦν τὴν πόλιν Κάμπος, 150 μίλια βορειοανατολικὰ τοῦ Ρίο. Οἱ μέλισσες αὐτὲς εἶχαν εἰσαχθῆ στὴν Βραζιλία γιὰ βελτίωσι τῆς μελισσοκομίας. Ἔκκλησις βουλευτοῦ ποὺ τσιμπήθηκε ἀπὸ αὐτές, γιὰ ἐθελοντικὴ καταπολέμησί τους, δὲν βρῆκε καμμιὰ ἀνταπόκρισι.

—Οἱ φλεγόμενοι σταυροὶ ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους σὲ διάφορα σημεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀποτελοῦν ἐνδείξεις περὶ ἐπικειμένου ὀργίου τῶν ὀπαδῶν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων...

25. Οἱ ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἀπολυτηρίου θὰ διενεργηθοῦν ἀπὸ τῆς 13—21 Σεπτεμβρίου.

—Ἀστυνομικοὶ ἐπετέθησαν κατὸ τοῦ πλήθους ποὺ παρηκολούθει τὴν κηδείαν τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ τῆς Αἰγύπτου Μουστάφα ἐλ Ναχὰς πασᾶ, ὅταν τοῦτο ἠθέλησε νὰ διοργανώση διαδήλωσιν. Τελικὰ διέλυσαν τὸ πλῆθος καὶ μετὰ ἐτοποθέτησαν τὸ φέρετρον στὴν νεκροφόρο καὶ διεκόμισαν τὴν σορὸν τοῦ Ναχὰς πασᾶ στὸν οἰκογενειακὸ τάφο.

—Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τοῦ ἀμερικανικοῦ μεταγωγικοῦ ἀεροσκάφους ποὺ κατέπεσε στὸν κόλπον Γιαουτὸγκ πλησίον τοῦ ἀεροδρομίου Καϊτὰκ τοῦ Χὸγκ Κὸγκ ἀνῆλθε σὲ πενῆντα ἄτομα. Αὐτόπται μάρτυρες ἀνέφεραν ὅτι πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ ἀεροσκάφους ἀκούσθηκαν δύο ἐκρήξεις.

—Ἡ κυπριακὴ κυβέρνησις διαμαρτυρήθηκε πρὸς τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι γιὰ τὴν στάσι τῆς Ρωσίας ἔναντι τοῦ Κυπριακοῦ. Τὴν διαμαρτυρία ἐπέδωσε στὸν πρεσβευτὴ τῶν Σοβιὲτ κ. Γιερμόσιν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κυπριανοῦ.

—Ὁ Μπάρο Τόμκις παντρεύτηκε τὴν μνηστὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε. Ἡ τελετὴ ἔγινε στὸ Δημαρχεῖο, ἀφοῦ δόθηκε ἄδεια στὸν καταδικασθέντα σὲ ἰσόβια δεσμὰ Τόμκις νὰ ἐξέλθη μὲ συνοδεία ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Ντάρτμουρ ὅπου ἐκτίει τὴν ποινή του.

—Ὁ τέως πρόεδρος τῆς Ἀργεντινῆς Περὸν ἐλπίζει ὅτι ἐντὸς ἕξη μηνῶν θὰ ἔχουν δημιουργηθῆ τέτοιες συνθῆκες ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιστρέψη ὡς ἁπλοῦς πολίτης στὴν χώρα του.

—Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ο.Η.Ε. κ. Θὰντ ἐδήλωσε ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ Κασμὶρ ἀποτελεῖ σοβαρὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴν εἰρήνη.

—Ἡ Αὐστραλία θὰ διερευνήση τὶς δυνατότητες ἐπεκτάσεως τῶν ἐμπορικῶν της συμφωνιῶν μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ τὶς ἄλλες χῶρες τοῦ παραπετάσματος.

— Νοτιοκορεάτες σπουδασταί, ἀνερχόμενοι περίπου σὲ 10.000, ὠργάνωσαν ταραχώδεις διαδηλώσεις στὴ Σεούλ, παρὰ τὴν κήρυξιν τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Θωρακισμένες ἀστυνομικὲς δυνάμεις συνεκρούσθησαν μὲ τοὺς διαδηλωτάς. Τραυματίσθηκαν 94 ἀστυνομικοὶ καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπήχθη κι' ἐξυλοκοπήθη ἀγρίως. Δὲν ἀναφέρεται ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματισθέντων διαδηλωτῶν.

—Στὴν «Γουὼλ Στρὴτ Τζόρναλ», ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς περίεργα γιὰ ὡρισμένους Κροίσους: «Ὁ κ. Φρὰνκ Ἄρμουρ δὲν στέλνει ποτὲ τὰ κοστούμια του στὸ σιδερωτήριο. Κρεμᾶ τὸ κοστούμι ποὺ πρόκειται νὰ φορέση στὸ μπάνιο κι' ἀφήνει τὸν ἀτμὸ νὰ κάνη τὴ δουλειὰ τοῦ σιδερώματος. Ἔτσι γλυτώνει τὰ σιδερωτικά. Ὁ κ. Νόρμαν Ἤγκλς, πρόεδρος τῆς «Σίτυ Μπάνκ», πλένει μόνος του τὶς κάλτσες του καὶ γλυτώνει ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῶν πλυντικῶν 65 δολλάρια! Ὁ κ. Σπένσερ Μόσχυ ἀγόρασε ἠλεκτρικὴ μηχανὴ καὶ κουρεύεται μόνος του». Κι' ἔπειτα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ζηλεύουν τὴν ζωὴ τῶν βαθυπλούτων...

26. Ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἀπεκάλυψε ὅτι ἔδωσε ἐντολὴ στὸ ὑπουργεῖο Ἀμύνης νὰ προωθηθοῦν τὰ σχέδια γιὰ τὴν τοποθέτησι ἐπὶ τροχιᾶς, ἐπηνδρωμένου ἐργαστηρίου γιὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς. Τὸ στρατιωτικὸ αὐτὸ προγεφύρωμα θὰ ἔχη σκοπὸ νὰ ἐξακριβώση ἂν τὸ Διάστημα προσφέρη τὶς δυνατότητες στρατιωτικῶν ἀποστολῶν, ὡς εἶναι ἡ κατόπτευσις ἐχθρικοῦ ἐδάφους κι' ὁ ἔλεγχος κι' ἡ καταστροφὴ ἐχθρικῶν δορυφόρων καὶ πυραύλων. Ὁ κ. Τζόνσον ἐτόνισε ἐπίσης ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ τηρήσουν τὴν συμφωνίαν περὶ μὴ τοποθετήσεως ἐν τροχιᾷ ὅπλων μαζικῆς καταστροφῆς καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ τείνουν χεῖρα συνεργασίας πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι γιὰ τὴν μελλοντικὴ ἐξερεύνησι τοῦ Διαστήματος.

—Ἡ ἐφημερὶς «Ἐρυθρὸς Ἀστὴρ» ὄργανο τῶν Σοβιετικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ὑποστηρίζει ὅμως ὅτι ἡ συνεχιζομένη πτῆσις τοῦ διαστημοπλοίου «Τζέμινι 5» χρησιμοποιεῖται γιὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κατασκοπείας ὑπεράνω τοῦ Βορείου Βιετνάμ.

—Τὸ ἐξαγγελθὲν ὑπὸ τοῦ προέδρου Τζόνσον πρόγραμμα, ἐντὸς τοῦ 1968 προβλέπει τὴν διάθεσιν 1.500 ἑκατομμυρίων δολλαρίων γιὰ τὶς μελέτες στὸ Διάστημα. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἐκτοξευθῆ πλῆρες ἐργαστήριον ἄνευ πληρώματος καὶ θὰ ἐπακολουθήσουν πέντε ἐπηνδρωμένες πτήσεις — ἑκάστη διαρκείας 30 ἢ καὶ περισσοτέρων ἡμερῶν — μὲ δυὸ ἀστροναῦτες ποὺ θὰ εὑρίσκωνται ἐντὸς «τροχόσπιτου». Ὁ σταθμὸς - ἐργαστήριον θὰ εἶναι συνδεδεμένος μὲ διαστημόπλοιον τύπου «Δίδυμοι» ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν θὰ εὑρίσκωνται οἱ κοσμοναῦτες. Οἱ ἀστροναῦτες θὰ εἰσέλθουν ἀκολούθως στὸ ἐργαστήριο γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους καὶ θὰ γυρίσουν τελικὰ στὴ Γῆ μὲ τὸ διαστημόπλοιο ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ἀποσυνδέσουν ἀπὸ τὸν σταθμόν.

Ὁ Τζὼν Φίτζεραλντ Κέννεντυ εἶχε προαισθανθῆ ὅτι θὰ τὸν δολοφονοῦσαν. Αὐτὸ εἶχε ἀναφέρει στὴν προσωπικὴ γραμματέα του Ἔβελιν Λίνκολν, ἡ ὁποία καὶ τὸ ἀποκαλύπτει στὸ βιβλίο της.

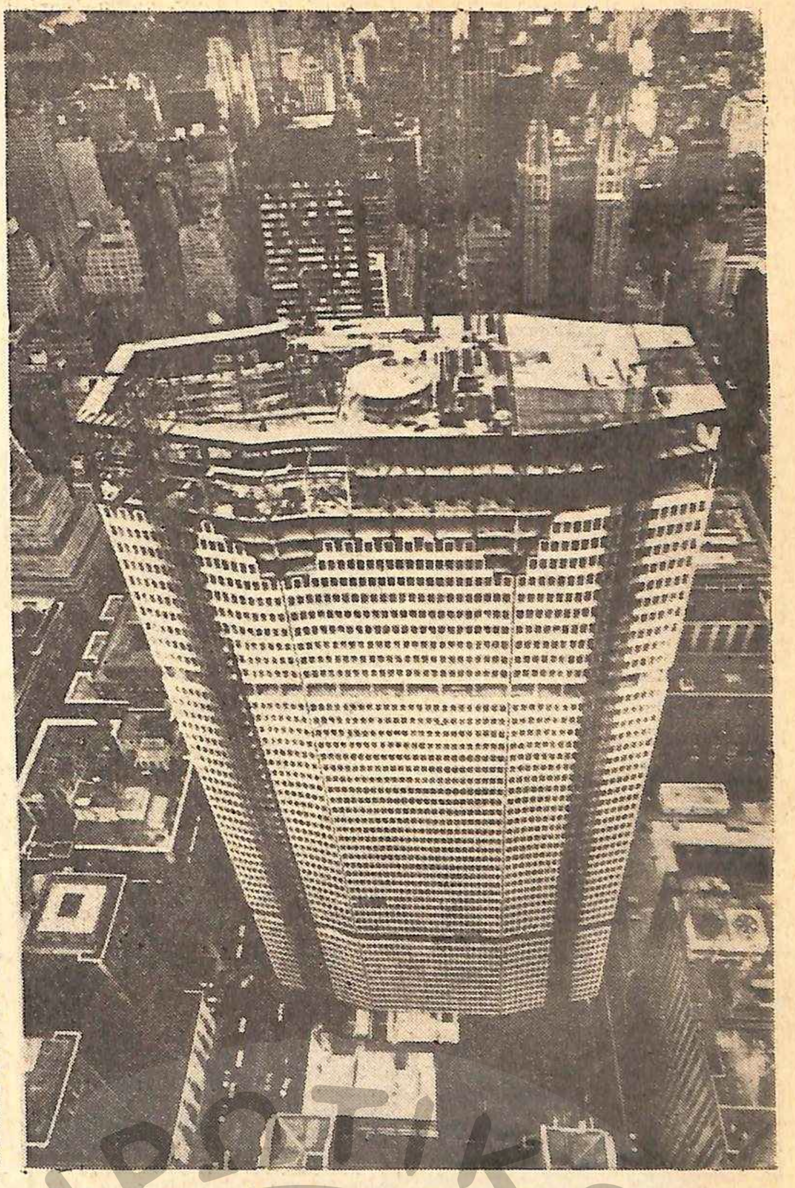

Ἡ Νέα Ὑόρκη κινδυνεύει νὰ διψάση. Τὸ νερὸ ποὺ διαθέτει δὲν καλύπτει τὶς ἀνάγκες τῶν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων κατοίκων της. Γι' αὐτὸ γίνονται ἀλλεπάλληλες συσκέψεις γιὰ νὰ ἐξευρεθῆ μία ἀποτελεσματικὴ λύσις. Ἀνωτέρω τὸ πιὸ νευραλγικὸ σημεῖο τῆς κοσμοπόλεως μὲ τὸν πιὸ ἀλλόκοτο οὐρανοξύστη.

—Ἀμερικανικὸ ὑπερηχητικὸ ἀεροσκάφος κατερρίφθη τὴν νύκτα ὑπεράνω τοῦ Βορείου Βιετνὰμ προφανῶς ὑπὸ ἀντιαεροπορικοῦ πυραύλου. Οἱ πιλότοι τῶν ἀμερικανικῶν ἀεροσκαφῶν ἔχουν διαταχθῆ νὰ βομβαρδίζουν κάθε ἐγκατάστασιν ἐκτοξεύσεως πυραύλων στὸ Βόρειο Βιετνάμ, μόλις τὴν ἐπισημαίνουν.

—Τὸ πρακτορεῖο ΑΝΣΑ ἀναφέρει ὅτι ἀνεστάλη κάθε σοβιετικὴ βοήθεια πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς Κύπρου. Ἀντιθέτως λυόμεναι οἰκίαι, σοβιετικῆς κατασκευῆς ἐστάλησαν στὴν τουρκικὴ περιοχή.

—Ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἔκανε ἔκκλησιν στὴν Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων γιὰ τὴν ψήφισι τοῦ νέου νομοσχεδίου περὶ μεταναστεύσεως, τὸ ὁποῖο καταργεῖ τὸ ὑφιστάμενο σύστημα σύμφωνα πρὸς τὸ ὁποῖο ἡ ἀναλογία τῶν μεταναστῶν καθορίζεται μὲ βάσιν τὴν ἐθνικὴν προέλευσί των. Σ' αὐτὸ δὲ τονίζονται χαρακτηριστικῶς τὰ ἑξῆς: «Οἱ σημερινοὶ κανονισμοὶ καθορίζουν ὅτι οἱ Ἰταλοί, οἱ Ἕλληνες, οἱ Ἱσπανοὶ καὶ ὅλοι οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν χωρῶν τῆς Νοτίου Εὐρώπης, δὲν εἶναι τόσον ἐπιθυμητοὶ ὅσον ἄλλοι. Πρέπει νὰ ἐντρεπώμεθα δι' αὐτό».

27. Ἡ ἀμερικανικὴ Γερουσία ἐνέκρινε ὁμόφωνα τὸ νομοσχέδιο περὶ συμπληρωματικοῦ κονδυλίου ἀπὸ 1.700.000.000 δολλάρια γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ.

—Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἐξαπέλυσε καὶ ἔθεσε σὲ τροχιὰ ἕνα νέο δορυφόρο τῆς σειρᾶς «Κόσμος» γιὰ τὴν συνέχισι τῶν ἐρευνῶν στὸν κοσμικὸ χῶρο. Ὡς δὲ ἀνεκοινώθη, οἱ ἐπιστημονικὲς συσκευὲς τοῦ «Κόσμος 79» λειτουργοῦν ὁμαλῶς καὶ μεταδίδουν σὲ κέντρα πληροφοριῶν τῆς Γῆς τὰ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα ποὺ συλλέγουν.

—Τὶς ἡμέρες αὐτὲς κάτι παράδοξο ὑπάρχει στὸν οὐρανό. Αὐτὸ ὑποστηρίζουν τρεῖς Ρῶσοι ἐπιστήμονες. Ἐπίσης ὁ Χιλιανὸς καθηγητὴς κ. Γκαμπριὲλ Ἄλμπιαλ ἐδήλωσε ὅτι «ὑπάρχουν ἐπιστημονικὲς ἐνδείξεις, ὅτι παράδοξα ἀντικείμενα ἐπισκέπτονται τὸν πλανήτη μας». Καὶ προσέθεσε: «Εἶναι λυπηρὸν ὅτι αἱ κυβερνήσεις καλύπτουν ὅλα αὐτὰ μὲ πέπλον μυστικότητος». Τὶς ἴδιες παρατηρήσεις ἔκανε κι' ὁ Ρῶσος ἀστρονόμος, δόκτωρ Μίτροβαν Σάλντι, ποὺ ἐργάζεται στὸ Ἀστεροσκοπεῖο Σέρο Καλὰν τῆς Χιλῆς. Ὁ κ. Σάλντι παρετήρησε: «Κάτι τὸ ἄγνωστο καὶ κάτι ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε ἀκόμη, περιφέρεται γύρω στὴ Γῆ». Πλέον συγκεκριμμένα μίλησε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδίου Ἀστεροσκοπείου καθηγητὴς κ. Κλάουντιο Ἀγκουΐτα τονίσας ὅτι «δὲν εἴμαστε μόνοι στὸ Διάστημα».

—Τετρακόσιοι γενειοφόροι «μπιτνικς» καὶ ξυπόλητα κορίτσια μὲ μακρυὰ μαλλιὰ κυκλώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης, σὲ μιὰ παραλιακὴ ἔπαυλι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα δήλωσαν οἱ ἀστυνομικοί, εὑρίσκοντο σὲ κατάστασι τελείας ἀποχαυνώσεως συνεπείᾳ χρήσεως ναρκωτικῶν καὶ ἰσχυρῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ὡς δὲ κατηγγέλθη, ἐπεδίδοντο σὲ ἀκατονόμαστα σεξουαλικὰ ὄργια.

—Τὸ δικτατορικὸ καθεστὼς τοῦ στρατηγοῦ Πὰρκ καὶ τῆς χούντας τῆς Νοτίου Κορέας ἐκάλεσε ἐπειγόντως μιὰ μεραρχία ἀπὸ τὸν 38ο παράλληλο γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν Κραχῶν ποὺ ἐπεκτείνονται στὴν Σεοὺλ. Τὰ πρῶτα τμήματα αὐτῆς ἔφθασαν ἤδη. Στὴν πόλι, ἡ κατάστασις εἶναι δραματική. Δεκάδες χιλιάδες ἄτομα συνεχίζουν τὶς ὁδομαχίες καὶ τὶς διαδηλώσεις. Σκοπός τους εἶναι νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔγκρισι τῶν ἀκολούθων αἰτημάτων τους: Ἀποκατάστασι τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν. Ἄμεση διεξαγωγὴ ἐκλογῶν. Ἀπαγόρευσι τῆς ἀναμίξεως τοῦ στρατοῦ στὴν πολιτική. Καὶ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς ἰαπωνικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τὴν Νότιο Κορέα. Ὑπάρχουν πληροφορίες ὅτι ἡ κυβέρνησι τοῦ στρατηγοῦ Πὰρκ διεσπάσθη κι' ὅτι ἀπὸ πολλὰ μέλη της ἐκρίθη ἐπικίνδυνη ἡ χρῆσι στρατοῦ κατὰ τοῦ λαοῦ.

28. Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰρὰκ στρατηγὸς Ἄρεφ προτίθεται νὰ χρησιμοποιήση τοξικὰ ἀέρια κατὰ τῶν Κούρδων ἐπαναστατῶν. Αὐτὸ καταγγέλλει στὸ Παρίσι ὁ ἐκπρόσωπος τῆς κουρδικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ ἡγέτου της στρατηγοῦ Μουστάφα λὲ Μπαρτζάνι, Ἔσματ Σερὶφ Βανλύ, καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

—Μετὰ τὴν λῆξι τῶν διακοπῶν του στὴ Βαυαρία, ὁ διάσημος ἀτομικὸς ἐπιστήμων Βέρνερ φὸν Μπράουν θὰ ἔλθη στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ Διεθνὲς Ἀστροναυτικὸν Συνέδριον. Ὁ Βέρνερ φὸν Μπράουν σὲ σχετικὴ συνομιλία του διέψευσε τὴν πληροφορία ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Γερμανία. «Οἱ ἐργασίες μου, εἶπε, εἶναι τόσο ἐνδιαφέρουσες καὶ οἱ συνθῆκες τόσο ἰδεώδεις, ὥστε δὲν ἔχω καμμιὰ πρόθεσι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀμερική».

—Οἱ νοτιοδυτικὲς πολιτεῖες τοῦ Νέου Κόσμου ἐπλήγησαν ἄγρια ἀπὸ τὴν κακοκαιρία. Ἔπεσαν καταρρακτώδεις βροχὲς καὶ χαλάζι, σὲ πολλὲς μάλιστα πολιτεῖες ἡ ταχύτητα τοῦ ἀνέμου ξεπέρασε τὰ ἑκατὸ μίλια τὴν ὥρα. Μόνο στὸ Ἰλλινόϊς ὑπάρχουν 105 τραυματίες. Οἱ ζημιὲς ὑπολογίζονται σὲ πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια.

—Δυὸ μυστηριώδη ἀντικείμενα ἐπεσημάνθησαν τὴν νύκτα στὸν οὐρανὸ τῆς Ἱσπανίας. Τὸ πρῶτο παρετηρήθη ἀπὸ χωρικοὺς στὸ Κουΐντζο Ντὲ Λιμία καὶ τὸ δεύτερο, ἀπὸ περιηγητή, στὴν Τσιπινα τῆς Ἀνδαλουσίας.

—Οἱ Ρῶσοι ἔκαναν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ στὸν πρόεδρο Νάσερ στὴν Μόσχα. Στὸ ἀεροδρόμιο τὸν ὑπεδέχθη ὁλόκληρη ἡ ἡγεσία τῶν Σοβιὲτ μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς κ.κ. Μικογιάν, Μπρέζνιεφ καὶ Κοσύγκιν.

29. Ἡ Βουλὴ κατεψήφισε τὴν κυβέρνησι τοῦ κ. Ἠλία Τσιριμώκου, μὲ ψήφους 159 ἔναντι 135. Ἐξ αὐτῶν 134 ἦσαν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, 22 τῆς ΕΔΑ καὶ 3 τῶν Προοδευτικῶν. Ἐψήφισαν σὲ σύνολο 294, ποὺ ἦσαν παρόντες στὸ Κοινοβούλιο. Ἀπουσίαζαν ἕξη.

—Γιὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς 20 Αὐγούστου προεφυλακίσθησαν 42 ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας, ὁμοφωνίᾳ ἀνακριτοῦ καὶ εἰσαγγελέως.

—Ἀγνοεῖται ἡ τύχη τοῦ σπογγαλιευτικοῦ «Παντελῆς» νηολογίου Καλύμνου 109. Τοῦ σκάφους ἐπέβαινον 12 ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 7 ἦταν δύτες καὶ οἱ 5 πλήρωμα, μὲ κυβερνήτην τὸν κ. Ἰ. Κουκουβάν. Τὸ «Παντελῆς» εἶχε ἀποπλεύσει τὴν 23 Αὐγούστου ἀπὸ τὴν περιοχὴ Ζουὰρ τῆς Ἀλγερίας γιὰ σπογγαλιείαν στὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη του. Ἀμερικανικὸν ἀεροσκάφος ἐνήργησε ἐρεύνας, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἐκδοχὴ μήπως, λόγω βλάβης τῆς μηχανῆς του, τὸ «Παντελῆς» ἔχει καταφύγει σὲ ὑπήνεμον μικρὸν λιμένα.

—Ἐπὶ τῆς κυρίας ὁδοῦ μεταξὺ τῶν πόλεων Ζαντοβὶλ καὶ Μικουάμπα τῆς ἀνατολικῆς Κατάγκα ἐφονεύθη ὁ ἔμπορος Σάκης Παναγιωταρᾶς καὶ ἕνας Κογκολέζος ἀστυνομικός. Ὁ Σάκης Παναγιωταρᾶς εἶχε ἀφιχθῆ στὸ Κογκὸ πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Ἡ κηδεία του ἔγινε στὴν Ζαντοβίλ.

—Συνεπείᾳ συγκρούσεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ Μιλάνου—Παρισίων μὲ τὸ ἐξπρὲς τῆς Λομβαρδίας, παρὰ τὸ Σαμπανιὸλ τῆς Γαλλίας, ἐφονεύθησαν 12 ἐπιβάτες κι' ἐτραυματίσθησαν 40. Ὁ συρμὸς Μιλάνου — Παρισίων μετέφερε περιηγητὰς ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὶς διακοπές τους.

—Στὸ Βίντον τῆς Λουϊζιάνα, σὲ σύγκρουσι λεωφορείου καὶ φορτηγοῦ ποὺ μετέφερε καουτσούκ, σκοτώθηκαν 12 ἄτομα ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἐπιβάτες παγιδεύτηκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Τμήματα τῆς ἀστυνομίας ἐλευθέρωσαν τοὺς ἐπιζῶντας.

— Ὁ στρατιωτικὸς νόμος κηρύχθηκε στὸ προάστιο τοῦ Καΐρου Κερντάσα. Κατὰ τὶς συγκρούσεις τῆς ἀστυνομίας μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὀργανώσεως «Ἀδελφοὶ Μουσουλμάνοι» σκοτώθηκαν 4 ἄτομα.

—Ἡ τουρκικὴ ἐφημερὶς «Μιλιὲτ» ἀναφέρει ὅτι ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν κ. Θὰντ ἀπηύθυνε μήνυμα ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας στρατηγὸν Γκιουρσέλ. Ἐν σχέσει μὲ τὸ μήνυμα αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῆ σύσκεψι τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου στὴν ὁποία θὰ μετάσχουν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου.

—Τὸ ἀκρωτηριασμένο πτῶμα τοῦ Ἄμστερνταμ, ὡς ἀνέφερεν ὁ ἀνακριτὴς ποὺ διενεργεῖ τὴν σχετικὴν δικαστικὴν ἔρευναν, εἶναι ἀπίθανον ν' ἀνήκη σὲ Ἕλληνα ναυτικό.

—Οἱ δύο Ἀμερικανοὶ κοσμοναῦτες Κοῦπερ καὶ Κόνραντ ὡλοκλήρωσαν τὴ μεγάλη ἀποστολὴ τῆς ὀκταήμερης πτήσεώς τους στὸ Διάστημα μὲ τὸ διαστημόπλοιο «Τζέμινι 5». Στὶς 4.55' κατῆλθαν στὸν Ἀτλαντικὸ καὶ διεπεραιώθηκαν στὸ ἀεροπλανοφόρο «Λέϊκ Τζεμπλάϊν». Ἡ ἀκριβὴς διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ τους στὸ Διάστημα ἦταν 7 ἡμέρες, 22 ὧρες καὶ 55 λεπτά, ἀφοῦ ἐπραγματοποίησαν στὸ διάστημα αὐτὸ 120 περιστροφὲς συνολικά. Ἀπὸ τὸ ἀεροπλανοφόρο, οἱ δυὸ κοσμοναῦτες μίλησαν μὲ τὸν πρόεδρο Τζόνσον. Ἡ εἴσοδος στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ κάθοδος μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀνασχετικῶν πυραύλων πρῶτα καὶ τῶν ἀλεξιπτώτων ὕστερα ἔγινε κατὰ τρόπο ἐξαίρετο. Τὸ διαστημόπλοιο βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν Χαβάη ὅταν πυροδοτήθηκαν οἱ πρῶτοι ἀνασχετικοὶ πύραυλοι. Ὁ Κοῦπερ καὶ ὁ Κόνραντ δὲν θὰ μιλήσουν σὲ κανένα γιὰ τὶς ἐντυπώσεις τους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, πρὶν περάσουν 11 ἡμέρες. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ δυὸ κοσμοναῦτες ἐπεκοινώνησαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, κατὰ τὴν 118η περιστροφή τους, μὲ τὸν ἀστροναύτη Σκὼτ Κάρπεντερ ποὺ βρισκόταν σὲ ὑποβρύχιο - ἐργαστήριο σὲ βάθος 70 μέτρων στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Ὁ Κάρπεντερ καὶ 14 ἐπιστήμονες θὰ μείνουν σ' αὐτὸ τὸ βάθος ἐπὶ 15 ἡμέρας συνεχίζοντας τὶς μελέτες τους.

—Ἡ οἰκογένεια Κέννεντυ δὲν ἔπαυσε νὰ δοκιμάζεται: Ἡ κόρη τοῦ γερουσιαστοῦ Ρόμπερτ Κέννεντυ, Κάθλιν, ἐτῶν 13, στοὺς παιδικοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνες ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό της καὶ τραυματίσθηκε ἀλλὰ ἡ κατάστασίς της δὲν ἐμπνέει ἀνησυχίες. Ἐπίσης ὁ γιός του ὁ Ρόμπερτ ὁ νεώτερος, ἔπεσε ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ γκαράζ, στὴν ὁποία εἶχε σκαρφαλώσει κι' ἔπαιζε. Εὐτυχῶς τὰ τραύματα ποὺ ὑπέστη δὲν εἶναι σοβαρά. Ἡ οἰκογένεια Κέννεντυ περνᾶ τὶς διακοπές της στὸ Χαγιάνις τῆς Μασαχουσέττης ἐκεῖ ποὺ ὁ ἀλησμόνητος πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ζοῦσε τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΑΤΙΜΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΟΥΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΣΚΙΑ δίπλα στὴν ντουλάπα, σκέφτηκε μιὰ βλαστήμια, καθὼς μιὰ ἀκόμα σιλουέττα εἶδε νὰ δρασκελίζη τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδᾶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Ἡ προηγούμενη, εἶχε σταθῆ πλάϊ στὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο.

Χαμογέλασε. Μὲ κάποια εὐχάριστη, διασκεδαστικὴ ἀγωνία, περίμενε τὴ συνέχεια.

Ἡ τρίτη, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητη, προσπαθῶντας νὰ συλλάβη κανένα «ξένο» θόρυβο, ἔκαμε κάτι ποὺ δὲν εἶχαν κάμει οἱ δυὸ προηγούμενες: ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τράβηξε τὶς κουρτίνες. Κατόπι, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μικροσκοπικοῦ φακοῦ, βρῆκε τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ποὺ βρισκόταν ἕνα μέτρο μακρύτερα ἀπὸ τὴν πρώτη σκιά. Τὸν γύρισε.

Ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια. Ἔπειτα, ἔβγαλε μιὰ ξαφνιασμένη φωνή, καθὼς τὸ βλέμμα της ἔπεφτε στὴν πρώτη, ποὺ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, ἔμενε ἀκίνητη. Συνάμα, μιὰ ἀκόμα φωνὴ ἀκούστηκε. Ἦταν τῆς δεύτερης, ποὺ ἀντίκρυζε τὴν πρώτη. Ἡ τρίτη τἄχε ἐντελῶς χαμένα.

Ἡ πρώτη ἔβαλε τὰ γέλια καὶ ἡ δεύτερη τὴ μιμήθηκε. Πλησίασε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Ἡ πρώτη ἦταν: ἕνας ὄμορφος ἄντρας μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια.

Ἡ δεύτερη: μιὰ γυναίκα ὡς τριάντα πέντε χρόνων, μὲ συμπαθητικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ γερὸ καλοφτιαγμένο κορμί.

Ἡ τρίτη: ἕνας νέος ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων, ἀδύνατος, μὲ ἔξυπνο πρόσωπο, ζωηρὰ μάτια μεγάλα καὶ μαῦρα ἀτίθασα μαλλιά.

Εἶχαν σοβαρέψει καὶ κυτταζόντουσαν. Ὁ τρίτος, σὰν περισσότερο νέος, βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος, μίλησε:

— Κυρία μου, κύριέ μου, μπορεῖ ὁ,τιδήποτε ἄλλο νὰ εἶστε, ἐκτὸς ἀπὸ ἀστυνομικοί. Κι' ἀπ' ὅτι καταλαβαίνω, οὔτε καὶ τῆς «δουλειᾶς μου» εἶστε.

— Τῆς δουλειᾶς σου; ἔκαμε μ' ἀπορία ἡ γυναίκα.

— Μάλιστα..., βλέπετε, εἶμαι λωποδύτης!

— Ὥστε γιὰ νὰ κλέψης ἦρθες ἐδῶ;

— Γιατί ἄλλο;

Ὁ ἄντρας κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὴ γυναίκα.

— Ἐσᾶς, κυρία, πρόφερε, ποιός σκοπὸς σᾶς ἔφερε ἐδῶ;

— Ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ ρωτοῦσα κι' ἐσᾶς!

Ἡ φωνή της ἦταν σκληρή, μεταλλική, μὲ ξενικὴ προφορά.

— Δὲ θ' ἀπαντήσετε πρὶν σᾶς ἐξηγήσω τὸ δικό μου σκοπό;

— Φυσικὰ ὄχι..., κι' ἀκόμα, τὸ ἂν θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἢ ὄχι, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τί θὰ μοῦ πῆτε, ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ σκοποῦ ποὺ σᾶς ἔφερε ἐδῶ, θέλω νὰ πῶ.

Ὁ νέος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Οὔφ! ἔκαμε. Πολὺ μυστήριοι εἶστε ἐσεῖς. Ἀφοῦ δὲν ἤρθατε νὰ κλέψετε, τί ζητᾶτε ἐδῶ μέσα; Μὴ μοῦ πῆτε πὼς εἶστε φίλοι τοῦ οἰκοδεσπότη, γιατὶ εἶδα τὸ σπασμένο τζάμι, καὶ γιατὶ ὁ ἐντιμότατος σὲρ Τζῶρτζ Γκράχαμ λείπει.

— Θὰ ἐπιστρέψη ἀπόψε τὶς δέκα, εἶπε ὁ ἄντρας.

— Πῶς τὸ ξέρετε ἐσεῖς; πρόφερε ἡ γυναίκα μὲ κάποια ταραχή.

— Ἐσεῖς, δὲν τὸ ξέρατε;

Ξανὰ ὁ νέος ἔκοψε τὴν κουβέντα τους.

— Φίλοι μου, ἐσεῖς δὲν ξέρω γιατὶ ἤρθατε..., ἐγὼ ὅμως ἦρθα γιὰ νὰ κλέψω. Γι' αὐτό, συζητῆστε μὲ τὴν ἡσυχία σας, καὶ ἐπιτρέψτε σὲ μένα ν' ἀπασχοληθῶ λιγάκι μὲ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἄν, ὅπως εἴπατε, πρόκειται νὰ ἔρθη τὶς δέκα, μόλις προλαβαίνω νά...

Ἡ γυναίκα τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Δὲ θὰ κάμης τίποτα..., τὸ χρηματοκιβώτιο δὲ θὰ τ' ἀνοίξης τώρα...

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ σύστημα ἀσφαλείας μπορεῖ νἆναι συνδεδεμένο μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχῆτε..., ξέρω καλὰ τὴ δουλειά μου, καὶ θὰ λάβω...

— Σοῦ εἶπα: δὲ θὰ τ' ἀνοίξης τώρα! ἔκαμε ἡ γυναίκα μὲ σκληρὴ φωνή. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ διακινδυνεύσω, συνέχισε. Πρῶτα θἄρθη ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ μετὰ ἀσχολεῖσαι μ' αὐτό...

Μετά; Καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, δὲ θὰ μέ...

— Ὄχι, δὲ θὰ σ' ἐμποδίση..., στὸ ἐγγυῶμαι ἐγώ.., μίλησε ψυχρὰ ὁ ἄντρας.

— Κι' ἐγώ..., εἶπε ἡ γυναίκα.

Κυττάχτηκαν.

— Ἔχετε λόγους νὰ ἐχθρεύεστε τὸν Τζῶρτζ Γκράχαμ; τὴν ρώτησε.

— Πολλοὺς καὶ τρομερούς...

— Ἄ! ἔτσι..., ψιθύρισε ἐκεῖνος χαϊδεύοντας τὸ πηγούνι του.

Κατόπι, πιὸ δυνατά, πρόστεσε:

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ συστηθοῦμε. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ προδώση τὸν ἄλλο, ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ κάμη καλὸ στὸν Γκράχαμ.

— Συμφωνῶ..., πρόφερε ἡ γυναίκα.

Ὁ νέος ἔκαμε μιὰν ἀόριστη κίνησι.

— Λέγομαι, ἄρχισε ὁ ἄντρας, Ρόμπερτ Κάμινγκ, ἀξιωματικὸς τῆς Ἀεροπορίας, Ἄγγλος...

— Ἑρμίνα Σαντακόστα, Ἰταλίδα...

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Φίλιπ Κόλλινς ἡ «Νυχτερίδα», λωποδύτης, καί, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Κάμινγκ, ἀλλὰ εἶμαι κι' ἐγὼ Ἄγγλος.

— Δὲν καθόμαστε; πρότεινε ἡ Ἑρμίνα.

Ξάπλωσαν στὶς ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες. Ἔδειχναν ἤρεμοι καὶ ἀδιάφοροι, μὰ καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ἐκνευρισμένοι καὶ ἀγωνιοῦσαν.

— Ξέρετε γιατὶ μὲ ὠνόμασαν «Νυχτερίδα»; ἔσπασε τὴ σιωπὴ ὁ Φίλιπ ποὖχε πέσει ἀνάμεσά τους.

Γέλασε καὶ συνέχισε:

— Κάποια φορά, εἶχα ἀνοίξει ἕνα χρηματοκιβώτιο, στὸ δέκατο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας. Δὲν ξέρω πὼς ἔγινε, καὶ ἔφτασε ἡ ἀστυνομία πρὶν τῆς ὥρας της — πρὶν φύγω δηλαδή. Προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα, κι' ἐγὼ βρισκόμουν δυὸ μέτρα μακρύτερα μὲ τὰ κλοπιμαῖα στὰ χέρια. Ἤμουν χαμένος. Μπῆκαν τέλος, ἄρχισαν νὰ ψάχνουν, νὰ φωνάζουν, νὰ χτυποῦν καὶ νὰ μὲ βρίζουν. Ἔφυγαν..., καὶ νἄμαι! Τὴν ἄλλη μέρα διάβασα στὶς ἐφημερίδες, τὸ καταπληκτικὸ κατόρθωμα ἑνὸς λωποδύτη: εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, πηδῶντας ἀπὸ τὴ μιὰ πολυκατοικία στὴν ἄλλη, ποὺ βρισκόταν ἔντεκα μέτρα μακρύτερα καὶ τρία χαμηλώτερα. Ἔτσι μ' ἔβγαλαν «Νυχτερίδα».

—Κι' ἐσύ, ὅταν μπῆκαν οἱ ἀστυνομικοί, τί ἔγινες: κάδρο καὶ κρεμάστηκες στὸν τοῖχο; τὸν εἰρωνεύτηκε ὁ Ρόμπερτ.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ στὴν ἀπελπισία μου, δίνω μιά, καὶ μπαίνω σ' ἕνα μπαοῦλο, ποὺ γιὰ καλή μου τύχη βρισκόταν στὸ γραφεῖο.

— Καὶ δὲν κύτταξαν μέσα, ἔ;

— Μάλιστα, δὲν κύτταξαν, γιατὶ πάνω του εἶχε καθήσει κάποιος, ποὺ γιὰ νὰ κάθεται τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔχει νὰ πῆ πὼς ἦταν ἀξιωματικός.

Ἡ γυναίκα δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση.

Κάποια ἄλλη περιπέτεια τῆς «καριέρας» του θέλησε νὰ διηγηθῆ ὁ Φίλιπ, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Κάποιο αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι. Στὴ στιγμὴ ὁ Ρόμπερτ πετάχτηκε ὄρθιος, ἔσβησε τὸ φῶς, πλησίασε τὸ παράθυρο, παραμέρισε τὶς κουρτίνες καὶ κύτταξε στὸ δρόμο. Γύρισε κατόπι στοὺς ἄλλους.

— Αὐτὸς εἶναι..., ψιθύρισε.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς θἄρθη ἀμέσως ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ Φίλιπ.

— Ἐδῶ βρίσκεται τὸ χρηματοκιβώτιο..., καὶ μετὰ εἴκοσι μέρες ἀπουσία, ἀσφαλῶς θὰ θελήση νὰ δῆ ἂν εἶναι ἐντάξει.

Σώπασαν. Βήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο ποὺ σταμάτησαν μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἕνα κλειδὶ γύρισε. Στ' ἄνοιγμα, μιὰ ψηλὴ σιλουέττα διαγράφηκε. Στάθηκε. Ἔψαχνε γιὰ τὸ διακόπτη. Τὸν γύρισε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἔκαμε νὰ προχωρήση στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, ὅταν κοκκάλωσε. Δυὸ μέτρα πιὸ πέρα, στεκόντουσαν δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα.

Κάτι πῆγε νὰ πῆ, μετάνοιωσε, ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη, μὰ ἀστραπιαία, τὸ χέρι τοῦ Ρόμπερτ χώθηκε στὴ δική του. Ὅταν ξαναφάνηκε, ἡ σκοτεινὴ κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ σημάδευε τὸν νεοφερμένο.

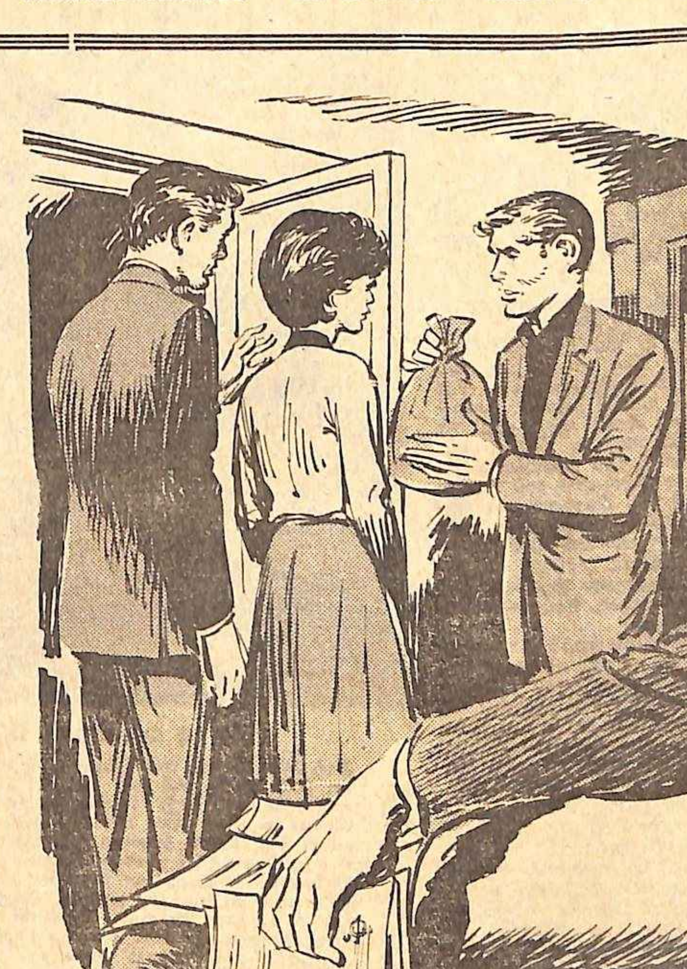

—Ἑρμίνα, μίλησε, πάρτα γιὰ σένα.

— Ποιοί εἴσαστε; ρώτησε αὐστηρὰ αὐτός, προσπαθῶντας νὰ φανῆ ψύχραιμος.

— Ἔλα πιὸ κοντά, Τζῶρτζ Γκράχαμ, πρόφερε ἤρεμα ὁ Ρόμπερτ. Ἔλα πιὸ κοντὰ καὶ θὰ μάθης...

Ὑπάκουσε.

— Κάθησε...

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἡ γυναίκα καὶ ὁ Ρόμπερτ προχώρησαν. Στάθηκαν ἀπέναντί του.

— Δὲ μὲ γνωρίζεις, Τζῶρτζ Γκράχαμ; ρώτησε ἡ Ἑρμίνα Σαντακόστα.

Τὴν κύτταξε διαπεραστικά:

— Ὄχι...

— Οὔτε ἐμένα; πρόφερε ὁ Ρόμπερτ.

— Ὄχι...

Ὁ Φίλιπ, λίγο πιὸ πίσω, παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ σκηνή.

Ὁ Γκράχαμ, ἔσφιξε τὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας μὲ δύναμι. Τὸ πρόσωπό του συσπάστηκε.

— Ἂν ἤρθατε νὰ κλέψετε, μούγκρισε, ὁρίστε, ἐκεῖ βρίσκεται τὸ χρηματοκιβώτιο... Πάρτε ὅ,τι θέλετε καὶ δρόμο...

— Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ κλέψω..., ἔκαμε ὁ Ρόμπερτ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ δικάσω.

— Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω..., συμπλήρωσε ἡ γυναίκα.

Τὸ βλέμμα της ἀντάμωσε τὸ βλέμμα τοῦ Κάμινγκ. Ὁ Γκράχαμ ἀγρίεψε.

— Εἴσαστε τρελλοί, λοιπόν; φώναξε. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε; τί θέλετε ἀπὸ μένα; Τσακιστεῖτε ἀπὸ τὸ σπίτι μου..., καὶ γρήγορα, γιατί...

— Λέγομαι Ρόμπερτ Κάμινγκ, Τζῶρτζ Γκράχαμ, καὶ σὲ κατηγορῶ γιὰ ἐσχάτη προδοσία.

Γούρλωσαν τὰ μάτια τοῦ ἄλλου.

— Ὁ Ρόμπερτ..., εἶπες πὼς εἶσαι ὁ...;

— Ναί, προδότη, ἐγὼ εἶμαι!

Γύρισε πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Ἑρμίνα, Φίλιπ, ἀκοῦστε με: Τὸ 42 μὲ κατέρριψαν τὰ γερμανικὰ στούκας. Σώθηκα πέφτοντας μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Ἔπεσα σὲ γερμανικὸ ἔδαφος ὅπου μὲ συνέλαβαν αἰχμάλωτο καὶ μ' ὡδήγησαν σὲ στρατόπεδο. Μ' ἔβαλαν σὲ μιὰν ὁμάδα ἀπὸ Βρεταννοὺς καὶ Γάλλους ἀξιωματικοὺς τῆς ἀεροπορίας. Μαζί τους ἦταν καὶ ὁ Τζῶρτζ Γκράχαμ. Ὅλοι θέλαμε νὰ δραπετεύσουμε, καὶ ἐπὶ μῆνες σχεδιάζαμε τὸ σχέδιο ἐνεργείας. Τὰ μεσάνυχτα τῆς ὡρισμένης μέρας, προχωρήσαμε στὴν ἐφαρμογή του. Δὲ θὰ σᾶς πῶ τὸ πῶς βγήκαμε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Θὰ σᾶς πῶ, ὅμως, πὼς ὅταν βρεθήκαμε ἔξω, ξεπετάχτηκαν ἀπὸ παντοῦ ὁλόγυρά μας Γερμανοί. Μᾶς χτύπησαν μὲ πολυβόλα. Οἱ μόνοι ποὺ σωθήκαμε, κόσκινα ἀπὸ τὶς σφαῖρες τους, ἤμουν ἐγὼ καὶ τρεῖς ἄλλοι. Μᾶς μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο, γίναμε καλὰ καὶ μᾶς ξανάκλεισαν στὸ στρατόπεδο. Τότε ἀναρωτηθήκαμε τί εἶχε συμβῆ. Ὁπωσδήποτε μᾶς εἶχαν προδώσει. Ποιός ἦταν ὁ προδότης, δὲν ἀργάσαμε νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε. Ὁ Τζῶρτζ Γκράχαμ δὲ βρισκόταν στὸ στρατόπεδο. Θυμηθήκαμε, ὅτι τὴ βραδιὰ τῆς ἀπόδρασης, ὁ Γκράχαμ εἶχε ἀρρωστήσει ξαφνικά, κι' ἔτσι δὲν ἔλαβε μέρος στὴν ἀπόπειρα. Ἀλλὰ πράγματι εἶχε ἀρρωστήσει; Τότε, μέσα στὴν ἀναταραχή, μέσα στὴν προετοιμασία, δὲν εἴχαμε δώσει σημασία στὸ γεγονός. Ἔτσι χάθηκαν τόσα παλληκάρια... Ἀποφασίσαμε νὰ μάθουμε τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Γκράχαμ. Ρωτῶντας, ἀνακαλύψαμε δυὸ πράγματα: πὼς τὸν εἶχαν μεταφέρει σὲ ἄλλο στρατόπεδο, καὶ ὅτι δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπόδρασι, βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητῆ τοῦ στρατοπέδου. Ἡ ὑποψία ποὖχε σφηνωθῆ στὸ μαυλό μας μεγάλωσε. Τέλειωσε ὁ πόλεμος. Γυρίσαμε στὶς πατρίδες μας — οἱ τρεῖς ἄλλοι ποὺ εἶχαν σωθῆ μαζί μου ἦταν Γάλλοι. Πρὶν χωρίσουμε, μείναμε σύμφωνοι καὶ ὡρκιστήκαμε, νὰ μὴ πάψουμε νὰ ἐρευνοῦμε γιὰ νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια. Τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο πέρασαν ἄπρακτα. Εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω προσωπικὲς ὑποθέσεις. Κατόπι, ρίχτηκα μὲ τὰ μοῦτρα, ν' ἀνακαλύψω τὸν Γκράχαμ καὶ ν' ἀποδείξω τὴν προδοσία του. Τὸ κατώρθωσα. Ἔμαθα συγκεκριμένα, ὅτι ὁ Γκράχαμ εἶχε ἐπιστρέψει στὴν Ἀγγλία τὸ τέλος τοῦ 43, δηλαδή, δυὸ-τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀπόδρασης. Καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸν εἶχαν ἐλευθερώσει οἱ Γερμανοί. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν προδοσία του τάχα; Ἀσφαλῶς ὄχι... Κάποιο ρόλο θὰ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ παίξη. Οἱ δικοί μας ἐδῶ τὸν παρασημοφόρησαν καὶ τὸν προβίβασαν, γιατὶ τοὺς παρουσιάστηκε σὰ δραπέτης στρατοπέδου, ἔχοντας διασχίσει τὴ μισὴ Εὐρώπη, ἀντιμετωπίζοντας χίλιους κινδύνους, γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴν πατρίδα του, νὰ κάμη τὸ καθῆκον του. Τὸ καθῆκον τοῦ κατασκόπου τῶν Γερμανῶν — γιατὶ ἀσφαλῶς, αὐτὸν τὸ ρόλο θὰ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει. Ὁ πόλεμος τέλειωσε καὶ ὁ Τζῶρτζ Γκράχαμ παραιτήθηκε. Ἔγινε ἐπιχειρηματίας. Θὰ κοιμόταν ἥσυχος, γιατὶ θὰ νόμιζε πὼς κανεὶς μας δὲν εἶχε σωθῆ. Μὰ ἔκανε λάθος. Μπορῶ νὰ τὸν παραδώσω στὴ δικαιοσύνη, ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ κάνω. Θὰ τὸν τιμωρήσω μὲ τὰ χέρια μου. Πρόδωσε, πούλησε ὅλους μας, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκοτωθοῦν τριάντα τρία παλληκάρια, γιὰ νὰ σωθῆ μονάχα αὐτὸς καὶ στὰ σίγουρα. Εἶναι ἔνοχος.

Ὁ Ρόμπερτ τέλειωσε. Ὁ Γκράχαμ δὲ μίλησε. Ἀπὸ τὶς γκριμάτσες ποὺ ἔπαιρνε τὸ πρόσωπό του, φαινόταν ἡ τεράστια προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, γιὰ νὰ κρατήση τὴν ψυχραιμία του, γιὰ νὰ μὴ βάλη τὶς φωνές, ἀπὸ τὸν τρελλὸ φόβο ποὺ ἔνιωθε, ἀπὸ τὸν πανικὸ ποὺ τὸν κυρίευε.

Ἡ Ἑρμίνα προχώρησε. Στάθηκε μπροστά του.

— Τζῶρτζ Γκράχαμ, πρόφερε, εἶπες πὼς δὲ μὲ θυμᾶσαι, κι' ὅμως, στὴν Ἰταλία, μὲ ἤξερες πολὺ καλά. Δὲ θυμᾶσαι; Ξέχασες τὴν ὄμορφη Ναπολιτάνα; Οὔτε ὅτι τὴν παντρεύτηκες θυμᾶσαι; Ὅτι ἔκανες δυὸ παιδιὰ μαζί της, τὸ ξέχασες; Ξέχασες καὶ πὼς τὴν παράτησες ξαφνικὰ μιὰ μέρα; Μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω πολλὰ στὰ δέκα χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπ' ὅταν μ' ἐγκατέλειψες. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, βλέποντας τὴν περιφρόνησι τοῦ κόσμου, ἦταν μαρτύριο γιὰ μένα. Τὰ παιδιά μου ἔγιναν δυστυχισμένα ἐξ αἰτίας σου. Τὸ ἕνα πέθανε ἄρρωστο, δυὸ χρονῶν. Τὸ ἄλλο ἔμεινε χωρὶς πατέρα, κι' ὅπου πήγαινε τὸ κυνηγοῦσε σὰν κατάρα ὁ τίτλος τοῦ «Νόθου», γιατὶ κανένας δὲν πίστευε πὼς νόμιμα εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο. Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν στὸ σπίτι καὶ ἦταν λυπημένο καὶ μοὔλεγε πὼς κάποιος τὸ πρόσβαλε, κάθε φορά, Τζῶρτζ Γκράχαμ, ὁρκιζόμουν νὰ κάμω κάθε τι γιὰ νὰ σὲ συντρίψω. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ Τζοβάνα τὸ πρῶτο μας καὶ τὸ τελευταῖο μου παιδί πνίγηκε.., καὶ δὲν πνίγηκε, αὐτοκτόνησε. Ἐξ αἰτίας σου αὐτοκτόνησε. Ἐσὺ τὴ σκότωσες, δολοφόνε. Γι' αὐτὸ τώρα στέκομαι ἐδῶ μπροστά σου: ἦρθα νὰ σ' ἐκδικηθῶ.

— Τί θὰ μοῦ κάμετε; ψέλλισε ἐκεῖνος τρέμοντας.

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, παραδέχεσαι τὶς κατηγορίες μας; ρώτησε ὁ Ρόμπερτ.

Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Γκράχαμ.

— Ὄχι, μούγκρισε, ὄχι, δὲν πρόδωσα..., τίποτα δὲν παραδέχομαι..., κι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, πρώτη φορὰ τὴ βλέπω στὴ ζωή μου.

Ἡ Ἑρμίνα Σαντακόστα γύρισε πρὸς τὸ Ρόμπερτ.

— Μὲ γνώρισε δυὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, μίλησε. Παντρευτήκαμε ἀμέσως. Τὸν πρῶτο χρόνο στὸν κόσμο ἦρθε ἡ Τζοβάνα, καὶ τὸν δεύτερο ἡ Μαριλένα. Ὕστερα ἐξαφανίστηκε. Θὰ τὸν κυνηγοῦσα, ἀλλὰ ξέσπασε ὁ πόλεμος. Τὸν μισοῦσα θανάσιμα, ἀλλὰ ἴσως, ἂν δὲν ἔχανα τὴ Τζοβάνα, νὰ τὸν περιφρονοῦσα, νὰ τὸν ἄφηνα στὸ Θεό. Ὅταν ὅμως ἔχασα κι' αὐτήν, δὲν κρατήθηκα. Ἕνα χρόνο ψάχνω νὰ τὸν βρῶ. Γύρισα ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία. Καὶ τὸν βρῆκα. Τώρα ἰσχυρίζεται πὼς δὲ μὲ γνωρίζει. Πάρε λοιπὸν τὶς ἀποδείξεις...

Εἶπε ἔτσι, κι' ἔβγαλε μερικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὴν τσάντα της. Τὶς ἔδωσε στὸν Ρόμπερτ. Ποὺ καθαρὰ διέκρινε σ' αὐτὲς τὸν Γκράχαμ μὲ τὴν Ἑρμίνα, πότε μ' ἕνα παιδὶ καὶ πότε μὲ δυό.

Ἐπέστρεψε τὶς φωτογραφίες, στάθηκε ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸν

Συνέχεια στὴ σελίδα 45

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ φύκια θὰ σώσουν τὴν ἀνθρωπότητα

Ἡ «πενικιλλίνη τῆς θαλάσσης»

ΣΤΙΣ 12 τοῦ περασμένου Ἰουλίου, ἀπὸ κάποιο λάθος ἑνὸς ναύτη τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀεροπλανοφόρου «Σάνγκρι - Λά», ποὺ ἦταν ἀραγμένο στ' ἀνοικτὰ τῶν Καννῶν, χύθηκαν στὴ θάλασσα 6.000 κιλὰ μαζούτ, σκορπώντας τὸν πανικὸ στοὺς λουομένους. Εἰρωνία τῆς τύχης. Πρὶν ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὧρες οἱ ἐπιστήμονες ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὴ Νίκαια, κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Κέντρου Βιολογικῶν Μελετῶν καὶ Ἐρευνῶν καὶ Ἰατρικῆς Ὠκεανογραφίας, εἶχαν ρίξει τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου: «Προσέξτε τὴ θάλασσα! Ὁ ἄνθρωπος καταστρέφει σιγὰ - σιγὰ τὴ σπουδαιοτέρα πηγὴ φαρμάκων, μολύνοντάς την μὲ διάφορα ἀπορρίμματα».

Γιὰ πρώτη φορά, αὐτοὶ οἱ εἰδικοὶ ἀνεφέρθησαν στὴν πιθανὴ ἐξαφάνισι μιᾶς οὐσίας, πολυτιμότερης κι' ἀπὸ τὸ διαμάντι, ποὺ βρίσκεται σκορπισμένη σὲ δισεκατομμύρια κυβικὰ μέτρα θαλάσσης... Πρόκειται γιὰ ἕνα μίγμα ζωϋφίων καὶ μικροσκοπικῶν φυκιῶν, τὸ λεγόμενο πλαγκτόν. Καταστρέφοντας ἀνοήτως τὸ πλαγκτόν, μὲ τὶς διάφορες ἀκαθαρσίες ποὺ ρίχνομε στὴ θάλασσα, κινδυνεύουμε νὰ στερηθοῦμε γιὰ πάντα ἕνα ἀνεξάντλητο ἀπόθεμα φαρμάκων καὶ ἀντιβιοτικῶν.

«Ἡ πενικιλλίνη τῆς θαλάσσης», ἔτσι χαρακτήρισε ἕνας ἐπιστήμονας τὸ πλαγκτόν. Ἀρκεῖ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ἀπολυμανθῆ τελείως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θαλασσόνερου, μιὰ μποτίλλια ποὺ τὴ γεμίσαμε στὴν ἔξοδο ἑνὸς ὑπονόμου καὶ ποὺ περιέχει περὶ τὶς 800.000 κολοβακίλλους κατὰ κυβικὸ χιλιοστόμετρο. Οὔτε τὸ ἁλάτι τοῦ νεροῦ, οὔτε οἱ ἀλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας, οὔτε οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλιου μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὑπεύθυνες αὐτῆς τῆς τεραστίας φυσικῆς δυνάμεως. Συμβαίνει κάτι ἄλλο, ἕνα φαινόμενο παρόμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ παρετήρησε ὁ Φλέμινγκ, ὅταν εἶδε πῶς οἱ μύκητες, ποὺ εἶχαν πολλαπλασιασθῆ τυχαῖα μέσα σ' ἕνα δοκιμαστικὸ σωλῆνα ἐμπόδιζαν τὰ βακτηρίδια νὰ ἀναπτυχθοῦν.

Ὁ «Γάλλος Φλέμινγκ» ὀνομάζεται δόκτωρ Ὠμπὲρ καὶ εἶναι διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου θαλασσίων ἐρευνῶν τῆς Νικαίας. Ἀπὸ χρόνια, τὸν ἄφηνε κατάπληκτο ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποία ἐξηφανίζοντο τὰ δισεκατομμύρια τῶν μικροβίων, ποὺ ἀδειάζουν οἱ ὑπόνομοι στὴ θάλασσα. Ἡ διάλυσις τῶν ἀκαθαρσιῶν ἀπὸ τὸ νερὸ δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἐξήγησις.

Ὁ Ὠμπὲρ ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ ἀστυνομικὴ ἔρευνα, μέσα στὸ ἐργαστήριό του. Ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν ὑπεύθυνο τῆς καταστροφῆς τῶν μικροβίων. Οἱ ὑποψίες του στράφηκαν ἀρχικῶς πρὸς τὴ χημικὴ σύστασι τοῦ θαλασσίου νεροῦ. Ὅταν, ὅμως, ἔβρασε τὸ νερὸ — σκοτώνοντας ἔτσι ὅσους ζωντανοὺς ὀργανισμοὺς περιεῖχε, δίχως ν' ἀλλάξη τὴ χημική του σύστασι — καὶ τὸ ἀνέμιζε μὲ μολυσμένο ὑγρὸ τῶν ὑπονόμων, διεπίστωσε ὅτι τὰ μικρόβια ἐξακολουθοῦσαν νὰ πολλαπλασιάζωνται.

Ἐπομένως, ἡ χημικὴ σύστασις τοῦ νεροῦ δὲν τὰ ἐνωχλοῦσε.

Κατόπιν, ὁ Ὠμπὲρ προσέθεσε σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μίγμα ζωντανὸ πλαγκτόν, τὸ ὁποῖο ψαρεύεται στὰ ἀνοιχτά, μὲ εἰδικὰ δίχτυα. Σκυμμένοι μὲ τὶς ὧρες πάνω ἀπ' τὰ μικροσκόπιά τους, ὁ Ὠμπὲρ καὶ οἱ συνεργάτες του παρηκολούθησαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος, ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν: τὸ θολό, μολυσμένο νερὸ τῶν δοκιμαστικῶν σωλήνων ἔγινε σὲ λίγο διαυγές. Ἦταν ὁλοφάνερο: Τὸ πλαγκτὸν ἐκκρίνει ἕνα ἰσχυρὸ ἀντιβιοτικό, ποὺ σκοτώνει τὰ βακτηρίδια.

Αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ὁ πρῶτος σταθμὸς μιᾶς σειρᾶς πειραμάτων, ποὺ θὰ ὁδηγήσουν στὴν ἐπιστημονικὴ κατάκτησι τῶν θαλασσῶν. Ὅπως ἀνεκοίνωσε ὁ δόκτωρ Ὠμπὲρ κάποια μέρα θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξαγάγουμε ἀπὸ τὸ βυθὸ τεράστιες ποσότητες ἀντιβιοτικῶν.

Ἄλλα πειράματα, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ πλαγκτὸν ἔχει τὴν παράξενη ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾶ τὶς χημικὲς οὐσίες. Οἱ προοπτικὲς αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως εἶναι τεράστιες. Μέσα σὲ μερικὰ χρόνια, ὁ ἄνθρωπος ἴσως κατορθώση νὰ καλλιεργήση ὡρισμένα εἴδη πλαγκτὸν καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήση γιὰ νὰ τοῦ «μαζέψουν» ἀπ' τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν σπάνιες οὐσίες, ποὺ δύσκολα βρίσκονται στὴ στεριά. Δὲ θὰ χρειάζεται πιὰ νὰ σκάβουμε ὀρυχεῖα γιὰ νὰ βγάλουμε χρυσάφι κι' ἀσήμι. Θὰ τὰ μαζεύουν γιὰ μᾶς τὸ πλαγκτὸν καὶ τὰ φύκια, μαζὶ μὲ διάφορα ἄλλα φυσικὰ προϊόντα, ποὺ θεραπεύουν σχεδὸν ὅλες τὶς ἀρρώστιες.

Παντοῦ, σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἐπιστήμονες - πρωτοπόροι αὐτοῦ τοῦ σύγχρονου Ἐλντοράντο, ἐρευνοῦν σήμερα τὰ θεραπευτικὰ χρυσωρυχεῖα τῶν βυθῶν.

Τὸν παρελθόντα Μάϊο, ὁ δόκτωρ Σ.Π. Λή, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου ὑγείας, ἀπεθεώθη στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν παρουσίασε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του. Κι' ὅμως, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ δόκτωρ Λὴ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας θαυμαστὴς τῶν θαλασσίων ὀστράκων. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια, προσπαθοῦσε νὰ παρασκευάση χημικῶς ἁγνὸ «ἐκχύλισμα» ἀπὸ ἕνα εἶδος μεγάλης ἀχιβάδας, γιὰ νὰ τὸ εἰσαγάγη στὰ πειραματόζωά του. Τέλος, τὸ Μάϊο, τὸ πείραμα ἐπέτυχε. Πειραματόζωα προσβεβλημένα ἀπὸ καρκίνο, ἐπέζησαν χάρις στὸ ἐκχύλισμα αὐτῶν τῶν μαλακίων.

Καὶ οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ἀρχίζουν νὰ ἀναρωτιῶνται μήπως βρέθηκε ἐπιτέλους τὸ ἀποφασιστικὸ ὅπλο κατὰ τοῦ καρκίνου.

Ὁπωσδήποτε, εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι τὰ προϊόντα τῆς θαλάσσης ἐπιδροῦν ἀποτελεσματικὰ ἐπὶ τῶν ἰῶν. Τὸ ἀπέδειξαν τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Κάθαι, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ περιορίση σημαντικὰ τὴν ἐξέλιξι τῶν ἰῶν τῆς γρίππης, χρησιμοποιώντας φρέσκα, συμπυκνωμένα φύκια.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Σοβιετικοὶ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν μείνει πίσω, στὸ κυνήγι τῶν φαρμακευτικῶν θαλασσίων θησαυρῶν. Στὴ Μόσχα, ἕνα μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, ὁ καθηγητὴς Σαπρούνωφ, ἀνακοίνωσε ὅτι ὡρισμένα φύκια τῶν βυθῶν περιέχουν τεράστιες ποσότητες βιταμίνης Β2. Πρόκειται γιὰ ἕνα φυσικὸ ἀπόθεμα, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἀργήση νὰ χρησιμοποιήση ἡ ἀνθρωπότης.

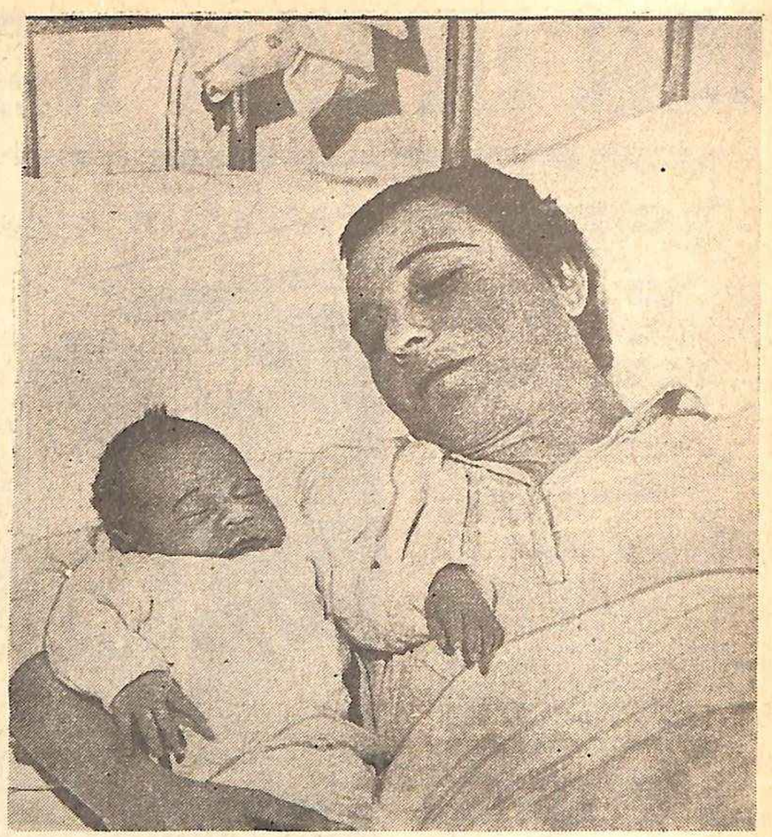

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Στὸ Μονκαλιέρι τοῦ Τουρίνου, ἡ κυρία Γκράτσια Τζαγκράντε ποζάρει μαζὶ μὲ τὸ γιό της Καζίμο, λίγες μέρες μετὰ τὸν τοκετό της, ποὺ θεωρήθηκε στὴν Ἰταλία θαῦμα θελήσεως. Ἡ Γκράτσια εἶναι 39 χρόνων κι' ἔχει δέκα παιδιά. Πρὶν πέντε μῆνες, ἐνῶ βρισκόταν στὸ σπίτι της ἔχασε ξαφνικὰ τὶς αἰσθήσεις της. Στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὴν μετέφεραν, οἱ γιατροὶ ἔκαναν μιὰ φοβερὴ διάγνωσι: ὄγκος στὸν ἐγκέφαλο. Ἡ ἐγχείρησι ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ ἡ ἄρρωστη ποὺ ἤξερε πῶς θὰ γινόταν μητέρα, ζήτησε νὰ ὑποβληθῆ ἀμέσως σ' αὐτή, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σώση τὸ παιδί της. Ἡ ἐγχείρησι σημείωσε ἀπόλυτη ἐπιτυχία κι' ἔτσι ἡ κυρία Γκράτσια ἔφερε κανονικὰ στὸν κόσμο τὸ παιδί, ποὺ ἴσως σ' αὐτὸ καὶ μόνο νὰ ὀφείλη τὴ σωτηρία της.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ γάλα στὸ ἕλκος

Τὸ γάλα, σὲ μεγάλες ποσότητες, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ χρόνια ὡς βάσις τῆς τυπικῆς δίαιτας τῶν ἑλκοπαθῶν. Σήμερα ὅμως ὑπάρχουν ἐξαίρετα φάρμακα, πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ὀξέων τοῦ στομάχου — αὐτῶν ποὺ προκαλοῦν καὶ χειροτερεύουν τὸ ἕλκος. Δὲν εἶναι λοιπὸν πιὰ ἀπαραίτητο τὸ γάλα. Ἄλλωστε, μὲ τὴ μεγάλη περιεκτικότητά του σὲ ἀσβέστιον, μπορεῖ νὰ βλάψη τὶς στεφανιαῖες ἀρτηρίες τῆς καρδιᾶς, καὶ μόλυνσιν ὅταν ὑπάρχουν προοίμια στηθάγχης.

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς γρίππης

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Χέρμπερτ Γουώντελ ἀνεκοίνωσε ὅτι τὰ μεγάλα χημικὰ ἐργοστάσια Ντὺ Πὸν ντὲ Νεμοὺρ παρεσκεύασαν ἕνα νέο φάρμακο τὴν ὑδροχλωρικὴ ἀμανταδίνη, ποὺ ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν πρόληψι καὶ τὴ θεραπεία τῆς γρίππης. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ 794 ἀσθενεῖς, ἀπέδωσαν ἐξαίρετα ἀποτελέσματα, χωρὶς καμμιὰ παρενέργεια.

Τὰ πιὸ ἀκίνδυνα λαχανικά...

Ἡ ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Ἐρευνῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἔπειτα ἀπὸ σχετικὲς ἔρευνες, ἀνεκοίνωσε ὅτι τὸ ραδιενεργὸ «στρόντιον 90» — τὸ φοβερὸ αὐτὸ προϊὸν τῶν ἀτομικῶν ἐκρήξεων — συγκεντρώνεται περισσότερο στὰ πράσινα χορταρικά, παρὰ σ' ἐκεῖνα ποὺ καταναλίσκονται οἱ ρίζες τους (πατάτες, ραπανάκια, βολβούς, κρεμμύδια, σκόρδα, παντζάρια, κλπ.). Στὰ δεύτερα, δὲν βρέθηκαν παρὰ ἐλάχιστες ποσότητες ραδιενεργείας, ἀπὸ τὴ μόλυνσι τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὰ πιὸ ἀκίνδυνα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι εἶναι τὰ γογγύλια καὶ τὰ ραπανάκια.

Φυτρώνουν δόντια κάτω ἀπὸ τὴν ὀδοντοστοιχία

Στὸ Οὐΐλλιαμς τοῦ Μισισιπῆ μιὰ κυρία 65 χρόνων αἰσθανόταν ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ πόνους στὰ οὖλα της. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ πάη στὸν ὀδοντογιατρό της.

— «Συγχαρητήρια κυρία», τῆς εἶπε ἐκεῖνος. «Βγάζετε καινούργια δόντια. Μπορεῖτε νὰ πετάξετε τὴν ὀδοντοστοιχία».

— «Θέλετε νὰ πῆτε πῶς πρέπει νὰ τὴν φυλάξω. Θὰ τὴν χρησιμοποιήσω ὅταν θὰ χαλάσουν τὰ καινούργια μου δόντια», ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

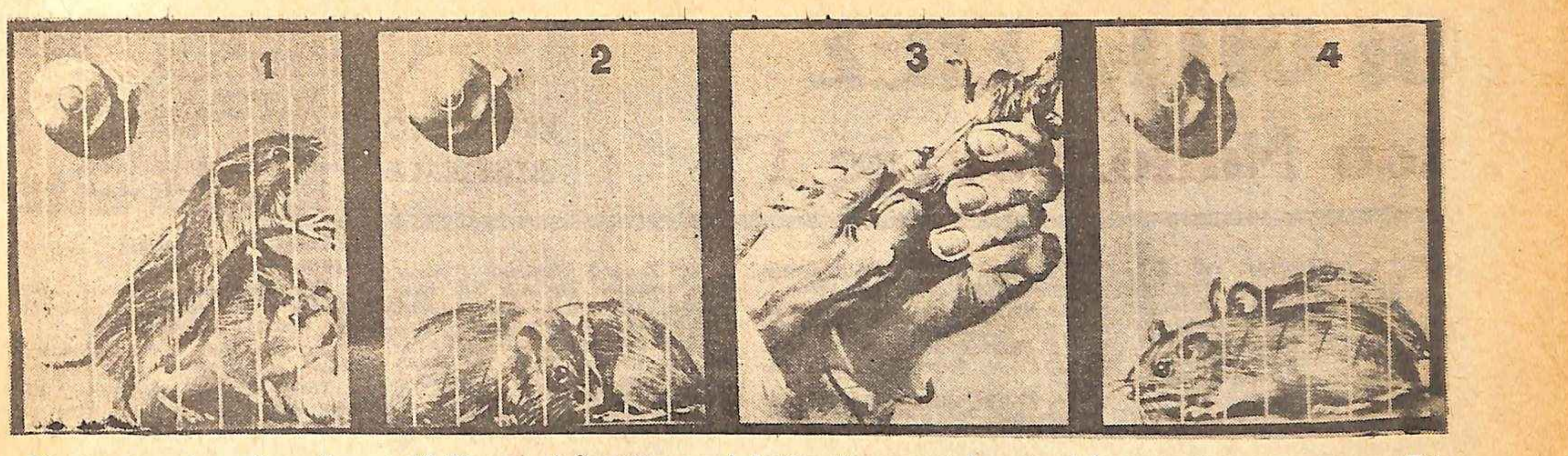

Οἱ τέσσερις χρόνοι τοῦ πειράματος: 1) Οἱ ποντικοὶ ὑποβάλλονται σὲ ἐρεθισμούς, π.χ. σὲ δυνατὰ καὶ διακεκομμένα κουδουνίσματα. Στὴν ἀρχή, ἀναπηδοῦν φοβισμένοι. 2) Σιγὰ - σιγά, ἐξοικειώνονται σ' αὐτοὺς τοὺς ἐρεθισμούς, παύουν νὰ ἀντιδροῦν, δὲν τοὺς δίνουν πιὰ σημασία. 3) Παρασκευάζεται τότε ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό τους ἕνας ὀρρὸς καὶ εἰσάγεται στὸ σῶμα ἄλλων ποντικῶν. 4) Ὅταν τὰ ζῶα αὐτὰ ὑποβάλλωνται στοὺς ἴδιους ἐρεθισμούς, συμπεριφέρονται ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, τὰ ἐξοικειωμένα.

Ο ΟΡΡΟΣ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ

Τὰ ἐκπληκτικὰ πειράματα δύο ἐπιστημόνων

ΔΥΟ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τέξας, οἱ δόκτορες Οὔνγκαρ καὶ Ὀσεγκέρα — Ναβάρρο, ἀνακοίνωσαν τελευταίως τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σειρᾶς ἐκπληκτικῶν πειραμάτων τους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν ἀνυπολόγιστες συνέπειες. Ἂν οἱ πρῶτες αὐτὲς παρατηρήσεις τους ἐπιβεβαιωθοῦν ἀπὸ νεώτερες ἔρευνες, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀρχίσαμε ἐπιτέλους νὰ καταλαβαίνουμε πῶς λειτουργεῖ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος.

Φιλόσοφοι, ψυχολόγοι, ψυχαναλυταί ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, φυσιολόγοι καὶ βιοχημικοὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, προσπαθοῦσαν μάταια ὡς σήμερα νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ νὰ εἰσχωρήσουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ζηλότυπα διαφυλαγμένα μυστικὰ τῆς Φύσεως.

Κανεὶς δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ μᾶς πῆ τί συμβαίνει μέσα στὸ μυαλό μας, ὅταν διαβάζουμε ἕνα βιβλίο, ἢ ἀκοῦμε μιὰ διάλεξι, ἢ βλέπομε κάτι ποὺ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ τὸ ξεχάσουμε. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ μνήμη μας, πῶς κατορθώνουν μερικοὶ ἱστοὶ τοῦ ἐγκεφάλου νὰ ἀποταμιεύουν τόσες καὶ τόσες γνώσεις καὶ πληροφορίες ποὺ συγκεντρώνουμε καθημερινῶς, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας.

Σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀπέβλεπαν τὰ πειράματα τῶν Οὔνγκαρ καὶ Ὀσεγκέρα - Ναβάρρο.

Οἱ δύο ἐπιστήμονες πῆραν ὁμάδες ποντικῶν καὶ τὶς ὑπέβαλαν σὲ μιὰ σειρὰ φυσικῶν ἐρεθισμῶν, ὥσπου νὰ συνηθίσουν σ' αὐτούς.

Ξέρομε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας αὐτὴ τὴν ἐξοικείωσι σὲ διαφόρους ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς — ὅπως π.χ. στὸ φῶς μιᾶς λάμπας ἢ σ' ἕνα ὡρισμένο ἦχο — ποὺ καταλήγομε σχεδὸν νὰ μὴ τοὺς ἀντιλαμβανόμαστε πιά. Ἔτσι, ὅταν μένωμε κοντὰ στὴ θάλασσα, τὸ βουητὸ τῶν κυμάτων δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ. Ἤ, ὅταν βρέχη συνεχῶς, συνηθίζουμε στὸ θόρυβο τῆς βροχῆς.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα — ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἀνθρώπινοι ὀργανισμοὶ — ἀντιδροῦν στοὺς ἐρεθισμοὺς μὲ τὴ σύσπασι ὡρισμένων μυῶν ἢ μὲ κάποιον ἄλλο τρόπο (ποιός δὲν ἀνασκιρτάει, ἂς ποῦμε, ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ κορνάρισμα αὐτοκινήτου;). Ἡ ἀντίδρασι αὐτὴ εἶναι αὐτόματη καὶ ἀνεξάρτητη πρὸς τὴ θέλησι τοῦ ἀτόμου.

Ἂν τώρα ὁ θόρυβος ἢ οἱ ἄλλοι ἐρεθισμοὶ δὲν εἶναι πολὺ ἰσχυροὶ καὶ ἂν ἐπαναλαμβάνωνται συνεχῶς, ἐξαφανίζεται σιγὰ - σιγὰ ἡ αὐτόματη ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπέρχεται δηλαδὴ ἡ ἐξοικείωσι. Μαθαίνομε νὰ ἀναγνωρίζωμε τὸν τάδε ἦχο ἢ τὸ δεῖνα φῶς καὶ νὰ μὴ μᾶς κάνη πιὰ ἐντύπωσι.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φαινόμενο τῆς προσαρμογῆς ἐκμεταλλεύθηκαν οἱ δυὸ ἐπιστήμονες στὰ πειράματά τους.

Ἀφοῦ τὰ πειραματόζωά τους, ἔπειτα ἀπὸ συνεχεῖς ἀσκήσεις, ἔμαθαν νὰ ἀναγνωρίζουν τοὺς ἐρεθισμοὺς καὶ συνήθισαν πιὰ σ' αὐτούς, τὰ σκότωσαν καὶ πῆραν τὸν ἐγκέφαλό τους. Τὸν ὑπέβαλαν σὲ κατάλληλη κατεργασία καὶ παρασκεύασαν ἔτσι ἕνα ὀρρό, ποὺ τὸν εἰσήγαγαν μὲ ἔνεσι στὴν καρωτίδα ἄλλων ζώων, ζωντανῶν.

Συγχρόνως παρασκεύασαν ἕνα παρόμοιο ὀρρό, ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο ποντικῶν ποὺ δὲν εἶχαν ὑποβληθῆ σὲ καμμιὰ προετοιμασία, καὶ τὸν μεταχειρίστηκαν κι' αὐτὸν σὲ πειραματόζωα.

Λοιπόν, οἱ ποντικοὶ ποὺ εἶχαν δεχτῆ στὸ σῶμα τους τὸν πρῶτο ὀρρό, ἔμαθαν ἀμέσως νὰ ἀναγνωρίζουν τοὺς θορύβους καὶ τοὺς ἄλλους ἐρεθισμούς, πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὰ πειραματόζωα τῆς δευτέρας ὁμάδος. Αὐτὴ ἡ ὁλοκάθαρη διαφορὰ δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία: Στὸν ὀρρὸ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο τῶν «ἐξοικειωμένων» ζώων ὑπῆρχε «γραμμένη» κατὰ κάποιον τρόπο ἡ πληροφορία γιὰ τοὺς ἀντίστοιχους ἐρεθισμούς, καὶ περνοῦσε στὸν ἐγκέφαλο τῶν πειραματοζώων.

Ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὰ πρῶτα αὐτὰ ἀποτελέσματα, οἱ δύο ἐπιστήμονες προχώρησαν στὶς ἔρευνές τους. Καί, ἔπειτα ἀπὸ λεπτὲς καὶ πολύπλοκες χημικὲς κατεργασίες, κατώρθωσαν νὰ ἀπομονώσουν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο τῶν «ἐξοικειωμένων» ζώων ἕνα «πεπτίδιον» δηλαδὴ μιὰ μικρὴ πρωτεΐνη, ποὺ δὲν ὑπῆρχε στὴν ἐγκεφαλικὴ οὐσία τῶν ἄλλων, τῶν κοινῶν ποντικῶν.

Μὲ ἄλλα λόγια, αὐτὴ ἡ ἁπλῆ γνῶσις (ἡ ἐξοικείωσις τοῦ ἀτόμου σὲ ἕνα ἐρεθισμό, ὅπως ὁ θόρυβος) μεταφράσθηκε στὸν ἐγκέφαλο μὲ τὸν σχηματισμὸ τοῦ «πεπτιδίου». Ἡ χημικὴ αὐτὴ οὐσία διετήρησε μέσα της τὴν πληροφορία καὶ τὴ μετέδωσε στὰ ἄλλα ζῶα ποὺ δέχτηκαν στὸ σῶμα τους τὸν ὀρρό.

Ἡ σημασία αὐτῶν τῶν πειραμάτων εἶναι τεραστία. Δείχνουν πῶς μπορεῖ νὰ μεταβιβασθῆ μία γνῶσις ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο, ὄχι μὲ τὶς συνηθισμένες μεθόδους διδασκαλίας, ἀλλὰ μὲ χημικὸ τρόπο.

Ἴσως λοιπὸν αὔριο, μὲ μιὰ ἁπλὴ ἔνεσι, θὰ μεταβάλλεται ἕνα πνευματικὰ καθυστερημένο παιδὶ σὲ ἰδιοφυΐα.

Βεβαίως οἱ ἁπλοὶ ἐρεθισμοί, μὲ τοὺς ὁποίους πειραματίσθηκαν οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκριθοῦν μὲ τὶς πολυσύνθετες γνώσεις ποὺ ἀποκτᾶ μὲ τὴν ἐκπαίδευσι ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος. Πάντως ὅμως ἔγινε ἕνα πρῶτο βῆμα πρὸς τὴ διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου τῆς λειτουργίας τοῦ τελειοτάτου καὶ πολυπλόκου αὐτοῦ ὀργάνου.

ΟΙ ΑΤΙΜΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΟΥΝ

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 43

Γκράχαμ, σήκωσε τὸ πιστόλι καὶ τὸν σημάδεψε στὸ μέτωπο.

— Εἶναι κρῖμα, Τζῶρτζ Γκράχαμ, μίλησε, νὰ ζῆς ἐσὺ ὅταν τριάντα τρία παλληκάρια σάπισαν στὸ χῶμα ἐξ αἰτίας σου. Εἶναι κρῖμα, Τζῶρτζ Γκράχαμ, κοριτσάκια δεκάχρονα ν' αὐτοκτονοῦν ἐξ αἰτίας σου. Εἶναι κρῖμα, Τζῶρτζ Γκράχαμ, νὰ περνᾶς γιὰ τίμιος ἐνῶ εἶσαι προδότης, ἄτιμος. Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸν κόσμο νὰ ζῆς. Οἱ ἄτιμοι, Τζῶρτζ Γκράχαμ, δὲν πρέπει νὰ ζοῦν. Θἄταν καλύτερα νὰ πέθαινες σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, ἀλλά... Τζῶρτζ Γκράχαμ, σὲ σκοτώνω!

Ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ ἔκαμε τὰ τζάμια νὰ τρίξουν. Τὸ κεφάλι τοῦ Γκράχαμ ἔγειρε δεξιὰ πλημμυρισμένο στὸ αἷμα. Ὁ Φίλιπ ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἡ Ἑρμίνα ἄρχισε νὰ κλαίη. Ὁ ἄντρας τὴν πλησίασε, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

— Μὴ κλαῖς, ψιθύρισε, ἡσύχασε, ὅλα θὰ περάσουν...

Ὁ Φίλιπ πλησίασε τὸν νεκρό. Τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ μουρμούρισε:

— Σ' ἄξιζε!...

Πῆρε κατόπι τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χρηματοκιβώτιο. Τ' ἄνοιξε κι' ἄδειασε τὸ περιεχόμενό του στὸ πάτωμα. Μαζὶ μὲ τὰ χρήματα ὑπῆρχε καὶ μιὰ δέσμη ἔγγραφα. Ὁ Ρόμπερτ τὰ σήκωσε καὶ τὰ ξετύλιξε. Τὰ ἐξέτασε καὶ ξεχώρισε μερικά.

— Αὐτὰ ἐδῶ φανερώνουν τὴ σχέσι του μαζί σου, εἶπε στὴ γυναίκα, κι' αὐτὰ ἀποδεικνύουν τὴ συνεργασία του μὲ τοὺς Γερμανούς.

Ἔχωσε τὰ τελευταῖα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ νεκροῦ καὶ τράβηξε τὴ γυναίκα πρὸς τὸ παράθυρο. Ὁ Φίλιπ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τους, κρατῶντας μιὰ νάϋλον τσάντα γεμάτη χρήματα.

— Ἑρμίνα, μίλησε, πάρτα γιὰ σένα...

Ὁ Ρόμπερτ ἔκαμε μιὰ κίνησι.

— Ὄχι, Φίλιπ, δὲν τῆς χρειάζονται... Ἡ Ἑρμίνα θἄρθη μαζί μου...

Ἡ γυναίκα τὸν κύτταξε. Γιὰ πρώτη φορὰ φάνηκε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἦταν: μιὰ γυναίκα ποὺ ζητοῦσε προστασία καὶ τρυφερότητα, ποὺ ζητοῦσε ὅ,τι ζητάει ἡ κάθε γυναίκα: ἀγάπη καὶ φροντίδα. Κι' αὐτή, εἶχε στερηθῆ καὶ τὰ δυό.

— Ρόμπερτ..., ψιθύρισε.

— Ναί, Ἑρμίνα..., ἢ μήπως σὲ καλεῖ τίποτα στὴν Ἰταλία;

— Ὄχι, τίποτα, ἀπολύτως τίποτα... μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε εἶπε ἐκείνη.

— Τότε, ἔχεις ἀντίρρησι νἄρθῆς μαζί μου; Ἔχω ἕνα χτηματάκι στὴ Νότιο Οὐαλία. Ζῶ μόνος. Ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο. Καλλιεργῶ τὴ γῆ μου, καὶ περνῶ τὶς μέρες μου ἥσυχα, γαλήνια. Μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ σὲ προσκαλῶ..., σὲ παρακαλῶ νὰ δεχτῆς νἄρθῆς νὰ μείνης γιὰ πάντα μαζί μου... Ἐμεῖς, δὲ γνωριστήκαμε τώρα..., ἀπὸ χρόνια γνωριζόμαστε! Ἔρχεσαι γιὰ πάντα κοντά μου;

— Γιὰ πάντα;

— Ναί, γιὰ πάντα...

— Ἔρχομαι, Ρόμπερτ...

Ὁ Φίλιπ, ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὴ σακκούλα μὲ τὰ λεφτά. Ὕστερα τ' ἄδειασε πάνω στὸ νεκρό.

— Δὲν πιάνουν τόπο τέτοια χρήματα..., μονολόγησε καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο.

ΡΟΔΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΟΙ ΟΠΤΑΣΙΕΣ
τοῦ Ναπολέοντος Γ΄

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ 1870. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχαν καλέσει ἔξη γιατροὺς στὸ ἀνάκτορο τῶν Φιλλυρῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ΄ ἦταν ἄρρωστος βαρειά. Ὑπόφερε ἀπὸ φριχτοὺς πόνους κι' ὅλοι γύρω του περίτρομοι ἀνησυχοῦσαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία περίμενε μὲ ἀγωνία στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ μάθη τί εἶχαν ἀποφασίσει οἱ γιατροί, ποὺ ἦταν οἱ πιὸ διάσημοι ἐπιστήμονες τῆς Γαλλίας.

Τέλος, σὲ κάποια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' οἱ γιατροὶ βγῆκαν ἔξω. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ χειροῦργος Σέε, πλησίασε τότε τὴν αὐτοκράτειρα καί, χωρὶς περιστροφές, τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε ὁ ὑψηλὸς ἀσθενὴς νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησι.

Τὸ ἴδιο τῆς εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι γιατροί. Μόνο ὁ Κοννώ, ὁ ἰδιαίτερος γιατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερνε ἀντίρρησι, γιατὶ νόμιζε πὼς ἡ ἐγχείρησι θἆταν δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη.

— Ναί, ἔλεγε ὁ Σέε, ὑπάρχει φόβος νὰ ὑποκύψη ὁ ἄρρωστος, ἀλλά... ἡ ἐγχείρησι εἶναι ἀπαραίτητη...

— Ξεχνᾶτε, τὸν διέκοψε ὁ Κοννώ, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα συνηθισμένο ἄρρωστο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα αὐτοκράτορα;

Ἀφοῦ ἡ αὐτοκράτειρα ἄκουσε τὶς γνῶμες τῶν γιατρῶν, ζήτησε νὰ ἰδῇ ἰδιαιτέρως τὸν Κοννώ.

— Δὲν πρέπει, τοῦ εἶπε, νὰ γίνη ἐγχείρησι, γιατὶ ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ὑποκύψει, τί θὰ γίνη; Ἂς περιμένουμε τουλάχιστον δυὸ τρεῖς μῆνες ἀκόμα... Ὡς τότε θὰ ἔχη τελειώση ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Γερμανούς, ποὺ θ' ἀρχίση σὲ λίγο. Πιστεύω νὰ μπορέση ν' ἀνθέξη ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ τρεῖς μῆνες.

— Ναί, εἶπε κι' ὁ γιατρὸς Κοννώ. Κι' ἐγὼ πιστεύω ὅτι θ' ἀνθέξη ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀκόμα, ἀλλὰ θὰ ὑποφέρη πολύ.

— Γιατρέ μου εἶπε τότε ἡ αὐτοκράτειρα, δὲν πρέπει νὰ πεθάνη τώρα ὁ αὐτοκράτωρ, τώρα ποὺ ὑπάρχουν τόσες ἐσωτερικὲς ἀνωμαλίες καὶ ποὺ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ κηρύξουμε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Πρωσσίας... Τί θὰ γίνη τὸ καθεστὼς καὶ ἡ δυναστεία; Ὁ γιός μου εἶναι ἀκόμα παιδὶ καὶ πολὺ φοβᾶμαι γι' αὐτόν... Ἐνῶ μέσα σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα θὰ ἔχουν κανονιστῆ. Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἐπιστρέψη νικητὴς ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἡ δόξα θὰ δώση νέα αἴγλη στὴ δυναστεία. Τότε, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ πεθάνη, ὁ λαός, ἀφωσιωμένος πιὰ στὸ καθεστώς, θὰ μοῦ ἀναθέση τὴν ἀντιβασιλεία ὡσότου ἐνηλικιωθῇ ὁ γιός μου... Γι' αὐτὸ σᾶς λέω ὅτι ἡ ἐγχείρησι πρέπει ν' ἀναβληθῇ.

Ὁ γιατρὸς Κοννὼ ὑποκλίθηκε καὶ ρώτησε:

— Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ πῶ στὸν αὐτοκράτορα;

— Ὅ,τι θέλετε. Πάντως μὴν τοῦ κάνετε λόγω γιὰ ἐγχείρησι... Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο...

— Ὁ καθηγητὴς Σέε ὅμως ἑτοιμάζεται νὰ γράψη μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὴν κατάστασί του.

— Θὰ τὴν πάρετε καὶ θὰ τὴ σχίσετε, εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα.

Πραγματικὰ ἔγινε ἔτσι ὅπως εἶχε διατάξει ἡ Εὐγενία.

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔμαθε τίποτα γιὰ τὴν πραγματικὴ γνώμη τῶν γιατρῶν. Καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ καθηγητοῦ Σέε σχίστηκε σὲ χίλια κομμάτια.

Κι' ὅμως ὁ Ναπολέων Γ΄ ὑπέφερε τρομερά. Σπάραζε ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν καὶ πονοῦσε καὶ ἡ ψυχή του συγχρόνως.

Ἐπίσης δίσταζε πολὺ νὰ κηρύξη τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Πρωσσίας, στὸν ὁποῖο τὸν ἐξωθοῦσε ἡ σύζυγός του.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πόλεμός μου! ἔλεγε ἡ Εὐγενία. Θὰ γίνη, τὸ θέλω... Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ νικήσουμε καὶ θὰ δοξαστοῦμε!...

— Ἀλλά, ἔκανε ὁ αὐτοκράτωρ, εἶμαι ἄρρωστος καὶ μὲ δυσκολία θ' ἀνέβω στὸ ἄλογό μου. Πῶς θὰ πάω νὰ πολεμήσω. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πιὸ σωστό, νὰ πάω σὲ μιὰ λουτρόπολι.

Μὰ ἡ αὐτοκράτειρα ἐξασκοῦσε ὅλη της τὴ μεγάλη ἐπιρροὴ ἐπάνω του κι' ἐπέμενε νὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος.

— Τὸ θέλω γιὰ τὸ δικό σου καλό, τοῦ ἔλεγε. Ἂν ἐπιμένω νὰ γίνη αὐτὸς ὁ πόλεμος, ἐπιμένω γιὰ νὰ δοξαστῇς... Μονάχα γιὰ σένα ἐνδιαφέρομαι, γιὰ σένα ποὺ σὲ λατρεύω...

Κι' ὁ αὐτοκράτωρ τὴν πίστευε. Μὰ ἡ Εὐγενία, στὴν πραγματικότητα, δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ παιδί της κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τοὺς πόνους τοῦ συζύγου της.

★

Ἐκείνη τὴ νύχτα — τῆς 1ης Ἰουλίου — ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ΄ δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάση καθόλου. Πονοῦσε πολὺ στὰ νεφρά, δὲν τὸν χωροῦσε τὸ κρεβάτι καὶ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σκεπτόταν ἀνάμεσα στοὺς πόνους του καὶ τὴν πολιτικὴ κατάστασι, τὸν πόλεμο καὶ πρὸ παντὸς αὐτόν.

Τέλος, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ἐπάνω στὴν πολυθρόνα του. Ὅλο ἐφιάλτες ἐπηρέαζαν τὸν ἀνήσυχο ὕπνο του. Φαντάσματα παρουσιαζόντουσαν μπροστά του κι' ὀπτασίες τὸν τάραζαν ἀδιακόπως.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα παρουσιάστηκε τὸ ὅραμα τῆς μητέρας του βασιλίσσης Ὀρτανσίας, ποὺ ὁ αὐτοκράτορας τὴν λάτρευε καὶ τιμοῦσε πάντα τὴ μνήμη της.

Τὸ φάντασμα τῆς νεαρῆς βασίλισσας τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Φτωχό μου παιδί!... Πῶς σὲ λυπᾶμαι!...

Ὕστερα ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ Ναπολέων ὁ Γ΄ πετάχτηκε ταραγμένος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

Μὰ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε καὶ πάλι.

Τότε μιὰ σκιὰ ἐπιβλητικὴ φάνηκε ξανὰ μπροστά του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὁ Μέγας Ναπολέων!

Ὁ ἔνδοξος αὐτοκράτορας τῶν Γάλλων φοροῦσε τὸ θρυλικό του κοστοῦμι κι' εἶχε, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὸ χέρι του χωμένο στὸ ἄνοιγμα τοῦ γιλέκου του. Πλησίασε στὸν ἀπόγονό του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Δυστυχισμένε... Δυστυχισμένε... Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;

— Μεγαλειότατε... Μεγαλειότατε! τραύλισε ὁ Ναπολέων Γ΄ τρέμοντας σύγκορμος.

Καὶ ὁ μεγάλος του πρόγονος εἶπε πάλι:

— Μὴν κάνης αὐτὸν τὸν πόλεμο. Μὴν κηρύξης τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Πρωσσίας!... Μὴν ἀκοῦς τὴ γυναίκα σου καὶ τοὺς αὐλικούς σου. Θὰ καταστραφῇς... Θὰ χαθῇς, ὅπως χάθηκα ἐγὼ στὸ Βατερλώ!

Καὶ τὸ φάντασμα χάθηκε.

Ὁ Ναπολέων Γ΄ ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη.

Ἡ αὐτοκράτειρα κι' ὁ γιατρὸς Κοννὼ ἄκουσαν τὶς φωνές του κι' ἔτρεξαν στὸ δωμάτιό του.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς διηγήθηκε τότε τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε.

— Ὄνειρα κι' ὀπτασίες ἀρρώστου ἀνθρώπου!... Εἶπε περιφρονητικὰ ἡ αὐτοκράτειρα.

— Πρέπει νὰ σᾶς δώσω ἕνα γιατρικὸ κατευναστικὸ τῶν νεύρων... εἶπε κι' ὁ Κοννώ.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου.. Ὁ αὐτοκράτορας δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση.

★

Πιεζόμενος ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα καὶ τοὺς αὐλικούς του, ὁ Ναπολέων Γ΄ κήρυξε τέλος τὸν πόλεμο στὶς 15 Ἰουλίου 1870.

Ἀλλ' ὅταν ἐγκατέλειψε τὸ ἀνάκτορο τῶν Φιλλυρῶν γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν στρατό του, εἶδε πάλι μπροστά του τὸ φάντασμα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη:

— Γιατί δὲν μ' ἄκουσες;... Γιατί; Νὰ εἶσαι καταραμένος!... Καταραμένος!...

Ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὸ θάρρος του, νιώθοντας νὰ βαραίνη ἐπάνω του τὸ σκληρὸ πεπρωμένο ποὺ δὲν μποροῦσε, ὅσο κι' ἂν ἤθελε, νὰ τ' ἀποφύγη...

Πραγματικὰ οἱ ἧττες διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὡσότου ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας αἰχμαλωτίστηκε μαζὶ μὲ ὅλη του τὴ στρατιὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία, ἔκπτωτη πιὰ ἀπ' τὸν θρόνο της κι' ἐξόριστη στὴν Ἀγγλία, μετανοιωμένη γιὰ τὴν ἐπιμονή της καὶ τὸν ἐγωϊσμό της, διηγόταν κλαίγοντας ὅλα τὰ παραπάνω γεγονότα στοὺς πιστούς της φίλους.

Κι' ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της:

— Πρέπει νὰ μὴ περιφρονοῦμε τὰ ὄνειρα καὶ τὰ μηνύματα ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν!...

ΣΙΜΟΝ ΜΠΡΙΝΤΙΕΡ

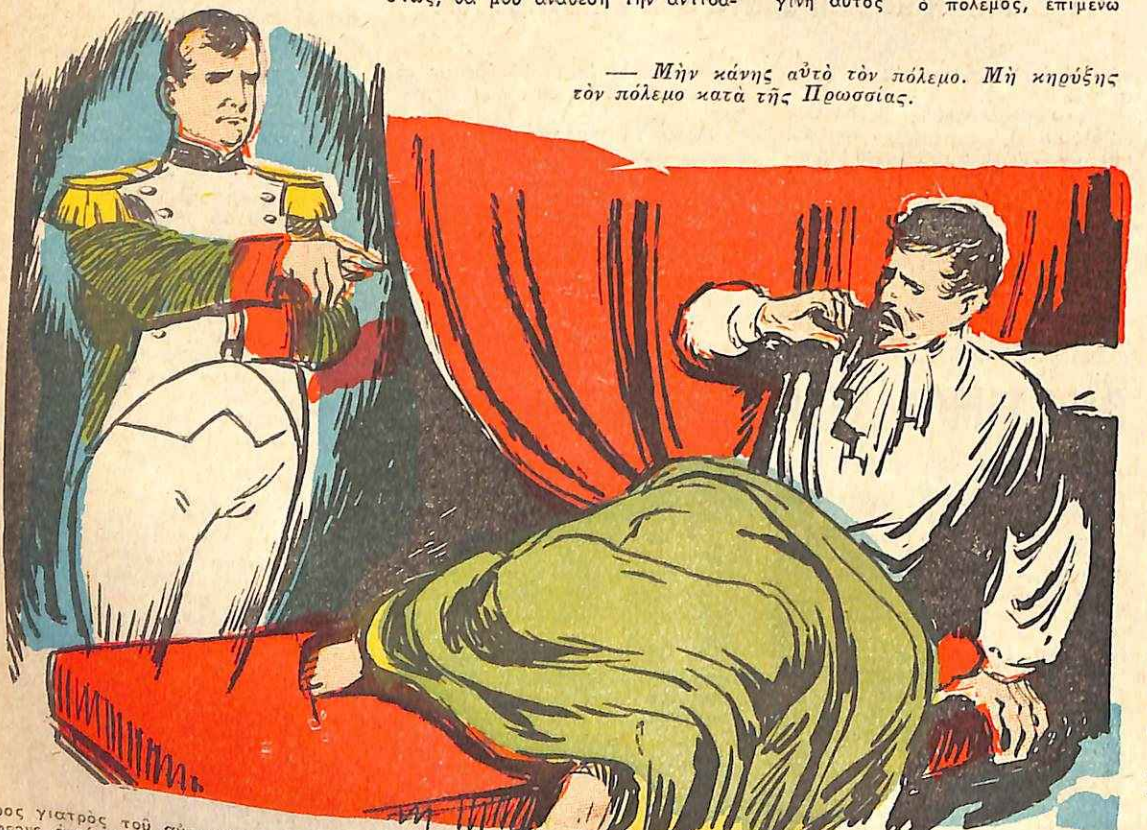

— *Μὴν κάνης αὐτὸ τὸν πόλεμο. Μὴ κηρύξης τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Πρωσσίας.*

Τό καφέ τοῦ γέλιου

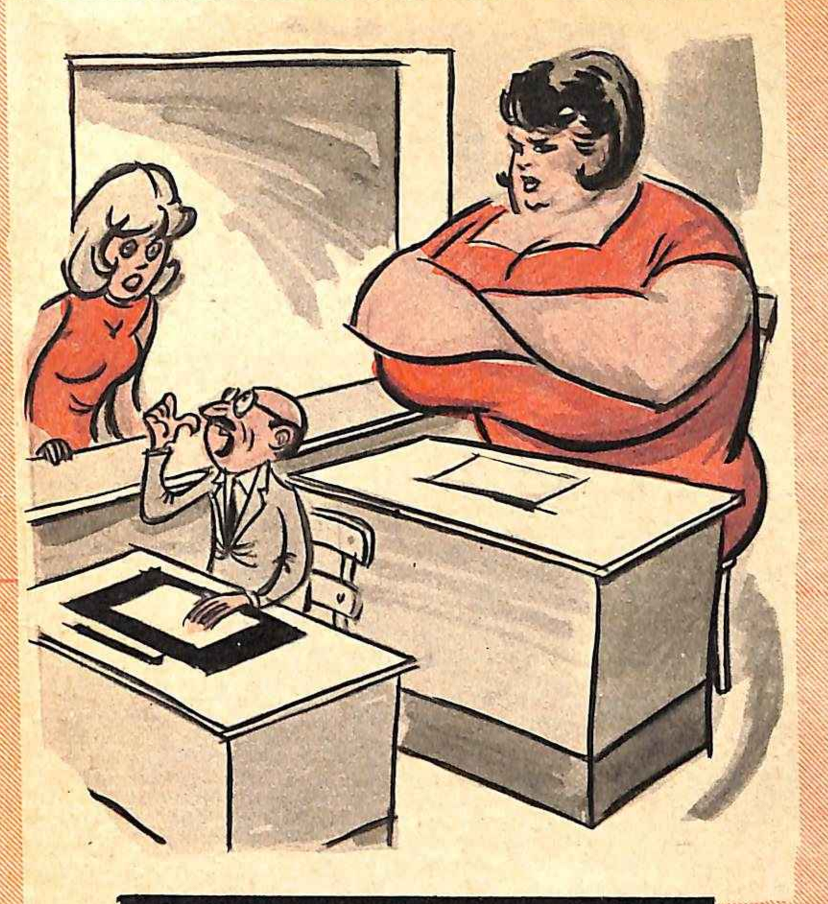

— Γιὰ τὰ παράπονά σας στὴν κυρία !...

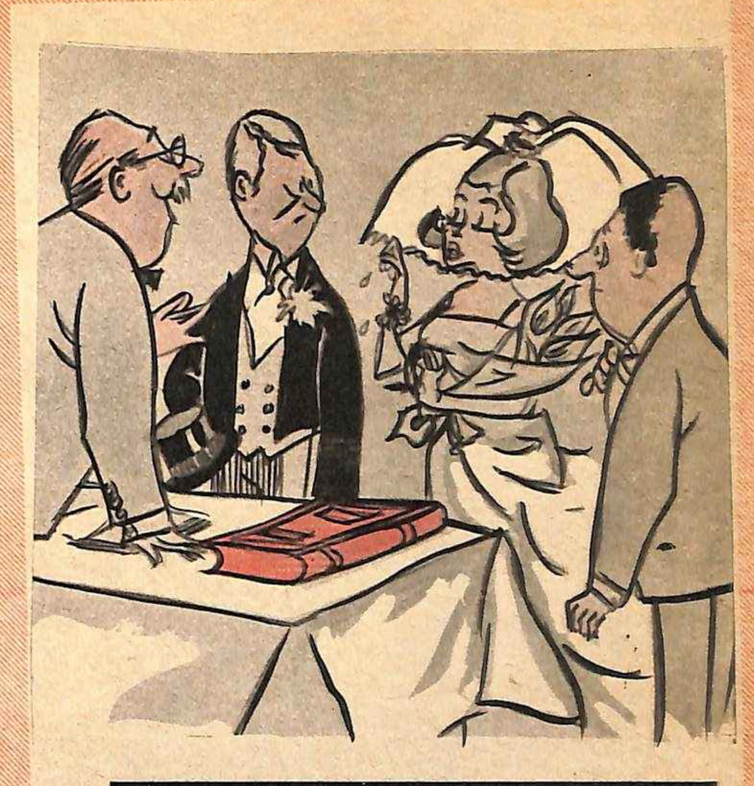

— Ἡ δεσποινὶς φαίνεται κάπως ἀναποφάσιστη !...

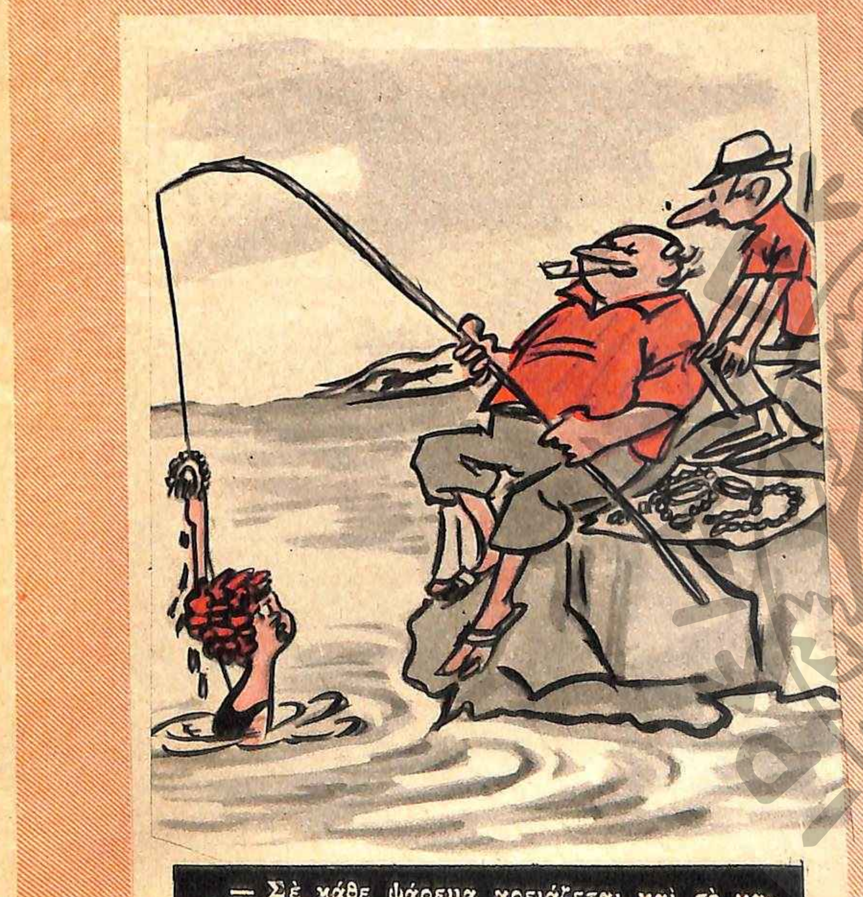

— Σὲ κάθε ψάρεμα χρειάζεται καὶ τὸ κατάλληλο δόλωμα !...

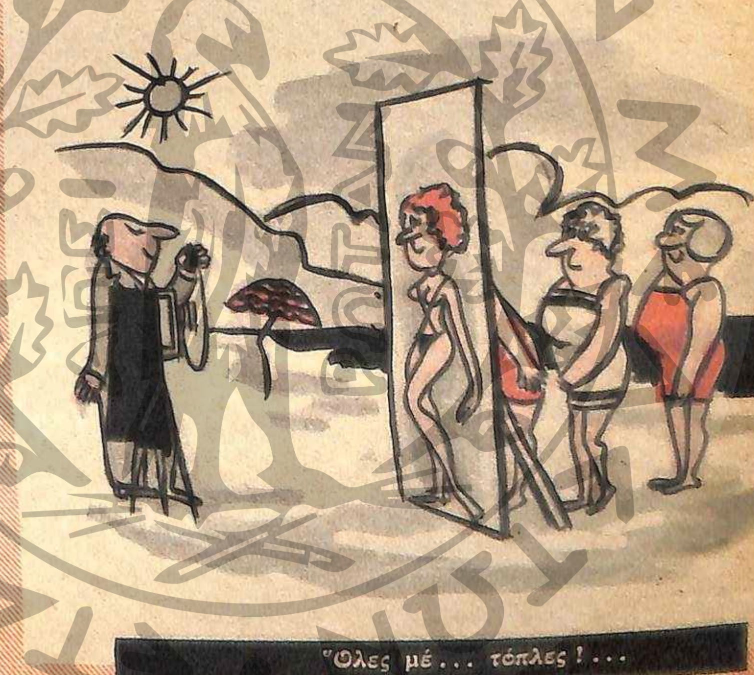

Ὅλες μὲ... τόπλες !...

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΑΚΟΜΑ

Γυρίστε ἀπὸ τὶς διακοπὲς μὲ μαλλιὰ πιὸ πυκνὰ καὶ ὑγιῆ

ΜΑΛΛΙΑ ΛΙΠΑΡΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΡΑ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ἀπὸ τὶς διακοπὲς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ ἰσορροπήσετε τὴ λιπαρότητά τους, γιὰ νὰ τὰ κάνετε νὰ γίνουν πιὸ πυκνὰ καὶ φωτεινά. Καὶ νά ὁ τρόπος: Μιὰ κούρα μὲ θαλασσινὸ νερό, ποὺ τὰ ἀπολιπαίνει καὶ τὰ δυναμώνει. Γι' αὐτὸ κάνετε μπάνιο χωρὶς σκούφια ἀλλὰ μὴ στεγνώνετε τὰ μαλλιά σας στὸν ἥλιο (μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κοκκινίζουν). Στὸ σπίτι, ἀργότερα, θὰ τοὺς κάνετε ἕνα ντοὺς μὲ γλυκὸ νερό.

Θὰ τὰ πλένετε συχνὰ (κάθε τέσσερις ἢ πέντε μέρες) μὰ ὄχι συχνότερα (τὸ πολὺ συχνὸ λούσιμο ἀναγκάζει τοὺς ἀδένες νὰ ἐργάζωνται πολὺ καὶ σ' αὐτὸ τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν μπορεῖ νὰ κάνη πιὸ ἔντονη τὴν ἔκκρισι τοῦ σμήγματος). Ζητᾶτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ἕνα σαμπουὰν κατάλληλο γιὰ λιπαρὰ μαλλιὰ μὲ βάσι τὰ βότανα, τὸ μεδούλι κλπ.

Γιὰ νὰ τὰ διατηρήσετε συμπαγῆ καὶ φουσκωτὰ κάνετε ἐντριβὲς μὲ θεραπευτικὲς ἀλκοολικὲς λοσιόν. Γιὰ νὰ ἀερίζετε τὰ μαλλιά σας μὴν παραλείπετε νὰ τὰ βουρτσίζετε γιὰ πολλὴ ὥρα, ἀλλὰ ὄχι πολὺ ἐνεργητικὰ καὶ μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα, γιατὶ τὸ πολὺ ἐνεργητικὸ μασὰζ μπορεῖ νὰ κάνη πιὸ ἔντονη τὴν ἔκρισι λίπους.

Προσοχὴ καὶ στὴν ἐκλογὴ τοῦ χτενίσματος γιὰ τὶς διακοπές. Τὰ λιπαρὰ μαλλιὰ περισσότερο ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῶν ἄλλων τύπων, ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσουν. Γι' αὐτὸ προτιμᾶτε μαλλιὰ κοντά, ἐλεύθερα καὶ ποτὲ μὴν τὰ πιέζετε μὲ χτενίσματα ἀσφυχτικά, ὅπως οἱ κότσοι, οἱ ἀλογοουρὲς κλπ.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΦΥΣΙΚΑ ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ

Συνήθως εἶναι μαλλιὰ ἀρκετὰ λεπτά. Ἐπωφεληθῆτε καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἀπὸ τὸ θαλασσινὸ νερό: τὸ ἰώδιο διαστέλλει τὰ μικρὰ λέπια ποὺ σκεπάζουν τὶς τρίχες, σὲ ὅλο τὸ μάκρος τους κι' ἔτσι τὰ κάνει πιὸ ὀγκώδη καὶ τὰ δυναμώνει. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ τὰ ξανθαίνει καὶ τὰ κάνει φωτεινότερα μὲ ὡραιότατες φυσικὲς ἀποχρώσεις. Ὕστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο στὴ θάλασσα, στεγνῶστε τὰ μαλλιὰ στὸν ἥλιο. Κάνετε ἕνα ντοὺς μὲ γλυκὸ νερὸ κάθε μέρα καὶ ἕνα λούσιμο μὲ κατάλληλο σαμπουὰν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα φροντίζετε νὰ τὰ «τρέφετε» μὲ μιὰ ἀναζωογονητικὴ κρέμα, κάνοντας μασὰζ στὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν. Συγκρατεῖτε τὸ χτένισμα μὲ μία λὰκ ἐκλεκτῆς ποιότητος, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα ὄχι μόνο νὰ διατηροῦν τὸ φορμάρισμα τῶν μαλλιῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ δυναμώνουν.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΜΑΛΛΙΑ ΒΑΜΜΕΝΑ Ἢ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΑ

Στὶς διακοπὲς πολλὰ πράγματα ἀπαγορεύονται γιὰ σᾶς. Ἀπαγορεύεται πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ ἐκτίθεστε στὸν ἀέρα χωρὶς νὰ σκεπάζετε τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα μαντήλι καὶ στὸν ἥλιο χωρὶς ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο (ὁ ἥλιος βγάζει ἀπὸ τὶς βαφὲς ἕνα πραγματικὸ οὐράνιο τόξο: τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο, τὸ γκρίζο κλπ.). Ἀπαγορεύεται ἀκόμα νὰ κάνετε μπάνιο στὴ θάλασσα χωρὶς σκούφια (τὸ ἀλατισμένο νερὸ σκληραίνει τὰ βαμμένα μαλλιὰ καὶ ἀλλοιώνει τὸ χρῶμα τους). Ἂν σᾶς συμβῆ νὰ βρέξετε τὰ μαλλιά σας στὴ θάλασσα κάνετε ἀμέσως ἕνα ἐπίθεμα μὲ κρέμα ἢ μὲ λάδι εἰδικὸ γιὰ τὰ βαμμένα μαλλιά, φροντίζοντας νὰ ἁπλώσετε τὸ προϊὸν σὲ ὅλα τὰ μαλλιὰ μὲ τὴ χτένα. Ὕστερα λούζεστε μὲ ἕνα σαμπουὰν μὲ βάσι τὸ μεδούλι ἢ μὲ ἕνα σαμπουὰν εἰδικὸ γιὰ τὰ βαμμένα μαλλιά. Ὅταν θὰ τὰ ξεβγάλετε τὰ περνᾶτε ἀκόμα μιὰ φορὰ μὲ νερὸ καὶ ξίδι (τρεῖς κουταλιὲς σὲ μισὸ κιλὸ νερὸ) ποὺ τὰ κάνει πιὸ στιλπνὰ καὶ φωτεινά.

Πρὶν φύγετε γιὰ τὶς διακοπὲς ζητῆστε ἀπὸ τὸν κομμωτή σας μιὰ ἀπόχρωσι ἐλαφρὰ πιὸ σκοῦρα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη.

Γιὰ νὰ στερεώνετε τὸ χτένισμα χρησιμοποιεῖτε λὰκ ἐλαφρές, ποὺ ἐξατμίζονται ἀμέσως χωρὶς νὰ κολλοῦν στὰ μαλλιά.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΛΙΓΑ ΚΑΙ ΕΥΘΡΑΥΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὶς διακοπές, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ προσέχη τὸ χτένισμά σας, γιὰ νὰ καταφύγετε σὲ δυναμωτικὲς κοῦρες, ποὺ ἡ ἔλλειψι χρόνου καὶ οἱ αἰσθητικὲς ἀπαιτήσεις σᾶς ἐμπόδισαν νὰ κάνετε στὴν πόλι.

Δυναμῶστε τὰ μαλλιά, καταφεύγοντας σ' ἕνα κόψιμο κοντό, μὰ ὄχι ὑπερβολικὰ κοντό: Τὸ ἰδανικὸ μάκρος γιὰ μαλλιὰ ὄχι πολὺ πυκνά, εἶναι 10—12 ἑκατ. ἀπὸ τὴ ρίζα. Διαλέξτε ἕνα κόψιμο ἀνάλαφρο, ποὺ νὰ κάνη ἐντύπωσι, ὅπως αὐτὰ ποὺ συνηθίζονται τὸ φετεινὸ καλοκαίρι.

Ἀποφεύγετε τὰ σαμπουάν, ποὺ εἶναι πολὺ πλούσια σὲ λάδι καὶ ἐμποδίζουν αὐτὸ τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν νὰ μένουν συμπαγῆ καὶ φουσκωτά. Προτιμᾶτε σαμπουὰν ποὺ ἀναζωογονοῦν μὲ βάσι τὴ λανολίνη, τὸ αὐγό, τὸ ρούμι, τὴν κερατίνη, τὸ κατράμι. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα κάνετε ἐλαφρὸ μασὰζ στὸ τριχωτὸ δέρμα μὲ μιὰ λοσιόν, ποὺ νὰ ἔχη γιὰ βάσι τὴν κερατίνη καὶ ποὺ δυναμώνει τὰ μαλλιά.

Φροντίζετε νὰ προφυλᾶτε τὰ μαλλιά σας ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸ θαλασσινὸ νερό. Μὴν τὰ κρεπάρετε, χρησιμοποιεῖτε μιὰ μαλακιὰ βούρτσα καὶ μιὰ χτένα μὲ ἀραιὰ δόντια. Μετὰ τὸ λούσιμο, γιὰ νὰ στεγνώσετε τὰ μαλλιά, δὲν πρέπει νὰ τὰ τρίβετε μὲ τὴν πετσέτα, ἀλλὰ νὰ τὰ πιέζετε ἐλαφρά. Ἂν τὰ στεγνώσετε σὲ σεσουάρ, τὸ στέγνωμα πρέπει νὰ γίνη σὲ χαμηλὴ θερμοκρασία, γιατὶ ἡ μεγάλη θερμότητα ἀδυνατίζει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κάνει ἀκόμα πιὸ εὔθραυστα.

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ:

ΘΑ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟ ΝΕΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΑΛΑ ΩΝΤΡΕΫ ΧΕΜΠΟΡΝ

Οἱ μελαχροινὲς πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἡμέρα κολόνια τουαλέττας μὲ ἄρωμα ἐλαφρὸ καὶ λίγο πικρὸ («Μεσιὲ Μπερνὰρ» ἢ «Ταμπὰ Μπλάν»). Ἀπὸ τὴν κολόνια αὐτὴ θὰ χρησιμοποιῆ πολὺ λίγη καὶ μὲ πολὺ ἐλαφρὸ ἄρωμα καὶ νὰ μὴ τὴ χρησιμοποιῆ ποτὲ πρὶν ἐκτεθῆ στὸν ἥλιο (ἡ κολόνια καὶ ὁ ἥλιος δημιουργοῦν εὔκολα σκούρους λεκέδες).

Μὰ γιὰ τὶς καλοκαιριάτικες βραδιὲς θὰ χρησιμοποιῆ ἕνα ἀληθινὸ ἄρωμα, ἕνα «Μαὶ» ἢ ἕνα «Σπιρίτιουαλ». Θὰ εἶναι ἀρκετὴ μόνο μιὰ σταγόνα πίσω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀγκώνων. Ποτὲ δὲν θὰ βάζη ἄρωμα στὰ φορέματά της γιατὶ κινδυνεύει νὰ δημιουργήση λεκέδες.

Θὰ χτενίζεται μ' ἕνα χτένισμα κοντό, πολὺ κοντό. Τὸ μοντέλο της θὰ εἶναι τὸ νέο χτένισμα τῆς Ὤντρεϋ Χέμπορν. Πρόκειται γιὰ ἕνα χτένισμα πολὺ κοντό, μὰ ἂν αὐτὴ εἶναι μιὰ πιστὴ τοῦ μέτριου μάκρους, δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴ κοντὴ γραμμὴ ζητῶντας ἀπὸ τὸν κομμωτὴ νὰ κόψη τὰ μαλλιά της πιὸ κοντὰ στὸν αὐχένα καὶ πιὸ μακρυὰ ἐμπρός. Στὸν κρόταφο, θὰ τὰ συγκρατήση μὲ ἕνα χρωματιστὸ κλὶπ ὅπως ἡ κοπέλλα τῆς φωτογραφίας.

Τὸ μακιγιὰζ τῆς ἡμέρας, θὰ βασίζεται ὅλο στὸ κραγιόν. Πρέπει νὰ τὸ διαλέξη κόκκινο, φωτεινό, γιατὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα ταιριάζει μὲ τὴν ἐπιδερμίδα της, ποὺ θὰ εἶναι μαυρισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Μὰ γιὰ τὸ βράδι θὰ ὑπογραμ-

Παραλλαγή: Ἡ πλέξι σπάγγος

Ἡ πλέξι αὐτὴ χρειάζεται ἕναν ἀριθμὸ πόντων ποὺ νὰ διαιρῆται διὰ τοῦ τρία σὺν ἕνα. Πρώτη βελόνα. Φωτ. 4: (*) ἕνας πόντος καλός, ἕνας πόντος περαστὸς ἀνάποδα, ἕνας πόντος καλός, ξαναπαίρνετε τὸν περαστὸ πόντο πάνω στὴν ἀριστερὴ βελόνα, ὕστερα τὸν δουλεύετε καλά. (*). Δεύτερη βελόνα: ἀνάποδη. Φωτ. 5: Ὁ περαστὸς πόντος ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, ποὺ τὸν παίρνετε σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν δουλέψετε ἀλλὰ χωρὶς νὰ περάσετε τὸ νῆμα τὸ ὁποῖο μένει πίσω ἀπὸ τὸ πλεχτό. Φωτ. 6: ἀφοῦ ἔχετε δουλέψει ἕναν πόντο ξαναπαίρνετε τὸν περαστὸ πόντο πάνω στὴν ἀριστερὴ βελόνα καὶ τὸν δουλεύετε καλό.

B. ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΜΕ ΛΟΞΟ ΛΑΣΤΙΧΟ

Η ΠΛΕΞΙ

Λάστιχο ἁπλὸ (ἕνας πόντος καλός, ἕνας πόντος ἀνάποδος) λάστιχο λοξό, τὸ σχέδιο δουλεύεται πάνω σὲ ὀκτὼ πόντους. Πρώτη σειρά: Ἕνας πόντος καλὸς διασταυρωμένος ἀριστερά, (δουλεύετε τὸ δεύτερο πόντο καλὸ περνῶντας πίσω τὸν πρῶτο πόντο, ὕστερα δουλεύετε τὸν πρῶτο πόντο καλό). Ἕξη πόντοι καλοί. Δεύτερη σειρά: Ὅλοι οἱ πόντοι τοῦ ἀνάποδου τοῦ πλεχτοῦ δουλεύονται ἀνάποδοι. Τρίτη σειρά: (*) ἕνας πόντος καλὸς ἕνας πόντος διασταυρωμένος ἀριστερά, πέντε πόντοι καλοί. (*) Πέμπτη σειρά: (*) δύο πόντοι καλοί, ἕνας πόντος διασταυρωμένος ἀριστερά, τέσσερις πόντοι καλοὶ (*). Ἑβδόμη σειρά: (*) τρεῖς πόντοι καλοί, ἕνας πόντος διασταυρωμένος ἀριστερά, τρεῖς πόντοι καλοὶ (*) ἐνάτη σειρά: (*) τέσσερις πόντοι καλοί, ἕνας πόντος διασταυρωμένος ἀριστερά, δύο πόντοι καλοὶ (*) ἀρχίζετε ἀπὸ τὴν πρώτη σειρά.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Τὸ πίσω

1. Περνᾶτε 93 πόντους σὲ βελόνες νούμερο πέντε καὶ δουλεύετε γιὰ τρία ἑκατοστὰ μὲ ἁπλὸ λάστιχο. Ἐξακολουθεῖτε νὰ δουλεύετε πάνω στὶς βελόνες νούμερο πέντε μὲ λάστιχο λοξὸ προσθέτοντας στὴ πρώτη σειρὰ ὀκτὼ πόντους. Συνεχίζετε προσθέτοντας κάθε ἕξη ἑκατοστὰ ἕνα πόντο γιὰ πέντε φορές.
2. Γιὰ τὴ μασχάλη, σὲ 40 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους ἀφαιρεῖτε σὲ κάθε βελόνα ὡς ἑξῆς: Δύο πόντους, ἕνα πόντο γιὰ ὀκτὼ φορές.
3. Ὅταν θὰ φτάσετε σὲ συνολικὸ ὕφος 56 ἑκατ. μοιράζετε τὸ πλεχτὸ στὴ μέση, γιὰ τὸ φερμουὰρ καὶ δουλεύετε κάθε μέρος χωριστά.
4. Γιὰ τὸν ὦμο, σὲ 64 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους κλείνετε πέντε πόντους γιὰ τρεῖς φορές, ἕξη πόντους γιὰ δύο φορές.
5. Γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, σὲ 66 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους κλείνετε ἑπτὰ πόντους, ἕξη πόντους, πέντε πόντους. Δουλεύετε τὸ ἄλλο μέρος ἀντίστροφα.

Τὸ ἐμπρὸς

1. Δουλεύετε ὅπως καὶ τὸ πίσω μὰ σὲ 62 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους κλείνετε τοὺς ὀκτὼ κεντρικοὺς πόντους.
2. Γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συνεχίζετε κλείνοντας ἀπὸ κάθε μέρος τρεῖς πόντους γιὰ τρεῖς φορές, δύο πόντους γιὰ δύο φορές, ἕνα πόντο γιὰ μιὰ φορά.

Τὰ μανίκια

1. Περνᾶτε 44 πόντους πάνω σὲ βελόνες νούμ. 3,5 καὶ δουλεύετε γιὰ ἕξη ἑκατ. μὲ λάστιχο ἁπλό. Συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες νούμερο πέντε μὲ λάστιχο λοξό. Μοιράζοντας στὴν πρώτη σειρὰ δέκα πόντους αὐξήσεις. Προσθέτετε ἀπὸ κάθε μέρος στὴν ἀρχὴ τῆς βελόνας ἕνα πόντο γιὰ δεκαπέντε φορὲς σὲ κάθε δύο ἑκατ. καὶ γιὰ τέσσερις φορὲς σὲ κάθε ἑνάμισυ ἑκατ.
2. Γιὰ τὴ μασχάλη, σὲ 43 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους κλείνετε σὲ κάθε ἀρχὴ βελόνας ἕνα πόντο γιὰ δύο φορές, δύο πόντους, ἕνα πόντο γιὰ δύο φορές, δύο πόντους, ἕνα πόντο γιὰ δύο φορές, ὀκτὼ πόντους γιὰ τρεῖς φορὲς καὶ κλείνετε σὲ μιὰ μόνο φορὰ τοὺς ὑπόλοιπους 24 πόντους.

ΤΟ ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ

Κάνετε τὰ ραψίματα. Ξαναπαίρνετε 83 πόντους στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ μὲ τὶς βελόνες νούμερο 3,5 καὶ δουλεύετε ὀκτὼ ἑκατ. μὲ ἁπλὸ λάστιχο. Γιὰ τὴ προέκτασι στὶς ραφὲς τῶν ὤμων ἀφαιρεῖτε δύο φορὲς σὲ κάθε τετάρτη σειρὰ ὡς ἑξῆς: Περνᾶτε δύο πόντους στὴ δεξιὰ βελόνα, δουλεύετε ἕνα πόντο καὶ παίρνετε τοὺς δύο περαστοὺς πόντους κάτω ἀπὸ τὸ πόντο ποὺ δουλέψατε. Μετὰ τὸ μισὸ τῆς μπορντούρας (4 ἑκατ.) ξαναπαίρνετε στοὺς ὤμους δύο φορὲς δύο πόντους, ἕνα πόντο ἀπὸ κάθε μέρος. Σὲ ὀκτὼ ἑκατ. κλείνετε ὅλους τοὺς πόντους. Διπλώνετε τὸ γιακὰ στὴ μέση καὶ τὸν ράβετε μὲ ἐσωτερικὸ πόντο. Ὁλόγυρα στὸ ἄνοιγμα πίσω, πλέκετε δυὸ σειρὲς μὲ τὸ βελονάκι.

α) 500 γραμ. γαλάζιο μαλλί, ἕνα φερμουὰρ 14 ἑκατ.
β) Βελόνες νούμερο 5, βελόνες νούμερο 3,5.
γ) Ὀκτὼ μέρες ἐργασίας.
δ) Δυσκολία μέτρια.

Ἡ πλέξι λοξὸ λάστιχο (φωτ. 1) δουλεύεται πάνω σὲ ὀκτὼ πόντους δηλαδὴ τὸ σύνολο τῶν πόντων πρέπει νὰ εἶναι πολλαπλάσιο τοῦ ὀκτὼ ἡ διασταύρωσι γίνεται δουλεύοντας τὸ δεύτερο πόντο (φωτ. 2) πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο ποὺ τὸν ἀφήνετε ἐκκρεμῆ πάνω στὴ βελόνα. Στὴ φωτ. 3 σᾶς δείχνουμε πῶς γίνετε ἡ διασταύρωσι τοῦ πόντου πρὸς τὰ ἀριστερὰ ποὺ πρέπει νὰ μεταφέρεται πάντα κατὰ ἕναν πόντο.

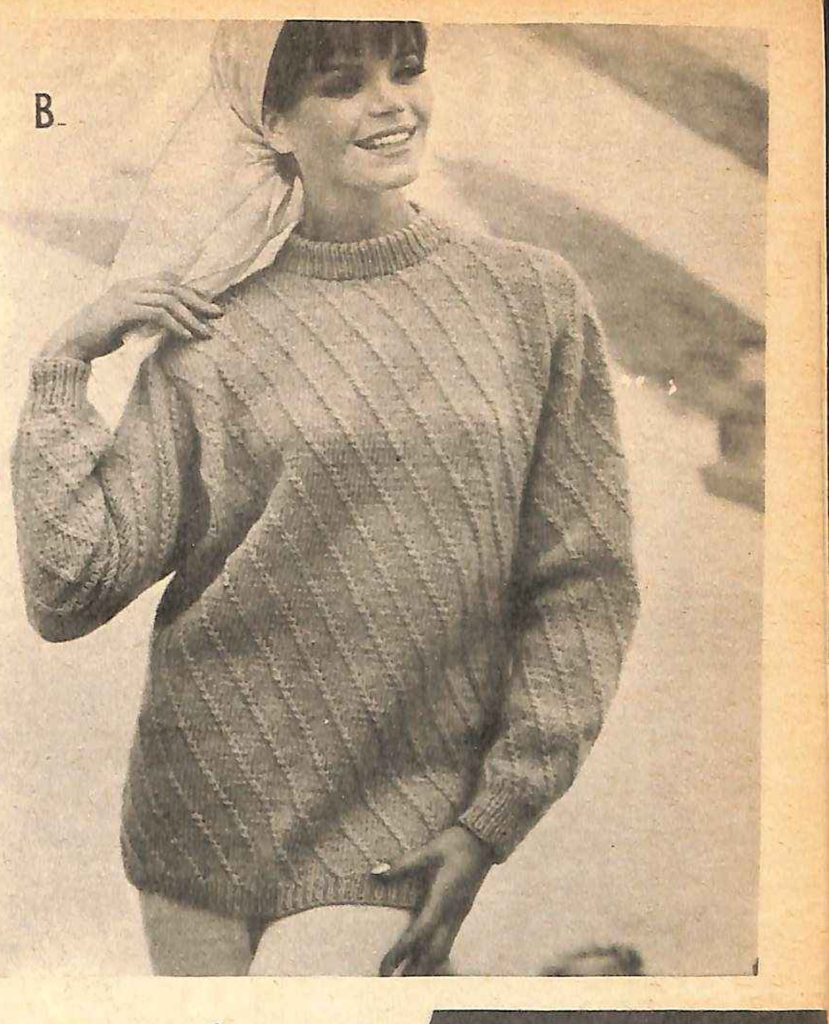

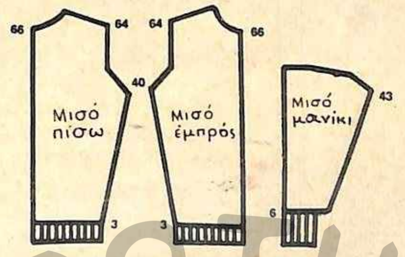

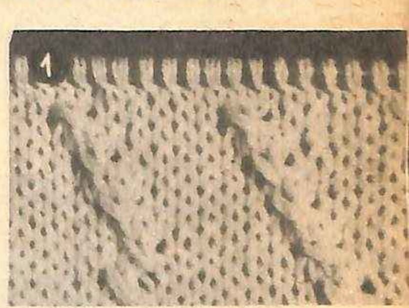

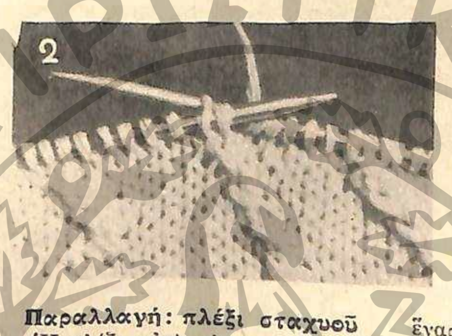

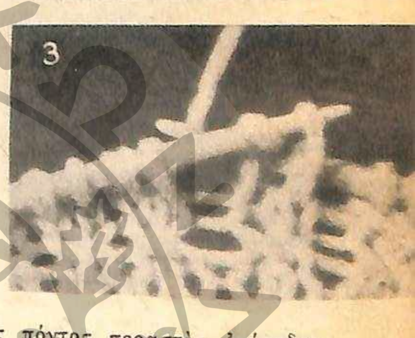

Παραλλαγή: πλέξι σταχυοῦ

Ἡ πλέξι αὐτὴ γίνεται πάνω σ' ἕναν ἀριθμὸ πόντων διαιρούμενο διὰ τοῦ πέντε καὶ προσφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῆς φωτ. 4. Δὲν εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενη, μόνο πὼς ἐδῶ εἶναι ὅλα κάθετα. Ἡ πλέξι αὐτὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ τὶς πιὸ παχουλές, γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ λεπταίνη. Δουλεύεται ὡς ἑξῆς: πρώτη βελόνα: (*) τρεῖς πόντοι καλοί, ἕνας πόντος περαστὸς ἀνάποδος, ἕνας πόντος καλός, ἕνας πόντος ριχτός, διασταυρώνετε τὸν περαστὸ πόντο πάνω στὸ δουλεμένο καὶ πάνω στὸ ριχτό. Δεύτερη βελόνα: Ὅλη ἀνάποδη. Φωτ. 5. Ὁ ριχτὸς πόντος γίνεται μὲ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο, δηλαδὴ μὲ ἕνα πλήρη γύρο τοῦ νήματος στὴ βελόνα. Φωτ. 6: Ἔτσι γίνεται ἡ διασταύρωσι τοῦ περαστοῦ πόντου πάνω στὸ δουλεμένο καὶ στὸ ριχτό.

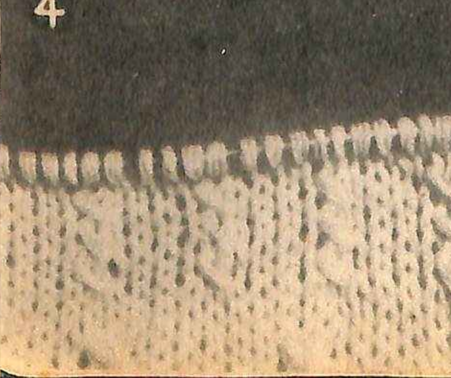

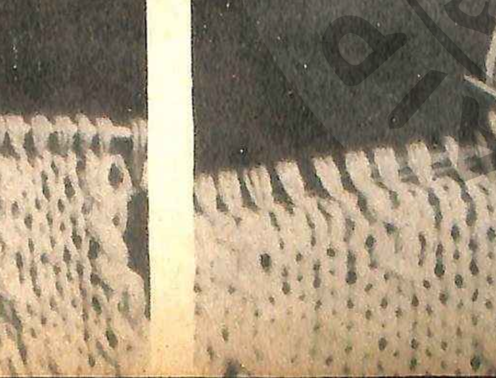

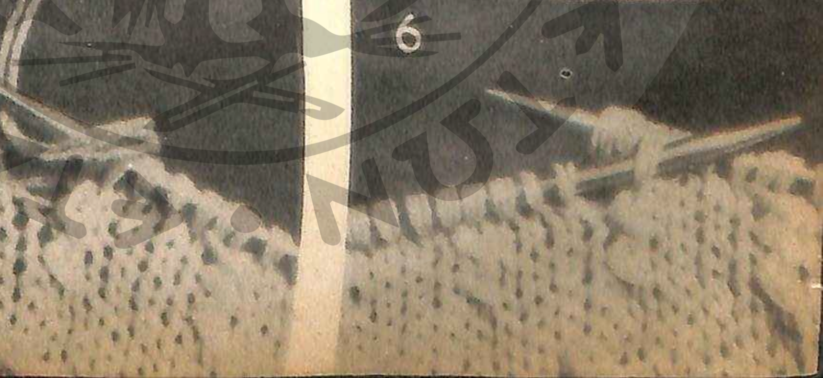

ΟΛΕΣ ΟΜΟΡΦΕΣ
μὲ φροῦτα καὶ χορταρικὰ

ΤΩΡΑ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὅσον τουλάχιστον διαρκεῖ τὸ καλοκαίρι ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας νὰ γίνετε ὄμορφες. Τὰ φροῦτα καὶ τὰ χορταρικὰ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ διατηρήσετε τὴ γραμμή σας καὶ νὰ φτιάξετε στὸ σπίτι μερικὲς θαυματουργὲς μάσκες πλούσιες σὲ βιταμίνες, ποὺ σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα θὰ κάνουν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου σας ἁπαλὴ καὶ φωτεινή.

Ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ ὑγεία ἀκολουθοῦν σχεδὸν πάντα ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Πράγματι, ὅποιος ἔχει καλὴ ὑγεία ἔχει μάτια φωτεινὰ καὶ ἐπιδερμίδα δροσερή. Ἂν, λοιπόν, τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ δὲν εἶναι τέλειο, πρέπει νὰ ἀναζητήσετε τὴν αἰτία καὶ νὰ ἀκολουθήσετε ὕστερα μιὰ δίαιτα ἀνάλογη μὲ τὴν περίπτωσί σας.

Ὅπως ξέρουμε ὅλοι, ὁ ἄνθρωπος γεννιέται μὲ ἐπιδερμίδα καθαρὴ καὶ ρόδινη. Τὰ πράγματα ἀλλάζουν ἀργότερα, στὴν περίοδο τῆς ἐφηβίας. Τότε ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ πρῶτα μπιμπίκια, τὰ πρῶτα μαῦρα στίγματα καὶ ἀργότερα, νά οἱ πρῶτες ρυτίδες, ἡ ἐπιδερμίδα ποὺ σκοτεινιάζει, τὸ σῶμα ποὺ βαραίνει. Μὰ ὅλα αὐτὰ ἀποφεύγονται ἢ τουλάχιστον μετριάζονται μὲ τὶς κοῦρες, ποὺ ἡ ἴδια ἡ φύσι μᾶς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουμε.

Τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φροῦτα π.χ. εἶναι οἱ καλύτεροι σύμμαχοί μας γιατὶ εἶναι πλούσια σ' ἐκεῖνες τὶς βιταμίνες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδας. Ἐπομένως, ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν, ποὺ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ τρῶμε φροῦτα, νὰ περπατοῦμε, νὰ κολυμπᾶμε, νὰ ἀνασαίνουμε καθαρὸ ἀέρα, εἶναι ἡ καλύτερη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀποτοξινώσουμε τὸν ὀργανισμό μας. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὁ ὕπνος καὶ μιὰ κατάλληλη δίαιτα ἀνανεώνουν τὸ δέρμα καὶ ξαναδίνουν στὴν ἐπιδερμίδα ἕνα χρῶμα καὶ μιὰ διαφάνεια ἀληθινὰ ἀξιοζήλευτη.

Η ΔΙΑΙΤΑ

Ἀρχίζετε τὴν ἡμέρα σας πίνοντας τὸ χυμὸ ἑνὸς πορτοκαλιοῦ. Κατὰ τὶς δέκα: ἕνα κοκταίηλ ἀπὸ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ μιᾶς ὥριμης ντομάτας. (ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ προσθέσετε καὶ λίγο ἁλάτι). Κατὰ τὶς δώδεκα: Ἑτοιμάζετε μιὰ μικτὴ σαλάτα μὲ καρῶτο, μαρούλι, καὶ δυὸ μεγάλες ντομάτες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ἔχετε ἀφαιρέσει τοὺς σπόρους. Τὰ καρυκεύετε ὅλα μὲ λίγο λάδι, λίγο ἁλάτι καὶ τὸ χυμὸ μισοῦ λεμονιοῦ. Συμπληρώνετε τὴ σαλάτα μὲ μιὰ λεπτὴ φέτα ἀπὸ μοσχαρίσιο κρέας στὴ σχάρα. Μπορεῖτε ἂν θέλετε, νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ κρέας μὲ ἕνα σφιχτὸ αὐγό. Ἐπίσης τὸ ψωμὶ θὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μὲ φρυγανιά. Ὕστερα τρῶτε ὅσα φροῦτα θέλετε.

Γιὰ νὰ ὑπάρχη κάποια ποικιλία στὴ διατροφή σας, μπορεῖτε νὰ κάνετε μιὰ χορτόσουπα, ποὺ τὰ κυριώτερα συστατικά της θὰ εἶναι τὰ καρῶτα, τὸ μαρούλι καὶ ὅλα τὰ ἐποχικὰ χορταρικά: Φασολάκια, καρῶτα, μιὰ - δυὸ μικρὲς πατάτες κλπ. Ὅταν θὰ βράσουν, τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ λάδι. Τὶς τέσσερις ἂν ἔχετε ὄρεξι μπορεῖτε νὰ φᾶτε δύο μῆλα καλὰ πλυμένα μὲ τὴ φλούδα τους. Στὶς ὀκτὼ θὰ φᾶτε μιὰ μικτὴ σαλάτα ἢ ἕνα «περαστὸ» ἀπὸ χορταρικά. Καλὸ εἶναι νὰ ἐναλλάσσετε τὴ σαλάτα μὲ τὸ «περαστὸ» γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράση αὐτὸ τὸ μενοῦ. Τὰ οἰνοπνευματώδη, ὅπως τὸ κρασὶ καὶ τὰ ποτά, ἀποκλείονται ἀπ' αὐτὴ τὴ δίαιτα.

ΟΙ ΤΟΠΙΚΕΣ ΚΟΥΡΕΣ

Ἡ ὑπερβολικὰ λιπαρὴ ἐπιδερμίδα θὰ βρῆ μεγάλη ὠφέλεια μὲ μάσκες ἀπὸ σάρκα ντομάτας ἢ ἀπὸ φετίτσες ἀγγουριοῦ ἢ ἀπὸ χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε μερικὲς σταγόνες λεμονιοῦ. Πρωὶ καὶ βράδι, χρησιμοποιεῖτε τὸ χυμὸ τοῦ ἀγγουριοῦ, ὅταν θὰ ἔχετε καθαρίσει τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ξηρὴ ἐπιδερμίδα καὶ ποὺ κινδυνεύουν νὰ ἀποκτήσουν γρήγορα ρυτίδες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δίαιτα μὲ βάσι τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φροῦτα, πρέπει νὰ πίνουν γάλα. Πολὺ ὠφέλιμες εἶναι οἱ μάσκες ἀπὸ κρόκο αὐγοῦ ἀνακατεμένο μὲ ἕνα τριμμένο καρῶτο. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὰ «πόδια τῆς κόττας» τρίβετε μιὰ ὠμὴ πατάτα, βάζετε τὸν πολτὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ γάζες καὶ τὸν τοποθετεῖτε πάνω στὰ μάτια.

Ἕνα θαυμάσιο θρεπτικὸ γαλάκτωμα γιὰ τὶς ξηρὲς ἐπιδερμίδες γίνεται ὡς ἑξῆς: Ξεφλουδίζετε, τρίβετε καὶ κοπανίζετε 30 γραμ. ἀμύγδαλα καὶ προσθέτετε σταγόνα μὲ σταγόνα 60 γραμ. βραστὸ νερό. Τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώση, τὸ περνᾶτε ἀπὸ τουλπάνι καὶ προσθέτετε 15 γραμ. μέλι. Αὐτὸ τὸ γαλάκτωμα εἶναι θαυμάσιο, γιὰ νὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ τὸ κρύο.

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΑΝΤΙ ΣΑΠΟΥΝΙ

Πολλὲς φορὲς ἡ ἐπιδερμίδα ξηραίνεται, ὅταν χρησιμοποιῆτε συχνὰ σαπούνι ἢ νερὸ μὲ ἄφθονο ἀσβέστιο. Τὸ σαπούνι μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ γαλάκτωμα ἢ μὲ καθαριστικὰ λάδια, μὰ φυσικά, δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε χωρὶς νερό. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ χρησιμοποιῆτε βροχερὸ νερό, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἔχετε πάντοτε στὴ διάθεσί σας. Ὁπωσδήποτε, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ ἀσβέστιο θὰ κάνετε τὸ ἑξῆς: Θὰ ράψετε σακουλάκια ἀπὸ τουλπάνι, θὰ τὰ γεμίσετε μὲ πίτουρα καὶ θὰ ρίξετε ἐπάνω τὸ βραστὸ νερό. Ὅταν τὸ νερὸ κρυώση μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ σύστημα τὸ ἀσβέστιο ἔχει ἀφαιρεθῆ.

ΟΙ ΦΥΣΙΚΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Μάσκα ἀπὸ μέλι

70 γραμμ. ἀλεῦρι ἀπὸ ξηρὰ φασόλια, μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας μέλι, ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ.

Χτυπᾶτε σὲ χιόνι τὸ ἀσπράδι, προσθέτετε σιγὰ - σιγὰ τὸ ἀλεῦρι τῶν φασολιῶν καὶ τὸ μέλι καὶ ἀνακατεύετε ὥσπου νὰ ἔχετε ἕνα μίγμα ἀρκετὰ ρευστό. Ἁπλώνετε τὴν κρέμα σὲ ἕνα παχὺ στρῶμα πάνω στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀφήνετε γιὰ εἴκοσι λεπτά. Ὕστερα τὴν ἀφαιρεῖτε καὶ ξεβγάζετε τὸ πρόσωπο μὲ νερό. (Αὐτὴ ἡ μάσκα εἶναι κατάλληλη γιὰ τὶς μαραμένες ἐπιδερμίδες).

Μάσκα ἀπὸ ἀμύγδαλα

Τέσσερις κουταλιὲς τῆς σούπας τριμμένα ἀμύγδαλα, ἀφέψημα χαμομηλιοῦ. Βάζετε τὰ ἀμύγδαλα (τριμμένα) μέσα στὸ ἀφέψημα τοῦ χαμομηλιοῦ καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ βράσουν γιὰ πολύ. Ὅταν θὰ ἔχετε ἕναν πολτὸ τὸν ἀφήνετε νὰ κρυώση καὶ τὸν ἁπλώνετε στὸ πρόσωπο ὥσπου νὰ ξεραθῆ. Ἀφαιρεῖτε τὴ μάσκα πρῶτα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ὕστερα μὲ κρύο. Ἡ μάσκα αὐτὴ εἶναι ὠφέλιμη στὶς ξηρὲς ἐπιδερμίδες καὶ καταπολεμᾶ τὰ μπιμπίκια.

Μάσκα ἀπὸ φράουλες

Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας χυμὸς ἀπὸ φράουλες περασμένες ἀπὸ τρυπητό. Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀνθόγαλα, μιὰ κουταλιὰ ἀσπράδι αὐγοῦ, 20 γραμμάρια βάμμα βενζόης (θὰ τὸ βρῆτε στὸ φαρμακεῖο).

Χτυπᾶτε σὲ χιόνι τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, προσθέτετε τὸ ἀνθόγαλα, τὸ χυμὸ ἀπὸ τὶς φράουλες καὶ στὸ τέλος τὸ βάμμα τῆς βενζόης. Ἁπλώνετε ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα ἀνάμεσα σὲ δυὸ γάζες καὶ βάζετε αὐτὸ τὸ κατάπλασμα στὸ πρόσωπο, ἀφήνοντάς το μιὰ ὥρα (ἡ μάσκα αὐτὴ εἶναι θρεπτικὴ καὶ σφίγγει τοὺς ἱστούς).

Μάσκα ἀπὸ κάμφορα

Ἕνας κρόκος αὐγοῦ, μιὰ κουταλάκι τοῦ καφὲ καμφορέλαιο.

Κάνετε ἕνα μίγμα μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ καμφορέλαιο καὶ ἀνακατεύετε τὰ κοπανισμένα ἀμύγδαλα. Πρέπει νὰ φτιάξετε μιὰ κρέμα ἀρκετὰ πηχτή. Τὴν ἁπλώνετε στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἀφήνετε γιὰ τριάντα λεπτά. Ὕστερα τὴν ἀφαιρεῖτε καὶ κάνετε κομπρέσσες μὲ μπαμπάκι μουσκεμένο σὲ καμφοροῦχο λοσιὸν γιὰ πέντε λεπτά.

Πρέπει νὰ ξέρετε, ἐπίσης, ὅτι τὸ λεμόνι ἔχει χυμὸ ἰσχυρὰ στυπτικό. Χρησιμοποιώντας τὸ χυμό του σὰν τονωτικὸ μπορεῖτε νὰ βελτιώσετε τὴ λιπαρὴ ἐπιδερμίδα. Τὸ πορτοκάλι δίνει στὴν ἐπιδερμίδα μιὰ ὄψι ὑγείας καὶ εἶναι μιὰ θαυμάσια βάσι γιὰ μακιγιάζ. Οἱ φράουλες εὐεργετοῦν πολὺ τὶς ἐπιδερμίδες στὶς ὁποῖες παρουσιάζονται μικρὲς κόκκινες φλέβες. Ὁ πολτὸς ἀπὸ πατάτες ἐμποδίζει τὶς ρυτίδες νὰ σχηματίζωνται καὶ ἀσπρίζει πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα ἐνῶ τὰ καρῶτα ζωηρεύουν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδας καὶ βοηθοῦν τὶς οὐλὲς νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ὅσο γιὰ τὸ χυμὸ ἀπὸ μαϊντανό, σὲ ἴσα μέρη μὲ λεμόνι, ἀποχρωματίζει τὶς φακίδες.

Σ. Μ.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΑΡΝΟΛΝΤ Α·Ι·ΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ἄρρωστη ποὺ νοσηλεύεται σ' ἕνα δωμάτιο πολυτελείας τοῦ νοσοκομείου, συνερχόταν ἀργά. Καί, ξαφνικά, εἶδε μια μέρα στὴν καρτέλλα ποὺ ὑπῆρχε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της τὸ ὄνομα Πατρίτσια Κέλλερ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν εἶναι σίγουρα δικό της. Οὔτε θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίση τόσες περιποιήσεις μὲ τὰ δεκαεφτὰ σέντς ποὺ εἶχε στὴν τσέπη της... Σιγά-σιγά, οἱ ἀναμνήσεις ξαναγυρίζουν στὸ μυαλό της. Εἶχε πάει στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐγκατέλειψε, χωρὶς ν' ἀφήση ἴχνη πίσω του. Τῆς ἔστειλε μόνον μερικὰ δολλάρια κι' ἕνα εἰσιτήριο γιὰ νὰ γυρίση στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, στὴν πατρίδα της. Στὸ τραῖνο, ἡ Ἕλλεν Γκέργκεσσον —αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά της— προκάλεσε τὴν προσοχὴ ἑνὸς νεαροῦ ἀντρόγυνου, τοῦ Γιοῦνγκ καὶ τῆς Πατρίτσια Κέλλερ.

Στὸ νοσοκομεῖο τὴν πληροφοροῦν ὅτι ὁ «ἄντρας της» κι' ἡ φίλη της σκοτώθηκαν στὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, στὸ ὁποῖο τραυματίσθηκε κι' ἡ ἴδια. Τὸ παιδί, ὅμως, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο μέσα στὸ τραῖνο, τὴν ὥρα τῆς συγκρούσεως, ζῆ... Σὰν χείμαρρος κυλοῦν οἱ ἀναμνήσεις μέσα στὸ μυαλό της.

Οἱ Κέλλερ πήγαιναν στοὺς γονεῖς τοῦ Γιούνγκ, γιατὶ ἡ Πατρίτσια ἐπρόκειτο νὰ γίνη μητέρα. Κι' ἡ Ἕλλεν εἶναι ἐπίσης ἔγκυος στὸν ὄγδοο μῆνα, μόνον ὅτι τὸ δικό της παιδὶ δὲν εἶχε πατέρα. Μιὰ στενὴ φιλία ἀναπτύσσεται μέσα στὸ τραῖνο ἀνάμεσα στὴν Ἕλλεν καὶ τὴν Πατρίτσια. Ἡ Πατρίτσια τῆς ἀφηγεῖται ὅτι δὲν εἶδε ποτὲ τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου της, οὔτε τοὺς ἔστειλε φωτογραφία της. Θὰ τὴν ἰδοῦν τώρα γιὰ πρώτη φορὰ κι' εἶναι πολὺ ἀνήσυχη γι' αὐτό.

Ἡ Ἕλλεν κι' ἡ Πατρίτσια βρίσκονταν στὴν τουαλέττα ὅταν ἔγινε ἡ σύγκρουσις τοῦ τραίνου. Ἡ πρώτη φοροῦσε στὸ χέρι της τὴ βέρα μὲ τὰ διαμάντια, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ἐφήμερη φίλη της, γιὰ νὰ πλύνη τὰ χέρια της στὸ νυπτῆρα. Ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἡ Ἕλλεν φέρνει στὸν κόσμο τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της. Ἡ Πατρίτσια κι' ὁ ἄντρας της βρίσκουν τὸ θάνατο στὸ σιδηροδρομικὸ αὐτὸ ἀτύχημα. Ἀλλὰ στὸ νοσοκομεῖο νομίζουν πὼς ἡ Πατρίτσια Κέλλερ ἔχει διασωθῆ. Ἡ Ἕλλεν προσπαθεῖ πολλὲς φορὲς νὰ πῆ στὸ γιατρὸ καὶ τὴ νοσοκόμο τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Ἦταν ὡς τότε δυστυχισμένη καὶ ζοῦσε στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας. Ἀφοῦ τὴ νομίζουν γιὰ τὴν Πατρίτσια, δὲν θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ ἐπωφεληθῆ, γιὰ νὰ γνωρίση ἐπὶ τέλους τὴν ἄνεσι καὶ τὴ σιγουριά. Κι' ἔπειτα εἶναι τὸ παιδί της. Ἡ τελευταία σκέψι ἐξαφανίζει τοὺς δισταγμούς της. Ἀφοῦ ἡ τύχη τὸ θέλησε, θὰ παίξη τὸ ρόλο τῆς Πατρίτσια Κέλλερ. Ἀπὸ τὶς συζητήσεις μὲ τὴν ἀληθινὴ Πατρίτσια ἤξερε ὅτι τὰ πεθερικά της δὲν τὴν εἶχαν ἰδῆ ποτέ. Ἔτσι φανταζόταν ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Ὡστόσο, μέσα στὸ τραῖνο οἱ δισταγμοί της ξαναγυρίζουν. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάμη εἶναι τρομερό. Ἀλλὰ δὲν ἐξουσιάζει πιὰ τὴν τύχη της. Πρέπει τώρα ν' ἀκολουθήση τὸν καινούργιο δρόμο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά της.

3ον

Ἡ γυναίκα ἔβαλε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους τῆς Πατρίτσια κι' ἔπειτα τὴν τράβηξε κοντά της καὶ τὴ φίλησε. Αὐτὸ τὸ φιλὶ ἦταν σὰν ἡ ὑπόσχεσι γιὰ μιὰ καινούργια ζωή.

Ὁ ἄντρας στεκόταν λιγάκι πιὸ πίσω καὶ σχεδὸν κρυβόταν ἀπὸ τὴ γυναίκα. Φαίνονταν μόνο τὰ μάτια του. Κι' αὐτὰ τὰ μάτια ἐξέφραζαν ἕνα σωρὸ πράγματα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες στέκονταν τώρα ἡ μιὰ μπροστὰ στὴν ἄλλη, σιωπηλὲς κι' ἀκίνητες.

Στὰ μάτια τῆς μητέρας ἦταν ὁλοφάνερη μιὰ ἀπέραντη λύπη. Εἶχε κι' αὐτὴ μεγαλώσει ἕνα παιδὶ καὶ τὸ εἶχε κάμει ἄντρα. Μὲ πόσες πίκρες, μὲ πόσες ἀγωνίες, μὲ πόσες στενοχώριες! Καί, ξαφνικά, τὰ εἶχε χάσει ὅλα. Οἱ προσδοκίες κι' οἱ ἐλπίδες της εἶχαν σβήσει τώρα. Κι' ἤξερε πὼς ἡ λύπη γι' αὐτὸ τὸ χαμὸ θὰ τὴν συνώδευε αἰώνια.

Ὑπῆρχε, βέβαια, μιὰ μικρὴ ἐπανόρθωσι γι' αὐτὸ τὸ χαμό. Εἶχε τώρα τὴ γυναίκα καὶ τὸ παιδὶ τοῦ γιοῦ της. Καὶ μὲ τὸ τελευταῖο θὰ ξανάρχιζε μιὰ καινούργια ζωή. Τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶχε τὸ ἴδιο αἷμα, τὴν ἴδια σάρκα μὲ τὸ γιό της. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ γιός της.

Πόσες θλιβερὲς σκέψεις γιὰ μιὰ μητέρα!

Τὸ φιλί, ὡστόσο, ποὺ εἶχε δώσει στὴ γυναίκα τοῦ γιοῦ της ἦταν μιὰ συμφιλίωσι μὲ τὸ πεπρωμένο, μιὰ προκαταβολικὴ ἀποδοχὴ τοῦ μέλλοντος, μ' ὅλες τὶς χαρές, τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς λύπες του.

Ἡ γιαγιὰ φίλησε ὕστερα τὸ μικρό. Καὶ τοῦ χαμογέλασε ὅπως θἄκανε στὸ δικό της παιδί. Πάνω στὸ ροδ μάγουλο τοῦ μικροῦ ξεχώριζε τώρα μιὰ μικρὴ κρυστάλλινη σφαῖρα, ποὺ κυλοῦσε ἀργά. Ἦταν ενα δάκρυ ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς.

Ὁ ἄντρας πλησίασε καὶ φίλησε τὴ νεαρὴ γυναῖκα του.

—Εἶμαι ὁ μπαμπᾶς, Πατρίτσια, τῆς εἶπε.

Ἔσκυψε κι' ἔπιασε τὶς βαλίτσες.

— Θὰ τὶς πάω στὸ αὐτοκίνητο, εἶπε.

Ἦταν μιὰ πρόφασι γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ συγκίνησι. Οἱ ἄντρες θέλουν νὰ τὴν κρύβουν πάντοτε.

Ἡ μητέρα ἐξακολούθησε νὰ μένη σιωπηλή. Κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της. Τῆς ἔκανε ἴσως ἐντύπωσι ἡ ὠχρότητα ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπο τῆς Πατρίτσια κι' ἡ κάποια ἔκφρασι τρόμου ποὺ ὑπῆρχε στὰ μάτια της.

Ξαφνικά, ὅμως, τράβηξε τὴ νεαρὴ γυναῖκα καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω της.

— Εἶσαι στὸ σπίτι σου, Πατρίτσια, τῆς εἶπε. Καλῶς ἦρθες, κόρη μου.

Ἡ Πατρίτσια ἠρέμησε. Εἶχε φοβηθῆ τόσο πολὺ αὐτὴ τὴν πρώτη συνάντησι. Ἀλλὰ τώρα ἔβλεπε πὼς ὑπῆρχε μέσα στὸν ἀπέραντο κόσμο κάποια γωνιά, ὅπου μποροῦσε ν' ἀκουμπήση τὸ κεφάλι της μ' ἐμπιστοσύνη. Μὲ μιᾶς ξαναβρῆκε ὅλο τὸ θάρρος της. Κι' ἄλλωστε, αὐτὸ ποὺ εἶχε κάμει ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὸ παιδί της. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ καιρὸς γιὰ λιποψυχίες.

Θὰ εἶχε τώρα ἕνα σπίτι δικό της. Κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ σημαντικό.

Ο ΜΠΙΛ

Εἶχε φορέσει τώρα ἕνα καινούργιο φόρεμα κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ κατεβῆ γιὰ τὸ βραδινὸ φαγητό. Καθόταν σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ποὺ τὴν ἔκρυβε ὁλόκληρη σχεδόν. Τὸ χέρι της ἀκουμποῦσε στὴν καινούργια κούνια, ποὺ τὰ πεθερικά της εἶχαν ἀγοράσει γιὰ τὸ μωρό. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ εἶχαν σκεφτῆ.

Ἀπὸ εὐγένεια τὴν εἶχαν ἀφήσει μόνη, γιὰ νὰ ἐξοικειωθῆ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ καινούργιο περιβάλλον, ὅπου ἡ ζωή της θὰ κυλοῦσε στὸ μέλλον.

Αὐτὴ ἡ ἠρεμία, αὐτὴ ἡ σιγουριὰ ποὺ ἔνοιωθε τώρα τὴν ἐνθουσίαζαν. Δὲν ἤθελε πιὰ νὰ σκέφτεται τίποτα. Ὅλα ἦσαν τόσον καλὰ γύρω της! Αὐτοὶ οἱ τέσσερις τοῖχοι, ποὺ σχημάτιζαν τὸ δωμάτιό της ἐξασκοῦσαν μιὰ ἀληθινὴ γοητεία πάνω της. Κάποτε τὰ μάτια της σταματοῦσαν στὸ ταβάνι. Ὑπῆρχε μιὰ στέγη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Μιὰ στέγη ποὺ τὴν προστάτευε ἀπὸ τὴ βροχή, ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ ποὺ θ' ἀπομάκρυνε κάθε ἀπειλὴ καὶ κάθε κίνδυνο. Ὄχι μιὰ στέγη νοικιασμένου δωματίου, ἀπὸ ὅπου μποροῦν νὰ σὲ πετάξουν σὲ κάθε στιγμὴ ἀλλ' ἡ στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ εἶναι δικό σου, ἡ στέγη τοῦ σπιτιοῦ σου.

Ἄκουγε ταυτόχρονα θόρυβο ἀπὸ βήματα, ἀπὸ κατσαρόλες, ἀπὸ πιατικά. Ἦταν οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ γεῦμα. Κάποτε, ἀκουγόταν ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας ποὺ ἀνοιγόκλεινε ἢ τὸ τσούγκρισμα ποτηριῶν. Σὲ κάποια στιγμή, ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τῆς μαύρης οἰκονόμου: «Ὄχι, δὲν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμα, κυρία Κέλλερ. Χρειαζόμαστε πέντε λεπτά». Ἀκούστηκε κατόπιν μιὰ ἄλλη φωνή: «Σιγότερα, Ζόε, ἔχομε τώρα ἕνα μικρὸ στὸ σπίτι. Ἴσως κοιμᾶται αὐτὴ τὴν ὥρα».

Κάποιος ἀνέβαινε τώρα τὴ σκάλα. Θἄρχονταν σίγουρα γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσουν. Χώθηκε ἀμέσως πιὸ βαθειὰ μέσα στὴν πολυθρόνα της. Γινόταν καὶ πάλι νευρικὴ κι' ὁ τρόμος ξαναχωνόταν στὴν ψυχή της. Δὲν ἦταν πιὰ ὅπως στὸ σταθμό. Εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα γιὰ τὴν πραγματικὴ συνάντησι, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κρινόταν ἡ τύχη της. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγη.

—Ἀγαπητὴ Πατρίτσια, θὰ σερβίρουν τὸ φαγητὸ ὁπότε θελήσετε.

Ἡ γνώριμη φωνὴ τῆς πεθερᾶς της τὴν καθησύχασε. Τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθια κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

— Νὰ τὸ κατεβάσω μαζί μου

—Ἐλᾶτε ἐδῶ, δεσποινίς... Ὑπάρχει μιὰ θέσι στὰ γόνατά μου!...

ἢ νὰ τὸ ἀφήσω ἐδῶ στὴν κούνια του, ὥσπου νὰ γυρίσω; ρώτησε μὲ ἀμηχανία. Τὸ τάϊσα στὶς πέντε, ξέρετε...

Ἡ κυρία Κέλλερ χαμογέλασε.

— Κατεβάστε το γιὰ σήμερα, ἀπάντησε. Εἶναι ἡ πρώτη βραδιά.. Μὴν βιασθῆτε. Κατεβῆτε μὲ τὴν ἡσυχία σας.

Ὅταν βγῆκε ὕστερα ἀπὸ λίγο, κρατώντας τὸ βρέφος στὰ χέρια της, χάϊδεψε μὲ τὸ χέρι της τὸ ξύλο τῆς πόρτας. Ἦταν μιὰ σιωπηλὴ ἱκεσία νὰ τὴν ξαναδεχτῆ αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ τὴν προστατεύη πάντα, αὐτὴν καὶ τὸ παιδί της ὅταν θὰ ξαναγύριζαν.

Γιατὶ ἤθελε νὰ ξαναγυρίση ἐκεῖ μὲ τὴν ἴδια σιγουριά ὅπως καὶ τώρα. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς συμβῆ τίποτα στὸ γεῦμα ὅπου θὰ πήγαινε. Γιατί, βέβαια, τὸ γεῦμα αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰ ἁπλῆ συνάντησι, ὅπως στὸ σταθμό. Θὰ ἀντίκρυζε κατὰ πρόσωπο τὰ πεθερικά της, θ' ἄκουγε τὶς ἐρωτήσεις τους καὶ θἄπρεπε ν' ἀπαντήση σωστὰ σ' ὅλες, χωρὶς νὰ λαθέψη σὲ καμμιά. Ἡ παραμικρὴ ἀπροσεξία θὰ ἦταν ἡ καταστροφή.

«Εἶσαι ἡ Πατρίτσια Κέλλερ,εἶπε στὸν ἑαυτό της. Καὶ πρέπει νὰ προσέχης. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ πετάξης τὸ παιδί σου στοὺς δρόμους».

Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα, ἤξερε πὼς στὸ μέλλον θὰ ξανάκανε τὴν ἴδια κίνησι ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες φορές, ἄλλοτε μὲ ζωηρὸ βῆμα, ἄλλοτε ἀργά, ἄλλοτε χαρούμενα κι' ἄλλοτε λυπημένα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ βραδιὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ ἔκανε.

Κρατοῦσε τὸ παιδί της σφιχτὰ κι' ἔβαζε μὲ προσοχὴ τὸ πόδι της στὰ σκαλοπάτια, ποὺ τῆς ἦσαν ὁλότελα ἄγνωστα.

Στὴν τραπεζαρία τὴν περίμεναν ὄρθιοι. Ὄχι μὲ ἐπίσημο καὶ τυπικὸ ὕφος σὰν στρατιῶτες σὲ στάσι προσοχῆς, ἀλλὰ πρόσχαρα καὶ ἄνετα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς ἐξέφραζαν ἕναν σεβασμό, ποὺ δὲν τὸν δικαιολογοῦσε ἡ ἡλικία της. Ἡ μητέρα Κέλλερ ἦταν σκυμμένη πρὸς τὰ ἐμπρὸς κι' ἔρριχνε στὸ τραπέζι τὴν τελευταία ματιὰ τῆς οἰκοδέσποινας. Ὁ πατέρας Κέλλερ σκούπιζε προσεχτικὰ τὰ γιαλιά του προτοῦ τὰ ξαναβάλη στὴ θήκη τους. Μέσα στὸ δωμάτιο ὑπῆρχε κι' ἕνα τρίτο πρόσωπο, ποὺ εἶχε γυρισμένη τὴ ράχη του ὅταν μπῆκε, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτρωγε μιὰ ἁλατισμένη κακαουέτα, ποὺ τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ μπουφέ.

Γύρισε ἀμέσως, ἀκούγοντας τὰ βήματά της. Ἦταν νέος, ψηλὸς καὶ μὲ πρόσχαρο πρόσωπο.

— Νὰ τὸ μωρό μας, εἶπε ἡ μαμὰ Κέλλερ. Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι..

Ἔπειτα πρόσθεσε, μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ βρίσκει περιττὸ νὰ δώση περισσότερες ἐξηγήσεις.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Μπίλ...

«Ὁ Μπίλ;» ἀναρωτήθηκε ἡ Πατρίτσια, προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ἀμηχανία της.

Δὲν εἶχε ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ Πατρίτσια.

Ὁ Μπὶλ πῆγε κοντά της. Ἦταν λίγο μεγαλύτερός της. Τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της, ἀλλ' ἡ κίνησί της ἦταν πολὺ συγκρατημένη. Ὁ νέος τὸ πῆρε ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ τὸ κράτησε γιὰ μιὰ στιγμή, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ σφίξη.

— Καλῶς ἤρθατε στὸ σπίτι, Πατρίτσια, εἶπε μὲ ἁπλότητα.

Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε εἰλικρίνεια καὶ καλωσύνη. Ἡ Πατρίτσια κατάλαβε πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη.

— Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ θέσι σας ἀπὸ σήμερα τὸ βράδι, εἶπε ἡ μαμὰ Κέλλερ, δείχνοντάς της ἕνα κάθισμα.

— Εἴμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι ποὺ σὲ ἔχομε μαζί μας, Πατρίτσια,πρόσθεσε ὁ πατέρας Κέλλερ.

Ὁ Μπὶλ κάθησε ἀπέναντί της, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα.

Ἡ μαύρη οἰκονόμος μισάνοιξε τὴν πόρτα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν τραπεζαρία κι' ἔπειτα εἶπε:

— Τώρα ὅλα εἶναι καλά. Ἡ ἀδειανὴ θέσι συμπληρώθηκε καὶ πάλι. Εἶναι ὅ,τι χρειαζόταν σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι...

Κατάλαβε, ὅμως, ὅτι εἶχε πῆ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, ἔφερε τὸ χέρι στὸ στόμα της κι' ἔτρεξε νὰ ἐξαφανιστῆ.

Ἡ μαμὰ Κέλλερ σκυθρώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὸ πιάτο της. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα τὸ ξανασήκωσε καὶ χαμογέλασε. Ἡ λύπη της εἶχε περάσει. Δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ θρονιαστῆ.

Ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Κουβέντιαζαν ταυτόχρονα. Ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο.Οἱ ἄνθρωποι δὲν λένε συνήθως σημαντικὰ πράγματα στὸ τραπέζι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ Πατρίτσια ἔπαψε νὰ προσέχη τὰ λόγια της, νὰ τὰ ζυγίζη καὶ νὰ τὰ ἐλέγχη. Εἶχε ξαναβρῆ τὴν ἄνεσί της καὶ τὸ περιβάλλον ὅπου βρισκόταν τῆς ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Ἤξερε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν γύρω της εἶχαν βάλει ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τῆς ἐμπνεύσουν αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη. Καὶ τὸ πέτυχαν. Ἡ ἐντύπωσι ὅτι ἦταν μιὰ παρείσακτη ἔφυγε πολὺ γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίση.

Ὄχι, ἦταν βέβαιη πὼς δὲν θὰ ξαναγύριζε. Πολλὰ ἄλλα πράγματα θὰ μποροῦσαν νὰ συμβοῦν,ἀλλ' ἡ ἐντύπωσι πὼς ἦταν μιὰ ξένη, μιὰ παρείσακτη μέσα στὸ σπίτι, εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀρέση αὐτὸς ὁ λευκὸς γιακᾶς ποὺ ἔχει τὸ φόρεμά σας, Πατρίτσια, εἶπε ἡ μαμὰ Κέλλερ. Θέλησα νὰ ξανοίξω λίγο τὰ φορέματά σας, γιὰ νὰ μὴν εἶναι πολὺ πένθιμα...

—Ὤ, βρῆκα ἕνα σωρὸ ὄμορφα πράγματα στὸ δωμάτιό μου, ἀπάντησε ἡ Πατρίτσια. Δὲν πρόφτασα νὰ ἰδῶ οὔτε τὰ μισά...

— Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσε ἦταν τὸ ἀνάστημά σας, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ νοσοκόμος ποὺ σᾶς περιποιόταν μὲ πληροφόρησε, ἀπάντησε ἡ πεθερά της.

Ἡ Πατρίτσια ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της.

— Τώρα θυμᾶμαι, εἶπε. Μοῦ πῆρε μιὰ μέρα τὰ μέτρα μου, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ γιὰ ποιὸ λόγο.

—Πῶς παίρνετε τὸν καφέ, Πατρίτσια; ρώτησε ὁ Μπίλ. Θέλετε πολὺ γάλα;

—Ἀλλά, μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

—Ὄχι, πέστε του το μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, τῆς σύστησε ἡ μαμὰ Κέλλερ. Ἔτσι, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλῆ ὁλοένα.

— Τὸν θέλω τότε πολὺ μαῦρο, εἶπεν ἡ Πατρίτσια.

-- Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πρόσθεσε ὁ Μπίλ.

Μιλοῦσε ἐλάχιστα. Ἦταν κάπως ἀδέξιος. Ἴσως ἡ φαινομενικὴ ἀδεξιότητά του προερχόταν ἀπὸ τὸν ἤρεμο χαρακτῆρα του.

Ἡ Πατρίτσια ἀναρωτιόταν ποιὸς μποροῦσε νὰ ἦταν; Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ρωτήση τὴν πρώτη στιγμή, ὅταν τῆς τὸν παρουσίασαν. Ἀλλὰ τώρα εἶχαν περάσει εἴκοσι λεπτὰ κι' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Τῆς τὸν εἶχαν παρουσιάσει μὲ τὸ μικρό του ὄνομα, χωρὶς ἐπώνυμο. Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκογένεια.

«Δὲν θ' ἀργήσω νὰ τὸ μάθω, σκεφτόταν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν τὸ μάθω...».

Τὸ κυριώτερο ἦταν ὅτι δὲν φοβόταν πιά. Ὅλα θὰ πήγαιναν καλά.

Κάποια φορά, γυρίζοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδε νὰ ἔχη στυλωμένα τὰ μάτια πάνω της κι' ἀναρωτήθηκε τί μποροῦσε νὰ σκεφτόταν. Νόμισε, ὡστόσο, πὼς τὸ μάντεψε. Θὰ ἦταν ψέμα ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύψη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς τοῦ ἄρεσε σὰν γυναίκα, πὼς ἡ ὀμορφιά της τὸν συγκινοῦσε.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Μπὶλ εἶπε:

— Πατέρα, θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ σπρώξης πρὸς τὰ ἐδῶ τὴν ψωμιέρα;

Καὶ τότε ἡ Πατρίτσια κατάλαβε πὼς ὁ Μπὶλ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ὑποθετικοῦ συζύγου της, τοῦ Γιούνγκ.

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ τοῦ Ἀπρίλη. Ὁ ἥλιος ἔλουζε τὴν ἐπισκοπικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ποὺ βρισκόταν στὴν ὡραιότερη συνοικία τοῦ Κώλφηλντ.

Ἡ Πατρίτσια στεκόταν πλάϊ στὴν κολυμβήθρα, κρατώντας τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ μερικοὶ φίλοι τὴν περιστοίχιζαν.

Οἱ Κέλλερ ἔδιναν μεγάλη σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἱεροτελεστία, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ Πατρίτσια δὲν ἤθελε νὰ γίνεται λόγος. Δυὸ φορὲς τὴν εἶχε ἀναβάλει, δυὸ Κυριακὲς στὴ σειρά. Τὴν πρώτη μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ἦταν συναχωμένη. Τὴ δεύτερη λέγοντας ὅτι εἶχε συναχωθῆ τὸ παιδί. Δὲ μποροῦσε, ὅμως, νὰ τὴν ἀναβάλη καὶ τρίτη φορά. Γιατὶ ἔτσι θὰ τοὺς ἔκανε νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι κάτι τὸ ἀνώμαλο συνέβαινε.

Ἡ Πατρίτσια στεκόταν μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι. Δὲν ἔβλεπε τίποτα κι' οὔτε ἦταν σὲ θέσι νὰ προσέξη τὰ λόγια τῆς ἱεροτελεστίας. Σὲ κάθε στιγμή, φοβόταν πὼς θὰ σωριαζόταν κάτω, κεραυνοβολημένη ἀπὸ τὴ θεία δικαιοσύνη γιὰ τὴν ἀνίερη πρᾶξι της. Τὸ φαρδὺ μπὸρ τοῦ καπέλλου της τὴν προστάτευε ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, κρύβοντας τὰ μάτια καὶ τὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ προσώπου της.

«Θλιβερὲς ἀναμνήσεις, σκέφτονταν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔβλεπαν. Τὸ μυαλό της πηγαίνει σίγουρα στὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν βρίσκεται κοντά της σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ γιορτὴ ὅπως ἡ σημερινή».

Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ μαντέψουν τὴν ἀλήθεια; Δὲν φοβόταν μόνο τὴ θεϊκὴ τιμωρία. Ἐξεγειρόταν ἀκόμη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της γιὰ τὴν ἀνήκουστη ἀπάτη ποὺ ἔκανε μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ νουνὰ ἅπλωσε τὰ χέρια της γιὰ νὰ τῆς πάρη τὸ μωρό. Τὸ εἶχαν ντύσει μ' ἕνα δαντελλένιο κοστουμάκι, ποὺ εἶχε φορέσει ἄλλοτε ὁ Γιοὺνγκ Κέλλερ, ὁ ὑποθετικὸς πατέρας του, τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν βάφτισαν καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ὁ Ντόναλντ Κέλλερ ὁ πατέρας τοῦ Γιοὺνγκ. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ παράδοσι τῆς οἰκογενείας. Τὸ δαντελλένιο κοστοῦμι φάνταζε σὰν ἱερὸ κειμήλιο ποὺ θὰ τὸ φοροῦσαν ὅλοι οἱ Κέλλερ, ἀπὸ πατέρα σὲ γιό.

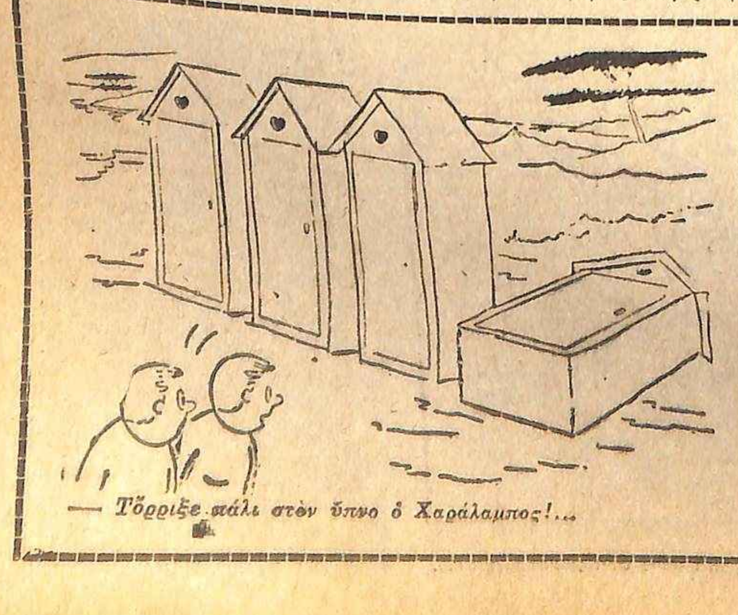

Τὄρριξε πάλι στὸν ὕπνο ὁ Χαράλαμπος!...

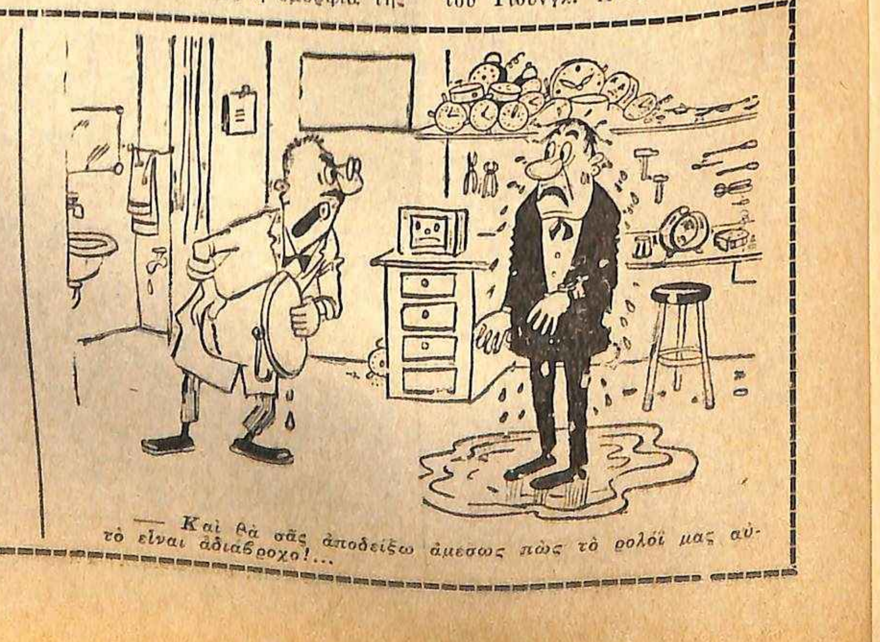

Καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω ἀμέσως πὼς τὸ ρολόϊ μας αὐτὸ εἶναι ἀδιάβροχο!...

Τὰ χέρια τῆς Πατρίτσια ἦταν τώρα ἄδεια. Θἄθελε πολὺ νὰ τὰ σταυρώση πάνω στὸ στῆθος της, σὰν γιὰ νὰ κρύψη τὴ γύμνια της. Ἀλλ' ἀπομάκρυνε αὐτὸ τὸν πειρασμό. Δὲν ἦταν γυμνὸ τὸ σῶμα της, ἀλλ' ἡ συνείδησί της. Κι' αὐτὴν δὲ μποροῦσε νὰ τὴν κρύψη, οὔτε νὰ τὴν κάμη νὰ σωπάση... Ἀπογοητευμένη κατέβασε τὰ χέρια της κι' ἔσμιξε τὶς παλάμες.

— Γιοὺνγκ Ντόναλντ Κέλλερ, σὲ βαφτίζω, εἶπεν ὁ πάστωρ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά, προτοῦ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ παιδί, τὴν εἶχαν ρωτήσει ποιὰ ἦταν ἡ προτίμησί της. Κι' ἤξερε καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ παίξη μιὰ θλιβερὴ κωμωδία. Ἤθελε νὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα Γιούνγκ, ὅπως ἦταν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του; Καὶ βέβαια, ἀπάντησε. Ἤθελε νὰ τοῦ δώσουν ἀκόμη τὰ ὀνόματα τῶν δυὸ παππούδων του, τὴν ξαναρώτησαν... Δὲ μπόρεσε νὰ θυμηθῆ ἀμέσως τὸ ὄνομα τοῦ δικοῦ της πατέρα. Αὐτὸ ἔγινε κάπως ἀργότερα κι' ὄχι χωρὶς δυσκολία. Ξαναεῖδε στὴ σκέψι της τὴν ἀκαθόριστη σιλουέττα ἑνὸς γεροδεμένου λιμενεργάτη, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιὰ συμπλοκή, ἕνα βράδι ποὺ ἦταν μεθυσμένος. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ δέκα της χρόνια ὅταν ἔφεραν στὸ σπίτι της τὸν πατέρα της, πλημμυρισμένον στὰ αἵματα.

—Ὄχι, ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή. Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ Γιοὺνγκ εἶναι ἀρκετό.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή. Ἔσκυψε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ πρόσωπό της. Δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὸ καταλάβη.

—... Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ὁ πάστωρ ράντισε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ κι' ἔπειτα τὸ βύθισε στὴν κολυμβήθρα.

Ὅλα τέλειωσαν σὲ λίγο.

Τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε συλληφθῆ μέσα σ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο κάποιας πανσιὸν τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ γινόταν τώρα ὁ κληρονόμος τῆς πλουσιώτερης οἰκογενείας τοῦ Κώλφηλντ κι' ἴσως ὅλης τῆς πολιτείας.

— Δὲν θἄπρεπε νὰ εἶμαι καθόλου λυπημένη γι' αὐτό, σκέφτηκε ἡ Πατρίτσια.

Η «ΒΑΡΚΑΡΟΛΛΑ»

Τὴν ἡμέρα ποὺ συμπλήρωσε τὸν πρῶτο χρόνο, τοῦ ἔφτιαξαν ἕνα γλύκισμα, μ' ἕνα μοναδικὸ κερὶ ποὺ βρισκόταν στὴ μέση καὶ ποὺ ἡ φλόγα ἀνέβαινε ὁλόϊσια πρὸς τὸν οὐρανό. Στὸ σπίτι τῶν Κέλλερ ἔδιναν μεγάλη σημασία σ' αὐτὲς τὶς μικρὲς οἰκογενειακὲς τελετές. Ἕνα ἐγγόνι ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴ συνέχισι τῆς οἰκογενείας.

—Ὅ,τι εὐχηθῆ κανεὶς αὐτὴ τὴν ἡμέρα πιάνει, εἶπαν στὴν Πατρίτσια.

—Ἀλλ' ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ κάμη μόνο του καμμιὰ εὐχή, δὲ μπορῶ νὰ τὴν κάμω ἐγὼ γιὰ λογαριασμό του; ρώτησε μὲ ζωηρότητα. Ἢ μήπως αὐτὴ ἡ εὐχὴ δὲν πιάνει;

Ἡ Ζάζι, ποὺ ἦταν ὁ θεματοφύλαξ τῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι της.

—Κάμετέ την κι' ὁ Θεὸς θὰ τὴν εἰσακούση σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο, ἀπάντησε.

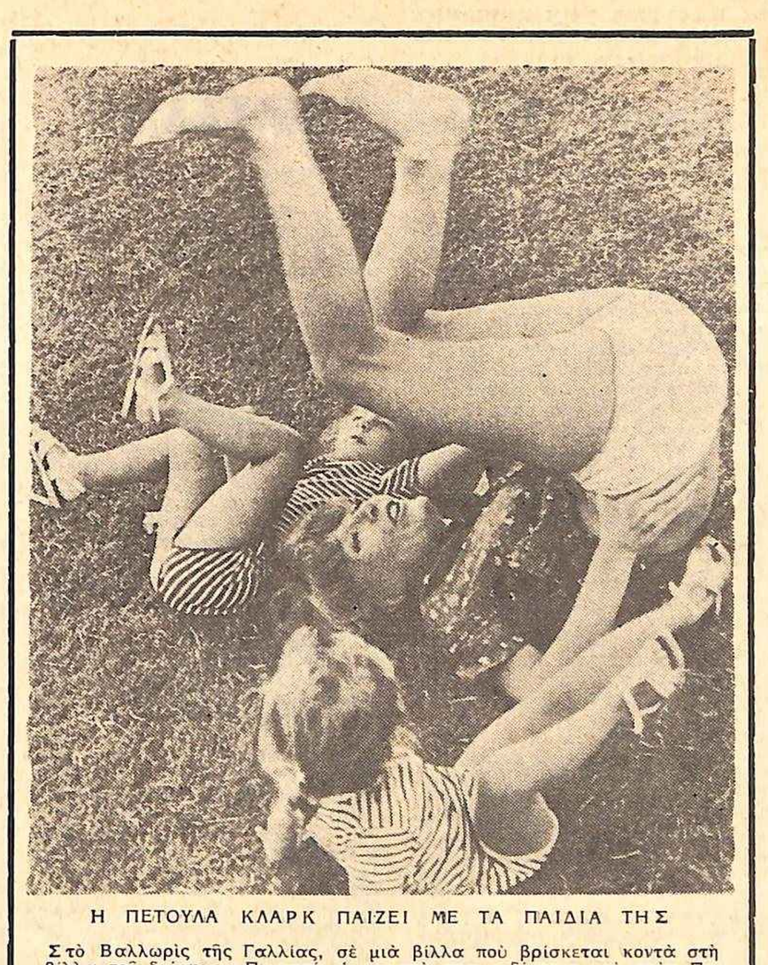

Η ΠΕΤΟΥΛΑ ΚΛΑΡΚ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Στὸ Βαλλωρὶς τῆς Γαλλίας, σὲ μιὰ βίλλα ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ διάσημου Πικασσό, ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια καὶ στὰρ Πετούλα Κλὰρκ παίζει ξέγνοιαστη μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της. Ἡ Πετούλα ὁμολογεῖ πὼς εἶναι μιὰ πραγματικα εὐτυχισμένη γυναίκα, τόσο ἀπὸ οἰκογενειακῆς, ὅσο καὶ ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. Μερικοὶ δίσκοι τῆς Πετούλας ἔχουν καταρρίψει ρεκὸρ κυκλοφορίας, ποὺ δὲν ἔφτασαν οὔτε αὐτοὶ οἱ δίσκοι τῶν Μπῆτλς.

Ἡ Πατρίτσια χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπό της ἔγινε πολὺ σοβαρό.

«Νὰ εἶναι ἤρεμη ὅλη ἡ ζωή του, εὐχήθηκε σιωπηλά. Νὰ ζήση ἄνετα καὶ μὲ σιγουριὰ ὅπως αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἀγαπᾶνε νὰ εἶναι πάντα κοντά του ὅπως καὶ σήμερα. Καὶ σὲ μένα, Θεέ μου, δῶσε τὴ συγγνώμη σου».

— Καὶ τώρα σβῆστε τὸ κεράκι, τῆς εἶπε ἡ Ζόζι ὅταν τέλειωσε.

— Νὰ τὸ φυσήξω ἐγὼ ἢ τὸ μωρό;

— Τὸ ἴδιο εἶναι.

Ἔσκυψε, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ μάγουλο τοῦ μωροῦ κι' ἔπειτα φύσηξε ἐλαφρά. Ἡ φλόγα ἔσβησε.

— Καὶ τώρα κόψετε τὸ γλύκισμα, εἶπε ἡ μαμὰ Κέλλερ.

Ἡ Πατρίτσια πῆρε τὸ μαχαῖρι κι' ἔκοψε τὸ γλύκισμα μὲ ἀργὲς καὶ τελετουργικὲς κινήσεις. Ὅταν τέλειωσε, πῆρε ἕνα ψίχουλο καὶ τὸ ἔβαλε στὰ χείλη τοῦ μικροῦ.

Ἀκούστηκαν ἀμέσως ἐπευφημίες καὶ καθένας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους εἶπε κι' ἀπὸ μιὰ εὐχή.

Ὑπῆρχε πολὺς κόσμος ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι τῶν Κέλλερ. Ποτὲ ἄλλοτε ἀπὸ τότε ποὺ ἐμφανίστηκε ἡ Πατρίτσια δὲν εἶχε πάει τόσος πολὺς κόσμος. Κι' ὅταν πῆραν τὸ μωρὸ γιὰ νὰ τὸ πᾶνε στὴν κούνια του, τὸ κέφι δυνάμωσε. Πάντα οἱ μεγάλοι βρίσκουν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ διασκεδάσουν στὶς παιδικὲς γιορτές. Ξαναγίνονται ἔτσι κι' αὐτοὶ παιδιά.

Ἡ Πατρίτσια, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ παιδί της στὴν κούνια, ξαναγύρισε στὸ σαλόνι κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνη ἀπὸ τὸν ἕναν ὅμιλο στὸν ἄλλον, πρόσχαρη καὶ γελαστή. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσον εὐτυχισμένη ὅσον ἐκεῖνο τὸ βράδι. Κρατοῦσε στὸ ἕνα της χέρι ἕνα ποτὸ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα σάντουϊτς, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὸ βάλη στὸ στόμα της, γιατὶ ἔπρεπε νὰ λέη διαρκῶς κάτι ἢ νὰ χαμογελάση σὲ κάποιον.

Ὁ Μπὶλ πέρασε κοντά της χαμογελώντας ἀπὸ τὸ ἕνα του αὐτὶ ὡς τὸ ἄλλο.

— Πῶς σᾶς φαίνεται τώρα ποὺ γίνατε μιὰ γριὰ μαμά; τὴ ρώτησε.

— Πῶς σᾶς φαίνεται ποὺ γίνατε ἕνας γέρος θεῖος; ἀπάντησε.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο κι' ὡστόσο τῆς φαινόταν πὼς ὅλα εἶχαν γίνει χτὲς μόλις... Πολλὲς φορὲς μπερδευόταν. Ὅλα αὐτὰ δὲ μποροῦσε νὰ εἶχαν συμβῆ σ' αὐτήν. Θὰ εἶχαν συμβῆ σὲ κάποιαν ἄλλη, σὲ κάποιαν... Ὄχι, δὲν ἤθελε νὰ θυμᾶται τὸ ὄνομά της. Σίγουρα ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μαζί της.

Βρισκόταν τώρα μέσα σ' ἕνα ὁλόφωτο σαλόνι, τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ περιστοιχιζόταν ἀπὸ ὅλους τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους, ποὺ φλυαροῦσαν καὶ γελοῦσαν. Τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῆ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο εἶχαν παραμερισθῆ. Ἀλλ' εἶχαν γίνει πραγματικά; Ἡ Πατρίτσια ἀρνιόταν νὰ τὸ παραδεχτῆ. Ἴσως νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κακὸ ὄνειρο, ποὺ ἡ ἀνάμνησί του τῆς βασάνιζε ὥρες—ὥρες τὸ μυαλό.

Τὸ βράδι ἐκεῖνο ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς συναντοῦσε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὰ ὀνόματά της ὅταν τοὺς τῆς παρουσίασαν.

Κύτταξε ὁλόγυρα προσπαθώντας νὰ ξαναφέρη στὸ μυαλό της τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ ἐπιφανῶν προσώπων ποὺ βρίσκονταν μέσα στὰ σαλόνια. Αὐτὲς οἱ δυὸ νέες ποὺ κουβέντιαζαν μὲ τὸν Μπὶλ καὶ συναγωνίζονταν ποιὰ νὰ προκαλέση περισσότερο τὴν προσοχή του ἦσαν ἡ Ἔδνα Χάρντινγκ καὶ ἡ Μαίρυλιν Μπράϊαν. Ἡ Πατρίτσια χαμογέλασε μὲ καλεντρέχεια. Ὁ Μπὶλ στεκόταν ἀπαθὴς κι' ὡστόσο οἱ ἐπιθέσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν θὰ ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ τοῦ γυρίσουν τὸ μυαλό... Ὄχι, ὁ Μπὶλ στεκόταν ἀκλόνητος. Ὅσο κι' ἂν τὸ προσπαθοῦσαν οἱ δυὸ νέες δὲν κατάφερναν νὰ τὸν συγκινήσουν. Ἡ Πατρίτσια ἔνιωθε μιὰ κρυφὴ χαρὰ γι' αὐτό... Αὐτὸς ὁ μελαχρινὸς νέος ποὺ πήγαινε ἕνα ποτῆρι μὲ κάποιο ποτὸ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλεσμένες ἦταν ὁ Γκὺ Ἔννιζ. Θυμόταν τὸ ὄνομά του γιατὶ εἶχε ἔρθει μόνος. Ὁ Γκὺ ἦταν ἕνα εἶδος γυναικοκατακτητοῦ καὶ φλερτάριζε χωρὶς διάκρισι μ' ὅλες τὶς νέες. Ἐκεῖνο τὸ βράδι, ὅμως, ὅλες δὲν εἶχαν μάτια παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἄτρωτο Μπίλ. Ἡ κάπως παχουλὴ νέα, στὴν ὁποίαν ὁ Γκὺ Ἔννις πήγαινε τὸ ποτῆρι μὲ τὸ ποτό, ἦταν ἡ Γκραίης Χένσον. Ἀλλ' ἦταν, στ' ἀλήθεια, αὐτή ; Ὄχι, θἄπρεπε μᾶλλον νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ λεπτὴ νέα, ποὺ καθόταν στὸ πιάνο κι' ἔπαιζε σιγὰ γιὰ προσωπική της ἱκανοποίησι. Ἡ μιὰ φοροῦσε γυαλιά, ἡ ἄλλη ὄχι. Εἶχαν κι' οἱ δυὸ ξανθὰ μαλλιὰ κι' ἔμοιαζαν τόσον πολύ, ποὺ δὲ μποροῦσαν παρὰ νὰ ἦταν ἀδελφές. Πρώτη φορὰ εἶχαν ἔρθει στὸ σπίτι τῶν Κέλλερ.

Πῆγε κοντὰ στὸ πιάνο κι' ἀκούμπησε στὴν ἄκρη. Σὰν οἰκοδέσποινα ἔπρεπε νὰ δείξη ὅτι ἐνδιαφερόταν, ἀφοῦ κανένας ἄλλος δὲν τὴν πρόσεχε.

ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ Κέντρον Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ καὶ Ἐπιλογῆς Προσωπικοῦ (Κ.Ε.Π.Ε.Π.) τοῦ Κέντρου Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἐρευνῶν δέχεται πρὸς ἐξέτασιν ἐφήβους καὶ τῶν δύο φύλων ἀπὸ ἡλικίας 14—18 ἐτῶν, διὰ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσουν.

Ἐπίσης ἀναλαμβάνει τὴν πραγματοποίησιν ψυχοτεχνικῶν ἐξετάσεων διὰ τὴν ἐπιλογὴν προσωπικοῦ - διοικητικοῦ - ὑπαλληλικοῦ - τεχνικοῦ - ἐργατικοῦ - Ἐπιχειρήσεων, Ὀργανώσεων κλπ. πρὸς κάλυψιν θέσεων.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ ὑπὸ γονέων, κηδεμόνων, Ὀργανώσεων, Ἐπιχειρήσεων κλπ. καθημερινῶς 8—2 καὶ ἑκάστην Δευτέραν 5—8, ὁδὸς Νοταρᾶ 58, Τηλέφωνον 818.020.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΥΤΟΚΑΤΑΔΙΚΗ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ποιό ἄραγε εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου; Εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Δημιουργοῦ μέσα στὴ δημιουργία Του. Εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ, ὁ ἑκούσιος περιορισμὸς τοῦ ἀπεριορίστου.

Ἔσκυψε ὁ Θεὸς ἐν τῷ Χριστῷ γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ δημιούργημά Του, τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἰσέβαλε ὁ Θεὸς στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἐγγίσῃ τὰ βουνὰ καὶ τὴν φύσι. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε δημιουργήσει κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του, ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς θείας αὐτῆς εἰσβολῆς. Γιατί ἄραγε; Διότι εἶδε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἐλπὶς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἡμάρτησε. Ἡ ἁμαρτία του τὸν ἐχώρισε ἀπὸ τὸν Θεὸν Δημιουργόν του. Μικρὸς πεπερασμένος ὁ ἄνθρωπος. Ἀδύνατο νὰ φθάσῃ τὸν Θεόν του γιὰ μιὰ καινούργια συσχέτισι ποὺ θὰ τοῦ ἔδιδε τὴ χαμένη μακαριότητά του. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, δὲν μποροῦσε νὰ ὑψωθῇ ἐξ ἰδίων πρὸς τὸν Θεόν, κατέβηκε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν ὑψώσῃ ἐκεῖ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ βρισκόταν, ἂν δὲν εἶχε παρεμβληθῆ ἡ ἁμαρτία. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν καταδικαστικός, ἀλλὰ σωτηριακός. Ἡ καταδίκη ὑπῆρχε ἤδη ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἦταν ἀνάγκη ὁ Θεὸς νὰ κατεβῆ καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ.

Ἔρχεται ἕνας κατηγορούμενος ἐγκληματίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Τὸ ἔργο τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀληθείας, σχετικὰ μὲ τὴν κατηγορίαν. Ἔκαμε ἢ δὲν ἔκαμε τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ὁ κατηγορούμενος. Δὲν ἀποφασίζει ὁ δικαστὴς ἂν δὲν ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια. Ἂν ὁ κατηγορούμενος ἀποδειχθῆ ἀθῶος, ὁ δικαστὴς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον. Ἂν εὑρεθῆ ἔνοχος, εἶναι ἐξ ἴσου ὑποχρεωμένος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον καὶ νὰ τὸν καταδικάσῃ ἐπιβάλλοντας τὴν προβλεπομένην τιμωρίαν.

Ἐπέβαλε τὴν τιμωρία ἕνας πατέρας δικαστὴς στὸ παιδί του. Δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά. Ἐνεργοῦσε ἀπὸ τὴν ἕδρα του ὡς δικαστὴς καὶ ὄχι ὡς πατέρας. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη τιμωρία ἦταν πρόστιμο βαρύ. Κατέβηκε ὁ πατέρας δικαστὴς ἀπὸ τὴν ἕδρα του καὶ ἀγκάλιασε τὸ παιδί του. Πᾶμε παιδί μου — τοῦ λέγει — στὸ ταμεῖο. Πληρώνει ὁ πατέρας τὸ πρόστιμο ποὺ ὁ ἴδιος ἐπέβαλε. Τὸ παιδί του ἀφέθη ἐλεύθερο. Κατεδίκασε ὁ πατέρας, ἀλλὰ καὶ ἠλέησε.

Ἀκριβῶς κάτι τέτοιο ἔκαμε κι' ὁ Θεὸς μαζί μας. Ἡ ἀλήθεια τοῦ ἐγκλήματος εἶχε πιστοποιηθῆ. Ἡ προβλεπομένη τιμωρία: Θάνατος. Τί εἴδους θάνατος; Πρῶτα πνευματικός. Δηλαδή, χωρισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἔκτοτε ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Δημιουργόν του. Ἡ τιμωρία ὅμως, ὑπῆρξε καὶ φυσικὸς θάνατος. Ὅλοι μας πεθαίνουμε. Ἀπόδειξις τοῦ ὅτι, ὅλοι μας φέρουμε πάνω μας τὴν καταδίκη τῆς ἁμαρτίας μας. Οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἀπαιτοῦν ἐκτελεστὰς — δικαστὰς ποὺ ν' ἀνακαλύπτουν τὴν ἐνοχὴ προτοῦ ἐπιβάλουν τὴν τιμωρίαν. Ἀλλὰ ὅταν ἐρχώμεθα στοὺς θείους νόμους, βλέπουμε ὅτι ἡ παράβασις ἐπέχει ἀμέσως καὶ τὰς προβλεπομένας συνεπείας. Ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἁμαρτωλότητός σου, εἶναι αὐτόματος. Οἱ ἠθικοὶ νόμοι τοῦ Θεοῦ, εἶναι σὰν τοὺς φυσικοὺς Του τοιούτους. Ἂς πάρουμε τὸν νόμον τῆς βαρύτητος. Πέφτεις ἀπὸ τὸν δέκατο ὄροφο τῆς πολυκατοικίας σου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρξῃ κάποιος ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔκαμε τὸν νόμον αὐτόν, γιὰ νὰ σοῦ πῆ ποιά θὰ εἶναι ἡ συνέπεια. Ἡ καταδίκη εὑρίσκεται συνυφασμένη στὴν παράβασι. Δὲν χρειάζεται ἀπόδειξις. Ὁ θάνατός σου, εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς παραβάσεώς σου. Οἱ θεῖοι νόμοι, εἶναι ἀπαραβίαστοι ἐνῶ οἱ ἀνθρώπινοι εἶναι παραβιάσιμοι. Ξεφεύγουμε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Θεὸ δὲν μποροῦμε νὰ ξεφύγουμε. Τὸ γεγονὸς ὅτι πεθαίνεις, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εἶσαι κληρονόμος τῆς ἁμαρτίας. Κι' ἐνῶ βαδίζεις πρὸς τὸν φυσικὸν θάνατον, εἶναι καὶ πνευματικὰ νεκρός, δηλαδή, σοῦ λείπει ἐκείνη ἡ ἐνδόμυχος, πηγαία, ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸν Πατέρα.

Ὅσα μέχρι τώρα εἶπε, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἐξέφρασε λακωνικὰ στὸ 17ον ἐδάφιο τοῦ γ' κεφαλαίου τοῦ Εὐαγγελίου του: «Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ». Ἡ καταδίκη δὲν ἐχρειάζετο ἐνανθρώπησιν καὶ θυσίαν. Ἔλαβε χώραν τὴν στιγμὴν τῆς παραβάσεως. Τὴν ὥρισε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν οὐράνια κατοικία Του, ὅπως ὁ δικαστὴς πατέρας κατεδίκασε τὸ παιδί του γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ὡς δικαστὴς ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο τοῦ παιδιοῦ του, ἐφ' ὅσον εὑρίσκετο στὴν δικαστική του ἕδρα. Ἔπρεπε νὰ κατεβῆ, νὰ γίνῃ συνάνθρωπος, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὸ παιδί του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε ὁ Χριστός. Ἀφήνει τὸν Θεῖον Θρόνον Του καὶ στέκεται ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου — καθ' ὅλα ἄνθρωπος, χωρὶς ἁμαρτίαν. Καὶ ὅμως, γενόμενος ἄνθρωπος, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι Θεός. Ὅπως ὁ δικαστὴς πατέρας. Κατεβαίνων ἀπὸ τὴν ἕδρα του γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο τοῦ παιδιοῦ του, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι δικαστής.

Κι' ὁ μόνος λόγος ποὺ μπορεῖ ὡς ἄνθρωπος νὰ σὲ σώσῃ, εἶναι γιατί, ἐπλήρωσε ὁ Ἴδιος τὴν τιμωρία σου μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα Του ποὺ ἔχυσε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ γιὰ σένα. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ τελειοτέρα πρᾶξις ἐλέους τοῦ Θεοῦ γιὰ σένα. Ἡ αἰωνία σου τύχη, ἡ αἰωνία κοινωνία μὲ τὸν Θεὸν ἢ ὁ αἰώνιος χωρισμός. Θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἀποδοχήν σου τῆς θυσίας καὶ προσφορᾶς αὐτῆς ἢ τῆς ἀπορρίψεώς της. Ἡ αἰωνία τύχη σου, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ μέρος Του, βρίσκεται στὰ χέρια σου. Ἡ εὐθύνη, εἶναι ἀκεραίως δικιά σου.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων. «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην ὁλόκληρον σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψῃ στὴν διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ὁ ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθήνας.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ – ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ – ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54, 9–11 & 4–6 μ.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

Ἡ νεαρὴ πιανίστρια τῆς χαμογέλασε.

— Σᾶς ἀρέσει; τῆς εἶπε. Ἀκοῦστε τώρα, θὰ παίξω κάτι ἄλλο.

Καί, ξαφνικά, ὅλες οἱ συζητήσεις σταμάτησαν. Ἀκουγόταν μόνο ἡ μουσική. Οἱ μελωδικὲς νότες της ἁπλώνονταν σ' ὅλες τὶς αἴθουσες.

Ἡ δεύτερη ξανθὴ νέα ἄφησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σύντροφό της, πλησίασε τὴν πιανίστρια καὶ τὴν ἄγγιξε στὸν ὦμο, σὰν νἄθελε νὰ τῆς μεταβιβάσῃ ἕνα μήνυμα ἢ νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσέξῃ κάτι. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὴ θέσι της. Ἡ μικρὴ παντομίμα ἦταν τόσο σύντομη, ποὺ ἐλάχιστοι ἄνθρωποι τὴν πρόσεξαν.

Ἡ πιανίστρια σταμάτησε ἀναποφάσιστη. Εἶχε καταλάβει σίγουρα πῶς αὐτὸ τὸ σκούντημα ἦταν ἕνα μήνυμα, ἀλλὰ δὲν κατάφερνε νὰ μαντέψῃ τὴ σημασία του. Κύτταξε τὴν Πατρίτσια κι' ἀνασήκωσε ἀμήχανα τοὺς ὤμους της.

— Ὤ, συνεχῖστε, παρακάλεσε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Ἦταν ὑπέροχο. Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ κομμάτι;... Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ ἔχω ἀκούσει ποτὲ ἄλλοτε.

— Ἦταν ἡ «βαρκαρόλλα» ἀπὸ τὰ «παραμύθια τοῦ Ὄφφμαν», ἀπάντησε ἡ νέα.

Ἡ Πατρίτσια κατάλαβε, ξαφνικά, τὴν παγερὴ σιωπὴ ποὺ τὶς τύλιγε καὶ ποὺ ἁπλωνόταν πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν τελευταία ἀπάντησι. Δὲν προερχόταν, λοιπόν, ἀπ' αὐτήν, ἀλλ' ἀπὸ κάτι ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ πρίν.

Οἱ συζητήσεις εἶχαν ξαναρχίσει τώρα. Ἀλλ' ἡ Πατρίτσια καταλάβαινε πῶς, στὸ μεταξύ, κάτι εἶχε γίνει. Ἀλλὰ δὲν κατάφερνε νὰ μαντέψῃ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

«Εἶπα κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πῶ; ἀναρωτιόταν. Ἔπεσα σὲ κανένα λάθος; Τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν τὸ ξέρω κι' ἔτσι δὲ μπορῶ νὰ τὸ διορθώσω.

Ἔφερε μηχανικὰ στὰ χείλη της τὸ ποτῆρι μὲ τὸ ποτὸ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

«Τὴν ἐρώτησι καὶ τὴν ἀπάντησι δὲν τὴν ἄκουσαν παρὰ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν πολὺ κοντά μου, σκεφτόταν. Ἡ μουσικὴ εἶχε σταματήσει, βέβαια κι' ἡ φωνή μου ἀκουγόταν πιὸ καλά. Ἀλλὰ ποιὸς μὲ ἄκουσε; Ποιὸς πρόσεξε τὸ «ἐπεισόδιο»; Τὰ πρόσωπά τους θὰ μοῦ τὸ ποῦν ἴσως».

Γύρισε ἀργὰ κι' ἀγκάλιασε μὲ τὸ βλέμμα της τὸ σαλόνι. Ἡ μαμὰ Κέλλερ ἦταν ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν κουβέντα της στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἴθουσας. Σίγουρα δὲν εἶχεν ἀκούσει. Ἡ νέα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ εἶχε σκουντήξει τὴν πιανίστρια στὸν ὦμο, τῆς εἶχε γυρισμένη τώρα τὴν πλάτη. Ἴσως κι' αὐτὴ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει. Κι' ἂν εἶχε ἀκούσει, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν φαινόταν νὰ τῆς εἶχε κάμει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ἡ προσοχή της ἦταν γυρισμένη τώρα ἀλλοῦ. Ὁ Γκὺ Ἔννις πλησίαζε στὸ τσιγάρο του τὴ φωτιὰ τοῦ ἀναπτῆρα του. Τὴν πλησίασε δυὸ φορὲς διαδοχικὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἀνάψῃ καὶ δὲν φαινόταν πῶς σκεφτόταν τίποτα ἄλλο. Δὲν σήκωσε τὰ μάτια του ὅταν τὸ βλέμμα τῆς Πατρίτσια πέρασε ἐρευνητικὸ πάνω του. Οἱ δυὸ φίλες ποὺ περιστοίχιζαν τὸν Μπὶλ δὲν φαίνονταν ἐπίσης ὅτι εἶχαν ἀκούσει τίποτα. Κι' ἄλλωστε, δὲν εἶχαν μάτια κι' αὐτιὰ παρὰ μόνον γιὰ τὸ διαφιλονεικούμενο ἴνδαλμά τους.

Κανεὶς δὲν τὴν πρόσεχε. Κανένα βλέμμα δὲν διασταυρώθηκε μὲ τὸ δικό της.

Μὲ τὸν Μπίλ, ὅμως, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Εἶχε γείρει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του, τὸ μέτωπό του εἶχε αὐλακωθῆ ἀπὸ ρυτίδες καὶ τὴν κύτταζε κάτω ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του μὲ ἔκφρασι παράξενη κι' ἀσυνήθιστη. Ὅλα ὅσα τοῦ ἔλεγαν οἱ θαυμάστριές του περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίζουν. Θὰ ἦταν ἀνίκανη νὰ πῆ ἂν οἱ σκέψεις του εἶχαν συγκεντρωθῆ πάνω της ἢ πετοῦσαν σὲ χιλιάδες χιλιομέτρων μακρυά. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦταν στυλωμένο πάνω της.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κατέβασε τὰ βλέφαρα.

Ἤξερε, ὡστόσο, ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ Μπὶλ δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ πάνω της.

Μετὰ τὴ γιορτή, ἀφοῦ ἔφυγαν ὅλοι, ἡ μαμὰ Κέλλερ ἀνέβαινε μαζὶ τὴ σκάλα γιὰ νὰ πᾶνε στὰ δωμάτιά τους. Ἡ μητέρα τοῦ Γιοῦνγκ τύλιξε ξαφνικά, μὲ τὸ χέρι της τοὺς ὤμους της, σὰν νἄθελε νὰ τῆς δείξῃ τὴ στοργικὴ προστασία της.

— Φανήκατε πολὺ θαρραλέα, τῆς εἶπε. Καὶ κάνετε πολὺ καλὰ νὰ προσποιηθῆτε ὅτι δὲν εἴχατε ξανακούσει ποτὲ αὐτὸ ποὺ ἔπαιξε. Ἤμουνα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ κοντά σας, ὅταν σᾶς εἶδα κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ πιάνο. Αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ τρέξω κοντά σας καὶ νὰ σᾶς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀλλὰ μὲ τὴ στάσι σας μοῦ δείξατε τί ἔπρεπε νὰ κάμω καὶ γι' αὐτὸ προσποιήθηκα ὅτι δὲν εἶχα προσέξει τίποτα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς δὲν τὸ ἔκαμε ἀπὸ πρόθεσι. Εἶναι μιὰ μικρὴ χήνα χωρὶς μυαλό.

Ἡ Πατρίτσια δὲν ἀπάντησε.

Ἀνέβηκαν ἀκόμη μερικὰ σκαλοπάτια.

— Ἀλλ' ἀπὸ τὶς πρῶτες νότες, συνέχισε ἡ μαμὰ Κέλλερ, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἐκεῖ, μέσα στὸ σαλόνι, μαζὶ μ' ὅλους μας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς τὸν ἔβλεπα. Ἡ «βαρκαρόλλα» ἦταν τὸ ἀγαπημένο τραγοῦδι του. Δὲν καθόταν ποτὲ στὸ πιάνο χωρὶς νὰ τὸ παίξῃ. Ὅταν ἄκουγε κανεὶς αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ὁποιαδήποτε ὥρα κι' ὁπουδήποτε, μποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος πὼς ὁ Γιοῦνγκ δὲν βρισκόταν μακρυά!

— Ἡ «βαρκαρόλλα»σ ψιθύρισε ἡ Πατρίτσια μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Τὸ ἀγαπημένο του τραγοῦδι.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
Ἢ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Κάποια ἄλλη φορά, καθὼς τέλειωσαν τὸ φαγητό, ἡ μαμὰ Κέλλερ ρώτησε:

— Θὰ εἶναι διαφορετικώτερα, δὲν εἶν' ἔτσι; Πῆγα μιὰ φορὰ ὅταν ἤμουνα νέα... Πᾶνε τόσα χρόνια ἀπὸ τότε! Στ' ἀλήθεια ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τότε;

Ποιό; Τί; Ἡ Πατρίτσια τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα. Τὸ βλέμμα τῆς πεθερᾶς της στηριζόταν πάνω της ἐρευνητικό. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ὑποψία σ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, ἀλλὰ μιὰ ἀθώα περιέργεια.

Τί μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ;

Ὁ πατέρας Κέλλερ παρενέβη μὲ σαρκαστικὸ τόνο:

— Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ; εἶπε. Δὲν ἦταν ἐκεῖ τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόσουν ἐσύ. Πῶς θέλεις, λοιπόν, νὰ ἔχει ἀλλάξει αὐτὸ ποὺ εἶδες ἐσύ;

Ἡ Πατρίτσια προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλοῦσαν χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνῃ.

— Τὸ ξέρεις τί θέλω νὰ πῶ, παρατήρησε ἡ κυρία Κέλλερ στὸν ἄντρα της. Δὲν εἶναι τόσο δύσκολο αὐτὸ ποὺ τὴν ρωτάω.. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἐνδιαφέρουν οἱ λεπτομέρειες.

— Ὑποθέτω πὼς ἔχει πολὺ ἀλλάξει, ἀπάντησε ἡ Πατρίτσια μ' ἀδύνατη φωνή, γυρίζοντας τὸ χερούλι τοῦ φλυτζανιοῦ μὲ τὸν καφὲ πρὸς τὸ μέρος της, σὰν νἄθελε νὰ τὸ σηκώσῃ, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ ἀποφασίσῃ τελικά.

— Ἐκεῖ δὲν παντρευτήκατε, ἀγαπητή μου; ξαναρώτησε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ μαμὰ Κέλλερ.

Ὁ πατέρας Κέλλερ παρενέβη καὶ πάλι πρὶν προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ κι' ἡ παρέμβασί του τὴν μπέρδεψε ἀκόμη πιὸ πολύ.

— Ὄχι, εἶπε Παντρεύτηκαν στὸ Λονδῖνο. Δὲν θυμᾶσαι τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε τὴν ἐποχὴ ὁ Γιοῦνγκ. Τὸ θυμᾶμαι ἀκόμη «παντρευτήκαμε ἐδῶ χθές». Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι, διώρθωσε ἀποφασιστικὰ ἡ μαμὰ Κέλλερ. Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπητή μου; Τὸ ἔχω ἀκόμα αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ δωμάτιό μου, πρόσθεσε μιλώντας στὸν ἄντρα της καὶ θὰ πάω νὰ τὸ βρῶ, γιὰ νὰ σοῦ τὸ βάλω κάτω ἀπὸ τὴ μύτη.

Καὶ πρόσθεσε κυττάζοντάς τον μὲ συγκατάβασι:

— Ἡ Πατρίτσια θὰ σοῦ τὤλεγε, ἂν τῆς ἔδινες τὸν καιρὸ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της.

Μιὰ ἄβυσσος ἀνοιγόταν, ξαφνικά, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της ἐκεῖ ποὺ πρὶν ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον ζεστασιὰ καὶ σιγουριά. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ περάσῃ αὐτὴ τὴν ἄβυσσο, ποὺ τῆς ἔφερνε ἴλιγγο. Κι' οὔτε ἤξερε πῶς νὰ γυρίσῃ πίσω.

Ἔνιωθε πάνω της τρία ζευγάρια μάτια —κι' ὁ Μπὶλ εἶχε σηκώσει τώρα τὰ δικά του—, ποὺ ἦταν βέβαια, γεμᾶτα ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ ποὺ ἡ ἀπάντησί της θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς φέρῃ τὴν ἀμφιβολία καὶ τὴ σύγχυσι.

Κι' ὡστόσο, ἔπρεπε ν' αὐτοσχεδιάσῃ κάτι. Προτίμησε, λοιπόν, νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα. Αὐτὸ τῆς φάνηκε ἀσφαλέστερο.

— Στὸ Λονδῖνο, ἀπάντησε ἤρεμα, ἀγγίζοντας καὶ πάλι τὸ χερούλι τοῦ φλυτζανιοῦ της, σὰν νὰ ἔβρισκε σ' αὐτὸ τὴν ἔμπνευσί της. Ἀλλὰ φύγαμε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ περάσουμε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Νομίζω πὼς θυμᾶμαι ὅτι Γιοῦνγκ ἄρχισε τὸ γράμμα του στὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ καὶ τὸ ταχυδρόμησε στὸ Παρίσι.

— Βλέπεις, εἶπε θριαμβευτικὰ ἡ μαμὰ Κέλλερ. Εἶχα δίκιο... τοὐλάχιστον κατὰ τὸ μισό.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναικεία λογική, φώναξε ὁ πατέρας Κέλλερ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιοῦ του, σὰν νἄθελε νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴ μαρτυρία του.

Τὰ μάτια τοῦ Μπὶλ δὲν εἶχαν ἀφήσει καθόλου τὴν Πατρίτσια. Τὸ βλέμμα του περιεῖχε κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ θαυμασμό. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς ἔκρυβε πολλὰ ὑπονοούμενα, σὰν νὰ τὸν στενοχωροῦσε. Αὐτὸ τοὐλάχιστον φάνηκε στὴν Πατρίτσια.

— Συγχωρῆστε με, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή, ἐνῶ σηκωνόταν ἀπότομα. Νομίζω πὼς ὁ μπέμπης κλαίει.

Ἡ Πατρίτσια ἄρχισε νὰ χάνῃ τὸ αἴσθημα τῆς σιγουριᾶς ποὺ εἶχε πρίν. Τὰ πράγματα ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε φαντασθῆ.

Τὸν πρῶτο καιρό, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ λύπη της, δὲν τῆς ἔκαναν ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ μὴν τῆς ξαναφέρνουν στὸ μυαλὸ θλιβερὲς ἀναμνήσεις. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ἄρχιζαν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ὁ γιός τους εἶχε περάσει μαζί της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὑπακτικὸν ἐπὶ χρονίας
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
BROOKLAX
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ WL ΠΡΟΪΟΝ
WESTMINSTER LABORATORIES LTD
LONDON N. W. 1

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ
Mme KASTRIOTIS
ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΑΛΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ 613.610 — Οἰκία 710.752

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ., ὁδὸς Μετσόβου 25, Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου), Τηλέφωνον 810.975.

Συμβουλὲς
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

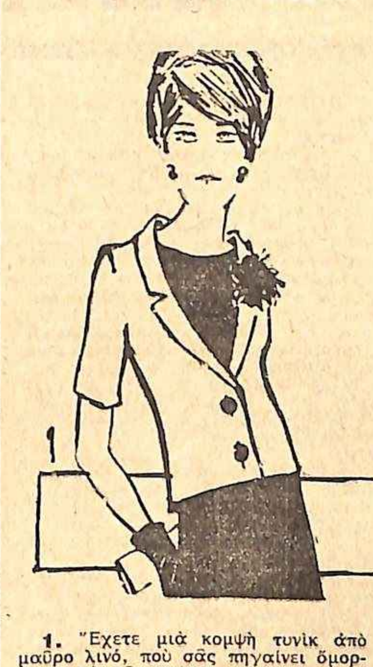

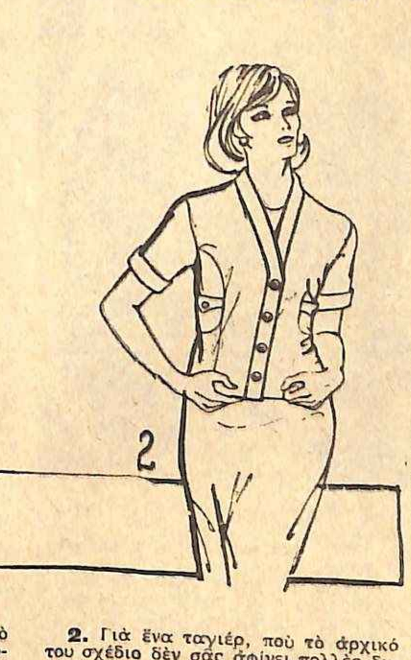

1. Ἔχετε μιὰ κομψὴ τυνὶκ ἀπὸ μαῦρο λινό, ποὺ σᾶς πηγαίνει ὄμορφα ἀλλὰ σᾶς φαίνεται πολὺ «γυμνή» καὶ θὰ θέλατε νὰ τὴν συμπληρώσετε, γιὰ νὰ τῆς δώσετε ἕναν τόνο πιὸ μοντέρνο καὶ πιὸ ἀμπιγιέ; Νὰ ἕνας ἁπλὸς ἀλλὰ καὶ μοντέρνος τρόπος, γιὰ νὰ πετύχετε τὸ σκοπό σας. Πρὶν ἀπ' ὅλα, θὰ ἀφίσετε τὴν τυνίκ, ὅπως εἶναι (τὸ πολύ, θὰ ὑπογραμμίσετε ἐλαφρὰ τὴ μέση μὲ ἐλαφρὲς πένσες) καὶ θὰ τὴν συμπληρώσετε μὲ ἕνα ζακετάκι, ὅπως αὐτὸ ποὺ σᾶς δίνουμε στὸ σκίτσο, σὲ ἀπόχρωσι ρὸζ πὰλ (τὸ ρὸζ εἶναι πολὺ μοντέρνο φέτος). Τὰ κουμπιὰ στὸ ζακετάκι θὰ εἶναι μαῦρα καὶ ἡ γραμμή του μᾶλλον στενὴ στὴ μέση. Μὲ αὐτὸ τὸ συνδυασμό, μπορεῖτε νὰ φορέσετε τὴν μαύρη τυνίκ σας σ' ἕνα γάμο ἢ σὲ περιπτώσεις λιγώτερο ἐπίσημες.

2. Γιὰ ἕνα ταγιέρ, ποὺ τὸ ἀρχικό του σχέδιο δὲν σᾶς ἀφίνει πολλὲς δυνατότητες μεταποιήσεως, μπορεῖτε νὰ πάρετε μιὰ εὔκολη καὶ μοντέρνα ἰδέα ἀπ' αὐτὸ τὸ σκίτσο. Ἀπὸ τὸ ταγιὲρ ἔχουν ἀφαιρεθῆ ὁ γιακᾶς καὶ τὰ πέτα καὶ ἔχει προστεθῆ στὴ θέσι τους καὶ κατὰ μῆκος στὸ κούμπωμα μιὰ μπορντοῦρα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα — ἢ σὲ μιὰ διαφορετική, καλὰ συνδυασμένη ἀπόχρωσι. Μπορεῖτε, ὅμως, ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ, νὰ ἀποφύγετε κι' αὐτὴ τὴ μπορντοῦρα, ἀφαιρῶντας μόνο τὸ γιακᾶ, κονταίνοντας τὰ μανίκια καὶ προσθέτοντας τὰ δυὸ μικρὰ τσεπάκια μὲ τὸ κουμπάκι δίπλα στὶς πένσες τοῦ στήθους. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεταποίησι, θὰ συνδυάζετε τὸ ταγιεράκι μὲ χαριτωμένα μπλουζάκια, ποὺ θὰ τοῦ δίνουν μιὰ ξεχωριστὴ μοντέρνα νότα.

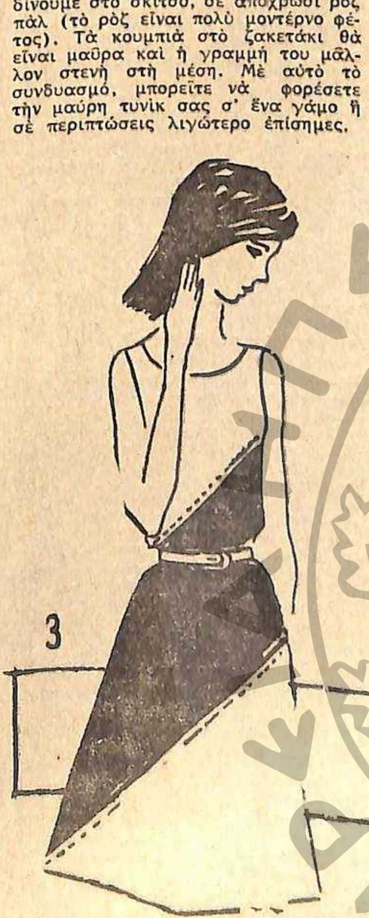

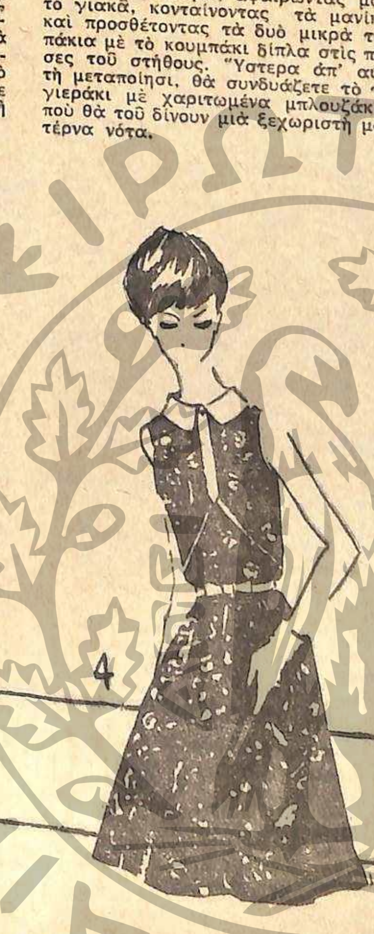

3. Μὲ δυὸ ρετάλια ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα σὲ διαφορετικὲς ἀποχρώσεις μπορεῖτε νὰ φτιάξετε αὐτὸ τὸ πολὺ μοντέρνο δίχρωμο φόρεμα. Τὴν πιὸ σκούρα λοξὴ λουρίδα θὰ τὴ θέλετε στὴ μέση, γιατὶ ἔτσι θὰ δείξῃ πιὸ λεπτή. Ἡ φοῦστα θὰ εἶναι ἐλαφρὰ ἐβαζέ.

4. Ἔχετε ἕνα φόρεμα ἀπὸ σκοῦρο ἐμπριμὲ ὕφασμα, καὶ θὰ θέλατε νὰ τοῦ προσθέσετε μιὰ λεπτομέρεια ποὺ νὰ τὸ ἀνανεώσῃ; Προσθέστε του ἕνα στρογγυλὸ γιακαδάκι ἀπὸ ἄσπρο πικὲ ἢ λινὸ μὲ παρόμοια φάσα στὸ κούμπωμα. Καὶ ἡ ζώνη θὰ εἶναι ἄσπρη, ἀλλὰ πέτσινη.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ELENA GALA
Δίπλωμα καὶ Βραβεῖον τηλεπαθείας. Σᾶς ἀπαντᾶ σὲ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ζητήματα γάμου, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες). Σᾶς συντάσσει τὸ ἐπιστημονικόν σας Ὡροσκόπιον. Γράψατέ μας ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. Ἀποστείλατε γραμματόσημον ἀπαντήσεως.
Ὧραι 9—2 καὶ 5—8. Σάββατον 9—2. Πλὴν Κυριακῆς. Τηλ. 675.065. Ὁδὸς Μεγαλοπόλεως 6. Κάτω Χαλάνδρι λεωφορεῖον Χολαργοῦ. Στάσις 4η.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΕΣ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Τρίτη 27 Σεπτεμβρίου.

Ὁ Φράνσις Κέρλες καθόταν στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν ἀντίκρυ του τοῦ διηγόταν πῶς εἶχαν ἀπαγάγει τὸ παιδί του. Ὀνομαζόταν Ρότζερ Γκέϋ κι' ἔκανε τὸν ἀσφαλιστή.

— Κατοικοῦμε στὸ Γουΐμπλετον ἐγώ, ἡ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδὶ ποὺ εἶναι ἑπτὰ μηνῶν. Ἔχουμε στὴν ὑπηρεσία μας μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μιὰ κοπέλλα, ποὺ ζῆ μαζί μας στὸ σπίτι καὶ περιποιεῖται τὸν Τζών.

— Ἀπὸ πόσο καιρὸ ἔχετε στὴν ὑπηρεσία σας αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες;

— Τὴν κυρία Ντούνετ ἀπὸ δυὸ χρόνια, τὴ Λίλιαν ἀπὸ πέντε μῆνες. Ἡ Λίλιαν εἶναι μιὰ καλὴ κοπέλλα, κάθε πρωΐ ποὺ πηγαίνει γιὰ ψώνια παίρνει μαζί της τὸν Τζὼν μὲ τὸ καρροτσάκι του καὶ τὸν πῆρε καὶ σήμερα τὸ πρωΐ. Τὸν ἄφησε στὸν εἰδικὸ χῶρο τῶν καταστημάτων Μὰκ Κλάρς. Μπῆκε στὸ κατάστημα γιὰ τρία ἢ τέσσερα λεπτά, μὰ ὅταν ξαναβγῆκε, τὸ καρροτσάκι τοῦ Τζὼν ἦταν ἄδειο.

Ὁ Κάρλες πῆρε μερικὲς σημειώσεις καὶ ὕστερα ρώτησε.

— Τί ἔγιναν τὰ πράγματά του, ἡ κουβερτούλα του, τὰ παιχνίδια του;

Ἡ κουβερτούλα του βρισκόταν στὴ θέσι της, μὰ ἕνα παιχνίδι, ἕνας μεγάλος ποντικὸς ἀπὸ ὕφασμα εἶχε ἐξαφανιστῆ.

— Τί ὥρα συνέβηκε αὐτό;

— Στὶς ἕντεκα καὶ μισὴ τὸ πρωΐ. Στὶς δώδεκα κάποιος τηλεφώνησε στὴ γυναίκα μου, μιὰ ἀνδρικὴ φωνή. Τῆς εἶπαν πὼς ὁ Τζὼν ἦταν καλὰ καὶ νὰ μὴν εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

— Καταγγείλατε τὴν ἐξαφάνισι στὴν ἀστυνομία;

— Ὄχι, ἡ γυναίκα μου εἶναι φοβερὰ φοβισμένη. Νομίζει πὼς ἂν τὸ μάθαιναν οἱ ἀπαγωγεῖς θὰ ἦταν ἱκανοὶ νὰ σκοτώσουν τὸν Τζών.

— Εἶστε ἀποφασισμένοι νὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς ζήτησαν;

— Ἂν δὲν μπορέσετε νὰ μᾶς βοηθήσετε ἐσεῖς, ναί.

Τὸ σπίτι τῶν Γκέϋ βρισκόταν στὸ τέλος τοῦ Ἔλντερ Γκρόβ. Μόλις τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γκέϋ πλησίασε στὸ σπίτι, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα. Ἦταν περίπου εἰκοσιπέντε χρόνων, λεπτή, πολὺ χαριτωμένη.

— Ἄργησες πολύ! εἶπε κυττάζοντας τὸν ἄντρα της ἐρωτηματικά.

— Ἤξερες ποῦ ἤμουν. Αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος Κάρλες, ἦλθε μαζί μου.

— Χαίρω πολύ, ἤλπιζα πὼς θὰ εἴχατε εἰδήσεις... ἀπὸ τὸν Τζών.

Τὸ σπίτι ἦταν ἄνετο καὶ ἐπιπλωμένο μὲ γοῦστο. Ὁ Κάρλες ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ καὶ μίλησε μὲ τὴν Λίλιαν Γουΐλσον, μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων.

— Βλέπετε, κύριε, τοῦ εἶπε ἐκείνη, ἐγὼ ἔκαμα καὶ σήμερα ὅ,τι ἔκανα σχεδὸν κάθε μέρα. Ὑπάρχει ἕνας περιφραγμένος χῶρος γιὰ καρροτσάκια μπροστὰ στὰ καταστήματα Μὰκ Κλὰρς κι' ἐγὼ ἄφησα τὸν Τζὼν ἐκεῖ. Μπῆκα στὸ κατάστημα γιὰ τρία—τέσσερα λεπτά, μὰ ὅταν γύρισα, τὸ παιδὶ εἶχε ἐξαφανιστῆ. Ὁ φύλακας ἦταν ἐκεῖ μὰ δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῆ τίποτα.

Τὸ τηλέφωνο κουδούνισε καὶ ὁ Φράνσις Κάρλες κατάλαβε πὼς ὅλοι περίμεναν ἐκεῖνο τὸ τηλεφώνημα. Ἡ Κρύσταλ Γκέϋ ἔτρεξε στὸ χώλ.

— Τὸ τηλέφωνο ἔχει καὶ ντοῦμπλες καὶ φυσικὰ μπορεῖτε νὰ ἀκούσετε ἂν θέλετε, τοῦ εἶπε ὁ Ρότζερ.

Ὁ Κάρλες ἔγνεψε καταφατικά, πλησίασε στὸ δεύτερο τηλέφωνο καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Ἄκουσε μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ πολὺ συγκεχυμένη.

— Ἡ κυρία Γκέϋ;

— Μάλιστα...

— Ὁ γιός σας εἶναι καλά. Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία;

— Ὄχι...

— Κάνατε πολὺ καλά. Καὶ τώρα φυσικὰ θὰ θέλετε τὸ παιδί σας.

— Ὢ ναί...

— Τότε δῶστε μου τὸν ἄντρα σας.

Ὁ Ρότζερ Γκέϋ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐδῶ Ρότζερ Γκέϋ, εἶπε μὲ φωνὴ ἤρεμη.

— Ἀκοῦστε, κύριε Γκέϋ, ἂν θέλετε τὸ παιδί σας πρέπει νὰ πληρώσετε εἴκοσι χιλιάδες στερλίνες. Σήμερα ὁ Σεπτέμβρης ἔχει εἰκοσιεπτὰ θὰ περιμένουμε μέχρι τὶς τριάντα. Εἶναι ἡ τελευταία προθεσμία.

Ὁ Ρότζερ Γκέϋ κάτι θέλησε νὰ ἀπαντήση, μὰ ὁ ἄλλος ἔκλεισε τὴν ἐπικοινωνία.

Ἡ Κρύσταλ Γκέϋ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κλαίγοντας.

— Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία, εἶπε ὁ Κάρλες.

— Μὰ ἐμεῖς θέλουμε τὸ παιδί μας ζωντανό, κύριε Κάρλες, ἀπάντησε ὁ Ρότζερ θυμωμένος.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῆ, πὼς θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψουν ζωντανό, ἀκόμα κι' ὅταν θὰ δώσετε τὰ χρήματα, μουρμούρισε ὁ Κάρλες κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Ὢ κύριε Κάρλες βοηθῆστε μας σᾶς παρακαλῶ! φώναξε ἡ Κρύσταλ μὲ λυγμούς, ὁ Ρότζερ θὰ καταστραφῆ γιὰ νὰ συγκεντρώση αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ ὅπως λέτε κι' ἐσεῖς, δὲν εἶναι σίγουρο πὼς θὰ σώσουμε τὸ παιδί μας.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, κυρία Γκέϋ.

Ὁ Κὰρλς βγῆκε μαζὶ μὲ τὴν Λίλιαν Οὐΐλσον. Ἐκείνη εἶχε ἠρεμήσει καὶ μίλησε σ' ὅλη τὴ διαδρομή, μέχρι τὰ καταστήματα Μὰκ Κλάρς. Εἶπε ὅτι οἱ Γκέϋ ἦταν πολὺ συμπαθητικοὶ ἄνθρωποι κι' ὅτι τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ ἐργάζεται κοντά τους, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα ξένο σπίτι.

— Πέσ' τε μου Λίλιαν εἶστε ἀρραβωνιασμένη;

— Ὄχι, ψιθύρισε ἐκείνη κουνῶντας ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι καὶ κοκκινίζοντας. Γιατί μὲ ρωτᾶτε;

— Καταλαβαίνετε τί προσπαθῶ νὰ ἀνακαλύψω, Λίλιαν. Ἐκεῖνος ποὺ ἀπήγαγε τὸν μικρὸ Τζὼν πρέπει νὰ ἤξερε καλὰ τὶς συνήθειές σας

Τὸ κατάστημα Μὰκ Κλὰρς ἦταν τεράστιο καὶ πουλοῦσε κάθε εἶδος. Ὁ χῶρος γιὰ τὰ παιδικὰ ἀμαξάκια ὑποδεικνυόταν στὶς μητέρες μὲ μιὰ μεγάλη πινακίδα. Ἕνας φύλακας περπατοῦσε πάνω-κάτω μὲ τὰ χέρια πίσω.

— Ἦταν σχεδὸν γεμάτο σήμερα τὸ πρωΐ, εἶπε ἡ Λίλιαν, μὰ ὅταν ἦλθα ἐγὼ ὑπῆρχε χῶρος γιὰ τρία-τέσσερα ἀμαξάκια. Ἄφησα τὸν Τζὼν νὰ παίζη μὲ τὸν πάνινο ποντικό του καὶ μπῆκα στὸ κατάστημα νὰ πάρω ἕνα σαμπουάν. Δὲν νομίζω νὰ ἔλειψα περισσότερο ἀπὸ τέσσερα λεπτά.

— Ἂς δοῦμε λοιπόν, εἶπε ὁ Κάρλες κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του. Πηγαίνετε ν' ἀγοράσετε καὶ τώρα ἕνα σαμπουάν, θὰ σᾶς τὸ πληρώσω ἐγώ.

Ἡ Λίλιαν μπῆκε στὸ κατάστημα καὶ ξαναγύρισε σὲ τέσσερα λεπτά.

— Καὶ δὲν βρήκατε τὸν Τζών, παρατήρησε ὁ Κάρλες. Ὕστερα τί ἔγινε;

— Ρώτησα τὸ φύλακα μήπως εἶχε δῆ ποιὸς πῆρε τὸ παιδί, μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε δῆ τίποτα.

Ὁ φύλακας, ψηλὸς καὶ σωματώδης, μέσα στὴ μπλὲ στολή του τοὺς κύτταζε.

— Αὐτὴ ἡ κοπέλλα μίλησε μαζί σας σήμερα τὸ πρωΐ; Τὸν ρώτησε ὁ Κάρλες.

— Ναί... μοῦ μίλησε γιὰ κάποιο παιδάκι, ποὺ χάθηκε.

— Ὑποθέτω πὼς ἐσεῖς βρίσκεστε ἐδῶ γιὰ νὰ προσέχετε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἀμαξάκια ποὺ ἀφήνουν οἱ μητέρες, σ' αὐτὸν τὸν εἰδικὸ χῶρο; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, καμμιὰ φορὰ οἱ μητέρες ἀφήνουν ἐδῶ τὰ παιδιά τους καὶ μιὰ καὶ δυὸ ὧρες.

— Μπορεῖτε νὰ ὁρκιστῆτε ὅτι μερικὰ λεπτὰ πρὶν νὰ σᾶς μιλήση αὐτὴ ἡ κοπέλλα, δὲν μπῆκε ἢ δὲν βγῆκε κανεὶς μὲ ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιά;

— Μὰ τί λέτε κύριε... Ὁ χῶρος αὐτὸς εἶναι μόνον γιὰ ἀμαξάκια. Κανεὶς δὲν μπαίνει καὶ δὲν βγαίνει μὲ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά.

— Ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο θὰ τὸ προσέχατε;

— Μὰ καὶ βέβαια κύριε! ἀπάντησε προσβεβλημένος ὁ φύλακας.

Ἡ ἰδιαιτέρα τοῦ Κάρλες, ἡ Μόλλυ Πλάϊερ, δὲν ἔδειξε ἔκπληξι ὅταν εἶδε τὸν Κάρλες νὰ παρουσιάζεται στὸ διαμέρισμά της, τὶς δέκα τὸ βράδυ.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ συμβαίνη κάτι σοβαρό, παρατήρησε ἤρεμα.

Ὁ Κάρλες τῆς ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ μικροῦ Τζών.

— Καταλαβαίνεις πῶς ἔχουν τὰ πράγματα; εἶπε τέλος. Πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ ἄτομο ποὺ ἀπήγαγε τὸν μικρό, πρέπει νὰ γνωρίζη καλὰ τὶς συνήθειες τῆς οἰκογενείας Γκέϋ, γιατὶ ὅταν τηλεφώνησε δὲν ρώτησε τὴν κυρία Γκέϋ ἂν ὁ σύζυγός της βρισκόταν στὸ σπίτι, ἀλλὰ εἶπε μόνον: «Δῶστε μου τὸν κύριο Γκέϋ». Μὲ ἄλλα λόγια ἤξερε πὼς ὁ κύριος Γκέϋ βρισκόταν στὸ σπίτι. Ὕστερα, ὁ φύλακας εἶναι ἕτοιμος νὰ ὁρκιστῆ, ὅτι κανεὶς δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸν περιφραγμένο χῶρο, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του ἕνα παιδί. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ ἀπαγωγέας πῆρε τὸν Τζὼν ἀπὸ τὸ καρροτσάκι του, τὸν ἔβαλε σ' ἕνα ἄλλο καὶ ἔφυγε. Καὶ θἄπρεπε νἆναι γιὰ γυναίκα, γιατὶ ἕνας ἄντρας, ποὺ σπρώχνει ἕνα ἀμαξάκι προσελκύει πολὺ τὴν προσοχή. Κατὰ τὴν γνώμη μου πρόκειται γιὰ κάποιον ποὺ κατοικεῖ στὸ Γουΐμπλετον, κοντὰ στὸ σπίτι τῶν Γκέϋ καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς παρακολουθῆ.

— Καὶ δὲν σκέφτηκες καθόλου πὼς αὐτὴ ἡ Λίλιαν ἢ ὁ φύλακας τοῦ καταστήματος, μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ ἔνοχοι.

— Ζήτησα πληροφορίες γι' αὐτούς, γιὰ τὴν Λίλιαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο εὑρέσεως ἐργασίας, ποὺ τὴν σύστησε στοὺς Γκέϋ καὶ γιὰ τὸν φύλακα ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ καταστήματος. Ἡ κοπέλλα εἶναι κόρη ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐργαστῆ. Μά, καὶ ἡ δική μου ἐντύπωσι εἶναι, πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ καλὴ καὶ τίμια κοπέλλα, εἰλικρινὰ ἀφωσιωμένη στὸν μικρὸ Τζών. Ὅσο γιὰ τὸ φύλακα ὀνομάζεται Ρόμπερτ Τζέκινς καὶ ἐργάζεται ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια στὰ καταστήματα Μὰκ Κλάρς, δίνοντας πάντοτε δείγματα ἀμέμπτου τιμιότητος.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάνης; ρώτησε ἡ Μόλλυ.

Ὁ Κὰρλς ἄνοιξε ἕνα χάρτι πάνω στὸ τραπέζι.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ χάρτης τοῦ Γουΐμπλετον, εἶπε. Αὔριο πρέπει νὰ κάνης μιὰ ἔρευνα σὲ ὅλους τοὺς δρόμους γύρω ἀπὸ τὸ Ἔλντερ Γρὸβ μὲ τὴ συνηθισμένη μέθοδο τῆς διαφημίσεως. Μὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσης κάποιο εἶδος ποὺ νὰ ἐνδιαφέρη τὰ παιδιά.

— Τί θάλεγες νὰ διαφημίσω πάννες;

— Θαυμάσια. Θέλω νὰ μάθω ποιοὶ ἔχουν παιδιά, πόσα ἔχουν, κάτι σχετικὸ μὲ τὴν δουλειὰ τῶν συζύγων. Θὰ ἐνδιαφερθῆς εἰδικὰ γιὰ τοὺς νεοφερμένους. Πάρε αὐτὴ τὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι ξανθὸ καὶ ἔχει σκοῦρα μάτια, παρ' ὅλο ποὺ γιὰ μένα ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι ὅμοια.

Τετάρτη 28 Σεπτεμβρίου.

Νωρὶς τὸ πρωΐ ἡ Μόλλυ Πλάϊερ μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα καὶ ἀγόρασε τέσσερις ντουζίνες πάννες. Ὕστερα πέρασε ἀπὸ ἕναν γνωστό της τυπογράφο, ποὺ δέχτηκε νὰ τῆς τυπώση ἀμέσως μπιλιέττα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Πλασιὲ τῆς ἑταιρίας παιδικῶν εἰδῶν ΤΡΟΜΠ». Ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της, φόρεσε ἕνα ἁπλὸ μὰ κομψὸ ταγιὲρ κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια μὲ χαμηλὰ τακούνια καὶ βγῆκε στοὺς δρόμους τοῦ Γουΐμπλετον. Σὲ ὅλες τὶς ἐπισκέψεις της υἱοθετοῦσε τὴν ἴδια τακτική.

Μόλις ἄνοιγε ἡ πόρτα χαμογελοῦσε καὶ ἔλεγε.

— Καλημέρα σας. Ἔχετε παιδιά;

Ἂν ἡ ἀπάντησι ἦταν ἀρνητική, ρωτοῦσε μήπως ὑπῆρχε ἐκεῖ κοντὰ καμμιὰ ἄλλη οἰκογένεια, ποὺ νὰ εἶχε παιδιά. Ἄν, ἀντίθετα, ἡ ἀπάντησι ἦταν καταφατική, ἐξηγοῦσε πὼς ἡ ἑταιρία, ποὺ ἀντιπροσώπευε προσέφερε σὰν δῶρο, γιὰ διαφημιστικοὺς σκοπούς, μιὰ ἀλλαξιὰ στὰ μωρὰ καὶ προσέθετε πὼς θὰ χαιρόταν πολύ, ἂν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἀλλάξη ἡ ἴδια τὸ μικρό. Ἡ ἰδέα ἀποδείχτηκε θαυμάσια. Μὰ ἀφοῦ εἶχε ἀλλάξει τουλάχιστον δώδεκα μωρά, ἡ Μόλλυ, κατάλαβε πὼς εἶχε ἀρχίσει μιὰ δουλειὰ ποὺ χρειαζόταν ἕνα πνεῦμα ἱεραποστόλου. Ἄλλωστε, φαινόταν πὼς τὸ Γουΐμπλετον ἦταν γεμάτο ἀπὸ παιδιὰ καὶ οἱ μητέρες δεχόντουσαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τὴν ἀφήνουν νὰ ἀλλάξη τὰ μικρά τους.

Ἦταν σχεδὸν τρεις τὸ ἀπόγευμα, ὅταν σήμανε τὸ κουδούνι σ' ἕνα σπίτι στὴ γωνία τῆς Ἔλντερ Γκρὸβ καὶ τῆς Φὰντ Στρίητ. Στὴν πόρτα παρουσιάστηκε τὸ πρόσωπο μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας.

— Ὄχι, ἐδῶ δὲν ἔχουμε παιδιὰ τῆς εἶπε. Ἀνεβῆτε στὴν κυρία Μπέννετ στὸν πρῶτο ὄροφο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς ἄνοιξε μιὰ νέα γυναίκα, μὲ μακρὺ πρόσωπο, γαλάζια μάτια καὶ τύπο βόρειο.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, εἶπε στὴν Μόλλυ, μὰ μόλις ἄλλαξα τὸν Μπὶλ καὶ τώρα κοιμᾶται.

— Μὰ γιὰ κυττᾶξτε αὐτὲς τὶς πάννες, ἐπέμεινε ἡ Μόλλυ, εἶναι θαυμάσιες κυρία Μπέννετ!

Ἡ κυρία Μπέννετ κύτταξε τὶς πάννες καὶ παρατήρησε πὼς ἦταν ὅμοιες μ' ὅλες τὶς ἄλλες. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούστηκε τὸ κλάμα ἑνὸς μωροῦ.

— Νά, εἶπε ἡ Μόλλυ. Τὸ μικρὸ ξύπνησε καὶ κλαίει. Θὰ θέλατε νά...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἕνας ἄντρας καὶ ρώτησε μὲ τόνο εὐγενικό.

— Τί εἶναι, Ἔλσα;

Χαμογέλασε ἀκούγοντας πὼς ἡ κοπέλλα ἐπέμενε νὰ ἀλλάξη τὸ μωρό, γιὰ λόγους διαφημιστικούς. Μὰ δὲν ἄρεσε στὴ Μόλλυ. Φαινόταν κι' αὐτὸς ἕνας τύπος βόρειος, μὲ τὰ ἀνοιχτόχρωμα γαλάζια μάτια του.

— Ἄφησε, λοιπόν, τὴν κοπέλλα νὰ περάση, εἶπε στὴ σύζυγό του. Ὁ Μπίλλυ εἶναι λίγο ἀνήσυχος αὐτὲς τὶς μέρες, πρόσθεσε, ἴσως αὐτὲς οἱ εἰδικὲς πάννες νὰ τὸν πείσουν νὰ πάψη νὰ κλαίη.

Ὁ μικρὸς βρισκόταν σὲ μιὰ κούνια καινούργια, μὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἀκατάστατο καὶ βρώμικο. Ἔμοιαζε μὲ τὸν μικρὸ Γκέϋ; Ἡ Μόλλυ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη. Τὸ προσωπάκι του ἦταν κόκκινο, σχεδὸν μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κλάμα. Τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἀκούμπησε πάνω σὲ μιὰ καθαρὴ πάννα νιώθοντας πὼς τὸ βλέμμα τοῦ ἄντρα ἦταν καρφωμένο στὴ ράχι της. Ἀπότομα τὸ παιδάκι ἔπαψε νὰ κλαίη καὶ τὴν κύτταξε σχεδὸν χαμογελαστό. Παρατηρῶντας τὸ ἡ Μόλλυ πρόσεξε κάτι, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε προσέξει ἀμέσως.

— Εἶστε μιὰ πραγματικὴ μάγισσα, εἶπε ὁ ἄντρας. Ξέρετε πῶς νὰ καλοπιάνετε τὰ παιδιά. Ἀλήθεια, Ἔλσα;

— Ὁ Μπίλυ ἦταν πάντα ἥσυχο παιδάκι, εἶπε ἡ Ἔλσα, μὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶναι ἀδιάθετο.

Ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία τῆς Μόλλυ ἦταν νὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα. Ἐνῶ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ γύρω της πρόσεξε, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μιὰ μεγάλη κούκλα σὲ μέγεθος σχεδὸν φυσικοῦ μωροῦ. Δίπλα της βρισκόταν ἕνας μεγάλος ποντικὸς ἀπὸ ὕφασμα.

— Ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ προμηθευτῆτε πάννες ἀπὸ τὴν ἑταιρία μας, θὰ σᾶς ἀφήσω τὸ τηλέφωνό μας, εἶπε δίνοντας στὸν ἄντρα τὸ μπιλιέτο, ὅπου εἶχε φροντίσει νὰ σημειώση τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου τοῦ Φράνσις Κάρλες.

— Σύμφωνοι, ὅταν θὰ μᾶς χρειαστοῦν πάννες γιὰ τὸν μικρό, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε. Ἔτσι, Ἔλσα; ρώτησε ὁ ἄντρας παίρνοντας τὸ μπιλιέτο.

Ὕστερα στράφηκε νὰ κυττάξη τὸ παιδὶ καὶ ἡ Μόλλυ ἀνατριχιάζοντας, νόμισε πὼς διέκρινε στὸ βλέμμα του μιὰ παγερὴ λάμψι.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα κατέβηκε τὶς σκάλες σχεδὸν τρέχοντας. Στὴν εἴσοδο εἶδε ἕνα παιδικὸ ἀμαξάκι.

Ἀρκετὰ ταραγμένη ἡ Μόλλυ, διηγήθηκε ὅλα αὐτὰ στὸν Κάρλες καὶ στοὺς συζύγους Γκέϋ.

— Φαντάζομαι πὼς ἡ κυρία Μπέννετ μπῆκε στὸν περιφραγμένο χῶρο μὲ ἕνα ἀμαξάκι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε τὴν κούκλα καλοσκεπασμένη μὲ τὴν κουβέρτα. Σὲ κάποια στιγμή, ποὺ ὁ φύλακας δὲν τὴν πρόσεξε, πῆρε τὸν Τζών, τὸν ἔβαλε κοντὰ στὴν κούκλα καὶ βγῆκε. Ἐξήγησε ὁ Κάρλες.

— Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ἡ κυρία Γκέϋ, σφίγγοντας τὰ χέρια μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὸν Τζὼν μὲ ἕνα πιστόλι, εἶπε ὁ Ρότζερ μὲ σκληρὴ φωνή.

— Καὶ ἂν κάναμε λάθος, ἂν τὸ παιδὶ εἶναι πραγματικὰ δικό τους, θὰ καταλήξουμε στὴ φυλακή, παρατήρησε ὁ Κάρλες. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἂν εἶναι πραγματικὰ αὐτοὶ οἱ ἀπαγωγεῖς, θὰ βάλουμε σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ Τζών.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Λίλιαν Οὐΐλσον.

— Γνωρίζετε κάποια κυρία Μπέννετ; τὴν ρώτησε ὁ Κάρλες.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Ἔχει ἕνα ἀγοράκι, τὸν Μπίλλυ, μὰ ἦταν ἀδιάθετος καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν βγάζει ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Εἴδατε ποτὲ αὐτὸ τὸ παιδάκι; ρώτησε ὁ Κάρλες.

— Ὄχι.. ποτέ, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα ἡ κυρία Μπέννετ δὲν μένει ἀπὸ πολὺ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή.

— Τότε δὲν ὑπάρχουν ἀμφιβολίες, εἶπε ὁ Κάρλες. Ὁ Μπίλλυ δὲν ὑπῆρχε ποτέ. Οἱ Μπέννετ ἐπενόησαν τὴν ὕπαρξί του προετοιμάζοντας τὸ σχέδιό τους. Μὰ τώρα νομίζω πὼς τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ περιμένουμε.

Πέμπτη 29 Σεπτεμβρίου.

Τὸ τρίτο τηλεφώνημα ἔφτασε στὶς δέκα τὸ πρωΐ.

— Κύριε Γκέϋ, εἶπε ἡ ἴδια συγκεχυμένη φωνή. Ἔχετε τὰ χρήματα;

— Θὰ τὰ ἔχω αὔριο τὸ πρωΐ.

— Ὡραῖα. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς πρέπει νὰ εἶναι χαρτονομίσματα τῆς μιᾶς στερλίνας καὶ ὄχι πολὺ καινούργια.

— Σύμφωνοι. Μά... ὁ Τζὼν πότε θὰ μᾶς ἐπιστραφῆ;

— Ὅταν θὰ ἔχουν ἔλθει τὰ χρήματα στὰ χέρια μας, ἀπάντησε ὁ ἄλλος μὲ φωνὴ σκληρὴ καὶ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἡ Πέμπτη ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Ἔπρεπε νὰ παρακολουθοῦν τὸ σπίτι τῶν Μπέννετ, μὰ χωρὶς νὰ κινήσουν ὑποψίες. Ἀπὸ ἕνα σπιτάκι γιὰ ἐργαλεῖα, ποὺ βρισκόταν στὸν κῆπο τῶν Γκέϋ, αὐτὴ ἡ παρακολούθησι δὲν ἦταν δύσκολη, γιατὶ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμεναν οἱ Μπέννετ διακρινόταν καλά. Μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ἀναμονῆς καὶ ὕστερα ἔφτασε ἡ νύχτα. Ὁ Κάρλες, ἡ Μόλλυ καὶ ὁ κύριος Γκέϋ ἀποφάσισαν νὰ συνεχίσουν τὴν παρακολούθησι μὲ βάρδιες, δυὸ ὧρες ὁ καθένας.

Ἔκλαιγε, μὰ ἦταν σῶος, εὐτυχῶς εἶχαν προφθάσει.

Παρασκευή, 30 Σεπτεμβρίου.

Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ καμμιὰ κίνησι στὸ σπίτι τῶν Μπέννετ. Μόνον κατὰ τὶς ἕξη τὸ πρωΐ ὁ Ρότζερ Γκέϋ, ποὺ εἶχε βάρδια ἐκείνη τὴν ὥρα, εἶδε ἕναν ἄντρα ψηλὸ καὶ ξανθὸ νὰ βγαίνη ἀπὸ «ἐκείνη» τὴν πόρτα καὶ νὰ στρίβη στὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Φάντ. Πλησίασε τὸν Κάρλες κα ἰτὸν ξύπνησε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν τώρα καὶ ἦταν κατάχλωμος.

— Νομίζετε... πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ σώσουμε τὸν Τζών; ψιθύρισε.

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἀπάντησε ὁ Κάρλες. Ἂς πᾶμε τώρα στὸ σπίτι νὰ περιμένουμε τὸ τηλεφώνημα.

Τὸ τελευταῖο τηλεφώνημα ἔφτασε στὶς ὀκτὼ καὶ μισή. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ Γκέϋ ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Κόμπχαμ, ἀνάμεσα στὸν Τσέρσεϋ καὶ στὸν Μπάγκσοτ. Εἶχε μαζί του μιὰ μεγάλη σκοῦρα τσάντα γεμάτη μὲ κομμάτια ἀπὸ ἐφημερίδες. Τὴν ἄφησε σ' ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο στὴ γωνία, τοῦ Κόμπχαμ σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες καὶ ξαναγύρισε ἀμέσως στὸ Γουΐμπλετον. Στὶς ἐννιά, ἡ Μόλλυ Πλάϊερ, μ' ἕνα πακέττο πάννες, σήμανε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τῶν Μπέννετ. Ἡ κυρία Μπέννετ παρουσιάστηκε στὸ παράθυρο.

— Ὤ, εἶστε ἐσεῖς; εἶπε. Δὲν μᾶς χρειάζεται τίποτα.

— Μὰ πρόκειται γιὰ κάτι σημαντικό, εἶπε ἡ Μόλλυ. Προχθὲς σᾶς ἄφησα κατὰ λάθος δείγματα δευτέρας ποιότητος. Τώρα θέλω νὰ σᾶς δώσω μερικά, ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς ἑταιρίας μας.

Τὸ παράθυρο ἔκλεισε. Ἡ Μόλλυ καὶ ὁ Κάρλες, ποὺ εἶχε κρυφτῆ στὸ κενὸ τῆς πόρτας, ἄκουσαν βήματα καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε λίγα ἑκατοστά. Μὰ ὁ Κάρλες τὴν ὀρθάνοιξε μ' ἕνα σπρώξιμο.

— Κυρία Μπέννετ, εἶπε, εἶμαι ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ. Νομίζω πὼς ἔχετε στὸ διαμέρισμά σας τὸ παιδὶ τοῦ ζεύγους Γκέϋ...

Ἡ γυναίκα, ἄφησε μιὰ κραυγὴ καὶ λιποθύμησε.

Βρῆκαν τὸν μικρὸ Τζὼν στὸ ἐπάνω πάτωμα, τυλιγμένο σὲ μιὰ κουβερτούλα. Ἔκλαιγε, μὰ ἦταν σῶος. Εὐτυχῶς εἶχαν προφθάσει! Ἡ Μόλλυ πῆγε τὸν μικρὸ στοὺς γονεῖς του, ἐνῶ ὁ Κὰρλς τηλεφωνοῦσε στὴν ἀστυνομία. Ὁ Μπέννετ συνελήφθη σχεδὸν ἀμέσως στὴν Βατερλὼ Στέησον ἐνῶ ἀνέβαινε στὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο γιὰ τὸ Γουΐμπλετον.

Ἀναγνωρίστηκε σὰν «Φίντζερ» Λέην, καταζητούμενος γιὰ ληστεῖες καὶ ἐκβιασμούς. Ἡ «σύζυγός» του λεγόταν Πάντυ Ντόννερ καὶ τὸν βοηθοῦσε στὰ ἐγκλήματά του.

— Εἶναι ἕνας ἐλεεινὸς τύπος, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Λίηντς, φίλος τοῦ Κάρλες. Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν θὰ ἄφηναν ζωντανὸ τὸν μικρό, ἂν δὲν τοὺς εἶχες παίξει αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Μὰ δὲν καταλαβαίνω πὼς ἡ βοηθός σου κατώρθωσε νὰ μαντέψη τὴν ἀλήθεια γιὰ τοὺς «Μπέννετ».

— Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ μικρὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν παιδί τους, ἐξήγησε ἡ Μόλλυ. Τὸ μωρὸ εἶχε σκοῦρα μάτια καὶ οἱ δυὸ Μπέννετ εἶχαν μάτια γαλάζια. Εἶναι ἕνας ἁπλὸς νόμος τῆς γενετικῆς: Γονεῖς μὲ μάτια γαλανὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν παιδιὰ μὲ σκοῦρα μάτια. Τζὼν εἶχε ξανθὰ μαλλιά,,εὐ,ωάσ. Ἄλλωστε ἤξερα πὼς ὁ μικρὸς Τζὼν εἶχε ξανθὰ μαλλιὰ καὶ σκοῦρα μάτια, δὲν μοῦ ἦταν δύσκολο, λοιπόν, νὰ μαντέψω τὴν ἀλήθεια.

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΣΙΜΟΝΣ

Η ΜΙΚΡΗ μοδιστρούλα

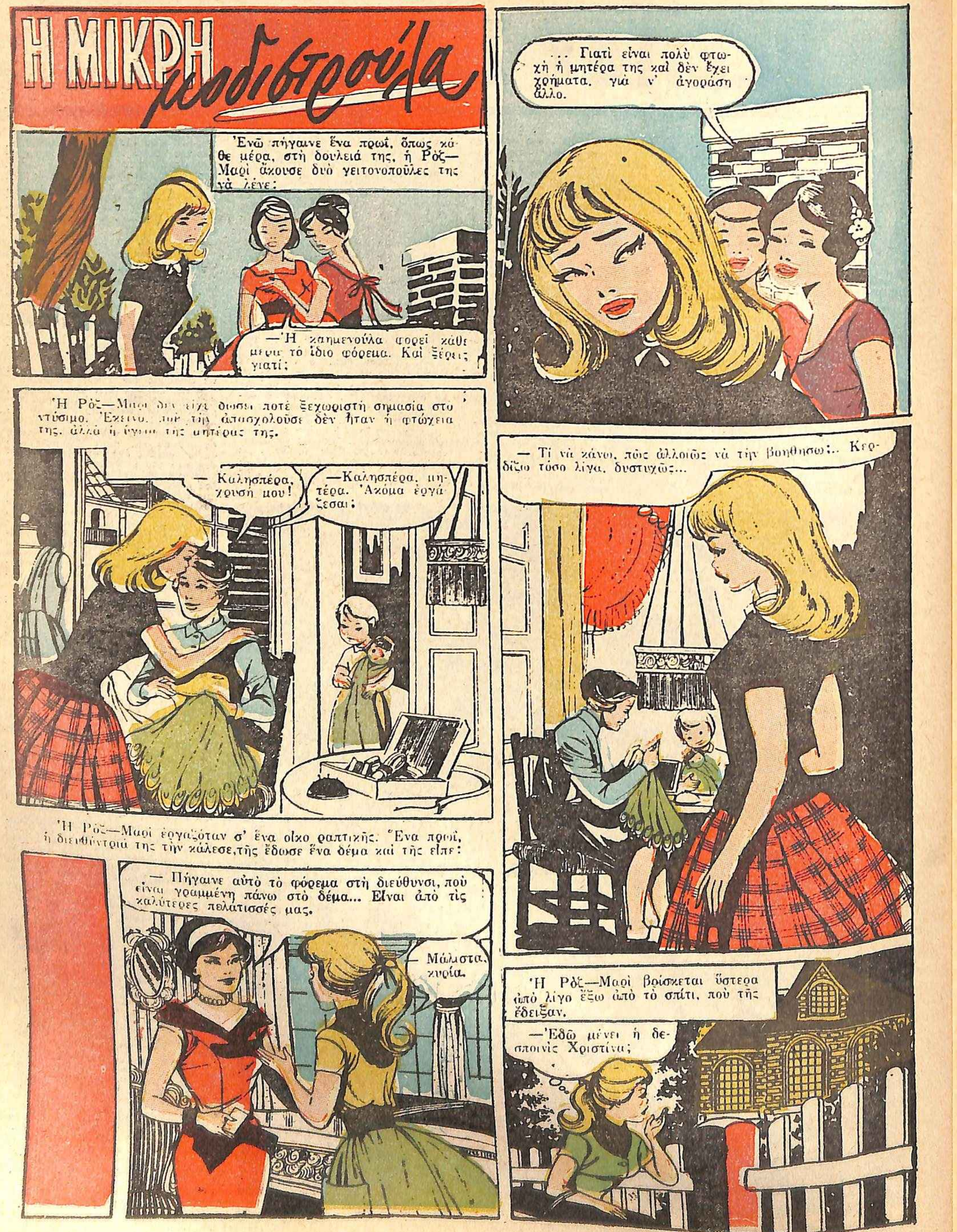
Ἐνῶ πήγαινε ἕνα πρωΐ, ὅπως κάθε μέρα, στὴ δουλειά της, ἡ Ρόζ—Μαρὶ ἄκουσε δυὸ γειτονοποῦλες της νὰ λένε:
—Ἡ καημενοῦλα φορεῖ κάθε μέρα τὸ ἴδιο φόρεμα. Καὶ ξέρεις γιατί;
... Γιατὶ εἶναι πολὺ φτωχὴ ἡ μητέρα της καὶ δὲν ἔχει χρήματα, γιὰ ν' ἀγοράση ἄλλο.
Ἡ Ρόζ—Μαρὶ δὲν εἶχε δώσει ποτὲ ξεχωριστὴ σημασία στὸ ντύσιμο. Ἐκεῖνο, ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε δὲν ἦταν ἡ φτώχεια της, ἀλλὰ ἡ ὑγεία τῆς μητέρας της.
— Καλησπέρα, χρυσή μου!
—Καλησπέρα, μητέρα. Ἀκόμα ἐργάζεσαι;
— Τί νὰ κάνω, πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὴν βοηθήσω;.. Κερδίζω τόσο λίγα, δυστυχῶς...
Ἡ Ρόζ—Μαρὶ ἐργαζόταν σ' ἕνα οἶκο ραπτικῆς. Ἕνα πρωΐ, ἡ διευθύντριά της τὴν κάλεσε, τῆς ἔδωσε ἕνα δέμα καὶ τῆς εἶπε:
— Πήγαινε αὐτὸ τὸ φόρεμα στὴ διεύθυνσι, ποὺ εἶναι γραμμένη πάνω στὸ δέμα... Εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες πελατισσές μας.
— Μάλιστα, κυρία.
Ἡ Ρόζ—Μαρὶ βρίσκεται ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ τῆς ἔδειξαν.
—Ἐδῶ μένει ἡ δεσποινὶς Χριστίνα;

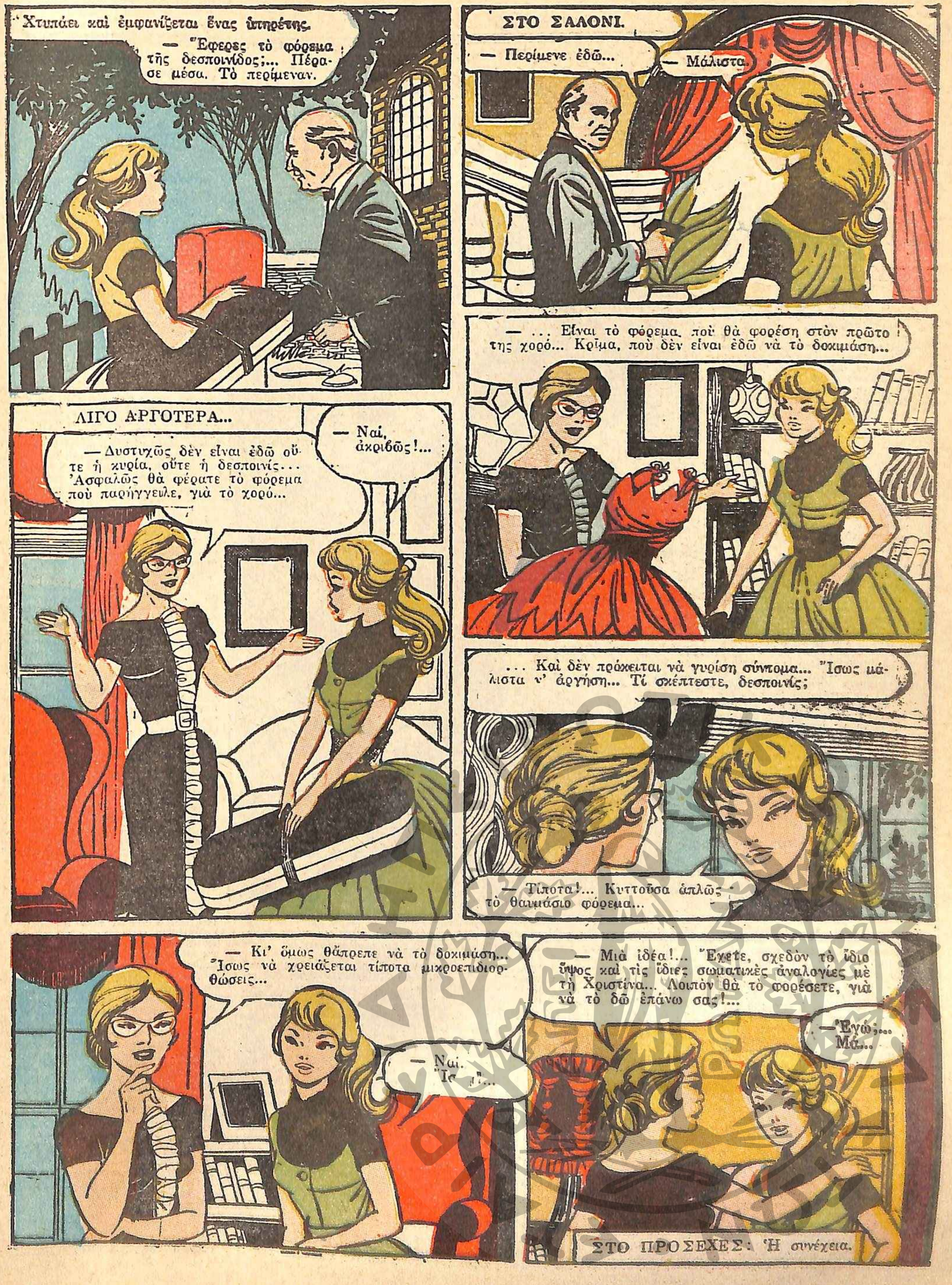
Χτυπάει καὶ ἐμφανίζεται ἕνας ὑπηρέτης.
— Ἔφερες τὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος;... Πέρασε μέσα. Τὸ περίμεναν.
ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ.
— Περίμενε ἐδῶ...
— Μάλιστα.
ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...
—Δυστυχῶς δὲν εἶναι ἐδῶ οὔτε ἡ κυρία, οὔτε ἡ δεσποινίς... Ἀσφαλῶς θὰ φέρατε τὸ φόρεμα ποὺ παρήγγειλε, γιὰ τὸ χορό...
— Ναί, ἀκριβῶς!...
— ... Εἶναι τὸ φόρεμα, ποὺ θὰ φορέση στὸν πρῶτο της χορό... Κρῖμα, ποὺ δὲν εἶναι ἐδῶ νὰ τὸ δοκιμάση...
... Καὶ δὲν πρόκειται νὰ γυρίση σύντομα... Ἴσως μάλιστα ν' ἀργήση... Τί σκέπτεστε, δεσποινίς;
— Τίποτα!... Κυττοῦσα ἁπλῶς τὸ θαυμάσιο φόρεμα...
— Κι' ὅμως θἄπρεπε νὰ τὸ δοκιμάση... Ἴσως νὰ χρειάζεται τίποτα μικροεπιδιορθώσεις...
— Ναί. Ἴσως!...
— Μιὰ ἰδέα!... Ἔχετε, σχεδὸν τὸ ἴδιο ὕψος καὶ τὶς ἴδιες σωματικὲς ἀναλογίες μὲ τὴ Χριστίνα... Λοιπὸν θὰ τὸ φορέσετε, γιὰ νὰ τὸ δῶ ἐπάνω σας!...
—Ἐγώ;... Μά...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γιὰ τὴ γυναῖκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΛΛΑΞΕ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ἡ ἰσότητα τῶν φύλων, πρὸς τὴν ὁποία βαδίζουμε μὲ γρήγορο ρυθμό, προσφέρει σήμερα στὴ γυναῖκα νέες δυνατότητες ἀκόμα καὶ στὸν τομέα τῶν αἰσθημάτων. Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρὸς συνοψίζει σὲ ἔξη κανόνες τὴ μέθοδο ποὺ θἄπρεπε ν' ἀκολουθῆ κάθε σύγχρονη κοπέλλα γιὰ νὰ πετυχαίνη θετικὰ ἀποτελέσματα στὶς αἰσθηματικές της ἐπιδιώξεις. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀποκτᾶ μεγάλη σημασία ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος: Ὑπάρχουν μερικὰ ἐπαγγέλματα ποὺ εὐνοοῦν τὴ συνάντησι μὲ τὴν «ἀδελφὴ ψυχὴ» καὶ ἄλλα, ποὺ, ἀντίθετα, τὴν ἐμποδίζουν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καλὸ εἶναι νὰ ἀποφεύγωνται τὰ «ἐπαγγέλματα ποὺ πεθαίνουν» καὶ νὰ προτιμοῦνται ἐκεῖνα ποὺ «γεννιοῦνται». Ἐκεῖνα, δηλαδή, ποὺ φέρνουν τὸ ἄτομο σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινό.

ΑΥΤΗ ἡ ἔρευνα εἶναι ἀφιερωμένη στὶς γυναῖκες ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ βροῦν μιὰ «ἀδελφὴ» ψυχή, μὲ ἄλλα λόγια στὶς ἀνύπαντρες κάθε ἡλικίας ποὺ θέλουν νὰ κατακτήσουν ἕναν ἄντρα. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ὁδηγὸ τέλειο, πλήρη, ἐξαντλητικό, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀνθολογία ἁπλῶν καὶ πρακτικῶν συμβουλῶν, ποὺ κατορθώνουν νὰ παρουσιάζουν μὲ λίγα λόγια τὶς μοντέρνες μεθόδους ἐκείνης τῆς ξεχωριστὰ γυναικείας τέχνης, ποὺ εἶναι «ἡ κατάκτησι ἑνὸς ἄντρα».

Ὁ κόσμος ἀλλάζει καὶ σ' αὐτὴ τὴ φάσι μὲ τὶς βαθύτατες ἀλλαγὲς καὶ ἡ τέχνη νὰ κατακτήση μιὰ γυναῖκα τὸν ἄντρα ἔχει ἀλλάξει ριζικά. Ἡ νέα θέσι τῆς γυναίκας ἔχει ἐπιδράσει μὲ τρόπο ἀποφασιστικὸ καὶ στὴν «στρατηγικὴ τῶν αἰσθημάτων». Στὸν μυστικὸ πόλεμο ἀνάμεσα σ' «ἐκεῖνον» καὶ σ' «ἐκείνη» ἡ πρωτοβουλία δὲν ἀνήκει πιὰ ὅπως ἄλλοτε μόνον σ' «ἐκεῖνον» κι' «ἐκείνη» δὲν κρατᾶ πιὰ μόνο ἕνα ρόλο παθητικό.

Ἡ ἰσότητα τῶν φύλων πρὸς τὴν ὁποία προχωροῦμε μὲ ταχύτατο ρυθμό, προσφέρει στὴ γυναῖκα νέες δυνατότητες γιὰ νὰ ἐπιβληθῆ καὶ στὸν τομέα τῶν αἰσθημάτων. Ἡ γυναῖκα ἔπαψε νὰ εἶναι «ἕνα ἀντικείμενο», εἶναι ἕνα ἄτομο ζωντανό, ἀκόμα καὶ στὸ παιχνίδι τοῦ φλέρτ.

Οἱ ψυχολόγοι, οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ διάφοροι εἰδικοὶ μελετητὲς συμφωνοῦν τοὐλάχιστον πάνω σ' ἕνα βασικὸ σημεῖο: ὅτι δηλαδὴ στὰ τελευταῖα χρόνια ἔγιναν στὸν τομέα τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων περισσότερες ἀνανεώσεις ἀπ' ὅσες ἔχει κατορθώσει νὰ κάνη ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια στὴν ἐπιστήμη τοῦ πολέμου. Ἐκεῖνο ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια μιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μποροῦσε ἢ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ κάνη, σήμερα εἶναι μιὰ συνήθεια. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα πολλὲς πρωτοβουλίες ποὺ, σ' ἕνα πρόσφατο παρελθόν, μιὰ κοπέλλα σὲ ἡλικία γάμου δὲν θὰ ἔπαιρνε ποτὲ ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, σήμερα ἀποτελοῦν ἕναν κανόνα τῆς συμπεριφορᾶς της σ' ἕνα τίμιο καὶ εἰλικρινὲς παιχνίδι.

Ἐδῶ ἀναφερόμαστε φυσικὰ σ' ἐκείνη τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς τρίτης κατηγορίας, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀδιάκοπη αἰτία γιὰ παρεξηγήσεις, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ ἀξιοπρέπεια ἔχει μείνει πάντα μιὰ πολύτιμη ἀρετή.

Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ μελετοῦν τὴ νέα θέσι τῆς γυναίκας στὴ σύγχρονη κοινωνία ἔχουν ἐξετάσει καὶ ὑπολογίσει τὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἔγιναν στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων. Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ ψυχολόγος δόκτωρ Φρέντερικ Μπαίλεϋ, προτείνει σὲ μία σειρὰ ἀπὸ κανόνες τὴ μέθοδο ποὺ κάθε σύγχρονη κοπέλλα πρέπει ν' ἀκολουθῆ γιὰ νὰ κατακτήση ἕναν ἄντρα. Καὶ νὰ ἐν συντομία οἱ κανόνες:

Ἡ ἰσότητα τῶν φύλων προσφέρει σήμερα στὴ γυναῖκα νέες δυνατότητες νὰ ἐπιβληθῆ στὸν τομέα τῶν αἰσθημάτων.

1) Μὴν περιμένετε νὰ ἔλθη ὁ ἄντρας σ' ἐσᾶς. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς οἱ ἄτολμοι ἄντρες εἶναι πάρα πολλοί, ἰδιαίτερα ὅταν βρίσκωνται ἀντίκρυ σὲ γυναῖκες. Γι' αὐτὸ καλὸ εἶναι νὰ βρῆτε ἐσεῖς τὸ δρόμο γιὰ νὰ πλησιάσετε καὶ νὰ γνωρίσετε ἐκεῖνον ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ μὲ μυστικότητα, γιατὶ ἂν ὁ ἄντρας θὰ καταλάβη τὴν τακτική σας θὰ κολακευθῆ.

2) Ὅταν θὰ τὸν γνωρίσετε δημιουργῆστε εὐκαιρίες γιὰ νὰ τὸν ξαναδῆτε, ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ περισσότερο τάκτ.

3) Δείξετε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγεία του, φερθῆτε του μὲ λίγη μητρικὴ τρυφερότητα. Κάθε ἄντρας εἶναι ἕνα μεγάλο παιδί.

4) Δείξτε του πὼς ἔχετε ἀνάγκη ἀπ' αὐτόν. Σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ δική μας οἱ ἄντρες ἔχουν βαρεθῆ τὶς ἰσχυρὲς καὶ χειραφετημένες γυναῖκες, «ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κανέναν».

5) Μὴν κάνετε τὸ λάθος νὰ προσπαθήσετε νὰ τοῦ προκαλέσετε τὴ ζήλεια μιλῶντας του γιὰ ἄλλους ἄντρες, ἀληθινοὺς ἢ φανταστικούς, ποὺ [illegible]. Οἱ ἄντρες ἀντιπαθοῦν τὸν ἀνταγωνισμὸ στὸν ἔρωτα.

6) Γιὰ νὰ ἀναγκάσετε ἕναν ἄντρα νὰ σᾶς μιλήση γιὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ ἀκόμα περισσότερο νὰ σᾶς μιλήση γιὰ γάμο εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἑξῆς προϋπόθεσι: Νὰ καταλάβη πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη χωρὶς ἐσᾶς. Ἀλλά, προσοχή, αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψετε ἐσεῖς, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ τὸ πῆτε καθαρά. Πρόκειται γιὰ μιὰ φάσι ἀρκετὰ δύσκολη, ποὺ χρειάζεται ἐξυπνάδα καὶ φαντασία. Καὶ νὰ ἕνα σχετικὸ παράδειγμα: Θὰ τοῦ πῆτε πὼς σκέπτεστε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν πόλι ποὺ κατοικεῖτε, γιατὶ ἐλπίζετε νὰ βρῆτε ἀλλοῦ ἕνα καλύτερο μέλλον. Ἂν ἔχετε ἀκολουθήσει σωστὰ τοὺς πέντε προηγούμενους κανόνες θὰ δῆτε πὼς ἐκεῖνος θὰ ἀντιδράση καὶ θὰ σᾶς ζητήση νὰ τὸν παντρευτῆτε.

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Ὁ δόκτωρ Φρέντερικ Μπαίλεϋ δὲν περιωρίστηκε στὴ θεωρία, ἀλλὰ πειραματίστηκε πάνω στὴ μέθοδό του γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὴν ἀποτελεσματικότητά της. Διάλεξε 44 γυναῖκες ἀνύπαντρες μὲ ἡλικία ἀνάμεσα στὰ 25 καὶ τὰ 35 χρόνια, χωρὶς μεγάλα σωματικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα, τοὺς παρέδωσε μαθήματα σχετικὰ πάντα μὲ τὴ μέθοδό του τῆς κατακτήσεως καὶ ἔβγαλε τὰ ἑξῆς καταπληκτικὰ συμπεράσματα:

Ἀπὸ τὶς 44 γυναῖκες ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες οἱ 27 ἦταν κι' ὅλας παντρεμένες ἢ ἀρραβωνιασμένες ἐπίσημα, ἄλλες πέντε εἶχαν ἀποκτήσει ἕναν τακτικὸ συνοδό, ποὺ φαινόταν ἕτοιμος νὰ τὶς ζητήση σὲ γάμο.

Στοὺς κανόνες τῆς παλιᾶς «στρατηγικῆς τοῦ ἔρωτα» ἡ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ δείξη ἀδιαφορία καὶ νὰ ἀντισταθῆ στὸ ἀντρικὸ φλέρτ, σὰν ἕνα θήραμα ποὺ προσπαθῆ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν κυνηγό.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸν τομέα τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ φλὲρτ ἔχουν ἀλλάξει οὐσιαστικά. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, αὐτὲς οἱ ἀλλαγὲς εἶναι μόνον ἐπιφανειακές. Περισσότερο πνευματικές, παρὰ αἰσθηματικές. Μὲ μιὰ μεγαλύτερη ἐπιθετικότητα ἀπὸ τὶς γυναῖκες, παρουσιάζεται ἕνας κίνδυνος: Δηλαδή, ὅταν ὁ ἄντρας ἀλλάζη ρόλο καὶ γίνεται αὐτὸς τὸ θήραμα, ἀρχίζει νὰ φοβᾶται ὅτι ὁ κυνηγός, δηλαδὴ ἡ γυναῖκα, θὰ τὸν καταβροχθίση καὶ φέρεται ἀνάλογα... δηλαδὴ ἀποφεύγει τὸν κυνηγό.

Στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὶς γυναῖκες στὶς «κατακτητικὲς ἐπιχειρήσεις» τους δυὸ ψυχολόγοι, ἡ Ἐλίζαμπεθ Μόρελ καὶ ἡ Ἄννα Ζέτζελ «πέρασαν ἀπὸ τὸ κόσκινο» ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ποιὰ προσφέρουν πιὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τὴν κατάκτησι ἑνὸς ἄντρα. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ ἐπίκαιρο, ἐφ' ὅσον σήμερα οἱ περισσότερες γυναῖκες ἀντιμετωπίζουν τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας. Τὸ πρόβλημα ἐργασία — οἰκογένεια, ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ περίπλοκο γιὰ τὶς γυναῖκες παρὰ γιὰ τοὺς ἄντρες, ἐρευνήθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὴ Μόρελ καὶ τὴν Ζέτζελ, ποὺ ἔβγαλαν ἀπὸ τὶς ἔρευνές τους πολλὰ βασικὰ συμπεράσματα.

Μὲ βάσι αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἡ Μόρελ καὶ ἡ Ζέτζελ ἀπορρίπτουν τὰ 21 «ἐπαγγέλματα ποὺ πεθαίνουν» — π.χ. τὸ ἐπάγγελμα τῆς δασκάλας τοῦ πιάνου ἢ τῆς κεντήστρας — καὶ προτείνουν τὰ «ἐπαγγέλματα ποὺ γεννιοῦνται». Τὰ ἐπαγγέλματα αὐτὰ εἶναι 59. Καὶ οἱ δυὸ Γαλλίδες ἐπιστήμονες συνιστοῦν θερμὰ ἐκεῖνα ποὺ φέρνουν τὴ γυναῖκα σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινό.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ

Γιὰ νὰ κατακτήση μιὰ γυναῖκα ἕναν ἄντρα πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ κατορθώση νὰ γνωρίση τὰ εὐαίσθητα αἰσθηματικὰ σημεῖα του, δηλαδὴ νὰ καταλάβη «τί ζητάει ἀπὸ μιὰ γυναῖκα».

Στὴν Ἰταλία, ἀπὸ μιὰ πρόσφατη ἔρευνα, ποὺ ἔγινε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἰνστιτοῦτο βγῆκαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα. Οἱ ἐρευνητὲς τοῦ ἰνστιτούτου μοίρασαν δύο χιλιάδες ἐρωτηματολόγια σὲ ἀνύπαντρους ἄντρες, ἡλικίας ἀνάμεσα στὰ 25 καὶ στὰ 35, ποὺ ἀνῆκαν στὶς πιὸ διαφορετικὲς κοινωνικὲς κατηγορίες: σὲ ὑπαλλήλους, ἐργάτες, ἐπαγγελματίες, ἐπιχειρηματίες, κλπ. Σκοπὸς τῆς ἔρευνας ἦταν νὰ ἀνακαλυφθῆ ὁ τύπος τῆς «ἰδανικῆς συζύγου», σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ μέσου Ἰταλοῦ.

Στὴν ἔρευνα αὐτὴ ἀπάντησαν 1325 μὲ ἀποτέλεσμα ἐξαιρετικὰ ἀποκαλυπτικὸ σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ὁμοιότητα τῶν προτιμήσεων.

Οἱ περισσότεροι δήλωσαν πὼς ἡ ὀμορφιὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ ὅταν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλες ἀρετές. Τὸ 90% ἀπὸ τοὺς ἐργένηδες θεωρεῖ σὰν τὸ μεγαλύτερο προτέρημα τῆς γυναίκας, τὴν «αἰσιοδοξία». Ἀκολουθοῦν ἡ ἐνεργητικότητα, ἡ ἐπιδεξιότητα, τὸ θάρρος. Ἀπ' αὐτὰ βγαίνει τὸ συμπέρασμα πὼς οἱ ἄντρες ὀνειρεύονται μία σύζυγο αἰσιόδοξη καὶ ἐνεργητική.

Ἀνάμεσα στὰ πλεονεκτήματα τῆς καρδιᾶς οἱ περισσότεροι — τὸ 75% — μίλησαν γιὰ τὴν «ἱκανότητα βαθειᾶς ἀγάπης», γιὰ τὴν «κατανόησι» καὶ τὴν «ἐπιείκεια».

Σχετικὰ μὲ τὸ βαθμὸ τῆς μορφώσεως ὅλοι γενικὰ συμφωνοῦν: Οἱ ἐντελῶς ἀμόρφωτες — ἢ μᾶλλον ἀκαλλιέργητες — γυναῖκες δὲν ἀρέσουν σὲ κανένα. Ἀρκετοὶ μάλιστα προτιμοῦν μιὰ σύζυγο πιὸ μορφωμένη ἀπ' αὐτούς.

«Οἱ σύγχρονοι ἄντρες — παρατηροῦν οἱ ἐρευνητὲς — δὲν φιλοδοξοῦν νὰ εἶναι σὲ ὅλα ἀνώτεροι ἀπὸ τὴ σύζυγό τους. Θεωροῦν τὸ γάμο σὰν ἕνα σύνδεσμο ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄτομα ἴσα καὶ ἂν ἡ γυναῖκα τοὺς ξεπερνᾶ σὲ κάποιο τομέα τὸ παραδέχονται καὶ εἶναι μάλιστα ὑπερήφανοι γι' αὐτό». Ὅσο γιὰ τὶς «οἰκοκυρικὲς ἀρετὲς» τὸ 90% θεωρεῖ σημαντικὸ νὰ ξέρη ἡ γυναῖκα νὰ μαγειρεύη, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς οἱ ἄντρες ἀπαιτοῦν μιὰ ἐξαιρετικὴ μαγείρισσα. Μόνο τὸ 10% ἔχει τέτοιες ἀπαιτήσεις, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀρκοῦνται σὲ πολὺ λιγώτερα.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

Μιὰ πετυχημένη καρριέρα τῆς γυναίκας π.χ. σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἄντρες ἕνας παράγοντας ἕλξεως. Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἐνθουσιάζονται πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ γυναικεία ἐπίδοσι σὲ μιὰ ἐργασία καὶ δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν αὐτὸ συμβαίνη ἀπὸ μιὰ μυστικὴ ἀντιζηλεία ἀπὸ παλιὲς προκαταλήψεις ἢ ἀπὸ κάτι ἄλλο. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς ἐργένηδες, ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἔρευνα τοῦ ἰταλικοῦ ἰνστιτούτου, προτιμᾶ μιὰ σύζυγο ποὺ νὰ μένη στὸ σπίτι. Μὰ αὐτὸ μόνο θεωρητικά, γιατὶ οὐσιαστικὰ τὸ 70% ἀναγνωρίζει, πὼς ἡ οἰκονομικὴ συνεργασία τῆς γυναίκας, τοὐλάχιστον στὴν ἀρχὴ τῆς συζυγικῆς ζωῆς, εἶναι ἀπαραίτητη. Τὸ 20% τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐργάζεται μέχρι νὰ γίνη μητέρα. Καὶ μόνο μιὰ μειονότητα — τὸ 10% — τῆς ἐπιτρέπει νὰ «διατηρήση καὶ μετὰ τὸ γάμο τὴν ἐπαγγελματική της θέσι».

Στοὺς 1325 ἐργένηδες, ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἔρευνα ἔγινε τὸ ἐρώτημα: «Γιατί εἶναι προτιμότερο νὰ μένη στὸ σπίτι ἡ παντρεμένη γυναῖκα;» Καὶ τὸ 85%, ἀπάντησε: «Γιὰ τὰ παιδιά».

Ἐπομένως ἡ ἐπιτυχία στὴν ἐργασία δὲν ἀποτελεῖ γιὰ τὴ γυναῖκα ἕνα ὅπλο γοητείας. Εἶναι ἀλήθεια. ὅμως, πὼς ὁ σημερινὸς ἄντρας κρίνει τὴ γυναῖκα ἀνάλογα μὲ τὴν καρριέρα της. Στὴν Ἀμερική, ἡ προσωπικότητα τῆς συζύγου παίζει συχνὰ μεγάλο ρόλο στὴν προαγωγὴ τοῦ συζύγου.

Πρὶν ἀπὸ καιρὸ ὁ δόκτωρ Ἐρτζενράθερ, διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἄρχισε μιὰ διάλεξί του στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ, λέγοντας: «Πρὶν νὰ προσλάβετε ἕναν ὑπάλληλο προωρισμένο γιὰ μιὰ ὑπεύθυνη θέσι στὴν ἑταιρία σας, φροντῖστε νὰ πάρετε πληροφορίες γιὰ τὴ σύζυγό του».

Στὴν Εὐρώπη, δὲν ἔχουμε φτάσει ἀκόμα σὲ τέτοια ἄκρα, μὰ δὲν θὰ ἀργήσουμε νὰ φτάσουμε. Γι' αὐτό, μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ κατακτήση ἕναν ἄντρα πρέπει νὰ παρουσιάζεται σὰν μιὰ καλὴ συνεργάτης στὴν ἄνοδο πρὸς τὴν ἐπιτυχία καὶ ὄχι σὰν ἕνα περιττὸ βάρος.

Ἄν, ἀκόμα κι' ὅταν θὰ ἔχετε ἀκολουθήσει πιστὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κανόνες, δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ κατακτήσετε τὸν ἄντρα ποὺ ἐπιθυμῆτε, μὴν ἀπελπιστῆτε καὶ κυρίως μὴν νομίσετε πὼς εἶναι πιὰ ἀδύνατο νὰ συναντήσετε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ σᾶς προσφέρη τὶς χαρὲς μιᾶς ζωῆς συζυγικῆς καὶ οἰκογενειακῆς.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄποψι δὲν μπορεῖ πάντοτε νὰ θεωρηθῆ «ἀποτυχημένη» μιὰ γυναῖκα ποὺ μένει ἀνύπαντρη. Ὑπάρχουν πραγματικὰ πολλὲς γυναῖκες ποὺ μένουν ἀνύπαντρες ἐπειδὴ τὸ θέλουν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πετύχουν στὸ ἐπάγγελμά τους, νὰ προβληθοῦν περισσότερο στὴν κοινωνία. Μὲ ἄλλα λόγια στὶς περισσότερες περιπτώσεις μιὰ γυναῖκα μένει γεροντοκόρη ἐπειδὴ τὸ θέλει.

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ καθηγητῆ Φράνκο Φορνάρι.

—Ἡ γεροντοκόρη βρίσκεται μέσα σὲ κάθε γυναῖκα ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία, ὅταν οἱ αἰσθηματικὲς ἐμπειρίες ποὺ τῆς προσφέρει τὸ περιβάλλον της — π.χ. οἱ σχέσεις τῶν γονέων της — τὴν ἀπογοητεύουν καὶ τῆς δημιουργοῦν μιὰ ἐνστικτώδη ἀντιπάθεια γιὰ τὴ συζυγικὴ ζωή. Ἀργότερα, ὅλες αὐτὲς οἱ ἐντυπώσεις δημιουργοῦν μέσα της ἕνα ὑποσυνείδητο αἴσθημα ἀποστροφῆς πρὸς τὸ γάμο, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη συνειδητὰ αὐτὴ ἡ ἴδια.

Ἐπομένως, ἡ τάσι πρὸς τὸν γεροντοκορισμό, ἡ παραμονὴ ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο, μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ «ψυχικὴ κατάστασι» ἀπὸ τὴν ὁποία μιὰ γυναῖκα ὅταν θέλη μπορεῖ καὶ νὰ ἐλευθερωθῆ. Ἡ συνταγὴ εἶναι πολὺ ἁπλή: Νὰ προσπαθήση νὰ διώξη τὸ φόβο καὶ νὰ ἀποκτήση μιὰ νέα ἐμπιστοσύνη στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα.

—Ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζουμε «ἀγάπη» — λέει ὁ δόκτωρ Φορνάρι — εἶναι μιὰ δύναμι ἱκανὴ νὰ κάνη πολλὰ θαύματα.

Ἐπομένως, ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ κατακτήσετε ἕναν ἄντρα εἶναι ἡ ἀκόλουθη: «Δῶστε του ἀξία καὶ σιγουριὰ καὶ θὰ εἶναι δικός σας».

Εἶναι μιὰ συνταγή, ποὺ φαίνεται εὔκολο νὰ πραγματοποιηθῆ. Μὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι, γιατὶ ἀκόμα καὶ σήμερα, πολλὲς γυναῖκες ποὺ σκέπτονται τὸ γάμο, εἶναι ψυχολογικὰ προετοιμασμένες γιὰ μιὰ δευτερεύουσα θέσι. Ὀνειρεύονται δηλαδὴ νὰ ζοῦν κοντὰ σ' ἕναν ἄντρα, στὴ σκιὰ τῆς ἰσχυρῆς του προσωπικότητος, στὴ σκιὰ τοῦ θάρρους του καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του γιὰ τὴ ζωή. Μὰ στὴν πραγματικότητα τέτοιοι ἄντρες εἶναι σπάνιοι. Ὁ πραγματικὸς μέσος ἄντρας εἶναι ἕνα πλάσμα μὲ ἀρκετὰ κενὰ στὸ θάρρος του, στὴν αὐτοπεποίθησί του, στὴ σιγουριά του. Τὰ κενὰ αὐτὰ γίνονται ἀκόμα μεγαλύτερα στὴ σημερινὴ κοινωνία ὅπου ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὴν ἐπιτυχία, γιὰ τὴν ἐπικράτησι, γίνεται ὅλο καὶ πιὸ σκληρός. Ἐπομένως μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμνεύση στὸν ἄντρα ἀπὸ τὴν πρώτη τους κι' ὅλας συνάντησι ἕνα συναίσθημα τρυφερῆς ἐμπιστοσύνης, μιὰ ὑπόσχεσι ἀφοσιωμένης συνεργασίας, ἔχει κάνει κι' ὅλας ἕνα μεγάλο βῆμα γιὰ τὴν κατάκτησί του. Γιατὶ τὸ λεγόμενο ἰσχυρὸ φύλο εἶναι κατὰ βάθος τὸ πιὸ ἀδύνατο.

Α. Μ.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριοῦλα

Ὁ σύλλογος τῶν ἀγάμων

Ο ΡΑΟΥΛ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια του. Μὰ ἦταν δυνατόν; Κάποιο λάθος θὰ εἶχε γίνει... Ὡστόσο ξαναδιάβασε τὴ μικρὴ ἀγγελία:

«Πρὸς τοὺς Ἀγάμους: Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων ἀναλαμβάνει ὅλες τὶς φροντίδες τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διαμερίσματός σας (καθαριότης, ἀσπρόρρουχα, πρόγευμα, δεῖπνον κλπ.). Ζητήσατε πληροφορίες...»

Καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου.

Τί τυχερὸς ποὺ ἦταν ὁ Ραούλ! Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἀκριβῶς εἶχε διώξει τὴν ὑπηρέτριά του, ποὺ τοῦ εἶχε ἀπαντήσει μὲ αὐθάδεια. Ἐμπρὸς λοιπόν! Πῆρε ἀποφασιστικὰ τὸ καπέλλο του καὶ τρέξε ἀμέσως γιὰ τὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου. Ἐκεῖ πέρα βρῆκε ἕναν ἀξιοπρεπέστατο κύριο, φρεσκοξυρισμένο, μὲ γυαλιά, ποὺ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ παρουσιασθῆ:

— Μισὲλ Γκρανώ!

— Ραούλ... Ἐδῶ εἶναι ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων;

— Μάλιστα... τοῦ ἀπάντησε ὁ Μισὲλ Γκρανώ.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τοῦ πρωτότυπου συλλόγου του. Ἔπειτα, τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν συνδρομή: ἦταν ἐλαχίστη! Μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ ποσόν, ὁ Σύλλογος ἀνελάμβανε τὰ πάντα! τὴν περιποίησι τοῦ σπιτιοῦ, τὴν φροντίδα γιὰ τὰ ἀσπρόρρουχα, τὸ ἑτοίμασμα τοῦ προγεύματος, τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου καὶ γενικὰ ἐξασφάλισε ὅλην τὴν ὑπηρεσία!

Ὁ Ραούλ, ὁλόχαρος, ἔσπευσε νὰ ἐγγραφῆ μέλος. Ὁ Μισὲλ Γκρανὼ τότε τοῦ ἐζήτησε τὰ κλειδιὰ τοῦ διαμερίσματός του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ραοὺλ ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ὁ ἄλλος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ σύλλογος ἀνελάμβανε ὅλες τὶς εὐθῦνες, ἂν συνέβαινε νὰ χαθῆ τίποτε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὁ Ραούλ, ἥσυχος πιά, τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά του. Ὁ Μισὲλ Γκρανὼ κατόπιν τοῦ ἐξήγησε:

— Ἂν δὲν παραιτηθῆτε ἀπὸ μέλος μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες, ἀναλαμβάνετε τὴν ὑποχρέωσι νὰ μείνετε ἀνύπανδρος ἐπὶ πέντε χρόνια. Ἀλλοιῶς θὰ πληρώσετε στὸν σύλλογο 100 λίρες...

— Μείνετε ἥσυχος! τοῦ φώναξε ὁ Ραούλ. Δὲν πρόκειται νὰ τὶς πληρώσω ποτὲ αὐτὲς τὶς λίρες. Θὰ μείνω ἀνύπανδρος σ' ὅλη μου τὴ ζωή!...

— Τὸ ἐλπίζω... ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Μισὲλ Γκρανώ.

Ὁ Ραοὺλ ἔφυγε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ συλλόγου κατενθουσιασμένος. Τὸ βράδι ὡστόσο κοιμήθηκε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν παραμύθια κι' ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ περνοῦσε νὰ πάρη τὰ κλειδιά του.

Τὸ πρωῒ ὅμως δυὸ ἐλαφρὰ χτυπήματα στὴν πόρτα, τὸν ξύπνησαν τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ὁρίσει. Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια; Σηκώθηκε γρήγορα κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Σὲ λίγο ξαναχτύπησαν στὴν πόρτα του. Μιὰ γλυκειὰ φωνὴ τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἦταν ἕτοιμο τὸ ζεστὸ νερὸ τοῦ ξυρίσματος. Ὁ Ραούλ, μαζὶ μὲ τὸ νερὸ βρῆκε καὶ δυὸ ὁλοκάθαρες πετσέτες. Ἔπειτα, στὴν τραπεζαρία, εἶδε ἕτοιμο τὸ πρόγευμα. Τὸ τραπεζομάντηλο ἄστραφτε ἀπὸ τὴν καθαριότητα. Ἐπίσης καὶ οἱ πετσέτες. Ἡ γυναῖκα ποὺ φρόντιζε γιὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ συμπαθητικὴ νέα, μὲ σεμνὸ ὕφος νοικοκυρᾶς. Τί ἰδεώδης ὀργάνωσις! Ὁ Ραοὺλ βρισκόταν διαρκῶς μπροστὰ σ' ἐκπλήξεις. Τὰ ροῦχα του, τὸ κρεβάτι του, τὰ παπούτσια του τὰ ἔπιπλα ὅλα ἦταν πάντα καθαρὰ καὶ συγυρισμένα. Κι' ὡστόσο, δὲν ἔβλεπε ποτὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ Συλλόγου.

Μιὰ ἡμέρα ὅμως, ὁ φίλος του Ἀνατόλ, ποὺ εἶχε γραφῆ κι' αὐτὸς μέλος τοῦ συλλόγου, τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι γυρίζοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι του, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ὑπέροχο πλάσμα, σὲ μιὰ ἀγγελικὴ γυναῖκα μὲ γαλανὰ μάτια καὶ χρυσᾶ μαλλιὰ ποὺ ταχτοποιοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ντουλάπα τὰ ἀσπρόρρουχα του. Τὴ γνώρισε λοιπόν, μίλησε μαζί της καὶ ἔμαθε ὅτι ἐκείνη ἀκριβῶς ἑτοίμαζε τὸ γεῦμα του...

Ὁ Ραοὺλ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Δὲν συγχωροῦσε στὸν Ἀνατὸλ ὅτι εἶχε κάνει αὐτὸς πρῶτος ἐκείνη τὴν ἀνακάλυψι... Ὅταν γύρισε λοιπὸν [illegible] τὴν ἄλλη μέρα, μπῆκε ἄξαφνα στὴν τραπεζαρία μιὰ ὁλόκληρη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Μιὰ θελκτικὴ νέα ἔστρωνε τὸ τραπεζομάντηλο. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἐκείνη ποὺ τοῦ εἶχε περιγράψει ὁ Ἀνατόλ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν πάρα πολὺ ὄμορφη! Ὁ Ραοὺλ ἄρχισε νὰ φλυαρῆ μαζί της. Ἀνακάλυψε ὅτι κι' ἐκείνη μισοῦσε τὸν γάμο. Πρόσεξε μάλιστα ὅτι εἶχαν τὰ ἴδια γοῦστα. Τέλος, συμφώνησαν νὰ πάρουν μαζὶ τὸ τσάϊ, τὸ ἀπόγευμα. Ἡ ὄμορφη νέα ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἐλβίρα, στὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀφοῦ πρῶτα συμβουλεύθηκε τὸ [illegible]. Ἔπρεπε νὰ πάη στὸ σπίτι τοῦ Ἀνατὸλ γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὴν ὁμελέττα του...

Ὁ Ραούλ, ἔξαλλος, ὅρμησε στὸ τηλέφωνο καὶ εἶπε στὸν Μισὲλ Γκρανὼ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἤθελε μιὰ ὁμελέττα στὶς ὀχτώ... Τὸν εἰ-

---

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η ΕΡΑΤΩ

Καταληφθεὶς ἐξαφνικῶς ἀπὸ ἀβρώδη οἶστρον
κι' ἐν ἔρωτι ἀναζητῶν τὸν δροσερὸν μαΐστρον
φλοτὰν γραβάταν ἔβαλον, ὦ παῖδες, κατ' αὐτὰς
κι' ἐξῆλθον οὖν ἀναφωνῶν: Ἢ Τὰν ἢ ἐπὶ Τάς!
Τούτεστιν φιόγκον ἔξοχον φορῶν ὡς λαιμοδέτην
καὶ παριστῶν τὸν ποιητὴν τὸν νεφεληγερέτην
εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπέδραμον μεθ' ὄψεως ἀνθούσης
κι' ἀνίχνευον πρὸς εὕρεσιν ἀβροπεπλόδους μούσης.
Ἐπ' ἀρκετὸν ἀνίχνευον ζητῶν τὴν θείαν φίλην
τὴν Ὀφηλίαν, τὴν Σαμφὼ ἢ ἔστω τὴν Παμφίλην
μ' ἐξαφνικῶς ἐσκίρτησεν ἐν μέσῳ ὢν τοῦ δρόμου
ἐν ὄψει δίδος εὐειδοῦς ἀβρᾶς καὶ λυσικόμου
—Ἰδοὺ αὐτή! ἐβόησεν ἡ εὐγενὴς ἡ Μοῦσα
ἡ ἀβροδίαιτος γυνὴ ἔμπρος μου ἐστὶν παροῦσα!
Καὶ κλείνας γόνυ παραυτὰ καὶ κάραν σὺν αὐτῷ
—Θὰ εἶσθε, ἀνεφώνησα ἡ μοῦσα Ἐρατώ!
Πλὴν αὐτὴ ἀδιάφορος εὐθέως ἐπροχώρει
κἀγὼ ὀπίσω ἔκραζον: Ὦ! πανευδαίμων
(κόρη
ἐὰν δὲν εἶσθε ἡ Ἐρατὼ ἢ μοῦσα παρ'
(ἐλπίδα
ἐκ θαλασσῶν θὰ ἔρχεσθε ὦ θεία νηρηΐδα!
Κἀκείνη ἀτενίζουσα καὶ τὸν φλοτὰν τὸν
(φιόγκον
—Τί Ἐρατώ, ἀνέκραξε, μοῦ λὲς σὲ τζι-
(τζίφιόγκον.
Τί μοῦσες καὶ τί θάλασσες μοῦ τσαμ-
(πουνᾶς βρὲ βλάμη;
Ἡ Ἀντριάνα εἶμαι ρεεεέ! καὶ μένω στὸ
(...Μπραχάμι!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

χε διατάξει —λέει— ὁ γιατρὸς νὰ τρώη μιὰ ὀμελέττα κάθε μέρα!...

Ἔτσι, θὰ ἔδινε ἕνα καλὸ μάθημα σ' ἐκεῖνο τὸν ἄσωτο Ἀνατόλ, ποὺ θὰ ἤθελε ἀσφαλῶς νὰ ξεμυαλίση τὴν Ἐλβίρα. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, βρῆκε στὴν κουζίνα μιὰ ἀγαθὴ γριούλα ποὺ ἑτοίμαζε τὴν ὀμελέττα του.

— Ποῦ εἶναι ἡ δεσποινὶς Ἐλβίρα; φώναξε.

— Στοῦ φίλου σας, τοῦ κ. Ἀνατόλ... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Τὴν κράτησε γιὰ νὰ τοῦ φτιάξη ἀπόψε μιὰ ὀμελέττα.

Ὁ Ραούλ, ἅρπαξε πάλι τὸ τηλέφωνο καὶ διαμαρτυρήθηκε στὸν Μισὲλ Γκρανώ.

— Ἤθελα κι' ἐγὼ τὴν δεσποινίδα Ἐλβίρα! μούγκρισε. Σᾶς εἰδοποίησα ἀπὸ χθές!...

— Συγγνώμην! τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν κόψω στὴ μέση... Μὰ τί διάβολο, δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς φτιάξη μιὰ ἄλλη γυναίκα μιὰ ὀμελέττα;

— Ὄχι! Γιατὶ μόνο ἐκείνη ξέρει πῶς τὴν θέλω!...

— Δὲν μπορῶ ὡστόσο νὰ ἔχω τὴ δεσποινίδα Ἐλβίρα ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ὑπηρεσία σας!

— Ἔ, τότε παραιτοῦμαι! φώναξε ὁ Ραούλ.

Ὁ Μισὲλ Γκρανὼ ὅμως συμβίβασε τὰ πράγματα. Ἡ Ἐλβίρα θὰ τοῦ ἔφτιαχνε τὴν ὀμελέττα τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Ἔτσι ὁ Ραοὺλ ἦταν πανευτυχής. Ἡ συντροφιὰ τῆς Ἐλβίρας τὸν γοήτευε. Μιὰ ἡμέρα ὅμως ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀνατὸλ θὰ ἐπήγαινε μαζί της τὴν Κυριακὴ στὴν ἐξοχή. Ἔπειτα θὰ περνοῦσαν τὸ βράδι τους στὸ θέατρο...

Ὁ Ραοὺλ ἄναψε ἀπὸ τὴ λύσσα του. Ἤξερε πολὺ καλὰ τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά. Ἔτρεξε λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ φίλου του. Ὁ καυγᾶς τους ἦταν θυελλώδης.

— Μὰ τί σὲ νοιάζει τί θὰ κάνω ἐγώ; φώναξε στὸ τέλος ὁ Ἀνατόλ. Ἐγὼ ἀνακάλυψα τὴν Ἐλβίρα! Ἄφησέ με ἥσυχο, λοιπὸν καὶ κύτταξε τὴ δουλειά σου! Ἀλλιῶς... παντρέψου την!

Ὁ Ραοὺλ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ φώναξε μὲ πεῖσμα:

— Θὰ τὴν παντρευτῶ!

— Θαυμάσια! Μὰ τότε πρέπει νὰ πληρώσης ὄχι μόνο τὸ δικό σου πρόστιμο στὸν σύλλογο, ἀλλὰ καὶ τὸ δικό της, γιατὶ κι' ἐκείνη ἔχει ὑπογράψει μιὰ παρόμοια συμφωνία!...

Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ βρῆκε τὴν Ἐλβίρα νὰ ἑτοιμάζη τὴν ὀμελέττα του. Ἡ ὀμορφιά της τὸν ἀναστάτωσε πάλι καὶ χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις τῆς πρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ νὰ πληρώση καὶ τὸ δικό της πρόστιμο.

Ἡ Ἐλβίρα τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

— Σ' ἀγαπῶ! τοῦ εἶπε. Ὁ Ἀνατὸλ μοῦ εἶναι ἀδιάφορος...

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἀνήγγειλαν τοὺς ἀρραβῶνες τους στὸν Μισὲλ Γκρανώ. Ἐκεῖνος χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ τοὺς εὐχήθηκε νὰ εὐτυχίσουν.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνατὸλ ἔγραψε, ἔξω φρενῶν, στὸν φίλο του:

«Εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος. Ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τὴν παντρευτῶ. Δὲν θάρθω στὸν γάμο σου!»

Ὁ Ραοὺλ λοιπὸν παντρεύτηκε τὴν Ἐλβίρα ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς βρισιὲς τοῦ Ἀνατόλ.

Μὰ λίγες μέρες, ὕστερ' ἀπὸ τὸν γάμο, βρῆκε τυχαῖα μέσα στὴν τσάντα τῆς γυναίκας του μιὰ παράξενη ἀπόδειξι μὲ τὴν ἑξῆς σφραγίδα:

«Πρακτορεῖον γάμων. Διευθυντὴς Μισὲλ Γκρανώ. — Ἐξωφλήθη».

Ὁ Ραοὺλ κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει στὴν παγίδα τοῦ διαβολικοῦ ἐκείνου Μισὲλ Γκρανώ, ποὺ διηύθυνε καὶ τὸν Σύλλογο τῶν Ἀγάμων καὶ τὸ Πρακτορεῖον Γάμων. Μὰ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ παραπονεθῆ. Ἡ Ἐλβίρα ἦταν ὄχι μόνο μιὰ ὄμορφη γυναίκα, ἀλλὰ καὶ μιὰ ὑποδειγματική, ἰδεώδης σύζυγος!

Κι' ἔζησαν — ὅπως στὰ παραμύθια — αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΑΒΑΝΤΙΝ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

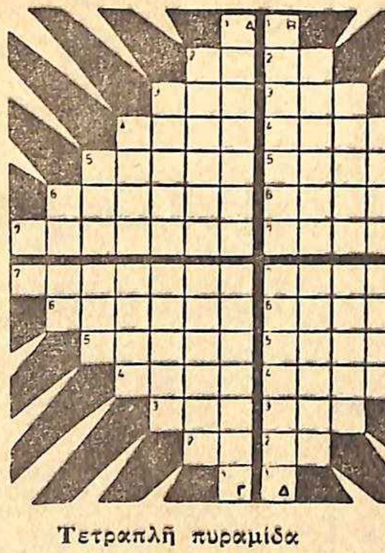

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο φωνῆεν, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι, θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Φωνῆεν.
2) Ἄρθρο (πληθ.).
3) Ράτσα.
4) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
5) Τὸ ὄνομα κωμικοῦ μας.
6) Ὡραῖο ἄνθος.
7) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ποὺ νίκησε τοὺς Βρεταννοὺς καὶ Ἀλαμανοὺς καὶ δολοφονήθηκε τὸ 285 μ.Χ.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Φωνῆεν.
2) Νότα.
3) Ναυτικὸ παράγγελμα.
4) Βιβλικὸ βουνό.
5) Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
6) Κάνει κάτι δυσεύρετο.
7) Εὐρωπαῖος.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Φωνῆεν.
2) Λουλούδια.
3) Ὅμοια μὲ ἄλλα.
4) Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.
5) Ὅ,τι ἔπιανε γινόταν χρυσάφι.
6) Ἔσοδα τοῦ κράτους.
7) Κρατικά.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Φωνῆεν.
3) Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
4) Προϊὸν σκέψεως.
5) Ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν τόπο ἐργασίας.
6) Βγάζουν ἀπὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.
7) Πολλὲς φορὲς εἶναι καὶ ἀγύριστα.

Δ.

Ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωθι ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι ἡ σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε, διαγράφοντας τὶς δυὸ λανθασμένες:

1) Ἡ Γαλλία ἔχει περισσότερους κατοίκους ἀπὸ τὴν Ἰταλία;

— ΣΩΣΤΟ, ἔχει 7 ἑκατομμύρια παραπάνω. — Ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ κατοίκων σὲ ἑκατομμύρια. —ΛΑΘΟΣ, ἡ Ἰταλία ἔχει 7 ἑκατομμύρια κατοίκους παραπάνω.

2) Ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκὼλ εἶναι σήμερα ὁ πιὸ ὑψηλὸς ἀρχηγὸς κράτους. Ποιό εἶναι τὸ ὕψος του;

— 1 μ. 87. — 1 μ. 90. — 1 μ. 94.

3) Μὲ πόσα ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀντιστοιχεῖ περίπου ἕνα ἔτος Φωτός;

— 390 — 986 — 9.500.

4) Πόσες χορδὲς ἔχει τὸ μαντολῖνο;

— Ἕξη — Ἑπτὰ — Ὀκτώ.

5) Ὁ Γκιουζέπε Βέρντι καὶ ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ γεννήθηκαν τὸν ἴδιο χρόνο. Ποιόν;

— Τὸ 1789 — Τὸ 1803 — Τὸ 1813.

6) Πόσες χορδὲς ἔχει ἡ κιθάρα;

— Ἕξη = Ἑπτὰ — Ὀκτώ.

7) Τὰ δυὸ μεγαλύτερα νησιὰ τῆς Γῆς εἶναι ἡ Γροιλανδία καὶ ἡ Νέα Γουϊνέα. Ποιό εἶναι τὸ τρίτο σὲ μέγεθος;

— Ἡ Βόρνεο — Ἡ Ἰσλανδία — Ἡ Μαδαγασκάρη.

8) Ποιός εἶναι ὁ ποταμός, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα στὴ γλῶσσα τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς σημαίνει «Πατέρας τῶν νερῶν»;

— Ὁ Νεῖλος — Ὁ Ἀμαζόνιος — ὁ Μισσισιππῆς.

9) Πόσους κατοίκους ἔχει ἡ Οὐάσιγκτων, ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν;

— Κάτω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο — Πάνω ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια — Πάνω ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια.

10) Ἀπὸ ποιά ἤπειρο εἰσήχθησαν στὴν Ὁλλανδία οἱ τουλῖπες, ποὺ ἔγιναν τὸ σύμβολο τῆς χώρας αὐτῆς;

— Ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ — Ἀπὸ τὴν Ἀσία — Ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Τί ἀγόρασε ὁ κ. Θαλασσίδης;

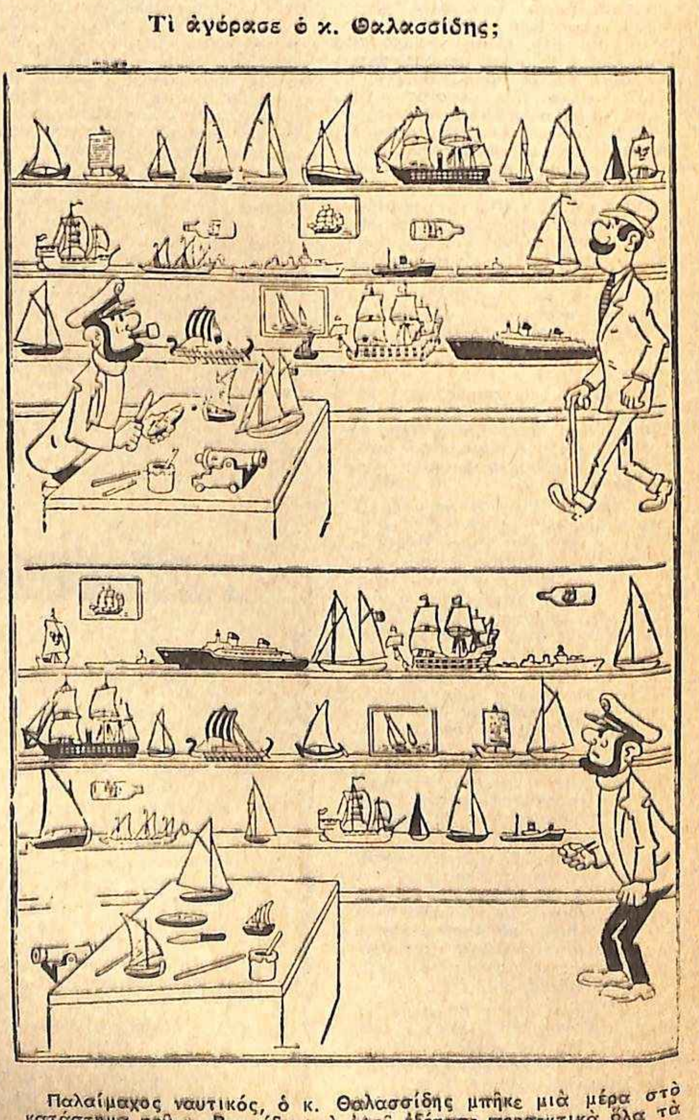

Παλαίμαχος ναυτικός, ὁ κ. Θαλασσίδης μπῆκε μιὰ μέρα στὸ κατάστημα τοῦ κ. Βρασίδα καὶ ἀφοῦ ἐξέτασε προσεκτικὰ ὅλα τὰ ἐκθέματα, ἀναστατώνοντας τὰ πάντα, ἔφυγε τελικὰ παίρνοντας μαζί του κάτι, ποὺ τοῦ ἄρεσε ἰδιαιτέρως.

Ποιό ἀκριβῶς καραβάκι ἢ ἄλλο ἀντικείμενο ἀγόρασε ὁ κ. Θαλασσίδης; Ἔχετε στὴ διάθεσί σας δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ βρῆτε τί ἀγόρασε. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ὑπάρχει μὲν στὴν πρώτη εἰκόνα (ἄνω), λείπει ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάτω. Μόνο ἂν τὸ βρῆτε μέσα στὰ χρονικὰ αὐτὰ ὅρια θὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 86

Ὑπάρχει ἕνα παιδὶ στὸ σπίτι

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Ἕνας νεαρὸς μπαμπᾶς ἔγραψε αὐτὸ τὸ πρωτότυπο βιβλίο:

«Ὀνομάζομαι Μάϊκ Μάλλοϋ καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Ζὰν Ἐλίζαμπεθ, τεσσάρων μηνῶν. Ἀρκετὰ χαριτωμένη, ἀλήθεια; Φυσικὰ ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μαζί της. Αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ μυστικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν» (μυστική, ἐπειδὴ ἐμεῖς κρατᾶμε τὰ μάτια κλειστά). Καὶ χάρις σ' αὐτὴ μπόρεσα νὰ γράψω αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλίο, ποὺ μπορεῖ νὰ φανῆ χρήσιμο σὲ κάθε πατέρα καὶ κάθε μητέρα. Οἱ ἀναγνῶστες του μποροῦν νὰ βγάλουν κάποιο δικό τους συμπέρασμα, κάνοντας μόνοι τους τὴν κριτική τους πάνω σ' αὐτό.

1. Ο ΣΚΛΗΡΟΣ

Εἶναι ἕνα παιδάκι ὅλο δύναμι καὶ μῦς. Ἔχει θέλησι σιδερένια. Πρὶν κάμη τὰ πρῶτα του βήματα δίνει κλεφτὲς κλωτσιὲς στὴ μαμά του, βάζει τὸ δάκτυλό του στὸ αὐτὶ τοῦ μπαμπᾶ, χτυπάει ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ βρεθοῦν κοντά του.

Εἶναι ὁ Ἄλ Καπόνε τῶν παιδιῶν. Πιστεύει, ὅτι γιὰ νὰ μπορέση νὰ ὑπερισχύση αὐτὸς σὲ μιὰ συζήτησι, πρέπει νὰ χτυπήση πρῶτα καὶ νὰ συζητήση ὕστερα. Ἂς προετοιμαστοῦν, λοιπόν, οἱ γονεῖς του γιὰ πολὺ περίεργους καὶ χαριτωμένους ἀγῶνες.

Εἶναι ὁ τύπος τοῦ παιδιοῦ ποὺ πετάει μακρυὰ κάθε ἀντικείμενο ποὺ βρίσκει στὸ καρροτσάκι του, σίγουρο πὼς οἱ εὐγενικοὶ περαστικοί, θὰ σκύψουν νὰ πάρουν τὸ παιχνίδι καὶ νὰ τοῦ τὸ ξαναδώσουν. Καὶ πόσο δίκιο ἔχει. Οἱ περαστικοὶ τοῦ δίνουν τὸ παιχνίδι του κι' ἐκεῖνος περιμένει νὰ γυρίσουν τὶς πλάτες γιὰ νὰ τοὺς τὸ πετάξη καὶ πάλι... στὸ κεφάλι.

Εἶναι ὁ τύπος τοῦ παιδιοῦ ποὺ τραβάει τὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου, ποὺ κάθεται πάνω στὴ γάτα, ποὺ κάνει σκληρὰ ἀστεῖα στὸν τυφλό, ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήση ἐλεημοσύνη.

Θὰ γίνη πυγμάχος ἢ ἀθλητὴς ἢ ἀστυνομικὸς ἢ νυχτοφύλακας. Ἡ γυναῖκα του θὰ εἶναι γυναῖκα του μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πεθάνη.

2. Η ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗ

Εἶναι τὸ «πολὺ ἔξυπνο» κοριτσάκι. Ἀναγνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους πρὶν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά, ἀνακαλύπτει μόνη της πῶς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση τὸ πηροῦνι καὶ ποιά εἶναι ἡ χρήσιμη πλευρὰ τοῦ κουταλιοῦ. Κάθεται πολὺ ἥσυχη καὶ προσεχτική, ὅταν τὸ ραδιόφωνο μεταδίδη μιὰ παιδικὴ ἐκπομπή. Χαίρεται ἀκούγοντας μουσικὴ Μπὰχ καὶ μένει ἀδιάφορη ὅταν ἀκούη τοὺς Μπήτλς.

Συνοφρυώνεται ἂν ἡ μαμά της θὰ τολμήση νὰ τραγουδήση ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ τραγουδάκι. Κοιμᾶται ἥσυχη ὅταν ἡ μητέρα της τὴ νανουρίζη μ' ἕνα παλιὸ νανούρισμα. Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ θὰ προφέρη θὰ ἔχουν τοὐλάχιστον τρεῖς συλλαβές. Δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὰ φορέματα καὶ εὐχαριστεῖται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ πανταλόνια καὶ τὶς σκοῦρες ποδιές, ποὺ φοροῦν τὰ κορίτσια τοῦ σχολείου.

Πολὺ γρήγορα ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς κοῦκλες καὶ γιὰ τὰ ἄλλα παιχνίδια καὶ ἀφοσιώνεται στὰ βιβλία. Ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδάκια παίζουν, ἐκείνη μένει κλεισμένη στὸ σπίτι καὶ καταβροχθίζει τὶς σελίδες τῶν βιβλίων.

3. Ο ΘΕΑΤΡΙΝΟΣ

Εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ βάζει τὸ καπέλλο τοῦ μπαμπᾶ, ὅταν ξέρη πὼς εἶναι ξένοι στὸ σαλόνι καὶ παρουσιάζεται ἔτσι γιὰ νὰ τοὺς κάνη νὰ γελάσουν καὶ νὰ ποῦν πὼς εἶναι «πραγματικὰ ἀστεῖο».

Εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ βρίσκει παντοῦ μιὰ αἰτία γιὰ γέλιο, ποὺ ρίχνει τὴ σούπα του πάνω στὸ τραπεζομάντηλο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ γελάση.

Πολὺ γρήγορα θὰ ἀνακαλύψη τὸ βερνίκι τῶν παπουτσιῶν καὶ ταὐτόχρονα θὰ ἀνακαλύψη πόσο θαυμάσιες ἀντιθέσεις καὶ πόσο ἀστεῖα σχέδια μπορεῖ νὰ φτιάξη μ' αὐτό, πάνω στοὺς ἄσπρους τοίχους.

Τὰ γέλια του, ὅταν θὰ ἀκουστοῦν μέσα στὸ σπίτι, πρέπει νὰ εἶναι πάντα ἕνα σύνθημα συναγερμοῦ γιὰ τὴν καημένη τὴ μαμά του. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνη λάθος. Ὁ γιόκας της βρῆκε ἕνα καινούργιο διασκεδαστικὸ παιχνίδι.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά, εἶναι ἀδύνατο νὰ μαντέψουν τί θὰ βροῦν τὴν ἑπομένη φορὰ μέσα στὸ κρεβάτι τους: Μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ,τιδήποτε. Ἀπὸ μιὰ χουφτιὰ χαλίκια μέχρι μιὰ κουταλιὰ μαρμελάδα ἢ ἀκόμα... καὶ καρφίτσες κρυμμένες στὸ στρῶμα.

Θὰ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ψυχὴ στὶς παιδικὲς γιορτές, κάνοντας νὰ σκάζουν τεράστια μπαλόνια κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῶν ἄλλων ἀγοριῶν καὶ ρίχνοντας τὸ παγωτὸ μέσα στὸ ντεκολτὲ τῶν κοριτσιῶν τῆς συντροφιᾶς.

Κι' αὐτός, θὰ ἐξακολουθήση νὰ γελᾶ τοὐλάχιστον γιὰ μιὰ ὥρα, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ θἆχουν φύγει τρομοκρατημένα.

Ὅταν θὰ μεγαλώση, θὰ γίνη ἴσως ἠθοποιός, ἢ περιοδεύων ἀντιπρόσωπος ἢ θὰ ἀνοίξη ἕνα μπὰρ σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία.

4. Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Εἶναι παχουλὴ καὶ ροδοκόκκινη. Σπάνια κλαίει. Τρώει ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τῆς δίνει ἡ μαμὰ καὶ πίνει πάντα ἥσυχα - ἥσυχα τὸ γάλα της.

Δὲν ξυπνάει ποτὲ στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας, ἀλλὰ κοιμᾶται ἥσυχα - ἥσυχα μέχρι τὸ πρωΐ.

Ἀρχίζει νὰ χαμογελάη τόσο συχνά, ποὺ οἱ ἄλλοι σκέπτονται πὼς σίγουρα θὰ εἶναι κάπως ἐλαττωματικὴ διανοητικά, μὰ κάνουν λάθος.

Λατρεύει τὶς κοῦκλες. Γι' αὐτὴν εἶναι τὰ «μωρά» της ποὺ τὰ περιποιεῖται καὶ τὰ φροντίζει σὰν μιὰ ἀληθινὴ μικροσκοπικὴ μαμά.

Εἶναι ἕνα κοριτσάκι πολὺ προσεχτικό. Γρήγορα μαθαίνει νὰ τρώη μόνη της, νὰ ράβη τὰ κουμπάκια της, χωρὶς βοήθεια. Δὲν ἐνοχλεῖ καθόλου τοὺς εὐτυχισμένους γονεῖς της.

Τῆς ἀρέσει νὰ βοηθάη τὴ μητέρα της νὰ ξεσκονίζη καὶ πετάει στὰ ἀστέρια ἀπὸ τὴ χαρά της, ὅταν ἡ μαμὰ τὴν ἀφήνη νὰ φτιάχνη μικροσκοπικὰ γλυκύσματα ἀπὸ τὴ ζύμη, ποὺ ἔχει περισσέψει.

Δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ μεγαλώση γιὰ νὰ ἀποκτήση ἀρκετὰ παιδιὰ δικά της, πρᾶγμα ποὺ φυσικὰ θὰ τὸ κατορθώση. Καὶ ὁ σύζυγός της θὰ γίνη εὐτυχισμένος, γιατὶ κοριτσάκια αὐτοῦ τοῦ τύπου, γίνονται θαυμάσιες νοικοκυρὲς καὶ καλὲς καὶ ἀφωσιωμένες σύζυγοι καὶ μητέρες.

5. Η ΚΟΚΕΤΤΑ

Γεννιέται γυναῖκα ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα ξέρει θαυμάσια τί εἶναι μιὰ κοπέλλα καὶ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μιὰ κοπέλλα μπορεῖ νὰ ἀπαιτήση... ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Ἀνακαλύπτει πολὺ γρήγορα πῶς μπορεῖ νὰ κάνη τὸν μπαμπάκα της ὅπως θέλει, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ δυσαρεστῆ τὴ μαμά.

Εἶναι κι' ὅλας μιὰ χαδιάρα γατούλα στὴν ἡλικία ἑνὸς χρόνου, εἶναι ὁ τύπος τῆς κοπελλίτσας, ποὺ ἡ μαμά της πρέπει νὰ τὴν ντύνη μὲ δαντελλένιες κυλοτίτσες καὶ φορεματάκια γεμάτα ἀπὸ γαρνιρίσματα καὶ κορδελλίτσες. Ἄλλωστε, ἀλλοίμονό της ἂν δὲν τὸ κάνη. Ὅταν ἡ μικρὴ κοκέττα θὰ δῆ κάτι τέτοια στολίδια σὲ μιὰ ἄλλη συνομήλική της, εἶναι ἱκανὴ νὰ ξεσηκώση τὸ σπίτι μὲ φωνὲς καὶ μὲ κλάματα, ἀπαιτῶντας τὰ «καταπατημένα» δικαιώματά της.

Θὰ μεγαλώση ἀρκετὰ γρήγορα καὶ θὰ μάθη νὰ «δανείζεται» ἀπὸ τὴ μαμὰ καὶ ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τὸ ἄρωμα, τὶς νάϋλον κάλτσες, τὰ καλύτερα ἐσώρουχα. Θὰ μάθη ἀκόμα νὰ «κλέβη» ἀπὸ τὶς ἀδελφές της ἢ ἀπὸ τὶς φίλες της τοὺς θαυμαστές τους.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνη μιὰ ἠθοποιός, μιὰ μαννεκὲν κι' ἔχει μεγάλες πιθανότητες νὰ κάνη ἕναν καλὸ γάμο. Θὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴ θηλυκότητά της γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοπούς της. Ὁ μπαμπᾶς, θὰ τῆς κάνη ὅλα της τὰ χατήρια, ἡ μαμὰ θὰ εἶναι πολὺ ὑπερήφανη γι' αὐτή, ἂν καὶ πολλὲς φορές, κατὰ βάθος, θὰ νιώθη πολὺ ἐκνευρισμένη καὶ θυμωμένη.

6. ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Εἶναι δύσκολο νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίση κανείς, γιατὶ τὸ κλάμα της εἶναι τὸ ξέσπασμα ὅλων τῶν παιδικῶν της συναισθημάτων: Οὐρλιάζει ὅταν πεινάη, κλαψουρίζει ὅταν θέλη νὰ τραβήξη τὴν προσοχή, γκρινιάζει μονότονα ὅταν πλήττη, κλαίει μὲ σιωπηλὰ δάκρυα ὅταν πεισμώνη.

Οἱ γονεῖς της, ἀνήσυχοι, εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάνουν τὸ κάθε τί, φτάνει νὰ τὴν δοῦν νὰ πάψη νὰ κλαίη.

Ἔτσι τὴ γεμίζουν μὲ λιχουδιὲς καὶ περιποιήσεις. Θὰ ἔκαναν πολὺ περισσότερα γιὰ νὰ ἔχουν σὲ ἀντάλλαγμα μιὰ νύχτα ἥσυχου ὕπνου.

Κλαίει γιὰ νὰ ἔχη τὰ παιχνίδια τῶν ἄλλων παιδιῶν: καὶ τὸ πετυχαίνει. Κλαίει ὅταν ἡ μητέρα της τὴν βγάζη περίπατο μὲ τὸ καρροτσάκι καὶ οἱ γειτόνισσες σκέπτονται: «Τὸ καημενούλι, θὰ τὸ κάνουν νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα».

Ὅταν θὰ μεγαλώση, τὰ δάκρυα θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὅπλο της.

Εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς θὰ παντρευτῆ τὸν πρῶτο ἄντρα ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ τῆς κάνη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Θὰ τὸν παντρευτῆ, μὰ θὰ περάση ὅλη της τὴ ζωὴ κλαίγοντας στὴ σκέψι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διαλέξη κάποιον καλύτερο.

7. ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΜΠΑΓΚ-ΜΠΑΓΚ

Εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χτυπάει τὸ κουτάλι του καὶ οὐρλιάζει. Κατορθώνει νὰ προσελκύη τὴν προσοχὴ δημιουργῶντας τοὺς πιὸ ἐκκωφαντικοὺς θορύβους. Οἱ πρῶτες παιδιάστικες συλλαβὲς ποὺ θὰ σχηματίσουν τὰ χείλη του εἶναι «μπάγκ - μπάγκ». Τοῦ ἀρέσουν οἱ πολυθόρυβες μηχανές, ἀποκοιμιέται εὐτυχισμένο ἂν τὸ ραδιόφωνο παίζη μιὰ ἔξφρενη μουσικὴ τζὰζ καὶ πηδάει σὰν διαβολάκι πάνω στὸ κρεβάτι του, μόλις θὰ γίνη ἡσυχία. Τότε οὐρλιάζει τόσο δυνατά, ὥστε νὰ τρέμη ὅλο τὸ σπίτι.

Ὅταν ἡ μητέρα του ἀρχίζη νὰ φωνάζη, τὸ μόνο ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ οὐρλιάζη περισσότερο καὶ ὁ νικητὴς εἶναι πάντα αὐτός.

Προτιμᾶ τοὺς μουσικούς, ποὺ κάνουν τὸ μεγαλύτερο θόρυβο. Συχνὰ ὁ μπαμπᾶς ἀναρωτιέται γιατὶ ἡ μαμὰ παίρνει τόσες ἀσπιρίνες, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ εἶναι εὐχαριστημένος, ποὺ κατορθώνει νὰ βρίσκη λίγη ἡσυχία στὸ γραφεῖο του. Τὸ ἀληθινὸ μαρτύριο γιὰ τὸν μπαμπᾶ εἶναι τὸ Σαββατοκύριακο.

ΠΗΔΗΜΑ ΣΤΟ ΚΕΝΟ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΧΕΝΡΥ ΣΜΙΘ ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ δέκατο πάτωμα. Τὸ μικροκαμωμένο καὶ ἀδύνατο σῶμα του ἀνασκίρτησε ἀνατριχιάζοντας· μὰ οἱ σφιγμένες γροθιές του καὶ τὰ συσπασμένα χείλη του, ἔδειχναν πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀλλάξη τὴν ἀπόφασί του. Ναί, θὰ τὸ ἔκανε. Τὸ πρᾶγμα παρουσίαζε περισσότερες ἐγγυήσεις ἀπὸ μιὰ μαχαιριὰ ἢ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ περίστροφο. Ἕνα πήδημα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος θὰ σήμαινε ἀναμφισβήτητα τὸ τέλος. Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο ν' ἀνεβῆ μέχρι τὸν εἰκοστὸ ὄροφο, ὅπως εἶχε σκεφτῆ στὴν ἀρχή. Καὶ ἀπὸ τὸν δέκατο τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν τὸ ἴδιο. Ὁ θάνατος θὰ τὸν δεχόταν στὴν ἀγκαλιά του ἕνα δευτερόλεπτο μετὰ τὴν πτῶσι καὶ ὅλα τὰ προβλήματά του θὰ εὕρισκαν ἔτσι μιὰ λύσι ὁριστική.

Φυσικὰ ἡ Μάρθα θὰ πάθαινε μιὰ ὑστερικὴ κρίσι· βλέποντας τὸ πτῶμα του, θὰ φώναζε καὶ θὰ ἔκλαιγε τὸν «χαμένο ἔρωτά της» καὶ θὰ ἀπόφευγε νὰ ὁμολογήση πὼς ὁ γάμος τους ἦταν μιὰ μεγάλη ἀποτυχία, ποὺ κράτησε τρία ὁλόκληρα χρόνια. Ἢ θὰ κρατοῦσε μιὰ στάσι ἀξιοπρεπῆ, δείχνοντας πὼς προσπαθοῦσε νὰ πνίξη τοὺς λυγμούς της καὶ ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους νὰ καταλάβουν πὼς ὁ πόνος της ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε νὰ στεγνώνη τὰ δάκρυά της. Μὰ ὅπως κι' ἂν φερόταν δὲν θὰ εἶχε πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀλλάξη τὰ γεγονότα.

Εἶχε τρία χρόνια στὴ διάθεσί της, ἡ Μάρθα, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ καταλάβη τὸ δρᾶμα τοῦ ἀντρός της, μὰ δὲν τὸ εἶχε κάνει. Εἶχε ἀρνηθῆ νὰ καταλάβη πὼς κι' αὐτὸς ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα μὲ εὐαισθησία καὶ ὑπερηφάνεια καὶ τὸν εἶχε θεωρήσει πάντα σὰν ἕνα ἀντικείμενο, σὰν ἕνα βάζο γιὰ λουλούδια, σὰν ἕνα πίνακα γιὰ τὸν τοῖχο ἤ, τὸ πολύ, σὰν ἕναν γάτο γιὰ τὸ σπίτι... Καὶ ὅμως... καὶ ὅμως θἄπρεπε νὰ εἶχε καταλάβει —γιατὶ ἀνόητη δὲν ἦταν— ὅτι τὰ προβλήματα ἑνὸς ἄντρα κοντούλη, μὲ ὕψος ἕνα μέτρο καὶ σαράντα ὀκτώ, δὲν εἶναι παρόμοια μὲ τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ πολὺ πιὸ σοβαρά. Καὶ ἀντίθετα αὐτή, ἡ Μάρθα, ἡ σύζυγός του, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀποκαλῆ μὲ τὸ ὑποκοριστικὸ «μικρέ μου νάνε».

Ἡ ἀνθρώπινη ἀντοχὴ ἔχει κάποιο ὅριο καὶ ὁ Χένρυ τὸ εἶχε ξεπεράσει ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό. Ἐνῶ συλλογιζόταν τὴν Μάρθα μὲ τὴν ἔκφρασι ποὺ ἔπαιρνε ὅταν τοῦ μιλοῦσε, κυριευόταν ἀπὸ ἀηδία. Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἔκανε νὰ φτήνη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἐκδηλώση τὴν ἀγανάκτησι καὶ τὴν περιφρόνησί του.

Ὁ Χένρυ Σμίθ, ἦταν κάποτε καθηγητὴς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήση πὼς εἶχε στὶς διαταγές του ὁλόκληρες γενεὲς μαθητῶν, ποὺ ἔτρεμαν τὴ χαμηλὴ παρουσία σου: «Βλέπω πὼς δὲν εἶστε προετοιμασμένος, Μπράουν. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς. Ξέρετε νὰ ἀπαντήσετε ἐσεῖς, Μίτσελ; Ὄχι; Λυποῦμαι, εἶναι ἡ δεύτερη φορά, θὰ μηδενιστῆτε... Σιωπή, ὁ πρῶτος ποὺ θ' ἀνοίξη τὸ στόμα του θὰ ἀποβληθῆ!...»

Ἦταν δύσκολο νὰ φανταστῆ κανεὶς πὼς ἕνα ἀνθρωπάκι σὰν κι' αὐτὸν θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπνεύση φόβο ἢ σεβασμὸ σὲ κάποιον. Καὶ ὅμως ἔτσι ἦταν. Ὅταν καθόταν στὴν ἕδρα, δὲν φαινόταν τὸ χαμηλό του ἀνάστημα. Τὰ πόδια του δὲν ἔφταναν στὸ πάτωμα, μὰ ὁ κορμός του πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε βαρειὰ αὐταρχική. Ὕστερα... ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος γκρεμίστηκε...

Ἀκόμα κι' ἂν ζοῦσε χίλια χρόνια —πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ πρόθεσι νὰ κάνη— δὲν θὰ λησμονοῦσε ποτὲ τὴν τραγικὴ στιγμή, ποὺ ὁ γιατρὸς τοῦ δήλωσε πὼς ἡ καρδιά του ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημη κατάστασι, ἕνα μῆνα ἀκριβῶς, μετὰ τὸ γάμο του μὲ τὴ Μάρθα.

— Μπορεῖτε νὰ ζήσετε ἀκόμα γιὰ πολύ, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς Μπράουν, μὰ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε ἀμέσως τὴν ἐργασία σας. Πρέπει νὰ ἀποφύγετε κάθε κόπωσι καὶ κάθε στενοχώρια. Μόνον ἡ ἀνάπαυσι καὶ ἡ γαλήνη θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ συνεχίσετε νὰ ζῆτε.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Χένρυ Σμὶθ ἔπαψε νὰ ζῆ. Ὑπῆρχε, φυτοζωοῦσε, μὰ δὲν ἦταν πιὰ ἕνας ἄνθρωπος, οὔτε κἂν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ κοντός.

Ἡ Μάρθα κι' αὐτὸς εἶχαν γνωριστῆ στὸ σχολεῖο, ὅπου ἐκείνη δίδασκε φυσικὴ ἀγωγή. Ἡ Μάρθα θεωροῦσε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα σὰν ἕνα εἶδος ἱεροῦ ναοῦ, σὰν ἕνα κτίριο, ποὺ πρέπει νὰ διατηρῆται πάντα σὲ θαυμάσια κατάστασι καὶ φρόντιζε τὸ δικό της σῶμα μὲ ζῆλο καὶ προσοχή. Ἔκανε ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις πρὶν καὶ μετὰ τὰ γεύματα καὶ τὸ βράδι ἐκτελοῦσε διακόσιες κάμψεις πρὶν νὰ πέση στὸ κρεβάτι. Οἱ μαθητές της ζοῦσαν σὲ μιὰ κατάστασι ἀδιάκοπου τρόμου καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ γυμναστήριο διπλωμένοι στὰ δυὸ ἀπὸ τοὺς μυϊκοὺς πόνους. Γιατὶ ἡ Μάρθα τοὺς ἀπαιτοῦσε τὶς πιὸ δύσκολες καὶ κουραστικὲς ἀσκήσεις.

Μὰ αὐτὸ ποὺ εἶχε προσελκύσει τὸν Χένρυ δὲν ἦταν τὰ σωματικὰ προσόντα της, ἀλλὰ τὸ μικρό της ὕψος. Ἡ Μάρθα ἦταν ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ δὲν ἔκανε τὸν Χένρυ νὰ αἰσθάνεται σύμπλεγμα κατωτερότητος. Μὰ παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μικροκαμωμένη, ἡ Μάρθα εἶχε ἕνα σῶμα ἁρμονικὸ καὶ οἱ κινήσεις της εἶχαν τὴ χάρι μιᾶς νεαρῆς τίγρεως. Ἔτσι ὁ Χένρυ τὴν κάλεσε νὰ χορέψουν μιὰ βραδιὰ καὶ τοῦ φάνηκε θαυμάσιο ὅτι μποροῦσε νὰ τῆς μιλᾶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο, χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται νὰ σηκώνη τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὴν κυττάη ὅπως συνέβαινε μὲ ὅλες τὶς ἄλλες.

— Μοῦ ἀρέσετε πολύ, τῆς εἶπε.

— Κι' ἐσεῖς μοῦ εἶστε πολὺ συμπαθητικός. Κάνετε σπόρ;

— Ὄχι δυστυχῶς.

— Ὁπωσδήποτε χορεύετε πολὺ καλά.

Συνέχισαν νὰ συναντιοῦνται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο παντρεύτηκαν. Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλά, ἔνιωθαν πὼς ὁ ἕνας εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἄλλο. Μὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἦλθε ἡ διάγνωσι τοῦ δόκτορος Μπράουν νὰ τὰ καταστρέψη ὅλα. Γιατὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλα ἄλλαξαν. Ἀναγκαστικὰ ὁ Χένρυ ἔγινε ὁ «ἄντρας τοῦ σπιτιοῦ» καὶ ἡ Μάρθα τὸ στήριγμα τῆς οἰκογένειας. Ἡ νέα αὐτὴ κατάστασι δὲ τὴν δυσαρέστησε. ἀντίθετα, μάλιστα, ξύπνησαν μέσα της τὰ ναρκωμένα μητρικά της ἔνστικτα. Ἔτσι ὁ Χένρυ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῆ σὲ μιὰ καινούργια κατάστασι, παίρνοντας ἀδιάκοπα διαταγὲς ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

Ἄλλαξαν σπίτι καὶ πῆγαν νὰ μείνουν στὸν δέκατο ὄροφο ἑνὸς οὐρανοξύστη μὲ ἀσανσὲρ φυσικά, γιατὶ ὁ Χένρυ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνεβοκατεβαίνη σκάλες καὶ χρειαζόταν καθαρὸν ἀέρα. Ὕστερα τοῦ ἀπαγόρευσε κάθε διασκέδασι, κάθε μικρὴ ἀπόλαυσι καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὸ τσιγάρο. Ὁ Χένρυ δὲν εἶχε πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ κατεβῆ στὸ μπὰρ τῆς γωνίας, γιὰ νὰ πιῆ μιὰ μπύρα μὲ τοὺς φίλους του καὶ ὅταν ἔδειξε μιὰ φορὰ ἀνυπακοή, ἡ Μάρθα τοῦ κλείδωσε τὰ ροῦχα του γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ μείνη στὸ σπίτι μὲ τὶς πυτζάμες.

— Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ὑγεία σου, μικρέ μου νάνε! ἀπάντησε ἀμείλικτα στὶς διαμαρτυρίες του.

— Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Μάρθα, ἕνα ποτήρι μπύρα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σκοτώση!

— Φτάνει πιά! Εἶσαι ἕνας ἀσυνείδητος, Χένρυ! Θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ εὐχαριστῆς κι' ἔπειτα δὲν μ' ἀρέσει ἡ σερβιτόρα τοῦ μπάρ!

Φυσικὰ εἶχε κι' αὐτὸς ἀνάγκη νὰ κάνη ἕναν περίπατο κάθε τόσο, μὰ ἡ Μάρθα δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμή. Βρισκόταν πάντα κοντά του, τὸν πήγαινε στὸν ὀδοντίατρο, στὸν κουρέα καὶ ἀπαιτοῦσε νὰ προχωρῆ δυὸ βήματα πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτήν, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις του. Ὅταν πλησίαζαν στὸ μπὰρ ἄλλαζαν πεζοδρόμιο καὶ ἂν αὐτὸς ἔκανε νὰ προχωρήση λίγο πιὸ γρήγορα ἐκείνη τοῦ φώναζε:

— Στάσου, μικρέ μου νάνε, περίμενε τὴ μαμά σου.

Καὶ εἶναι περιττὸ νὰ περιγράψη κανείς, πόσο διασκέδαζαν ἐκεῖνοι ποὺ τύχαινε νὰ παρακολουθήσουν τὴ σκηνή.

Ὁ Χένρυ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ διέσχισε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τὸ μικρὸ διαμέρισμα, ἔξαλλος ἀπὸ θυμό. Δὲν πλησίασε κἂν στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν κλειδωμένη καὶ θὰ ἔμενε ἔτσι ὣς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γύριζε ἡ Μάρθα ἀπὸ τὴ δουλειά της. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῆ πιὸ ἔντονα αὐτὸ ποὺ συνέβηκε τὸ προηγούμενο βράδι.

Μὰ ἦταν πραγματικὰ ἀσυγχώρητος! Εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραβλέψη τὴ διαταγὴ τῆς Μάρθας καὶ κατέβηκε στὸ μπὰρ τὴν ὥρα ποὺ ἐκείνη ἔλλειπε. Εἶχε φυσικὰ σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι, πρὶν νὰ γυρίση ἐκείνη, μὰ ὕστερα — καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἀσυγχώρητος— λησμόνησε νὰ κυτάξη τὸ ρολόϊ καὶ ἡ Μάρθα τὸν ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω.

Βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς φίλους καὶ καινούργιους γνωστοὺς καὶ κουβέντιαζε εὐτυχισμένος ὅταν ἐκείνη μπῆκε. Περνῶντας τὸν εἶχε δῆ ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ ὥρμησε στὸ μπὰρ σὰν μανιασμένος ταῦρος.

— Χένρυ Σμίθ, τί κάνεις ἐδῶ μέσα;! φώναξε ἐνῶ μιὰ σιωπὴ γεμάτη ὑπερένταση καὶ περιέργεια ἁπλωνόταν στὸ μπάρ.

— Ὤ, γειά σου Μάρθα... ψέλλισε ἐκεῖνος.

— Δὲν μοῦ ἀπάντησες στὴν ἐρώτησί μου.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω στὸ σπίτι.

— Μικρὲ ἀνόητε, σὲ εἶχα προειδοποιήσει νὰ μὴν ξαναμπῆς σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ κέντρο!

Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησι ἔσπρωξαν τὸν Χένρυ νὰ ἀντιδράση.

— Μάρθα, θἄθελες νὰ μὲ ἀφήσης ἥσυχο;

Μὰ ἦταν ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ λόγια του, ποὺ ἔφεραν τὴν καταστροφή. Ἡ Μάρθα σήκωσε τὸ χέρι καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀθλητικὴ μυϊκή της δύναμι τν χαστούκισε. Ὕστερα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν τράβηξε μαζί της σὰν ἕνα ἀνυπάκουο παιδί, προκαλῶντας ἀσυγκράτητα γέλια στοὺς θαμῶνες τοῦ μπάρ.

— Μάρθα, δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ...

— Πᾶψε μικρέ, ἀνόητε, ἀηδιαστικὲ νάνο! Στὸ σπίτι θὰ λογαριαστοῦμε!

— Ἄφησε τὸ αὐτί μου!

— Ὄχι, θέλω νὰ μάθουν ὅλοι τί εἴδους ἄντρα παντρεύτηκα!

— Μὲ πονᾶς διάβολε, τὰ δάχτυλά σου εἶναι σὰν τανάλιες!

— Ἀξίζεις μιὰ τιμωρία καὶ θὰ σοῦ τὴν ἐπιβάλω!

Ἔτσι, ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδι, ὁ Χένρυ κλειδώθηκε στὸ διαμέρισμα μὲ τὶς πυτζάμες. Μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο; Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Ἕνας ἄντρας, ἀκόμα καὶ μὲ τὸ δικό του ὕψος, πρέπει νὰ ἔχη πάντα μιὰ ἀξιοπρέπεια.

Στὸ διάστημα τῆς νύχτας τὸν βασάνισαν οἱ πιὸ φοβεροὶ ἐφιάλτες. Ἔβλεπε τὴ Μάρθα νὰ βράζη σ' ἕνα καζάνι φωνάζοντας βοήθεια, ἐνῶ γύρω της χόρευαν καννίβαλοι οὐρλιάζοντας. Μὰ ἐκείνη κατώρθωνε νὰ πηδήση ἔξω ἀπὸ τὸ καζάνι καὶ ἄρχιζε νὰ τοὺς χτυπάη ὅλους μὲ τὰ ἀναμμένα κούτσουρα, ποὺ τραβοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ καζάνι...

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ Μάρθα τὸν πέταξε σχεδὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ τὴν διαταγὴ νὰ ἑτοιμάση τὸ πρόγευμα, ἐκεῖνος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του:

«Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα. Ἡ αὐλαία θὰ κλείση...» Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφασι στέριωσε πιὸ πολὺ μέσα του, ὅταν ἡ Μάρθα ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά της κλειδώνοντας τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος.

Εἶχε στὴ διάθεσί του μιὰ ὁλόκληρη μέρα μοναξιᾶς γιὰ νὰ σκεφτῆ τὴν κατάστασι μὲ ὅλη της τὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Καὶ στὸ τέλος κατάλαβε, πὼς ὑπῆρχε μιὰ μόνο λύσι. Ἦταν ταπεινωτικὸ νὰ τὸ παραδέχεται, μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι φοβόταν τὴ σύζυγό του, τὴ σωματική της δύναμι, τοὺς ἀτσαλένιους μῦς της, τὰ δάχτυλά της, ποὺ ἔσφιγγαν σὰν τανάλιες, τὸ παγερὸ βλέμμα της, τὴν κοφτερή της γλῶσσα. Ἦταν κυριολεκτικὰ στὴ διάθεσί της κι' ἐκείνη δὲν παρέλειπε νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ τὴν ἀδυναμία του, γιὰ νὰ τὸν παγιδεύη σὰν ποντικό. Ἡ ἄρρωστη καρδιά του! Ὡραία δικαιολογία γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλη σὲ τόσες ταπεινώσεις!

Ὁ Χένρυ ξαναγύρισε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε καὶ πάλι κάτω στὸ δρόμο. Τί φοβερὸ πήδημα! Θὰ ἀπεδείκνυε ἔτσι στὴ Μάρθα, πὼς δὲν ἦταν τόσο δειλὸς ὅσο τὸν νόμιζε. Ἕνας ἀληθινὸς δειλὸς δὲν ἀποφασίζει νὰ γίνη κομμάτια πάνω στὸ πεζοδρόμιο, πέφτοντας ἀπὸ τὸν δέκατο ὄροφο!

Πῆγε στὸ λουτρό, ἔκανε ἕνα ντούζ, ξυρίστηκε, ἔβαλε στὰ μάγουλά του κολόνια, χτενίστηκε μὲ προσοχὴ καὶ ὕστερα κύτταξε τὸ ἀποτέλεσμα στὸν καθρέφτη. Ἔμεινε ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος. Δὲν ἤθελε νὰ παρουσιάση στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἕνα πτῶμα ἀκατάστατο καὶ ἀπεριποίητο. Ὕστερα πῆγε νὰ καθήση στὸ κρεβάτι μ' ἕνα μπλὸκ κι' ἕνα στυλὸ στὸ χέρι. Σκέφτηκε γιὰ λίγο καὶ ἄρχισε νὰ γράφη μ' ἕνα παράξενα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χείλη: «Πρὸς τὴν ἀστυνομία. Ἡ σύζυγός μου Μάρθα Σμὶθ σκοπεύει νὰ μὲ δολοφονήση. Φοβᾶμαι πὼς θὰ μοῦ συμβῆ κάτι πολὺ ἄσχημο ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Χένρυ Σμίθ. Μέγαρο Ρίτς, διαμέρισμα 55».

Δίπλωσε τὸ χαρτὶ στὰ τέσσερα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τῆς πυτζάμας του χαμογελῶντας εὐχαριστημένος. Ἡ Μάρθα δὲν θὰ εἶχε πολὺ ὄμορφη ζωὴ μετὰ τὸ θάνατό του. Ὄχι βέβαια! Ποιός θὰ πίστευε στὴν ἀθωότητά της, ὅταν θὰ εὕρισκαν ἐπάνω του ἐκεῖνο τὸ γράμμα;!

Τοῦ φαινόταν κιόλας πὼς τὴν ἔβλεπε νὰ φωνάζη πὼς ἦταν ἀθώα, κάτω ἀπὸ τὰ ἀμείλικτα καὶ ψυχρὰ βλέμματα τῶν ἀστυνομικῶν, νὰ καταριέται τὴ μνήμη του, νὰ προσπαθῆ νὰ ἀμυνθῆ, ἄγρια, σὰν παγιδευμένο θηρίο.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἔκανε νὰ γελάση, μὰ ὕστερα σοβαρεύτηκε. Πότε θὰ ἔκανε τὸ πήδημα τοῦ θανάτου; Ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ περιμένη νὰ γυρίση ἡ Μάρθα στὸ σπίτι, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ἀφήση τὴν πιθανότητα νὰ ἔχη ἕνα ἄλλοθι.

Ἀπότομα, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήση. Πῆγε στὴν κουζίνα καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὸ σωρὸ τῶν ἄπλυτων πιάτων, ποὺ γέμιζαν τὸ νεροχύτη. Ἕνα φλυτζάνι τοῦ καφὲ ἦταν τὸ πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ πέταξε στὸ πάτωμα καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἄφησε, ἐνῶ γινόταν κομμάτια, τὸν γοήτευσε σὰν θαυμάσια μουσική.

Ἀκολούθησαν δυὸ πιᾶτα καὶ μιὰ σουπιέρα.

— Θαυμάσιο! φώναξε σηκώνοντας ψηλὰ μιὰ μεγάλη φρουτιέρα. Θαυμάσιο καὶ ἐξωφρενικό!...

Ἑτοιμαζόταν νὰ πετάξη τὴ φρουτιέρα πάνω στὸν τοῖχο, ὅταν ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγη. Ἡ φρουτιέρα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἡ Μάρθα παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι.

Ἔκπληξι, θυμὸς καὶ ἀγανάκτησι ζωγραφίστηκαν στὸ πρόσωπό της, της.

— Χένρυ! Ἀπαίσιο σκουλήκι, τί κάνεις;... Ἐγὼ... ἐγὼ δουλεύω ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἐσὺ μοῦ καταστρέφεις τὸ σπίτι! Θἄπρεπε νὰ πάρω αὐτὸ τὸ γελοῖο κεφάλι σου καὶ νὰ τὸ συντρίψω στὸν τοῖχο

— Μάρθα... ἐγώ... ψέλλισε ὁ Χένρυ τρομαγμένος.

— Καταραμένε! Θὰ σὲ λυώσω σὰν μυρμήγκι! Ἐγὼ σὲ ταΐζω, σὲ περιποιοῦμαι, σέ...

— Ἄφησέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἡ Μάρθα τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γιακᾶ τῆς πυτζάμας του καὶ τὸν τίναξε σὰν ξερόκλαδο.

— Ἄκουσέ με, νάνε! ἐσὺ τώρα θὰ στρωθῆς στὴ δουλειὰ καὶ θὰ μαζέψης ὅλα τὰ κομμάτια ἕνα-ἕνα μὲ τὰ χέρια σου, μέχρι νὰ μὴν μείνη οὔτε ἴχνος ἀπ' αὐτὰ τὰ σπασμένα. Ἐμπρός, γονάτισε καὶ ἄρχισε!

Ὁ Χένρυ δὲν κινήθηκε καὶ ἡ γυναίκα κατέφυγε στὴν ἀγαπημένη της χειρονομία. Τοῦ ἔστριψε τὸ αὐτὶ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ γονατίση. Μὰ μόλις τὰ γόνατα τοῦ Χένρυ ἄγγιξαν τὸ πάτωμα, ἐκεῖνος ἔνιωσε κάτι νὰ ξυπνάη μέσα του. Ἕνα κῦμα ντροπῆς τὸν ἔπνιξε καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἔκανε λάθος στὰ σχέδιά του πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γιατί νὰ σκοτωθῆ; Ἂν ὑπῆρχε κάποιος ποὺ ἔπρεπε νὰ πεθάνη σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι ἦταν ἡ Μάρθα! Θὰ τὴν σκότωνε λοιπόν, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ θὰ διασκέδαζε βλέποντάς την νὰ ἀγωνιᾶ καὶ νὰ ὑποφέρη πρὶν νὰ τὴν στείλη στὸν ἄλλο κόσμο.

Μόλις πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἔνιωσε παράξενα ἀνακουφισμένος. Πήδησε ὄρθιος καὶ ἅρπαξε ἕνα μεγάλο καὶ κοφτερὸ μαχαῖρι, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι.

— Πρόσεξε Μάρθα, εἶπε σφίγγοντας τὴ λαβὴ καὶ σηκώνοντας τὸ μαχαῖρι στὸν ἀέρα. Πρόκειται νὰ παρακολουθήσης ἕνα θαῦμα τῆς φύσεως: ὁ λαγὸς γίνεται λιοντάρι. Τώρα θὰ εἶσαι ἐσὺ ποὺ θὰ γονατίσης, ἐσὺ θὰ μαζέψης κάθε κομματάκι ἀπ' αὐτὰ τὰ σπασμένα.

Ἡ γυναίκα γούρλωσε τὰ μάτια, χλώμιασε καὶ ἅπλωσε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός, κυττάζοντας τὴν κοφτερὴ λεπίδα, ποὺ πλησίαζε στὸ πρόσωπό της.

— Χένρυ...

— Γονάτισε!

Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ κλωτσιά. Μιὰ θαυμάσια δυνατὴ κλωτσιά, ποὺ τὸν ξαλάφρωσε ἀπὸ τὴν ἀγωνία τόσων καὶ τόσων μηνῶν.

— Ἐμπρός, ἀπάντησε Μάρθα! Ποιός εἶναι τὸ ἀφεντικὸ ἐδῶ μέσα; ρώτησε σαρκαστικά.

— Ἐσὺ... ἀπάντησε ἐκείνη γονατίζοντας καὶ ἐξακολουθῶντας νὰ κυττάζη μὲ τρόμο τὸ μαχαῖρι.

Ὁ Χένρυ ἐξακολούθησε νὰ γελᾶ.

— Τὸ ξέρεις πὼς εἶχα ἀποφασίσει νὰ πεθάνω; εἶπε ὁ Χένρυ ἐξακολουθῶντας νὰ γελᾶ.

Ἡ Μάρθα σήκωσε τὸ βλέμμα καὶ τὸν κύτταξε.

— Ναί, ναί, ἀλήθεια σοῦ λέω! Ἔγραψα ἀκόμα κι' ἕνα γράμμα... Δὲν εἶχα καταλάβει πώς, ἀντίθετα, ἤθελα νὰ ζήσω ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Μὲ ἀκοῦς ἀγάπη μου; πρόσθεσε, ἐνῶ τῆς ἔδινε ἄλλη μιὰ κλωτσιά. Μὰ τώρα ξέρω πὼς πρέπει νὰ φέρεται ἕνας ἄντρας σὲ μιὰ γυναίκα. Πές μου δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς σοῦ ἀρέσει νὰ σοῦ φέρουμαι ἔτσι;...

Μὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σώπασε, γιατὶ νόμισε πὼς διέκρινε μιὰ ἐπικίνδυνη λάμψι στὰ μάτια τῆς Μάρθας.

Ἐκείνη σηκώθηκε μὲ κόπο κι' ἔμεινε ἀκίνητη μπροστά του, σὰν ἄγαλμα, μὲ πρόσωπο ἀνέκφραστο.

— Ἀληθινὰ ἤθελες νὰ αὐτοκτονήσης, Χένρυ;

— Ναί, εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Εἶχες φτάσει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο;... μὰ τώρα, ὅπως φαίνεται, ἄλλαξες ἰδέα. Νομίζεις πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεθάνη ἕνας ἀπὸ μᾶς;

— Ναί, τὸ πιστεύω.

— Κι' ἂν ἐγὼ σοῦ ζητοῦσα συγγνώμην; Ἂν ἐγὼ θὰ σοῦ ὑποσχεθῶ πὼς ἡ ζωή μας στὸ μέλλον θὰ εἶναι διαφορετική;

Παράξενα, παράλογα, κάτι ἔλυωνε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Χένρυ. Κύτταξε τὴ Μάρθα μὲ περιέργεια καὶ νόμισε πὼς ἄκουσε μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίζη: «Πάψε Χένρυ, φέρεσαι σὰν ἕνας ἄγριος. Μπορεῖς θαυμάσια νὰ τὴν συγχωρήσης. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεθάνη ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας. Ὅλα εἶναι δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν τώρα ποὺ τῆς ἀπέδειξες πὼς δὲν εἶσαι ἕνας δειλός...»

Ὁ Χένρυ Σμίθ, ὁ νάνος ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε φερθῆ σὰν πραγματικὸς ἄντρας, ἄφησε τὸ χέρι του, ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαῖρι, νὰ πέση.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Μάρθα φάνηκε σὰν νὰ δέχτηκε μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Μ' ἕνα πήδημα ὥρμησε ἐπάνω του, τοῦ ἔστριψε τὸν καρπό, ὥσπου τὸ μαχαῖρι ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὕστερα τὸν σήκωσε στὰ ἀτσαλένια μπράτσα της καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ παράθυρο.

— Ἤθελες νὰ πεθάνης;! μούγκρισε μὲ δόντια σφιγμένα κι' ἔχεις ἀφήσει κι' ἕνα γράμμα ὅτι αὐτοκτονεῖς; Ἐν τάξει, μικρέ μου νάνε. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μετανοιώσης. Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ!...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸν ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Χένρυ δὲν ἔνιωσε τίποτα ἐνῶ ἔπεφτε, μὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἔσφιγγε τὴν τσέπη τῆς πυτζάμας του. Μέσα σ' ἐκείνη τὴν τσέπη βρισκόταν τὸ γράμμα ποὺ εἶχε γράψει. Τὸ γράμμα ποὺ θὰ εὕρισκε σὲ λίγο ἡ ἀστυνομία.

ΚΛΟ·Ι·Σ ΛΙΤΛΦΗΛΝΤ

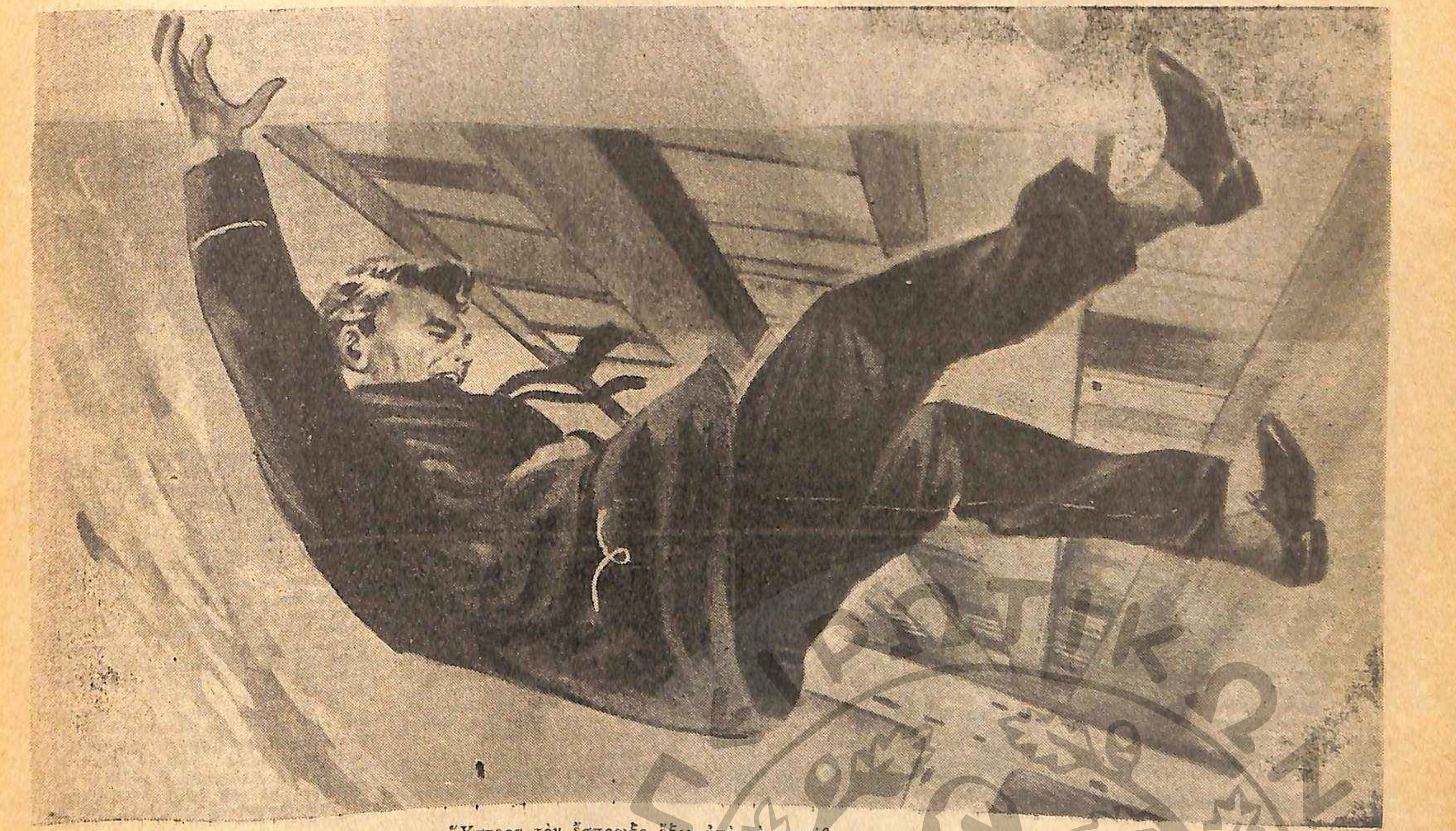

Ὕστερα τὸν ἔσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

* *

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα, ἡ Πωλὶν Ἄπλεμπεϋ, 24 χρόνων ἔτυχε νὰ παρακολουθήση τὴ ληστεία ἑνὸς κοσμηματοπωλείου. Χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος της σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου τῶν ληστῶν. Ἡ ἀστυνομία, μὲ αὐτὴ τὴν πολύτιμη πληροφορία, κατώρθωσε νὰ συλλάβη τοὺς ληστὲς μέσα σὲ λίγες ὧρες. Σὰν ἀνταμοιβὴ ἡ Πωλὶν δέχτηκε θερμὰ συγχαρητήρια ἀπὸ τὴν ἀστυνομία κι' ἕνα χρυσὸ ρολόϊ ἀπὸ τὸν κοσμηματοπώλη

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΓΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

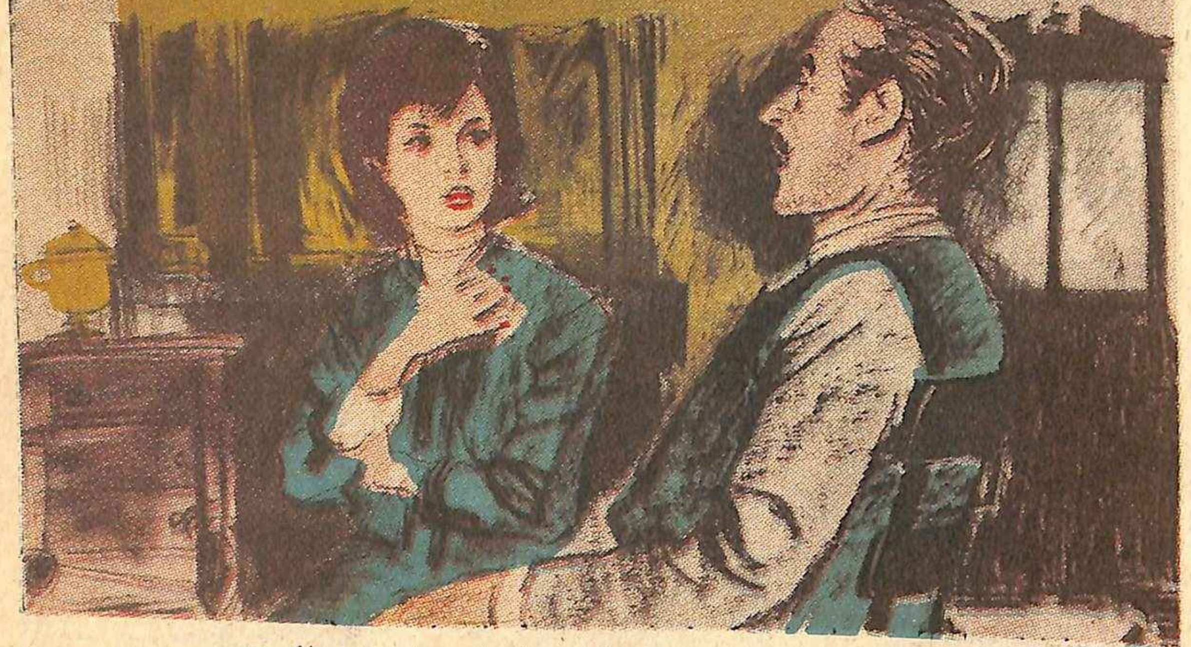

— Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ χωριό μου καὶ δὲν θὰ φύγω.

ΑΦΟΤΟΥ γνώρισε τὸν ἑαυτό της ἡ Μυρσίνα δὲν ἔβγαλε τὸ μαῦρο μαντήλι ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Στὴν ἀρχὴ ἡ μάνα της, ἔπειτα ὁ πατέρας της, ἀργότερα ὁ μεγάλος ἀδελφὸς — λὲς κι᾿ εἶχε πέσει κατάρα στὸ σπιτικό της — πέθαναν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ᾿ τὸν ἄλλο.

Μεγάλωνε μέσα στὴ λύπη καὶ τὸ πένθος ἡ Μυρσίνα, μέσ᾿ στὶς στενοχώριες καὶ τὶς ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς.

Σήμερα ἦταν εἴκοσι χρόνων κοπέλλα καὶ τὸ χαμόγελο δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνθίσει πάνω στὰ χείλη της· οὔτε καὶ τὸ μαῦρο μαντήλι εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ξανθό, σγουρόμαλλο κεφαλάκι της.

Κι᾿ ὅμως ἡ Μυρσίνα δὲν ἦταν κανένα φτωχοκόριτσο. Ὁ πατέρας της πεθαίνοντας εἶχε ἀφήσει μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες περιουσίες στὸ χωριό τους, σὲ ἐλιές, ἀμπέλια καὶ χωράφια.

Ἔτσι στὰ δεκάξη της χρόνια ὅταν ἔμεινε ἐντελῶς μόνη, ὀρφανὴ ἀπὸ γονιοὺς κι᾿ ἀδελφό, σταμάτησε τὶς σπουδές της καὶ σκέφτηκε νὰ ἐπιδοθῆ στὴν καλλιέργεια τῶν ὅσων εἶχε κληρονομήσει.

Μόνη της, βέβαια, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ ν᾿ ἀνταποκριθῆ γιατὶ οὔτε τὴ δύναμι εἶχε, ἀλλ᾿ οὔτε γνώριζε ἀπὸ ἀγροτικὰ ζητήματα.

Καὶ σὰν λογικὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι δὲν σκέφτηκε τὴν παντρειά, γιὰ νὰ βάλη νοικοκύρη στὸ σπίτι της. Ὄχι, αὐτὸς ὁ τρόπος τὴ στενοχωροῦσε πιὸ πολύ, ὅσο συλλογιζόταν ὅτι θὰ παντρευόταν ἐργάτη ἀπὸ ἀνάγκη καὶ ὄχι ἀπὸ αἴσθημα.

Ἕνα βραδινὸ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γείτονά της τοῦ μπάρμπα Μήτσου. Ἦταν φτωχὸς ὁ μπάρμπα Μήτσος, ἀλλὰ πολὺ ἐργατικός.

Ἡ οἰκογένειά του, αὐτός, ἡ γυναίκα του καὶ τὸ κορίτσι τους συνδεόταν πολὺ φιλικὰ μὲ τὴν οἰκογένειά της.

Καὶ πάνω στὶς στενοχώριες της καὶ στὶς μεγάλες λύπες της τῆς συμπαραστάθηκαν σὰν συγγενεῖς καὶ τὴν παρηγόρησαν μ᾿ ὅλη τὴ φιλική τους συμπάθεια.

Ὁ μπάρμπα Μήτσος, ἕνας χεροδύναμος ἄντρας καμμιὰ σαρανταπενταριὰ χρόνων, δὲν εἶχε κληρονομήσει τίποτα ἀπὸ τὴν δική του οἰκογένεια, γιατὶ παράκουσε τὸν πατέρα του, ποὺ ζοῦσε σὲ κάποιο ἄλλο χωριό, καὶ παντρεύτηκε μιὰ βοσκοπούλα, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει. Ἔφυγε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ σπίτι του κι᾿ ἐγκαταστάθηκε σ᾿ αὐτὸ τὸ χωριό, χωρὶς κτήματα, χωρὶς περιουσία. ιΓὰ νὰ ζήση τὴν οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε καὶ πήγαινε μεροκάματο ξενοδουλεύοντας σὲ ξένα κτήματα. Μὲ τὸν καιρό, κάνοντας οἰκονομίες, ἔφτιασε αὐτὸ τὸ σπιτάκι πλάϊ στὸ σπίτι τῆς Μυρσίνας, ὅπου ἔνιωσε καὶ τὶς χαρὲς τοῦ πατέρα ἀποκτῶντας ἕνα κορίτσι κι᾿ ἕνα ἀγόρι.

Συμπαραστάτη του καὶ πολλὲς φορὲς ἀφεντικό του εἶχε τὸν πατέρα τῆς Μυρσίνας. Γι᾿ αὐτὸ στάθηκε κι᾿ αὐτὸς στὴν ὀρφάνια τοῦ κοσιοῦ του καὶ τὴ βοήθησε ὅσο μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαλύνη τὸν πόνο, ὕστερα ἀπὸ τόσες συμφορὲς ποὺ τὴ βρῆκαν.

Ὁ μπάρμπα Μῆτσος ὅμως εἶχε κι᾿ αὐτὸς ἕναν καημό, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ δώση μιὰ μόρφωσι στὸ γιό του. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπη καὶ νὰ κουράζεται ὅπως αὐτὸς στὶς ἀγροτικὲς δουλειὲς ὡς ἐργάτης. Ἔτσι, τὸν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα. Τὸ παιδί του, ὁ Κωστάκης του, προόκοψε ἐκεῖ ποὺ πῆγε. Δηλαδή, ἡ προκοπή του ἦταν ἕνας μισθὸς κάτω ἀπὸ ἕνα σκληρὸ ἀφεντικὸ σ᾿ ἕνα μπακάλικο. Ἦταν ὑπομονετικὸς ὅμως ὁ Κωστάκης, ἦταν ἐργατικὸς καὶ προπάντων οἰκονόμος. Δὲν ξόδευε οὔτε δεκάρα ἀπὸ τὸ μισθό του, γιατὶ κοιμόταν σ᾿ ἕνα καμαράκι μιᾶς αὐλῆς, στὸ σπίτι τ᾿ ἀφεντικοῦ, κι᾿ ἔτρωγε μεσημέρι-βράδι τὸ πιάτο τὸ φαΐ ποὺ τοῦ ξεχώριζε ἡ κυρά του. Ἔπλενε ὅμως καὶ τὰ πιάτα κάθε βράδι, κι᾿ ὅταν πιὰ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας ἔπεφτε στὸ κρεβάτι του, ὥσπου νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος γυρνόφερνε στὸ μυαλό του τοὺς δικούς του, τὸ σπίτι του, ὅλο τὸ χωριό, ὅπου εἶχε γεννηθῆ, μαζὶ μὲ τοὺς μικροὺς φίλους του, ποὺ ἔπαιζε μαζί τους στ᾿ ἁλῶνι, τὴ συκιὰ ποὺ ἔκοβε τὰ σῦκα καὶ τὴ μουριὰ ποὺ σκαρφάλωνε γιὰ νὰ κρυφτῆ, ὅταν τὸν κυνηγοῦσε ὁ πατέρας του νὰ τὸν δείρη, ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ ἀταξία του.

Ἄχ! πῶς νοσταλγοῦσε τὸ χωριό του ὁ Κωστάκης!

Κι᾿ ἀναρωτιόταν πολλὲς φορές: γιατὶ τὸν ἀπομάκρυνε ὁ πατέρας του ἀπὸ τὸ χωριό... Ξαφνικὰ τοὔρχόταν πάλι στὸ μυαλὸ ἡ φτώχεια τους. Τότε βέβαια ἦταν μικρὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βοηθήση τὸ σπίτι του σὲ τίποτα. Τί μποροῦσε νὰ κάνη ἕνα παιδὶ δώδεκα-δεκατριῶν χρόνων, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ δημοτικὸ σχολεῖο; Οὔτε τὴν τσάπα, οὔτε τὸ φτυάρι μποροῦσε νὰ σηκώση, πολὺ περισσότερο τὸν κασμᾶ, γιὰ νὰ πάρη ἕνα μεροκάματο ὅπως ὁ πατέρας του, ποὺ ἀνακατευόταν σ᾿ ὅλες τὶς δουλειὲς γιὰ νὰ ζήση τὸ σπίτι του.

Τότε!... Ἀλλὰ τώρα;

Τώρα ἦταν εἴκοσι χρόνων παλληκάρι μὲ μπράτσα γερά, ὑποταγμένος καὶ σκληραγωγημένος στὴ δουλειὰ τοῦ μπακάλικου, νὰ σηκώνη κιβώτια καὶ νὰ κυλᾶ βαρέλια, ὄρθιος ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδι.

Κι᾿ ἔνιωθε τὴν ἀνάγκη λίγης στοργῆς, λίγης ἀγάπης, περνοῦσε μὲ ἀνάγκη ἑνὸς μητρικοῦ χαμόγελου.

Καὶ ψιθύριζε:

— Ὑπομονή, Κωστάκη! Ἔχεις μαζέψει δέκα χιλιάρικα δὲν ξέρεις τί γίνεται... Μπορεῖ νὰ βρῆς σὲ κάνα δυὸ χρόνια μιὰ καλλίτερη δουλειά.

Καὶ σταματῶντας τοὺς συλλογισμούς του γιὰ μιὰ στιγμὴ συνέχιζε:

— Καὶ γιατί νὰ μὴ τὰ δώσω τοῦ πατέρα μου ν᾿ ἀγοράση μερικὰ στρέμματα γῆς νὰ τὰ καλλιεργήση γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴ ξενοδουλεύη;

Αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἐνθουσίαζε κι᾿ ἄρχιζε νὰ κάνη σχέδια.

★

Ὁ πατέρας τοῦ Κωστάκη ὅμως δούλευε τώρα στὰ κτήματα τῆς Μυρσίνας. Αὐτὸ δὲν τὄξερε ὁ Κωστάκης. Δὲν ἤξερε πὼς κάποιο βράδι ἡ κοπέλλα εἶχε πάει σπίτι τους κι᾿ ἔκανε μιὰ πολὺ σοβαρὴ πρόταση στὸ μπάρμπα Μῆτσο:

— Μπάρμπα Μῆτσο, τὰ κτήματά μου θὰ καταστραφοῦν κι᾿ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξια γιὰ δουλειά. Μπορῶ νὰ βοηθήσω, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ κουμαντάρω.

— Καὶ γιατί δὲν τὰ πουλᾶς; — τόλμησε νὰ πῆ ὁ μπάρμπα Μῆτσος.

— Νὰ τὰ πουλήσω; Καὶ τί νὰ τὰ κάνω τὰ λεφτά;

— Νὰ πᾶς στὴν Ἀθήνα ν᾿ ἀγοράσης δύο-τρία διαμερίσματα καὶ νὰ καλοπαντρευτῆς.

— Ὄχι, μπάρμπα Μῆτσο! Τὰ κτήματα αὐτὰ τὰ ἔφτιασε μὲ τὸν ἱδρῶτα του ὁ πατέρας μου, σκάβοντας τὴ γῆ. Δὲν θὰ τὰ σκορπίσω ἐγὼ σὲ διαμερίσματα. Δὲν μ᾿ ἀρέσει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ χωριό μου καὶ δὲν θὰ φύγω. Γι᾿ αὐτὸ ἦρθα ἀπόψε κοντά σας. Κάνομε μιὰ συμφωνία; Ν᾿ ἀναλάβης ἐσὺ τὴ διαχείρισι, νὰ φροντίζης γιὰ ἐργάτες καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται, καὶ νὰ παίρνης τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ἔσοδα;

Σάστισε μὲ τὴν πρότασί της ὁ μπάρμπα Μῆτσος. Θ᾿ ἀναλάμβανε μιὰ μεγάλη δουλειὰ μὲ εὐθῦνες. Ἡ Μυρσίνα συνέχισε:

— Εἶσαι φίλος τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ἔχω ἐμπιστοσύνη.

Καὶ σταματῶντας μιὰ στιγμὴ συνέχισε:

— Ὄχι, δὲν μὲ τραβᾶ ἡ Ἀθήνα, μπάρμπα Μῆτσο. Ἀγαπῶ τὸ χωριό μου, καὶ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Συμφώνησαν, κι᾿ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ μπάρμπα Μῆτσος ἀνάλαβε τὴ δουλειά. Καβάλλησε αὐτὸς ἕνα ἄλογο κι᾿ ἡ Μυρσίνα τὸ μουλάρι ἀπὸ τὸ σταῦλο της καὶ πῆγαν νὰ ἐπιθεωρήσουν τὰ κτήματα καὶ νὰ συζητήσουν γιὰ τὶς ἀνάγκες σὲ ἐργατικὰ χέρια καὶ ἐργαλεῖα.

Ἦταν ἡ πρώτη βραδιὰ ποὺ ἡ Μυρσίνα κοιμήθηκε ἥσυχη, κι᾿ ὁ μπάρμπα Μῆτσος εὐτυχισμένος, ποὺ ἡ σκέψι τῆς καλῆς κοπέλλας τὸν βόηθησε νὰ γίνη κι᾿ αὐτὸς νοικοκύρης.

★

Πέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε, ὅταν ἕνα Σαββατόβραδο ἔφθασε ὁ Κωστάκης φέρνοντας μαζί του δεκαπέντε χιλιάρικα νὰ βοηθήση τὸν πατέρα του.

Δὲν ἤξερε ὁ Κωστάκης, πὼς ὁ πατέρας του εἶχε ἀναλάβει τὴ διαχείρισι τῆς Μυρσίνας, γιατὶ δὲν ἀλληλογραφοῦσαν συχνά, οὔτε εἶχε γράψει ποτὲ ὁ Κωστάκης στὸν πατέρα του τὴ βρώμικη καὶ τυραννισμένη ζωὴ τοῦ μπακάλικου γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήση. Κι᾿ ὁ πατέρας ἔμενε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ γιός του βρῆκε τὸ δρόμο του καὶ μιὰ μέρα θἄνοιγε δικό του μαγαζί.

Ὁ Κωστάκης ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν του συγκινημένος μ᾿ ἀναφυλλητὰ κι᾿ ὅταν ἡ οἰκογένεια μαζεύτηκε γύρω ἀπὸ τὸ βραδινὸ τραπέζι, ὁ Κωστάκης διηγήθηκε τὰ βάσανά του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε γιὰ τὶς δεκαπέντε χιλιάδες, ποὺ ἔφερε, βγαλμένες ἀπὸ τὶς στερήσεις του, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὶς διαθέση ὁ πατέρας του σὲ κτῆμα, στὸ ὁποῖο νὰ δούλευε κι᾿ αὐτός.

Ὁ πατέρας τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦπε:

— Γιέ μου, τὰ λεφτὰ θὰ τὰ πάω στὸ ταμιευτήριο νὰ τὰ καταθέσω γιὰ προῖκα τῆς ἀδελφῆς σου. Κι᾿ ἂν ὅπως λὲς θέλεις νὰ βοηθήσης τὸν πατέρα σου, ἔχω πολλὴ δουλειὰ γιὰ σένα.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴ συμφωνία του μὲ τὴν Μυρσίνα καὶ τὴ νέα κατάστασι τῆς οἰκογενείας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα τους καὶ μπῆκε ἡ Μυρσίνα.

— Μᾶς ἦρθε κι᾿ ἕνας καινούργιος βοηθὸς — τῆς εἶπε ὁ κυρ-Μήτσος καὶ τῆς σύστησε τὸν Κωστάκη.

Ἡ Μυρσίνα χάρηκε πολὺ καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κωστάκη.

★

Ἦταν μοιραῖο! Ὁ Κωστάκης ἀγάπησε τόσο πολὺ τὴ δουλειὰ τοῦ χωριοῦ κι᾿ ἡ Μυρσίνα ἀγάπησε τὸν Κωττάκη.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ Μυρσίνα παντρευόταν τὸν Κωστάκη.

Ἔτσι τὰ κτήματά της δὲν τὰ πούλησε ποτὲ καὶ χαιρόταν εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἐρωτικὲς παγίδες

Σκηνοθεσία: ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΙΜΠΑΛ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΑΝ ΣΚΩΤ	Τὸμ Σαβιὲ
ΡΑΙΗΜΟΝ ΣΟΥΠΛΕΞ	Ἐπιθ. Μίλλερ
ΝΤΑΝΙΚ ΠΑΤΙΣΣΟΝ	Λάουρα
ΒΕΡΑ ΒΑΛΜΟΝ	Βέρα
ΥΒ ΒΕΝΣΑΝ	Χερνάντο Τσιέλλο
ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΕΡΡΙ	Μπὸργκ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΙΝΕΡΟΜΑΝΤΣΟ ΓΕΜΑΤΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ. ΣΕΝΑΡΙΟ ΠΙΕΡ ΦΟΝΣΕ

6ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στὴν αἴθουσα τοῦ παρισινοῦ δικαστηρίου, μιὰ πραγματικὴ μονομαχία διεξάγεται μεταξὺ τοῦ νεαροῦ δικηγόρου Τὸν Σαβιὲ καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μίλλερ. Δικάζεται ἕνας λαθρέμπορος καὶ ὁ Σαβιὲ τὸν ὑπερασπίζεται μὲ δεξιοτεχνία, βάζοντας κατ᾿ ἐπανάληψιν σὲ δύσκολη θέσι τὸν Μίλλερ, μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του. Πειραγμένος, ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἐπισκέπτεται στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ δηλώνει ξεκάθαρα:

—Ἂν σὲ τσιμπήσω μιὰ μέρα, νεαρέ μου, θἄχης ἄσχημα ξεμπλέγματα.

Τὸν Σαβιὲ ἐπισκέπτεται καὶ ἡ Λάουρα, μιὰ ὡραία γυναῖκα, ποὺ ἔχει ἀπατήσει τὸν ἄντρα της μ᾿ ἕνα νεαρὸ ἠθοποιό, στὸν ὁποῖο ἔγραψε φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Τὰ γράμματα αὐτὰ βρίσκονται τώρα στὰ χέρια κάποιου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐκβιάση τὴν Λάουρα καὶ ὁ Σαβιέ, θέλοντας νὰ τὴν βοηθήση, πηγαίνει σ᾿ ἕνα ραντεβοῦ, ποὺ τοῦ δίνει ὁ ἄγνωστος ἐκβιαστής. Δέχεται ὅμως μιὰ ἐπίθεσι καὶ τὸ πρωῒ βρίσκεται ἀναίσθητος στὸ παγκάκι ἑνὸς πάρκου. Γυρίζοντας σπίτι του, παίρνει ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴ Λάουρα, ποὺ διακόπτεται κατὰ μυστηριώδη τρόπο. Λίγες ὧρες ἀργότερα, τὸ πτῶμα τῆς Λάουρας Τσιέλο βρίσκεται στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου. Τὸ πρόσωπό της, ἰδίως, εἶναι φρικτὰ παραμορφωμένο. Ὁ Τόμ, ποὺ βλέπει σὲ μιὰ ἐφημερίδα μιὰ φωτογραφία τῆς Λάουρας Τσιέλο διαπιστώνει πὼς δὲν εἶναι ἡ Λάουρα, ποὺ γνώρισε αὐτὸς καὶ πηγαίνει νὰ συναντήση τὸν Τσιέλο στὸ σπίτι του.

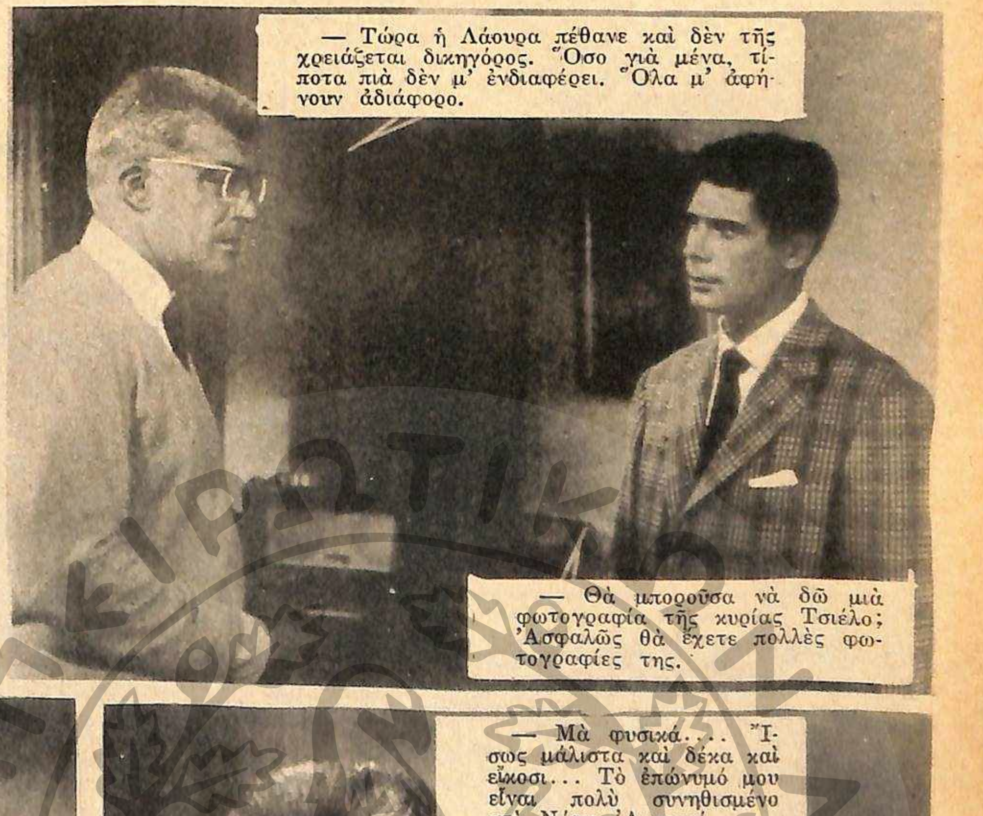

— Τώρα ἡ Λάουρα πέθανε καὶ δὲν τῆς χρειάζεται δικηγόρος. Ὅσο γιὰ μένα, τίποτα πιὰ δὲν μ᾿ ἐνδιαφέρει. Ὅλα μ᾿ ἀφήνουν ἀδιάφορο.

— Θὰ μποροῦσα νὰ δῶ μιὰ φωτογραφία τῆς κυρίας Τσιέλο; Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε πολλὲς φωτογραφίες της.

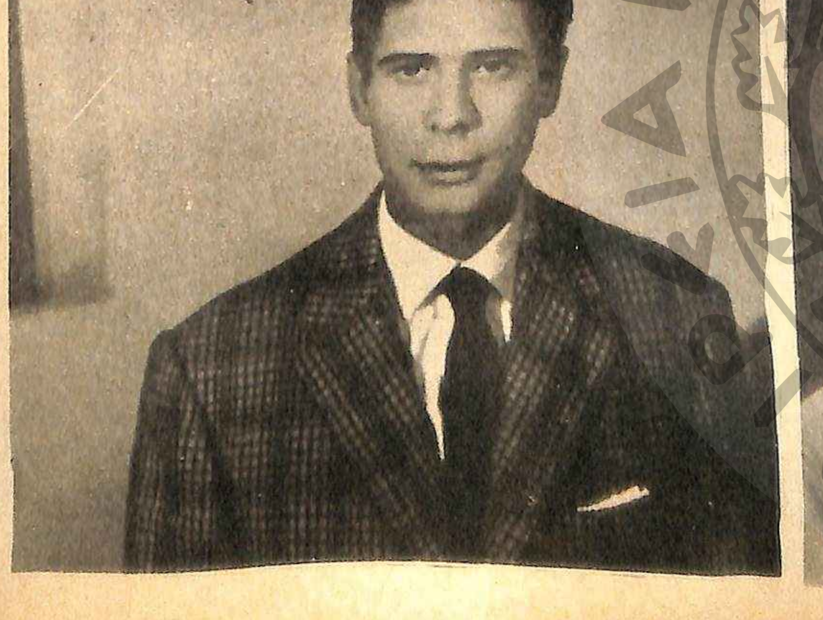

— Κάτι μὲ κάνει νὰ ὑποψιάζωμαι πὼς ὑπάρχουν δυὸ κυρίες Τσιέλο...

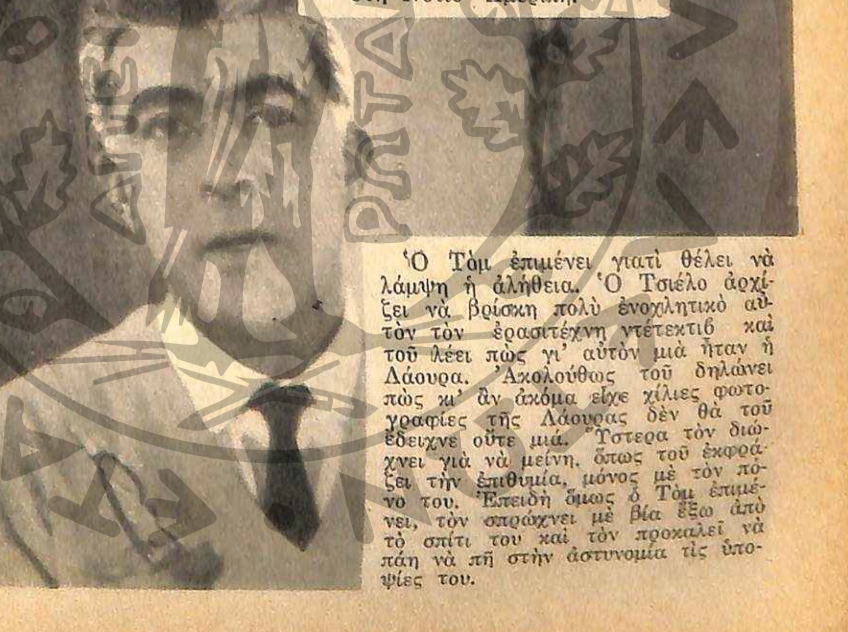

— Μὰ φυσικά... Ἴσως μάλιστα καὶ δέκα καὶ εἴκοσι... Τὸ ἐπώνυμό μου εἶναι πολὺ συνηθισμένο στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ὁ Τὸμ ἐπιμένει γιατὶ θέλει νὰ λάμψη ἡ ἀλήθεια. Ὁ Τσιέλο ἀρχίζει νὰ βρίσκη πολὺ ἐνοχλητικὸ αὐτὸν τὸν ἐρασιτέχνη ντέτεκτιβ καὶ τοῦ λέει πὼς γι᾿ αὐτὸν μιὰ ἦταν ἡ Λάουρα. Ἀκολούθως τοῦ δηλώνει πὼς κι᾿ ἂν ἀκόμα εἶχε χίλιες φωτογραφίες τῆς Λάουρας δὲν θὰ τοῦ ἔδειχνε οὔτε μιά. Ὕστερα τὸν διώχνει γιὰ νὰ μείνη, ὅπως τοῦ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία, μόνος μὲ τὸν πόνο του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τὸμ ἐπιμένει, τὸν σπρώχνει μὲ βία ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸν προκαλεῖ νὰ πάη νὰ πῆ στὴν ἀστυνομία τὶς ὑποψίες του.

Λίγο ἀργότερα ὁ Τόμ, περνώντας ἀπὸ κάποιο πάρκο πυροβολεῖται ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο. Εὐτυχῶς οἱ σφαῖρες περνοῦν ξυστὰ ἀπὸ τὸ μάγουλό του. Πηγαίνει τότε κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀστυνομία καὶ ζητάει νὰ δῆ τὸν ἐπιθεωρητὴ Μίλλερ, ὁ ὁποῖος συσκέπτεται μὲ τοὺς συνεργάτες του.

— Θέλω νὰ μοῦ βρῆτε τὸν Μπόργκ. Πρέπει νὰ διαλευκάνουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι!...

Ὁ Μίλλερ παίρνει κατόπιν στὸ τηλέφωνο τὸν Τσιέλο.

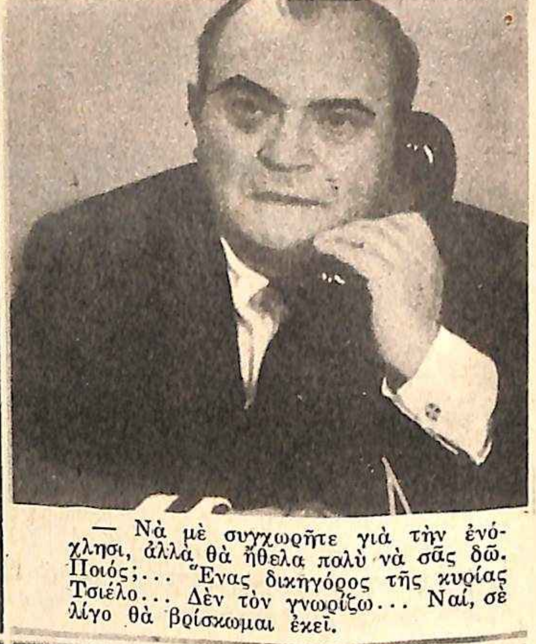
— Νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἀλλὰ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς δῶ. Ποιός;... Ἕνας δικηγόρος τῆς κυρίας Τσιέλο... Δὲν τὸν γνωρίζω... Ναί, σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ.

—Ἡ ἱστορία σου, κύριε Σαβιέ, μοιάζει μὲ παραμύθι. Ἂν τὰ καταφέρης νὰ μὲ γελοιοποιήσης θὰ σὲ κλείσω στὴ φυλακή...
— Δὲν βλέπω μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτό!...

Ὁ Μίλλερ ζητάει ὕστερα νὰ μάθη, ποῦ ἔχει τὸν ἀναπτῆρα του, ποὺ ὅπως δήλωσε ὁ ἴδιος ἔμοιαζε πολὺ μ' αὐτόν, ποὺ βρέθηκε κοντὰ στὸ πτῶμα. «Τὸν ἔχασα!» παραδέχεται ὁ Τόμ.

— Τὸν ἔχασες κι' ἐμεῖς τὸν βρίσκουμε πλάϊ στὸ πτῶμα!... Δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτα περισσότερο, γιὰ νὰ σὲ κλείσω στὸ φρέσκο.

Ὁ Τὸμ μένει ἄναυδος μπροστὰ στὴ νέα αὐτὴ ἀποκάλυψι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

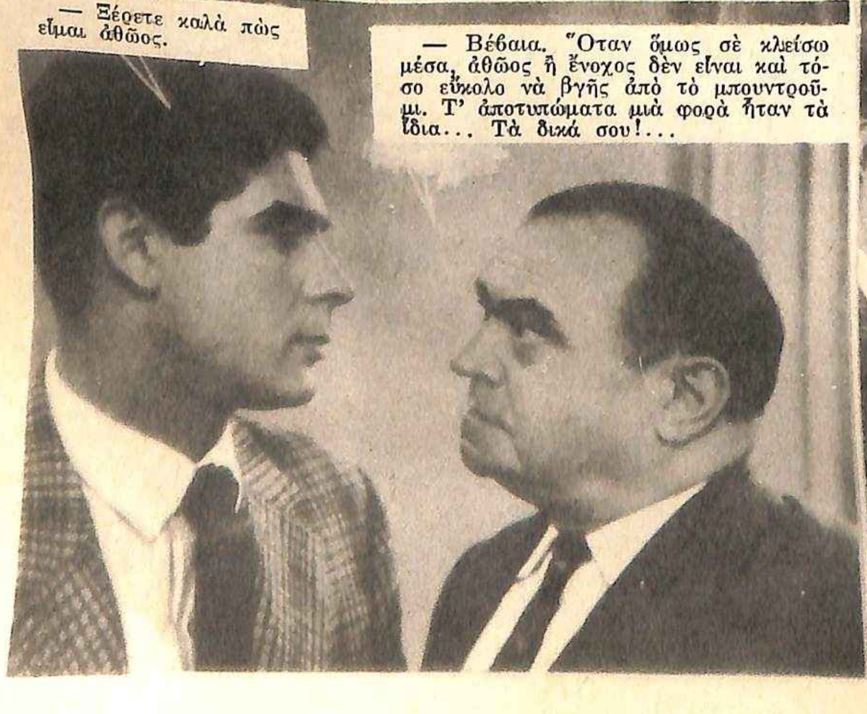
— Ξέρετε καλὰ πὼς εἶμαι ἀθῶος.
— Βέβαια. Ὅταν ὅμως σὲ κλείσω μέσα, ἀθῶος ἢ ἔνοχος δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ μπουντροῦμι. Τ' ἀποτυπώματα μιὰ φορὰ ἦταν τὰ ἴδια... Τὰ δικά σου!...

— Εἶσαι τυχερός! Σὲ μισῶ ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σ' ἐκδικηθῶ μὲ τόσο ἐξευτελιστικὸ τρόπο. Δὲ θὰ τὸ συγχωροῦσα στὸν ἑαυτό μου.
...Μὰ ἂν ὁ δικός μου ἀναπτῆρας βρέθηκε πλάϊ στὸ πτῶμα αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ νεκρὴ εἶναι πράγματι ἡ Λάουρα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Τὸμ Σαβιέ, ὁ Μίλλερ τηλεφωνεῖ στὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρία, γιὰ νὰ μάθη πόσες φορὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη μέσα σὲ μιὰ μέρα τὸ ταξίδι Λονδῖνο—Παρίσι. Μόλις παίρνει τὴν πληροφορία, ποὺ τοῦ χρειάζεται, μένει γιὰ λίγο σκεπτικός. Ὕστερα θυμᾶται ξαφνικὰ τὸ ραντεβοῦ του μὲ τὸν Τσιέλο, τὸ σύζυγο τῆς νεκρῆς καὶ φεύγει, γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση στὸ σπίτι του.

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δῶ τὸ γράμμα, ποὺ σᾶς ἔστειλε ἡ γυναῖκα σας, ζητῶντας τὴ βοήθειά σας, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσω τὸν ἐκβιαστή.
— Τὄσχισα, ἀπὸ ζήλεια. Ἡ προδοσία της μὲ εἶχε πληγώσει βαθειά... Δὲν τὸ βρίσκετε φυσικὸ αὐτό;

— Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς φωτογραφίες τῆς κυρίας Τσιέλο!... Θὰ μὲ βοηθήσουν σημαντικὰ στὸ ἔργο μου...
—Δυστυχῶς δὲν ἔχω οὔτε μιά. Ὅταν ἔμαθα τὴν ἀπιστία της, πάνω σὲ μιὰ ἔκρηξι ζήλειας, τὶς ἔσχισα ὅλες!... Φαίνεται πὼς ἡ καημένη ἡ Λάουρα ηὐτοκτόνησε.

— Πολὺ πιθανόν.... Καὶ ἀπὸ τὴ φίλη σας; Οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὴ δὲν ἔχετε φωτογραφίες;

Ὁ Τσιέλο γίνεται ἔξω φρενῶν..

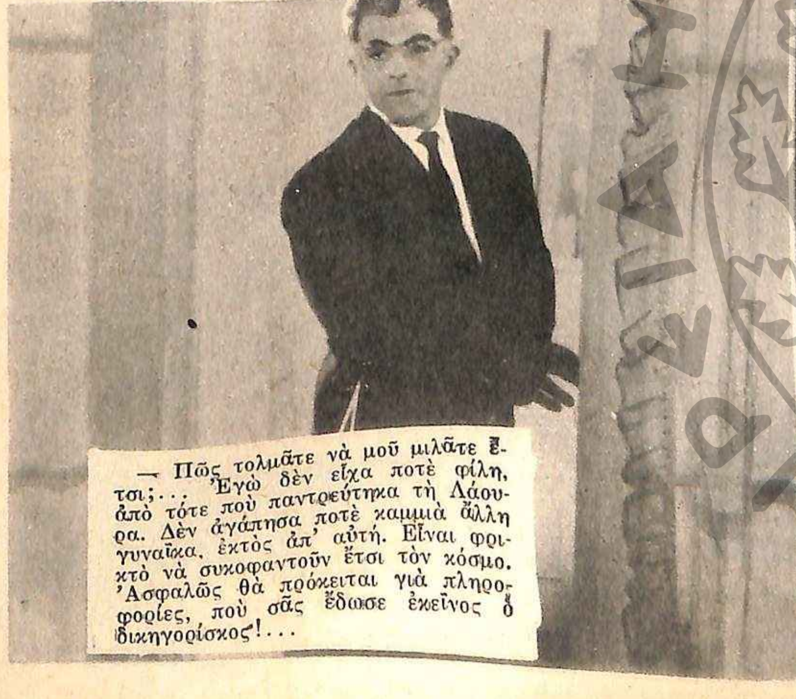
— Πῶς τολμᾶτε νὰ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι;... Ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ φίλη, ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκα τὴ Λάουρα. Δὲν ἀγάπησα ποτὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή. Εἶναι φρικτὸ νὰ συκοφαντοῦν ἔτσι τὸν κόσμο. Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται γιὰ πληροφορίες, ποὺ σᾶς ἔδωσε ἐκεῖνος ὁ δικηγορίσκος!...

Ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν στὸ Παρίσι, ὁ Μπόργκ καὶ ἡ Βέρα ἔφυγαν μὲ ψεύτικες ταυτότητες καὶ βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ ἥσυχη ἐπαρχία. Ὁ Μπόργκ ψαρεύει, καὶ ἡ Βέρα πλήττει θανάσιμα. Μόνη της διασκέδασι εἶναι τὸ καθημερινό της μπάνιο καὶ πάλι ὅμως στενοχωριέται, ποὺ δὲν εἶναι κανεὶς γιὰ νὰ θαυμάση τὸ μαγιό της καὶ τὸ καλλίγραμμο σῶμα της. Ἡ ζωὴ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀνιαρή. Ὅσο ὁ Μπόργκ κρύβεται ἐκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ «ἐργαστῆ» καὶ τὰ λεφτὰ ἀρχίζουν νὰ λιγοστεύουν...

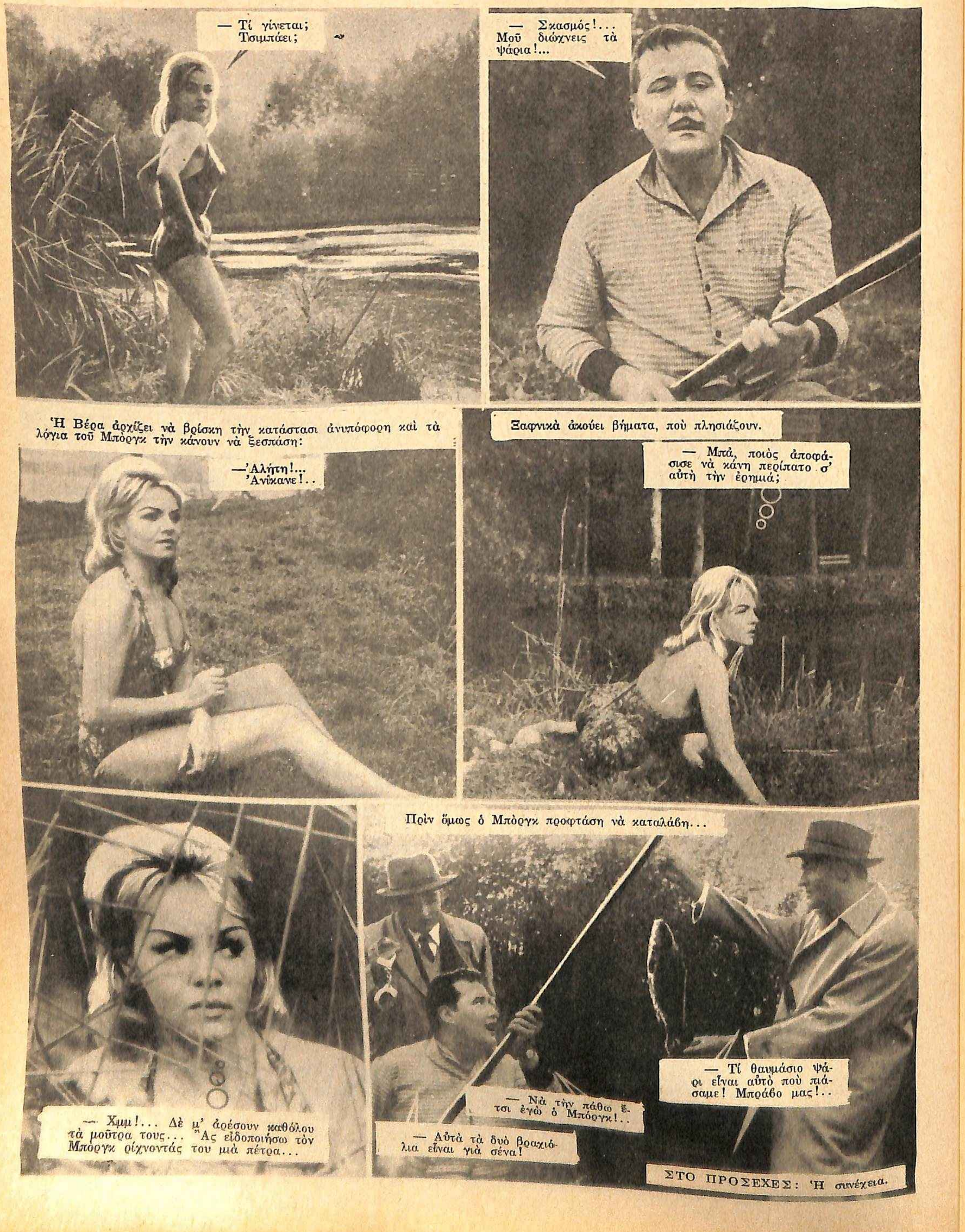
— Τί γίνεται; Τσιμπάει;
— Σκασμός!... Μοῦ διώχνεις τὰ ψάρια!...
Ἡ Βέρα ἀρχίζει νὰ βρίσκη τὴν κατάστασι ἀνυπόφορη καὶ τὰ λόγια τοῦ Μπὸργκ τὴν κάνουν νὰ ξεσπάση:
—Ἀλήτη!... Ἀνίκανε!..
Ξαφνικὰ ἀκούει βήματα, ποὺ πλησιάζουν.
— Μπά, ποιὸς ἀποφάσισε νὰ κάνη περίπατο σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά;
— Χμμ!... Δὲ μ' ἀρέσουν καθόλου τὰ μοῦτρα τους... Ἄς εἰδοποιήσω τὸν Μπὸργκ ρίχνοντάς του μιὰ πέτρα...
Πρὶν ὅμως ὁ Μπὸργκ προφτάση νὰ καταλάβη...
— Νὰ τὴν πάθω ἔτσι ἐγὼ ὁ Μπόργκ!..
— Αὐτὰ τὰ δυὸ βραχιόλια εἶναι γιὰ σένα!
— Τί θαυμάσιο ψάρι εἶναι αὐτὸ ποὺ πιάσαμε! Μπράβο μας!..
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἔτσι ὅπως βρέθηκε ἡ Κάρμεν Γοῦντ ὁλόγυμνη μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Μάρλοου καὶ προκλητικὴ ὅπως ἔδειχνε τὸν ἀναστάτωσε κυριολεκτικά. Κατάβαλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του. Τὴν ἀπείλησε πὼς ἂν σὲ τρία λεπτὰ δὲν ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, θ' ἀναγκαζόταν νὰ τὴν πετάξη ἔξω στὸ δρόμο ὅπως ἦταν ὁλόγυμνη. Ἀπότομα ἡ Κάρμεν Γοῦντ ντύνεται καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα φεύγει μ' ἕνα αὐτοκίνητο ὁλοταχῶς. Ὕστερα ὁ Μάρλοου δέχεται ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν Ἀνιὲς ποὺ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὸ Χάρρυ, παρ' ὅλα, ὅμως ὅσα τῆς ἔλεγε πίστευε πὼς ὁ Μάρλοου κάτι γνώριζε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Χάρρυ. Νόμιζε πὼς εἶχε πέσει σὲ παγίδα δική του. Ὅμως, ἀφοῦ πείστηκε, δίνει ἕνα ραντεβοὺ στὸ Μάρλοου νὰ τὴν συναντήση κάπου μισὴ ὥρα ἀργότερα. Θὰ τῆς ἔδινε διακόσια δολλάρια. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε ραγδαία, ὅταν ἔφθασε τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν Ἀνιὲς ποὺ ἅπλωσε τὸ γαντοφορεμένο χέρι της νὰ πάρη τὰ λεπτά.

8ον

Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ διακρίνω στὰ σκοτεινά, ἀλλὰ ἤμουν βέβαιος ὅτι ἦταν τὸ ἁμάξι τοῦ Κανίνο. Θὰ τὴν πήγαινε περίπατο κάθε τόσο μ' αὐτό... τὴ γυναῖκα ποὺ ἤθελε νὰ παντρευτῆ ὁ Ροῦντυ Ρέγκαν, ποὺ εἶχε πάρει τὸν Ἔντι Μὰρς καὶ τὸν εἶχε παρατήσει, ἀλλὰ δὲν εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸν Ρέγκαν!

Ξαναγύρισα στὸ γκαρὰζ καὶ χτύπησα τὴν πόρτα. Ἔσβησε τὸ φῶς, μέσα. Ἔπειτα κάποιος ρώτησε, χωρὶς νὰ ἀνοίξη:

—Τί θέλετε;

—Μοῦ σκάσανε δυὸ λάστιχα κι' ἔχω μονάχα μιὰ ρεζέρβα.... Χρειάζομαι βοήθεια.

—Δυστυχῶς, ἔκλεισε τὸ μαγαζί... Πηγαίνετε μέχρι τὸ Ρεαλίτο. Εἶναι δυὸ χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ.

Ἄρχισα νὰ χτυπάω δυνατὰ τὴν πόρτα, ἀσταμάτητα. Ἀκούστηκε τότε μιὰ ἄλλη φωνή, βαριά, ποὺ τὴν ἤξερα καλά:

—Ἄνοιξε, Ἄρτ, εἶπε.

Ἡ κλειδαριὰ ἔτριξε καὶ ἡ πόρτα μισάνοιξε. Τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι μου φώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἀδύνατη μορφή. Ὕστερα κάτι γυαλιστερὸ μὲ χτύπησε στὸ χέρι καὶ μοῦ πέταξε τὸ φανάρι. Ἕνα ρεβόλβερ μὲ σημάδευε.

Ἔσκυψα νὰ πάρω ἀπὸ χάμω τὸ φανάρι.

—Σβῆσ' το! διάταξε ξερὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι.

Ὑπάκουσα. Ἄναψε τότε τὸ φῶς μέσα στὸ γκαράζ, καὶ εἶδα ἀντίκρυ μου ἕναν ἄντρα ψηλόλιγνο, μὲ φόρμα.

Παραμέρισε λίγο, γιὰ νὰ μὲ ἀφήση νὰ περάσω, ἐξακολουθῶντας νὰ μὲ σημαδεύη μὲ τὸ πιστόλι του.

—Ἔλα μέσα καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα, γαύγισε.

Προχώρησα δυὸ βήματα κι' ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα. Κύτταξα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι. Κι' ἔκανα πὼς δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ τὸν ἄλλο, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος σὲ μιὰ ἄκρη.

—Πρέπει νὰ φυλαγώμαστε, μοῦ δικαιολογήθηκε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φόρμα. Δυὸ γκάγκστερς ληστέψανε μιὰ τράπεζα τοῦ Ρεαλίτο, σήμερα τ' ἀπόγευμα, καὶ ἄκουσα πὼς τριγυρίζουν κάπου ἐδῶ γύρω.

—Ἴσως αὐτοὶ νὰ σκορπίσανε καρφιὰ στὸ δρόμο. Μάζεψα μερικὰ στὰ λάστιχά μου. Ἔλεγα πὼς τὰ σπείρατε σεῖς, γιὰ νἄχη δουλειὰ τὸ μαγαζί σας.

—Ἔφαγες ποτὲ κλωτσιὰ στὰ μαλακά; μούγκρισε ὁ ἄλλος.

—Ποτὲ ἀπὸ ἕνα τύπο σὰν καὶ σένα, ἀπάντησα ἤρεμα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ βαριὰ φωνὴ προχώρησε καὶ εἶπε:

— Πάψε νὰ παριστάνης τὸν σκληρὸ ἄντρα, Ἄρτ. Ἄφησε τὶς φοβέρες. Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ ἔχει μείνει ἀπὸ λάστιχο. Πρέπει νὰ τὸν ἐξυπηρετήσης. Ἔχεις γκαρὰζ ἢ ὄχι;

—Εὐχαριστῶ! εἶπα, πάντα χωρὶς νὰ τὸν κυττάζω.

—Καλά, καλά... μουρμούρισε ὁ Ἄρτ Χούκ.

Φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι του καὶ μὲ κύτταξε κακόκεφα.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν ἄλλον. Ἦταν εὔσωμος, μὲ φαρδειὲς πλάτες, μὲ ἀπαθὲς πρόσωπο καὶ κρύα μάτια. Φοροῦσε ἕνα καφὲ πέτσινο ἀδιάβροχο μὲ ζώνη κι' ἕνα καπέλλο τοῦ ἴδιου χρώματος.

Μὲ κύτταζε ἀδιάφορα, σὰν νὰ ἤμουν ἕνα κομμάτι κρέας... Αὐτὴν ἴσως τὴν ἐντύπωσι τοῦ κάνανε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ἀφοῦ μὲ ἐξέτασε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, κύτταξε ἕνα - ἕνα τὰ νύχια του, στὸ φῶς καὶ εἶπε, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα:

—Ὥστε σᾶς σκάσανε δυὸ λάστιχα; Τί μπελᾶς!... Ξένος εἶσαστε;

— Ναί, περαστικός, πηγαίνω στὸ Λὸς Ἄντζελες. Εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶ;...

— Ἑξῆντα χιλιόμετρα. Εἶναι πολλὰ μὲ τέτοιο βρωμόκαρρο... Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;

—Ἀπὸ τὴ Σάντα Ρόζα.

—Γιατί πήρατε τὸ μακρυνότερο δρόμο;

—Μήπως ἀπαγορεύεται; ἀπάντησα χαμογελῶντας.

—Ὄχι, καθόλου... Ὑποθέτω πὼς μᾶς βρίσκετε παράξενους... Μὰ εἶναι ἐξ αἰτίας ἐκείνων τῶν δύο γκάγκστερς... Πάρε ἕνα γρύλλο, Ἄρτ, καὶ πήγαινε νὰ βγάλης τὶς δυὸ ρόδες.

—Μὰ εἶμαι πνιγμένος στὴ δουλειά! διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φόρμα. Ἔχω νὰ βάψω αὐτὸ τ' ἁμάξι... Κι' ὕστερα, μὲ τέτοια βροχή...

—Δὲν πιάνει καλὰ τὸ ντοῦκο, μὲ τὴν ὑγρασία, Ἄρτ. Ἐμπρός, κουνήσου!

—Εἶναι οἱ δυὸ δεξιοὶ τροχοί, εἶπα. Ἂν ἔχετε πολλὴ δουλειά, μπορεῖτε νὰ βάλετε στὴ θέσι τοῦ ἑνὸς τὴ ρεζέρβα.

—Πάρε δυὸ γρύλλους, Ἄρτ, διάταξε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀδιάβροχο.

Ὁ Χοὺκ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἀκόμα, ἀλλ' ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε μονάχα, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα. Ὁ Ἄρτ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, πῆγε σὲ μιὰ γωνιά, φόρεσε ἕνα μουσαμᾶ, πῆρε τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρειαζότανε κι' ἔφυγε, ἀφήνοντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα.

Ὁ ἄλλος τὴν ἔκλεισε κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴ γωνιὰ ποὺ στεκόταν καὶ πρίν.

Σκέφτηκα πὼς τὸν εἶχα στὴν διάθεσί μου, ἂν ἤθελα. Ἤμαστε μόνοι. Δὲν ἤξερε ποιὸς ἤμουν...

Μὲ κύτταξε πάλι, χαμογέλασε κρύα· πέταξε χάμω τὸ τσιγάρο του καὶ τὸ πάτησε.

—Θὰ πιῆτε κάτι, μοῦ πρότεινε.

Πῆρε μιὰ μποτίλια πάνω ἀπ' τὸν πάγκο, πίσω του, γέμισε δυὸ ποτήρια καὶ μοῦ πρόσφερε τὸ ἕνα.

Προχώρησα μὲ βῆμα ὑπνοβάτη καὶ τὸ πῆρα. Τὸ μύρισα μὲ τρόπο. Δὲν εἶχε καμμιὰ ὕποπτη μυρωδιά. Περίμενα ἄλλωστε νὰ πιῆ ὁ ἄλλος, πρὶν κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἄδειασα τὸ ποτήρι μου, τ' ἄφησα κοντά του κι' ἀποτραβήχτηκα λίγο.

— Ταξιδεύετε γιὰ δουλειές σας; μὲ ρώτησε.

—Ναί, κάτι τέτοιο.

Πῆγα κοντὰ στὸ μισοβαμμένο αὐτοκίνητο. Τὸ «πιστόλι» τοῦ ντοῦκο ἦταν ἀκουμπισμένο πάνω στὸ φτερό.

Ἡ βροχὴ ἔδερνε τὴ σκεπή. Ὁ Ἄρτ ἦταν ἔξω, πάλευε μὲ τ' ἁμάξι μου, μουσκευόταν καὶ βλαστημοῦσε...

Τὰ χείλια μου εἶχαν στεγνώσει. Δὲν εἶχα διάθεσι νὰ μιλήσω. Ἄναψα τσιγάρο.

Τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κυλοῦσαν ἀργά.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀδιάβροχο κι' ἐγὼ ἤμαστε δυὸ ξένοι, ποὺ εἴχαμε συναντηθῆ τυχαῖα καὶ κυτταζόμαστε πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα ἑνὸς δυστυχισμένου, ὀνόματι Χάρρυ Τζόνς. Μὰ ἐκεῖνος τὸ ἀγνοοῦσε ἀκόμα...

Ἀκούστηκαν βήματα ἀπ' ἔξω, μέσα στὶς λάσπες. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ὁ Ἄρτ κύλισε μέσα δυὸ λασπωμένες ρόδες, ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ ἄφησε τὶς ρόδες νὰ πέσουν χάμω.

—Μοῦ βγῆκε ἡ πίστι! μούγκρισε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀδιάβροχο γέλασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ - τρία νομίσματα καὶ βάλθηκε νὰ παίζη μ' αὐτά, πετῶντας τα ψηλὰ καὶ ξαναπιάνοντάς τα.

—Ἄσε τὶς γκρίνιες καὶ κύττα τὴ δουλειά σου, εἶπε ξερά.

—Αὐτὸ δὲν κάνω, διάβολε;

Ὁ Ἄρτ ἔβγαλε τὸ μουσαμᾶ του καὶ τὸν πέταξε σὲ μιὰ ἄκρη. Ἔβγαλε ἔπειτα μὲ τοὺς λεβιέδες του τὸ ἕνα λάστιχο, τράβηξε ἀπὸ μέσα τὴ σαμπρέλλα καὶ τὴν κόλλησε σὲ λίγα λεπτά. Ὕστερα τὴ μισοφούσκωσε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερό, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά.

Παρακολουθοῦσα τὴ δουλειά του, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε ποὺ νὰ κινήση τὶς ὑποψίες μου — οὔτε μιὰ ματιά, οὔτε ἕνα νόημα. Κι' ὅμως, καθὼς ὁ Ἄρτ κρατοῦσε τὴ σαμπρέλλα, στράφηκε ξαφνικά, ἔκανε γρήγορα ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι, σφίγγοντάς μου ἔτσι τὰ χέρια πάνω στὰ πλευρά μου, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ βγάλω ἀπὸ τὴ τσέπη μου τὸ πιστόλι μου.

Ὁ σύντροφός του ἦρθε κοντά μου, ἀθόρυβα, χωρὶς ν' ἀλλάξη ἔκφρασι, κι' ἡ γροθιά του ἔπεσε μὲ ὁρμὴ στὸ κεφάλι μου. Εἶδα χίλια φυστίκια νὰ χορεύουνε ἐμπρὸς στὰ μάτια μου... Ὁ ἄλλος μὲ ξαναχτύπησε. Μὰ δὲν ἔ-

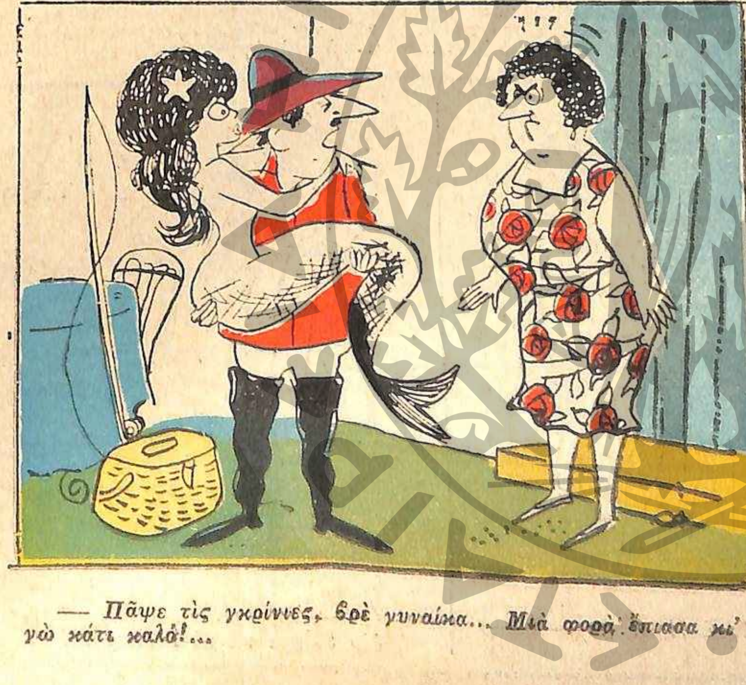

— *Πᾶψε τὶς γκρίνιες, βρὲ γυναίκα... Μιὰ φορὰ ἔπιασα κι' ἐγὼ κάτι καλά!...*

νιωθα πιὰ τίποτα. Εἶχα κατρακυλίσει σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄

Πρέπει νᾆταν γυναῖκα. Καθόταν κοντὰ σὲ μιὰ λάμπα μὲ ἁπαλὸ φῶς.

Μιὰ ἄλλη λάμπα ἔρριχνε τὸ φῶς της στὰ μάτια μου, ἔτσι ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ τὰ ξανακλείσω καὶ προσπάθησα νὰ κυττάξω ἀνάμεσα στὰ τσίνορά μου.

Τὰ μαλλιά της ἦταν πλατινὲ καὶ γυάλιζαν σὰν ἀσημένια σαλατιέρα. Φοροῦσε ἕνα πράσινο φόρεμα τζέρσεϋ, μὲ μεγάλο ἄσπρο γιακᾶ. Εἶχε πάνω στὰ πόδια της μιὰ γυαλιστερὴ τσάντα. Κάπνιζε. Καὶ εἶχε δίπλα της ἕνα ποτήρι μ' ἕνα κιτρινωπὸ ποτό.

Κούνησα λίγο τὸ κεφάλι μου, μὲ προφύλαξι. Πόνεσα, μὰ ὄχι πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο περίμενα. Μὲ εἶχαν δέσει σὰν κοτόπουλο ἕτοιμο γιὰ ψήσιμο. Τὰ χέρια μου ἦταν ἑνωμένα πίσω ἀπ' τὴ ράχη μου μὲ χειροπέδες. Ἕνα σκοινὶ ξεκινοῦσε ἀπ' αὐτά, τυλιγότανε γύρω ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους μου, ὕστερα προχωροῦσε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ, ὅπου ἤμουν ξαπλωμένος, καὶ χανόταν ἀπὸ κάτω.

Ἄνοιξα πάλι τὰ μάτια μου καὶ εἶπα:

—Καλησπέρα!

Ἡ γυναῖκα ἔπαψε νὰ κυττάζη ἀφηρημένη τὶς μακρυνὲς βουνοκορφὲς καὶ γύρισε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μου. Τὰ μάτια της εἴχανε ἕνα σκουρογάλανο χρῶμα.

Ἔξω ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη μονότονα.

—Πῶς τὰ πᾶτε; μὲ ρώτησε ἡ γυναῖκα.

Εἶχε μιὰ φωνὴ γλυκειά, ἀσημένια, ἀσορτὶ μὲ τὰ μαλλιά της.

—Θαυμάσια, ἀπάντησα. Ἔπειτα ἀπ' τὶς γροθιὲς ποὺ ἔφαγα...

— Τί ἄλλο περιμένατε, κύριε Μάρλοου; Κανένα μπουκέτο λουλούδια;

—Πέστε, καλύτερα, ἕνα ὡραῖο φέρετρο, ἀπὸ ἔλατο! Μὴ κάνετε τὸν κόπο νὰ τοῦ βάλετε χερούλια, μπρούντζινα ἢ ἀσημένια!

—Ἔχετε ὄρεξι γι' ἀστεῖα... εἶπε σοβαρὰ ἡ γυναῖκα.

—Θὰ σᾶς πείραζε νὰ πάρετε ἀπ' τὰ μάτια μου αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ μὲ στραβώνει;

Σηκώθηκε, πέρασε πίσω ἀπ' τὸ ντιβάνι κι' ἔσβησε τὴ λάμπα. Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι.

—Δὲν μοῦ φαίνεσθε πολὺ ἐπικίνδυνος, μοῦ εἶπε ξαναγυρίζοντας στὴ θέσι της.

—Ἐξαρτᾶται... Ξέρετε λοιπὸν τ' ὄνομά μου;

—Ὅσην ὥρα κοιμόσαστε, ψάξανε τὶς τσέπες σας... Ὥστε εἶσαστε ντετέκτιβ;

—Αὐτὸ μονάχα ἔχουν νὰ μὲ κατηγορήσουνε;

Δὲν ἀπάντησε. Τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου της· μὲ τὸ λεπτὸ χεράκι της.

—Τί ὥρα εἶναι; ρώτησα.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ της, ἀνάμεσα στὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου.

— Δέκα καὶ τέταρτο. Ἔχετε κανένα ραντεβοῦ;

—Εἶχα, ἀλλὰ τὸ ἔχασα... Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ γκαρὰζ τοῦ Ἄρτ Χούκ;

—Ναί.

—Τί κάνουν τώρα οἱ δυό τους; Σκάβουνε τὸν τάφο μου;

—Ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ φύγουνε.

—Δηλαδή, σᾶς ἄφησαν μονάχα μαζί μου;

Γύρισε σιγὰ - σιγὰ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος μου.

—Δὲ φαίνεσθε πολὺ ἐπικίνδυνος, ξαναεῖπε.

—Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς σᾶς κρατοῦσαν φυλακισμένη.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲ φάνηκαν νὰ τὴν ταράζουν. Μάλιστα τὴ διασκέδασαν λιγάκι.

—Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ πιστεύετε, αὐτό; εἶπε.

—Ξέρω ποιά εἶσαστε.

Τὰ μάτια της ἀστράψανε, ἔσφιξε τὰ δόντια της, μὰ ἡ φωνή της ἔμεινε ἡ ἴδια.

—Φοβᾶμαι τότε πὼς τὴν ἔχετε ἄσχημα, πρόφερε. Καὶ δὲ μ' ἀρέσουν καθόλου τὰ αἵματα!

—Σοβαρά; Κι' εἶσαστε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἔντι Μάρς; Ἔπρεπε νὰ ντρέπεσθε.

Μὲ ἀγριοκύτταξε. Τῆς χαμογέλασα.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε λίγο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτό, ποὺ φαίνεσθε νὰ περιφρονῆτε; τῆς εἶπα. Μὰ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ τὸ πιῶ. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ μοῦ βγάλετε τὶς χειροπέδες, πρᾶγμα ποὺ δὲ σᾶς τὸ συνιστῶ.

Μοὔφερε τὸ ποτήρι. Ἔσκυψε πάνω μου καὶ τὸ πλησίασε στὰ χείλη μου.

Ἀφοῦ ἤπια, μοῦ τὸ πῆρε καὶ κύτταξε μερικὲς στάλες ποὺ κυλούσανε πάνω στὸ λαιμό μου.

Γύρισε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της κι' ἀφουγκράστηκε.

Δὲν ἀκουγότανε τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς πάνω στοὺς ξύλινους τοίχους.

Ἀπομακρύνθηκε δυὸ βήματα κι' ἔμεινε ὄρθια, κυττάζοντας τὸ πάτωμα.

—Γιατὶ χώσατε τὴ μύτη σας στὶς δουλειές μας; εἶπε ἥσυχα. Δὲ σᾶς πείραξε καθόλου ὁ Ἔντι... Ξέρετε καλὰ πῶς, ἂν δὲν ἔμενα κρυμμένη ἐδῶ, ἡ ἀστυνομία θὰ πειθότανε ὅτι ὁ Ἔντι σκότωσε τὸ Ροῦντυ Ρέγκαν.

—Καὶ μήπως δὲν τὸν σκότωσε; εἶπα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε ἀκίνητη. Μόνο ποὺ ἡ ἀνάσα της ἔγινε πιὸ γρήγορη...

Κύτταξα γύρω μου. Τὸ δωμάτιο εἶχε δυὸ πόρτες, στὸν ἴδιο τοῖχο. Ἡ μιὰ ἦταν μισανοιχτή. Ἕνα χαλὶ μὲ κόκκινα καὶ καφετιὰ τετράγωνα σκέπαζε τὸ πάτωμα. Οἱ τοῖχοι ἦταν ταπετσαρισμένοι μὲ πράσινο χαρτί. Τὰ ἔπιπλα φαίνονταν ἐλαφρὰ ἀλλὰ πολὺ ἀνθεκτικά.

—Λάθος κάνετε, εἶπε μαλακὰ ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν εἶναι τέτοιος ἄνθρωπος ὁ Ἔντι. Ἔχω μῆνες νὰ δῶ τὸ Ροῦντυ.

—Εἴχατε ἐγκαταλείψει ὡστόσο τὴ συζυγικὴ στέγη. Ζούσατε μόνη σας. Ἐκεῖ ποὺ μένατε, ὅλοι ἀναγνώρισαν τὴ φωτογραφία τοῦ Ρέγκαν...

—Ψέματα λέτε, πρόφερε ψυχρά.

Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ ἂν μοῦ τὸ εἶχε πῆ αὐτὸ ἢ ὄχι ὁ ἀστυνόμος Γκρέγκορυ. Μὰ τὸ κεφάλι μου βούϊζε. Δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ...

—Κι' ὕστερα, αὐτὸ δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει, πρόσθεσε ἡ νέα γυναῖκα.

—Μ' ἐνδιαφέρει τὸ κάθε τι, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Μοῦ ἔχουν ἀναθέσει νὰ τὴν ξεμπλέξω.

—Σᾶς λέω καὶ πάλι πὼς δὲν εἶναι τέτοιος ἄνθρωπος ὁ Ἔντι.

—Εἶναι ἕνα καθαρματάκι.

—Γιατί; Ἐπειδὴ ἔχει τὸ Καζίνο; Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ παίζουνε χαρτιά, θὰ ὑπάρχουν· καὶ Καζίνα.

—Μὰ δὲν εἶναι μόνο χαρτοπαίχτης ὁ Ἔντι. Εἶναι καὶ ἐκβιαστής, βάζει τοὺς φονιάδες του νὰ σκοτώνουν ὅποιον τὸν ἐνοχλεῖ, δωροδοκεῖ τοὺς ἀσυνείδητους ἀστυνομικούς. Μὴ προσπαθῆτε νὰ τὸν παραστήσετε σὰν λευκὴ περιστερά!

—Δὲν εἶναι φονιάς!

—Ὁ ἴδιος ὄχι. Ἔχει ὅμως τὸν Κανίνο, γι' αὐτὲς τὶς δουλειές... Ὁ Κανίνο σκότωσε ἀπόψε κάποιο φουκαρᾶ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξελασπώση μιὰ γυναῖκα. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

Χαμογέλασε εἰρωνικά.

—Δὲν μὲ πιστεύετε; πρόσθεσα. Δικαίωμά σας... Θἄθελα ὡστόσο νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μὲ τὸν Ἔντι, χωρὶς νᾆναι μπροστὰ ὁ Κανίνο.

Ἔρριξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της κι' ἔμεινε ἀκίνητη, σκεπτικὴ καὶ ἀφηρημένη.

—Πίστευα πὼς δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας τὰ πλαστὰ μαλλιά, εἶπα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσω ν' ἁπλωθῆ πάλι σιωπή.

—Εἶναι περροῦκα! Τὴ φοράω ὥσπου νὰ μεγαλώσουν τὰ δικά μου.

Σήκωσε τὰ χέρια της καὶ τὴν ἔβγαλε. Τὰ μαλλιά της ἦταν κομμένα κοντά, σὰν ἀγορίστικα. Ξαναφόρεσε τὴν περρούκα.

—Ποιός σᾶς κούρεψε ἔτσι; τὴ ρώτησα.

—Ἐγώ, μονάχη μου.

—Γιατί;

—Γιὰ ν' ἀποδείξω στὸν Ἔντι πὼς θἄκανα αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητοῦσε: νὰ κρυφτῶ δηλαδή. Πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ βάλη νὰ μὲ φυλᾶνε. Πὼς δὲ θὰ τὸν πρόδιδα. Τὸν ἀγαπῶ:

Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμή, διστακτικά. Ἔπειτα βγῆκε ἀπότομα ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε κρατῶντας ἕνα μαχαίρι τῆς κουζίνας. Ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ κόβη τὰ δεσμά μου.

—Γιὰ τὶς χειροπέδες, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, εἶπε. Ἔχει τὸ κλειδὶ ὁ Κανίνο.

Ὅταν τελείωσε, τραβήχτηκε δυὸ βήματα πίσω. Ξανακάθησε ὕστερα κοντὰ στὴ λάμπα κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

Σηκώθηκα μὲ κόπο κι' ἔκανα ἕνα βῆμα. Μποροῦσα νὰ περπατήσω, ἀκόμα καὶ νὰ τρέξω στὴν ἀνάγκη.

—Ὑποθέτω πὼς μὲ συμβουλεύετε νὰ φύγω, εἶπα.

Ἔγνεψε «ναί», χωρὶς ν' ἀνασηκώση τὸ κεφάλι της.

—Καλὰ θὰ κάνετε νἄρθῆτε καὶ σεῖς μαζί μου, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, πρόσθεσα.

—Μὴ χασομερᾶτε. Μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή!

—Ἀνάψτε μου ἕνα τσιγάρο.

Στεκόμουν ὄρθιος πολὺ κοντά της. Ἐκείνη πετάχτηκε πάνω, μὲ κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

Ἔπειτα ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ πῆρε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα πακέτο τσιγάρα. Τράβηξε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ μοῦ τὄβαλε στὸ στόμα. Τὸ χέρι της ἔτρεμε.

Ἄρπαξε ἕνα μικρὸ πράσινο ἀναπτῆρα καὶ τὸν πλησίασε στὸ τσιγάρο.

Ρούφηξα τὸν καπνό, μὲ τὰ μάτια μου καρφωμένα στὰ δικά της, ἔτσι ποὺ στεκόταν πολὺ κοντά μου. Ἔπειτα τῆς εἶπα:

—Μὲ ὡδήγησε ὡς ἐδῶ ἕνας ἀνθρωπάκος ποὺ λεγότανε Χάρρυ Τζόνς. Συνήθιζε νὰ γυρίζη στὰ μπάρ, νἄχη πάντα τ' αὐτιά του ἀνοιχτὰ καὶ νὰ μαζεύη πληροφορίες. Ἔτσι ἔμαθε διάφορα πράγματα γιὰ τὸν Κανίνο. Αὐτὸς κι' οἱ φίλοι του ἀνακάλυψαν ποῦ βρισκόσαστε. Ἦρθε τότε νὰ μὲ βρῆ, γιὰ νὰ μοῦ πουλήση τὴν πληροφορία, γιατὶ ἤξερε — ἀδιάφορο μὲ ποιὸ τρόπο — ὅτι ἐργαζόμουν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ στρατηγοῦ Στέρνγουντ. Πραγματικὰ κλείσαμε τὴ συμφωνία. Ἀλλ' ὁ Κανίνο μπῆκε στὴ μέση καὶ σκότωσε τὸν Τζόνς... Βέβαια, ὁ Ἔντι Μὰρς δὲν θὰ τὄκανε ποτὲ αὐτό! Δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὸς πληρώνει ἄλλους γιὰ νὰ σκοτώνουν.

— *Μὰ αὐτὸ εἶναι ξενοδοχεῖο τριῶν ἀστέρων!..*

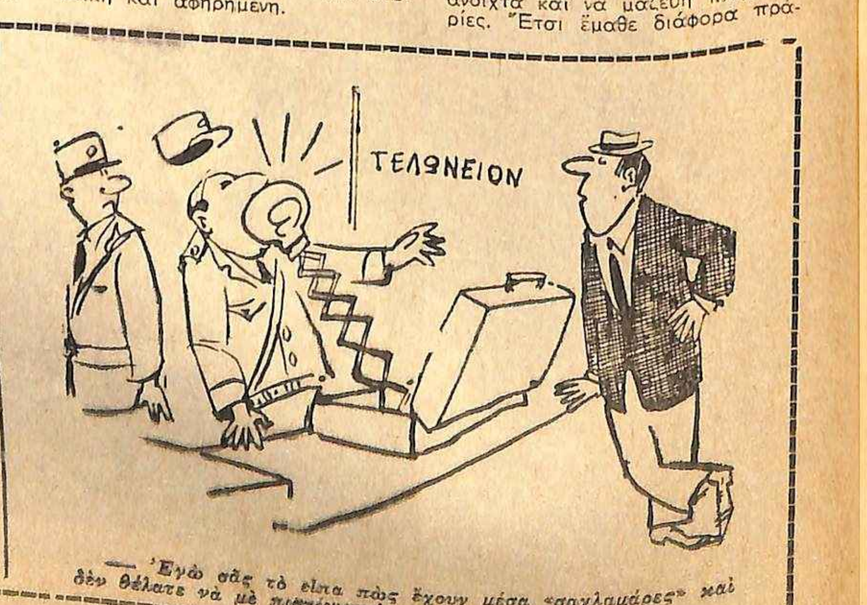

— *Ἐγὼ σᾶς τὸ εἶπα πὼς ἔχουν μέσα «σαχλαμάρες» καὶ δὲν θέλατε νὰ μὲ πιστέψετε!*

—Φύγετε, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα μὲ βραχνὴ φωνή. Φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ!

Τὸ χέρι της ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὸν πράσινο ἀναπτῆρα, τόσο ποὺ εἶχαν ἀσπρίσει οἱ κόμποι τῶν δακτύλων.

—Ὁ Κανίνο ἀγνοεῖ πὼς τὰ ξέρω ὅλα, πρόσθεσα. Τὸ μόνο ποὺ ξέρει αὐτός, εἶναι πὼς ἀνακατεύομαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὲ διάφορες δουλειές...

Ἡ νέα γυναῖκα ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

—Εἶναι πολὺ ἀστεῖο, εἶπε μὲ ὑστερικὸ τόνο. Πολὺ ἀστεῖο... γιατὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὸν ἀγαπῶ... Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες!

Καὶ ξαναγέλασε.

Τέντωσα τ' αὐτί μου, μὰ δὲν ἄκουσα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ βροχή...

—Πᾶμε νὰ φύγουμε, εἶπα.... Γρήγορα!

Τραβήχτηκε δυὸ βήματα πίσω κι' ἡ φυσιογνωμία της σκλήρυνε.

—Φύγετε ἐσεῖς, μονάχος σας! Μπορεῖτε νὰ φτάσετε πεζῆ ὡς τὸ Ρεαλίτο... Καὶ θέλω ἀπὸ σᾶς νὰ μὴ μιλήσετε, γιὰ μιὰ - δυὸ ὧρες τουλάχιστον. Μοῦ τὸ χρωστᾶτε αὐτό...

—Ἔλα, πᾶμε, ἐπέμεινα. Ἔχεις ρεβόλβερ;

—Ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς δὲν ἔρχομαι μαζί σας. Σᾶς παρακαλῶ, φύγετε ἀμέσως.

—Πῆγα πιὸ κοντά της.

—Μὰ θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ, ἀφοῦ μὲ βοήθησες νὰ τὸ σκάσω; Τί θὰ πῆς στὸ φονιᾶ, ὅταν γυρίση; Δὲν τὄχει τίποτα νὰ σὲ ξεκάνη... Ὄχι, δὲ γίνεται! Θἄρθῆς μαζί μου.

—Ὄχι.

—Ὑπόθεσε πὼς ὁ ἀντρούλης σου σκότωσε τὸν Ρέγκαν... Ἢ πὼς τὸν σκότωσε ὁ Κανίνο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη ὁ Ἔντι... Πόσο θὰ μποροῦσες νὰ κρατήσης μόνη σου καὶ ἀνυπεράσπιστη;

—Δὲ φοβᾶμαι τὸν Κανίνο... Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ του.

—Ὁ Ἔντι δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μαλακὸ ζυμάρι! Ὁ Κανίνο μπορεῖ νὰ τὸν κάνη μιὰ μπουκιά, ἂν τὰ χαλάσουνε οἱ δυό τους... Πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ ἐρωτευθῆς ἕνα ζυμάρι;

—Φύγετε! μοῦ φώναξε ἡ νέα γυναῖκα μὲ σφιγμένα δόντια.

—Ὅπως θέλεις.

Στράφηκα καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο. Ἐκείνη ἔτρεξε πίσω μου κι' ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα. Κύτταξε ἔξω, στὸ σκοτάδι, ἀφουγκράστηκε.

—Μπορεῖτε νὰ φύγετε, μοῦ εἶπε σιγά. Καλὴ τύχη. Καὶ νὰ ξέρετε ἕνα πρᾶγμα: Ὁ Ἔντι δὲν σκότωσε τὸ Ροῦντυ Ρέγκαν. Θὰ τὸν ξαναβρῆτε κάπου, ζωντανό, ὅταν θὰ τοῦ κάνη κέφι νὰ παρουσιαστῆ.

Ἔσκυψα καὶ κόλλησα τὰ χείλη μου στὸ πρόσωπό της. Τὸ ἔνιωσα παγωμένο. Ἐκείνη σηκώνοντας τὰ χέρια της, ἔπιασε τὸ κεφάλι μου καὶ μὲ φίλησε ὁρμητικὰ στὸ στόμα. Τὰ χείλη της ἦταν κι' αὐτὰ παγωμένα.

Βγῆκα κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω μου, ἀθόρυβα.

Ἡ βροχὴ ποὺ μ' ἔδερνε στὸ πρόσωπο, ἦταν λιγώτερο κρύα ἀπὸ τὰ χείλη της.

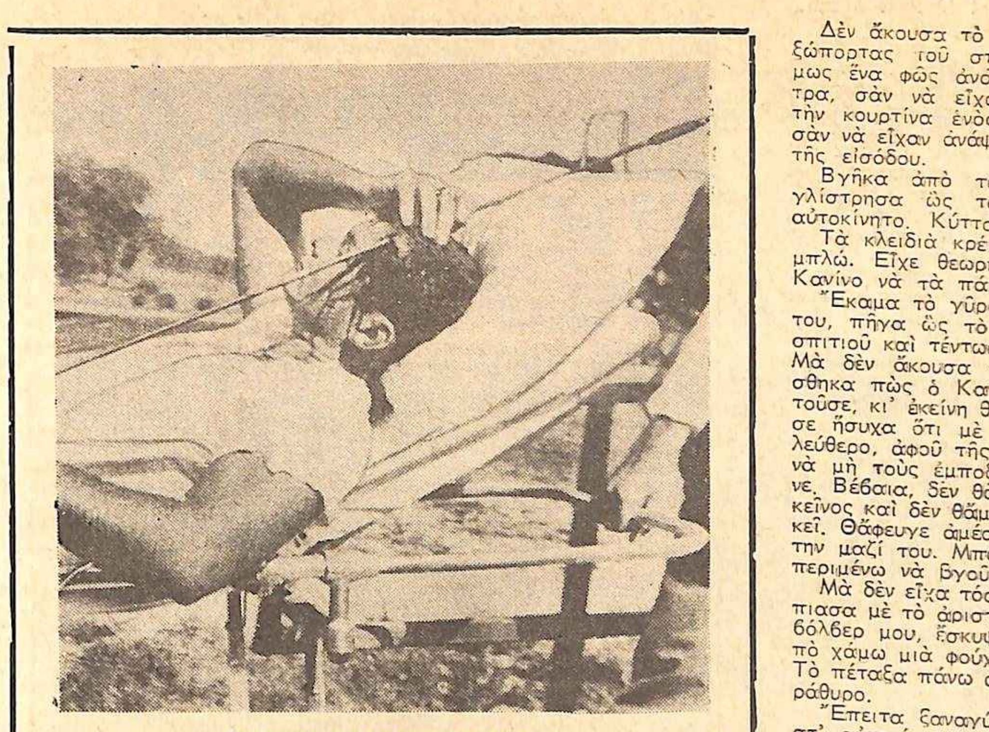

ΠΑΘΗΜΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΨΑΡΑ

Στὴ Φλόριντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Ρίτσαρντ Γκόρντεν εἶχε μιὰ πολὺ ὀδυνηρὴ καὶ δυσάρεστη περιπέτεια. Ἐνῶ, μαζὶ μὲ κάποιο φίλο του, ἐπιδιδόταν στὸ ἀγαπημένο τους σπὸρ τὸ ψάρεμα, μὲ ψαροντούφεκο, ὁ φίλος του, μ' ἕνα ἀδέξιο χειρισμὸ ἔστειλε τὸ καμάκι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκόρντεν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ τὸ καρφώση στὸ κεφάλι. Εὐτυχῶς τὸ καμάκι πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ κρανίο καὶ διαπέρασε μόνο τὸ δέρμα, προκαλῶντας ἔτσι ἕνα ἀσήμαντο τραῦμα ἀλλὰ καὶ φοβεροὺς πόνους. Ὁ Γκόρντεν πάντως πέρασε μιὰ ὥρα φρίκης, μέχρις ὅτου οἱ γιατροὶ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ καμάκι καὶ σταματήσουν τοὺς πόνους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ΄

Τὸ γειτονικὸ γκαρὰζ ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι.

Δὲ φοροῦσα καπέλλο. Σίγουρα, θὰ μοῦ εἶχε πέσει μέσα στὸ γκαράζ, κι' ὁ Κανίνο δὲν εἶχε νοιαστῆ νὰ τὸ πάρη.

Πίστευε φαίνεται πὼς δὲν θὰ τὸ χρειαζόμουν πιά.

Τὸν φανταζόμουνα νὰ ξαναγυρίζη στὸ αὐτοκίνητό του, μὲ σίγουρο καὶ κατακτητικὸ ὕφος, ἀφοῦ ἄφησε στὸ γκαρὰζ τὸν ἀδύνατο καὶ γκρινιάρη Ἄρτ καὶ τὸ αὐτοκίνητο κρυμμένο σὲ κάποιο ἥσυχο μέρος.

Ἤξερε πὼς ἡ γυναῖκα τοῦ Ἔντι Μὰρς ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της καὶ πὼς κουβότανε γιὰ νὰ τὴν προστατέψη. Θὰ τὴν ξανάβρισκε στὸ γυρισμό του, καθισμένη κοντὰ στὴ λάμπα, κι' ἐμένα σφιχτοδεμένο πάνω στὸ ντιβάνι. Θὰ φόρτωνε ὅλα τὰ πράγματά της στ' αὐτοκίνητο. Θὰ ἐπιθεωροῦσε ὅλο τὸ σπίτι, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἄφηνε κανένα ἴχνος πίσω τους. Θὰ τὴν διάταζε ὕστερα νὰ πάη νὰ τὸν περιμένη ἔξω. Καὶ θὰ μὲ ξέκανε, ἀνοίγοντάς μου τὸ κεφάλι μ' ἕνα ρόπαλο. Θὰ τῆς ἔλεγε ὕστερα πὼς μὲ εἶχε ἀφήσει δεμένο, ὥσπου νὰ περάση κάποιος τυχαῖα καὶ νὰ μὲ ἐλευθερώση... Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὸν πίστευε ἡ γυναῖκα.

Τὸ ἀδιάβροχό μου ἦταν ἀνοιχτό, κι' οἱ χειροπέδες μ' ἐμποδίζανε νὰ τὸ κλείσω. Τὰ φύλλα του μὲ χτυπούσανε στὰ πόδια, σὰν φτεροῦγες μεγάλου πουλιοῦ.

Βγῆκα στὸ δρόμο. Πέρασαν δυὸ - τρία αὐτοκίνητα, ἀλλὰ δὲν σταμάτησε κανένα.

Βρῆκα τὸ ἁμάξι μου ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχα ἀφήσει. Τὰ λάστιχά του ἦταν διωρθωμένα, ἐν τάξει, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ κεῖ, ὅταν θὰ χρειαζότανε. Ὅλα τὰ σκέπτονταν τελοσπάντων...

Ἀνέβηκα, ἔσκυψα κάτω ἀπὸ τὸ βολάν, ἔψαξα στὸ κρυφὸ συρτάρι καὶ πῆρα τὸ δεύτερο πιστόλι. Τὄβαλα στὴν τσέπη μου καὶ ξεκίνησα, πεζῆ.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, εἶδα νἄρχεται τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κανίνο. Τὰ φῶτα του θἄπεφταν πάνω μου, ἂν δὲν προλάβαινα νὰ γλιστρήσω μέσα στὸ διπλανὸ χαντάκι. Ζάρωσα βουτηγμένος στὶς λάσπες.

Τ' αὐτοκίνητο πέρασε, χωρὶς νὰ λιγοστέψη καθόλου τὴν ταχύτητά του.

Ἀνασήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ εἶδα ν' ἀφήνη τὸ δρόμο καὶ νὰ μπαίνη στὸ μονοπάτι. Τὸ μοτὲρ σταμάτησε, τὰ φῶτα ἔσβησαν, μιὰ πόρτα του ἔκλεισε μὲ ὁρμή.

Δὲν ἄκουσα τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐξώπορτας τοῦ σπιτιοῦ, εἶδα ὅμως ἕνα φῶς ἀνάμεσα στὰ δέντρα, σὰν νὰ εἶχαν παραμερίσει τὴν κουρτίνα ἑνὸς παραθύρου ἢ σὰν νὰ εἶχαν ἀνάψει τὸ ἠλεκτρικὸ τῆς εἰσόδου.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ χαντάκι καὶ γλίστρησα ὡς τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο. Κύτταξα μέσα.

Τὰ κλειδιὰ κρέμονταν στὸ ταμπλώ. Εἶχε θεωρήσει περιττὸ ὁ Κανίνο νὰ τὰ πάρη μαζί του.

Ἔκαμα τὸ γῦρο τοῦ αὐτοκινήτου, πῆγα ὡς τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τέντωσα τ' αὐτί μου. Μὰ δὲν ἄκουσα τίποτα. Φαντάσθηκα πὼς ὁ Κανίνο θὰ τὴ ρωτοῦσε, κι' ἐκείνη θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε ἥσυχα ὅτι μὲ εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο, ἀφοῦ τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ μὴ τοὺς ἐμποδίσω νὰ φύγουνε. Βέβαια, δὲν θὰ τὸ πίστευε ἐκεῖνος καὶ δὲν θἄμενε γιὰ πολὺ ἐκεῖ. Θἄφευγε ἀμέσως, παίρνοντάς την μαζί του. Μποροῦσα νὰ τοὺς περιμένω νὰ βγοῦνε.

Μὰ δὲν εἶχα τόση ὑπομονή. Ἔπιασα μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ ρεβόλβερ μου, ἔσκυψα καὶ πῆρα ἀπὸ χάμω μιὰ φούχτα ψιλὸ χαλίκι. Τὸ πέταξα πάνω στὸ κλειστὸ παράθυρο.

Ἔπειτα ξαναγύρισα τρέχοντας στ' αὐτοκίνητο καὶ ἀνέβηκα στὸ μαρσπιὲ — ἐκεῖνο ποὺ δὲν φαινόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Περίμενα. Τίποτε ὅμως. Ἦταν πολὺ πονηρὸς ὁ Κανίνο!

Ἀνασηκώθηκα καὶ χώθηκα μὲ τὴν πλάτη μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ψαχούλεψα, βρῆκα τὸ διακόπτη καὶ τὸν γύρισα. Ἀναζήτησα μὲ τὸ πόδι μου τὴ μίζα. Μὰ θὰ βρισκόταν ἴσως πάνω στὸ ταμπλώ.

Τὴ βρῆκα ἐπιτέλους, τὴν πάτησα, καὶ ἄναψε ἀμέσως ἡ μηχανή. Κατέβηκα τότε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ ζάρωσα δίπλα στὶς πισινὲς ρόδες.

Ἤξερα καλὰ ὅτι ὁ Κανίνο δὲ μποροῦσε ν' ἀδιαφορήση γιὰ τ' αὐτοκίνητό του. Τὸ εἶχε μεγάλη ἀνάγκη.

Πράγματι, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο, σιγὰ - σιγά, μὲ προφύλαξι, καὶ πέσανε τρεῖς πιστολιὲς ἀπανωτές. Οἱ σφαῖρες τρυπήσανε τὰ κρύσταλλα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἔβγαλα ἕνα πονεμένο οὔρλιασμα, ποὺ ἔσβησε, σὰν πνιγμένο στὸ αἷμα.

Ἔμεινα κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου: Εἶχα παίξει θαυμάσια τὸν ρόλο μου.

Μὰ κι' ὁ Κανίνο εὐχαριστήθηκε ἰδιαιτέρως. Τὸν ἄκουσα νὰ γελάη δυνατά.

Ἔπειτα ἁπλώθηκε καὶ πάλι σιωπή.

Ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε λίγο - λίγο καὶ πρόβαλε στὸ κατώφλι μιὰ σιλουέτα, μὲ κάτι ἄσπρο γύρω ἀπ' τὸ λαιμό. Ἦταν ἐκείνη!

Βγῆκε μὲ κινήσεις ρομπότ. Διέκρινα τὴν χλωμὴ ἀντανάκλασι τῆς ἀσημένιας περούκας της.

Ὁ Κανίνο ἀκολουθοῦσε, κρυμμένος πίσω της.

Ἡ νέα γυναῖκα κατέβηκε τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα. Ἔβλεπα τὸ ἄσπρο πρόσωπό της.

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, χρησιμεύοντας πάντα σὰν ἀσπίδα γιὰ τὸν Κανίνο.

—Δὲ βλέπω τίποτα, Λής, πρόφερε ἀργά, μὲ ἄχρωμη φωνή. Τὰ τζάμια εἶναι θολὰ ἀπ' τὸν ἀχνό.

Ὁ ἄντρας μούγκρισε μερικὲς λέξεις, καὶ τὸ κορμὶ τῆς γυναίκας ἀνασκίρτησε, σὰ νὰ τῆς εἶχε κολλήσει μὲ δύναμι στὰ πλευρὰ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του. Πλησίασε στὸ σκοτεινὸ αὐτοκίνητο. Ἔβλεπα πίσω της τὸν Κανίνο — τὸ καπέλλο του, ἕνα μέρος τοῦ προσώπου του, τὸν ὦμο του.

Ἡ νέα γυναῖκα σταμάτησε ἀπότομα κι' ἔμπηξε ἕνα διαπεραστικὸ οὔρλιασμα:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ Συμβουλευτικὸν Ψυχιατρικὸν Τμῆμα Ἐνηλίκων (ΣΨΤΕ) προσφέρει διαγνωστικὰς καὶ θεραπευτικὰς ὑπηρεσίας εἰς ἄτομα ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ψυχιατρικὰ καὶ ψυχολογικὰ προβλήματα, δυσκολίας εἰς τὰς διαπροσωπικάς, οἰκογενειακὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς σχέσεις ὡς καὶ ποικίλας διαταραχὰς τοῦ συναισθήματος, τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς συμπεριφορᾶς.

Λειτουργεῖ καθημερινῶς 8—2 μ.μ. καὶ τ' ἀπογεύματα Δευτέρας καὶ Τετάρτης 5—8 μ.μ., Νοταρᾶ 58, Τηλ. 812.944.

—Τὸν βλέπω! Ἀπ' τὸ τζάμι... πίσω ἀπὸ τὸ βολάν, Λής!

Ὁ Κανίνο πιάστηκε στὴ φάκα. Τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα, τὴν παραμέρισε καὶ χύμηξε, σηκώνοντας τὸ χέρι του. Ἄλλες τρεῖς λάμψεις σκίσανε τὸ σκοτάδι. Τὸ τζάμι κομματιάστηκε. Μιὰ σφαῖρα πέρασε μέσα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ξαναβγῆκε καὶ χώθηκε σ' ἕνα δέντρο δίπλα μου.

Τὸ μοτὲρ ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζη ἥσυχα καὶ κανονικά.

Ὁ Κανίνο εἶχε διπλωθῆ στὰ δύο. Ἔμοιαζε σὰν ἕνας γκρίζος ὄγκος, στὸ σκοτάδι.

Ἂν εἶχε ρεβόλβερ μὲ μύλο, θὰ ἦταν τώρα ἄδειανό, ἀφοῦ εἶχε ρίξει ἔξη σφαῖρες. Μὰ ἴσως καὶ νὰ τὸ εἶχε ξαναγεμίσει, πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι.

—Τελείωσες; τοῦ φώναξα.

Στράφηκε ἀστραπιαῖα κι' ὥρμησε πάνω μου, μὲ σηκωμένο τὸ ὅπλο του. Δὲν τὸν ἄφησα νὰ τὸ ξαναμεταχειριστῆ... Πυροβόλησα τέσσερις φορὲς ἀπανωτές.

Ἄφησε νὰ πέση τὸ ὅπλο του κι' ἔπιασε τὴν κοιλιά του μὲ τὰ δυό του χέρια. Σωριάστηκε χάμω, μπρούμυτα, κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν εἶπε τίποτα. Στεκόταν σὰν ἄγαλμα μέσα στὴ βροχή.

Ἔκανα τὸ γῦρο τοῦ πτώματος τοῦ Κανίνο, κι' ἔδωσα μιὰ κλωτσιὰ στὸ ρεβόλβερ του, δίχως νὰ ξέρω τὸ γιατί. Ὕστερα ὅμως τὸ γύρεψα, ἔσκυψα καὶ τὸ πῆρα.

Ἤμουν τώρα πολὺ κοντὰ στὴ γυναῖκα.

—Φοβόμουν... μήπως δὲν ξαναγυρίζατε... πρόφερε σιγά, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της.

—Εἴχαμε ραντεβοῦ, ἀπάντησα ἁπλά. Σᾶς εἶχα πῆ πὼς τὰ κανόνισα ὅλα.

Ἐκείνη ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Κανίνο καὶ τὸ ψαχούλεψε γιὰ λίγο. Ἀνασηκώθηκε πάλι, κρατῶντας ἕνα κλειδάκι, κρεμασμένο σὲ μιὰ λεπτὴ ἀλυσιδίτσα.

—Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν σκοτώσετε; εἶπε πικρά.

Μὰ ἔδωσε ἡ ἴδια τὴν ἀπάντησι, καθὼς μοῦ ξεκλείδωνε τὶς χειροπέδες.

—Ναί!... Πιστεύω, ναί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ΄

Εἶχε περάσει μιὰ μέρα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ πάλι.

Ὁ ἀστυνόμος Γκρέγκορυ, τοῦ Γραφείου Ἐξαφανίσεων, κύτταζε ἀφηρημένα ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου, ποὺ ἦταν ἄσπρο καὶ καθαρὸ μετὰ τὴ βροχή.

Γύρισε σιγὰ - σιγά, μαζὶ μὲ τὴν περιστροφικὴ πολυθρόνα του, ζούλιξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν καπνὸ τῆς πίπας του καὶ μὲ κύτταξε μὲ μιὰ ματιὰ χωρὶς ἔκφρασι.

—Ἄ, μπλέξατε καὶ πάλι; μοῦ εἶπε.

—Τὸ μάθατε;

—Μικρέ μου, μένω ὅλη τὴν ἡμέρα κλεισμένος στὸ γραφεῖο μου καὶ δὲν φαίνομαι γιὰ πολὺ ἔξυπνος. Ἀδύνατο ὅμως νὰ φαντασθῆτε πόσα πράγματα μαθαίνω! Δὲν κάνατε ἄσχημα ποὺ σκοτώσατε τὸν Κανίνο. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ σᾶς παρασημοφορήσουνε γι' αὐτὸ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια!

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μοῦ τὰ ψάλανε ἀπ' τὴν καλή...

Χαμογέλασε ἥσυχα καὶ μὲ ρώτησε:

—Μὰ ποιός σᾶς εἶπε πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ Ἔντι Μάρς;

Τοῦ ἐξήγησα. Μὲ ἄκουσε προσεκτικά. Ὕστερα χασμουρήθηκε, καὶ εἶπε:

—Βάζω στοίχημα πὼς σκέπτεσθε ὅτι θἄπρεπε νὰ τὴν εἶχα ξετρυπώσει ἐγώ

—Δὲν ἔχω δίκιο νὰ τὸ σκεφθῶ;

—Ἴσως νὰ ἤξερα ποῦ βρίσκεται. Ἴσως νὰ εἶχα τὸ λόγο μου, ποὺ ἄφηνα ἥσυχο τὸν Ἔντι.

Κι' ὁ Γκρέγκορυ ἔτριψε τὰ δυὸ πρῶτα δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του, σὰν νὰ μοὔλεγε: «Μπορεῖ νὰ μὲ πλήρωσε γι' αὐτόν!».

—Ὄχι, δὲν ἔκαμα καθόλου τέτοια σκέψι, διαμαρτυρήθηκα. Ἀκόμα κι' ὅταν ὁ Ἔντι μοῦ φάνηκε πὼς ἤξερε ὅσα εἴχαμε πῆ οἱ δυό μας...

Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του, ζαρώνοντας τὸ μέτωπό του.

—Εἶμαι ἕνας ἀστυνομικός, εἶπε. Ἕνας συνηθισμένος ἀστυνομικός. Τίμιος, ὅσο μπορεῖ νὰ γίνη στὸ σημερινό μας κόσμο, ὅπου ἡ τιμιότης δὲν ἔχει πιὰ πέρασι. Γι' αὐτὸ κυρίως σᾶς ζήτησα νἄρθῆτε σήμερα: γιὰ νὰ πεισθῆτε.

»Σὰν ἀστυνομικὸς προτιμῶ νὰ θριαμβεύση ὁ νόμος. Θἄθελα νὰ κλείσουνε στὴ φυλακὴ καὶ τοὺς μεγάλους παλιανθρώπους, σὰν τὸν Ἔντι Μάρς, τὸ ἴδιο ὅμως καὶ τοὺς φουκαράδες μικρολωποδυτάκους. Μὰ ξέρω καλὰ πὼς αὐτὸ δὲ θὰ γίνη ποτέ, οὔτε στὴν πόλι μας, οὔτε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Τέτοιο εἶναι τὸ κοινωνικὸ σύστημα τῆς χώρας μας!

Δὲν ἀπάντησα. Ὁ Γκρέγκορυ κύτταξε τὴν πίπα του καὶ συνέχισε:

—Μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πιστεύω ὅτι ὁ Ἔντι Μάρς σκότωσε τὸ Ρέγκαν. Δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ λόγο νὰ τὸ κάνη. Μὰ ὑποψιαζόμουν πὼς ἤξερε κάτι καὶ πὼς θὰ μιλοῦσε ἀργὰ ἢ γρήγορα.

»Μίλησε τώρα στὸν εἰσαγγελέα. Εἶπε πὼς θεωροῦσε τὸν Κανίνο σὰν ἔμπιστό του σωματοφύλακα. Πέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ ρόλο του, δὲν ἤθελε νὰ ξέρη τί ἔκανε. Δὲν ἤξερε καθόλου τὸν Χάρρυ Τζόνς, οὔτε καὶ τὸν Τζόε Μπρόντυ. Ἤξερε, φυσικά, τὸ Γκέϊγκερ, βεβαιώνει ὅμως πὼς ἀγνοοῦσε τὸ εἶδος τῆς «δουλειᾶς» του.

—Ναί, τ' ἄκουσα κι' ἐγὼ ὅλ' αὐτά.

—Τί ἔγινε ἡ γυναῖκα; μὲ ρώτησε χωρὶς νὰ μὲ κυττάζη.

—Δὲν ξέρω. Δὲν τὴν κρατήσανε. Δώσαμε κατάθεσι τρεῖς φορές, στὸν Οὐάϊλντ, στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη καὶ στὴν Ἀσφάλεια. Τὴν ἄφησαν ὕστερα νὰ φύγη. Δὲν τὴν ξαναεῖδα. Οὔτε καὶ πιστεύω νὰ τὴν ξαναδῶ.

—Φαίνεται σπουδαία κοπέλλα, παρατήρησε ὁ Γκρέγκορυ.

Ἀναστέναξε, ἀνακάτεψε μὲ τὸ χέρι του τὰ γκρίζα μαλλιά του καὶ πρόσθεσε:

—Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι ἀκόμα. Ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ βοηθήσετε τοὺς στέρνγουντ, ἀφῆστε τους ἥσυχους.

— Πιστεύω πὼς ἔχετε δίκιο, κύριε ἀστυνόμε.

—Πῶς αἰσθάνεσθε;

—Μιὰ χαρά. Μ' ὅλα ὅσα τράβηξα ὅλη τὴ νύχτα

Σηκώθηκα, τοῦ χαμογέλασα κι' ἑτοιμάστηκα νὰ φύγω. Ὅταν ἔφτανα στὴ πόρτα, ὁ Γκρέγκορυ ξερόβηξε καὶ μοῦ εἶπε:

—Χάνω τὸν καιρό μου, ἔ;... Φαντάζεστε ἀκόμη πὼς θὰ βρῆτε τὸ Ρέγκαν;

Στράφηκα καὶ τὸν κύτταξα μέσα στὰ μάτια.

— Ὄχι, δὲν πιστεύω τέτοιο πρᾶγμα. Οὔτε καὶ θὰ προσπαθήσω. Εἴσαστε εὐχαριστημένος τώρα;...

Κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί τὸ λέτε αὐτό. Καλὴ τύχη, Μάρλοου. Ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε, ὅταν θέλετε.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο, πῆρα τ' αὐτοκίνητό μου καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου.

Πλάγιασα χωρὶς νὰ γδυθῶ καὶ κύτταξα τὸ ταβάνι, ἀκούγοντας τὴν κίνησι τοῦ δρόμου καὶ παρακολουθῶντας τὸν ἥλιο ποὺ γύριζε σιγὰ - σιγὰ γύρω ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ ταβανιοῦ. Προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ, μὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐρχότανε. Σηκώθηκα, ἤπια κάτι καὶ ξαναπλάγιασα.

—Κάτι ξέρει αὐτὴ ἡ γρηὰ κουκουβάγια! μουρμούρισα.

Οἱ ἀναμνήσεις μου ξαναγύριζαν σὲ ὅσα εἶχαν συμβῆ στὶς τελευταῖες ὧρες...

Ἔτρεχα μὲ τ' αὐτοκίνητό μου ὁλοταχῶς, στὸν ἔρημο δρόμο, μέσα στὴ βροχή. Ἡ νέα γυναῖκα, ζαρωμένη σὲ μιὰ γωνιά, δὲν ἔλεγε τίποτα ἔτσι πού, ὅταν φτάσαμε στὸ Λὸς Ἄντζελες, εἴχαμε ξαναγίνει ξένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον... Ἔμπαινα σ' ἕνα μπὰρ ποὺ διανυκτέρευε, κι' ἀπὸ κεῖ τηλεφωνοῦσα στὸ Μπέρνι Ὄλς πὼς εἶχα σκοτώσει κάποιον καὶ πὼς πήγαινα στὸ γραφεῖο τοῦ Οὐάϊλντ, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ Ἔντι Μάρς, ποὺ εἶχε δῆ τὸ φόνο. Ἀκολουθοῦσα μὲ τ' αὐτοκίνητο τοὺς σιωπηλοὺς δρόμους, πλυμένους ἀπὸ τὴ βροχή, ὡς τὴν καγκελλόπορτα τοῦ μεγάλου ξύλινου σπιτιοῦ τοῦ Οὐάϊλντ.

Τὸ ἐξωτερικὸ φῶς ἦταν ἀναμένο, γιατὶ εἶχε τηλεφωνήσει ὁ Ὄλς πὼς ἔφτανα.

Σὲ λίγο βρισκόμουν στὸ γραφεῖο τοῦ Οὐάϊλντ. Ἐκεῖνος καθόταν στὴ πολυθρόνα του; Φοροῦσε μιὰ ρὸμπ ντὲ σὰμπρ κι' εἶχε μιὰ ἔκφρασι τραχειὰ κι' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Ὄλς, μαζὶ μ' ἕναν ἄνθρωπο ἀδύνατο, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο σὰν καθηγητὴς πανεπιστημίου, παρὰ σὰν ἀστυνομικός. Τοὺς διηγόμουν ὅλη τὴν ἱστορία. Μ' ἄκουγαν προσεχτικά. Ἡ νέα γυναῖκα καθόταν σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ χέρια της πάνω στὰ γόνατά της, καὶ δὲν κύτταζε κανένα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τηλεφώνημα, φτάσανε δυὸ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας, ποὺ μὲ κυττάζανε σὰν παράξενο ζῶο ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ κάποιο πλανόδιο τσίρκο.

Ὕστερα καθόμουν πάλι στὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου μου κι' εἶχα δίπλα μου τὸν ἕνα ἀπὸ αὐτούς. Πηγαίνουμε στὸ γραφεῖο, ὅπου κειτόταν πάντα ὁ Χάρρυ Τζὸνς σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ φριχτὸ μορφασμὸ στὸ πρόσωπό του καὶ μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ πικραμυγδάλου χυμένη μέσα στὸ δωμάτιο. Ἕνας γιατρὸς ἔκανε τὴ νεκροψία. Ἕνας ἀστυνομικὸς ἔψαχνε γιὰ ἀποτυπώματα, κι' ἐγὼ τοῦ ἔλεγα νὰ μὴ ξεχάση τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ἐκεῖ εὕρισκε πραγματικὰ τὸ μοναδικὸ ἀποτύπωμα ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ Κανίνο, γιὰ ἐπικύρωσι τῆς ἱστορίας μου.

Ξαναγύρισα ὕστερα στὸ γραφεῖο τοῦ Οὐάϊλντ. Ὑπόγραψα μιὰ δακτυλογραφημένη κατάθεσι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ γραμματέας του. Ἔπειτα ἄνοιγε ἡ πόρτα κι' ἔμπαινε ὁ Ἔντι Μάρς. Ἕνα χαμόγελο φώτιζε τὸ πρόσωπό του. Ὅταν ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του, καὶ τῆς ἔλεγε: «Γειά σου, χρυσή μου!» Μὰ ἐκείνη δὲν γύρισε νὰ τὸν κυττάξη, οὔτε τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἔφευγαν ἔπειτα ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Οὐάϊλντ καὶ μένα. Κι' ὁ Οὐάϊλντ μοὔλεγε, μὲ φωνὴ παγωμένη καὶ θυμωμένη:

«Εἶναι ἡ τελευταία φορά, Μάρλοου! Ἂν ξανακάνετε τὰ δικά σας, θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά!».

Ξαναθυμόμουν τώρα ὅλα αὐτά, παρακολουθῶντας τὸν ἥλιο πάνω στὸ ταβάνι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΓΛΥΚΟ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΜΟΥΣ ΖΕΛΕ

Ζελὲ μὲ τὰ διάφορα ΦΡΟΥ'Ι' ΖΕΛΕ ΓΙΩΤΗΣ (Βερύκοκο, Μπανάνα, Πορτοκάλι, Κεράσι, Φράουλα, Λεμόνι).

Διαλέγομε τὸ εἶδος τοῦ Ζελὲ ποὺ προτιμᾶμε, δηλαδὴ 2 κουτιὰ ἴδια ἢ διαφορετικά, ὅ,τι ἄρωμα θέλομε.

ΔΟΣΕΙΣ : 2 κουτιὰ ΦΡΟΥ'Ι' ΖΕΛΕ ΓΙΩΤΗΣ.
1 κουτὶ μικρὸ ζαχαροῦχο γάλα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ : Διαλύομε τὸ περιεχόμενο τοῦ κουτιοῦ σὲ ἕνα ποτήρι βραστὸ νερὸ καὶ τὸ ἀνακατεύομε μέχρι νὰ διαλυθῆ καλά. Ἐὰν θέλομε προσθέτομε καὶ μια κουταλιὰ τῆς σούπας ζάχαρη καὶ λίγο λικέρ, ἀπὸ ὅποιο εἶδος ἔχομε. Ὅταν λυώση τὸ μῖγμα προσθέτομε ἕνα ἀκόμη ποτήρι κρῦο νερὸ καὶ ἀνακατεύομε πάλι καλά. Ἀδειάζομε τὸ μῖγμα σὲ 5 μπὼλ βρεγμένα λίγο ἀπὸ πρίν.

Ἑτοιμάζομε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ δεύτερο Ζελέ. Πρὶν ὅμως τὸ γυρίσομε στὰ μπώλ, προσθέτομε τὸ γάλα καὶ τὸ ἀνακατεύομε καλά. Ἂν ἔχουμε μίξερ τὸ βάζομε στὸ μίξερ. Μόλις ἀνακατευθῆ προσθέτομε λίγα ἀμύγδαλα, κομματάκια γλυκὸ ἢ φροῦτα ἢ ὅ,τι ἔχομε καὶ τὸ βάζομε πάνω ἀπὸ τὸ πρῶτο Ζελέ, ποὺ θὰ ἔχη ἤδη πήξει. Τὸ βάζομε στὸ ψυγεῖο νὰ πήξη καὶ ἔτσι ἔχομε ἕτοιμο τὸ μῖγμα μας.

ΚΡΕΜΑ ΒΑΝΙΛΙΑ

ΔΟΣΕΙΣ : 1 φακελλάκι ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗΣ βανίλια.
1 μπουκάλι γάλα.
4 κουταλιὲς ζάχαρη.

Γίνεται ὡραιοτάτη κρέμα καὶ μὲ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ, ΛΕΜΟΝΙ, ΦΡΑΟΥΛΑ, ΜΠΑΝΑΝΑ, ΣΟΚΟΛΑΤΑ ἂν ἀντὶ Βανίλια βάλομε τὸ ἀνάλογο φακελλάκι Ἄνθος Ἀραβοσίτου ΓΙΩΤΗΣ.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ : Ρίχνομε τὰ ¾ τοῦ γάλακτος σὲ φωτιὰ μέχρις ὅτου γίνη χλιαρό. Ἐν τῷ μεταξὺ διαλύομε τὸ ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗΣ (δηλαδὴ τὸ περιεχόμενο ἀπὸ τὸ φακελλάκι) στὸ γάλα ποὺ κρατήσαμε. Ἀφοῦ τὸ λυώσομε καλὰ τὸ ρίχνομε στὴν κατσαρόλα ποὺ ἔχομε στὴ φωτιὰ καὶ τὸ ἀνακατεύομε καλὰ μέχρις ὅτου πήξη.

Ἀφοῦ γίνη ἡ κρέμα τὴν σερβίρομε σὲ πιάτα ἢ σὲ μπώλ. Ἐὰν θέλομε τὴν σερβίρομε καὶ σὲ φορμάκια τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἔχομε βρέξει καὶ ὅταν παγώσουν τὰ ἀναποδογυρίζομε καὶ τὰ σερβίρομε σὲ ἕνα πιάτο. Ἐὰν θέλομε τὰ γαρνίρομε μὲ σιρόπι βύσσινο καὶ μὲ λίγα ἀμύγδαλα ψιλοκομμένα καβουρδισμένα.

Νίνα

Κανένα Ράλλυ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο δὲν συγκεντρώνει τὴν προσοχή, τὸ ἐνδιαφέρον ἀλλὰ καὶ τὸ ...πάθος τῶν αὐτοκινητιστῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ὅσο τὸ Ράλλυ τοῦ Μόντε Κάρλο. Εἰδικώτερα, μάλιστα, παρουσιάζει καὶ τεράστιο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς Ἕλληνες φίλους τοῦ βολάν, γιατὶ εἶναι τὸ μοναδικὸ μεγάλο διεθνὲς Ράλλυ ποὺ ἡ Ἀθήνα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀφετηρίες του.

Γιὰ τὸ περίφημο λοιπὸν Ράλλυ τοῦ Μόντε Κάρλο προβλέπονται ριζικὲς μεταβολές, ποὺ θὰ ἔχουν σὰν σκοπὸ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἀφίξεως ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἀγωνιζομένων πληρωμάτων στὸ Μόντε Κάρλο καὶ τὴν ἐνθάρρυνσι συμμετοχῆς περισσοτέρων ἰδιωτῶν στὸν ἀγῶνα.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸ Ράλλυ τοῦ 1965 «διακρίθηκε» τόσο γιὰ τὴ μεγάλη πτῶσι τοῦ ἀριθμοῦ συμμετοχῶν (ἀπὸ 345 σὲ 275) ὅσο καὶ γιὰ τὸν μικρὸ ἀριθμὸ ἐκείνων ποὺ τερμάτισαν στὸ Μόντε Κάρλο (μόνο 35).

Γι' αὐτὸ στὸ προσεχὲς Ράλλυ, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἄφιξι ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων αὐτοκινήτων στὸ Μόντε Κάρλο (ποὺ μεταφράζεται καὶ σὲ τουριστικὸ συνάλλαγμα, γιὰ τὸ δεινὰ δοκιμαζόμενο οἰκονομικῶς πριγκιπᾶτο) δὲν θὰ ὑπάρχουν εἰδικὲς διαδρομὲς στὰ «δρομολόγια» ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἐκκινήσεως μέχρι τὸ Μόντε Κάρλο.

Συνεπῶς τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἀγῶνος δὲν θ' ἀποτελῆ συναγωνισμὸ προκρίσεως, ἀλλὰ ἕνα ἁπλὸ ταξίδι πρὸς τὸ πριγκιπᾶτο.

Μετὰ ἀπὸ ἀνάπαυσι μιᾶς νύχτας, οἱ ἀφιχθέντες θὰ μετάσχουν σὲ μιὰ δοκιμασία 1.600 χιλιομέτρων στὶς Ἄλπεις, ποὺ θὰ περιλαμβάνη πολλὲς εἰδικὲς διαδρομές.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ ἀπὸ ἀνάπαυσι ἄλλης μιᾶς νύχτας, οἱ 60 πρῶτοι τῆς προηγουμένης δοκιμασίας θ' ἀγωνισθοῦν στὴ γνωστὴ τελικὴ ὀρεινὴ διαδρομή. Γιὰ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν περισσότερες ἰδιωτικὲς συμμετοχές, θὰ δοθῆ ἰδιαίτερη ἔμφασι στ' αὐτοκίνητα «τῆς σειρᾶς» (θὰ πρέπει νὰ ἔχουν κατασκευασθῆ τοὐλάχιστον 5000 ἀπὸ κάθε μάρκα στοὺς προηγούμενους 12 μῆνες).

Πάντως μιὰ ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ διοργανωταὶ εἶναι ὅτι, ἂν ἐνθαρρύνουν τὴ συμμετοχὴ τῶν αὐτοκινήτων «τῆς σειρᾶς» μὲ ἰδιαίτερα εὐνοϊκὸ συντελεστή, εἶναι ἑπόμενο νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ ὁμάδες τῶν ἐργοστασίων μὲ τέτοια αὐτοκίνητα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πάρουν οἱ ὁδηγοί τους ὅλα τὰ ἔπαθλα.

ΝΟΘΕΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες ὑπολογίζουν ὅτι τὸ ποσοστὸ τῆς νοθείας τῆς βενζίνης, αὐτὴ τὴ στιγμὴ κυμαίνεται μεταξὺ 20 — 40%.

Αὐτὸ σημαίνει τεράστια ἀθέμιτα κέρδη γιὰ ὡρισμένους ἐμπόρους, ἀλλὰ καὶ φθορὰ τῆς μηχανῆς τῶν αὐτοκινήτων καὶ σοβαρὴ ζημία χιλιάδων Ἑλλήνων αὐτοκινητιστῶν.

Ἡ νοθεία τῆς βενζίνης πῆρε διαστάσεις ἀπὸ τὸ 1964, ἐνῶ προηγουμένως ἦτανε περιωρισμένη. Τὰ πολυάριθμα κρούσματα νοθείας τῆς βενζίνης ὡδήγησαν στὴ λῆψι αὐστηρῶν μέτρων. Τὰ κυριώτερα περιλαμβάνονται στὸ σχέδιο νομοθετικοῦ διατάγματος «περὶ μεταβολῆς τοῦ φόρου καταναλώσεως ἐπὶ τῆς βενζίνης καὶ περὶ τοῦ τρόπου προσδιορισμοῦ τῶν δαπανῶν διακινήσεως τῶν ὑγρῶν καυσίμων καὶ τινων ἄλλων διατάξεων», ποὺ ψηφίστηκε ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ Ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Βουλῆς.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὁρίζεται ὅτι ἡ καταδίκη ἑνὸς πρατηριούχου γιὰ νόθευσι βενζίνης ἢ πετρελαίου συνεπάγεται τὴν ὁριστικὴ ἀνάκλησι τῆς ἐπαγγελματικῆς του ἀδείας. Ἐπίσης «τὴν ἀνικανότητα τοῦ καταδικασθέντος πρὸς λῆψιν νέας τοιαύτης ἀδείας ἢ ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πράκτορος διανομῆς ὑγρῶν καυσίμων ἐπὶ πενταετίαν ἀπὸ τῆς καταδίκης».

Ἡ κατανάλωσι τῶν ὑγρῶν καυσίμων αὐξάνει συνεχῶς στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐμπόριό τους εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικὸ (χωρὶς τὴ νοθεία).

Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ 1965 σὲ ποσότητα 300.000 τόννων βενζίνης καὶ 900.000 τόννων πετρελαίου, οἱ ἑταιρίες καὶ οἱ πρατηριοῦχοι θὰ εἰσπράξουν περίπου 600 ἑκατομμύρια δραχμές.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ 120 περίπου εἶναι κέρδη.

Ὅπως ἀναφέραμε, ἡ νοθευμένη βενζίνη καταστρέφει τὶς μηχανὲς τῶν αὐτοκινήτων. Ἡ φθορὰ γίνεται κυρίως στὶς βαλβίδες καὶ στοὺς πύρρους. Μὲ τὴ χρησιμοποίησι νοθευμένης βενζίνης ἡ «ζωὴ» ἑνὸς αὐτοκινήτου μειώνεται στὰ μισά...

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

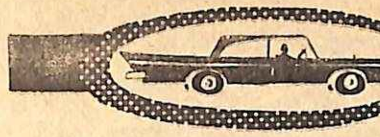

ΡΙΖΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ στὸ ράλλυ τοῦ Μόντε Κάρλο

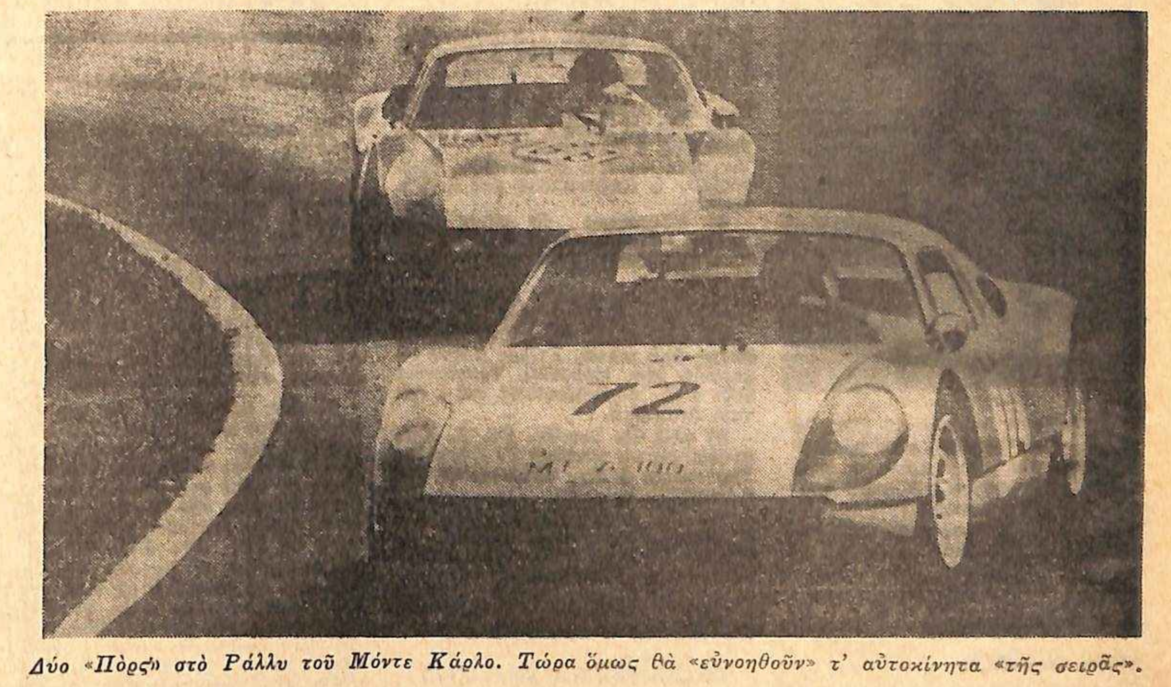

Δύο «Πὸρς» στὸ Ράλλυ τοῦ Μόντε Κάρλο. Τώρα ὅμως θὰ «εὐνοηθοῦν» τ' αὐτοκίνητα «τῆς σειρᾶς».

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ἀπ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, μόνο στὴ Μεγάλη Βρεταννία καὶ στὴ Σουηδία ἡ κυκλοφορία γίνεται στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἄνοιξι, ἡ Σουηδία, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ καὶ συστηματικὴ προετοιμασία, θὰ υἱοθετήση τὸ σύστημα κυκλοφορίας στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρόμου κι' ἔτσι ἡ Μεγάλη Βρεταννία θὰ μείνη μόνη...

Ἀλλὰ τὴν κυκλοφορία στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρόμου ἀκολουθοῦν καὶ μερικὲς χῶρες τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας. Ἡ Ἰνδία, τὸ Πακιστάν, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ζηλανδία, ἡ Ἰρλανδία, καὶ ἀρκετὲς ἀκόμη χῶρες τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁπωσδήποτε ἡ ἀλλαγὴ ἀπὸ τ' ἀριστερὰ στὰ δεξιά, δὲν εἶναι καθόλου εὔκολη. Σιδηροδρομικὲς γραμμές, σταθμοί, κλίσι τῶν δρόμων, στροφὲς ἔχουν ὑπολογισθῆ γιὰ τὴν κίνησι ἀριστερά.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ κοστίση στὴ Σουηδία 75 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Στὴν Ἀγγλία σύμφωνα μ' ἕνα ἐπίσημο ὑπολογισμὸ θ' ἀπαιτηθοῦν 765 ἑκατομμύρια δολλάρια, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ καὶ τοὐλάχιστον πέντε χρόνια προετοιμασίας. Ἂν καὶ ἡ πίστις τῶν Ἄγγλων στὶς παραδόσεις, δὲν πρόκειται νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴν κίνησι δεξιά, παρ' ὅλους τοὺς τουριστικοὺς καὶ ἄλλους λόγους ποὺ τὸ ἐπιβάλλουν.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΞΑΜΗΝΟ ΤΟΥ 1965

Ἡ γαλλικὴ βιομηχανία αὐτοκινήτων, κατεσκεύασε κατὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο ἐφέτος 702.000 ὀχήματα, δηλαδὴ περίπου 100.000 λιγώτερα ἀπὸ πέρυσι.

Παρὰ τὴν μειωμένη ὅμως αὐτὴ παραγωγή, οἱ γαλλικοὶ κύκλοι αἰσιοδοξοῦν, γιατὶ ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τὸν Ἰούνιο ἄρχισε νὰ παρουσιάζη αὔξησι μὲ 130.000 αὐτοκίνητα ἔναντι 117.000 τοῦ Μαΐου.

Τὸν Ἰούνιο οἱ ἐξαγωγὲς αὐτοκινήτων ἔφτασαν τὶς 45.000.

Πάντως παρὰ τὴ μείωσι τῆς παραγωγῆς, τὰ αὐτοκίνητα κατέχουν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες θέσεις μεταξὺ τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων ποὺ ἐξάγει ἡ Γαλλία.

ΡΕΚΟΡ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

Παρὰ τὴν αὔξησι τοῦ φόρου κατὰ 6—10%, στὴν τιμὴ ἀγορᾶς, οἱ πωλήσεις αὐτοκινήτων στὴ Σουηδία τὸν Ἰούλιο ἐσημείωσαν αὔξησι κατὰ 40%, ἔναντι τῶν πωλήσεων τοῦ Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Συγκεκριμένα τὸν Ἰούλιο πουλήθηκαν 32.733 αὐτοκίνητα. Κατὰ τὸ ἑπτάμηνο Ἰανουαρίου — Ἰουλίου πουλήθηκαν στὴ Σουηδία 169.173 ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα, ἔναντι 142.545 κατὰ τὴν ἴδια περίοδο πέρυσι.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΑΣ

Μοντέλα	Τιμὴ	Εἰσφορὰ	Ἱπποδ.	Κυλ.	Κυβ.	Ταχ.
Ὄππελ Καντὲτ	53.000	15.000	46	4/	993	125
Ἔν Ἔς Οὔ 1000L ..	64.500	15.000	52	4/	998	150
Φολκσβάγκεν Κάρμαν-Γκία Κουπὲ	85.000	15.000	40	4/	1192	120
Φίατ 1500L	85.000	25.000	80	4/	1481	145

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ

Ἡ ὀρχήστρα μοντερνων ρυθμῶν «Ἄρης καὶ Ἄλβα», ποὺ μ' ἐπικεφαλῆς τὸν διακεκριμένο μαέστρο Ἄρη, ψυχαγωγεῖ κάθε βράδι τὸ ἐκλεκτὸ κοινὸ μεγάλου Ἀθηναϊκοῦ κέντρου, ἀποσπῶντας θερμὰ καὶ δίκαια χειροκροτήματα.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΕΓΑΛΕΣ πιέννες στὴν ἐμπορικὴ ἀγορὰ παρουσιάζει τὸ τελευταῖο τραγούδι τοῦ Μίκη Θεοδωράκη γιὰ τὸν Σωτήρη Πέτρουλα, τὸν ἀδικοσκοτωμένο φοιτητὴ στὶς τελευταῖες ταραχὲς τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ τραγούδι αὐτὸ μὲ τὴν καταθλιπτικὰ πένθιμη μελωδία, γυρίστηκε σὲ δίσκους μὲ ἑρμηνεύτρια τὴν Ντόρα Γιαννακοπούλου, μιὰ ἑβδομάδα μόλις μετὰ τὸν θάνατο τοῦ φοιτητῆ καὶ πραγματοποίησε πώλησι 20.000 δίσκων στὸ πρῶτο κιόλας προηγούμενο ρεκόρ.

Τὸ γεγονός, ἀπ' τὴν πλευρὰ τῆς στήλης ἔχει τὴν ἑξῆς σημασία: Ὅτι τὸ λαϊκὸ τραγούδι καὶ ἡ λαϊκὴ μελωδία, ἔχει πιὰ εἰσχωρήσει στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε, ὅταν τύχη καὶ συνδέεται μὲ ζωντανὰ γεγονότα, νὰ κυριαρχῆ ἀπόλυτη πάνω σὲ κάθε ἄλλη μουσικὴ μορφὴ ἢ ἐκδήλωσι.

Ἄς τοχουν ὑπ' ὄψι τους οἱ συνθέτες μας, οἱ ποιητές, οἱ τραγουδιστές... καὶ οἱ ἑταιρίες δίσκων.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΟΓΟΥΔΙ

Σημειώνουμε τοὺς τίτλους τῶν τῶν πέντε καλλίτερων δίσκων τῆς τελευταίας παραγωγῆς:

1) «Στὸ Σταυροδρόμι». Στίχοι Γ. Οἰκονομίδη, μουσικὴ Λ. Μαρέα. Τραγουδᾶ ἡ Μπελίντα.

2) «Ὅποιος ἀγάπησε». Στίχοι Πυθαγόρα, μουσικὴ Α. Χατζηαποστόλου. Τραγουδᾶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

3) «Ἦρθες». Στίχοι Β. Γκυῦμα — μουσικὴ Μίλη Πλέσσα. Τραγουδονῦ ἡ Ρένα Βλαχοπούλου καὶ ὁ Ἀλέκος Ζαχαρατος.

4) «Κάθε ὥρα, κάθε μέρα». Στίχοι Κ. Μάνεση — μουσικὴ Ἀλ. Γεωργιάδη. Τραγουδᾶ ἡ Κλ. Δενάρδου.

5) «Δὲν θὰ γυρίσης». Τοῦ Κώστα Γιαννίδη — τραγουδᾶ ὁ Σώτος Παναγόπουλος

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ὁ ἥλιος θὰ φέξη γιὰ ὅλον τὸν κόσμο» Στίχοι Στ. Κάξου— μουσικὴ Μπ. Μπακάλη. Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης.

2) «Νὰ μὴν ξανοίγεσαι πολύ». Στίχοι — μουσικὴ Μουφλουζέλη. Κ. Βίρβου. Τραγουδοῦν ὁ Σπ. καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

3) «Δὲν θέλω νὰ μὲ κλάψετε». Τῶν Δ. Γκούτη — Ε. Περπινιάδη.

4) «Θὰ σὲ κρίνη ὁ Θεός». Τῶν Γ. Τραγουδᾶ ὁ Περπινιάδης. Ἀτραΐδη — Στ. Καζαντζίδη. Τραγουδοῦν ὁ Καζαντζίδης καὶ ἡ Μαρινέλλα.

5) «Σιχάθηκα τὴ μοῖρα μου». Στίχοι — μουσικὴ Δ. Γκούτη. — Ε. Περπινιάδη. Τραγουδᾶ ὁ δεύτερος.

6) «Γελᾶτε μὰ δὲν ξέρετε». Τοῦ Τραγουδᾶ ὁ Καζαντζίδης.

7) «Σὲ κλαιν τὰ μάτια μου ἂν φύγης ἀπὸ μένα». Στίχοι Κάξου — μουσικὴ Μπ. Μπακάλη. Τραγουγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Λίτσα Διαμάντη.

8) «Μὲ τὸν βοριᾶ». Στ. Δ. Χριστοδούλου — μουσικὴ Γ. Ζαμπέτα. Τραγουδοῦν ὁ Στ. Καζαντζίδης καὶ ἡ Μαρινέλλα.

9) «Σὲ ποιό λιμάνι ἄραξεςς. Στίχοι Πυθαγόρα — μουσικὴ Γ. αΚτσαροῦ. Τραγουδοῦν ὁ Ε. Περπινιάδης καὶ ἡ Ρέα Νόρμα.

10) «Τὰ ἐργατοκόριτσα». Τοῦ Σ. Ἰωαννίδη. Τραγουδοῦν ὁ Ἠλ. Ἰακωβίδης καὶ ἡ Μαρία Γρίλλη.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Νερατζιὰ» (ἠπειρώτικο). Τοῦ Ε. Κράνια. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος μὲ τὴ Ρ. Οἰκονόμου.

2) «Στέλλα, μωρ' Στέλλα». Στίχοι — μουσικὴ Α. Κιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

3) «Ἐσεῖς πουλιὰ τῶν Γρεβενῶν». Στίχοι — μουσικὴ Α. Κιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

4) «Γαϊτανάκι» (Καλαματιανό). Τοῦ Κ. Καρακώστα. Παίζει σόλο κλαρῖνο ὁ ἴδιος.

5) «Σταφύλι μοσχοστάφυλο». Τοῦ Α. ιΚτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Μιὰ συνέντευξι — ἀστραπὴ

Η ΠΕΤΙΟΥΛΑ

Ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ μέλλον της!

Τὸ φανταζόσαστε; Καὶ ὅμως, ἡ διάσημη Ἀγγλίδα τραγουδίστρια Πετιούλα Κλάρκ, ποὺ χρόνια τώρα διαπρέπει στὸ Παρίσι, στὴ δεύτερη πατρίδα της, μολονότι κερδίζει τοὺς Χρυσοὺς Δίσκους τὸν ἕναν μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ δέχεται ἀμέτρητες προτάσεις συνεργασίας μὲ ἀστρονομικὴ ἀμοιβή, ἀνησυχεῖ πολὺ γιὰ τὸ μέλλον της, γιὰ τὴν καλλιτεχνική της καριέρα... Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ τὴν ἐπεσκέφθη πρὶν ἕνα μῆνα, γράφει τὶς ἐντυπώσεις του, ἀπὸ μιὰ σύντομη συνομιλία του μαζί της.

«Καθὼς μιλοῦσα μὲ τὴν «ντίβα», μπαίνει στὸ σαλόνι ἀσθμαίνοντας ὁ σύζυγός της, ὁ γνωστὸς μουσικὸς Κλῶντ Οὐώλφ. «Πέτ, εἶπε, βιαστικά. Ἀντὶ νὰ πᾶμε στὸ Λονδῖνο τὴν Κυριακὴ θὰ πᾶμε τὴν Πέμπτη. Τὴν Κυριακὴ ἔχουμε ραντεβοὺ στὴν Νέα Ὑόρκη μὲ τὸν Εντ Σάλλιβαν. Τὴν Τρίτη πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ πάλι ἐδῶ γιὰ τὸ ραντεβοὺ μὲ τοὺς Λονδρέζους δημοσιογράφους». «Καὶ πότε θὰ ἑτοιμαστῶ γιὰ τὸ «Ὀλύμπια»; ρώτησε γλυκὰ ἡ Πετιούλα. «Ἀγάπη μου, προέχει ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἀγγλία. Ξέχασες ὅτι πούλησες 800.000 δίσκους στὴν Ἀγγλία κι' ἕνα ἑκατομμύριο στὴν Ἀμερική;» Ἡ Πὲτ ἀναστέναξε. Αἰσθάνεται τόσο κουρασμένη... «Ὅλα πᾶνε τόσο καλά», στράφηκε σ' ἐμένα κι' ὅμως εἶμαι ἀπαισιόδοξη. Φοβοῦμαι τόσο πολὺ τὸ μέλλον. Μποροῦν ὅλα νὰ τελειώσουν ξαφνικά, ὅπως ἦρθαν...»

Τὴν Πὲτ τὴν τρομάζει ἀφάνταστα ἡ εὐτυχία της. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ διάσημη τραγουδίστρια, εἶναι καὶ μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μητέρα δύο χαριτωμένων κοριτσιῶν. Παρὰ τὴν ἐξαντλητικὴ δουλειά, ἡ Πετιούλα τὰ καταφέρνει ὅλα μιὰ χαρά. Ὁ οἰκογενειακή της εὐτυχία τὴν ὠθεῖ σὲ καλλιτεχνικὲς δόξες.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

FORGET DOMANI

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Φρὰνκ Σινάτρα

Ντομάνι, φοργκὲτ ντομάνι
λέτ'ς λὶβ φὸρ νάου
ἔντ ἔνυ ἄγκονις ντομάνι
δὲ μούνλάϊτ, λέτ'ς σέαρ
δὲ μούνλάϊτ
πέρχαπς τουγκέδερ
γουῒ γουῒλ νέβερ μπῆ ἐγκαὶν
ὅ, ὅ, κὲ λοῦνα, ὅ, ὅ, κὲ μάρε
ὅ γουὰτ ἐ μοὺν ἔν γουὰτ ἐ σὴ
ἔντ γιοῦ γουῒδ μὴ
ἄϊ γκὲτ σόου ντίζυ
γουὲν γιοῦ'ρ στάντινγκ νήαρ
ἵτ'ς νὸτ δὲ μιούζικ
δὰτ γιοῦ χήαρ
μάϋ χὰρ ἶζ μπήτιγκ
λάϊκ δὲ τζὰγκλ ντρὰμς
λέτ'ς λὶβ δὲ μίνυτς
ἄζ δέϋ σπῆντ ἐγουαίη
ἔντ χόοπυ ἴτ'ς τροῦ
γουὰτ πῆπλ σαίη
γουὲν γιοῦ'ρ ἲν λὰβ
ντομάνι νέβερ κὰμς
λέτ'ς φοργκὲτ ἐμπάουτ ντομάνι
κῶζ ντομάνι νέβερ κὰμς
λέτ'ς φοργκὲτ ἀμπάουτ τουμόρ-
(ρωου
κῶζ τουμόρρωου νέβερ κάμς.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΛ ΠΕΠΕΡΟΝΕ: Ὁ Ἐντοάρντο Βιανέλλο, μιὰ φίρμα τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ, ἔγραψε καὶ τραγούδησε τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐποχῆς. Τὸ κεφᾶτο, ρυθμικὸ τραγούδι, «Ἴλ πεπερόνε», ποὺ γνώρισε ἤδη καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐκτελέσεις σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Τὸν Ἐντοάρντο Βιανέλλο συνοδεύουν στὴν αὐθεντικὴ αὐτὴ ἐκτέλεσι, οἱ Φλίππερς, τὸ προσωπικό του συγκρότημα.

ΛΑ ΡΟΖΑ ΜΠΙΑΝΚΑ: Ἕνα ἀκόμη μεγάλο κεφάλαιο τοῦ ἰταλικοῦ δίσκου, ὁ ἀσύγκριτος συνθέτης καὶ τραγουδιστὴς Σέρτζιο Ἐντρίγκο, μᾶς προσφερει τὴν προσωπική του ἐπιτυχία, ποὺ ἀκούει στὸ ὄνομα «Λὰ ρόζα μπιάνκα» (Τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο). Ὁ Ἐντρίγκο, γνωστὸς καὶ στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ ἀπὸ τὶς πρόσφατες ἐμφανίσεις του σὲ κέντρα τῆς Ἀθήνας καὶ Θεσσαλονίκης, κατέχει τὸ μυστικὸ νὰ γοητεύη μὲ τὰ «ντεμοντὲ» τραγούδια του κάθε γοῦστο καὶ κάθε ἡλικία. Τὸ «Λὰ ρόζα μπιάνκα» θεωρεῖται ἀπὸ τὶς καλύτερες στιγμὲς τοῦ Σέρτζιο Ἐντρίγκο.

ΣΟΜΠΡΑΣ: Ἀναρίθμητοι καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν ρυθμῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Τὰ ἰδιότυπα αὐτὰ τραγούδια, ποὺ τὰ χαρακτηρίζει τὸ πάθος καὶ ἡ τρυφεροτητα, ἡ συγκρατημένη θλῖψι καὶ ἡ νοσταλγία, γνώρισαν καὶ γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη τοῦ μεγάλου μουσικόφιλου κοινοῦ. Ἕνα ἀπὸ τὰ αὐθεντικὰ συγκροτήματα τῆς χώρας αὐτῆς εἶναι καὶ οἱ Λὸς Τρὲς Ντιαμάντες, ποὺ γνωρίζουν ἰδιαίτερη ἐπιτυχία μὲ τὸ νοσταλγικὸ τραγούδι τους, «Σόμπρας».

Α·Ι· ΦΗΛ ΔΑΤ Α·Ι·Β ΝΩΟΥΝ ΓΙΟΥ ΦΟΡΕΒΕΡ: Τέσσερις νέες ταινίες μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἀγέραστο στὶς προτιμήσεις τῆς νεολαίας, Ἔλβις Πρίσλεϋ, εἶναι ἑτοιμες νὰ μᾶς κατακλύσουν μὲ μερικὲς ντουζίνες μελωδικῶν καὶ ρυθμικῶν τραγουδιῶν του. Ἔτσι, καθὼς δείχνουν τὰ πράγματα ἡ χειμερινὴ σαιζὸν θὰ εἶναι σαιζὸν Πρίσλεϋ. Ἀπὸ τὴν ταινία «Τίκλ μη» (Γαργάλησέ με) εἶναι καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ τραγούδι «Ἄϊ φὴλ δὰτ ἄϊ'β νώουν γιοῦ φορέβερ» (Αἰσθάνομαι σὰν νὰ σὲ ἤξερα ἀπὸ πρῶτα).

ΕΞΠΡΕΣ Νο 007: Τὸ κινηματογραφικὸ εἴδωλο τῆς παγκοσμίου νεολαίας, ὁ Σὴν Κόννερυ, γνωστὸς σὰν πράκτωρ 007, ἐνέπνευσε στὸ ἑλληνικὸ συγκρότημα «Δὴ Ντράγκονς» τὸ ρυθμικὸ τραγούδι τους «Ἐξπρὲς 007». Πρόκειται γιὰ ἕνα ζωηρὸ σέικ, πρωτότυπο σὰν σύνθεσι καὶ σὰν ἐκτέλεσι, μὲ ἔξυπνα ἠχητικὰ ἐφφέ. Οἱ Ντράγκονς διαθέτουν ἕναν ἐντελῶς δικόν τους ἦχο. Στὴν ἄλλη ὄψι τοῦ δίσκου, «Φρὸμ Τέξας γουῒδ λὰβ».

ΟΝΛΥ ΟΥΑΝΣ: Ἡ Ἔλεν Σαπίρο, εἶναι μιὰ μικρὴ Ἀγγλίδα τραγουδίστρια, ποὺ χρόνια τώρα κατέχει μιὰ ἀξιοζήλευτη θέσι στὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ τῆς πατρίδας της. Τελευταῖος δίσκος της εἶναι αὐτὸς ποὺ περιέχει τὰ τραγούδια: «Ὄνλυ οὐάνς» (μπλοὺζ) καὶ «Χήαρ ἲν γιὼρ ἄρμς» (Ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά σου).

Η ΜΑΡΙΖΟΛ

Ἡ Μαριζὸλ εἶναι μιὰ χαριτωμένη δεκαεξάχρονη Ἰσπανίδα, διάσημη πλέον σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὸ φωνητικὸ καὶ ὑποκριτικὸ ταλέντο της. Στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας τραγούδησε τὸ «Βενετία σ' ἀγαπῶ» καὶ ἀποθεώθηκε. Στὴ φωτογραφία, ἡ Μαριζὸλ ἀνάμεσα στὸν παιδικό της κόσμο: στὶς ἀμέτρητες κοῦκλες της...

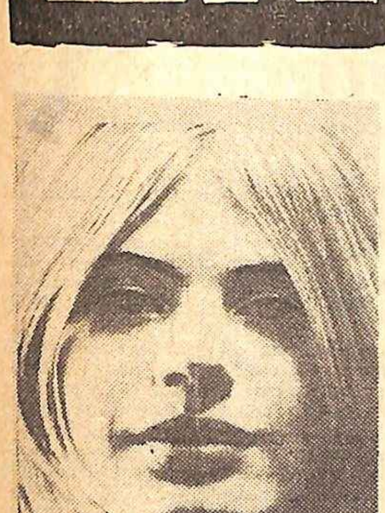

19 μόλις ἐτῶν, ἡ Ἀγγλίδα τραγουδίστρια Μάριαν Φαίηθφουλ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπικρατέστερες μέλλουσες βεντέτες τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ τῆς πατρίδας της.

ΜΑΡΙΑΝ ΦΑΙΗΘΦΟΥΛ

Τὸ «ἄγουρο φροῦτο» τοῦ πενταγράμμου, μὲ τὶς ἀμέτρητες ἐπιτυχίες της στὸ τραγούδι καὶ στὸν ἔρωτα...

Εὕρημα τοῦ συμπατριώτη της τραγουδιστῆ, Ἄνταμ Φαίηθ, ἡ Μάριαν Φαίηθφουλ, δύο χρόνια μετὰ τὸ ντεμποῦτο της, γνωρίζει τὴν παγκόσμια ἐπιτυχία, χάρις στὸ ἐκπληκτικὸ φωνητικό της ταλέντο.

Ἡ Μάριαν εἶναι ἕνας γνήσιος τύπος τῆς σύγχρονης κοπέλλας. Μακριὰ ξανθὰ μαλλιά, ἔξυπνα γαλάζια μάτια κι' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο, εἶναι οἱ πρῶτες πινελιὲς τοῦ πορτραίτου της. Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της, ἡ Μάριαν διαθέτει μιὰ γλυκειὰ φωνούλα, ὅλο θηλυκότητα καὶ χάρι, ποὺ τὴν ἀνέδειξε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀντιπροσωπευτικὲς τραγουδίστριες τοῦ νέου τραγουδιστικοῦ κύματος τῆς πατρίδας της.

Πρὶν δυὸ χρόνια, ἡ Μάριαν βρέθηκε σὲ κάποιο φιλικὸ πάρτυ. Προσκαλεσμένοι ἦσαν οἱ πιὸ γνωστοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ τραγουδιοῦ. Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες καλλιτεχνικὲς προσωπικότητες, ποὺ ξεχώριζαν μὲ τὴν πληθωρικὴ παρουσία τους, ἦταν καὶ ὁ Ἄντυ Ὄλντχαμ, διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας δίσκων «Φόργουαρντ Λούκ». Ὁ Ὄλντχαμ εἶναι γνωστὸς γιὰ τὴ μανία του νὰ ἀναδεικνύη νέες φωνὲς καὶ νέα μουσικὰ ταλέντα. Παραδόξως, ἐκείνη τὴ βραδιὰ ἡ προσοχή του δὲν στράφηκε στὰ ἀξιόλογα φωνητικὰ ταλέντα ποὺ τιμοῦσαν μὲ τὴν παρουσία τους τὸ πάρτυ, ἀλλὰ στὴν ἄσημη ἐπίδοξη τραγουδίστρια, Μάριαν Φαίηθφουλ.

Ἡ διακριτικὴ παρουσία τῆς Μάριαν, τὸ σεμνὸ φέρσιμό της, τὸ δειλό της ὕφος καὶ ἡ τρυφερὴ φωνούλα της, τοῦ κίνησαν ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι κατάλαβαν ὅτι ἐκείνη τὴ νύχτα θὰ γεννιόταν ἕνα καινούργιο ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ. Πραγματικά, ὁ διάσημος «κυνηγὸς» δὲν δίστασε νὰ τῆς προτείνη τὸ ἴδιο βράδι συμβόλαιο συνεργασίας μὲ τὴν ἑταιρία του...

Τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ σύντομη ἀκρόασι στὰ στούντιο τῆς φωνογραφικῆς ἑταιρίας, ἔπεισε τὸν Ὄλτχαμ ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα σπάνιο φωνητικὸ μέταλλο. Ὁ πρῶτος δίσκος τῆς Φαίηθφουλ μὲ τίτλο «Ἄζ τήαρς γκόου μπάϋ» (Καθὼς στεγνώνουν τὰ δάκρυα), ἀγαπήθηκε παράφορα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους τηνέητζερς. Ἦταν μιὰ σύνθεσι τοῦ ἰδίου τοῦ Ὄλντχαμ, ποὺ εἶχε γράψει μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Κὴθ Ρίτσαρντ καὶ τοῦ Μὶκ Τζάγκερ, τῶν Ρόλλινγκ Στώουνς. Ἕνας δεύτερος δίσκος της, μὲ τὸν τίτλο, «Κὰμ ἔντ σταίη γουῒδ μὴ» (Ἔλα καὶ μεῖνε κοντά μου), τὴν καθιέρωσε.

Πρόσφατη ἐπιτυχία τῆς Φαίηθφου,λ ποὺ τὴν ἔκανε γνωστὴ σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ εἶναι τὸ τραγούδι της «Δὶς λὶτλ μπὲρντ» (Αὐτὸ τὸ μικρὸ πουλί).

Ἡ Μάριαν, ποὺ θὰ γίνη μητέρα τὸν ἐρχόμενο μῆνα, περνᾶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες της διαβάζοντας ποίησι καὶ ἀκούγοντας τραγούδια τῆς Ζυλιὲτ Γκρεκό, τῆς Τζόαν Μπαέζ καὶ τοῦ Μπὸμπ Ντάϊλαν. Τῆς ἀρέσουν ἐπίσης, ὁ Ἄνταμ Φαίηθ, ἡ Τίμυ Γιοῦρο καὶ ἡ Σάντυ Σώου. Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς προτιμᾶ τὸν Μάρλον Μπράντο καὶ τὴν Ζὰν Μορώ. Μουσικὲς προτιμήσεις της: «κάθε κομμάτι μὲ ἀτμόσφαιρα», ἡ κλασσικὴ καὶ ἡ μουσικὴ τζάζ. Ἡ Μάριαν γεννήθηκε στὸ προάστιο Χάμπστεντ τοῦ Λονδίνου στὶς 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1946.

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 GIRL HAPPY (Γκὲρλ χάππυ). Ἔλβις.
2 FORGET DOMANI (Φοργκὲτ ντομάνι). Φρὰνκ Σινάτρα.
3 L' AMORE E' PARTITO (Λ' ἀμόρε ὲ παρτίτο). «Ἡ ἀγάπη ἔφυγε». Ἴτο Γιουκάρι.
4 THE LAST TIME (Δὴ λὰστ ταῖμ). «Ἡ τελευταία φορά». Στόουνς.
5 IL MONTO (Ἴλ μόντο) «Ὁ κόσμος». Τζίμυ Φοντάνα.
6 ZORBA THE GREEK (Ζορμπᾶ δὴ Γκρήκ). «Ζορμπᾶς ὁ Ἕλληνας.
7 SE NON AVESSI PIU' TE (Σὲ νὸν ἀβέσι πιοῦ τέ). Τζιάννι Μοράντι.
8 I KNOW A PLACE (Ἄϊ νώου ὲ πλέης). «Ξέρω κάποιον τόπο» Πετιούλα Κλάρκ.
9 CRYING IN THE CHAPEL (Κράϊν' ἰν δὲ τσάπελ). «Κλαίγοντας στὸ παρεκκλῆσι». Ἔλβις.
10 TU DA UNA PARTE IO DALL' ALTRA (Τοῦ ντὰ οὔνα πάρτε ἴο ντὰλ ἄλτρα). Κριστιάνο Μέτζ.
11 DA MOLTO LONTANO (Ντὰ μόλτο λοντάνο). «Ἀπὸ πολὺ μακρυά». Ἐντοάρντο Βιανέλλο.
12 MR TAMBOURINE MAN (Μίστερ Τάμπουριν μάν). Μπέροντς.
13 TI AMO (Τὶ ἄμο). «Σ' ἀγαπῶ». Σέρτζιο Ἐντρίγκο.
14 I'LL FOLLOW THE SUN (Ἄϊ'λ φόλλοου δὲ σάν). «Θ' ἀκολουθήσω τὸν ἥλιο». Μπήτλς.
15 PRENDI IL MONDO COSI (Πρέντι ἴλ μόντο κοζί). «Πάρε τὸν κόσμο ὅπως εἶναι». Πάολο Πάολο.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ὁ Ἄλ Χέρτ, διάσημος Ἀμερικανὸς τρομπετίστας, τόσο γιὰ τὶς θαυμάσιες ἐκτελέσεις του, ὅσο καὶ γιὰ τὰ... 150 κιλά του, ἠχογράφησε τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐποχῆς, «Ἴλ σιλέντσιο», (Ἡ σιωπή).

★ Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀποφασίση τελικὰ ὁ Φρὰνκ Σινάτρα νὰ χορέψη τὸν γνωστὸ χορὸ μὲ τὴν Μία Φάρροου, οἱ μετοχὲς τῆς ἄγνωστης μέχρι χθὲς στάρλετ, ἔχουν ἀνέβη τόσο ψηλά, χάρις στὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν διάσημο Φράνκυ, ὥστε ἡ καριέρα της εἶναι ἐξασφαλισμένη. Ἡ Μία, ἐς ἄλλου, γνώρισε κοντὰ στὸν διάσημο τραγουδιστή, σημαίνοντα πρόσωπα τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας. Ὅπως τὴν Ζάκελιν Κέννεντυ, χήρα τοῦ δολοφονηθέντος Ἀμερικανοῦ Προέδρου..

★ Ἡ Ἀγγλία συνηθίζει νὰ τιμᾶ τοὺς ἐμπορικώτερους τραγουδιστές, ὄχι μὲ Χρυσὸ Δίσκο, ἀλλὰ μὲ ἀσημένιον. Ὁ Ἔλβις Πρίσλεϋ ἀπέκτησε τὸν 14ο ἀσημένιο δίσκο στὴ χώρα αὐτή, μὲ τὴν τελευταία ἐπιτυχία του «Κράϊν' ἲν δὲ τσάπελ».

★ Ὁ Μάϊκλ Τσάπλιν, γιὸς τοῦ διάσημου κωμικοῦ τοῦ κινηματογράφου, Τσάρλυ Τσάπλιν, γνωστὸς γιὰ τὰ σκάνδαλά του καὶ τὴν ἔξαλλη ἐμφάνισί του, ἀπεφάσισε νὰ σταδιοδρομήση σὰν τραγουδιστής. Ἔγραψε μάλιστα κι' ἕναν δίσκο μὲ τὸν συμβολικὸ τίτλο «Ἄϊ 'μ γουὼτ ἄϊ ἔμ» (Εἶμαι αὐτὸς ποὺ εἶμαι)...

★ Ἡ Ἰσπανίδα τραγουδίστρια Μαριζόλ, ποὺ ἐφέτος συμπληρώνει τὰ 17της χρόνια, ἠχογράφησε δίσκους της στὰ ἰταλικά, μετὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσε στὸ φετεινὸ φεστιβὰλ τραγουδιοῦ τῆς Βενετίας.

★ Μιὰ τεράστια περιουσία, ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἀπεκόμισε τ κουαρτέττο τῶν Μπῆτλς ἀπὸ τὴν τελευταία περιοδεία του στὶς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ὑστερία, ἐξ ἄλλου, τῶν Ἀμερικανῶν τηνέητζερς στὴ θέα τῶν ἀκούρευτων μουσικῶν, ἦταν πολὺ μεγαλύτερη τῆς περυσινῆς. Οἱ Μπῆτλς ταξίδευαν νύχτα μέρα μὲ τεθωρακισμένο αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας...

★ 16 ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ θὰ δώση τὸ φθινόπωρο στὸ Λονδῖνο ἡ Ἀμερικανίδα τραγουδίστρια, Μπρέντα Λή. Ἡ εἴδησι ἐνθουσίασε τὸν νεαρόκοσμο τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἡ Μπρέντα Λὴ θεωρεῖ τὴν Ἀγγλία δεύτερη πατρίδα της. Ἐξ ἄλλου οἱ πωλήσεις τῶν δίσκων της στὴ χώρα αὐτή, συναγωνίζονται ἐκεῖνες στὴν πατρίδα της...

★ Καὶ στὸ Λονδῖνο δημοφιλέστατος «Ὁ χορὸς τοῦ Ζαρμπᾶ». Ὁ διεθνὴς ἐπιτυχία τοῦ Μίκη Θεοδωράκη, γνώρισε μιὰ ἀκόμη πρωτότυπη ἔκδοσι, μὲ τὸν ττίλο, «Ρόουζ ὄβ λόουνλινες» ἢ «Συρτάκι σόνγκ» ποὺ ἀποδίδει ἡ Λέσλυ - Ἄνν Μπέλταμ.

Ν. ΚΥΤ.

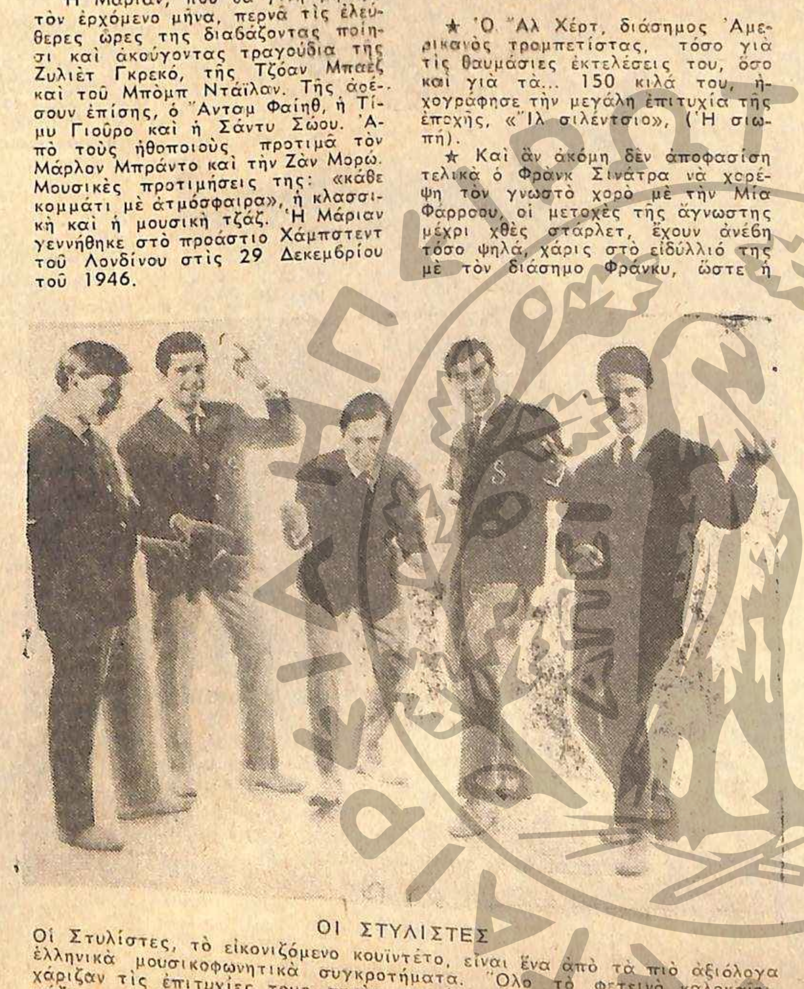

ΟΙ ΣΤΥΛΙΣΤΕΣ

Οἱ Στυλίστες, τὸ εἰκονιζόμενο κουϊντέτο, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα ἑλληνικὰ μουσικοφωνητικὰ συγκροτήματα. Ὅλο τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, χάριζαν τὶς ἐπιτυχίες τους στοὺς παραθεριστὲς τῆς Ρόδου. Τώρα ἑτοιμάζονται γιὰ μιὰ περιοδεία στὴν Εὐρώπη. Στὸ μεταξύ, ὁ δίσκος τους μὲ τὰ τραγούδια, «Δὴ χάους ὄβ δὴ ραῖζιν' σὰν» καὶ «Μόσκωου νάϊτς», γνωρίζει ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΛΑΚΕΣ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, σὲ χώρα μακρινή, ζοῦσε ἕνας βασιλιᾶς, ποὺ τὸν ἔλεγαν Κανούτ. Ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς ἀπὸ τὰ νιάτα του δὲν ἐγνώρισε τίποτε ἄλλο παρὰ πολυχρόνιους πολέμους μὲ τοὺς γείτονάς του.

Ἕνα βράδι, περπατοῦσε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ σκεφτόταν τὰ ἔργα τῆς ζωῆς του. Ἔνιωθε πιὰ τὸν ἑαυτό του κουρασμένον. Ἐβάδιζε, ἔχοντας δεξιὰ τὸν πρωθυπουργό του κι' ἀριστερὰ τὸν δεσπότη τῆς χώρας του, μὲ βῆμα ἀργό.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀκολουθοῦσαν πίσω σὲ κάποια ἀπόστασι, μὲ τ' ἀσημένια τους ραβδιὰ καὶ τὶς χρυσὲς ἀλυσίδες τους. Πίσω ἀκολουθοῦσαν εὐγενεῖς καὶ ἀξιωματικοί. Κι' ὅταν βάδιζε ὁ βασιλιᾶς, βάδιζαν κι' αὐτοὶ καὶ σταματοῦσαν, ὅταν αὐτὸς σταματοῦσε.

Ἂν ὁ βασιλιᾶς κατσούφιαζε γιὰ μιὰ στιγμή, ἔβλεπε κανεὶς ἀμέσως ὅλους γύρω του νὰ κατσουφιάζουν. Ἄν, πάλι ὁ Κανούτ φαινόταν εὐχαριστημένος, ἀμέσως ὅλοι ξεσποῦσαν σὲ δυνατὰ γέλια.

Μὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, βαθιὰ συλλογὴ ἀπασχολοῦσε τὸ βασιλιᾶ. Αὐτὸ ἦταν φανερό... Τρεῖς φορὲς ὁ βασιλιᾶς εἶχε χασμουρηθῆ στὸ φαγητό του ἐπάνω, τὴν ὥρα ποὺ ὁ τραγουδιστὴς τοῦ ἔλεγε ἕνα τραγούδι. Ὅταν μάλιστα ἡ βασίλισσα τὸν ἐρώτησε γλυκὰ τί ἔχει, τὴ διάταξε ἀπότομα νὰ σωπάση.

—Κάποιο σοβαρὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ τὸν εὐγενικό μου ἄρχοντα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πρωθυπουργός. Φαίνεται πὼς δὲν ἐχώνεψε καλὰ τὸν γαλέο ποὺ σερβίρισαν στὸ τραπέζι ἢ τὸ βοδινὸ τὸν ἔβλαψε.

—Ὄχι, πρωθυπουργέ, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Δὲν ἔχω τὸ σῶμα μου ἄρρωστο, ἀλλὰ τὴν ψυχή μου. Μπορεῖ ἕνας βασιλιᾶς νὰ εἶναι μεγάλος ὅπως ἐγώ, καὶ νὰ μὴν ἔχη σκοτοῦρες; Ὢ, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, κουρασμένος, ἀποκαμωμένος.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς φώναξε τότε:

—Νὰ φέρουν στὸν Βασιλέα τὴν πολυθρόνα του.

Ἀμέσως ὁ πρωθυπουργὸς ἔκανε ἕνα νόημα καὶ δυὸ ὑπηρέτες ἔτρεξαν κι' ἔφεραν τὴ μεγάλη πολυθρόνα τοῦ βασιλιᾶ.

Ἡ πολυθρόνα, ἦταν πολὺ ἀναπαυτικὰ φτιαγμένη κι' ὁ βασιλιᾶς ξαπλώθηκε μὲ τὸ ραχάτι του ἐπάνω.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶπε:

—Ὠδήγησα πάντοτε τὰ γενναῖα μου παλληκάρια στοὺς πολέμους τῆς στεριᾶς καὶ τῆς θάλασσας. Ἐπολέμησα, νίκησα καὶ κατέκτησα ἀπέραντες χῶρες. Ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος δοξασμένος σὰν καὶ μένα;

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος δοξασμένος σὰν καὶ σένα! τοῦ ἀποκρίθηκαν ὅλοι μαζὶ οἱ αὐλικοὶ ποὺ τὸν περιστοιχίζανε.

—Τί μοῦ χρησιμεύουν ὅλα μου τὰ βασίλεια; συνέχισε ὁ βασιλιᾶς. Νά, τώρα πιὰ εἶμαι γέρος καὶ κουρασμένος. Γιὰ ποιό λόγο ἀπόκτησα παιδιὰ ποὺ πέθαναν πρὶν ἀπὸ μένα καὶ τώρα βρίσκομαι ἔρημος καὶ μοναχός; Ὢ, γιατί νὰ μὴ μ' ἔχη καὶ μένα σκεπασμένο τὸ χῶμα τοῦ τάφου; Ἡ τύψις, ποὺ εἶναι φίδι μὲ φαρμακερὸ κεντρί, μοῦ ξεσχίζει τὸ στῆθος. Βλέπω μπροστά μου διαρκῶς ἕνα σωρὸ τρομερὰ πράγματα κι' ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα... Τὸ κρεβάτι μου τὸ πολιορκοῦν τὰ φαντάσματα τῶν ἀναμνήσεών μου. Βλέπω πολιτεῖες νὰ καίγωνται, μοναστήρια νὰ γκρεμίζωνται, μητέρες νὰ κλαῖνε τὰ παιδιά τους, νέες γυναῖκες νὰ ἱκετεύουν μάταια τὸν οἶκτο τῶν δημίων τους...

—Ὢ, τί λεπτὴ συνείδησι ποὺ ἔχει ὁ βασιλιᾶς μας! φώναξε μὲ θαυμασμὸ ὁ δεσπότης. Δὲν εἶναι ἀξιοθαύμαστο αὐτό; Κυττᾶχτε γύρω μας!... Ἡ γῆ εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ μοναστήρια ποὺ χτίστηκαν μὲ τὰ πλούσια δῶρα τῆς Μεγαλειότητάς του, καὶ γεμάτα ἀπὸ καλόγερους, ποὺ κάθε μέρα προσεύχονται πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν Θεό. Δὲν πρέπει, Πολυχρονεμένε μου, νὰ συλλογίζεσαι ἐσὺ τὸ θάνατο. Σοῦ ὁρκίζομαι στὴν ψυχή μου πὼς αὐτὸ μὲ ξαφνιάζει...

—Ναί, τὸ νιώθω, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιᾶς. Ὁ θάνατός μου ζυγώνει.

—Μὴ μιλᾶτε ἔτσι, Πολυχρονεμένε μου! φώναξαν ὅλοι μαζὶ οἱ αὐλοκόλακες, προσπαθῶντας νὰ κάνουν τὰ μάτια τους νὰ δακρύσουν.

—Ἡ Μεγαλειότης σας εἶναι δυνατὴ καὶ γερή, πρόσθεσε ὁ πρωθυπουργός. Μπορεῖτε νὰ ζήσετε πενῆντα χρόνια ἀκόμα.

—Νὰ ζήση πενῆντα χρόνια μόνον! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ δεσπότης κουνῶντας νευρικὰ τὰ χέρια του. Μὰ τρελλάθηκες, καλέ μου Πρωθυπουργέ; Πῶς μιλᾶς ἔτσι στὸν Πολυχρονεμένο μας Κανούτ; Μερικοὶ ἄνθρωποι ἔζησαν χίλια χρόνια καὶ ὁ Πολυχρονεμένος μας θὰ ζήση σίγουρα σὰν κι' αὐτούς. Ὁ Ἀδάμ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Μαθουσάλας ἔζησαν χίλια τόσα χρόνια... Γιατί νὰ μὴ γίνη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ βασιλιᾶ μας;

—Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ πρωθυπουργός. Μὰ τὴ πίστι μου, δὲν τὸ βρίσκω ἀδύνατο αὐτό!... Γιατί νὰ μὴ ζήση καὶ ὁ πολυχρονεμένος μας βασιλιᾶς, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι Μαθουσάλες;

—Ὁ βασιλιᾶς μας νὰ πεθάνη! φώναξε ὁ δεσπότης. Μὰ ὁ Πολυχρονεμένος μας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι θνητός, σὰν καὶ μᾶς! Ὁ θάνατος δὲν ἔγινε γι' αὐτὸν ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι κοινὸς γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Πρωθυπουργέ, εἶναι ἁμαρτία καὶ νὰ συζητοῦμε ἀκόμα, πῶς μπορεῖ νὰ πεθάνη κι' ὁ βασιλιᾶς μας... Αὐτὸς νὰ πεθάνη!... Αὐτὸς ὁ πάνσοφος, ποὺ ξέρει νὰ θεραπεύη κάθε ἀρρώστια, ἔτσι ποὺ κανένας γιατρὸς νὰ μὴ μπορῆ νὰ συγκριθῆ μαζί του... Καὶ λεπροὺς ἀκόμα ἂν ἀγγίξη μὲ τὸ δάχτυλό του, θὰ τοὺς κάνη καλά... Σίγουρα καὶ τοὺς νεκροὺς θὰ μποροῦσε ν' ἀναστήση, ἂν τὸ εὕρισκε αὐτὸ ἀναγκαῖο... Πῶς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων, ἐσταμάτησε μιὰ μέρα τὸν δρόμο τοῦ ἥλιου μὲ μιὰ προσευχή του;... Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐσκότωνε τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἑβραίων, ἡ σελήνη φώτιζε τὸν οὐρανὸ στὴ θέσι τοῦ ἥλιου! Τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ κάνη κι' ὁ Πολυχρονεμένος Κανούτ, ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ ἱερὴ θέλησίς του...

—Μπορῶ νὰ σταματήσω τὸν ἥλιο ἀπὸ τὸ δρόμο του, καλέ μου δέσποτα; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ βασιλιᾶς. Μπορῶ νὰ διατάξω τὸ ἀσημένιο φεγγάρι νὰ βγῆ αὐτὸ στὴ θέσι του καὶ νὰ φωτίση τὸν κόσμο;... Μὰ ἂν τὸ φεγγάρι ὑπακούη στὶς διαταγές μου, σίγουρα πρέπει νὰ μὲ ὑπακοῦνε καὶ τὰ κύματα... Πές μου, λοιπόν, δέσποτά μου, τὰ κύματα θὰ πάψουν νὰ προχωροῦν καὶ θὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴ θέλησί μου, ἂν τὰ διατάξω νὰ σταθοῦν ἀκίνητα;

—Ἡ στεριὰ καὶ ἡ θάλασσα ἐξουσιάζονται ἀπὸ σένα, Πολυχρονεμένε! ἀποκρίθηκε ὁ δεσπότης, κάνοντας μιὰ βαθιὰ μετάνοια μπρὸς στὸ βασιλιᾶ.

Ὁ βασιλιᾶς Κανούτ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ βαριὰ λόγια τοῦ δεσπότη, χωρὶς δισταγμὸ γύρισε πρὸς τὸν ὠκεανό, ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του καὶ φώναξε ἐπιτακτικά:

—Σταθῆτε, ἀφρισμένα κύματα!... Σᾶς διατάσσω νὰ τραβηχτῆτε πίσω! Μὴν τολμήσης, ἀνυπόταχτε ὠκεανὲ νὰ πλησιάσης τὸ θρόνο μου, τὸ θρόνο τοῦ κυρίου σου! Ἀνάπαψου, ὠκεανέ!... Σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἁπλωθῆς ὡς τὰ πόδια μου...

Μὰ ὁ ὠκεανός, ἀγριεμένος, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ βαθὺ μουγκρητό, ἐνῶ τὰ κύματα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἀκτή... Ἡ παλίρροια ἁπλωνόταν.

Ὁ δεσπότης, ὁ πρωθυπουργός, οἱ αὐλοκόλακες κι' ὁ βασιλιᾶς ἀναγκάστηκαν νὰ τραβηχτοῦν πίσω...

—Βλέπετε, εἶπε τότε ὁ Κανούτ, πὼς ἡ θάλασσα δὲν κάνει ὅ,τι ἐγὼ τὴν διατάζω; Πῶς λοιπὸν ἐσεῖς, ἐτολμήσατε νὰ μὲ βεβαιώσετε πὼς εἶμαι παντοδύναμος;

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἀπαγόρευσε στοὺς αὐλικούς του νὰ τὸν κολακεύουν, ὅπως συνήθιζαν ὡς τότε. Γιατί, τοὺς εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ προσκυνοῦν κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα. ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό, στὸν ὁποῖο ὁ οὐρανός, ἡ γῆ κι' ἡ θάλασσα ὑπάκουσαν.

Κι' ἀκόμα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ βασιλιᾶς δὲν ξαναφόρεσε πιὰ τὸ στέμμα του.

Ὁ βασιλιᾶς Κανοὺτ ἔχει πεθάνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα, μὰ οἱ κόλακες στὸν κόσμο ζοῦν καὶ βασιλεύουν ἀκόμα καὶ μέχρι σήμερα...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

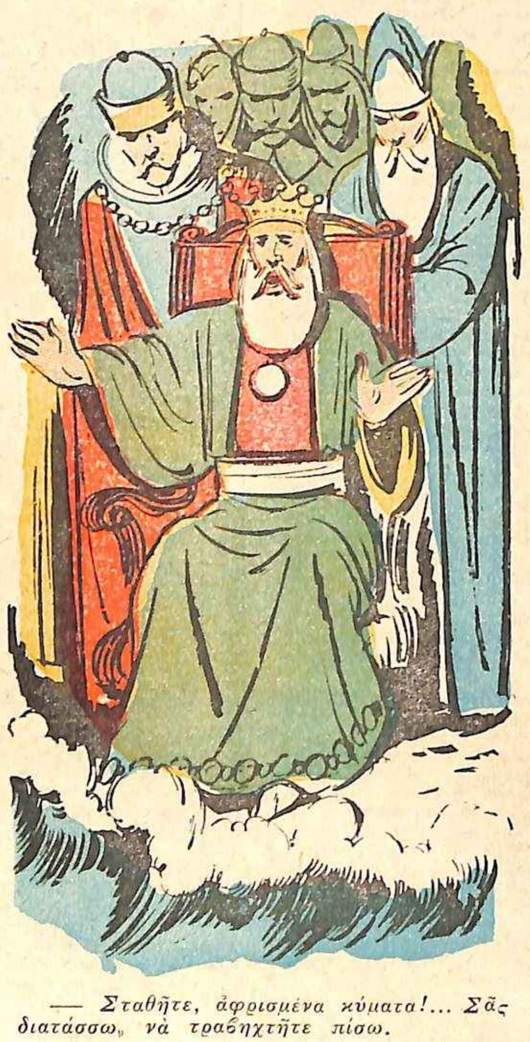

— Σταθῆτε, ἀφρισμένα κύματα!... Σᾶς διατάσσω, νὰ τραβηχτῆτε πίσω.

Ὁ Ριρῆς καὶ ἡ κόλλα

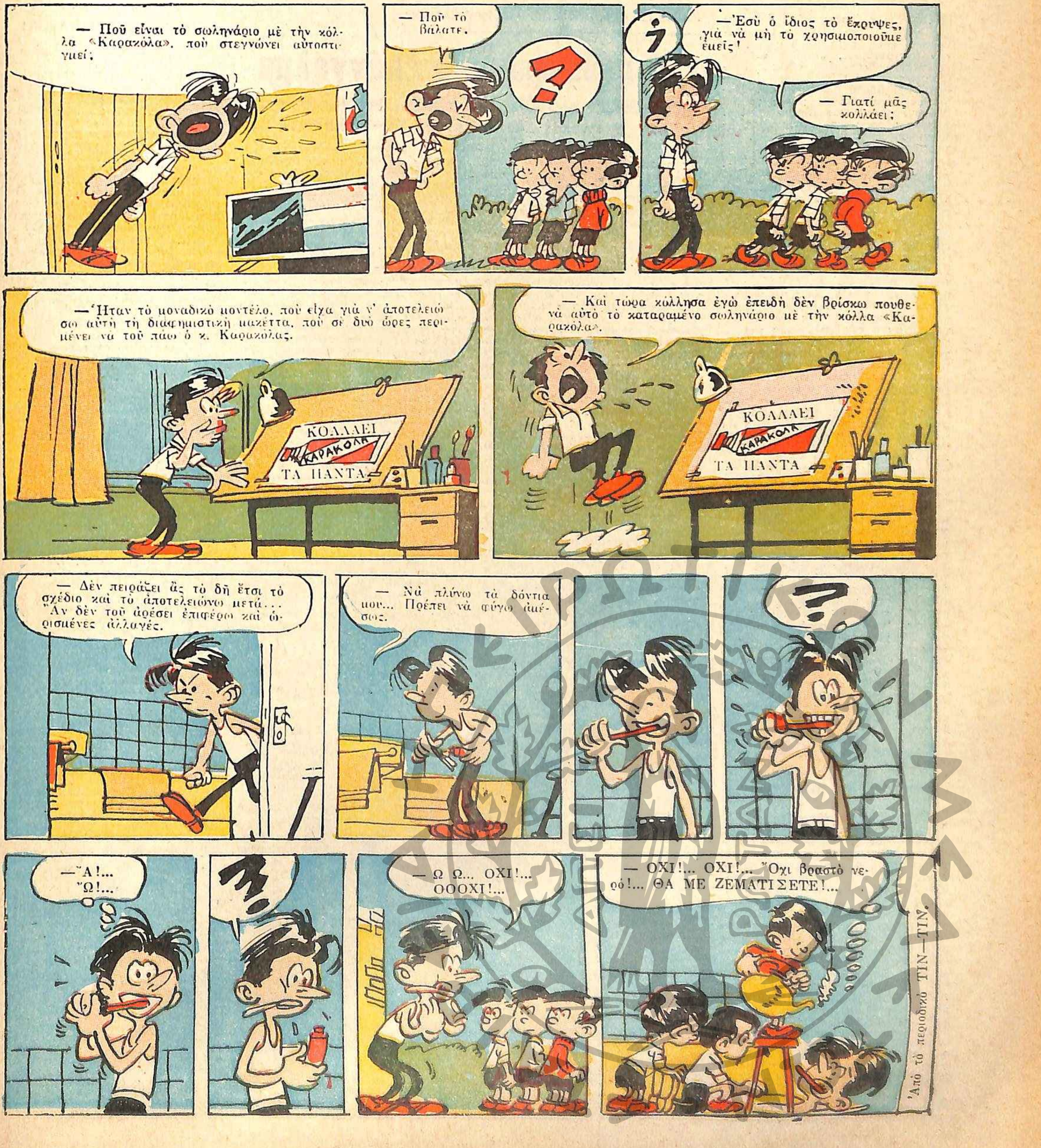
— Ποῦ εἶναι τὸ σωληνάριο μὲ τὴν κόλλα «Καρακόλα», ποὺ στεγνώνει αὐτοστιγμεί;
— Ποῦ τὸ βάλατε.
?
¿
—Ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ ἔκρυψες, γιὰ νὰ μὴ τὸ χρησιμοποιοῦμε ἐμεῖς!
— Γιατί μᾶς κολλάει;
—Ἦταν τὸ μοναδικὸ μοντέλο, ποὺ εἶχα γιὰ ν' ἀποτελειώσω αὐτὴ τὴ διαφημιστικὴ μακέττα, ποὺ σὲ δυὸ ὧρες περιμένει νὰ τοῦ πάω ὁ κ. Καρακόλας.
ΚΟΛΛΑΕΙ
ΚΑΡΑΚΟΛΑ
ΤΑ ΠΑΝΤΑ
— Καὶ τώρα κόλλησα ἐγὼ ἐπειδὴ δὲν βρίσκω πουθενὰ αὐτὸ τὸ καταραμένο σωληνάριο μὲ τὴν κόλλα «Καρακόλα».
ΚΟΛΛΑΕΙ
ΚΑΡΑΚΟΛΑ
ΤΑ ΠΑΝΤΑ
— Δὲν πειράζει ἂς τὸ δῆ ἔτσι τὸ σχέδιο καὶ τὸ ἀποτελειώνω μετά... Ἂν δὲν τοῦ ἀρέσει ἐπιφέρω καὶ ὡρισμένες ἀλλαγές.
— Νὰ πλύνω τὰ δόντια μου... Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως.
?
—Ἆ!... Ὤ!...
— Ω Ω... ΟΧΙ!... ΟΟΟΧΙ!...
— ΟΧΙ!... ΟΧΙ!... Ὄχι βραστὸ νερό!... ΘΑ ΜΕ ΖΕΜΑΤΙΣΕΤΕ!...

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ΤΙΝ—ΤΙΝ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ ΤΩΝ··· ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ!

Τὸ ποδοσφαιρικὸ ἐπάγγελμα

ΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΑ··· ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ!

ΑΠΟ τὸν τρέχοντα μῆνα δημιουργεῖται στὴν Ἑλλάδα ἕνα καινούργιο ἐπάγγελμα μὲ ἱκανοποιητικὴν ἀντιμισθίαν, ποικίλα φιλοδωρήματα, καθιερωμένα δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, μηνιαίαν ἄδειαν καὶ πολλὰ ἄλλα πλεονεκτήματα ποὺ ὀνειρεύονται χωρὶς νὰ τὰ βλέπουν πραγματοποιημένα ποτὲ οἱ πάσης μορφῆς καὶ κατηγορίας ὑπάλληλοι Ἑταιριῶν, Τραπεζῶν, Ὑπουργείων καὶ καταστημάτων.

Εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ποδοσφαιριστοῦ, ποὺ ἐφαρμόζεται ἢ καθιερώνεται γιὰ πρώτην φορὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ σωματεῖα Α΄ καὶ Β΄ ἐθνικῆς κατηγορίας. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὰ σωματεῖα Ἀθηνῶν — Πειραιῶς — Θεσσαλονίκης ποὺ διεκδικοῦν τὴν νίκη καὶ τὰς γενναίας εἰσπράξεις εἰς τὰ πρωταθλήματα Ἑλλάδος, κλπ, θὰ καλέσουν τοὺς τυχεροὺς ποὺ θὰ ἐπιλέξουν οἱ προπονηταί των νὰ ὑπογράψουν τὰ σχετικὰ συμβόλαια, διαρκείας ἑνὸς ἔτους, μὲ προϋποθέσεις ἀνανεώσεώς των, ὅταν ὁ συμβαλλόμενος πιστοποιήσῃ ὅτι δικαίως ἀπολαμβάνει τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπαγγελματικῆς ποδοσφαιρικῆς μισθοδοσίας. Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ καὶ τὰς διατάξεις ποὺ συνετάχθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν ἀμειβομένων παικτῶν, οἱ βεντέτες, ἤγουν οἱ κορυφαῖοι μπαλαδόροι θὰ ἀμείβωνται ἀπὸ 6 μέχρι 9 χιλιάδων δραχμῶν μηνιαίως, οἱ δευτέρας ἐπιλογῆς μὲ 3—5 χιλιάδες καὶ οἱ τρίτης κατηγορίας μὲ 1500 δραχμές. Οἱ πρῶτοι, δηλαδὴ οἱ τυχεροὶ ταλαντοῦχοι ποὺ ἀνήκουν στὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα Α΄ ἐθνικῆς κατηγορίας θὰ ἔχουν ἐπιπροσθέτως τὰ γενναιόδωρα πρὶμ (ἤγουν πουρμουάρ) διὰ τὴν νίκην, ἀστάθμητα δῶρα ἐκ μέ ρους τῶν θαυμαστῶν καὶ τῶν φίλων, δωρεὰν ταξίδια καὶ λοιπὰ οἰκονομικὰ ὠφελήματα. Συνολικῶς ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ἄσσοι καὶ οἱ δυναμικοὶ μπαλαδόροι σὲ κάθε μεγάλην ὁμάδα θὰ ὑπολογίζουν μηνιαίως ποσὰ κυμαινόμενα μεταξὺ 15—20 χιλιάδων δραχμῶν. Συνεπῶς τὸ ποδόσφαιρον θὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ πιὸ προσοδοφόρον ἐπάγγελμα, θ' ἀνέβῃ στὴν κοινὴν λαϊκὴν ἐκτίμησιν καὶ θὰ γίνῃ ἰδανικὸς στόχος τῶν φιλοδοξιῶν χιλιάδων νέων ποὺ θὰ φροντίσουν νὰ ἐπιδειχθοῦν, νὰ διδαχθοῦν μὲ προσοχὴν καὶ ἀφοσίωσιν ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς μπάλας καὶ τελικῶς θὰ ζητήσουν νὰ μποῦνε στὸ ἀξιοζήλευτον ἀποδοτικὸν ἐπάγγελμα.

ΑΧΡΗΣΤΑ ΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ !

Μέχρι σήμερον ἐθεωρεῖτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κατόρθωμα ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς πανεπιστημιακοῦ διπλώματος τῆς ἰατρικῆς, φυσικομαθηματικῆς ἢ τῆς φιλολογικῆς σχολῆς. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν οἱ νεαροὶ σπουδασταὶ περιορίζουν τὰ ὄνειρα, τὶς φιλοδοξίες καὶ τὶς λαχτάρες των μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ πτωχοπροδρομικοῦ φοιτητικοῦ δωματίου καὶ διαθέτουν σὰν μοναδικὸ μέσον ψυχαγωγίας τὸ κλασικὸν τάβλι εἰς τὸ συνοικιακὸν καφενεῖον ἢ τὸ δακρύβρεχτον, μελὸ τῆς ἑλληνικῆς ταινίας εἰς τὴν αἴθουσαν Β΄ προβολῆς. Οἱ νεαροὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς, Γεωπονικῆς κλπ. ταλαιπωροῦνται, ξενυχτοῦν σκυμμένοι εἰς τὰ ἀνηλέητα κείμενα, ὑποβάλλονται εἰς ἐντατικὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν δοκιμασίαν κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐξετάσεων, διὰ νὰ ἀποσπάσουν τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὸν ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν ἀπὸ τὸν ἀμείλικτον καὶ ἀδυσώπητον σὲ πολλὲς περιπτώσεις καθηγητῶν. Τὸ δίπλωμα, εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν φιλοδοξιῶν καὶ τῶν ὀνείρων των. Μὲ τὸ ἐπίσημο αὐτὸ χαρτὶ νομίζουν ἢ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ σταδιοδρομήσουν καὶ θὰ κερδίσουν ἀνέτως τὴν ζωήν των. Καὶ ὅμως σὲ ποσοστὸν 50 — 60% τὸ πολύτιμον καὶ δακρύβρεχτον αὐτὸ δίπλωμα καταδικάζει τὸν νεαρὸν ἐπιστήμονα σὲ ἀνεργίαν καὶ ἀναμονὴν μέχρις ὅτου ἔρθῃ ἡ σειρά του εἰς τὸν πίνακα ἄλφα ἢ βῆτα τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργείου. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ 800 Θεολόγοι καὶ 450 Φιλόλογοι εἶναι ἀδιόριστοι καὶ ἑκατοντάδες δοκίμων δικηγόρων ἀγωνίζονται νὰ κερδίσουν τὴν ἄδεια νὰ ἀσκήσουν τὴν νομικὴν ἐπιστήμην των. Τὴν ἴδια στιγμὴ παιδιὰ εἴκοσι μέχρι εἰκοσιπέντε χρόνων μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ σφοδροῦ λαχτίσματος τῆς μπάλας ἢ τῆς..... τρικλοποδιᾶς τοῦ ἀντιπάλου (εἰς τὴν ποδοσφαιρικὴν γλῶσσα ἡ τρικλοποδιὰ ἀποκαλεῖται ντρίμπλα) γίνονται τὸ μῆλον τῆς Ἔριδος μεταξὺ συλλόγων, παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψουν συμβόλαιο διὰ τὴν γενναίαν ἀντιμισθίαν των καὶ θεωροῦνται σὰν ἕνα εἶδος καλλιτεχνῶν ἢ βιρτουόζων τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἐπαγγέλματος. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους συλλόγους δὲν τοὺς ζητάει πτυχίον ἢ δίπλωμα, διότι εἰς τὸ γήπεδο, μπροστὰ εἰς τὴν μαινόμενη καταιγίδα τοῦ πλήθους, δίπλωμα εἶναι τὸ εὐθύβολο ἢ κεραυνοβόλο σοὺτ καὶ πτυχίο ἡ ἐπιτυχημένη κεφαλιά, τὸ περίτεχνο κοντρόλ, τὸ τρανταχτὸ γκόλ!

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅμως ὅτι τὸ νέο, ποδοσφαιρικὸ ἐπάγγελμα θὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὰ παρασκήνια, τὶς φιλικὲς ἐπεμβάσεις, τὸ συστατικὸ γράμμα τοῦ βουλευτῆ, τὶς δεήσεις καὶ παρακλήσεις γνωρίμων καὶ φίλων πρὸς τὸν ἁρμόδιον διευθυντήν, καταστηματάρχην ἢ ἐργοδότην. Διὰ νὰ διορισθῇ κάποιος νέος ὑπάλληλος σὲ Ἑταιρία, Ὑπουργεῖο ἢ Τράπεζα, ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ παρασκηνιακὸν μέσον, οἱ συστάσεις, τὰ μέσα. Εἰς τὸ ποδόσφαιρον, εἰς τὸ νέον δηλαδὴ ἐπάγγελμα, τὰ τερτίπια καὶ τὰ λοιπὰ παρασκήνια χρεωκοποῦν ἢ παραμερίζονται μὲ δικαίαν ἀγανάκτησιν. Ἐδῶ ὁ προπονητὴς καὶ ὁ τεχνικὸς τῆς ὁμάδος εἶναι ὁ ρυθμιστὴς καὶ χειραγωγὸς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ σίγουρα τὸ μεγαλύτερον ἠθικὸν πλεονέκτημα τοῦ νέου ἐπαγγέλματος εἶναι ἡ δικαία κρίσις καὶ ἡ δικαία καὶ ἀμερόληπτος ἐπιλογὴ τῶν ἱκανῶν. Ὁ προπονητὴς εἶναι ὁ μοναδικὸς ἄρχων καὶ στρατολόγος τῶν ἱκανῶν ποδοσφαιρικῶν ἐπαγγελματιῶν. Ἡ ἀρνησικυρία του ἤτοι τὸ βέτο του εἶναι ἀκατανίκητον καὶ ἀνεπανόρθωτον. Καὶ ἐὰν ἀκόμη τὸν διατάξῃ ὁ Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἢ τὸ Δικαστήριον τῆς Χάγης, ὁ Ἄρειος Πάγος ἢ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, ὁ προπονητὴς θὰ μείνῃ ἀμετάπειστος, διότι ἡ κὴ ἐπιλογὴ θὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν θέσιν του καὶ τὸν ἀστρονομικὸν μισθὸν τῶν 20, 30 ἢ 60 χιλιάδων δραχμῶν μηνιαίως. Συνεπῶς εἰς τὸ νέον ἐπάγγελμα ἔχουνε καὶ θὰ ἔχουν πάντοτε θέσιν οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἱκανοὶ καὶ οἱ ἄξιοι. Σὲ ποιό ἄλλο ἐπάγγελμα ἐπικρατεῖ ἡ δικαία αὐτὴ κρίσις, ποὺ ἐνθυμίζει τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ;

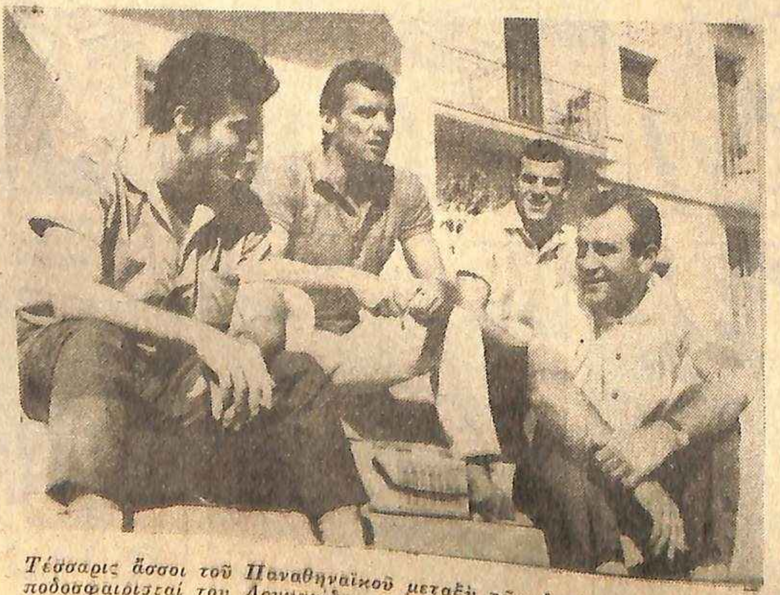

Τέσσαρις ἄσσοι τοῦ Παναθηναϊκοῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κορυφαῖοι ποδοσφαιρισταί του Λουκανίδης καὶ Δομάζος ἀναπαυόμενοι σὲ ξενοδοχεῖον τοῦ Καστρίου, τὴν παραμονὴν τοῦ ἀγῶνος των πρὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν διὰ τὸ Κύπελλον Ἑλλάδος.

ΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΝΕΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ!

Κι' ἔτσι μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος τὰ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα θὰ ἀντικαταστήσουν σὲ λίγα χρόνια τὰ Πανεπιστήμια, τὰ Πολυτεχνεῖα, τὶς Ἀνώτατες Ἐμπορικές, Βιομηχανικὲς ἢ Ναυτικὲς σχολές. Χιλιάδες νέοι θὰ φροντίσουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὰ ἰδιότυπα Πανεπιστήμια τῶν γηπέδων, ὅπου τὸ πνεῦμα θὰ βρίσκεται στὰ πόδια καὶ ἡ μάθησις εἰς τὸ γενναῖον λάκτισμα. Οἱ μανάδες ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, θὰ παρακινοῦν καὶ θὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς νεαροὺς των βλαστοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἄλγεβραν, τὰ Λατινικὰ ἢ τό... ἀναγνωσματάριον, διὰ νὰ μάθουν νὰ λακτίζουν τὴν μπάλα, ἐνῶ μέχρι σήμερον ἦτο ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν μανάδων καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν ποὺ ἔβλεπαν μὲ ἀπελπισίαν τὸν νεαρὸν Κωστάκη ἢ Πέτρο νὰ ἀσχολῆται περισσότερον μὲ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἢ Παναθηναϊκόν, παρὰ μὲ τὸν Ξενοφῶντα ἢ τὸν Κικέρωνα!

Κι' ἔτσι ἀπὸ ἐφέτος οἱ μανάδες θὰ λένε στὰ παιδιά των:

—Πήγαινε μωρέ... ἀχαΐρευτε ποὺ διαβάζεις ὅλη—μέρα νὰ κλωτσήσῃς καὶ λίγο τὴν μπάλα. Κάμε μωρὲ καὶ λίγο τὸ μάθημά σου στὸ γήπεδο νὰ ἰδῇς προκοπὴ καὶ Θεοῦ πρόσωπο!

Φυσικὰ οἱ νεαροὶ βλαστοὶ ποὺ χαρακτηρίζουν ὡς μαρτύριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τὴν τριγωνομετρίαν καὶ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τραγωδίαν, θὰ σπεύδουν μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν νὰ διδαχθοῦν τὴν φιλοσοφίαν τῆς μπάλας καὶ τὴν γραμματικὴν τοῦ κοντρόλ, τὴν ἑρμηνείαν τῆς ντρίπλας καὶ τὸ ἱερὸ μυστικὸ τοῦ γκὸλ ποὺ μεταβάλλει σὲ μαινομένους δερβίσηδες τοὺς φανατικοὺς τῆς ἐξέδρας. Καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον μὲ τὸ νέον ἐπάγγελμα νὰ ἀποσυμφορηθοῦν τὰ Πανεπιστήμια κι' οἱ Ἀνώτερες σχολές, ὁπότε οἱ λίγοι ποὺ θ' ἀπομείνουν γιὰ νὰ μάθουν τά... ἀναθεματισμένα, σύμφωνα μὲ τὴν ποιητικὴν ἀποστροφὴν τοῦ Βυζαντινοῦ πτωχοπροδρόμου γράμματα, νὰ εἶναι... δακτυλοδειχτούμενοι καὶ κακὰ παραδείγματα πρὸς ἀποφυγήν.

Σκεφθῆτε μίαν συνάντησιν τοῦ Δομάζου ἢ τοῦ Σιδέρη λ.χ. μὲ μηνιαῖον μισθὸν 20.000 δραχμῶν μὲ τὸν κ. Δημητρακόπουλον ἢ τὸν κ. Χωραφά, γυμνασιάρχην τοῦ ἄλφα ἢ βῆτα Γυμνασίου. Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ των συνεννόησις; Οἱ πρῶτοι θὰ κρατοῦν τὸ κλειδὶ τῆς ἐπιβλητικῆς κούρσας των καὶ θὰ εἶναι ντυμένοι ὡς πρίγκηπες, ἐνῶ ὁ τελευταῖος μὲ τὸν γενναῖον μισθὸν τῶν 4.800 δραχμῶν θὰ περιμένῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον νά... μπαρκάρῃ εἰς τὸ σαραβαλιασμένο λεωφορεῖον τῶν 24 καθημένων καὶ τῶν 56 ὀρθίων!

Π. ΚΡ.

✪✪

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιὰ εἰκοσάχρονη κοπέλλα ἔπεσε ἀποφασισμένη νὰ πνιγῇ σὲ μιὰ λίμνη κοντὰ στὴν Κοπεγχάγη, ὅταν ἕνας νέος παραλυτικός, τριάντα χρόνων, πλησίασε στὴν ὄχθη πάνω στὸ καροτσάκι του καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἔπεσε στὸ νερό. «Γιατί θέλετε νὰ πεθάνετε; Τί θἄπρεπε νὰ κάνω ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἕνας παραλυτικός;» τὴν ρώτησε καὶ τῆς ἅπλωσε τὸ δεκανίκι του. Ἡ κοπέλλα ἐπιάσε τὸ δεκανίκι καὶ ξαναγύρισε στὴν ὄχθη.

— Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος μὲ δίδαξε νὰ ἀγαπῶ τὴ ζωή, εἶπε ἀργότερα βεβαιώνοντας πὼς δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε πιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Στὰ πλαίσια τῶν ἀγώνων

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ

Τελετὴ ἐνάρξεως —Συνέδριο

Οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες ἀρχίζουν ἀπὸ αὔριο Παρασκευὴ στὸ στάδιο Καραϊσκάκη μὲ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα, ὅπως δημοσιεύθηκε στὸν «Θησαυρὸ» τῆς περασμένης ἑβδομάδος. Παράλληλα, ὅμως, μὲ τοὺς ἀγῶνες θὰ γίνουν κι' ἄλλες ἐκδηλώσεις. Σήμερα Πέμπτη (6.30 μ.μ.) στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ ἐνάρξεως ποὺ περιλαμβάνει καὶ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ μαραθωνίου δρόμου. Λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

α) Ἐκκίνησις Μαραθωνοδρόμων ἐκ Μαραθῶνος τὴν 4 μ.μ.

β) Ὑπολογιζομένη ἄφιξις αὐτῶν εἰς Στάδιον μεταξὺ 6—7.20΄.

γ) 7.30΄ Ἀφήγησις ἐπὶ τοῦ Βαλκανικοῦ τούτου θεσμοῦ, ὑπὸ Λ. Κωνταντάρα.

δ) 7.35΄. Εἴσοδος τοῦ συνόλου τῶν Μουσικῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Παιανίζεται ὁ ἀθλητικὸς ὕμνος, ὡς καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ὕμνος, ἐπαίρεται ἡ Ἑλληνικὴ σημαία. Τοῦ συγκροτήματος προηγοῦνται καὶ ἕπονται ἀνὰ 50 ναῦτες, φέροντες ἀθλητικὰ σήματα εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας.

Ἀποχώρησις.

ε) 7.43΄. Παρέλασις τῶν 6 συμμετεχουσῶν Ἐθνικῶν Ὁμάδων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἑκάστης τούτων προηγεῖται ἀνὰ μία μουσική. Τοῦ συνόλου τῆς φάλαγγος προηγοῦνται καὶ ἕπονται τὰ ὡς ἄνω δύο συγκροτήματα ναυτῶν. Τῆς παρελάσεως θὰ συμμετάσχῃ καὶ μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τὸ σύνολον τῶν Κριτῶν, θὰ προηγῆται δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ τελετουργικοῦ.

στ) 7.52΄. Συμπλήρωσις παρατάξεως. Ἀνάκρουσις Ἐθνικῶν Ὕμνων κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν συμμετεχόντων Κρατῶν καὶ ἔπαρσις

Ὁρκωμοσία ἀθλητῶν ὑπὸ συγκροτήματος Ἀρχαίου Χοροῦ. Εἴσοδος 50 στεφανοδρόμων φερόντων ἰσαρίθμους στεφάνους νικητῶν ἐκ κλάδων ἐλαίας τῶν Δελφῶν, ἐνῶ ταὐτοχρόνως ἡ χορωδία τοῦ Φεστιβὰλ τοῦ Ε.Ο.Τ. ψάλλει τὸν Ὀλυμπιακὸν ὕμνον.

ζ) 8.02΄. Βραχὺς χαιρετισμὸς τοῦ Προέδρου τοῦ ΣΕΓΑΣ καὶ κήρυξις τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀγώνων ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἀπονομὴ ἐπάθλων εἰς τοὺς νικητὰς τοῦ Μαραθωνίου δρόμου. Ἀνταλλαγὴ ἀναμνηστικῶν.

η) 20.12΄. Ἀποχώρησις ὁμάδων. Ἑλληνικὸς Ἐθνικὸς Ὕμνος ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν μουσικῶν.

Ἐπίσης, θὰ συνέλθῃ στὰ πλαίσια τῶν ἀγώνων καὶ τὸ Βαλκανικὸ Συνέδριο, ποὺ ἔχει σὰν κύρια θέματα τὰ ἑξῆς:

1) Συζήτησις ἐπὶ τῆς δυνατότητος ὀργανώσεως συναντήσεως ἐπιλέκτων ὁμάδων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Βαλκανικῶν χωρῶν μετὰ μικτῆς ὁμάδος ἄλλων χωρῶν, (πρότασις Βουλγαρίας).

2) Συζήτησις ἐπὶ τῆς δυνατότητος συμμετοχῆς —βαθμολογουμένης— τῶν ἐφήβων καὶ κορασίδων εἰς τὸ βαλκανικὸν πρωτάθλημα ἀνωμάλου δρόμου, (πρότασις Γιουγκοσλαβίας).

3) Συζήτησις ἐπὶ τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ ἀνευθύνου τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς τῶν βαλκανικῶν ἀγώνων, (πρότασις Γιουγκοσλαβίας).

4) Ὁρισμὸς (ἡμερομηνία τόπος) τῶν 25ων Βαλκανικῶν ἀγώνων καὶ τοῦ πρωταθλήματος ἀνωμάλου δρόμου 1966.

5) Συζήτησις ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας προετοιμασίας, προκειμένου νὰ τελεσθοῦν βαλκανικοὶ ἀγῶνες στὰ Τίρανα (πρότασις Ἀλβανίας).

6) Ὀργάνωσις βαλκανικοῦ πρωταθλήματος ἐφήβων (πρότασις Ρουμανίας).

Τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐκπροσωπήσουν στὸ βαλκανικὸ συνέδριο οἱ κ.κ. Ἀθ. Νικολαΐδης, πρόεδρος τοῦ ΣΕΓΑΣ, Δημ. Ξηρουχάκης, γεν. γραμματεὺς ΣΕΓΑΣ, Γ. Ρεδιάδης, εἰδ. γραμματεύς, Βασ. Καρακίτσος, εἰδ. γραμματεύς.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ - ΠΟ ΤΗΣ 12.9.65

Συμβουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1 Χ 2
2	ΒΑΡΕΖΕ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ	1 Χ 2
3	ΚΑΛΙΑΡΙ — ΣΑΜΠΝΤΟΡΙΑ	1 Χ
4	ΜΙΛΑΝ — ΦΟΤΖΙΑ	1
5	ΝΑΠΟΛΙ — ΚΑΤΑΝΙΑ	1
6	ΡΟΜΑ — ΣΠΑΛ	1
7	ΤΟΡΙΝΟ — ΛΑΤΣΙΟ	1
8	ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΜΠΡΕΣΙΑ	1
9	ΒΕΝΕΤΣΙΑ — ΜΑΝΤΟΒΑ	1 Χ 2
10	ΛΙΒΟΡΝΟ — ΜΕΣΣΙΝΑ	1 Χ
11	ΜΟΝΤΕΝΑ — ΠΑΛΕΡΜΟ	1 Χ
12	ΡΕΤΖΙΑΝΑ — ΠΟΤΕΝΤΖΑ	1
13	ΤΡΑΝΙ — ΒΕΡΟΝΑ	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἶναι τῆς μόδας τὰ πανώ. Γι' αὐτὸ καὶ ὡρισμένοι ἀθληταὶ τοῦ στίβου, σὲ κάποιο δεῖπνο, ὕψωσαν αὐτοσχέδιο πανώ, καμωμένο ἀπὸ χαρτοπετσέτα, ὅπου ἔγραφαν «θέλουμε ἐργασία»!

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ αἴτημα ὑπῆρχαν ὑπογραφές. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ ὡρισμένων ποὺ ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἄνεργοι ἀλλὰ ἔχουν δυὸ καὶ τρεῖς δουλειές!

— Εὐτυχῶς, τὸ ἐπεισόδιο δὲν πῆρε τὶς διαστάσεις ποὺ φοβήθηκαν μερικοί. Θεωρήθηκε ἀσήμαντο καὶ πνίγηκε μέσα στὴν καλὴ διάθεσι ποὺ ἐπεκράτησε.

— Διαφορετικά, στοὺς ἀρχομένους αὔριο βαλκανικοὺς ἀγῶνες θὰ ἀπουσίαζαν ἀρκετοὶ ἱκανοὶ ἀθλητές...

— Ἡ διαφορὰ μεταξὺ ΑΕΚ—Παπαϊωάννου κράτησε πολὺ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «δικεφάλου ἀετοῦ» δίκαια ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν.

— Τὸ μόνο ποὺ σώζει τὴν κατάστασι εἶναι ὅτι δὲν ἀρχίζει τὸ πρωτάθλημα γρήγορα...

— Ὁ Ὀλυμπιακὸς ἐγκαταστάθηκε στὸ γήπεδό του, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμη παρὰ ἕνα ἀπέραντο περιμαντρωμένο οἰκόπεδο.

— Γιὰ ἀποδυτήρια οἱ ποδοσφαιριστὲς χρησιμοποιοῦν μιὰ παλιὰ γειτονική... ἀποθήκη ποὺ νοικιάσθηκε εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπὸ τὴ διοίκησι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

— Οἱ κ.κ. Στασινόπουλος καὶ Κάρμης εἶναι οἱ μοχλοὶ ποὺ κινοῦν τὰ νήματα τῆς νέας ἀνεξάρτητης Ἑνώσεως (ΕΣΑΠ) ἐναντίον τῆς ΕΠΟ.

— Δικηγόροι κι' οἱ δυὸ καὶ εἰδικευμένοι στὰ σωματειακά, πέτυχαν νὰ δημιουργήσουν ἕνα ἰσχυρὸ ὅπλο κατὰ τῆς διοικήσεως τῆς ΕΠΟ, μὲ ἄγνωστες ἐξελίξεις.

— Γύρισε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ὁ Θαν. Σαραβάκος, ποὺ ὑπεστήριξε ἐκεῖ τὰ χρώματα ἑλληνικῆς ὁμάδος, μὲ τὸ ἀζημίωτο...

— Λέγεται σχετικὰ ὅτι τὰ ἔσοδά του ἀνῆλθαν τελικὰ στὶς 100.000 δραχμές...

Παχτακὸρ—ΑΕΚ 1—0: Ὁ Ρῶσος ἐξτρὲμ Ἀμπακούμωφ, ἐπιτυγχάνει τὸ μοναδικὸ τέρμα, παρὰ τὴν παρεμβολὴ τοῦ Σοφιανίδη.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Οἱ διεθνεῖς ἀγῶνες γιὰ τὶς ἑλληνικὲς ὁμάδες, καθωρίστηκαν, τελικά, γιὰ τὶς ἑξῆς ἡμερομηνίες:

Κύπελλο Εὐρώπης: Ἀθῆναι 26 Σ)βρίου: Παναθηναϊκὸς — Σλιέμα Μάλτας. 10 Ὀκτωβρίου εἰς Μάλταν: Σλιέμα—Παναθηναϊκός.

Πρωτάθλημα κυπελλούχων Εὐρώπης) Λευκωσία 26 Σεπτεμβρίου: Ὁμόνοια Λευκωσίας—Ὀλυμπιακός. Πειραιεὺς 10 Ὀκτωβρίου: Ὀλυμπικὸς—Ὁμόνοια.

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΙ

Ὁ Παπανικολάου κατετάγη ἕκτος στοὺς διεθνεῖς φοιτητικοὺς ἀγῶνες στίβου, ποὺ ἔγιναν στὴ Βουδαπέστη, πηδήσας 4.80 στὸ ἐπὶ κοντῷ. Ὁ Λαζαρίδης σημείωσε 14.5 δυὸ φορὲς στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων. Οἱ ἄλλοι ἀθλητὲς δὲν πέτυχαν ἀξιόλογες ἐπιδόσεις.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΩΝ

Ἡ ἐθνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῶν νέων κατέλαβε τὴν τρίτη θέσι στὸ διεθνὲς τουρνουὰ τῆς Σόφιας. Ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς Τσεχοσλοβακίας 1—0 καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας 2—1, ἡττήθη δὲ ἀπὸ τὴν α΄ Βουλγαρίας 3—2.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΙΣΟΠΑΛΙΩΝ

Τὸ δελτίο ἰσοπαλιῶν «ἔξη ἀπὸ 36», ποὺ ἐφαρμόσθηκε ἐπὶ λίγο χρονικὸ διάστημα κατὰ τὴν περασμένη περίοδο, θὰ ξανατεθῇ πάλι σὲ κυκλοφορία στὶς 26 τρέχοντος, ἀνεξάρτητα ἂν θὰ ἔχῃ ἀρχίσει ἢ ὄχι τὸ πρωτάθλημα τῆς ἐθνικῆς κατηγορίας.

ΕΣΑΠ — ΕΤΑΠ

Συνεχίζεται ἡ διελκυστίνδα γύρω ἀπὸ τὸ πρωτάθλημα τῆς ὀργανώσεως τοῦ πρωταθλήματος ἐθνικῆς κατηγορίας. Ἡ λύσι τοῦ θέματος — παρὰ τὴν παρέμβασι τοῦ κ. Βήχου —φαίνεται ὅτι θὰ λυθῇ στὴ γενικὴ συνέλευσι τῆς ΕΠΟ, στὶς 18 τρέχοντος.

Η «ΠΑΧΤΑΚΟΡ»

Ἡ ρωσικὴ «Παχτακὸρ» ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πανιώνιο, κατέβαλε καὶ τὸν Ἄρη Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ΑΕΚ μὲ 1—0.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

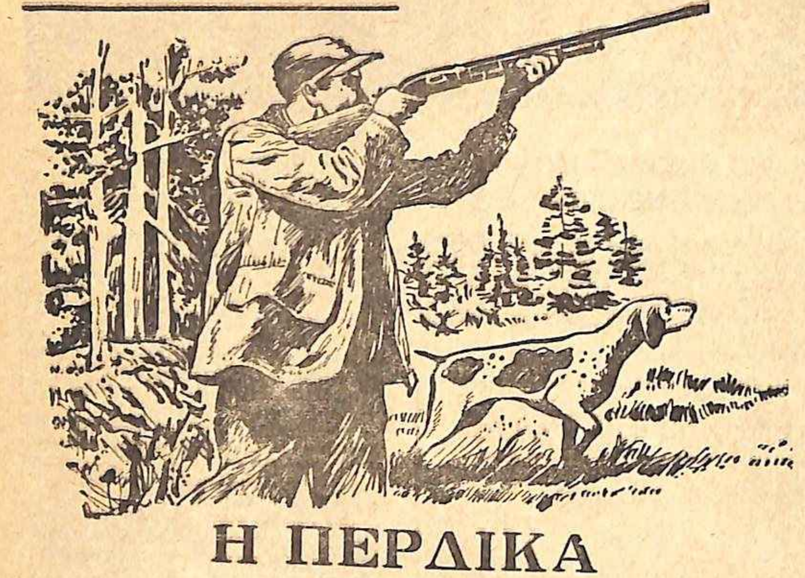

Η ΠΕΡΔΙΚΑ

ΤΑ ΕΝΔΗΜΙΚΑ, τὰ ντόπια δηλαδὴ ἄγρια πουλιὰ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται τὸ κυνῆγι εἶναι ἐλάχιστα καὶ σὲ εἶδος καὶ σὲ ἀριθμόν. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ πέρδικα.

Ἡ πέρδικα ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν «ὀρνιθοειδῶν». Ἡ μυθολογία μας ἀναφέρει ὅτι ἡ πέρδικα πρὶν γίνη πουλὶ ἦτανε ἄνθρωπος.

Ἦτανε ὁ Τάλως, ὁ γιὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ διάσημου γλύπτη καὶ ἀρχιτέκτονα τῆς ἀρχαιότητας Δαιδάλου ὁ ὁποῖος τὸν ἐδίδαξε τὴν τέχνη του. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Τάλως ἔγινε καλύτερος ἀπὸ τὸν δάσκαλό του τὸν Δαίδαλο αὐτὸς ζήλεψε καὶ τὸν γκρέμισε ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι. Τὴν σκηνὴ αὐτὴ τὴν εἶδε ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, λυπήθηκε τὸν νέον καὶ ἀποφάσισε νὰ τοῦ σώση τὴ ζωή: Τοῦ σκέπασε τὸ σῶμα μὲ φτερά, τοὔδωσε φτεροῦγες, καθὼς βρίσκονταν ἀκόμα στὸν ἀέρα, καὶ τὸν μεταμόρφωσε σὲ πουλὶ ποὺ τὸ ὠνόμασε «Πέρδικο».

Ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν πέρδικες: ἡ ὀρεινή, ἡ βουνίσια (πετροπέρδικα), καὶ ἡ πεδινή, λειβαδοπέρδικα ἢ καμπίσια, γνωστὴ στοὺς κυνηγοὺς καὶ μὲ τὸ ὄνομα «τσίλι». «Πέρδιξ» εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ.

Η ΚΑΜΠΙΣΙΑ ΠΕΡΔΙΚΑ, εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴν βουνίσια. Τὰ πόδια της ἔχουν σταχτὶ χρῶμα, τὸ δὲ ράμφος της σταχτόμαυρο. Ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος τῆς καμπίσιας πέρδικας εἶναι καφὲ - σκοῦρο περίπου σὰν τοῦ ὀρτυκιοῦ.

Ἡ καμπίσια ζῆ στοὺς κάμπους καὶ στὰ χωματόβουνα. Καμπίσιες πέρδικες βρίσκονται, λιγοστὲς ὅμως, στὴ Θεσσαλία, στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη. Γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ εἴδους τῆς καμπίσιας τὸ κράτος ἔχει περιορίσει τὸ κυνῆγι της στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου μέχρι 15ης Δεκεμβρίου.

Ἡ καμπίσια πέρδικα μοιάζει στὸ σύνολό της τοῦ ὀρτυκιοῦ, ἀλλὰ στὸ μέγεθος εἶναι τριπλασία ἀπ' αὐτό.

Η καμπίσια πέρδικα εἶναι ταχύτατη στὰ πόδια. Ὅταν αἰσθανθῆ κίνδυνο προτιμάει ν' ἀπομακρυνθῆ τρέχοντας παρὰ νὰ πετάξη.

Ἡ καμπίσιες πέρδικες ζοῦν κοπαδιαστά. Τὸ κάθε κοπάδι ἀποτελεῖται ἀπὸ 8—15 πουλιά. Ὅταν σηκωθῆ τὸ κοπάδι, οἱ πέρδικες πετοῦν ἡ μία πλάϊ στὴν ἄλλη, ἔτσι ποὺ ὁ κυνηγὸς μπορεῖ μ' ἕνα «ντουμπλὲ» κατὰ τὴν κυνηγετικὴ ἔκφρασι, μὲ μιὰ δηλαδὴ διπλὴ ντουφεκιὰ νὰ χτυπήση τρεῖς ἢ καὶ περισσότερες πέρδικες τοῦ κοπαδιοῦ. Σὲ κάθε κοπάδι ὑπάρχει κι' ἕνας ἀρσενικός.

Ἡ καμπίσια πέρδικα, ἀντίθετα πρὸς τὴ βουνίσια, δὲ ζῆ σὲ κλουβί. Τὸ κρέας της εἶναι νοστιμώτερο ἀπὸ τὸ κρέας τῆς βουνίσιας. Τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ διαδεδομένο στὴν Εὐρώπη, ὅπου γίνεται τεχνητὴ ἀναπαραγωγή του.

Ἡ καμπίσιες πέρδικες πετοῦν ταχύτατα, ὅπως τὰ ὀρτύκια. Διανύουν 17 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Στὸ κυνῆγι τους χρειάζονται γερὲς ντουφεκιὲς καὶ σκάγια Νο 9 γιὰ τὴν δεξιὰ κάννη καὶ Νο 6 γιὰ τὴν ἀριστερή.

Τὸ κυνῆγι τῆς καμπίσιας πέρδικας εἶναι ἐξ ἴσου κοπιῶδες ὅπως καὶ τῆς βουνίσιας. Πολλοί, μάλιστα, ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι πιὸ κουραστικὸ ἀπ' τῆς βουνίσιας, γιατὶ ἅμα σηκωθῆ τὸ κοπάδι ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸν κυνηγό. Πρᾶγμα ποὺ ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ ποὺ ἡ πέρδικες θὰ αἰσθανθοῦν νὰ τὶς πλησιάζη ὁ κυνηγός. Ἀπομακρύνονται χίλια καὶ περισσότερα μέτρα κάθε φορὰ πρᾶγμα ποὺ ἐξαντλεῖ τὸν κυνηγὸ μαζὶ μὲ τὴ ζέστη τῆς ἐποχῆς ποὺ κυνηγιοῦνται, ἡ καμπίσιες πέρδικες.

Ἡ βουνίσια πέρδικα αὐτὴ εἶναι ἡ πέρδικα ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει τοὺς ποιητάς, τοὺς φιλοσόφους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὴ Μυθολογία μας καὶ τὴν λαογραφίαν μας. Τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς βουνίσιας πέρδικας εἶναι τὰ ἑξῆς: γενικὸς χρωματισμὸς τοῦ σώματος σταχτὶ μὲ διάχυτο ἐπάνω του χρῶμα καφὲ — κοκκινωπό. Τὰ πλευρὰ τοῦ πουλιοῦ διακοσμοῦν μαῦρες παράλληλες πινελιές. Τὸ ράμφος του εἶναι γαμψὸ καὶ κοκκινωπό. Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴ βάσι τοῦ ράμφους ξεκινοῦν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερὰ δυὸ μαῦρα τόξα ποὺ καταλήγουν στὰ μάτια τοῦ πουλιοῦ. Συνεχίζονται ἔπειτα πίσω ἀπ' τὰ μάτια καὶ ἑνώνονται μπροστὰ στὸ στῆθος σχηματίζοντας περιδέραιο.

Οἱ βουνίσιες πέρδικες ζοῦν κατὰ προτίμησι σὲ μέρη δυσπρόσιτα, βραχώδη, ἀπότομα καὶ χαώδη. Ὁ κυνηγὸς βουνίσιας πέρδικας πρέπει νὰ ἔχη εἰδικὰ προσόντα: γερὰ πλεμόνια, ἀτσαλένια πόδια, σωματικὴ ἀντοχὴ καὶ εὐκινησία. Νὰ εἶναι ψύχραιμος καὶ συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτόν του. Στιγμιαία ἀφηρημάδα ἢ ἡ ἔλλειψι ψυχραιμίας μποροῦν νὰ τοῦ κοστίσουν καὶ τὴν ζωή του ἀκόμη.

Ἡ βουνίσια πέρδικα διανύει 33 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Εἶναι τὸ ταχύτερο πουλὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάτικο παππί—σασσέλλα, ποὺ διανύει 50 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο.

Γιὰ νὰ πετύχη ὁ κυνηγὸς βουνίσια πέρδικα ποὺ περνάει ἀπὸ μπροστά του ἐρχομένη ἀπ' τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά του (τραβέρσες) ἐὰν μὲν ἀπέχη ἀπ' τὸ πουλὶ 35 μέτρα πρέπει νὰ προσκοπεύση μπροστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι του 6 μέτρα. Ἐὰν ἀπέχη 50 μέτρα νὰ προσκοπεύση 11 μέτρα μπροστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ πουλιοῦ, γιὰ νὰ τὸ πετύχη!..

Τῆς βουνίσιας πέρδικας ὑπάρχουν δύο εἴδη: ἡ ἠπειρωτικὴ καὶ ἡ νησιώτικη. Ἡ ἠπειρωτικὴ ζῆ στὴν Πελοπόννησο, στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, στὴ Θεσσαλία, στὴν Κεφαλονιά, στὴν Ἤπειρο καὶ κατ' ἐξαίρεσι στὰ βόρεια τῆς νήσου Εὐβοίας.

Ἡ νησιώτικη βουνίσια πέρδικα ζῆ στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπ' τὴν Σαμοθράκη ὡς τὰ Δωδεκάνησα, στὴν νότιο Εὔβοια καὶ κατ' ἐξαίρεσι καὶ στὴν Ἀττικὴ στὸν Ὑμηττὸ ἕως τὴν Λαυρεωτική.

Τὰ δύο αὐτὰ εἴδη βουνίσιας πέρδικας ἔχουν μεταξύ τους διαφορὲς χαρακτηριστικές: Ἡ ἠπειρωτικὴ πέρδικα εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' τὴ νησιώτικη καὶ ἡ φωνή της εἶναι ἕνα «τσοὺκ—τσούκ». Ἡ νησιώτικη πέρδικα εἶναι μικρότερη στὸ σῶμα ἀπ' τὴν ἠπειρωτικὴ καὶ κακαρίζει σὰν τὴν κόττα.

Ἡ πέρδικα γεννάει 15—20 αὐγὰ σταχτογαλάζιου χρώματος ποὺ μοιάζουν σὰν μικρὸ μακρουλὸ ἀχλάδι, διάστιχτα μὲ στίγματα. Τὰ γεννάει σὲ ἀπόκρυμνα μέρη, σὲ δυὸ χωριστὲς θέσεις. Στὴ μιὰ θέσι κλωσσάει ἡ θηλυκιὰ πέρδικα καὶ στὴν ἄλλη ἡ ἀρσενικιά.

Τὰ περδικόπουλα γεννιοῦνται πολὺ ζωηρὰ τόσο ποὺ μόλις βγοῦν ἀπ' τὸ αὐγὸ ἀκολουθοῦν τοὺς γονεῖς τους. Εἶναι παροιμιώδης ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ τῆς πέρδικας—ἀρσενικιᾶς καὶ θηλυκιᾶς—γιὰ τὰ μικρά τους. Ἂν ἀνακαλυφθῆ ἡ φωλιὰ μὲ τὰ μικρά της ἡ πέρδικα πέφτει ἀνάσκελα καὶ κυλιέται γιὰ νὰ προκαλέση τὴν προσοχὴ σ' αὐτὴν καὶ δοθῆ ἔτσι καιρὸς στὰ μικρά της νὰ φύγουν.

Οἱ πέρδικες κουρνιάζουν σὰν τὶς κόττες στὰ δέντρα, στὰ πεῦκα, στὶς ἐλιὲς κλπ. Ἀνεβαίνει πηδηχτὰ ὅλο τὸ κοπάδι τους, μόλις βραδυάση.

Ἀπ' τὶς πέρδικες κελαϊδάει μόνο ἡ ἀρσενικιά, ὁ «κότσος». Κελαϊδάει δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα: στὰ χαράματα καὶ κατὰ τὸ βραδάκι. Τὸ λάλημα τοῦ κότσου εἶναι πρόσκλησι στὸ κοπάδι νὰ τὸν ἀκολουθήση. Σὲ κάθε κοπάδι εἶναι ἕνας κότσος. Τὸ κοπάδι ἀποτελεῖται ἀπὸ 15 κομμάτια.

Οἱ πέρδικες κάνουν ζημιές: Μπαίνουν στὰ μποστάνια καὶ στ' ἀμπέλια. Ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἀπαθανάτισε τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴ τῆς βουνίσιας πέρδικας μὲ τὸ τραγούδι:

«Ποὔησουν πέρδικα μ' γραμμένη
κι' ἦρθες τὸ πρωΐ βρεμένη;
—Ἤμουν πέρα στὴν πλαγιὰ
στὶς δροσιὲς καὶ τὰ χορτάρια.
Τ' ἔτρωγες πέρα στὴν πλάγια;
—Ἔτρωγα τὸ Μάη τριφύλλι
καὶ τὸν Αὔγουστο σταφύλι».

Οἱ πέρδικες εἶναι μαχητικὰ πουλιά, ὅπως ὅλα τὰ ὀρνιθοειδῆ. Μονομαχοῦν μεταξύ τους τ' ἀρσενικά, οἱ «κότσοι». Ἡ περδικομαχίες ἀποτελοῦσαν ἔθιμο στὴν ἀρχαιότητα. Ἀπ' αὐτές, φαίνεται, θὰ βγῆκε κι' ἡ φράσι «τὸ λέει ἡ περδικούλα του» γιὰ ὅσους διακρίνονται γιὰ τὸ θάρρος τους καὶ τὴν ἀντοχή τους.

Η πέρδικα προτιμάει νὰ χρησιμοποιῆ τὰ πόδια της παρὰ τὶς φτεροῦγες της. Γιατὶ οἱ φτεροῦγες της εἶναι μικρὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν ἄνετα τὸ βαρὺ σῶμα της. Ἀνεβαίνει τὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν μὲ προτεταμένο τὸ στῆθος καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, γλιστράει γοργὰ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Εἶναι χάρμα ὀφθαλμῶν νὰ τὴν βλέπη κανείς. Ἀπ' τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἐνεπνεύσθη καὶ ὁ μεγάλος μας ποιητὴς Κωστὴς Παλαμᾶς καὶ συνέθεσε στὸν «Δεκάλογο τοῦ Γύφτου» τὸ γνωστὸ τετράστιχο:

«Περδικόστηθη τσιγγάνα
ὦ μαγεύτρα ποὺ μιλεῖς
τὰ μεσάνυχτα πρὸς τ' ἄστρα
λάγια προσταγῆς».

Ἡ πέρδικα, ἡ βουνίσια, συμβολίζει τὰ κάλλη καὶ τὶς ἀρετὲς τῆς τέλειας γυναίκας. Τὰ δημοτικά μας τραγούδια τὴν τραγουδοῦν πλάϊ στὴν ὄμορφη κοπέλλα, μὲ τὰ σφιχτοδεμένα στήθη, τὸ ἀνάλαφρο, ἐλεύθερο καὶ ναζιάρικο περπάτημα καὶ τὰ ὄμορφα μάτια. Θὰ βροῦμε στὰ τραγούδια αὐτὰ ἐκφράσεις σὰν κι' αὐτές: «περδικόστηθη» «περδικομάτα» «σειστὴ καὶ λυγιστὴ σὰν πέρδικα», «ἔχει τῆς χήνας τὸ λαιμὸ τῆς πέρδικας τὰ κάλλη», «γιὰ δέστε τε τὴν πέρδικα ποὺ στέκεται λεβέντικα» κλπ. Ἡ βουνίσια πέρδικα εἶναι χιλιοτραγουδισμένο πουλὶ καὶ τῆς ἀξίζει.

Στὸ κυνῆγι τῆς βουνίσιας πέρδικας ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ χρησιμοποιῆ δυνατὲς ντουφεκιὲς γιὰ νὰ πέση τὸ πουλὶ «στὸν τόπο» νεκρὸ ἢ βαρειὰ τραυματισμένο σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ πετάξη. Γιατὶ ἂν εἶναι ἐλαφρὰ τραυματισμένο παίρνει τὸν κατήφορο ὡς τὸ βάθος τῆς χαράδρας ποὺ πάντοτε θὰ ὑπάρχη στὰ μέρη ποὺ συχνάζει ἡ βουνίσια πέρδικα. Εἶναι τότε πολὺ κουραστικὸ γιὰ τὸν κυνηγὸ νὰ κατέβη νὰ τὴν πάρη καὶ ν' ἀνέβη πάλιν στὰ ψηλώματα γιὰ νὰ συνεχίση τὸ κυνῆγι, ἐκτὸς ἂν ἔχη σκυλὶ ποὺ ἀπορτάρει.

Κατάλληλα σκάγια εἶναι τὸ Νο 6 γιὰ τὴν δεξιὰ κάννη καὶ τὸ Νο 3 γιὰ τὴν ἀριστερή, οἱ δὲ κάννες τοῦ ὅπλου νὰ εἶναι ½ τσὸκ (17,7 μ.μ.) ἡ δεξιὰ καὶ φοὺλ—τσὸκ (17 μ.μ.) ἡ ἀριστερή, γιὰ νὰ πηγαίνουν τὰ σκάγια συγκεντρωμένα.

ΩΡΙΩΝ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ τῶν παιχνιδιῶν

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ἀπὸ τὸ «Α»

1) Ι. 2) ΟΙ. 3) ΣΟ·Ι·. 4) ΙΣΟΝ. 5) ΝΙΚΟΣ. 6) ΚΡΙΝΟΣ. 7) ΚΑΡΙΝΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Β»

1) Ι. 2) ΣΙ. 3) ΣΙΑ. 4) ΣΙΝΑ. 5) ΣΙΝΑΣ. 6) ΣΠΑΝΙΣ. 7) ΙΣΠΑΝΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Γ»

1) Ι. 2) ΙΑ. 3) ΙΣΑ. 4) ΣΙΑΜ. 5) ΜΙΔΑΣ. 6) ΔΑΣΜΟΙ. 7) ΔΗΜΟΣΙΑ.

Ἀπὸ τὸ «Δ»

1) Ι. 2) ΔΙ. 3) ΙΔΕ. 4) ΙΔΕΑ. 5) ΑΔΕΙΑ. 6) ΔΑΝΕΙΑ. 7) ΔΑΝΕΙΚΑ.

Ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Ἡ Ἰταλία ἔχει 7 ἑκατομμύρια κατοίκους παραπάνω (Γαλλία 43.854.000 (ἀπογραφὴ 1957), Ἰταλία 50.463.762 (ἀπογραφὴ 1961). 2) 1 μ. 94. 3) 9½ δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. 4) Ὀκτὼ (2 μί, 2 λά, 2 ρὲ καὶ 2 σόλ). 5) Τὸ 1813. 6) Ἔξη. 7) Ἡ Βόρνεο (Ἡ Μαδαγασκάρη εἶναι τετάρτη καὶ ἡ Ἰσλανδία ἕκτη). 8) Ὁ Μισσισιππῆς. 9) Κάτω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο (850.000). 10) Ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Τί ἀγόρασε ὁ κ. Θαλασσίδης;

Ἀγόρασε τὸ μικρὸ ἱστιοφόρο μὲ τὴ σημαιούλα, ποὺ βρίσκεται στὴν ἄνω εἰκόνα ἀκριβῶς μπροστὰ στὴ μύτη του.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1074 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΔΑΣΟΣ — ΦΟΝΟΣ — ΑΓΑΝΑ. 2) ΑΜΕ — ΙΤ — ΡΑΔΙΟΝ — ΠΑΛ. 3) ΣΟΛΩΜΟΣ — ΙΟΝ — ΗΠΑΤΑ. 4) ΑΠΑΣ — ΣΑΑΡ. 5) ΣΑΣΙ — ΟΝΑΡ — ΙΝ — ΑΕΡΑ. 6) ΜΥΣ — ΦΟΣ — ΤΟΠΙΑ. 7) ΤΑΡΑΣ — ΣΗΚΟΣ — ΣΙΑ. 8) ΥΒΟΣ — ΤΑΣ — ΜΑΛΤΑ — ΑΓ. 9) ΝΙΣ — ΠΑΝ — ΡΕΑ — ΑΦΗ. 10) ΙΑ — ΠΑΝΙΣ — ΟΚΑ — ΣΙΑΜ. 11) ΤΩΝ — ΣΟΝΙΑ — ΛΥΣΣΑ. 12) ΚΙΜΩΝ — ΚΑΝ — ΣΙΚ. 13) ΛΑΒΑ — ΟΤ — ΣΟΔΑ — ΑΣΑΝ. 14) ΑΝΑΞ — ΣΑΛΑ. 15) ΠΗΡΟΣ — ΛΗΡ — ΣΟΛΩΣΩ — ΩΡΟ. 17) ΣΩΣΜΑ — ΣΑΣΩΝ — ΣΙΝΑΣ.

Καθέτως:

1) ΔΑΣΥΣ — ΤΥΝΙΣ — ΛΙΠΟΣ. 2) ΑΜΟ — ΑΡΑΒΙΑ — ΚΑ — ΗΧΩ. 3) ΣΕΛΑΣ — ΡΟΣ — ΤΙΒΕΡΙΣ. 4) ΙΜΑΣ — ΠΩΜΑ. 5) ΣΙΜΑ — ΥΣ — ΠΑΝΩ — ΑΣΙΑ. 6) ΤΟΠΟΣ — ΤΑΝ — ΝΟΝ. 7) ΣΑΝ — ΣΑΝΙΣ — ΤΑΛΑΣ. 8) ΟΡ — ΣΑΦΗΣ — ΣΟΚ — ΞΗΡΑ. 9) ΝΑΙ — ΡΟΚ — ΝΑΣ — ΡΙΣ. 10) ΟΔΟΣ — ΣΟΜ — ΟΙΝΟΣ — ΑΩ. 11) ΣΙΝΑΙ — ΣΑΡΚΑ — ΔΑΣ. 12) ΑΝΤ — ΛΕΑ — ΣΑΛΟΣ. 13) ΑΝΗΡ — ΟΣΤΑ — ΛΙ — ΑΛΩΣ. 14) ΑΠΙΑ — ΣΥΚΑ. 15) ΑΠΑΘΕΙΑ — ΑΙΣ — ΣΙΜΩΝ. 16) ΝΑΤ — ΡΑ — ΑΦΑΣΙΑ — ΩΡΑ. 17) ΑΛΑΤΑ — ΑΓΗΜΑ — ΝΑΝΟΣ.

ΧΑ·Ι·ΔΩ Δ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΠΕΤΜΕΖΑ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Εὐτυχίδου 44. Δέχεται: 11 — 2 καὶ 5 — 9 μ.μ. Τηλέφ.: 710.696

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Οἱ αἰτήσεις ἀλληλογραφίας, ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας κάθε κατηγορίας, δημοσιεύονται ὅλες, μὲ τὴ σειρά τους καὶ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἀλίνα καὶ ἡ Λίζα Παπαδοπούλου, Τ.Κ. 61, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀγγλία, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Φρύνη Μιχαηλίδου (18 ἐτῶν), Κίμωνος 25, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ἡ Φλώρα Μυλωνᾶ, (18 ἐτῶν), Κίμωνος 25, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νῖκος Χριστοφόρου, Ναυαρίνου 64, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μέχρι 17 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ χρησίμων σκέψεων.

Ὁ Πουλῆς Κυριάκος, Φραγκλίνου Ρούσβελτ 52, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ Γρηγόρης Μούζαρος, Ἀχαιῶν 27, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Νῖκος Μαρουδιᾶς, Αἰόλου 3, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 17 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀντωνάκης καὶ ὁ Μίμης Βασιλείου, ὁδὸς Ἡρακλέους 25, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ θερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Πανῖκος Καρακατσάνης, ὁδὸς Γιὰν Σιμπέλιους 6, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Νικόλαος Δ. Νικολάου, ὁδὸς Διστόμου 10, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἑλληνικῶν βιβλίων, περιοδικῶν καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Βάσος Παπαϊωάννου, Ἀθήναιον, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Κνέκνας, Ἀργάκι — Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κόκος Κωνσταντίνου, Δερίνεια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—19 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Γεώργιος Πουλάκης, Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 10, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18 — 20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Εὐαγγελίου, (25 ἐτῶν), Προπυλαίων 11Β, Τ.Τ. 402, Ἀθῆναι Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Νικόλαος Πολίτης καὶ ὁ Ἀναστάσιος Πεσρῆς, Μυστρᾶ 53, Ἄνω Γλυφάδα Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν καλλιέργεια ἁγνῶν φιλικῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Τσεράκης Μαρκᾶτος, Ἀργίνια Κεφαλληνίας, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὥριμες κυρίες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ θέματα γύρω ἀπὸ τὸ θέατρο, τὴν λογοτεχνία καὶ τὴν μουσική.

Ὁ Σκλήρης Παναγιώτης, Μελιγαλᾶ Μεσσηνίας, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Μ. Α., 114 EVANS STR. VIC PORT MELBOURNE AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κύριο σοβαρὸ καλοῦ χαρακτῆρος ἡλικίας μέχρι 30 ἐτῶν μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ἡ ROZMARI, POYRACIK SOK VESIL AP. No 8)4 TOPAGACI TESVIKIYE ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 ἐτῶν μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ MAIRI ILIADU, GUMUS SUYU CADDESI ULUSAL AP. No 5)5 AYZPASA ISTANBUL TURKIYE, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν καλλιέργεια μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ φίλες FLORANS καὶ NIZET, RUE EL QANATER No 6 APPA HELIOPOLIS LE CAIRE U.A.R., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ἡ KALIOPI PAMPAKIDU, IHLAMUR YOLU RENK APT No 24)7 TOPAGACI TESVIKIYE ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὥριμους καὶ σοβαροὺς νέους, ἄνω τῶν 35 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ ELEFTHERIA ATHANASIOU, 5 KOLL EHRENFELD HACKLENDER STR 16 DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μόνον στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Λόγια κατοστάρατα

«ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ...»

Στὰ παλαβὰ τὰ χρόνια μας, ποὺ παλαβαίνουν ὅλοι
καὶ σὲ Δαφνὶ μετέβαλαν τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλι,
γιὰ τὸ Δαφνὶ τὸ γνήσιο θὰ πᾶμε ἐμεῖς στὰ ἴσια,
κρασιὰ γιὰ ν' ἀπολαύσουμε κι' ἀτέλειωτα μεθύσια
κι' ἐμπράκτως ν' ἀποδείξουμε στοὺς Ἕλληνες ἐν γένει,
πὼς στὸ... Δαφνί, τῆς σήμερον, ἡ... λογικὴ πηγαίνει!
«Γιορτὴ κρασιοῦ» τρικούβερτη τὶς πύλες της ἀνοίγει,
γιορτὴ ποὺ κάθε βάσανο καὶ κάθε ντέρτι πνίγει,
καὶ κάνει ὅλους τοὺς σώφρονες νὰ βλέπουν μὲ ἀπάθεια
τὴν πρόσφατη κι' ἐπίμονη πολιτική.. ἀστάθεια
γιατὶ φτηνὸ κι' ἀνέρωτο κρασάκι ἀπολαμβάνουν
καὶ καταφέρνουν, πάντοτε,... «Κυβέρνησι νὰ κάνουν»!
Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ δίνουνε καὶ παίρνουν τὰ ποτήρια
θὰ πᾶμε καὶ θὰ στήσουμε γιατάκια καὶ τσαντήρια
καὶ σ' ὅλους τοὺς κρασόφρονες θὰ κάνουμε ἀνακοίνωσι,
νάρθοῦν σ' αὐτὴν τὴν ἔξοχη τὴν μπεκρο-κατασκήνωσι,
...«διακοπὲς» νὰ νοιώσουνε τερπνὲς καὶ χαρωπές,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνουνε κρασιοῦ.. διακοπές!
Ἐμπρός, ὅσοι γουστάρουμε κρασιὰ χωρὶς
(νοθείαν,
ἐν σώματι καὶ πιόματι νὰ πᾶμε κατ'
(εὐθείαν
εἰς τὸ Δαφνί, ποὺ λέγεται, συνήθως καὶ
(...«τρελλάδικο»
καὶ ποὺ τὸ μεταβάλλανε σὲ κρασοβαρελά-
(δικο,
...τρελλὰ καὶ θεοπάλαβα μεθύσια γιὰ νὰ
(κάνουμε
καὶ μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τὶς κοῦπες νά...
(τρελλάνουμε!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 300
Ἑξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ J. MANIS, 7.430 DE L' EPEE 6 MONTREAL IS. P. Q. CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ PETE HAGER, 7 STUTTGART - SILLENBUCH, TUTTLINGER STRASSE 103, DEUTSCHLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς φιλοτελιστὰς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ VASILIOS SAVOPOULOS, P.O. BOX 775 LUSA KAZAMBIA AFRICA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σταθερῆς, σοβαρῆς φιλίας καὶ τὸν γάμο.

Ὁ UDO KILLIAN, 64 FULDA MAVIANUM WEST GERMANY, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἢ τὴν γερμανική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ KERASIDIS CHRISTOS, (23 ἐτῶν), KLOCKNER M. WERKE AG 521 TROISDORF BEI KOLN VIII HEIM ZIM. 120 DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ NICK ALEXANDRIS, 707 MARKHAM ST. TORONTO 4, ONT. CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ὁ NICK PAPPAS, C)O FOTOPOULOS 401 W. 53 ST.NEW YORK N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ GEORGE HAMPARIDIS, 81 RUE DE L' AGUDUG BRUXELLES 5 BELGIQUE, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 21—25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὸν γάμο.

Ὁ CONSTANTINO GADZANIS, DEPTO ENG MEC C. P. 4753 SAO PAULO BRAZIL, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18—25 ἐτῶν, γαλανομάτες—εὐπόρων οἰκογενειῶν—μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνοῦ καὶ φιλικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ NICK DIMOS, P.W.D. KUNUNURRA W.A. AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἄνω τῶν 20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ κατάληξι τὸν γάμο.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 37ΟΝ

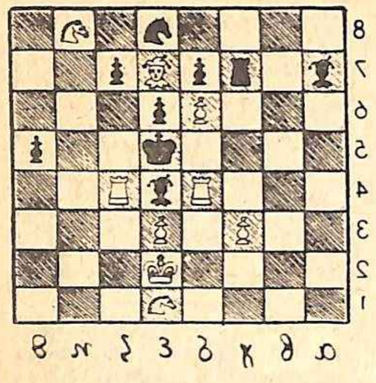

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κάνουν ματ σὲ δυὸ κινήσεις.

★

ΛΥΣΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 36 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασικὴ κίνησις τῶν λευκῶν: Ιδ4—ζ5.

Ἂν τὰ μαῦρα παίξουν Αη7—α1, οἱ ἑπόμενες κινήσεις θὰ εἶναι:

Ια4—β2, Πβ1—γ1

Πη4—δ4+ καὶ μάτ.

Ἂν τὰ μαῦρα παίξουν Πε6—ε1, οἱ ἑπόμενες κινήσεις θὰ εἶναι:

Βθ2—ε2, Πβ1—γ1

Ιζ5—ε3+ καὶ μάτ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ
ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ
ΠΕΡΦΕΤΤΑ
ΣΤΕΛΛΑ
ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΠΡΟΤΑΡΙ
ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

Ὅλαι μὲ βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ καὶ μὲ αὐτόματον συσκευὴν τῶν τραβηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ„

Ὁμοίως: Πλεκτομηχαναὶ αὐτόματοι - δίπλακαι ὅλων τῶν ἐργοστασίων διὰ τὴν οἰκοτεχνίαν-τὴν βιοτεχνίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν ἀπὸ Νούμερο 3-14.

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοά)
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Π. Μελᾶ 12

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφ.: 523.708.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ STAMATIOS MOSCHOS καὶ ὁ GEORGIOS COCCALIS, M)S VRONTADOS C)O MARGARONIS NAVIGATION LTD 5 BEVIS MARKS LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἑνὸς ἁγνοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ N. GERAKIS, S)T OLYMPIC EAGLE OLYMPIC MARITIME 17 AVENUE MONTE CARLO MONACO, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ D. COSTOPOULOS, M)T PRINCES IRENE C)O CORY BROTHERS SHIPPING DIVISION IZEL CABARTI PORT SA·I·D EGYPTE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μετρίας μορφώσεως, ἡλικίας 18—21 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ KATSANOS CHRISTOFOROS, M)S VRONTADOS C)O MARGARONIS NAVIGATION AGENCY LTD 5 BEVIS MARKS LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Χίο, ἡλικίας 17—21 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ PADELIS THEODOROS, M)T WORLD HOPE C)O NIARCHOS LONDON L.T.D. 41—43 PARK STREET LONDON WI ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ COSTAS FRADELAKIS, M)T NICOLAS C)O LYRAS BROS LTD 9 CAMOMILE STREET LONDON ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 17—25 ἐτῶν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ KOULOURIS DIMITRIOS, S)T WORLD GUIDANCE C)O NIARCHOS LONDON LTD 41 — 43 PARK STREET LONDON WI ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 16—19 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ὁ COSTAS GALANAKIS, S)T CAPISTRANO C)O OCEAN SHIPPING CORP 1 CHASE MANHATTAN PLAZA NEW YORK 5 N.Y. USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἁγνῶν, φιλικῶν δεσμῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο σοβαρότερο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ VASILIOS LIOTOS, S)T OL.RIVER C)O OLYMPIC MARITIME 17 AVE. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ NICOS NAFPLIOTIS, S)S SERIFOS GLOBAL CHARTERING AND BROKERAGE C)O I.N.C. 29 BROADWAY NEW YORK USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία.

Ὁ DIMITRIOS KOMINAKIS, T)S QUEEN ANNA — MARIA GREECE LINE 8—10 DRIDGE STREET NEW YORK USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 28 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Κοτολέττες ἀπὸ συκώτι

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Τέσσερις φέτες μοσχαρίσιο συκώτι, μιὰ φουχτιὰ φυλλαράκια μαϊντανοῦ, τρεῖς κουταλιὲς πελτὲς ντομάτας, ἕνα αὐγό, ἁλάτι, πιπέρι, κοπανισμένη φρυγανιά.

Βάζετε στὴ φωτιὰ ἕνα τηγανάκι μὲ δυὸ κουταλιὲς λάδι κι' ὅταν θὰ ζεσταθῆ καλὰ προσθέτετε τὸ μαϊντανὸ ψιλοκομμένο καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο μισὸ φλυτζάνι νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε λυώσει τὴ ντομάτα. Ἁλατίζετε καὶ πιπερώνετε, ὕστερα ἀνακατεύετε καὶ ἀφήνετε τὴ σάλτσα νὰ σιγοβράση σὲ μέτρια φωτιά, μὲ τὸ τηγάνι σκεπασμένο, ἀνακατεύοντας κάθε τόσο καὶ προσθέτοντας, ἂν χρειάζεται λίγο νερό. Στὸ μεταξὺ σπάζετε σ' ἕνα βαθὺ πιάτο ἕνα αὐγό, τὸ χτυπᾶτε, τὸ ἁλατίζετε καὶ βυθίζετε μιὰ μιὰ σ' αὐτὸ τὶς φέτες τὸ συκώτι, ποὺ τὶς περνᾶτε ὕστερα ἀπὸ κοπανισμένη φρυγανιά. Βάζετε στὴ φωτιὰ ἕνα τηγάνι μὲ ἀρκετὸ λάδι κι' ὅταν θὰ κάψη τηγανίζετε σ' αὐτὸ τὸ συκώτι φροντίζοντας νὰ χρωματιστῆ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Τοποθετεῖτε τὶς φέτες τοῦ συκωτιοῦ σ' ἕνα πιάτι σερβιρίσματος καὶ τὶς περιχύνετε μὲ τὴ ντομάτα.

ΣΥΚΩΤΙ ΑΛΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Τέσσερις φέτες συκώτι ἀπὸ μοσχάρι, τέσσερις φέτες μπέηκον, 70 γραμ. βούτυρο, ἀλεύρι, πιπέρι, ἁλάτι, ἕνα λεμόνι. Βάζετε τὸ βούτυρο νὰ κάψη σ' ἕνα τηγάνι καὶ ὕστερα ρίχνετε μέσα τὸ συκώτι περασμένο ἀπὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ τηγανιστῆ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη σὲ ζωηρὴ φωτιά, γιὰ δυὸ ἢ τρία λεπτὰ τὸ πολύ. Ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ βγάζετε τὸ συκώτι ἀπὸ τὸ τηγάνι. Στὸ βούτυρο ὅπου ἔχετε τηγανίσει τὸ συκώτι ρίχνετε τώρα τὶς φέτες τὸ μπέηκον ὥσπου νὰ χρωματιστοῦν καλά. Τὶς βγάζετε ἀπὸ τὸ τηγάνι καὶ τὶς τοποθετεῖτε στὴν πιατέλα πάνω στὸ συκώτι. Περιχύνετε τὸ συκώτι καὶ τὸ μπέηκον μὲ τὸ βούτυρο ὅπου τηγανίστηκαν καὶ σερβίρετε μὲ πράσινα φασολάκια, γεμιστὲς ντομάτες, μαϊντανὸ καὶ φετίτσες λεμονιοῦ.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΣΥΚΩΤΙ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: 200 γραμ. συκώτι μοσχαρίσιο, 150 γραμ. συκωτάκια κοτόπουλου, σκόρδο, κρεμμύδι, δυὸ αὐγά, ψίχα ψωμιοῦ, ἁλάτι, βούτυρο, λάδι, κοπανισμένη φρυγανιά.

Βάζετε ἕνα κομμάτι βούτυρο σὲ μιὰ κατσαρόλα καὶ ὅταν θὰ κάψη ρίχνετε τὸ συκώτι τοῦ μοσχαριοῦ σὲ φετίτσες καὶ τὰ συκωτάκια ἀπὸ κοτόπουλα. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν γιὰ λίγα λεπτά, ὕστερα βγάζετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τρίβετε πολὺ ψιλὸ τὸ συκώτι. Μουσκεύετε ἀνάλογη ψίχα ψωμιοῦ σὲ νερὸ ἢ σὲ γάλα, τὴν στίβετε πολὺ καλά, τὴν ἀνακατεύετε μὲ τὸ συκώτι, προσθέτετε τὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι ψιλοκομμένα καὶ μιὰ φουχτιὰ τριμμένο τυρί. Δένετε τὸ μῖγμα μ' ἕνα αὐγό, σχηματίζετε τὶς κροκέττες, τὶς περνᾶτε ἀπὸ αὐγὸ καὶ κοπανισμένη φρυγανιὰ καὶ τὶς τηγανίζετε σὲ ἄφθονο καφτὸ λάδι.

ΣΥΚΩΤΙ ΣΕ ΠΙΚΑΝΤΙΚΗ ΣΑΛΤΣΑ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: 500 γραμ. κρεμμύδι, ξίδι, δυὸ κουταλιὲς πελτὲς ντομάτας, σκόρδο, ἕνα ματσάκι ἀρωματικά, 600 γραμ. ἀγγουράκια ξιδάτα καὶ κάπαρες, ἀλεύρι, ἁλάτι, λάδι, πιπέρι, βούτυρο.

Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα τέσσερις κουταλιὲς λάδι καὶ τὸ τριμμένο κρεμμύδι. Ὅταν θὰ χρωματιστῆ προσθέτετε τὸν πελτὲ τῆς ντομάτας φροντίζοντας νὰ τὸν λυώσετε καλὰ καὶ μιὰ κουταλιὰ ἀλεύρι ἀνακατεύοντας γρήγορα γιὰ νὰ μὴν σχηματιστοῦν σβῶλοι. Προσθέτετε μισὸ ποτήρι νερό, τὸ σκόρδο καὶ τὸ ματσάκι μὲ τὰ ἀρώματα. Ἀφήνετε αὐτὴ τὴ σάλτσα νὰ βράση, γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Στὸ μεταξὺ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ τὸ συκώτι καὶ τὸ βάζετε νὰ χρωματιστῆ σὲ καφτὸ βούτυρο, τὸ ἁλατίζετε καὶ τὸ πιπερώνετε. Ψιλοκόβετε τὰ ἀγγουράκια καὶ τὶς κάπαρες καὶ τὰ ρίχνετε στὴ σάλτσα ἀφαιρῶντας τὸ σκόρδο καὶ τὸ ματσάκι μὲ τὰ ἀρωματικά. Ρίχνετε στὴ σάλτσα τὸ συκώτι, ξαναβάζετε γιὰ λίγο τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιὰ καὶ σερβίρετε.

ΠΑΣΤΙΤΣΙΟ ΑΠΟ ΣΥΚΩΤΙ

Χρειάζονται: 200 γραμ. συκώτι χοιρινό, 200 γραμ. συκώτι μοσχαρίσιο, 150 γραμ. συκωτάκια κοτόπουλου, 5 0γραμ. βούτυρο, ἕνα φύλλο δάφνης, 20 γραμ. ψίχα ψωμιοῦ, ἕνα ποτηράκι μπράντυ, δυὸ αὐγά, ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Κόβετε σὲ φετίτσες τὸ συκώτι τοῦ μοσχαριοῦ καὶ τὸ χοιρινὸ καὶ τὰ βάζετε νὰ χρωματιστοῦν γιὰ λίγο σὲ βούτυρο μαζὶ μὲ τὸ φύλλο τὴ δάφνη. Σὲ μιὰ ἄλλη κατσαρολίτσα τηγανίζετε γιὰ λίγο σὲ βούτυρο τὰ συκωτάκια τοῦ κοτόπουλου. Στὸ βούτυρο ὅπου ἔχετε τηγανίσει τὰ διάφορα συκωτάκια μουσκεύετε τὴν ψίχα τοῦ ψωμιοῦ προσθέτοντας λίγο γάλα ὥστε νὰ μαλακώση καλά, ὕστερα τὰ περνᾶτε ὅλα ἀπὸ τὴ μηχανὴ καὶ δένεται τὸ μῖγμα μὲ τὰ αὐγά. Προσθέτετε ἕνα ποτηράκι μπράντυ, φοδράρετε μὲ λαδόχαρτο μιὰ ὀρθογώνια φόρμα καὶ βουτυρώνετε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ ἐρωτερικὸ μέρος πρὶν ρίξετε τὸ μῖγμα ποὺ πιέζεται μ' ἕνα κουτάλι. Ὕστερα βάζετε τὸ παστίτσιο στὸ φοῦρνο σὲ μπὲν — μαρὶ καὶ τὸ σερβίρετε κρύο. Προσοχή: Ἂν θέλετε νὰ σερβίρετε τὸ παστίτσιο σκεπασμένο μὲ τζελατίνα πρέπει νὰ ἔχετε μία φόρμα στὸ ἴδιο σχῆμα τῆς πρώτης ἀλλὰ πιὸ μεγάλη. Ρίχνετε στὸ βάθος λίγη χλιαρὴ τζελατίνα καὶ τὴ βάζετε νὰ κρυώση στὸ ψυγεῖο. Ὕστερα τοποθετεῖτε στὸ κέντρο τὸ παστίτσιο καὶ ρίχνετε ἀπὸ πάνω κι' ἄλλη τζελατίνα χλιαρή, βάζοντας καὶ πάλι τὴ φόρμα στὸ ψυγεῖο.

«ΚΑΛΑΘΑΚΙΑ» ΨΩΜΙΟΥ ΜΕ ΣΥΚΩΤΑΚΙΑ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Δυὸ ψωμιὰ φόρμας ἀπὸ 500 γραμ. τὸ ἕνα, 300 γραμ. συκωτάκια κοτόπουλου, μαϊντανός, μπράντυ, βούτυρο, λάδι, ἕνα κρεμμύδι, ζουμί.

Ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὰ δυὸ ψωμιὰ ὅλη τὴν πέτσα, ὕστερα κόβετε κάθε ψωμὶ σὲ κομματάκια μὲ ὕψος πέντε ἑκατοστὰ καὶ τὰ βάζετε νὰ τηγανιστοῦν σὲ ἄφθονο καφτὸ λάδι. Τὰ στραγγίζετε ἀπὸ τὸ λάδι πάνω σ' ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτὶ καὶ σκάβετε τὸ καθένα μ' ἕνα μυτερὸ μαχαιράκι ὥστε νὰ σχηματιστοῦν μικρὰ καλαθάκια, ποὺ τὰ κρατᾶτε ζεστὰ στὸ θερμοθάλαμο. Βάζετε νὰ χρωματιστῆ σὲ λίγο λάδι καὶ βούτυρο μισὸ τριμμένο κρεμμύδι καὶ ὅταν θὰ πάρη χρῶμα προσθέτετε λίγα φυλλαράκια, μαϊντανὸ καὶ τὰ συκωτάκια ψιλοκομμένα. Ὅταν θὰ χρωματιστοῦν καλὰ τὰ βρέχετε μὲ δυὸ κουταλιὲς μπράντυ, τὰ ἁλατίζετε, τὰ πιπερώνετε καὶ τὰ δροσίζετε μὲ λίγο ζουμί. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν σὲ μέτρια φωτιά, περίπου γιὰ εἴκοσι λεπτά. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμα γεμίζετε μ' αὐτὰ τὰ «καλαθάκια» τοῦ ψωμιοῦ καὶ τὰ βρέχετε πάλι μὲ λίγο ζουμί.

ΠΑΤΕ ΑΠΟ ΣΥΚΩΤΙ

Σὲ μιὰ μεγάλη κουταλιὰ βούτυρο, ποὺ μόλις ἀφρίζει, βάζετε νὰ τηγανιστῆ σὲ σιγανὴ φωτιὰ μαζὶ μ' ἕνα κλαδάκι δεντρολίβανο 200 γραμ. μοσχαρίσιο συκώτι κομμένο σὲ λεπτὲς φετίτσες, χωρὶς νὰ τὸ ἁλατίσετε. Ὕστερα τὸ βρέχετε μ' ἕνα ποτήρι κόκκινο κρασί, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτῆ σὲ σιγανὴ φωτιὰ γιὰ 25 λεπτά. Ἀφαιρεῖτε τὸ δεντρολίβανο, ὕστερα παίρνετε ἕνα - ἕνα τὰ κομμάτια καὶ τὰ περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανή. Ἀνακατεύετε τὸν πολτὸ μὲ 150 γραμ. φρέσκο βούτυρο, δουλεύοντας τὸ μῖγμα μέχρι νὰ πάρη ἕνα ὁμοιόμορφο χρῶμα. Ὕστερα βάζετε τὸ μῖγμα σὲ μιὰ ὀρθογώνια φόρμα ἀφοῦ ἔχετε ἁπλώσει ἀπὸ πρὶν στὸ βάθος της ἕνα στρῶμα τζελατίνας. Ὕστερα τὸ βγάζετε, προσθέτετε ἄλλο ἕνα στρῶμα τζελατίνας καὶ τὸ ξαναβάζετε στὸ ψυγεῖο, ὥσπου νὰ κρυώση.

ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΜΕ ΣΥΚΩΤΑΚΙΑ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ὀκτὼ στρογγυλὰ κρεμμύδια (ἄσπρα χαμηλὰ καὶ γλυκὰ) 200 γραμ. συκωτάκια κοτόπουλου, 80 γραμ. βούτυρο, μιὰ κουταλιὰ ἀλεύρι, ἕνας κύβος κρέατος, ἕνα ποτηράκι κονιάκ, ἁλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο.

Καθαρίζετε μὲ προσοχὴ τὰ κρεμμύδια καὶ μ' ἕνα μυτερὸ μαχαιράκι σκάβετε στὸ κέντρο τοῦ καθενὸς μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη κοιλότητα. Γεμίζετε αὐτὲς τὶς τρύπες μὲ συκωτάκια ὠμά, ψιλοκομμένα καὶ πασπαλισμένα μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι. Ὕστερα τοποθετεῖτε τὰ κρεμμύδια σὲ μιὰ φόρμα στρογγυλή, καλὰ βουτυρωμένη κα ιβάζετε τὴ φόρμα στὴ φωτιὰ σὲ μέτριο φοῦρνο. Ὅταν τὰ κρεμμύδια θὰ χρωματιστοῦν τὰ περιβρέχετε μὲ μιὰ σάλτσα, ποὺ θὰ τὴν ἑτοιμάσετε ὡς ἑξῆς: Βάζετε στὴ φωτιὰ μιὰ κατσαρολίτσα μὲ 50 γραμ. βούτυρο κα ιὅταν θὰ λυώση προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ ἀλεύρι. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τὸ διαλύετε μὲ δυὸ ποτηράκια νερό. Προσθέτετε τώρα μισὸ κύβο κρέατος καὶ ὕστερα ρίχνετε αὐτὴ τὴ σάλτσα πάνω στὰ κρεμμύδια καὶ τὰ ξαναβάζετε σὲ μέτριο φοῦρνο. Ὅταν ἡ σάλτσα θὰ ἔχη πήξει, πασπαλίζετε τὰ κρεμμύδια μὲ λίγο μοσχοκάρυδο καὶ τὰ βρέχετε μ' ἕνα ποτηράκι κονιάκ. Βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ καὶ σερβίρετε τὸ φαγητὸ ἀκόμα ζεστό.

ΣΥΚΩΤΙ ΧΗΝΑΣ ΜΕ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Χρειάζονται γιὰ ἕξη ἄτομα: Ἕξη συκώτια χήνας, 100 γραμ. βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι, ἀρκετὴ φρέσκια σουλτανίνα, δώδεκα βύσσινα σιροπάτα, μαϊντανός, κονιάκ.

Κόβετε στὴ μέση τὰ συκωτάκια, τὰ πλένετε καὶ τὰ στεγνώνετε. Βάζετε τὸ βούτυρο σ' ἕνα τηγάνι μὲ μερικὰ φύλλα ἀλιφασκιὰ καὶ ὅταν τὸ βούτυρο θὰ ἀρχίση νὰ καπνίζη προσθέτετε τὰ συκωτάκια. Ἁλατίζετε, πιπερώνετε, προσθέτετε τὴ σταφίδα καὶ τὰ βύσσινα καὶ συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα σὲ ζωηρὴ φωτιά. Τὴν τελευταία στιγμή, ραντίζετε τὰ συκωτάκια μὲ μισὸ ποτηράκι κονιάκ, τὰ πασπαλίζετε μὲ μιὰ τούφα ψιλοκομμένο μαϊντανό, ἀνακατεύετε καλὰ καὶ στέλνετε τὸ φαγητὸ κατ' εὐθεῖαν στὸ τραπέζι.

ΣΥΚΩΤΑΚΙΑ ΜΕ ΠΟΥΡΕ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: 500 γραμ. χοιρινὸ συκώτι σ' ἕνα μόνο κομμάτι, 100 γραμ. μπέηκον σ' ἕνα μόνο κομμάτι, 300 γραμ. «δίχτυ» ἀπὸ χοιρινό, δυὸ κουταλιὲς λάδι, μοσχοκάρυδο, δάφνη.

Ἀφαιρεῖτε ἀπὸ τὸ συκώτι τὸ δέρμα καὶ τὰ νεῦρα, τὸ κόβετε σὲ κομματάκια καὶ τὸ βάζετε σὲ μιὰ λεκάνη. Κόβετε ἐπίσης τὸ μπέηκον σὲ λουριδίτσες καὶ τὸ προσθέτετε στὸ συκώτι, ὕστερα τὰ πασπαλίζετε ὅλα μὲ μοσχοκάρυδο, τὰ ἀνακατεύετε καὶ τὰ ἀφήνετε σκεπασμένα γιὰ μισὴ ὥρα. Στὸ μεταξὺ βυθίζετε τὸ «δίχτυ» σὲ χλιαρὸ νερό, γιὰ νὰ μαλακώση, καὶ ὕστερα τὸ κόβετε σὲ τετράγωνα ἀπὸ δώδεκα μέχρι δεκαπέντε ἑκατοστὰ καὶ πάνω στὸ καθένα ἀπ' αὐτά, βάζετε λίγο συκώτι, μπέηκον καὶ ἕνα κομματάκι ἀπὸ φύλλο δάφνης. Τὸ τυλίζετε σὲ ντολμαδάκια κα ιτὰ τοποθετεῖτε σ' ἕνα τηγάνι ὅπου ἔχετε βάλει νὰ ζεσταθῆ ἀρκετὸ λάδι. Τηγανίζετε ὅλα τὰ ντολμαδάκια σὲ μέτρια φωτιὰ περίπου γιὰ μισὴ ὥρα καὶ ὕστερα τὰ σερβίρετε μὲ πουρὲ πατάτας.

ΜΟΣΧΑΡΙΣΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΨΗΤΗ

ΝΕΦΡΟ ΑΛΑ ΤΥΡΟΛΕΖΙΚΑ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Δυὸ μοσχαρίσια νεφρά, μιὰ κουταλιὰ πελτὲς ντομάτας, μιὰ κουταλιὰ ἀλεύρι, ἕνα κρεμμύδι, λάδι, δεντρολίβανο, ἁλάτι, πιπέρι, ξίδι, βούτυρο.

Ἀφήνετε τὰ δυὸ νεφρὰ νὰ μουσκέψουν περίπου γιὰ μισὴ ὥρα σὲ νερὸ καὶ ξίδι, ὕστερα τὰ πλένετε κάτω ἀπὸ τὸ τρεχούμενο νερὸ καὶ τὰ κόβετε σὲ φετίτσες πολὺ λεπτές. Βάζετε στὴ φωτιὰ μιὰ κατσαρόλα μ' ἕνα κρεμμύδι ψιλοκομμένο, τρεῖς κουταλιὲς λάδι, ἕνα καρύδι βούτυρο. Ὅταν τὸ κρεμμύδι χρωματιστῆ καλὰ προσθέτετε τὶς φετίτσες τῶν νεφρῶν καὶ τὶς ἀφήνετε νὰ χρωματιστοῦν, ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ μερικὰ φυλλαράκια ἀλιφασκιὰ καὶ δεντρολίβανο πολὺ ψιλοκομμένα. Ὕστερα πασπαλίζετε τὰ νεφρὰ μὲ λίγο ἀλεύρι, τὰ βρέχετε μὲ μιὰ κουταλιὰ ζουμὶ μέσα στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε διαλύσει τὴ ντομάτα. Τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν γιὰ μερικὰ λεπτὰ σὲ ζωηρὴ φωτιὰ ὥσπου νὰ πήξη ἡ σάλτσα, ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ μερικὲς στιγμὲς πρὶν νὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ προσθέτετε ἕνα ποτηράκι ξίδι ἀφήνοντάς το νὰ ἐξατμιστῆ σὲ ζωηρὴ φωτιά.

ΝΕΦΡΑ ΣΕ ΑΣΠΡΟ ΚΡΑΣΙ

1) Ἀγοράζετε περίπου 125 γραμ. μανιτάρια γαλλικὰ (τοῦ κουτιοῦ) τὰ καθαρίζετε, τὰ ψιλοκόβετε καὶ τὰ βάζετε νὰ χρωματιστοῦν σὲ 25 — 30 γραμ. βούτυρο. Τὰ ἁλατίζετε καὶ προσθέτετε ἀρκετὸ πιπέρι. Ὕστερα τὰ ἀφήνετε νὰ μαγειρευτοῦν.

2) Ἀπὸ ἕξη φέτες ψωμὶ φόρμας διαμέτρου περίπου 10 ἑκατ. σχηματίζετε δώδεκα τάρτες σὲ σχῆμα καρδιᾶς ἀφοῦ ἔχετε διπλώσει στὰ δυὸ τὶς φέτες καὶ ἔχετε πιέσει πάνω σ' αὐτὲς μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς εἰδικὲς φορμίτσες τῶν μπισκότων. Τηγανίζετε τὶς «καρδιὲς» σὲ 50 γραμ. βούτυρο καὶ τὶς βάζετε κατὰ μέρος.

3) Ἑτοιμάζετε τὰ νεφρὰ (ἀπὸ μοσχάρι) ὅπως συνήθως, ὑπολογίζοντας γιὰ ἕξη ἄτομα, 700 — 800 γραμ. Χρησιμοποιεῖτε ἕνα τηγάνι πολὺ μεγάλο μὲ ἀρκετὸ βούτυρο. Ρίχνετε τὰ νεφρὰ καὶ τὰ ἀφήνετε γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ στὴ φωτιὰ μέχρι νὰ ἐξατμιστῆ ὅλο τὸ νερὸ ποὺ ἔχουν. Ἀνακατεύετε μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι, βγάζετε τὰ νεφρὰ μόλις θὰ ἔχουν ἀλλάξει χρῶμα, τὰ τοποθετεῖτε σὲ μιὰ πιατέλλα σερβιρίσματος, ἁλατίζετε καὶ πιπερώνετε.

4) Ρίχνετε στὸ βούτυρο ὅπου ἔχουν τηγανιστῆ τὰ νεφρὰ ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασὶ ἀρετσίνωτο, ἕνα φλυτζάνι γάλα, μισὸ ποτήρι κονιάκ, μισὸ κουταλάκι ἁλάτι, ἀρκετὸ πιπέρι. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικὰ τὰ ἀνακατεύετε καλά, ὕστερα προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ ἀλεύρι λυωμένο σὲ λίγο γάλα. Προσθέτετε στὴ σάλτσα τὰ μανιτάρια καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ βράση γιὰ λίγο. Σερβίρετε τὴ σάλτσα, τὰ νεφρά, τὰ μανιτάρια, τὶς καρδιὲς τοῦ ψωμιοῦ, ὅπως φαίνονται στὴν φωτογραφία 5.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΚΑΙ ΝΕΦΡΟ

Χρειάζονται: 800 γραμ. μοσχάρι (στῆθος), ἕνα νεφρὸ μοσχαρίσιο, 40 γραμ. βούτυρο, πιπέρι, ἁλάτι καὶ ζουμί.

Τὸ νεφρὸ πρέπει νὰ ἔχη ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ λίπος του. Βάζετε τὸ νεφρὸ μέσα στὸ κρέας, ποὺ τὸ τυλίγετε σὲ κύλινδρο καὶ τὸ δένετε γιὰ νὰ ἔχετε ὕστερα κανονικὲς φέτες. Ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ τοποθετεῖτε τὸν κύλινδρο σ' ἕνα ὀβὰλ πυρέξ, ἀφοῦ τὸ βρέχετε μὲ λυωμένο βούτυρο καὶ μερικὲς κουταλιὲς ζουμί. Παρακολουθεῖτε τὸ μαγείρεμα, γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κρέας καὶ προσθέτοντας ἂν χρειάζεται μερικὲς κουταλιὲς ζουμί. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμο βγάζετε τὸν κύλινδρο, τὸν κόβετε σὲ φέτες καὶ τὶς σερβίρετε μὲ σαλάτα ἐποχῆς, ἀρακὰ βουτύρου, πράσινα φασολάκια καὶ πατατίτσες τσίπς.

ΝΕΦΡΑ ΑΡΝΙΣΙΑ ΜΕ ΡΥΖΙ

(Ἐξωτικὴ συνταγή)

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Τέσσερα νεφράκια ἀρνιοῦ, 250 γραμ. ρύζι, 60 γραμ. βούτυρο, 30 γραμ. ἀλεύρι, ἕνας κύβος κρέατος, 150 γραμ. μανιτάρια (τοῦ κουτιοῦ), 30 γραμ. λαρδί.

Καθαρίζετε καὶ πλένετε τὰ νεφράκια, τὰ κόβετε στὴ μέση καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ μουσκέψουν σὲ χλιαρὸ νερὸ γιὰ εἴκοσι λεπτά. Στὸ μεταξὺ βάζετε στὴ φωτιὰ μιὰ κατσαρόλα γεμάτη νερὸ κι' ὅταν θὰ ἀρχίση νὰ βράζη ρίχεντε τὸ ρύζι καὶ μιὰ φουχτιὰ ἁλάτι. Τὸ ἀφήνετε νὰ βράση γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἐνῶ τὸ ρύζι θὰ μαγειρεύεται ἑτοιμάζετε τὴ σάλτσα μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Βάζετε σ' ἕνα τηγάνι 30 30 γραμ. βούτυρο, ὅταν θὰ λυώση τὸ πασπαλίζετε μὲ τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ ἀφήνετε ὥσπου νὰ πάρη ἕνα χρῶμα σχεδὸν σκοῦρο. Στὸ μεταξὺ διαλύετε τὸν κύβο τοῦ κρέατος σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ ρίχνετε πάνω στὸ ἀλεῦρι φροντίζοντας νὰ τὸ διαλύσετε χωρὶς νὰ σχηματιστοῦν σβῶλοι. Ἁλατίζετε καὶ πιπερώνετε. Συνεχίζοντας νὰ ἀνακατεύετε ἀφήνετε τὸ μῖγμα νὰ βραση γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα, σὲ μέτρια φωτιά. Ὕστερα τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ κρατᾶτε ζεστό. Καθαρίζετε τὰ μανιτάρια, χωρίζετε τὰ κεφάλια ἀπὸ τὰ κοτσάνια καὶ βάζετε τὰ κεφάλια σ' ἕνα τηγάνι ὅπου θὰ ἔχετε λυώσει τὸ ὑπόλειπο βούτυρο. Στραγγίζετε τὸ ρύζι καὶ τὸ κρατᾶτε ζεστὸ ἐνῶ τὰ μανιτάρια σιγοτηγανίζονται περίπου γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Βάζετε πάνω στὴ φωτιὰ τὴ σχάρα κα ιτὴν ἀφήνετε νὰ πυρώση καλά. Στραγγίζετε τὰ νεφρὰ ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ σκουπίζετε μ' ἕνα πανί, τὰ τρίβετε μὲ τὸ λαρδί, ποὺ τὸ ἔχετε βάλει νὰ «λυώση» σὲ φωτιά. Τὰ βάζετε πάνω στὴν πυρωμένη σχάρα καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν γιὰ πέντε λεπτὰ ἀπὸ κάθε μέρος. Ὕστερα βυθίζετε τὰ νεφρὰ στὴ σάλτσα, ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει. Βάζετε τὸ ρύζι σὲ στεφάνι γύρω σὲ μιὰ πιατέλλα σερβιρίσματος, βάζετε τὰ νεφρὰ στὴ μέση σκεπασμένα μὲ τὴ σάλτσα καὶ γαρνίρετε μὲ τὰ μανιτάρια.

ΜΟΣΧΑΡΙΣΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΗ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Δυὸ μοσχαρίσιες καρδιές, 30 γραμ. λαρδί, ἀρώματα, βούτυρο, λάδι, ἕνα κρεμμύδι, πελτὲς ντομάτας, ἀλεύρι, ἄσπρο κρασί, ζουμὶ καὶ σκόρδο.

Κόβετε τὶς καρδιὲς στὴ μέση, τὶς καθαρίζετε καλά, τὶς τυλίγετε μὲ λουρίδες ἀπὸ λαρδί, ποὺ τὸ ἔχετε ἀφήσει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀνάμεσα σ' ἕνα «ρυφτὸ» ἀπὸ ἀρωματικὰ (μαϊντανό, θυμάρι, βασιλικό, δεντρολίβανο). Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἕνα μεγάλο καρύδι βούτυρο, δυὸ κουταλιὲς λάδι, μισὸ κρεμμύδι ψιλοκομμένο καὶ μιὰ σκελίδα σκόρδο. Ὅταν τὸ κρεμμύδι θὰ χρωματιστῆ βάζετε μέσα στὴν κατσαρόλα τὶς καρδιὲς ἐλαφρὰ ἀλευρωμένες. Τὶς χρωματίζετε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, τὶς ἁλατίζετε, τὶς πιπερώνετε καὶ τὶς βρέχετε μ' ἕνα ποτήρι κρασί. Ὅταν τὸ κρασὶ θὰ ἐξατμιστῆ προσθέτετε ἕνα φλυτζάνι ζουμί, ὅπου ἔχετε λυώσει τὴ ντομάτα. Ἀφήνετε τὶς καρδιὲς νὰ σιγομαγειρευτοῦν περίπου γιὰ μιὰ ὥρα. Ὕστερα βγάζετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, ἀφαιρεῖτε τὶς καρδιές, ξαναβάζετε τὴ σάλτσα νὰ πήξη λίγο καὶ περιχύνετε μ' αὐτὴ τὶς καρδιές, ἀφοῦ τὶς ἔχετε κόψει σὲ φέτες.

ΜΟΣΧΑΡΙΣΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΨΗΤΗ

Χρειάζονται γιὰ τέσσερα ἄτομα: Μιὰ μοσχαρίσια καρδιά, λάδι, χυμὸς λεμονιοῦ, ἕνα ποτήρι κρασί, ἁλάτι καὶ πιπέρι.

1) Πλένετε καὶ στεγνώνετε τὴν καρδιά, τὴν ἁλατίζετε ἐλαφρά. 2) Τὴν τυλίγετε σ' ἕνα λαδόχαρτο. 3) Τὴν βάζετε σ' ἕνα ταψὶ καὶ χωρὶς νὰ προσθέσετε τίποτ' ἄλλο βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο γιὰ 40 λεπτά. Γιὰ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἀνασηκώνετε τὸ χαρτὶ καὶ βρέχετε τὴν καρδιὰ μὲ τὴ σάλτσα της. 4) Βγάζετε τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸ ταψὶ καὶ ρίχνετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κρασί. 5) Κόβετε τὴν καρδιὰ σὲ δυὸ μέρη κατὰ μῆκος καὶ τὴν βάζετε μέσα στὴ σάλτσα. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὴ φωτιά, περιβρέχετε τὴν καρδιὰ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ τὴ σερβίρετε μὲ φετίτσες ψωμιοῦ τηγανισμένες σὲ βούτυρο, τοῦφες μαϊντανοῦ καὶ φετίτσες λεμονιοῦ.

ἡ τέχνη τοῦ ψαρέματος

ΤΟ ΠΕΤΑΧΤΑΡΙ

ΟΤΑΝ μένουμε στὴν ἐξοχὴ κοντὰ στὴ θάλασσα, βλέπουμε καμμιὰ φορὰ τὸ πρωῒ ἐνωρίς, ἕναν ψαρᾶ, ἐπαγγελματία ἢ ἐρασιτέχνη, νὰ κουβαλάη μὲ καμάρι ἕνα ψάρι ἑνός, δύο ἢ καὶ περισσοτέρων κιλῶν, τὸ ὁποῖο ἔχει πιάσει μὲ πεταχτάρι. Θὰ προσπαθήσωμε λοιπὸν νὰ περιγράψωμε αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ψαρέματος. Ἡ βάσις του εἶναι μιὰ μεσινέζα καὶ ἕνα ἀγκίστρι, ἕνα καλὸ δόλωμα... καὶ ὑπομονή. Ἀγοράζουμε λοιπὸν μιὰ κουλούρα μεσινέζα Νο 50. Ἀφοῦ τὴν ξεδιπλώσουμε καὶ τὴν ξαναδιπλώσουμε ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι φελλό, διαστάσεων περίπου 10Χ15, δένουμε στὴν ἄκρη της ἕνα στριφτάρι γερό, διότι πᾶμε γιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι. Προηγουμένως, πρὶν δέσουμε τὸ στριφτάρι, περνᾶμε τὴν καθετὴ μέσα σ' ἕνα μολύβι στενόμακρο, μήκους περίπου τριῶν ἑκατοστῶν. Αὐτὸ γιατί, ὅταν τὸ ψάρι ἁρπάξη τὸ δόλωμα, πρέπει νὰ μπορῆ νὰ τὸ παρασύρη χωρὶς ἀντίστασι, ὁπότε τὸ καταπίνει καὶ πιάνεται εὐκολώτερα. Στὰ εἴδη ψαρικῆς, μαζὶ μὲ τὴν μεσινέζα, τὸ στριφτάρι καὶ τὸ ἀγκίστρι ζητᾶμε νὰ μᾶς δώσουν καὶ μιὰ μακρουλὴ μολυβήθρα, γι' αὐτὸ τὸν σκοπό. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ στριφτάρι, δένουμε ἕνα κομμάτι μεσινέζα Νο 40, δηλαδὴ ψιλότερη, ἕως ἑνάμισυ μέτρο, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχουμε δέσει μὲ πέντε ἢ ἕξη στροφὲς ἕνα μεγάλο ἀγκίστρι (ὅπως περιγράψαμε τὸ δέσιμο σὲ προηγούμενο τεῦχος). Τὸ μέγεθος τοῦ ἀγκιστριοῦ πρέπει νὰ εἶναι σὰν καὶ αὐτὰ ποὺ δένουν στὰ χονδρὰ παραγάδια, τὰ λεγόμενα σκυλοπαράγαδα.

Τώρα τὸ πεταχτάρι μας εἶναι ἕτοιμο καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ τὸ ὁπλίσουμε, δηλαδὴ νὰ τὸ δολώσουμε καὶ πρὸ παντὸς νὰ διαλέξουμε ποῦ θὰ τὸ ρίξουμε. Τὰ ψάρια, ἰδίως τὰ μεγάλα, μόνο ὅταν βροῦνε σὲ ἕνα μέρος ἥσυχο καὶ εὔκολο φαγητό, εἴτε ἀπὸ μαλάγρωμα ποὺ ἔχουμε κάμει προηγουμένως, εἴτε ἀπὸ ὑπολείμματα κανενὸς δυναμίτη —πρᾶγμα σύνηθες στὰ νησιὰ μας— μένουν γιὰ λίγο ἐκεῖ καὶ τρῶνε. Ἀλλως διανύουν —ἰδίως τὰ βράδια— ἀποστάσεις μεγάλες, ψάχνοντας κοντὰ στοὺς βράχους καὶ τὶς ἀκρογιαλιὲς γιὰ κανένα ψαράκι ἢ μικρὸ καλαμαράκι ἢ μύδι ἢ χταποδάκι, ἢ ἄλλο τίποτε φαγώσιμο.

Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὰ ψάρια ποὺ δὲν ἔχουνε μόνιμη κατοικία, διότι ὑπάρχουν καὶ ὡρισμένα ποὺ ἔχουν φωλιὲς σὲ σπηλιὲς ἢ τρύπες σὲ βράχους, στὸν πάτο τῆς θάλασσας, ὅπου μένουν μονίμως μέχρις ἐξώσεως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ βόσκουν γύρω ἀπὸ τὴν φωλιά τους. Τέτοια ψάρια εἶναι οἱ στεῖρες, οἱ σφυρίδες, οἱ σμέρνες καὶ ἄλλα.

Στὰ μέρη ποὺ πηγαίνουμε γιὰ ἐξοχή, μαθαίνουμε ἀπὸ τοὺς ψαράδες ἢ τοὺς ἄλλους ἐρασιτέχνες τὰ εἴδη τῶν ψαριῶν ποὺ βρίσκονται στὴν περιοχὴ καὶ ἀναλόγως χρησιμοποιοῦμε τὸ πεταχτάρι. Μποροῦμε νὰ ψαρέψουμε τὴ νύχτα μέσα στὸ λιμάνι λαβράκια, ἢ νὰ τὸ ρίξωμε σὲ ξέρες μέσα στὴ θάλασσα καὶ σὲ ἀνάλογο βάθος, ἀρχίζοντας τοὐλάχιστον ἀπὸ τὶς τρεῖς ὀργιές.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ διαλέξωμε τὸ εἶδος τοῦ δολώματος ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμε. Μία φρέσκια σαρδέλλα ἢ μιὰ γόπα ἢ μιὰ μαρίδα εἶναι δολώματα πρώτης τάξεως γιὰ τὸ πεταχτάρι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιφρονήσωμε τὰ καλαμαράκια, τὰ ὁποῖα μέσα στὴ θάλασσα φωσφορίζουν καὶ κινοῦν τὴν περιέργεια τοῦ ψαριοῦ ἢ ἐπίσης ἕνα ποδαράκι ἀπὸ χταπόδι, τὸ ὁποῖο πρέπει προηγουμένως νὰ ἔχωμε χτυπήσει, γιὰ νὰ εἶναι μαλακὸ κατὰ τὸ δόλωμα καὶ νὰ τὸ ἁρπάξη καλλίτερα τὸ ψάρι. Πολλὲς φορές, δολώνουν καὶ μὲ μύδια ὁλόκληρα, μὲ τὰ τσόφλια σπασμένα καὶ τὸ ἀγκίστρι περασμένο, ὄχι βέβαια στὰ τσόφλια, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα. Μ' αὐτὰ κάνουν θραῦσι στὶς τσιποῦρες, ὅπου ὑπάρχουν.

Αὐτὸ τὸ ψάρεμα μπορεῖ νὰ γίνη καὶ τὴν ἡμέρα, σὲ ὄχι ἀψάρευτα, ἀλλὰ λιγοψαρεμένα μέρη. Ἰδίως ὅμως γίνεται τὴ νύχτα, ἀπὸ τότε ποὺ θὰ μισοσκοτεινιάση καὶ ὅσες ὧρες θέλουμε, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμε καλὴ συντροφιὰ γιὰ κουβέντα. Μαζὶ μὲ τὴν παρέα πρέπει νὰ ἔχωμε καὶ μιὰ... ἀπόχη μὲ μακρὺ καὶ δυνατὸ κοτσάνι, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ξενερίσωμε τὸ ψάρι ὅταν τὸ φέρωμε κοντά μας. Γιατί, ἂν τὸ τραβήξωμε ἀπότομα, πάνω στὴ βία καὶ τὸν ἐνθουσιασμό μας, μπορεῖ νὰ ξαγκιστρωθῆ.

Ὅταν πᾶμε στὸ προσδιωρισμένο μέρος, δολώνουμε τὸ ἀγκίστρι. Ἂν τὸ δόλωμα εἶναι ψάρι, ἀφοῦ περάσωμε τὸ ἀγκίστρι ἀπὸ τὰ μάτια καρφώνουμε τὴν μύτη του στὸ σῶμα περασιά ὥστε νὰ ἐξέχη λίγο ἡ μύτη. Ὕστερα ἀφήνουμε ψάρι παράμαλο, στριφτάρι καὶ μολύβι λίγο πιὸ πέρα, χάμω, καὶ ἀρχίζουμε νὰ ξεδιπλώνουμε τὴν μεσινέζα κουλουριαστὰ χάμω ἕως ὅτου ξεδιπλωθῆ ὅλη. Ὕστερα δένουμε τὸν φελλὸ μὲ τὴν ἄκρη της σὲ κάποιο σίγουρο μέρος καὶ ξαναγυρίζουμε κουλουριαστὰ τὴν μεσινέζα, ὥστε νὰ φθάσωμε πάλι στὴν ἄκρη ποὺ εἶναι δολωμένη. Τότε, ἀφοῦ ἀπομακρύνωμε λίγο τοὺς περιέργους, —δεδομένου ὅτι τὸ πεταχτάρι, ὅπως τὸ λέει τὸ ὄνομά του, πρέπει νὰ τὸ πετάξουμε μακρυὰ μέσα στὴ θάλασσα— ἀρχίζομε νὰ τὸ περιστρέφωμε γύρω-γύρω καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας, ὥστε νὰ τοῦ δώσωμε φόρα πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ θέλουμε. Καλὸ θὰ εἶναι νὰ μὴ πετάξωμε ὅλη τὴ μεσηνέζα μέσα στὴ θάλασσα, ἀλλὰ νὰ μᾶς μείνη λίγη χάμω, ὁπότε, ἀφοῦ τὴν τεντώσουμε λίγο, βάζουμε ἐπάνω της μιὰ πετρίτσα γιὰ νὰ τὴν συγκρατῆ, ὥστε, ἅμα τυχν ἁρπάξη τὸ δόλωμα τὸ ψάρι νὰ μὴ εὕρη ἀμέσως ἀντίστασι καὶ τὸ ξεράση, ἀλλὰ νὰ παρασύρη τὴν μεσινέζα καὶ μὲ τὸ τέντωμα νὰ καρφωθῆ μὲ τὸ ἀγκίστρι ποὺ θὰ ἔχη πλέον καταπιῆ.

Ὅσοι διαθέτουν κανένα βαρκάκι, μποροῦν νὰ κάνουν ἕνα ἄλλου εἴδους ψάρεμα μὲ πεταχτάρι, τὸ ὁποῖο εἶναι πολὺ ἀποδοτικό. Χρησιμοποιοῦμε κουτάκια τοῦ γάλακτος τὰ ἀδειάζομε ἀπὸ δυὸ μικρὲς τρύπες, τὶς βουλώνουμε μὲ καλάϊ καὶ δένουμε ἐπάνω μιὰ μεσινέζα ἕως πέντε ὀργιὲς (ἢ καὶ περισσότερο ἂν θὰ ψαρέψωμε σὲ βαθύτερα νερά. Στὴν ἄκρη τῆς μεσινέζας, δένουμε μιὰ ἄλλη μεσινέζα, μήκους τριῶν μέτρων, ἀπὸ τὴ μέση της. Ἔτσι εἶναι, σὰν νὰ ἔχωμε ἕνα Τ κεφαλαῖο ἀλλ' ἀνεστραμμένον. Στὰ δύο ἄκρα, δένουμε ἀπὸ ἕνα ἀγκίστρι, χονδρὸ ὅπως εἴπαμε προηγουμένως. Ἐὰν δὲν ἔχουμε κουτιὰ ἀπὸ γάλα, χρησιμοποιοῦμε κομμάτια ἀπὸ φελλὸ στὰ ὁποῖα κάνουμε μιὰ τρύπα καὶ δένουμε τὴν ἄκρη τῆς μεσινέζας. Τὴν διπλώνουμε δὲ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φέρωμε στὸ τέλος τὸ δυὸ ἀγκίστρια μαζί, τὰ ὁποῖα δολώνουμε. Συνήθως, σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ψαρέματος, βάζουν γιὸ δόλωμα χταπόδι παραγουλιασμένο, ἀλλὰ καὶ ἡ σαρδέλλα εἶναι ἐπίσης πολὺ καλὸ δόλωμα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πεταχτάρια κάνουν καμμιὰ δεκαριὰ ἢ καὶ περισσότερα, τὰ τοποθετοῦν, δολωμένα ἐκ τῶν προτέρων, σὲ ἕνα πανεράκι ρηχὸ καὶ πηγαίνουν μὲ τὴ βάρκα στὰ μέρη ποὺ ἔχουν προηγουμένως ἐπισημάνει λίγο πρὶν νυχτώση. Ξεδιπλώνουν τὰ δύο ἀγκίστρια, τὰ ὁποῖα βουλιάζουν σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ δολώματα καί, ἅμα πατώσουν, ἀφήνουν καὶ τὸ κουτὶ ἢ τὸν φελλὸ νὰ ἐπιπλέη.

Τὰ δολώματα θὰ τὰ ρίξωμε σὲ τρεῖς περίπου ὀργυὲς βάθος καὶ σὲ μέρη ποὺ λέγονται ἀπὸ τοὺς ψαράδες ἀποχές, δηλαδή, ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν οἱ βράχοι καὶ ἀρχίζει ἡ ἀμμουδιὰ ἢ ἡ φυκιάδα. Ἐκεῖ μαζεύονται οἱ στεῖρες συνήθως, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ βρεθῆ καὶ κανένα ἄλλο εἶδος μεγάλο πετρόψαρο. Τὸ πρωῒ, πηγαίνουμε καὶ μαζεύουμε τὰ προϊόντα τῆς νυκτερινῆς μας ἐξορμήσεως. Πρέπει νὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ ὅτι τὸ πιασμένο ψάρι, προσπαθῶντας νὰ φύγη, παρασύρει τὸ ἄλλο ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖο γαντζώνεται στοὺς βράχους σὰν ἀγκυρίτσα καὶ ἀκινητοποιεῖ τὸ ψάρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ψάρεμα μὲ βάρκα.

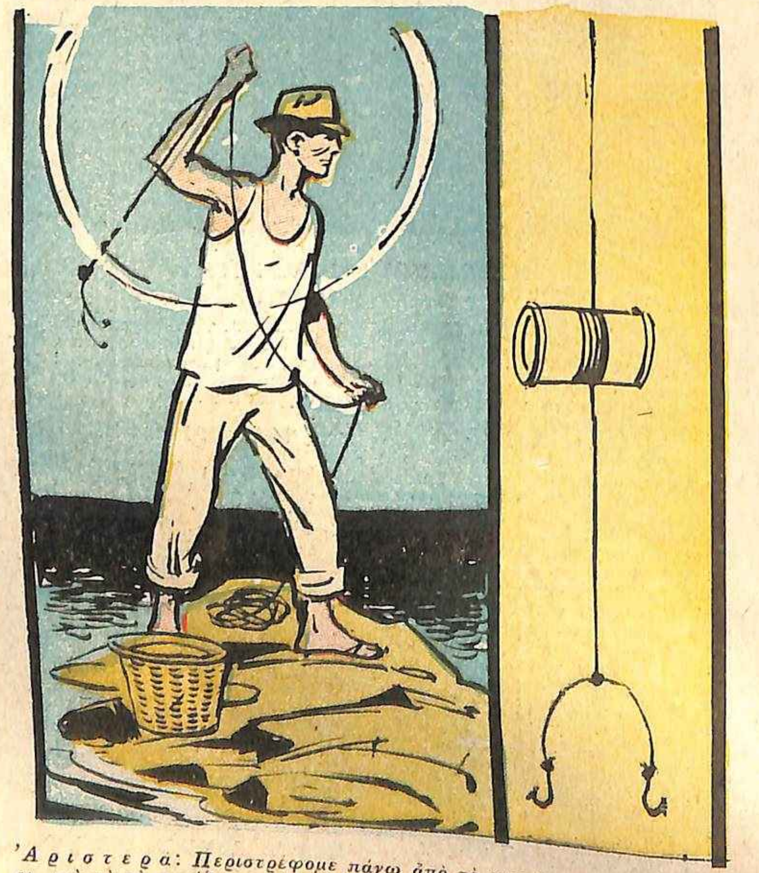

Ἀριστερά: Περιστρέφομε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας τὸ πεταχτάρι, γιὰ νὰ τὸ πετάξωμε μὲ φόρα πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ θέλουμε. Δεξιά: Τὸ πεταχτάρι μὲ τὸ κουτί, ποὺ τὸ ἀφήνουμε νὰ ἐπιπλέη.

✲ ✲

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑ ΚΡΑΝΟΣ

Μιὰ Γερμανίδα σύζυγος, 42 χρόνων, ἡ Μαριάνα Βὸλφ ἀντιμετωπίζει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες καὶ ἐκπληκτικὲς δικαστικὲς ὑποθέσεις ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανείς. Τὸ 1945, μαθαίνοντας πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της εἶχε σκοτωθῆ, σὲ κάποια μάχη, ἀποφάσισε νὰ τελέση τὸ γάμο της μαζί του μὲ ἐκείνη τὴν εἰδικὴ τελετὴ στὴν ὁποία οἱ Γερμανίδες ἀρραβωνιαστικὲς τῶν Γερμανῶν ποὺ πέθαναν στὸν πόλεμο, πρόφεραν τὸ «ναὶ» κοντὰ σὲ μιὰ καρέκλα, πάνω στὴν ὁποία ἦταν τοποθετημένο ἕνα συμβολικὸ κράνος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ κράτος τὶς θεωροῦσε χῆρες πολέμου κι' ἔτσι εἶχαν δικαίωμα στὰ διάφορα νομικὰ καὶ οἰκονομικὰ προνόμια. Μὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι συνέβηκε κάτι ἐκπληκτικό. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μαριάνας δὲν ἦταν νεκρός, ἀλλὰ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ρώσους κι' ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ξαναγύρισε στὴ Γερμανία. Φυσικὰ πληροφορήθηκε τὸ «γάμο» του μὲ τὴ Μαριάνα καὶ πῆγε νὰ ζήση μαζί της σὰν σύζυγος. Οἱ δυό τους ἀπέκτησαν ἕνα παιδὶ ποὺ εἶναι σήμερα 15 χρόνων. Ὅλα πήγαιναν καλά, ὥσπου ὁ σύζυγος, ποὺ εἶναι δικηγόρος, ἐρωτεύτηκε μιὰ ἄλλη γυναίκα καὶ ἀντὶ νὰ ζητήση διαζύγιο (πρᾶγμα ποὺ θὰ δημιουργοῦσε πολλὲς δυσκολίες) ζήτησε νὰ κηρυχθῆ ἄκυρος ὁ γάμος του μὲ τὴ Μαριάνα.

«Ἡ Μαριάνα, δὲν παντρεύτηκε ἐμένα, ἀλλὰ ἕνα κράνος» ὑποστήριξε.

«Ἐγώ, δὲν ἔδωσα ποτὲ τὴ συγκατάθεσί μου γιὰ ἐκεῖνο τὸ γάμο».

Οἱ δικαστὲς τοῦ ἔδωσαν δίκιο καὶ ἡ ἄτυχη Μαριάνα, σύζυγος νόμιμη καὶ μὲ ἕνα νόμιμο παιδί, ἔκανε ἔφεσι προσπαθῶντας νὰ ἀμυνθῆ ἐναντίον τοῦ ἀντρός της, ποὺ ἀπὸ ἐπάγγελμα γνωρίζει πολὺ καλὰ τοὺς νόμους.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΜΑΝΤΩ

ΤΑ ΝΕΑ παριζιάνικα μαντὼ τῆς ἐποχῆς θὰ ἱκανοποιήσουν, ἀσφαλῶς, ὅλα τὰ γοῦστα καὶ ταιριάζουν πραγματικὰ σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς σιλουέττες. Ὁ Λαρός, π.χ. λανσάρει ἕνα χαριτωμένο μοντέλο μὲ κοντὸ κορσὰζ σὲ στὺλ «νωμίτη», ποὺ συνεχίζεται, ὡστόσο, πάνω στὸ μαντὼ μὲ δυὸ βαθειὲς ντεκοὺπ σὲ κάθε πλευρὰ μπροστά, ποὺ σχηματίζουν μακρυὰ τρίγωνα μὲ μεγάλες μύτες. Οἱ ντεκοὺπ κοντὰ στὸ ἄνοιγμα γίνονται σὲ ἴσια γραμμή, οἱ δεύτερες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν κάτω μασχάλη, κόβονται σὲ στρογγυλεμένη γραμμή. Γαρνίρονται, δέ, μὲ διπλὰ γαζιά.

Ὁ Πατοὺ, πάλι, θέλει τὸ ἀμπιγιὲ μαντὼ πολὺ νεανικό. Γίνεται ἀπὸ σκουρόχρωμο ὕφασμα καὶ γαρνίρεται μὲ ἄσπρο ἢ ἀνοιχτόχρωμο μεταξωτό· ἀπὸ αὐτὸ γίνεται ὁ ξεχειλωτὸς γιακᾶς καὶ τὰ ἑνωμένα σχεδὸν μ' αὐτὸν πέττα, ποὺ πέφτουν μᾶλλον σὲ ὁριζόντια γραμμή. Οἱ μανσέττες, πάνω σὲ λίγο πιὸ μεγάλες διπλὲς μανσέττες ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ μαντώ, εἶναι ἀνοιχτὲς καὶ ἐπίσης ἄσπρα ἢ ἀνοιχτόχρωμα τὰ κουμπιὰ (δυὸ σειρὲς ἀπὸ τρία ἡ κάθε μιὰ) εἶναι στὸ ἴδιο χρῶμα τῆς γαρνιτούρας.

Ὁ Καρντέν, ποὺ ντύνει τώρα πάλι τὴ γυναῖκα μὲ ὅλους τοὺς ζεστοὺς τόνους τοῦ μπλέ, προτείνει μαντὼ μὲ πολὺ χαμηλὴ ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ «φούστα», ποὺ κόβεται, σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ μακρὺ κορσάζ, συχνὰ ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα. Τὰ πολὺ μεγάλα ἕξη κουμπιὰ ράβονται σὲ δυὸ σειρές, τὸ ἕνα πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτσι ὥστε νὰ φτάνουν ὣς τὸ τέλος τοῦ κορσάζ.

Ἡ Μάγκυ Ρούφ, πάλι, προτιμάει τὴν ἐβαζὲ κοὺπ ἀπὸ τὸ ἴσιο ὕφασμα, μὲ «ἄνοιγμα» τῆς γραμμῆς ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ κάτω, χάρις στὰ ἐβαζὲ φύλλα τοῦ ρούχου. Προτείνει, δέ, τετράγωνα μεγάλα κουμπιὰ καὶ διπλὸ κούμπωμα. Κι' ἐκείνη ἀκολουθεῖ τὴ νέα γραμμὴ τοῦ ντεκολτέ, ποὺ εἶναι ξεχειλωτό, μικρὸ καὶ μυτερό, μὲ μικρὰ κι' ὅμοια πέττα.

Ἕνα τελευταῖο μοντέλο, ἄλλωστε, ποὺ θυμίζει πολὺ περασμένες ἐποχὲς εἶναι: μιὰ ρεντιγκότα, κλειστὴ μὲ δυὸ κουμπιά, μόνο μέχρι τὸ στῆθος (ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀνοίγει σὲ γραμμὴ «Λ») καὶ μὲ ραμπὰ στὶς σχιστὲς τσέπες, πάνω στὸ στῆθος.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ „ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ" ΜΕ ΠΤΙ — ΚΑΡΩ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐμφανίζονται πάλι τὰ τόσο πρακτικὰ κι' εὔθυμα πτὶ-καρώ. Συνδυάζονται, δέ, ἐφέτος μὲ πολὺ ὅμορφο τρόπο. Θὰ δοῦμε, λοιπόν, συχνά, ταγιὲρ μὲ μονόχρωμες φοῦστες καὶ μὲ πτὶ-καρὼ ζακέττες, κατὰ προτίμησι στὰ χρώματα «φουντούκι» μὲ ἄσπρες ὁριζόντιες καὶ κάθετες ρίγες, ἢ ἄσπρο φόντο μὲ μαῦρα πτὶ-καρώ, καθὼς καὶ ἄσπρα καὶ μπλὲ πτὶ-καρώ.

Ἕνα φόρεμα ἀπὸ τέτοιο ὕφασμα γαρνίρεται π.χ. μὲ μανσέττες στὰ ¾ μανίκια καὶ μὲ «πεστὸ» γιακᾶ (μὲ ἀνοιχτὲς τὶς μύτες του) ἀπὸ ἄσπρο πικέ. Μπροστὰ στὸ ντεκολτέ, κάτω ἀπὸ τὸ γιακᾶ, θὰ ράψετε ἕνα μεγάλο πλατὺ φιόγκο, ἐπίσης ἀπὸ πικέ. Οἱ δυὸ σειρὲς ἀπὸ κουμπιὰ εἶναι στενὲς στὸ κορσὰζ καὶ φαρδιὲς στὴ φούστα, δίπλα στὶς πλατιὲς καὶ σιδερωμένες πιέττες σὲ κάθε πλευρά. Τὰ

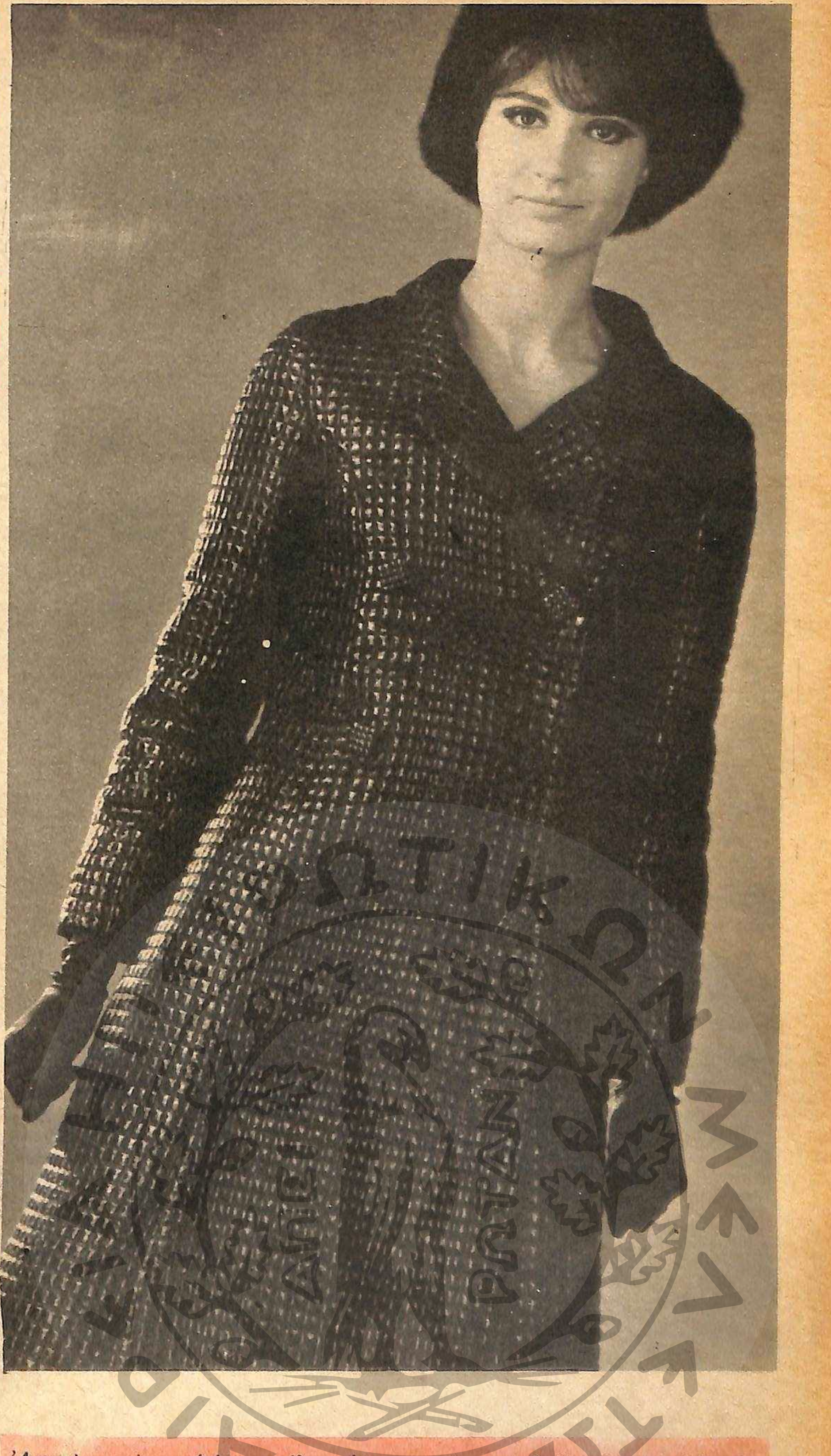

Ἀμπιγιὲ μαντώ, παριζιάνικης μόδας, τύπου ρεντιγκότας, μὲ διπλὸ κούμπωμα, ἀπὸ μαῦρο κλοκὲ Κρυλόρ. Τὸ μοντέλο εἶναι τῆς Μάγκυ Ρούφ.

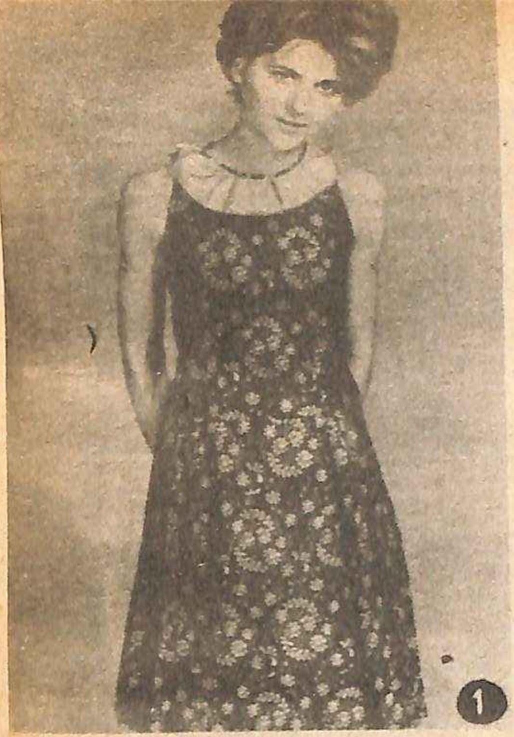

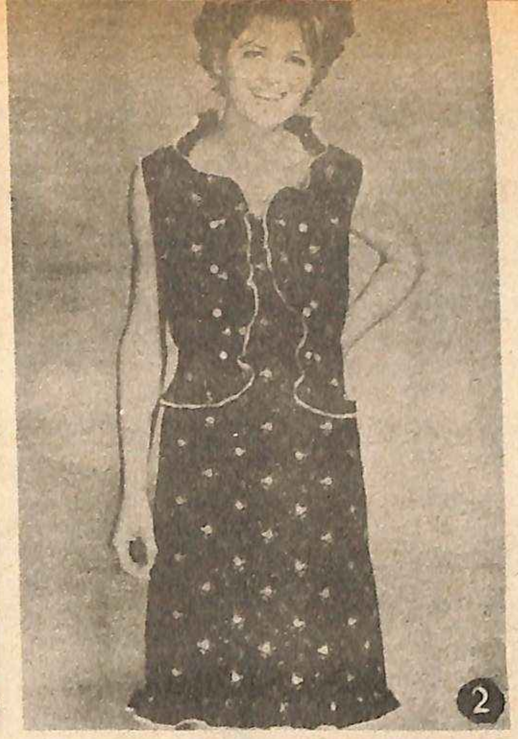

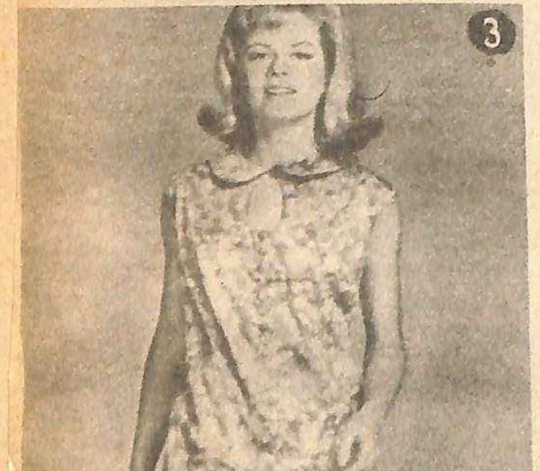

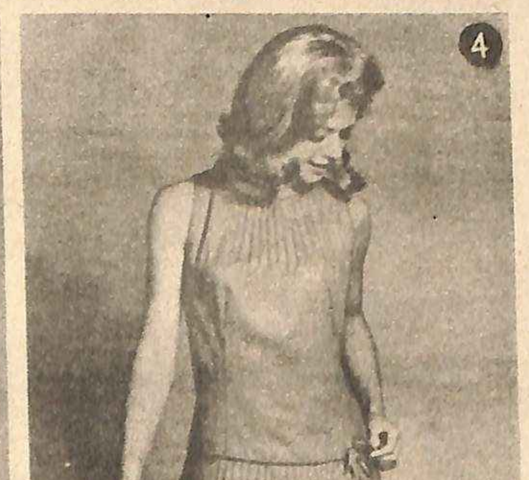

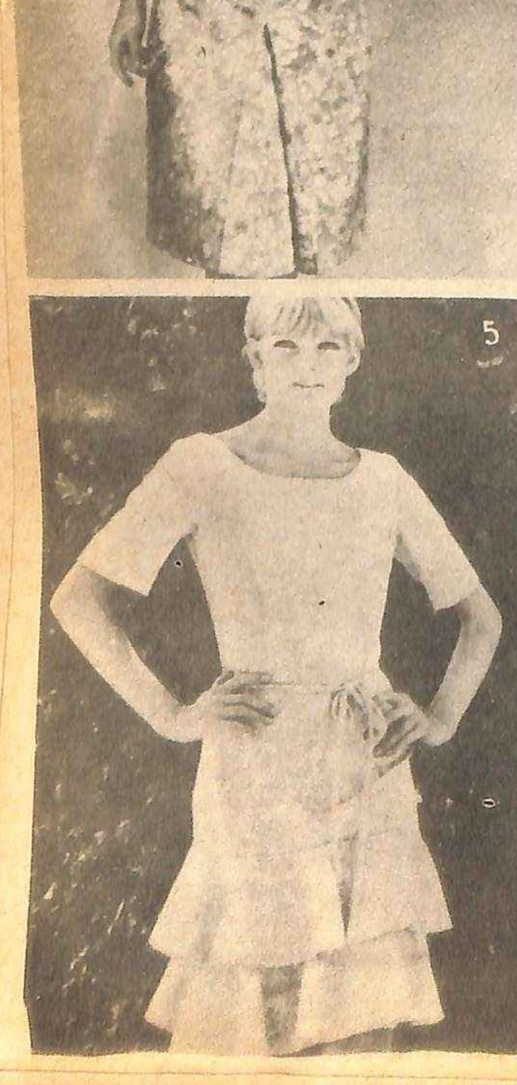

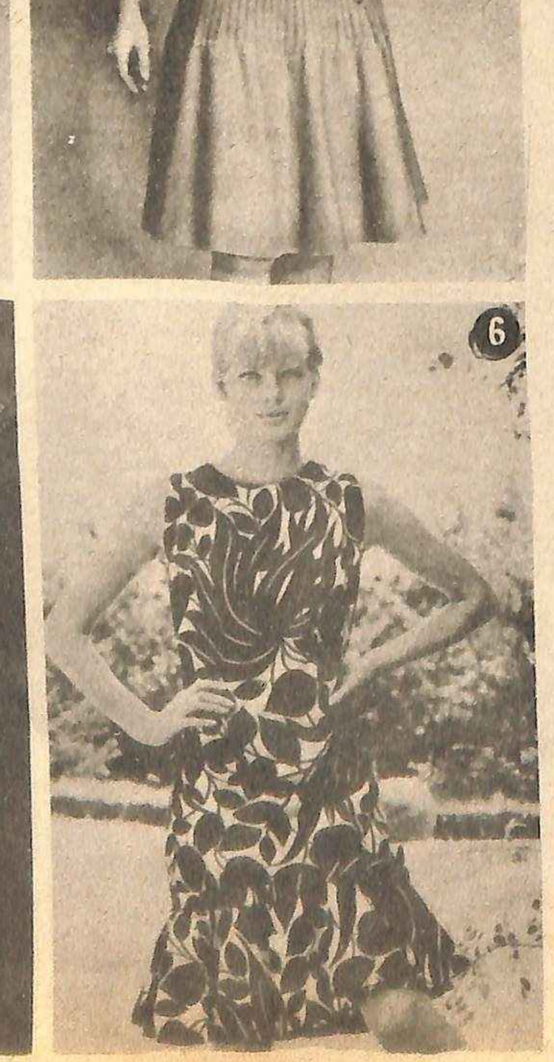

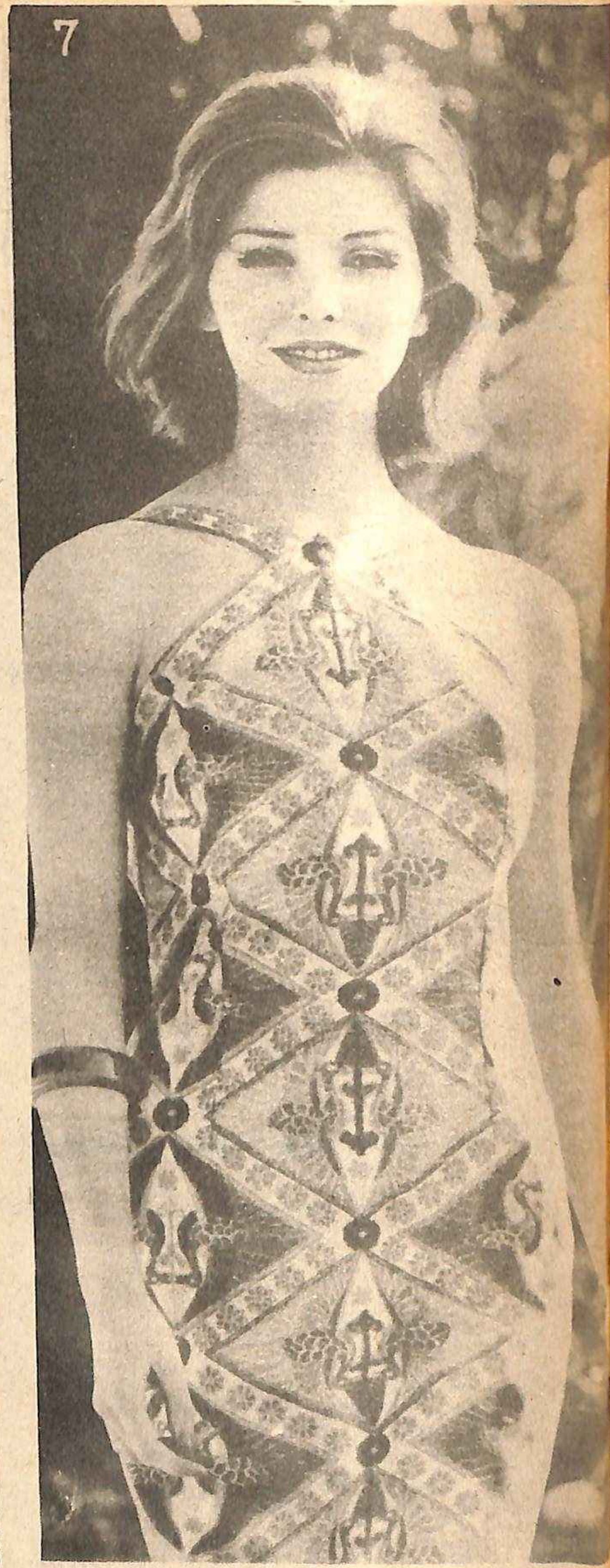

Φορέματα «τέλος - σαιζὸν» σὲ ἀμπιγιὲ κοὺπ: 1. μὲ πρωτότυπο γιακᾶ - βολάν, 2. μὲ βολάν, τύπου «μπολερό», 3. μὲ ντεκολτὲ «σταγόνα» καὶ κουφόπιεττα στὴ φούστα, 4. μὲ κλὸς κοὺπ καὶ «νερβύρ», 5. μὲ διπλὸ κλὸς βολάν, 6. μὲ σοῦρες στὸ μακρὺ βολάν, 7. σὲ ἐξωτικό, «γεωμετρικὸ» στύλ.

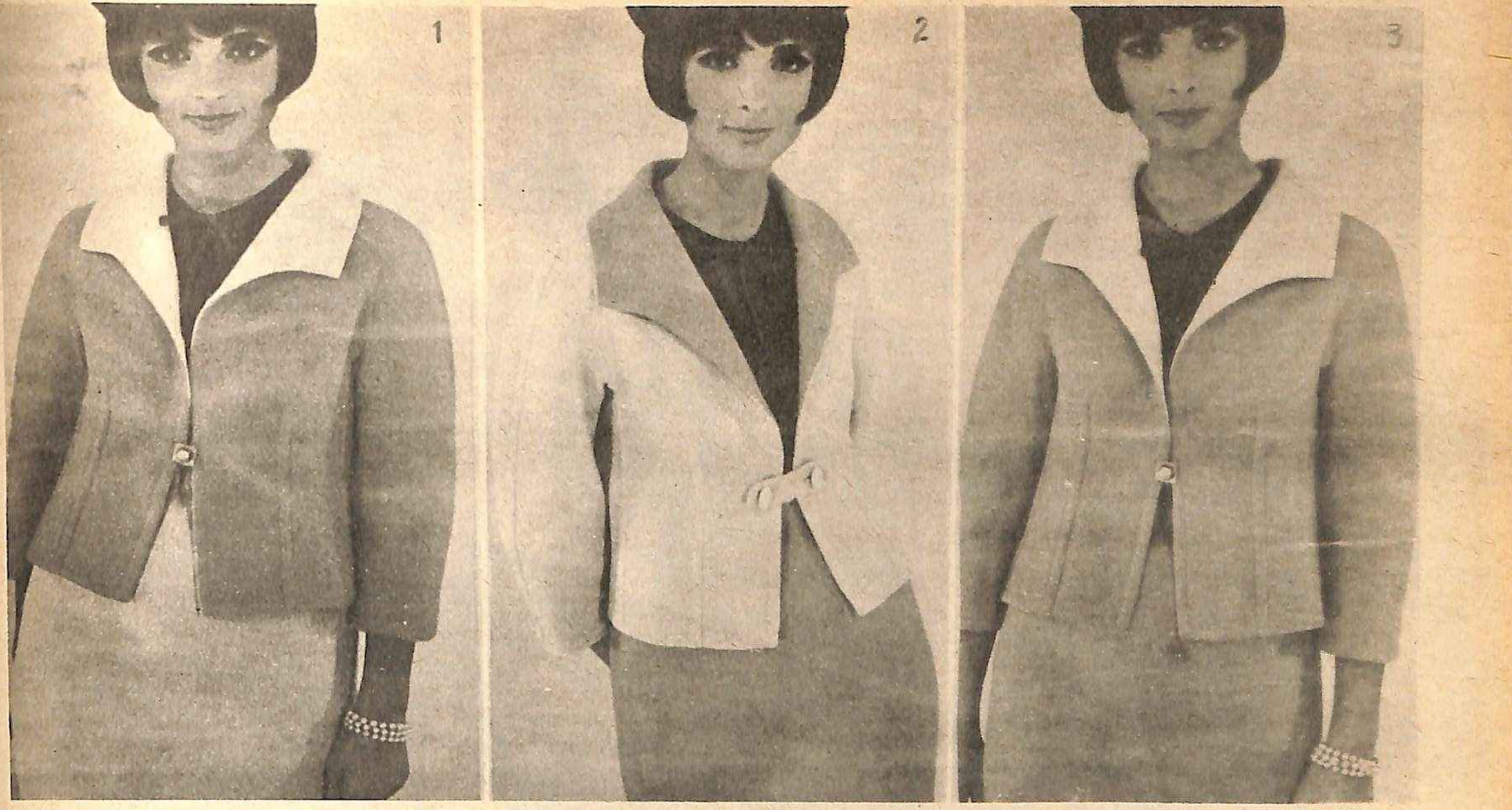

Τρίχρωμο ταγιὲρ ἀπὸ ντοὺμλ - φὰς ὕφασμα: 1. κίτρινη ζακέττα, σιὲλ φούστα, μπλὲ μπλούζα, 2. τὸ ἴδιο, στὰ ἀντίθετα χρώματα, 3. τὸ ἴδιο ταγιέρ, μὲ φούστα καὶ ζακέττα ἀπὸ τὴν ἴδια πλευρὰ τοῦ ὑφάσματος. Προσέξτε τὸ κούμπωμα.

κουμπιὰ αὐτὰ εἶναι μικρὰ καὶ μαῦρα. Μαύρη εἶναι ἐπίσης ἡ στενὴ ζώνη ἀπὸ λουστρίνι.

ΤΑΓΙΕΡ — ΜΠΛΟΥΖΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἶναι τὸ ἰδανικὸ ντύσιμο γιὰ τὴ νέα γυναῖκα, τὴν ἐποχὴ αὐτή. Ἡ φούστα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή, μὲ σχετικὸ φάρδος, χάρις στὶς ἐλαφριὲς σοῦρες στὴ μέση, κατὰ τὸ μοντάρισμά της πάνω σὲ μιὰ ὑφασματένια ζώνη. Ἡ ζακέττα - μπλουζὸν ἔχει τώρα ἕνα πολὺ κομψὸ στύλ, ἔτσι ὥστε τὸ σύνολο αὐτὸ νὰ ταιριάζη καὶ γιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ἡ ζακέττα ἔχει, λοιπόν, μπροστὰ ὁριζόντιες ντεκοὺπ - νωμίτη, ποὺ φτάνουν ἀπὸ τὶς μασχάλες μέχρι τὸ στῆθος. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα συνεχίζονται σὲ κάθετη γραμμή, μέχρι τὴ φαρδιὰ ζώνη, ποὺ μ᾽ αὐτὴν τελειώνει τὸ μπλουζόν. Τὸ ντεκολτὲ μὲ μύτη εἶναι, ὅπως τώρα, σχεδὸν πάντα, ξεχειλωτό, μὲ φαρδὺ γιακᾶ καὶ μικρὰ πέττα. Κλείνει, δέ, μὲ τέσσερα μεγάλα ὑφασματένια κουμπιὰ καὶ γαρνίρεται, πάνω στὸ στῆθος καὶ μέχρι τὶς κάθετες ντεκούπ, μὲ δυὸ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες μὲ ἀσιδέρωτα ραμπά. Δίπλα στὶς κάθετες αὐτὲς ντεκούπ, πάνω στὰ πλαϊνὰ τεμάχια, θὰ ράψετε σὲ κάθε πλευρὰ τρία «ζευγάρια» χρυσὰ μπούλ: ράβονται, δηλαδή, δυὸ - δυό, σὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι τὸ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ φτάνουν μέχρι τὴ μέση.

ΤΟ ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ

Τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο τῆς νέας γυναίκας μπορεῖ νὰ γίνη σὲ δυὸ διαφορετικὰ στύλ: εἴτε σπορτίφ, εἴτε «ρομαντικό». Θὰ διαλέξετε ἀπὸ τὰ μοντέλα ποὺ σᾶς περιγράφουμε ἐδῶ ὅ,τι ταιριάζει στὸν τύπο σας. Σὲ γραμμὴ σπόρ, μὰ πολὺ κομψό, εἶναι ἕνα ἰταλικὸ δίχρωμο ρὸζ - σιὲλ φόρεμα, μὲ φινίρισμα. Ἡ σιὲλ φούστα ἑνώνεται μὲ τὸ ρὸζ κορσὰζ σὲ γραμμὴ «Λ». Ἡ μιὰ λοξὴ ντεκοὺπ τοῦ κορσὰζ συνεχίζεται καὶ πάνω στὸ ἴδιο τὸ κορσὰζ καὶ γαρνίρεται μὲ μικρὰ ὑφασματένια σιὲλ φεστόνια.

Πολὺ ὄμορφο εἶναι ἕνα φόρεμα μὲ μπλουζὸν κορσὰζ καὶ κλὸς πλισσὲ φούστα, ποὺ συγκρατιέται πάνω στοὺς γοφοὺς μὲ μιὰ σκούρα μπλὲ μεταξωτὴ ζώνη. Σὲ στὺλ «σειρήνας», πάλι, εἶναι ἕνα περίφημο ἰταλικὸ μοντέλο, ποὺ βλέπει κανεὶς τώρα σὲ μιὰ κομψὴ μπουτὶκ τῆς Φλωρεντίας, φτιαγμένο ἀπὸ πολὺ «μεγαλίστικο», εἶναι ἀλήθεια, ὕφασμα (κεντητὸ μὲ γυαλιστερὸ νῆμα), μὰ σὲ πολὺ νεανικὴ κούπ: εἶναι μονοκόμματο, μὲ ἐβαζὲ φούστα καὶ γαρνίρεται πάνω στοὺς ὤμους μὲ δυὸ πλατεῖς φιόγκους.

„ΑΝΤΡ—ΝΤΕ"... Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

Τὰ «ἄντρ - ντὲ» θὰ στολίσουν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σχεδὸν κάθε ροῦχο! Θὰ δοῦμε μπλοῦζες, καζάκες, ντὲ - πιὲς καὶ φορέματα, πάντα φυσικὰ σὲ ἁπλὴ κούπ, ποὺ ἡ μόνη — μὰ πολὺ ἐντυπωσιακὴ καὶ κομψὴ — γαρνιτούρα τους θὰ εἶναι τὰ περίφημα, λίγο περιφρονημένα στὰ τελευταῖα χρόνια, «ἄντρ - ντέ».

Σὲ στὺλ «νωμίτη» τοποθετοῦνται π.χ. πάνω στὴν μαρινιὲρ ἑνὸς ντὲ-πιές, στὸ ὕψος τοῦ στήθους καὶ σὲ τρεῖς σειρές, χωρισμένα κάθε φορὰ μὲ μιὰ ἢ μὲ δυὸ σειρὲς χοντρὲς βελονιὲς στὸ χρῶμα τῶν ἄντρ - ντέ. Αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνουν — ἂν προτιμᾶτε νὰ τὰ φτιάξετε μόνη σας — μὲ τὸ βελονάκι, μὲ τὶς βελόνες ἢ ἀκόμη κεντητά, πάνω σ᾽ ενα μεταξωτὸ ὕφασμα, μὲ διαφορετικὸ χρῶμα.

Μὲ ἄντρ - ντὲ καὶ βελονιὲς (σὲ δυὸ ἢ περισσότερες σειρὲς) θὰ γαρνίρετε ὅλα τὰ στριφώματα στὶς μαρινιέρ, στὶς καζάκες, στὶς φοῦστες ἢ ἀκόμη καὶ στὰ φανταιζὶ μαντὼ ἀπὸ μεταξωτό. Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ τὰ ἄντρ - ντὲ σὰν «ἐνκρυστασιόν» (ἑνωμένα μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ ρούχου), σὲ κάθετη γραμμὴ καὶ σὲ δυὸ σειρὲς πάνω σὲ μπλοῦζες, πάνω στὸ γιακᾶ, γύρω ἀπὸ τὸ σκέτο ὀβὰλ ντεκαλτὲ μιᾶς καζάκας, (μὲ συνέχεια σὲ κάθετη γραμμή, στὸ ἕνα πλευρό της), πάνω σὲ κοντὰ μανίκια ἀντὶ μανσέττες κ.ἄ. Μὲ τὰ ἄντρ - ντὲ μπορεῖτε νὰ ἀνανεώσετε πολὺ εὔκολα τὴ ντεμοντὲ γκαρνταρόμπα σας, φτάνει νὰ ἔχετε λίγη ὑπομονὴ καί... φαντασία!

ΝΕΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ „ΤΕΛΟΣ — ΣΑΙΖΟΝ"

Τὰ φορέματα «τέλος - σαιζόν», ὅπως λανσάρονται τώρα, δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὸ τέλος τῆς σαιζόν, μὰ ταιριάζουν ἐπίσης γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ ντύσιμο τοῦ φθινοπώρου. Γι᾽ αὐτὸ μὴ διστάζετε νὰ διαλέξετε ἕνα ἀπὸ τὰ μοντέλα ποὺ σᾶς δίνουμε τώρα — ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ φτιάξετε!

Νεανικὸ ταγιὲρ - μπλουζόν, μὲ ὄμορφο φινίρισμα.

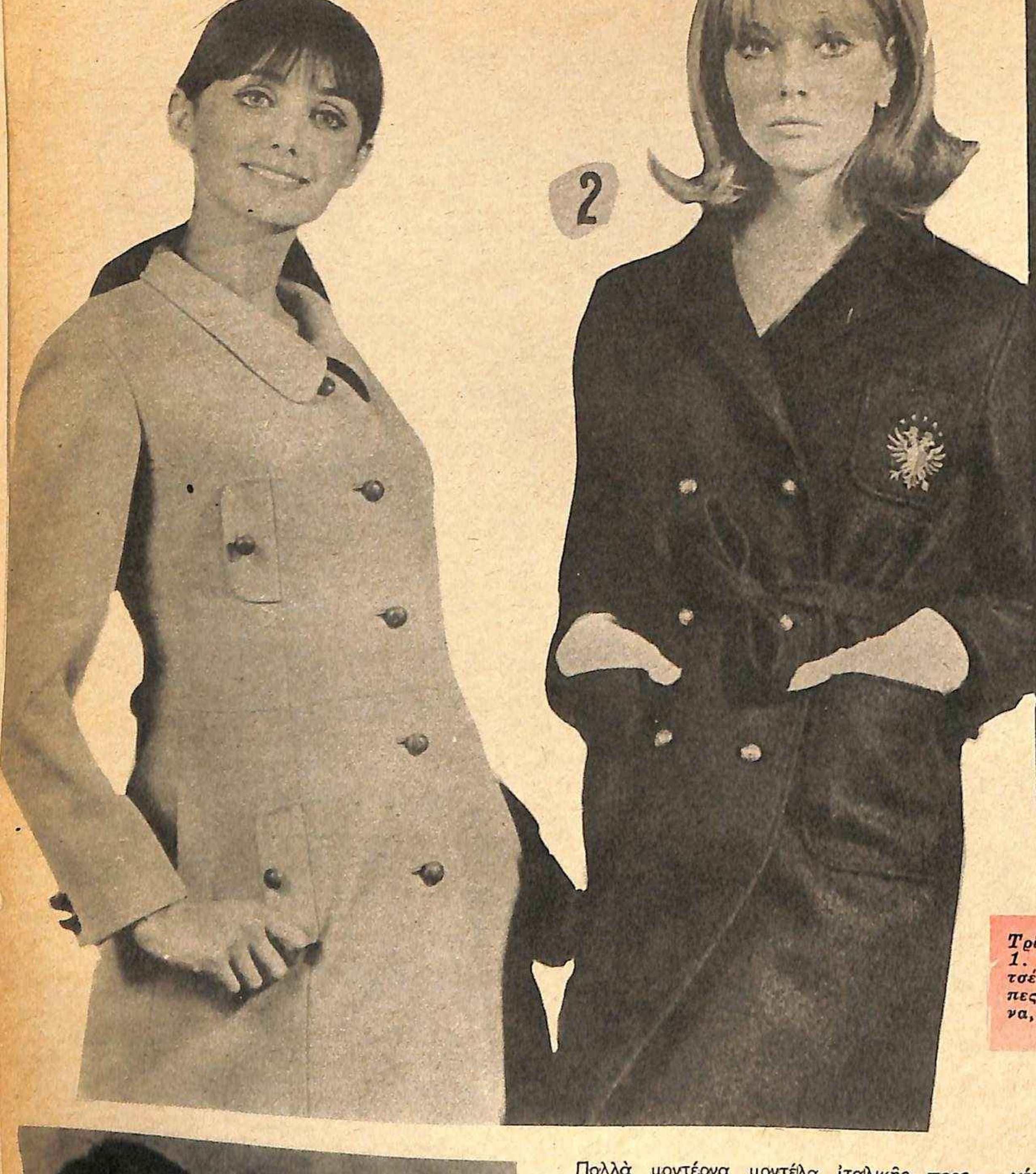

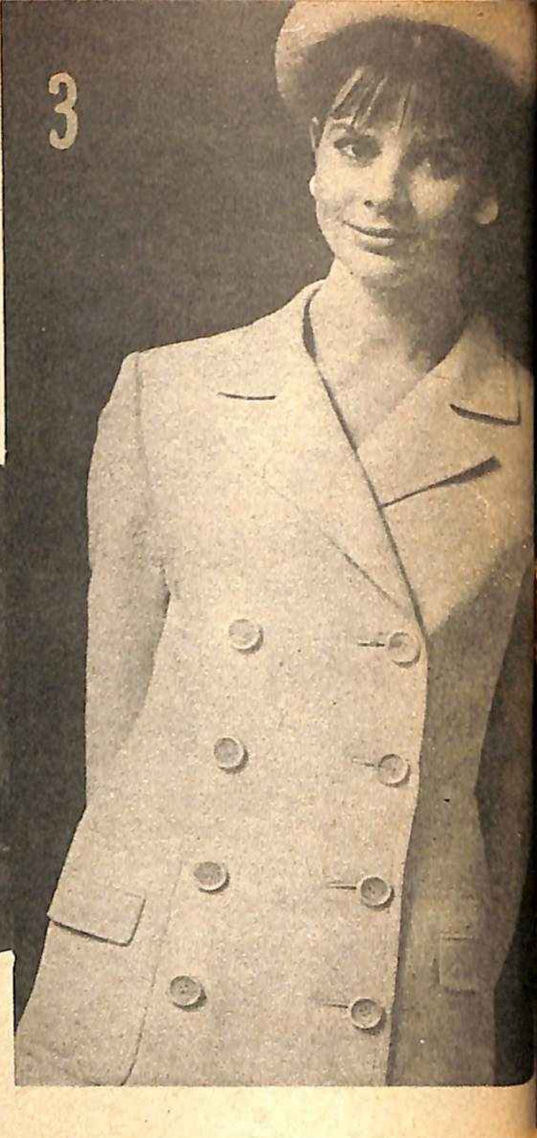

Τρία νεανικὰ παριζιάνικα μαντὼ τῆς ἐποχῆς: 1. ρὸζ ρεντιγκότα, μὲ πρωτότυπες σχιστὲς τσέπες, 2. σπορτὶφ μαντώ, μὲ μεγάλες τσέπες καὶ κέντημα, 3. μαντὼ ἀπὸ γκαμπαρντίνα, μὲ διπλὸ κούμπωμα κι' ὄμορφες τσέπες.

'Αμπιγιὲ μπλούζα μὲ γιακᾶ - «πουά».

Πολλὰ μοντέρνα μοντέλα ἰταλικῆς προελεύσεως ἔχουν φαρδιὰ βολὰν (ἕνα ἢ δυό), πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα. Ἡ φούστα μέχρι τὸ βολὰν αὐτὸ εἶναι εἴτε μονοκόμματη μὲ τὸ κορσάζ, σὲ στὺλ τυνίκ, εἴτε λοξὰ κομμένη, σὲ λίγο ἐβαζὲ γραμμή. Τὰ βολὰν κόβονται κλὸς καὶ ἑνώνονται μὲ τὴ φούστα μὲ ἐλαφριὲς σοῦρες.

Ἕνας ἄλλος τύπος φορέματος ἔχει μακρὺ κορσάζ, ἀμερικάνικους ὤμους καὶ μικρὸ ὀβὰλ ντεκολτέ. Ἡ φούστα κόβεται καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ φύλλα. Τὸ κορσὰζ (γύρω στὸ σκέτο ντεκολτὲ) καὶ ἡ φούστα (ὁλόγυρα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἕνωσί της μὲ τὸ κορσάζ, ποὺ τονίζεται μὲ μιὰ σκουρόχρωμη στενὴ φάσα), γαρνίρονται μὲ πολλές, κοντὰ ραμμένες πιέττες-νερβύρ, ποὺ ἔχουν μάκρος τουλάχιστον 20 πόντους καὶ σταματοῦν ἀπότομες, χωρὶς νὰ «σβήνουν».

ΕΝΑ ΠΑΤΡΟΝ — ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Τὸ βασικὸ πατρὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μονοκόμματα φύλλα μὲ ἄνοιγμα καὶ ἀνάλογο φάρδος στὶς πλαϊνὲς ραφές. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι ὀβὰλ μικρὸ ἢ μεγαλύτερο, σύμφωνα μὲ τίς... ἀνάγκες! Ἔτσι, ὅπως σᾶς τὸ περιγράψαμε, κοντομάνικο ἢ χωρὶς μανίκια, ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο βραδινὸ φόρεμα, σὲ δυὸ παραλλαγές: ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ κάτω, οἱ πλαϊνὲς ραφὲς εἶναι ἀνοιχτὲς καὶ «φοδράρονται» εἴτε μὲ ἕνα λοξὰ κομμένο πλισσὲ τεμάχιο, ποὺ ἀρχίζει μὲ μιὰ «μύτη» καὶ φαρδαίνει ἔπειτα, εἴτε συμπληρώνονται μόνο μὲ μιὰ πλατιὰ ἀνοιχτὴ πιέττα. Ἐκεῖ, ὅπου οἱ ραφὲς ἀνοίγουν, γαρνίρονται μ' ἕνα φιόγκο.

Τὸ τρίτο μοντέλο - παραλλαγή, μὲ κοντὰ μανίκια, ἔχει ἐπὶ πλέον στρογγυλεμένες ντεκοὺπ ἀπὸ τὶς μασχάλες μέχρι τὴν ψηλὴ μέση καὶ χωριστὸ κορσάζ. Αὐτὸ ἑνώνεται μὲ τὴ φούστα, σὲ στὺλ ἀμπίρ, κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ γαρνίρεται μὲ μιὰ φάσα - ζώνη ἀπὸ σατέν. Ἡ φούστα ἔχει, φυσικά, ἀρκετὲς σοῦρες μπρὸς καὶ πίσω.

Ἡ τέταρτη ἔκδοσι τοῦ ἴδιου πατρὸν εἶναι ἕνα ἀμπιγιέ... μαντώ! Ἔχει, τὴν ἴδια βασικὴ κούπ, μὰ μπροστὰ φυσικὸ ἄνοιγμα μὲ τέσσερα μεγάλα κουμπιά, ¾ μανίκια, ὄρθιο διπλὸ καὶ ξεχειλωτὸ γιακᾶ κι' ἐπὶ πλέον δυὸ ντεκούπ: κάθετες ἀπὸ τὸν ὦμο μέχρι τὴ μέση καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μέχρι τὴν πλαϊνὴ ραφὴ σὲ λοξὴ γραμμή.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οἱ φοῦστες, τὴν ἐποχὴ αὐτή, λανσάρονται σὲ δυὸ κύρια στύλ: σπὸρ καὶ φανταιζί. Οἱ σπορτὶβ φοῦστες εἶναι ἴσιες, μὲ δυὸ πένσες μπρὸς καὶ πίσω σὲ κάθε πλευρὰ (συνολικὰ ὀχτὼ) ἢ σὲ ἐβαζὲ γραμμή, μὲ κουφόπιεττα μπροστά. Σ' αὐτὸν τὸν τύπο, οἱ πλαϊνὲς ραφὲς λοξεύουν πρὸς τὰ κάτω. Τὸ δὲ μάκρος εἶναι ἐφέτος... τρομακτικὰ ἀποκαλυπτικό! Μὰ ἡ μόδα τῆς πολὺ κοντῆς φούστας ταιριάζει μόνο γιὰ τὶς νέες γυναῖκες μὲ ἄψογα γόνατα!

Οἱ φανταιζὶ φοῦστες ἔχουν — ὅταν εἶναι ἀμπιγιὲ — ἴσια γραμμὴ καὶ πρωτότυπο γαρνίρισμα: συμπληρώνονται μπροστὰ (ἑνωμένη μὲ σοῦρες), μὲ μιὰ τσέπη - καγκουρώ! Αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μέση κι' ἔχει μάκρος τουλάχιστον 20 π. Γιὰ τὸ πρωὶ καὶ γιὰ τὸ σπίτι θὰ φτιάξετε μιὰ κλὸς φούστα μὲ δυό... ὄψεις! Ἡ πλάτη γίνεται ἀπὸ ἐμπριμὲ ὕφασμα καὶ τὸ μπροστινὸ μέρος, σὲ στὺλ «ποδιᾶς» μὲ δυὸ τσέπες καὶ δεμένη ζώνη, ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα.

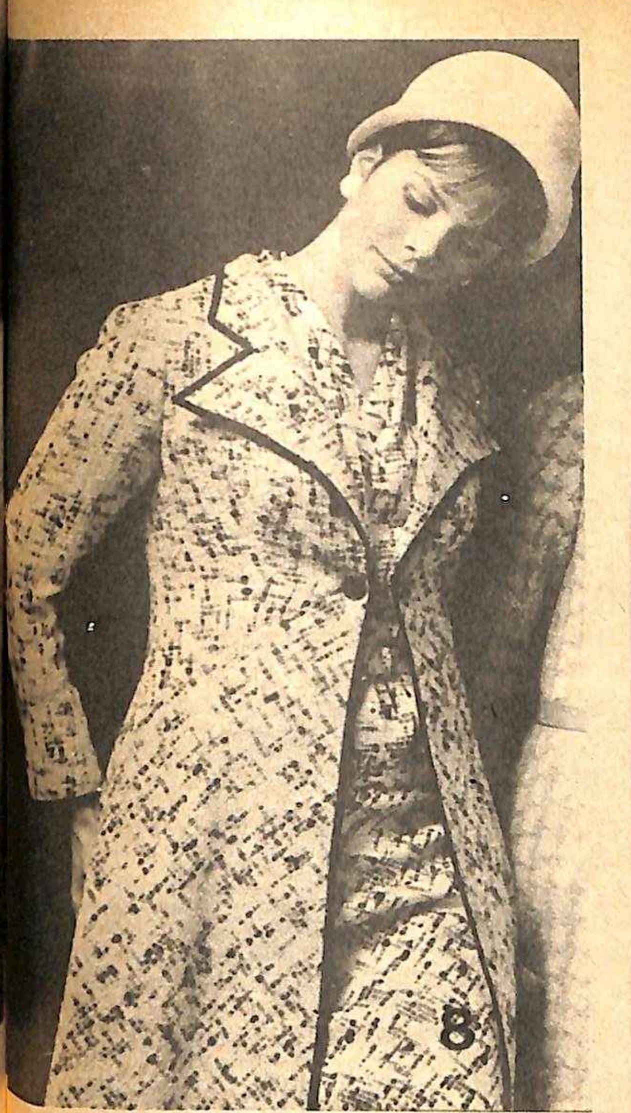

Νεανικὸ σύνολο φόρεμα - μαντὼ τῆς ἐποχῆς. μὲ ψιλὸ κούμπωμα τοῦ μαντώ, καὶ μὲ πρωτότυπο φινίρισμά του (ρέλιασμα ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα καὶ μεγάλα, μυτερὰ πέττα).

ΚΟΜΨΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΥΠΟ

Οἱ νέες σπορτὶβ μπλοῦζες ἔχουν ἕνα πολὺ «γυναικεῖο» γαρνίρισμα: συμπληρώνονται στὸ μικρὸ ντεκολτὲ μ' ἕνα στενὸ καὶ ὄρθιο γιακᾶ ποὺ γαρνίρεται μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ καρὼ ἢ σκωτσέζικο ὕφασμα. Μὲ τὴν ἴδια φάσα γαρνίρονται ἐπίσης τὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα (ποὺ ἔχει κρυφὸ κούμπωμα), καθὼς καὶ οἱ διπλὲς «ἀνδρικὲς» μανσέττες, μὲ κουμπιά. Ἡ ἴδια μπλούζα, χωρὶς τὶς φάσες αὐτές, μὲ μικρὸ γιακᾶ καὶ γαρνίρισμα ἕνα μεγάλο λουλούδι πάνω σ' ἕναν μαῦρο φιόγκο, γίνεται πολὺ ἀμπιγιέ!

Οἱ φανταιζὶ μπλοῦζες, ὅταν εἶναι σὲ σπορτὶβ γραμμή, ἔχουν γιακᾶ καὶ μανικέττια ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα σὲ διαφορετικὸ χρῶμα. Μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε τὸ στὺλ «πόλο» μὲ πρόσθετη φάσα ἀπὸ τὸ ξένο αὐτὸ ὕφασμα, ριγωτὸ ἢ μονόχρωμο. Μιὰ ἀπογευματινὴ μπλούζα μὲ «ξένο» γιακᾶ σὲ φανταιζὶ στὺλ γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: ἔχει μεγάλο μυτερὸ ντεκολτὲ καὶ κούμπωμα μπροστά. Ὁ γιακᾶς γίνεται ἀπὸ διπλὰ φαρδιὰ βολὰν καὶ φτάνει σχεδὸν μέχρι τὴ μέση. Τὰ βολάν, ἀπὸ ὕφασμα μὲ πουὰ π.χ. ἔχουν κλὸς κοὺπ κι' ἐπὶ πλέον πολλὲς σοῦρες.

ΔΙΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΤΡΙΧΡΩΜΑ ΡΟΥΧΑ

Ἡ πολυχρωμία ἀφορᾶ τὰ ταγιέρ, μὰ καὶ τὰ σύνολα τῆς ἐποχῆς φόρεμα - ζακέττα. Γιὰ τὰ ταγιὲρ προτείνουν οἱ Παρισινοὶ ράφτες τοὺς ἑξῆς συνδυασμούς: πράσινη φούστα, πρασινοκίτρινη μπλούζα καὶ μουσταρδὶ ριχτὴ καὶ ἀνοιχτὴ ζακέττα. Ἐπίσης τῆς μόδας εἶναι: μαρὸν φούστα, κίτρινη - μελὶ μπλούζα καὶ ριχτὴ καὶ πολὺ ἀνοιχτὴ ζακέττα, χρώματος «τερρακόττα».

Ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ ντοὺμπλ-φὰς ὕφασμα, χρώματος κίτρινου καὶ σιὲλ συμπληρώνεται μὲ μιὰ μπλὲ - μαρὲν μπλούζα. Ἡ ζακέττα θὰ φορεθῆ μὲ τὴν σιὲλ φούστα ἀπὸ τὴν κίτρινη πλευρά της καὶ μὲ τὴν κίτρινη φούστα ἀπὸ τὴν σιὲλ πλευρά.

Τὸ ἴδιο «παιγνίδι» γίνεται, καὶ μὲ τὸ σύνολο φόρεμα - ζακέττα. Ἕνα μονόχρωμο φόρεμα, μὲ νερβὺρ στὸ κορσὰζ καὶ κουφόπιεττα στὴ φούστα, συμπληρώνεται μὲ μιὰ ἴσια ζακέττα, φοδραρισμένη μὲ ἐμπριμὲ μεταξωτό, ποὺ θὰ φορεθῆ εἴτε ἀπὸ τὴν ἐμπριμὲ πλευρά, μὲ μανσέττες καὶ γιακᾶ ἀπὸ τὸ βασικὸ ὕφασμα, εἴτε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ τὸ ἐμπριμὲ μεταξωτό.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ

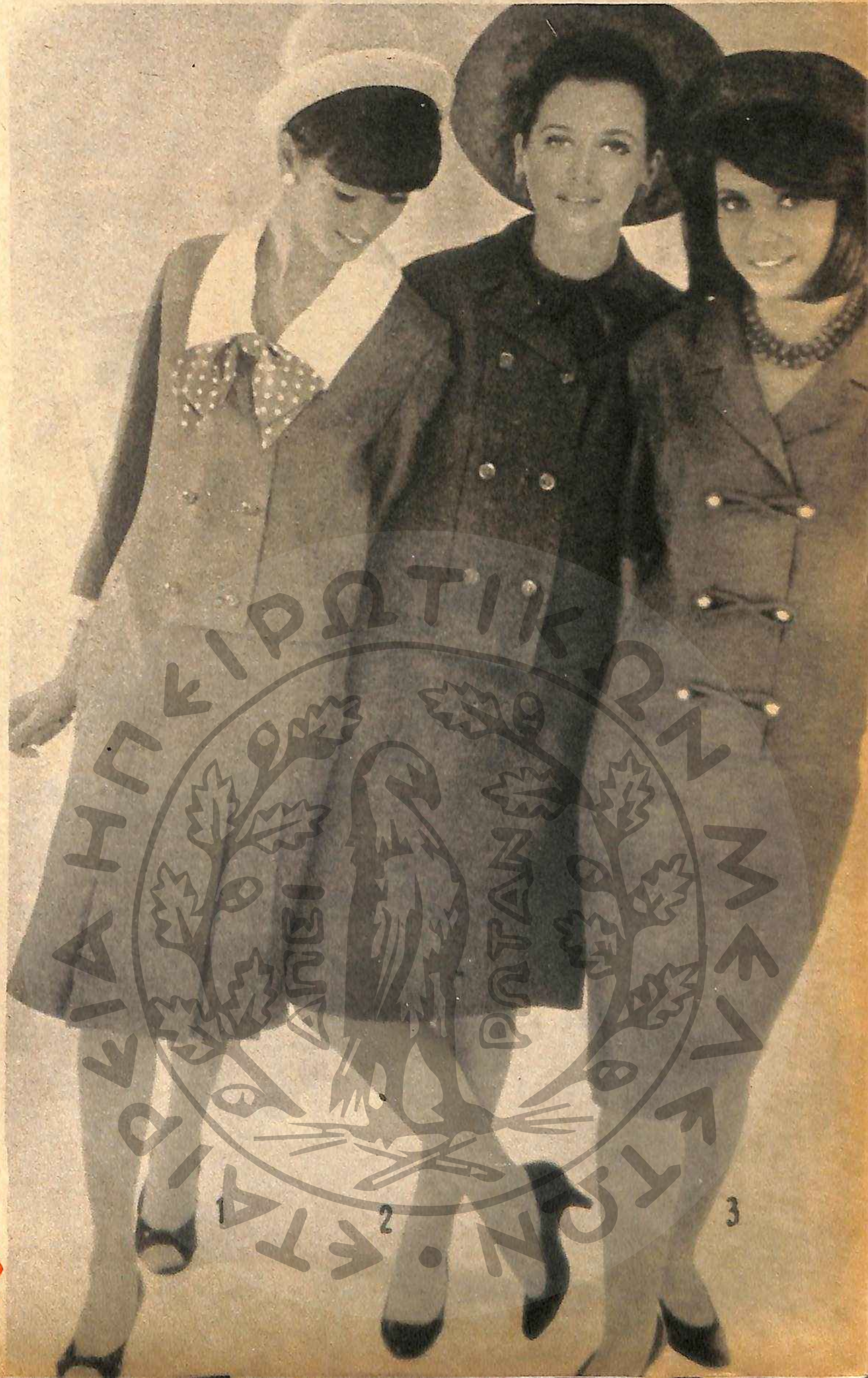

Τρία μοντέρνα ἰταλικὰ ταγιέρ, μὲ διπλὸ κούμπωμα καὶ πρωτότυπα ντεκολτέ.

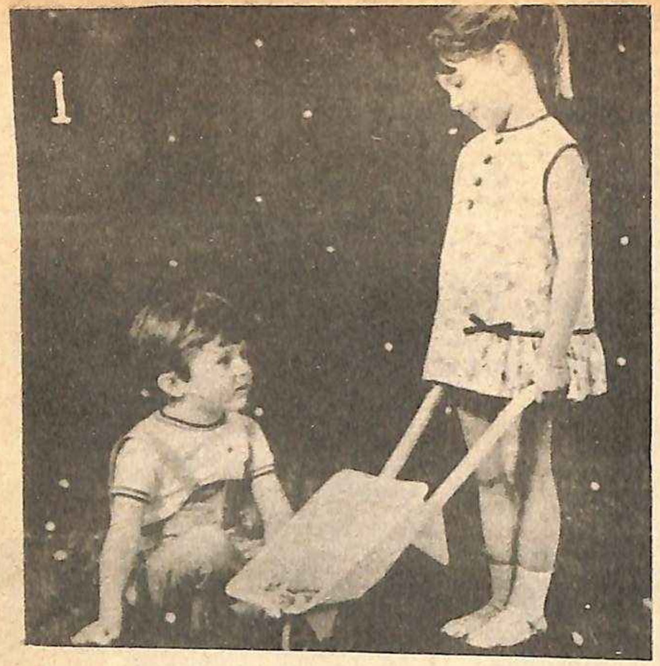
1

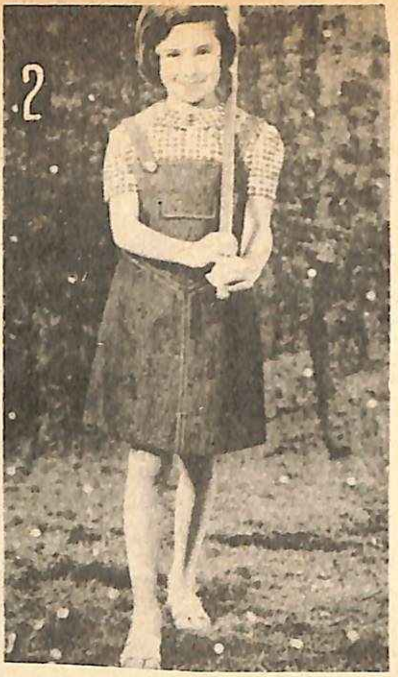
2

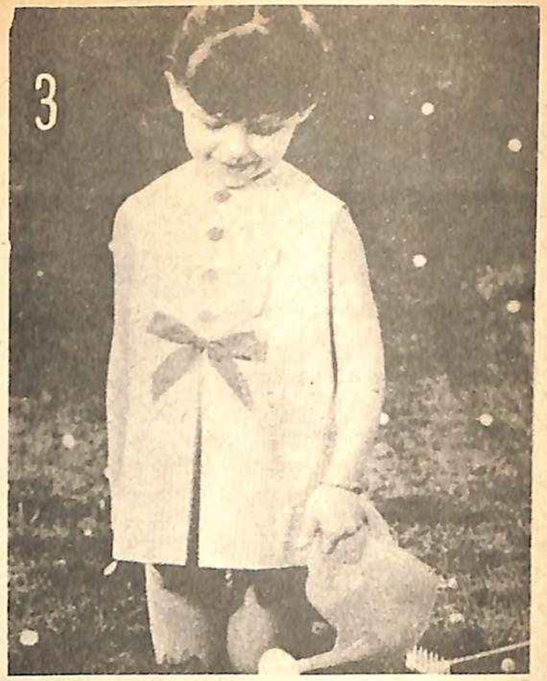
3

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, Ο ΚΗΠΟΣ ΚΑΙ... Η ΜΟΔΑ

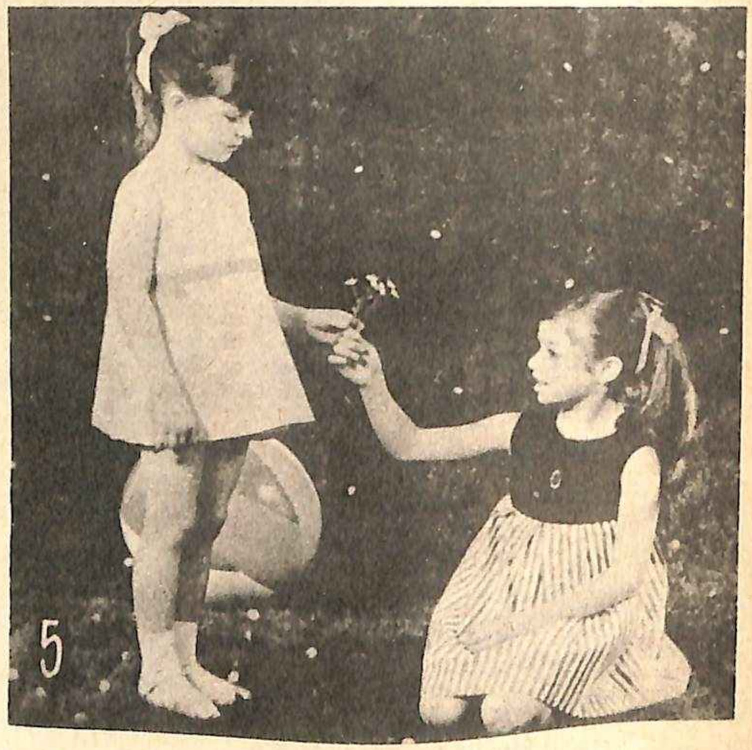
5

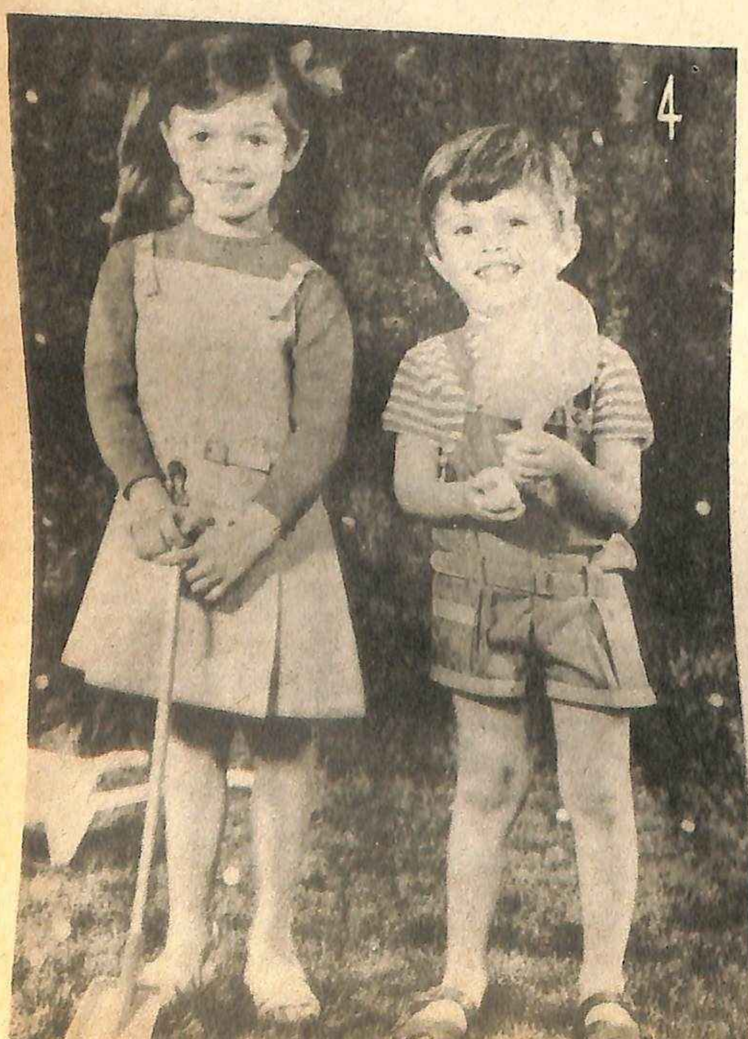
4

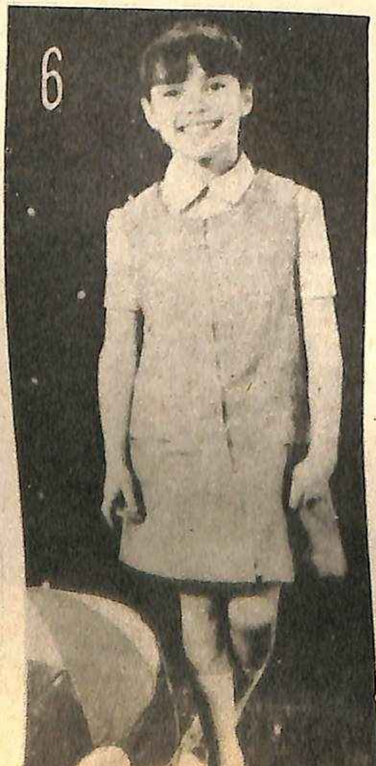
6

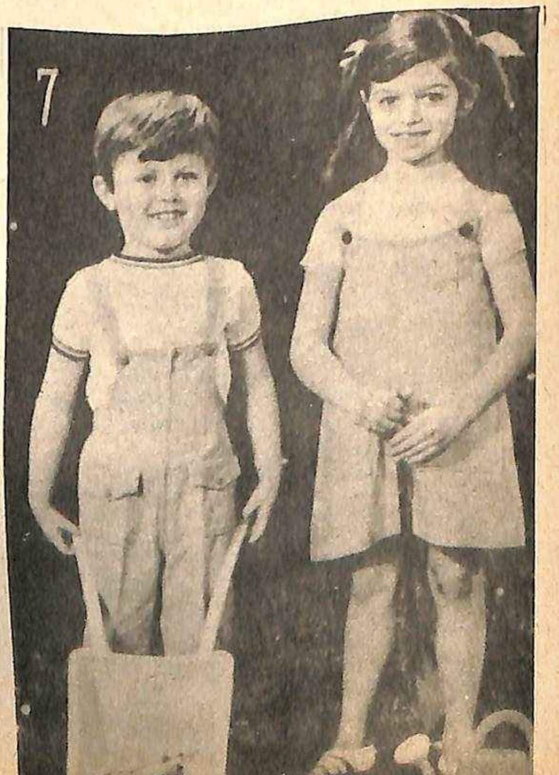
7

ΤΩΡΑ, ποὺ ἡ μεγάλη ζέστη πέρασε, τὰ παιδιά σας θὰ περάσουν ἀσφαλῶς πολλὲς ὧρες στὸν κῆπο ἢ σὲ ἐξοχικὰ μέρη, ὅπου μποροῦν νὰ παίξουν ἐλεύθερα. Γιὰ τὶς ὧρες αὐτὲς τῆς ἡμέρας στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ θὰ σᾶς μιλήσωμε, σήμερα, καθὼς καὶ γιὰ τὸν πιὸ πρακτικὸ τρόπο, νὰ τὰ ντύσετε κατάλληλα.

1. Ἐβαζὲ φόρεμα, μὲ σκουρόχρωμη φάσα στὴν ἕνωσι μὲ τὸ βολάν, ὅμοια μὲ τὸ ρέλιασμα.. Τὸ μπροστινὸ τμῆμα τῆς φούστας εἶναι σκέτο. Γιὰ παιδιὰ 3 χρόνων χρειάζονται 90 π. Τὸ ἀγοράκι φοράει μιὰ ἀσορτὶ φόρμα.

2. Φόρεμα-φόρμα ἀπὸ «τζὴν» μὲ μιὰ τσέπη ποὺ ἔχει βελονιὲς στὸ ραμπά, καθὼς καὶ κουμπωτὲς μπρετέλλες. Ντεκοὺπ καὶ βελονιὲς γαρνίρουν ἐπίσης τὴν ἐβαζὲ φούστα. Τὸ «μπλουζάκι» εἶναι ἑνωμένο μὲ τὸ φόρεμα.

3. Ἐβαζὲ φόρεμα, ἀπὸ καντριγιὲ ὕφασμα, μὲ πλαστρὸν κομμένο ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα, ποὺ τελειώνει μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ βελονιές. Ἑνώνεται μὲ μύτη, πάνω ἀπὸ μιὰ κουφόπιεττα κι' ἕναν φιόγκο, μὲ τὸ ὑπόλοιπο φόρεμα. Χρειάζονται γιὰ παιδιὰ 3 χρόνων 1μ. 10.

4. Φόρεμα ἀπὸ «Τζὴν», χρώματος μαστίχας, μὲ μπρετέλλες (ποὺ καταλήγουν σὲ ἀγκράφα καὶ γίνονται μεγαλύτερες ἢ μικρότερες), καθὼς καὶ μὲ χαμηλὴ ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ φούστα. Τὸ ἀγοράκι φοράει μιὰ φόρμα ἀπὸ μπλὲ «μερακλὸν» ὕφασμα, μὲ χαμηλὴ τσέπη καὶ γαρνιρίσματα ἀπὸ γαζιά. Τὸ φινίρισμα γίνεται μὲ ἀνοιχτόχρωμες φάσες.

5. Φορεματάκια μὲ ψηλὴ μέση: ἀπὸ ρὸζ τουάλ, μὲ δυὸ λοξὰ κομμένες φάσες σὲ ἄλλο χρῶμα γιὰ γαρνιτούρα καὶ δίχρωμο φόρεμα, μὲ ριγωτὴ φούστα (ποὺ ἔχει πλατειὲς πιέττες) καθὼς καὶ μὲ κοντὸ μαρὲν κορσάζ.

6. Φόρεμα-ποδιὰ ἀπὸ πορτοκαλὶ χοντρὸ τουάλ, μὲ μεγάλο φερμουὰρ μπροστα καὶ στὶς σχιστὲς τσέπες, ποὺ μαρκάρονται μὲ βελονιές. Φοριέται πάνω ἀπὸ μιὰ μπλούζα ἢ ἀπὸ ἕνα καντριγιὲ καλοκαιρινὸ φόρεμα.

7. Φόρεμα σὲ ἀμερικάνικο στύλ: μεγάλες χαμηλὲς τσέπες, μεγάλο φερμουάρ, καθὼς καὶ διπλὰ γαζιὰ γιὰ γαρνιτούρα. Τὸ ἀσορτὶ φόρεμα γιὰ τὸ κορίτσι γίνεται ἀπὸ ρὸζ «τζὴν», μὲ μαρὲν βελονιὲς καὶ παρόμοιες χαμηλὲς τσέπες.

8. Σύνολο μπλουζὸν-πανταλόνι, μὲ μεγάλο φερμουὰρ καὶ ἀνοιχτόχρωμο νωμιτη στὸ μπλουζόν, καθὼς καὶ μὲ γαζιὰ σὲ ὅλες τὶς ραφὲς τοῦ μπλουζὸν καὶ τοῦ ἴσιου πανταλονιοῦ. Φοριέται μὲ καρὼ πουκάμισο.

9. Χαριτωμένο καὶ πρακτικὸ φόρεμα γιὰ μεγάλο κορίτσι, ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, μὲ γαρνιτούρα μπροστὰ μιὰ φάσα, ἀπὸ τὸ ὕφασμα μὲ ὁριζόντιες τὶς ρίγες, ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τοῦ ραμπὰ καὶ τοῦ γιακᾶ.

10 Δυὸ πρακτικὰ καὶ κομψὰ φορεματάκια, μὲ μεγάλες τσέπες καὶ μικρὸ γιακᾶ. Καὶ τὰ δυὸ μοντέλα γαρνίρονται μὲ χοντρὲς βελονιές.

ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΥΦΑΣΜΑ ΦΑΡΔΟΥΣ 90 π.

9

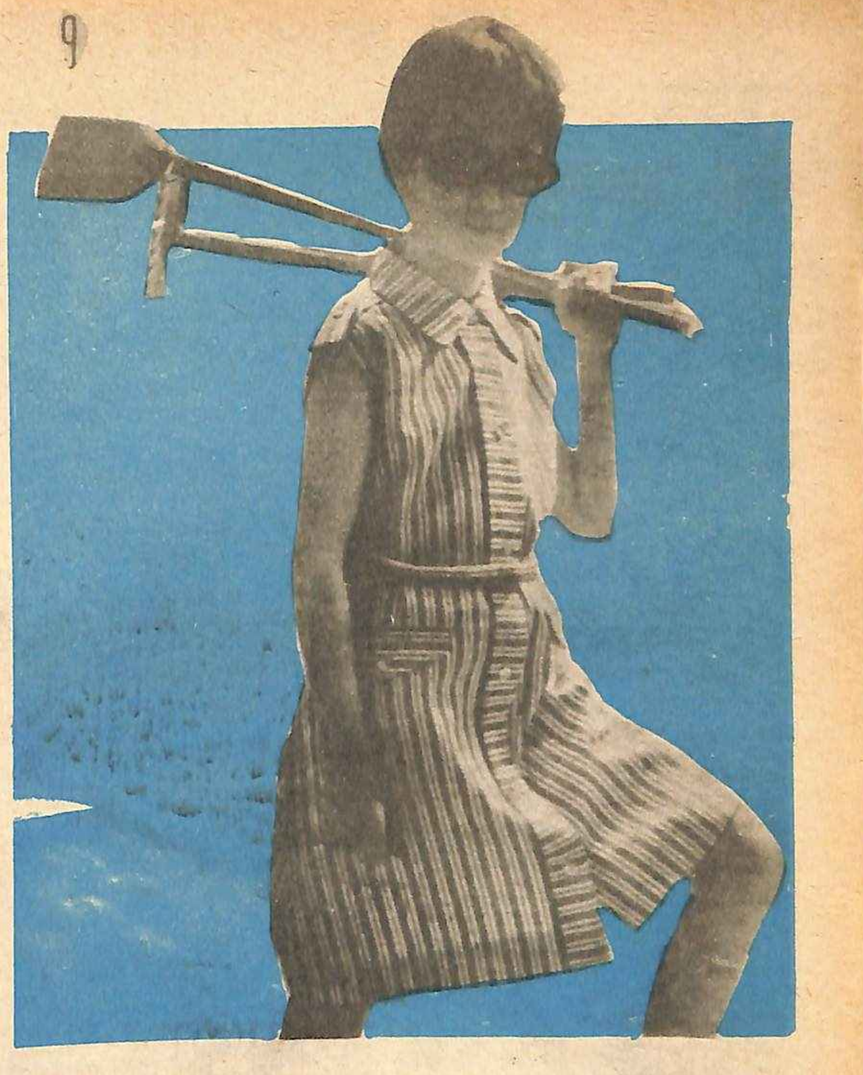

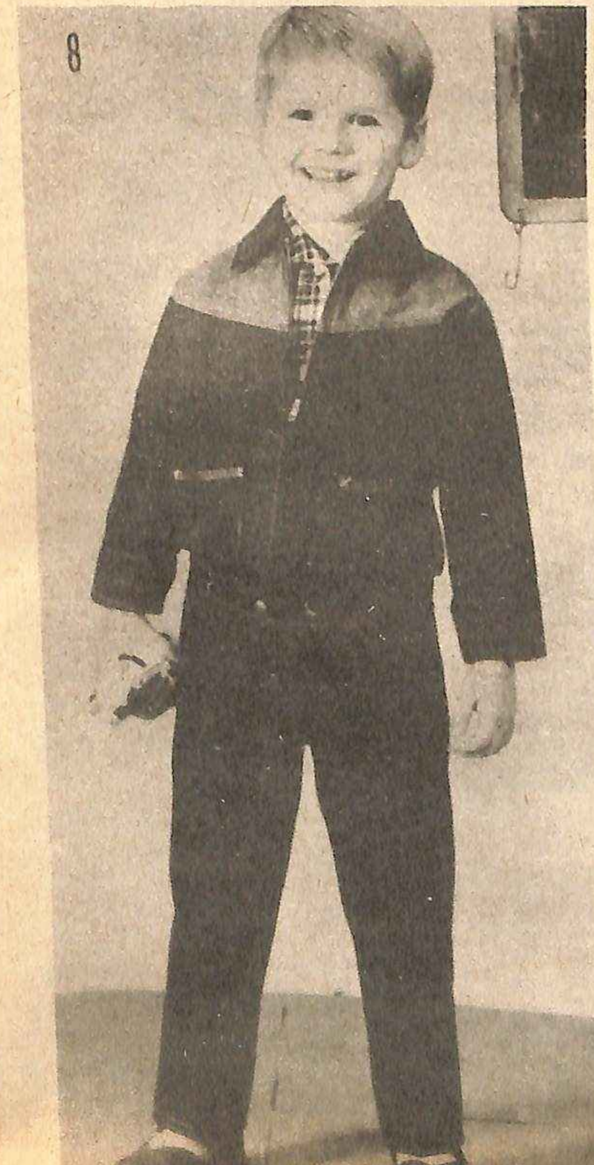
8

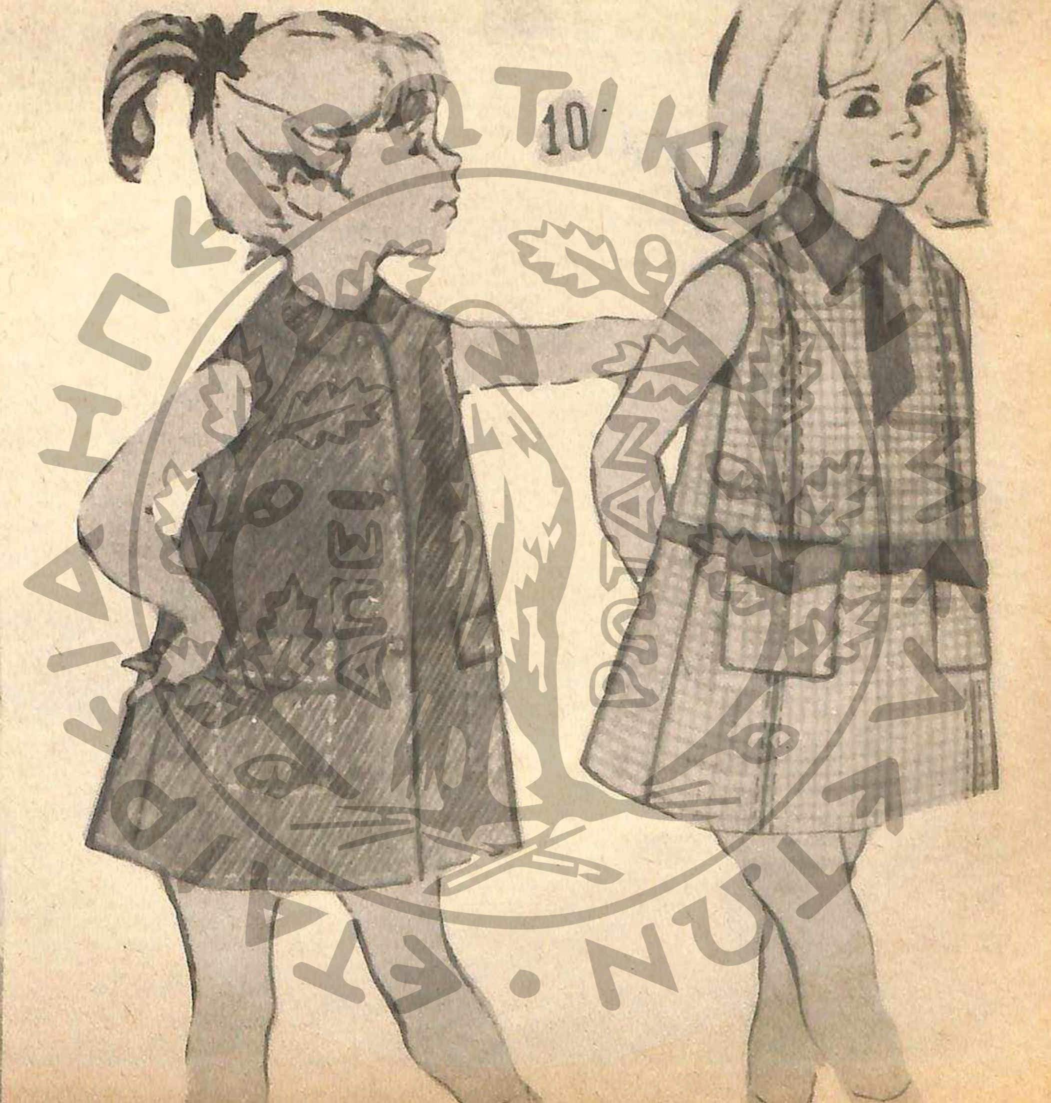
10

1861 1961
ΕΛΑ ΓΡΑΜΜ
80 ΛΕΠΤ 80
ΕΛΛΑΣ ΔΡ.
ΑΘΗΝΑΙ
9.11.64

Ἐσεῖς καί...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μιὰ νέα σελίδα τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», μὲ τὴν ὁποία ὁ συνεργάτης μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεῖ καὶ ἐνημερώνει τοὺς φιλοτελιστὰς ἀναγνώστας μας.

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὸ «κενὸ» τοῦ Αὐγούστου, δυὸ νέες ἑλληνικὲς σειρές, ἀπὸ τρία γραμματόσημα ἡ καθεμιά, θὰ κυκλοφορήσουν συγχρόνως στὶς 11 Σεπτεμβρίου. Καὶ οἱ δυὸ σχετίζονται μὲ τὴν ἐπικαιρότητα. Ἡ μία εἶναι ἀναμνηστικὴ τῶν «ΚΔ΄ Βαλκανικῶν Ἀγώνων» τοῦ 1965, ποὺ ἀρχίζουν στὶς 11 Σεπτεμβρίου καὶ ἡ ἄλλη ἐκδίδεται μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ 16ου Διεθνοῦς Ἀστροναυτικοῦ Συνεδρίου, ποὺ συνέρχεται ἐφέτος στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ 12 — 18 Σεπτεμβρίου 1965. Καὶ οἱ δυὸ σειρὲς θὰ πωλοῦνται μέχρι καὶ τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1966, ἐκτὸς βέβαια ἐὰν ἐξαντληθοῦν ἐνωρίτερα.

Καὶ οἱ δυὸ σειρὲς ἀναφέρονται σὲ θέματα ποὺ εἶναι τὰ πιὸ περιζήτητα σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ τοὺς θεματικοὺς συλλέκτες: Τὸ ἀθλητικὸ καὶ τὸ ἀστροναυτικό (τοῦ Διαστήματος).

Στὸ φυλλάδιο τῆς Ὑπηρεσίας Φιλοτελισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Ταχυδρομείων, ποὺ προαναγγέλλει τὴν ἔκδοσι τῶν Βαλκανικῶν Ἀγώνων, ὑπάρχει ἕνα σχόλιο τοῦ β΄ ἀντιπροέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Δημ. Ξηρουχάκη, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μεταφέρουμε ἐδῶ μερικὰ ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα:

«Μὲ τοὺς ΚΔ΄ Βαλκανικοὺς Ἀγῶνες» ἐγκαινιάζεται οὐσιαστικὰ τὸ Στάδιον «Καραϊσκάκη» τὸ νέο μας τέλειο καὶ κατάλληλα ἐξωπλισμένο στάδιο, γιὰ διεθνεῖς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες.

»Ἡ πρώτη ἰδέα γιὰ τὴν καθιέρωσι τοῦ θεσμοῦ τῶν «Βαλκανικῶν Ἀγώνων» ἐρρίφθη τὸ 1928, ἀπὸ τὸν τότε πρόεδρο τοῦ ΣΕΓΑΣ Μιχαὴλ Ρινόπουλο, κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Ἄμστερνταμ. Ἡ ἰδέα ἔγινε ἀμέσως καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ δεκτὴ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων βαλκανικῶν κρατῶν.

»Ἀπὸ τὸ 1930, ὅτε ἐτελέσθη ἡ πρώτη «Βαλκανιάς», μέχρι τὸ 1940, οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο τακτικὰ καὶ σημείωναν τόση ἐπιτυχία, ὥστε νὰ θεωροῦνται ἡ μεγαλύτερη ἐτησία περιφερειακὴ ἀθλητικὴ ὀργάνωσις τῆς Εὐρώπης. Τὸ 1941 οἱ ἀγῶνες διεκόπησαν λόγω τοῦ πολέμου καὶ ἐπανελήφθησαν τὸ 1951. Ἀπὸ τὸ 1952 οἱ βαλκανικοὶ ἀγῶνες τελοῦνται ἐκ περιτροπῆς στὰ διάφορα βαλκανικὰ κράτη, ἐκτὸς τῆς Ἀλβανίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀθλητικὴ ὁμάδα μετέχει ἐφέτος, γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς ἀγῶνες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου.

»Μέχρι σήμερα 23 φορὲς ὠργανώθηκαν οἱ Βαλκανικο ἰ Ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες. Ἐννέα φορὲς στὴν Ἑλλάδα, πέντε στὴ Γιουγκοσλαβία, τέσσερις στὴν Τουρκία, τρεῖς στὴ Ρουμανία καὶ δύο στὴ Βουλγαρία.

»Οἱ ἀγῶνες αὐτοί, πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι ὑπῆρξαν ἡ κινητήριος δύναμις, ποὺ ἔδωσε ὤθησι στὸν ἀθλητισμὸ τῶν Βαλκανίων. Δὲν ἀπετέλεσαν ἁπλὸ ἐπεισόδιο τῆς ἀθλητικῆς ἱστορίας τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν. Ἦσαν καὶ εἶναι ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς ἀθλητικῆς προόδου στὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου καὶ εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος μας ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ ἰδέα ἦταν ἑλληνική.

»Σύγχρονα ὅμως οἱ στενοὶ ἀθλητικοὶ δεσμοί, ἡ ἐτησία καὶ τακτικὴ μεταξὺ τῶν διοικήσεων τῶν Βαλκανικῶν Ὁμοσπονδιῶν ἐπαφή, ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἀλληλοεκτίμησις, οἱ σχέσεις ποὺ ἀνεπτύχθησαν μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν καὶ γενικὰ ἡ ἐξ αἰτίας τῶν ἀγώνων αὐτῶν δημιουργηθεῖσα σχέσις καὶ κατάστασις, καθὼς καὶ τὸ κλῖμα ποὺ διαμορφώθηκε, δὲν συνετέλεσαν μόνο στὴν ποιοτικὴ ἄνοδο τοῦ ἀθλητικοῦ ἐπιπέδου στὰ Βαλκάνια, ἀλλὰ καὶ βοήθησαν στὸ ν' ἀναπτυχθοῦν φιλικὲς σχέσεις, πολλαπλῶς χρήσιμες.

Γιὰ 24η φορά, τὸ φίλαθλο κοινὸ θὰ ἔχη τὴν εὐκαιρία καὶ τὴ χαρὰ νὰ παρακολουθήση τὴ νεολαία τῶν βαλκανικῶν χωρῶν ἀγωνιζομένη γιὰ τὴ νίκη καὶ νὰ χειροκροτήση τοὺς πραγματικὰ ἄξιους, τοὺς καλύτερους, ἀπηλλαγμένο ἀπὸ προκαταλήψεις καὶ σωβινιστικὲς ἐκδηλώσεις.

★

Στὸ φυλλάδιο, ποὺ προαναγγέλλει τὴν σειρὰ ἀναμνηστικῶν γραμματοσήμων τοῦ 16ου Ἀστροναυτικοῦ Συνεδρίου, ὁ κ. Ἠλίας Πετρόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστροναυτικῆς Ἑταιρίας καὶ συντονιστὴς τοῦ Συνεδρίου, γράφει μεταξὺ ἄλλων:

«Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων καὶ ὡραίων συγκινήσεων. Ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ χιλιάδες χρόνια θώπευσε τὸ ὄνειρο νὰ ταξιδεύση στὸ Διάστημα, ὄνειρο ποὺ πῆρε συγκεκριμένη μορφὴ μὲ τὸν ὑπέροχο συμβολικὸ μῦθο τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκάρου, μεταμορφώνει τώρα, στὸν ἀνήσυχο καιρό μας, τὸν πόθο τῆς κατακτήσεως τῶν πλανητῶν σὲ μιὰ ζωντανή, συναρπαστικὴ πραγματικότητα. Ὁ σύγχρονος Ἴκαρος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡπλισμένος μὲ τὴν δύναμι τῆς τεχνικῆς καὶ ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη πίστι στὴν ἐπιστήμη, ἐξορμᾶ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὰ ἄστρα. Σὲ λίγα χρόνια οἱ πρῶτοι ποντοπόροι τοῦ Διαστήματος θὰ πατήσουν στὴ Σελήνη καὶ στοὺς ἄλλους πλανῆτες καὶ θὰ ἐμπήξουν τὸ λάβαρο τῆς ἀνθρωπίνης κοινότητος. Θὰ εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς γηΐνης μαθηματικῆς λογικῆς καὶ τεχνολογίας.

»Ἡ Ἀστροναυτικὴ Ἐπιστήμη εἶναι κυρίως ἔργον μιᾶς δρακὸς ἐπιστημόνων, ποὺ παρὰ τὶς καταλυτικὲς παθητικὲς ἀντιδράσεις, ξεπέρασαν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ προχώρησαν μὲ τόλμη στὴν ἵδρυσι τῆς Διεθνοῦς Ἀστροναυτικῆς Ὁμοσπονδίας στὸ Παρίσι, τὸ 1950, ὅπου ἔλαβε χώραν καὶ τὸ Α΄ Διεθνὲς Ἀστροναυτικὸ Συνέδριο, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τότε συγκαλεῖται κάθε χρόνο στὶς χῶρες ἐκεῖνες, στὶς ὁποῖες ἡ Ἀστροναυτικὴ Ἑταιρία ἐμφανίζει ἐργασία διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως.

»Τὸ 16ον Διεθνὲς Ἀστροναυτικὸ Συνέδριο εἶναι ἀκαταμάχητο τεκμήριο τῆς ἑδραιώσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης στὸν παγκόσμιο πνευματικὸ στίβο καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες χαιρετίζουν μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ τὸ περιφανὲς γεγονός, ποὺ θ' ἀποτελέση σταθμὸ στὴν ἐξέλιξι τῆς τεχνολογίας τῆς χώρας.

Ἀριστερά: Στοὺς φακέλλους πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας τῆς σειρᾶς τοῦ Ἀστροναυτικοῦ Συνεδρίου θὰ ὑπάρχη ἡ εἰκόνα τοῦ Δαιδάλου, ἐνῶ κατασκευάζει τὰ κερένια φτερά, μὲ τὰ ὁποῖα πέταξε μαζὶ μὲ τὸ γιό του Ἴκαρο. Τὰ γραμματόσημα θὰ σφραγιστοῦν μὲ τὴν εἰκονιζομένη ἀναμνηστικὴ σφραγῖδα. *Κάτω:* Τὰ τρία γραμματόσημα τῆς ἀστροναυτικῆς σειρᾶς: *50 λεπτά:* Τὰ σύμβολα τῶν πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος: Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Γῆ, Ἄρης, Ζεύς, Κρόνος, Οὐρανός, Ποσειδῶν, Πλούτων. Θὰ κυκλοφορήσουν 3 ἑκατομμύρια τεμάχια. *250 δραχμές:* Ἀστροναύτης (2 ἑκατομ. τεμάχια). *6 δραχμές:* Συνάντησις δυὸ διαστημοπλοίων (1 ἑκατομ. τεμάχια). *Κέντρον:* Τὰ τρία γραμματόσημα τῆς σειρᾶς τῶν Βαλκανικῶν Ἀγώνων: *1 δραχμή:* Ἡ σημαία τῶν Βαλκανικῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων (5.300.000 τεμάχια). *2 δραχμές:* Μετάλλιον γιὰ τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τοῦ 1965 (3 ἑκατ. τεμάχια). *6 δραχμές:* Ἄποψις τοῦ ἀθλητικοῦ Σταδίου Ν. Φαλήρου (Καραϊσκάκη), στὸ ὁποῖο θὰ τελεστοῦν οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες. (700.000 τεμάχια). *Δεξιά:* Ἡ ἐπὶ τῶν φακέλλων πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας παράστασις ἀπὸ ἀρχαῖο ἀμφορέα καὶ ἡ εἰδικὴ ἀναμνηστικὴ σφραγῖδα. *Κάτω:* Ἕνα ἀπὸ τὰ τρία γραμματόσημα τῆς σειρᾶς «Εὐρώπη», ποὺ θὰ κυκλοφορήση στὴν Κύπρο στὶς 27 Σεπτεμβρίου. Οἱ τρεῖς ἀξίες εἶναι: 5, 45 καὶ 150 μίλς.

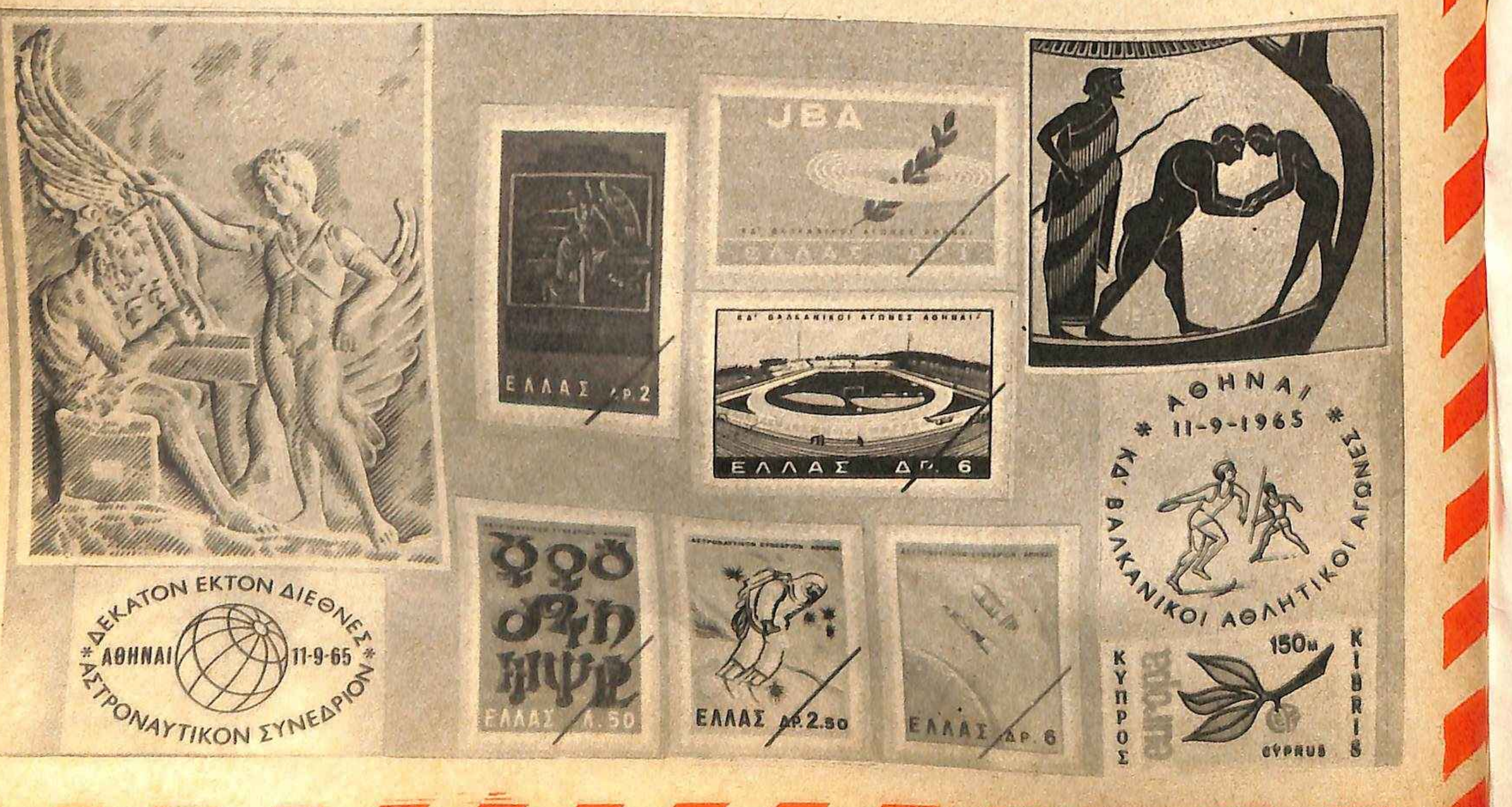

Τὰ ΑΣΤΡΑ *καὶ τὸ μέλλον σας*

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 9—15 Σεπτεμβρίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος εὐνοοῦν τὴν πραγματοποίησι πολλῶν σχεδίων. ★ Μὴ ἀφήσετε τὴν ἐπιτυχία νὰ σᾶς μεθύση καὶ πρὸ παντὸς νὰ σᾶς παρασύρη σὲ ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἀπαιτοῦν διακύβευσι πολλῶν χρημάτων.	★ Ὑπάρχει κάτι, ποὺ θέλετε ἀπὸ καιρὸ ν' ἀγοράσετε. Πρέπει ὅμως νὰ ματαιώσετε αὐτὴ τὴν ἀγορά, ἂν πρόκειται, νὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Παίζετε ἕνα ἐπικίνδυνο παιγνίδι, ποὺ τελικὰ θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά.	★ Ἐνοχλήσεις τῶν ματιῶν, ποὺ πρέπει ν' ἀποδοθοῦν σὲ νευρικὰ αἴτια. Φροντίστε πάντως νὰ τὰ ξεκουράσετε καὶ συμβουλευτῆτε ἕνα ὀφθαλμίατρο, ἂν οἱ ἐνοχλήσεις συνεχιστοῦν. ★ Ἀνωμαλίες τοῦ θυρεοειδοῦς, στὶς γυναῖκες.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἐλέγξετε προσεκτικὰ τὰ ἔξοδά σας καὶ φροντίστε νὰ μὴ ὑπερβαίνουν σὲ καμμία περίπτωσι τὰ ἔσοδα. ★ Ἡ ἰσορροπία τῶν οἰκονομικῶν θὰ παίξη σπουδαῖο ρόλο στὴν ἐργασία μὰ καὶ στὴ ζωὴ ὁλόκληρη. ★ Συμφέρουσα πρότασι.	★ Τ' ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος, σᾶς κάνουν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα νὰ ἔχετε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Φροντῖστε νὰ μὴ δυσαρεστήσετε φιλικὰ καὶ ἀγαπημένα πρόσωπα, ἄλλως θὰ μετανοήσετε πικρά.	★ Ἡ Πανσέληνος καθιστᾶ ἐξαιρετικὰ εὐπαθὲς τὸ πεπτικὸ σύστημα. Βάλετε λοιπὸν μιὰ τάξι στὶς ὧρες τῶν γευμάτων καὶ φροντίσετε τὸ φαγητὸ σας νὰ εἶναι πάντα φρέσκο καὶ καθαρό. ★ Τυχερὸ τὸ 2. Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Τὰ παρουσιαζόμενα ἐμπόδια δὲν πρέπει ν' ἀνακόψουν τὶς προσπάθειές σας, ἰδίως, τώρα, ποὺ βρίσκεστε πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία. ★ Βάλετε μία τάξι στὴν ἀλληλογραφία καὶ ἀποφύγετε κάθε ἐκκρεμότητα ἔναντι τοῦ Δημοσίου.	★ Ἡ Πανσέληνος συνοδεύεται ἀπὸ ἀνωμαλίες αἰσθηματικῆς φύσεως. Ἐξετάστε προσεκτικὰ τὴν κατάστασι καὶ ἀποφύγετε κάθε τι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Κάνετε ὑπομονή. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.	★ Τὸ στομάχι παραμένει, κατὰ τὴν περίοδο, αὐτή, τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο. Προσέξετε πολὺ τὸ φαγητὸ καὶ ἀποφύγετε τὰ γεύματα σὲ ἑστιατόρια ὑπόπτου καθαριότητος. ★ Θὰ μετανοήσετε γιὰ τὴν παραμέλησι τῶν δοντιῶν.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴν ἐγκαταλείψετε στὴ μέση μία προσπάθεια, ἐπειδὴ βρεθήκατε μπροστὰ σὲ ἐμπόδια, ποὺ κρίνετε ἀνυπέρβλητα. ★ Ἕνα ταξίδι θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ σημειώσετε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ νὰ βελτιώσετε τὰ οἰκονομικά.	★ Τὰ ἄστρα δὲν εὐνοοῦν τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις. Ἐλατῶστε γι' αὐτὸ τὶς συναντήσεις μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ ἀποφύγετε κάθε ὀξύτητα στὶς συζητήσεις. ★ Οἱ παντρεμένοι νὰ συμπεριφερθοῦν μὲ τρυφερότητα.	★ Ἡ Πανσέληνος ἐξασφαλίζει μιὰ αἰσιοδοξία, ποὺ θὰ ἐπηρεάση εὐνοϊκὰ τὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας σας. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν πολὺ τὶς ἐπαφές τους μὲ ἠλεκτρικὲς συσκευὲς καὶ τὰ καλλυντικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν.
 ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἡ ἀπάντησι, ποὺ περιμένετε, θὰ καθυστερήση, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἱκανοποιήση, γιατὶ θ' ἀνταποκρίνεται στὶς προσδοκίες σας. ★ Εὔνοια τῆς τύχης στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, τὴν ὁποία δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε ἀνεκμετάλλευτη.	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς παίζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα ἄσχημο παιχνίδι. Ἀσήμαντη ἀφορμὴ θὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Κρίνετε ἀμερόληπτα καὶ θὰ δικαιολογήσετε τὴ στάσι ἀγαπημένου προσώπου.	★ Ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι, γιατὶ θὰ ἐξασθενήση τὸν ὀργανισμὸ σας καὶ δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέψη ν' ἀντιδράση κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Βάλετε μιὰ τάξι στὶς ὧρες τῶν γευμάτων. Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 6.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ ἔχετε σπουδαῖες ἰδέες. Δύσκολα ὅμως θὰ κατορθώσετε νὰ πείσετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὶς ἀκολουθήσουν. ★ Ἐπιβάλλεται προσοχή, γιατὶ δὲν ἐξέλιπε ὁ κίνδυνος νὰ διαπράξετε ἀπερισκεψία μὲ δυσάρεστες συνέπειες.	★ Ἀποφύγετε νὰ πάρετε μὲ ἐπιπολαιότητα ἀποφάσεις καὶ νὰ δώσετε ὑποσχέσεις, ποὺ θὰ σᾶς δεσμεύσουν στὸ μέλλον. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν πιὸ εὐέξαπτο ἀπὸ συνήθως καὶ αὐτὸ προκαλεῖ σὲ ὅλους κακὴ ἐντύπωσι.	★ Μὲ τὴν Πανσέληνο, τὸ στομάχι καὶ γενικὰ τὸ πεπτικὸ σύστημα παρουσιάζουν μιὰ ἰδιαίτερη εὐαισθησία. Προσέξετε γι' αὐτὸ τὸ φαγητό, φροντῖστε νὰ τρῶτε τὶς ἴδιες πάντα ὧρες καὶ μασᾶτε καλὰ τὶς τροφές. Τυχερὸ τὸ 2.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἡ ἐργασία σᾶς ἐπιφυλάσσει κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς πολλὲς ἐκπλήξεις, μᾶλλον εὐχάριστες. ★ Θὰ βρεθῆ πρόσωπο πρόθυμο νὰ σᾶς βοηθήση καὶ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνη, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ τὸ χρειαστῆτε.	★ Οἱ παντρεμένοι ἂς ἀφιερώσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο χρόνο στὸ σπίτι τους καὶ στὴν οἰκογένειά τους. ★ Ἕνα γράμμα προερχόμενο ἀπὸ μακρυὰ ἐπιφυλάσσει στὶς γυναῖκες μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι. ★ Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει.	★ Παραμονὴ σὲ ὑγρὸ μέρος θὰ προκαλέση ρευματικοὺς πόνους ἀργότερα. Ἀποφύγετε λοιπὸν τὴν ὑγρασία. ★ Καταπολεμῆστε ἕνα κρυολόγημα, γιὰ νὰ μὴ παραταθῆ καὶ παρουσιάση ἐπιπλοκές. ★ Πάρτε λαχεῖο, λῆγον στὸ 9.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ Πανσέληνος ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει ἐνδιαφέρουσες προσφορές. ★ Θὰ βρεθοῦν στὴν κατάλληλη στιγμὴ πρόσωπα πρόθυμα νὰ σᾶς βοηθήσουν καὶ νὰ σᾶς βγάλουν ἀπὸ δύσκολη θέσι.	★ Κάνετε μιὰ προσπάθεια, γιὰ νὰ κατανικήσετε τοὺς δισταγμούς σας. Πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ ποὺ δὲ μένει, ἀδιάφορο μπροστὰ στὴ γοητεία σας, πιθανὸν νὰ ἐκλάβη τὴ δειλία σας γιὰ ἀδιαφορία.	★ Ἡ Πανσέληνος συνοδεύεται ἀπὸ διάφορες μικρο ἐνοχλήσεις, ποὺ εἶναι μᾶλλον νευρικῆς φύσεως. ★ Ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία καὶ παρακολουθῆστε τὴν πίεσι. ★ Πρέπει νὰ τρῶτε μὲ μέτρο, ἰδίως ὅμως τὰ βράδυα.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὴν ἐργασία ποὺ ἀπαιτεῖ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὅλη σας τὴν προσοχή. ★ Μὴ ἀφήσετε φλύαρα πρόσωπα νὰ σᾶς ἐπηρεάσουν μὲ τὶς ἀνόητες ὑποδείξεις τους.	★ Διαλύονται τὰ νέφη, ποὺ σκίαζαν τὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς σας ζωῆς. ★ Οἱ νέοι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι, ποὺ δὲ συμβαδίζει μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ ὄνειρά τους. ★ Εὐχάριστη Κυριακή.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἀπαιτεῖ ἠρεμία. Μιὰ ὀλιγοήμερη παραμονὴ στὴν ἐξοχὴ θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. ★ Ἀποφύγετε τοὺς διαπληκτισμοὺς ποὺ χειροτερεύουν τὴν κατάστασι. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλὲ καὶ τυχερὸ τὸ 7.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Μιὰ κακὴ ὀργάνωσις θὰ σᾶς ζημιώση ἐπαγγελματικά. Ἐργαστῆτε πιὸ μεθοδικὰ καὶ ἀποφύγετε τὴν ἀταξία καὶ τὴν ἀναβλητικότητα. ★ Μιὰ νέα γνωριμία θὰ παίξη σπουδαῖο ρόλο στὸ προσεχὲς μέλλον. ★ Ἐπιβάλλεται οἰκονομία.	★ Ἡ Πανσέληνος εὐνοεῖ περισσότερο τὰ φλὲρτ παρὰ τὸν ἔρωτα. Αὐξάνουν ὅμως τὸν ἐρωτισμὸ καὶ ἀπειλοῦν νὰ σᾶς παρασύρουν σ' ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. ★ Τὰ σπὸρ σᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνετε νέα γνωριμία.	★ Φανῆτε πολὺ προσεκτικοὶ ἂν περάσατε τὰ πενῆντα. Ἀποφύγετε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐρεθίση ἢ νὰ ἐκθέση σὲ κίνδυνο τὸ συκώτι καὶ τὰ νεφρά. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ Πανσέλληνος σᾶς ὠθεῖ σὲ μιὰ ἀνόητη διασπορὰ προσπαθειῶν, πρὸς διάφορες κατευθύνσεις συγχρόνως. Συνέπεια ἄμεση θὰ εἶναι μιά, χωρὶς κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα ὑπερκόπωσι. ★ Συνεργασία μὲ φιλικὸ πρόσωπο.	★ Δυσχέρειες καὶ ἐμπόδια ἐξαφανίζονται καὶ οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις παίρνουν μιὰ εὐχάριστη τροπή. ★ Κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο θὰ κάνετε μιὰ νέα συνάντησι. ★ Προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ἡ ὑγεία ἐπηρεάζεται εὐνοϊκὰ ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ οἱ διάφορες μικροενοχλήσεις ἐξαφανίζονται. Συνεχίστε πάντως τὶς προφυλάξεις, γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν εὐεξία. ★ Ἐπιβάλλεται μιὰ ἐπίσκεψι στὸν ὀφθαλμίατρο.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Χάρις στὴν εὐστροφία καὶ τὴ διπλωματία σας, ἐμπνέετε γύρω σας τὴ συμπάθεια καὶ δὲ δυσκολεύετε νὰ βρῆτε στὴν κατάλληλη στιγμὴ πρόσωπα πρόθυμα νὰ σᾶς βοηθήσουν. ★ Μὴ χάνετε ἄσκοπα τὶς ὧρες σας.	★ Οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις θὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ δύσκολη καμπὴ καὶ αὐτὸ πρέπει ν' ἀποδοθῆ στὸ γεγονὸς ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀκολουθήσατε μιὰ τακτικὴ ποὺ δυσαρέστησε ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Προσέξτε τὰ λόγια σας.	★ Ἡ Πανσέληνος συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητος καὶ ἕνα αἴσθημα κοπώσεως. ★ Μιὰ κούρα ἀποτοξινώσεως θὰ ἔδιωχνε τὶς διάφορες ἐνοχλήσεις, ποὺ σᾶς κάνουν ἀδίκως ν' ἀνησυχῆτε. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 4.

Ένα ρομπότ
στά χέρια σας!
ΤΟ ΝΕΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ
CANDY
ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟΝ 5
CANDY
ΡΑ/18/64

Έφθασε, ἀκριβῶς, ὅπως τὸ θέλατε!

Οἱ τεχνικὲς τελειοποιήσεις αὐτοῦ τοῦ πλυντηρίου ξεπερνοῦν κάθε φαντασία! Γιὰ πρώτη φορὰ θὰ δῆτε ἕνα πλυντήριο νὰ μεγαλώνη ἤ νὰ μικραίνη. Κάθε ἄλλο πλυντήριο 5 κιλῶν, πλένει 5 κιλὰ ροῦχα. Δὲν μπορεῖ, ὅμως, νὰ πλύνη 3 κιλά, γιατὶ τὸ πλυντήριο θὰ ξοδέψη ρεῦμα, νερὸ καὶ σαπούνι γιὰ 5 κιλά καὶ δὲν θὰ πλύνη καθαρά. Τώρα αὐτό, χάρις στὸ θαυμάσιο ἐπίτευγμα τῆς CANDY, ξεπεράστηκε. Μὲ ἕνα κουμπί, τὸ «Ὑπεραυτόματο CANDY» τῶν 5 κιλῶν, μετατρέπεται σὲ 3 κιλῶν καὶ μπορεῖτε νὰ πλένετε γρηγορώτερα, οἰκονομικώτερα, καθαρώτερα.

Νὰ γιατὶ τὸ **CANDY** ἔρχεται **ΠΡΩΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ!**

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΡΑΔΙΟΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΠΑΝΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Α' - ΣΤΑΔΙΟΥ - ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ • Β' - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ • Γ' - ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 11
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 35 ΚΑΙ ΣΕ **50** ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ